

К. ДЖ. ЧЕРИ САЙТИН

Част 0 от „Алиансът и Съюзът“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2000

chitanka.info

КРАТЪК УВОД С АВТОГРАФ^[1]

Приятно е да спечелиш награда с книгата, в чието създаване си вложил толкова усилия. Работих ужасно много върху „Сайтин“, върху книгата, която исках да напиша от доста време. „Сайтин“ води началото си от преди много години, когато за първи път създадох „ази“, клонираните хора, но концепцията бе прекалено голяма, за да се побере в една книга. Един редактор, Брайън Томсън от издателска къща „Уорнър Букс“, години по-късно ми предложи да напиша книга, толкова обемиста и сложна, колкото на мен ми се иска.

Когато създавам книга, въпросът „Какво ще се случи после?“ е много важен. Искам да знам отговора и това ме подтиква да пиша. Някои въпроси са доста сложни и аз не мога просто да спра за пет минути, да помисля и да кажа: „Ще се случи това и това“. Трябва да се „допитам“ до цял списък с герои, а понякога и правителства, за да разбера как ще реагират. Не съм особено заинтригувана от идеята за продълженията на романите като такива, а по-скоро бих доразвила някои идеи, да видя развитието на някои започнати социални експерименти, проследявайки ги през още няколко стотици години.

Някои от въпросите, поставени в „Сайтин“, остават умишлено неразрешени, защото засягат прекалено много различни позиции. Когато си създад изцяло пълнокръвни героя, винаги съществува възможност за лошото използване на една добра идея. Една от важните области на развитие трябва да бъде биологията, което означава не по-малко технологии от която да било друга област, а може би дори и повече, защото засяга живи организми.

Един от тези организми, над които неминуемо ще работим, сме самите ние. Психологията и биохимията са в много тясна връзка. Когато можем да се намесваме по-прецизно в биохимията на мозъка, до каква технология ще ни доведе това, и до каква етика? В „Сайтин“, заедно с проблема за живота и смъртта, който ни вълнува най-много в момента, разглеждам и редица други, като например дефиницията

„Какво е Личност?“. Когато можем да кажем, че сме постигнали генетическа идентичност между два индивида, къде са същностните различия? Какво създава индивидуалността? Какво ще се случи, когато ще можем да клонираме структурата на човешките гени, за да удължим живота? Как ще се отрази това на нашето общество?

Нашият жизнен срок ни пречи да видим различните, последици от нашите действия. Става дума за действия и постъпки, чийто резултат би се проявил едва след нашата смърт. При по-дълъг живот ние ще станем свидетели на тези последици, не мислите ли? Готови ли сте да извършите експеримент и да го доведете до завършек, мислейки, че знаете резултата или поне какъв би следвало да бъде? Говорим за социални експерименти, експерименти, чието опитно поле е цял един свят.

Съвременната наука обръща все по-голямо внимание на изследванията в областта на биохимията... и биохимията във всичките ѝ форми ще има все по-голямо влияние върху представите ни за живота, дълголетие, поколенията, личната индивидуалност и свобода, дори за живота и смъртта.

Виждам „Сайтин“ не само като история на отделни личности, а като история на еволюцията на човешкия начин на мислене и еволюция на механизмите на действие на едно разклонение на човешкия род, отделило се твърде много от първоизточника. Бих могла да използвам планетата Сайтин като прозорец, през който да погледна върху разгръщането на тази нова цивилизация.

К. Дж. Чери
Spokane, Washington 2000

[1] Уводът е написан специално за българското издание. Получен е по електронната поща буквално часове преди отпечатването на книгата. Публикува се с малки съкращения поради липса на място. Издателството благодари за съдействието на НИКОЛАЙ НИКОЛОВ. ↑

ТРАНСКРИБИРАН ОТКЪС ОТ: ЧОВЕШКАТА РЕВОЛЮЦИЯ „ВОЙНИТЕ НА КОМПАНИЯТА“: №1

РИСЮНСКИ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПУБЛИКАЦИИ: 4668-1368-1

ОДОБРЕНИ ЗА 80+

Представете си цялото многообразие на човешкия вид, събрано на един-единствен свят, свят, осеян с древни човешки кости, планета, покрита с развалини на отдавна забравени човешки цивилизации. По времето, по което човешки същества за пръв път полетели в космоса, хората продължавали да ловуват животни, да събират диви растения, да прилагат древни селскостопански методи, да тъкат на ръка естествени влакна и да готвят на огън с дърва.

Земята била управлявана от многобройни председатели, съветници, крале, министри и президенти, парламенти, конгреси и комисии, републики, демокрации, олигархии, теокрации, монархии, хегемонии и политически партии, които през хилядолетията се наплодили в изобилие.

Такъв бил светът, който пръв пратил сонди в космоса.

Станцията „Сол“ вече съществувала. Макар и много примитивна, тя напълно се самозадоволявала. Получила данъчни облекчения в замяна на научни открития, станцията осъществила безброй амбициозни проекти, сред които първата космическа сонда с мощен двигател и впоследствие първия пилотиран от хора тласкателен кораб.

Първият тласкателен модул, разбира се, бил прочутата „Гея“, която трябвало да достави компонентите за станция Алфа на звезда, навремето известна като Звезда на Барнард, и да остави тридесет доброволци — учени и техници — в невъобразима изолация.

Те щели да построят своята станция от камък и лед, да провеждат научни изследвания и да поддържат връзка със Земята.

Първоначалната концепция предвиждала тласкатели, които можели да се използват само веднъж, нищо повече от обикновени роботизирани космически сонди. Ала в случай на непредвиден инцидент екипажът бил в състояние да прекрати полета и да обърне кораба. Това довело до идеята пилотираният от хора тласкателен модул да остане на Звездата на Барнард и ако полезните изкопаеми се оказат недостатъчни за самозадоволяването на станцията, няколко години по-късно доброволците да се завърнат на Земята. Ако обаче Звездата била подходяща за живот, „Гея“ щяла да остане там само около година, докато модулът започне да функционира нормално и установи стабилна орбита. После малкият му екипаж щял да се върне на Сол и да поведе нова експедиция, която да достави редки минерали и материали на Алфа. Според първите заселници също толкова важна задача на експедицията щяла да е човешката връзка, личният контакт с човешки същества, дошли от другия край на невъобразимо самотния по онова време космос.

Предупредена за пълния успех на станцията и за завръщането на „Гея“, Земята подготвила нов екипаж, който да замени първия.

Но подложеният на релативистични ефекти екипаж на тласкателя, който при това следял информацията за все по-големите промени на родната планета, свикнал с живота на кораба и земната култура постепенно му ставала все по-чужда. След кратък и неприятен престой на Сол екипажът се върнал на „Гея“, което изненадало властите на станцията. В крайна сметка екипажът постигнал своето и втората група трябвало да чака следващия тласкател.

Други екипажи в по-късни експедиции стигнали до същото решение. Те се възприемали като вечни пътешественици, смятали малките си кораби за свой дом, водели децата си със себе си и с умножаването на космическите станции и обслужващите ги тласкатели искали от Земята и станциите само гориво, провизии и усъвършенстване на корабите с по-големи отсеци и по-модерни двигателни системи — всичко, създадено след последното им излитане.

Между космическите станции около няколко звезди били установени постоянни пътнически връзки. Ала в изолацията от онова време, когато информацията пътувала едва със скоростта на светлината, а корабите — още по-бавно, станциите се намирали най-малко на четири-пет години път една от друга и обитателите им свикнали с този странно разпространяващ се инфопоток, невероятно чужд на земното население.

Земята научила с десет години закъснение за откриването на извънземен разум на Пел, същата звезда, която някога наричали Тау Кит. Когато земните инструкции пристигнали на Пел, връзките между човешките същества и пернатите вече датирали от две десетилетия. Още повече време изтекло, докато на планетата пристигнат човешки учени, изминали дългия път от станция на станция, за да попаднат в човешка култура, почти също толкова различна от тяхната, колкото и тази на пернатите.

Също както от наша гледна точка е трудно да си представим Земята от онова време, земните жители не били в състояние да проумеят причините за отказа на космонавтите да напуснат корабите си. Дори обитателите на Сол не можели да разберат начина на живот на своите съвременници в дълбокото Отвъдно — съвременници, чиято култура била изградена на основата на история, лични преживявания и легенди, повече свързани с трудностите в отдалечените станции и прочутите кораби, отколкото със събитията на зеления хаотичен свят, познат им само по снимки.

Въпреки пренаселеността и политическите кризи, дължащи се главно на стари съперничества, докато се намирала в центъра на човешкото развитие, Земята процъфтявала. Неочакваният приток на колонисти на новата станция на Пел, колонисти, привлечани от перспективата за изобилие на биоматерия, първобитно и дружелюбно местно население и неизчерпаеми ресурси, се превърнал в паническо преселение. По пътя между Земята и Пел били закрити редица станции, което нарушило търговията в Големия кръг и предизвикало икономически хаос на Земята и Сол.

Въпреки разликата във времето планетата майка реагирала с опит за регулиране на проблема. Земните политици не можели да осъзнаят икономическата мощ, която придобили останалите станции. Съсредоточаването на огромно население и откриването на

неограничени ресурси се комбинирали с психологическия пионерски стимул... и в резултат закъснелите с двадесет години земни инструкции пристигнали в ситуация на толкова бързо развитие, че дори едномесечно закъснение щяло да е от значение.

Земята изпадала във все по-голяма изолация. Наложените ограничителни мита довели до контрабанда и черен пазар, което предизвикало внезапен срив на търговията. Властите дали на някои тласкачи статут на най-облагодетелствани кораби и това на свой ред станало причина за въоръжени сблъсъци между земни модули и такива, които не били построени от Земята и не били подчинени на сложната ѝ и изключително противоречива политика.

Убедена, че изтичането на учени и инженери от Слънчевата система дава на космическите култури най-доброто и ограбва най-големите таланти на Зелената планета, Земята забранила пътуването на граждани с определени професии не само от станцията „Сол“, но и придвижването между отделните станции.

През 2125 г. „Гея“ за последен път кацнала на Земята и преди отново да излети, екипажът ѝ се заклел никога да не се връща там.

В звездните системи избухнали масови бунтове. Много станции били изоставени и обитателите им се отправили към нови светове. Мотивът им вече не бил само икономически — все повече хора искали да заминат преди да се получат ограниченията от Земята.

Станциите „Викинг“ и „Моряк“ били създадени, когато колонистите решили, че дори Пел е прекалено уязвим от планетата майка и че вече установената му икономика не позволява много възможности за изгодно първоначално инвестиране.

През 2201 г. дисидентска група учени и инженери, спонсорирани от финансово заинтересувани среди на „Моряк“, основали станция край Сайтин, свят, коренно различен от Пел. В резултат на икономическата мощ на младата сайтинска промишленост и блестящите разработки на един от тези учени през 2234 г. станцията изстреляла първата сонда със свръхсветлинен двигател, събитие, което оставило отпечатък си върху времевите мащаби на космическото пътуване и завинаги променило характера на търговията и политиката.

Първите години от развитието на Сайтин се характеризират не само с безпрецедентни в човешката история темпове на

икономически растеж и откривателска дейност, но и с изравнянето на отдавна забравени технологии от корабните архиви: двигатели с вътрешно горене, целящи да осигурят меко кацане на тласкачите, като се заобиколят изискванията за огромна маса. Освен това били създадени зони с годна за дишане атмосфера в иначе смъртоносната околна среда — и всичко това, защото Сайтин представлявал невероятна биологична възможност за човешкия вид. Планетата не била обитавана от разумни същества. Тя имала разнообразна, коренно различна от земната екосистема — всъщност две екосистеми, заради пълната изолираност на двата ѝ континента.

Това бил рай за биолозите. И поради отсъствието на разумен живот този свят се превърнал в първата люлка на човешка цивилизация след самата Земя.

Не само политиката довела до Войните на компанията. Те били предизвикани от внезапния бум на търговията и подвижността на населението, от упоритото прилагане на остарели стратегии от страна на земните власти, изгубили връзка с гражданите, и накрая от предаността на шепа особено облагодетелствани капитани на земни търговски кораби, опитали се да съхранят разпадащата се търговска империя на планетата майка.

Усилията им били обречени. Сайтин вече не бил сам в Отвъдното. Той създал станциите „Упование“, „Панпариж“ и „Крайна“ и през 2300 г. обявил независимостта си от Земната компания — акт, за който свръхсветлинните кораби незабавно информирали Земята и който накарал планетата майка да построи и прати бойна армада, за да усмири бунтовниците.

Търговците прекратили доставките за Пел, а самата Земя не била в състояние да покрива огромните нужди на флота си. В продължение на няколко години армадата на Земната компания извършвала чисто пиратски набези, което окончателно отблъснало търговците.

С образуването на Пелската лига била създадена втората търговска сила в Отвъдното, което сложило край на опитите на Земята да управлява отдалечените си колонии.

По ирония на съдбата Пелският мирен договор и установените от него икономически връзки между трите човешки общества, сближаващи три свършено различни екосистеми, днес

представяват двигателна сила в новата икономическа структура, която превъзхожда всички досегашни политически системи.

Търговията и общият интерес в крайна сметка се оказват по-действени от бойните кораби.

ΓΛΑΦΑ 1

I

Огромните райони, които човекът все още не беше култивирал, личаха най-добре от въздуха — диви пустини с лунен пейзаж, тук-там осяяни от шубраци и вълнодървета, проучени единствено от орбитиращ радар. Ариан Емъри гледаше през прозореца на пътническия отсек.

Само земята си оставаше непроменена, поне в по-голямата си част. Същата, както когато колонията на Сайтин бе на по-малко от сто години, когато Съюзът беше немислим, когато Войната се усещаше само като далечен отглас.

Преди двеста години бяха пристигнали първите заселници, бяха поставили началото на Станцията и бяха слезли на планетата.

Четиридесетина години по-късно се бяха появили първите кораби със свръхсветлинни двигатели. Промените били толкова бързи, че субсветлинните тласкачи срещали кораби, които приемали за извънземни, ала те не били такива. Били човешки. И правилата на играта станали съвсем други.

Утробните резервоари на генетичната лаборатория в Рисюн непрестанно бълвали човешки същества и всяко следващо поколение се плодяло още повече, докато накрая хората станали достатъчно, за да колонизират планетата и да построят нови космически станции — „Упование“ и „Крайна“. И всяка от тях със собствени лаборатории, със собствени способности за самовъзпроизводство и развитие.

Земята се бе опитала да върне корабите си. Ала закъсняла. Опитала се да обложи колониите си с данъци и да ги управлява с твърда ръка. И отново закъсняла.

Ариан Емъри си спомняше деня, в който Сайтин обяви независимостта си, деня, в който се роди Съюзът и всички се превърнаха в бунтовници срещу далечната планета майка. Беше на седемнадесет, когато от Станцията пристигна съобщение: „Война“.

Рисюнските лаборатории започнаха да създават войници — навъсени, решителни и интелигентни бойци, инстинктивно знаещи

онова, което никога не бяха виждали, и ясно разбиращи своята цел. Живи оръжия. Тя бе участвала в разработването им.

Четиридесет и пет години след обявяването на независимостта войната все още продължаваше, понякога толкова далеч в космоса, че изглеждаше исторически факт — освен в Рисюн. Другите лаборатории също можеха да създават войници и работници, но само Рисюн разполагаше с изследователски възможности и водеше войната по собствените ѝ жестоки правила. Под ръководството на Ариан Емъри.

Петдесет и четири години от живота и... Видя края на Войните, разделянето на човечеството, определянето на границите. Флотът на Земната компания запази Пел, ала търговците от новообразуваната Лига го завладяха и го обявиха за своя база. Сол се опита да пренебрегне това унизително поражение и пое в други посоки. Останките от стария флот на Компанията се отдадоха на пиратство. Това бе просто период на междувластие. Войната продължи на заседателните маси и преговарящите страни се опитаха да поставят граници там, където биологията не разделяше живите същества, граници в безкрайния триизмерен космос — и да установят мир, какъвто не беше съществувал през целия живот на Ариан Емъри.

Днес тя не пътуваше никъде без сътрудници и телохранители. Зад нея бяха Катлин и Флориан и мълчаливо я наблюдаваха дори тук, на височина десет хиляди метра сред рисюнски служители, чиито куфарчета бяха пълни със секретни материали.

Тя бе аномалия, дете на двама родители, Олга Емъри и Джеймс Карнат, основателите на рисюнските лаборатории, които бяха поставили начало на процеса, оформил самия Съюз. Те бяха създали колонистите и войниците. Бяха заложили собствените си гени в стотици от тях. Нейните квазироднини бяха пръснати из целия космос. Но днес с всички беше така. Биологичното родителство бе тривиална връзка. Значение имаше семейството, по-голямата общност.

Рисюн бе нейно наследство. И следователно и този самолет. Не търговски лайнер. Нито военен. Жена с нейното положение можеше да си позволи всички тези неща, но тя все пак предпочиташе машина от Дома, пилот, в чийто психомодел е сигурна, телохранители — връх на рисюнските разработки.

Мисълта за тълпи я плашеше също толкова, колкото и безвъздушното пространство. Ариан Емъри ръководеше светове и

колонии. Мисълта обаче да отиде в ресторант или да се качи в метрото я изпълваше с ирационална паника.

Най-после видя реката и първата плантация, после куполите и небостъргачите на Новгород. По Волга към морето се точеха шлепове. Въпреки блясъка на новите сгради, Новгород все още изглеждаше прекалено промишлен град. През последните сто години тази негова част не се беше променила, само се бе разширила и шлеповете и колите бяха станали обикновена, а не рядка гледка.

Под крилото се мерна синя горичка вълнодървета и след секунди самолетът плавно кацна и зави наляво към терминала.

Обзе я паника, макар да знаеше, че няма да мине по претъпканите с народ коридори.

Тълпата охранители показваше, че не пристига обикновен сенатор. Застанал на балкона на залата на съвета и също заобиколен от телохранители и сътрудници, Михаил Корейн гледаше долния етаж.

Фонтан, широко стълбище с месингов парапет, златен герб със звездна система на сивата каменна стена. Императорско великолепие за императорски амбиции. И в момента влизаше главният архитект на тези амбиции — съветничката от Рисюн. Ариан Карнат-Емъри с антуража си, закъсняла, самоуверено закъсняла, тъй като бе абсолютно убедена в своето мнозинство и благоволяваше да посети Държавния съвет само защото трябваше да гласува лично.

Сайтин, най-многолюдната общност в Съюза, винаги успяваше да спечели две места в Съвета. Беше логично едното от тях да получи Бюрото на гражданите, което представляваше работниците, фермерите и дребния бизнес. Не бе логично обаче научният електорат, пръснат на светлинни години из целия Съюз, с десетки достойни потенциални кандидати, упорито да праща в правителството Ариан Емъри.

Нещо повече. Да я избира на пост, който съветничката заемаше от пет десетилетия и от който с подкупи и сплашване налагаше интересите си на Сайтин, всички станции в Съюза и дори (според слуховете) на Лигата и Сол.

Проклетият научен електорат — хора, които би трябвало да са интелигентни — продължаваше да гласува за нея въпреки всички свързани с Емъри скандали, въпреки че тя притежаваше рисюнските лаборатории, които според закона имаха статут на планета в

правителството на Съюза и зад чиито стени се вършеха неща, обект на безброй провалили се по технически причини разследвания.

Парите на бяха решението. Корейн имаше пари. Отговорът се криеше в самата Ариан Емъри. Във факта, че повечето от жителите на Сайтин, повечето от гражданите на самия Съюз, по един или друг начин произхождаха от Рисюн, а останалите използваха записи... произведени от рисюнските лаборатории.

Произведени от тази жена.

Да се съмняваш в тези записи бе равносилно на параноя. О, някои отказваха да ги използват, изучаваха висша математика и бизнес без тяхна помощ, никога не пиеха таблетки и не сънуваха онова, което сънуваха масите из целия Съюз, поемайки колкото могат информация. Човек използваше записите, защото същото правеха конкурентите му, защото трябваше да е в крак с времето, защото нямаше друг начин да научава нещата достатъчно бързо и цялостно.

Бюрото на информацията следеше тези записи. Експертите ги проверяваха. Не беше възможно да пропуснат нито един опит за промиване на мозъци. Михаил Корейн не бе от смахнатите, които подозираха правителството в подслушване и Лигата — в отравяне на хранителните стоки. Онези пуристи отказваха подмладяването, умираха от старост на седемдесет и пет годишна възраст и си изкарваха прехраната с физически труд, защото бяха самоуки невежи.

Но по дяволите, по дяволите, постоянно избираха тази жена. И той не можеше да го проумее.

Ето я и нея, леко попрегърбена, оставила сребрист кичур в иначе черната си коса — а всеки знаеше, че е постара от самия Съюз и се е подлагала на безброй подмладяващи процедури. Към нея бяха насочени камери, сякаш беше центърът на вселената. Проклета съсухрена кучка.

Ако искаш човешко същество, проектирано като свиня за угояване, обръщаш се към Рисюн. Ако искаш войници, работници, мускули и малки мозъци или свършени гении, обръщаш се към Рисюн.

Сенаторите и съветниците се кланяха и дрънкаха любезности — мили Боже, някой дори й поднесе цветя.

Михаил Корейн отвратено се извърна и си проправи път през сътрудниците си.

От двадесет години той ръководеше групата на малцинството в Съвета на деветте, двадесет години плуваше срещу течението, от време на време печелеше някоя малка битка и губеше всички големи. Изгуби и последната. Бе умрял търговският съветник Станислав Фогел и след като Лигата наруши договора веднага щом успя да въоръжи търговските си кораби, центристите трябваше да получат неговото място. Но не. Търговците избраха Людмила Дефранко, племенница на Фогел. Умерена също като чичо си, тя поддържаше експанзионистите. Някой се беше продал, някой насочи „Андръс Къмпъни“ към Дефранко и центристите изгубиха шанса си да вкарат пети член в Съвета и за пръв път в историята да получат мнозинство в изпълнителната власт.

Какво разочарование!

А сега дочу в залата сред блюдолизците се намираще онази, която дърпаше конците. Конци, които не можеха да се дърпат с пари.

В такъв случай — политическа услуга. Недоказуемата, непроследима стока.

От това зависеше съдбата на Съюза.

Михаил Корейн дълбоко си пое дъх и слезе долу да проведе учтив разговор с малцината, които съчувстваха на губещите. После стисна зъби и отиде да поднесе поздравленията си на Богданович, съветник от Бюрото на външните работи и председател на Съвета.

Богданович беше известен като майстор на политическите интриги. И също заемаше поста си от много време. Всичките му избиратели бяха професионалисти, но пък прекалено малко на брой за избор на съветник. Господи, защо създателите на конституцията си бяха позволили да си играят с политическата система? Бяха я нарекли „новият модел“, „правителство, избрано от информиран електорат“. И бяха пренебрегнали десет хилядолетия човешки опит, проклети социални теоретици, сред които Олга Емъри и Джеймс Карнат — в дните, когато Сайтин беше имал пет от деветте места и по-голямата част от Съвета на световите.

— Тежка борба — каза Богданович, като стисна ръката му и я потупа.

— Е, такава е волята на избирателите — отвърна Корейн. — Не мога да я оспорвам. — Той запази самообладание и се усмихна. — И все пак никога досега не сме получавали толкова висок процент от гласовете.

„Някой ден, разбойник такъв, ще получи мнозинство. И ти ще доживееш, за да го видиш.“

— Такава е волята на избирателите — без да престава да се усмихва, повтори Богданович. Корейн също разтегли устни, докато го заболяха, после се обърна към Дженър Харого, друг от същата порода, съветник от влиятелното Бюро на вътрешните работи, и Катрин Лао от Бюрото на информацията.

Емъри царствено влезе в залата и те го оставиха по средата на разговора, за да се присъединят към клакьорите ѝ. Корейн размени измъчен поглед със съветника от Бюрото на промишлеността Нгуен Тиен от „Викинг“ и съветника от Бюрото на финансите Махмуд Хавес от станцията „Пътник“, и двамата центристи. Четвъртият член на групата им, адмирал Леонид Городин, беше заобиколен от униформените си сътрудници. По ирония на съдбата, най-малко можеха да разчитат на съветника по отбраната. Ако получеше изгодно предложение, Городин щеше да преоцени позицията си и да премине в лагера на експанзионистите. Адмиралът бе центрист само защото искаше военните транспортни кораби от клас „Екселсиор“ да останат в близкия космос, където можеше да ги използва в случай, че Лигата наложи ново ембарго. Пелският договор, според който Лигата на търговците трябваше да превозва товари и да не строи бойни кораби, а Съюзът, произвел по-голямата част от транспортните им съдове, се задължаваше да поддържа флота им, но да не ги конкурира, бе дипломатически компромис, целящ единствено възстановяване на доставките. Богданович се беше върнал на Сайтин с тези условия и дори Емъри гласува срещу тях.

Станциите обаче одобриха договора. Общото събрание на Генералния съвет бе принудено да го приеме — Съюзът просто беше уморен от войни и от прекъсване на доставките.

А сега Емъри искаше да пратят нови изследователски и колонизаторски експедиции в дълбокото Отвъдно.

Всеки знаеше, че това ще донесе само проблеми. Доказваше го онова, на което се бе натъкнал в другия край на космоса Сол и което го беше принудило отново да се обърне към Лигата с молба за търговия и пазари. Сол имаше съседи. Городин постоянно го посочваше. И настояваше да отделят по-голяма част от бюджета за отбрана.

Решението на търговския електорат им нанесе удар. Тежък удар. Центристите бяха смятали, че ще спечелят. Вярваха, че имат шанс да спрат Емъри, а сега само можеха да се възползват от момента, докато Дефранко все още не е пристигнала, и да се опитат да убедят Съвета, че не бива да гласува проекта „Надежда“, тъй като това изисква пренасочване на кораби и огромен бюджет.

Городин трябваше да направи нов опит да убеди експанзионистите да отложат гласуването. Той беше човекът с медалите, военният герой. Щяха да го изправят срещу тях и да видят дали ще успее да огъне редиците им. В противен случай центристите щяха да напуснат Съвета, и четиримата. Нарушаването на кворума обаче имаше политическа цена, огромна цена.

Ала сега се нуждаеха от време. Време, за да си осигурят лобисти, време, за да се опитат да дръпнат някои конци и да видят дали Дефранко наистина е умерена, за каквато се представяше или поне да я привлекат на своя страна. Тя можеше, можеше да гласува за отлагане.

Съветниците се запътиха към местата си. Последна дойде групата на Емъри. Естествено.

Богданович удари с древното чукче.

— Обявявам заседанието на Съвета за открито — каза той и продължи с резултатите от избора и официалното утвърждаване на Людмила Дефранко за съветник от Бюрото на търговията.

Изказаха се Катрин Лао и Дженър Харого. Емъри седеше безизразно. Тя никога не участваше в рутинни предложения.

Нямаше дискусия. Само формално гласуване.

Следващата точка от дневния ред бе приемането на Дензил Лал за пълномощник на сера Дефранко до пристигането ѝ.

Същата формалност. Поредното досадно гласуване. Никаква реакция от страна на Городин, Хавес и Тиен.

— Въпросът за станция „Надежда“ — обяви Богданович. — Думата има сера Лао...

Емъри повика един от съветниците си и му каза нещо на ухото. Той стисна устни и очите му удивено се разшириха.

Мъжът отиде при секретарката на Лао, която на свой ред се приближи до шефката си и ѝ предаде информацията.

— Сер председателю — каза Лао, — предлагам да отложим обсъждането на законопроекта за станция „Надежда“, докато сера

Дефранко лично заеме мястото си. Тази мярка ще окаже прекалено сериозно въздействие върху търговията.

— Подкрепям предложението — рязко се обади Корейн.

Сред сътрудниците се разнесе озадачен шепот. Дори съветниците се наведоха един към друг. Богданович зяпна. Трябваша му няколко секунди, за да реагира и да удари с чукчето за тишина.

— Внесено е предложение, подкрепено от втори член на Съвета, дебатът на законопроекта за станция „Надежда“ да се отложи до пристигането на сера Дефранко. Има ли възражения?

Пълномощникът от „Крайна“ не възрази.

Корейн официално поиска думата. По дяволите. Емъри му беше дала каквото искаше той и гледаше право към него, докато той произнасяше досадните любезности към Дензил Лал и отново седнаше на мястото си.

„Внимателно ме наблюдавай — казваше погледът ѝ. — Това ще ти струва скъпо.“

Гласуваха единодушно.

— С това изчерпваме дневния ред — заяви Богданович. — Бяхме определили три дни за дебати. Следващият законопроект е внесен от вас, сера Емъри, номер две хиляди четиристотин и пет, също пренасочване на бюджетни средства за Бюрото на науката. Искате ли да изтеглим обсъждането сега?

— Нямам нищо против, сер председателю, но не бих желала да пристъпваме към този въпрос, без колегите ми да имат достатъчно време, за да се подготвят. Ако уважаемите ми колеги не възразяват, предлагам да го отложим за утре.

Любезни кимвания. Нямаше възражения.

Последва предложение за закриване на заседанието. Гласуваха и него.

В залата се надигна необичаен шум. Седнал неподвижно, Корейн усети на рамото си нечия длан и се обърна. Махмуд Хавес. Изглеждаше едновременно облекчен и загрижен.

— В моя кабинет — каза Корейн. — След трийсет минути.

Обядваха с чай и сандвичи, донесени от сътрудниците. Съвещанието се прехвърли от кабинета в заседателната зала.

— Нужна ни е информация — каза Корейн и отпи глътка минерална вода. Пред него и пред повечето от сътрудниците лежеше научният бюджет, осемстотин страници изложение и таблици. Някои раздели бяха подчертани: в Бюрото на науката имаше центристи и се носеха упорити слухове за скрити уловки в законопроекта. Винаги имаше такива. И всяка година много от тях се отнасяха за Рисюн. — Проклетите лаборатории не искат нищо за себе си. Само че защо им е да дадат на някакъв двайсетгодишен химик от „Крайна“ статут на специална личност? Кой е този Бенджамин П. Рубин, по дяволите?

— Студент — каза Хавес. — Никакви особени данни.

— Има ли вероятност това да е свързано с проекта „Надежда“?

— Пътят минава през „Крайна“.

— Можем да попитаме Емъри — кисело рече Хавес.

— Спокойно можем да го направим по време на заседанието и да прегледаме документите, които ни покаже.

— Стига шеги — каза Городин.

— Има един човек, на когото можем да се доверим — каза секретарят на Бюрото на отбраната Лу. — Нашият кандидат за Бюрото на науката...

— Той е ксенолог — възрази Тиен.

— И личен приятел на доктор Джордан Уорик. Доктор Уорик е тук като член на екипа на съветник Емъри. Бърд го помоли за среща с... хм, някои хора от Бюрото на науката.

Когато говореше толкова конкретно, Лу често казваше повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Корейн го наблюдаваше внимателно, Городин също насочи цялото си внимание към него. Адмиралът идваше от военни операции и скоро щеше да се върне на поста си и да остави административните подробности на секретаря си: съветниците бяха специалисти в съответната област, но всъщност секретарите ръководеха чиновническия апарат.

„Запомни това“ — помисли си Корейн.

— Отдавна ли са приятели? — тихо попита Тиен.

— От двайсетина години.

— Има ли някаква опасност за Уорик? — обади се Городин. — Ние рискуваме ли нещо?

— Съвсем малко — каза Лу. — Определено нищо не заплашва приятелството на Уорик с Емъри. Той има собствен кабинет и рядко

влиза в нейния. И обратно. Всъщност отношенията там са доста враждебни. Уорик поискал и получил автономия в Рисюн. В лабораториите няма центристи. Но той е центрист, а не привърженик на Емъри. Дошъл е, за да съветва Бюрото за някакво прехвърляне.

— Той е един от специалните — поясни Корейн за онези, които не бяха от Сайтин и навярно не разбираха съвсем какъв е Уорик. Доказан гений. Според закона — национално съкровище. Четирийсетгодишен. Не е приятел на Емъри. Много пъти се е опитвал да напусне и да основе собствена лаборатория, но тя продължава да му пречи. — Корейн лично бе проучил Рисюн и Емъри. Логично. Но някои данни бяха трудно откриваеми. В това отношение връзките на Лу бяха безценни. — Бърд може ли да се свърже с него?

— Всички планове се объркаха — отвърна секретарят. — Разбира се, целият дневен ред ще трябва да се промени. Сигурен съм, че може да се направи нещо. Искате ли да се заема с това?

— Непременно. Предлагам да прекратим съвещанието и да се захванем за работа.

— В такъв случай ще се срещнем пак утре сутрин — каза Тиен.

— Моят екип ще остане тук до много късно — рече Корейн. — Ако се появи нещо, което трябва да... — Той сви рамене. — Ако се появи нещо... — „Напускане на сесията“ не бяха думи, които се произнасяха открито, и не всички от сътрудниците знаеха, че има такава вероятност, особено чиновниците. — Моите хора лично ще се свържат с вас.

Докато останалите се разотиваха по кабинетите си, той настигна Горедин и Лу и тихо попита:

— Можете ли да доведете Уорик?

II

В заседателната зала на Съвета влезе съвсем обикновен мъж, облечен в кафяв костюм и с куфарче в ръка. Кестеняв, красив, с атлетично тяло, младеещ за своите четиридесет и шест години. Но военната полиция го беше поела под крилото си, бяха го придружавали телохранители и най-вероятно разполагаше с лична прислуга и екип от сътрудници. Джордан Уорик в никакъв случай не бе пристигнал с пътнически самолет, нито пък куфарчето му беше минало през багажното отделение.

Три души от Рисюн имаха такъв статут. Един от тях беше този човек, който разработваше и усъвършенстваше психозаписи. Обикновено тази работа вършеха компютри. Когато обаче трябваше да се създаде важна програма, я поверяваха на неговия екип, а когато никой друг не бе в състояние да реши някакъв проблем, с него се заемаше самият той. Уорик бе доказан гений. Като Емъри.

— Сер Лу — каза Уорик, — адмирал Городин. За мен е чест. — После на лицето му се изписа обезпокоено, но напълно добродушно изражение. — Сер съветник. Не очаквах да ви видя.

Пулсът на Корейн се ускори. Опасност. Уорик не беше от личностите, които обитаваха мъгливото царство на абстрактната логика, напълно откъснато от човешкото: той бе психохирург, неговата област беше манипулацията и за него нямаше проблем да открие човешките мотиви.

— Съветник Корейн много искаше да разговаря с вас. Насаме — каза Лу. — Въпросът е политически, доктор Уорик. И е изключително важен. Естествено, ако предпочетете да отидете на другата си среща, за която иначе навярно ще закъснеете с десетина минути, ние ще разберем, че не желаете да се замесвате с нас, и се надявам, че ще приемете личните ми извинения.

— За Съвета ли се отнася? — въздъхна Уорик. — Бихте ли пояснили преди да взема решение?

— Отнася се за законопроекта за научния бюджет.

Психохирургът съвсем леко повдигна глава, жест, който казваше: „Аха“. По устните му плъзна едва забележима усмивка.

— И по-точно?

— Какво всъщност има в този законопроект? — попита Корейн.

Усмивката на Уорик стана и по-твърда.

— Искате да кажете какво се крие в него, така ли? Или нещо друго?

— Онова, което се крие в него, свързано ли е по някакъв начин с проекта „Надежда“?

— Не. Поне доколкото ми е известно. Е, освен търсенето на извънземен разум. Но това е нещо съвсем обикновено.

— Ами статутът на специална личност? Рисюн заинтересуван ли е от него?

— Донякъде. Обща информация за „Крайна“ ли ви интересува?

— Интересува ме какво ще ми кажете вие, доктор Уорик.

— Мога да ви отделя десет минути. И за още по-малко време мога да ви обясня какво става. Мога да ви го кажа с една дума. Психогенезис. Или според популярния журналистически термин, клониране на умове.

Корейн не очакваше такъв отговор. Нито адмиралът.

— Какво се крие зад всичко това?

— Нищо — отвърна Уорик. — Поне не онова, което пише в пресата. Не става въпрос за точни копия, а за копиране на способности. Процесът няма да помогне, да речем, на дете, което се опитва да върне изгубените си родители. Но например в случай с някой специален, чиито способности искате да запазите... Известен ви е опитът за клониране на Бок.

Естел Бок. Жената, чиито открития бяха довели до създаването на свръхсветлинен двигател.

— Опитът беше неуспешен — отбеляза Корейн.

— Нейният клонинг беше блестяща личност, но не беше Бок. Тя беше по-добра музикантка, отколкото физичка, и шумът, който се вдигаше около нея, я направи ужасно нещастна. Отказваше да се подложи на подмладяване, докато не стана крайно наложително. Това я изхаби и тя умря на деветдесет и две. През последните няколко години от живота си дори не напускате дома си.

— Тогава не разполагахме със сегашните познания и техника. Проучванията на доктор Емъри по време на войната...

— Човешкото тяло притежава вътрешни регулаторни системи, цял комплекс, който регулира пола, растежа и защитата от инфекции. При репликирането генетичният код не е всичко. Личният опит оказва въздействие върху химическите системи, установени от генетичния код. Всичко това го има в научните списания. Мога да ви цитирам точните...

— Вашето обяснение е достатъчно — прекъсна го Корейн.

— Да речем, че сега са ни известни неща, които не знаехме по времето на клонирането на Бок. Ако програмата постигне онова, което се надява доктор Емъри, ще сме в състояние да копираме способностите в същата област. Това включва генетика, ендокринология, безброй тестове, и физиологически, и психологически. Не съм запознат с всичко. Проектът е на доктор Емъри, секретен е и не е по моята специалност. Знам обаче, че е много сериозен и не е непостижим за съвременното ни равнище. Може би засега е малко теоретичен, но както разбирате, в науката има една много голяма пречка: ученият трябва да живее достатъчно дълго, за да стигне до заключенията си, а доктор Емъри не е млада. Всеки експеримент отнема най-малко петнайсет години. Проектът „Рубин“ ще отнеме поне двайсет. Проблемът ви е ясен. Тя трябва да поеме някои малки рискове.

— Здравословни проблеми ли има? — тихо попита Корейн. Никой не можеше да предвиди колко години ще действат подмладяващите процедури. После започваха проблемите. И старостта взимаше своето.

— В нашата област човешката тленност е все по-голям проблем за всеки на нейната възраст — отвърна Уорик. — Вече ви казах, става дума за времето, което ще отнеме проектът.

— Как го оценявате вие? — попита Корейн.

— Той е изключително важен за нея: всичките ѝ теории, нали разбирате, всичките ѝ лични проучвания, работата ѝ върху ендокринните системи и генетиката, върху психическите структури, всичко води към него.

— Тя може да получи почти всичко, което пожелае...

— Само че този статут няма да позволи Рубин да бъде постигнат от участта на Бок. Одобрявам решението ѝ да не използва човек от Рисюн. Клонингът ще е там, но не и Рубин. Рубин е млад. Това е задължително изискване. Той притежава блестящ интелект, роден е на станция и абсолютно всички данни за него фигурират в тамошните архиви. Освен това има вродена имунна недостатъчност и състоянието му е било следено още от самото му раждане. Това е най-важният момент. Ари може да го направи без одобрението на Съвета, но не е в състояние да попречи на местното правителство на „Крайна“ да стори нещо, което да компрометира резултатите ѝ.

— Рубин ще бъде ли информиран?

— Ще му бъде съобщено, че участва в рисюнски експеримент. По-важното е, че клонингът му няма да знае за неговото съществуване, докато не навърши сегашната възраст на Рубин.

— Според вас има ли вероятност проектът да се реализира? — попита Корейн.

Уорик замълча за миг.

— Мисля, че научната му стойност е очевидна.

— Но имате резерви — отбеляза Лу.

— Възможно е клонирането да нанесе известна вреда на Рубин. Той е учен. Способен е да разбере последствията от клонирането. Ще се противопоставя на всякакви срещи между двамата. Официално. Но няма да се обявя срещу програмата.

— Какво е отношението ви към проекта „Надежда“? — попита Корейн.

— Това политически въпрос ли е?

— Да.

— Избягвам политиката, освен в научните си проучвания. Рисюн вече не зависи от търговията ни с азипродукти. Спокойно можем да живеем от научната си дейност, независимо дали ще има нови колонии. Винаги ще има нужда от нас, каквато и да е съдбата на другите лаборатории. Имаме прекалено голяма преднина в други области. Няма да сме толкова богати, разбира се. Но парите не ме безпокоят. Знаете ли, трябва да поговорим.

Корейн премигна. Не очакваше такова предложение от страна на рисюнски учен.

— Можете ли да пропуснете срещата си... без да предизвикате подозрения? — попита Корейн.

— Мога — каза Уорик. Лицето му беше абсолютно безизразно.

— Вашата репутация ми е известна, съветник Корейн — почна ученият. — Зная, че сте честен човек. Онова, което ще ви кажа, може да ми струва... много. Надявам се, че ще го използвате заради самата информация, а не от лични подбуди. С доктор Емъри имаме някои разногласия. Нали разбирате, в Рисюн работим с човешки материал. И понякога се появяват етични проблеми. Можем да разчитаме единствено на преценката си. И аз не съм съгласен именно с някои от нейните преценки. Сблъсъците ни с доктор Емъри са... повече от нормалното. Писал съм статии срещу нейните възгледи. Имаме противоречия по... някои аспекти на действията ѝ. Ето защо, ако разбере, че съм разговарял с вас, тя ще реши, че съм се опитвал да ѝ навредя. Надявам се да се съгласите с тая нейна програма на „Крайна“. Тя ще струва на правителството само един специален статут...

— Това е опасен прецедент — да гласуваме специален статут само за да удовлетворим един научен проект. Само за да поставим един човек под нейна власт.

— Искам двамата със сина ми да бъдем прехвърлени от Рисюн.

— Но вие сте специален, също като нея.

— Аз не съм политик. Нямам нейното влияние. Тя ще заяви, че съм важен за проекта точно защото съм специален. Длъжен съм да работя там, където съм нужен на правителството. А то очевидно има нужда от мен в Рисюн. В момента синът ми работи в нейната програма поради две причини: първо, защото е в неговата област, а тя е най-добрата, и второ, защото той ми е син и чрез него Ари иска да ме държи в ръцете си. Аз съм с вързани ръце. Мога да се опитам да се измъкна оттам и ако успея, да поискам синът ми да бъде прехвърлен в другия проект. Това е една от причините, поради която нямам търпение да построят лабораторията на „Крайна“. Така ще е най-добре за държавата. И за Рисюн.

— И някои неща ще излязат наяве. Това ли искате да кажете?

— Не отправям никакви обвинения. Не искам публичност. Ари има прекалено много власт и в Рисюн, и извън него. Не оспорвам научния ѝ принос. Като учен, аз нямам противоречия с нея. Само че

освен политиката, не виждам друг начин да се измъкна от ситуация, която става все по-... експлозивна.

Корейн бе в правителството от двадесет години и не приемаше нищо на честна дума. Нито пък щеше да подплаши потенциален свидетел.

— Какво всъщност искате, доктор Уорик? — тихо попита той.

— Искам проектът да бъде гласуван. После ще се прехвърля. Тя ще се опита да ми попречи. Искам подкрепа. — Уорик беше наистина притеснен. — Напрежението в Рисюн е... значително. Казвам ви — не одобрявам колонизационния проект. Съгласен съм с Бъргър и Шлеги, че толкова бързото и мащабно разселване в космоса е опасно. Едва успяхме да се справим с едно социално бедствие. Ние вече не сме онези хора, които са напуснали Земята или станция „Слава“, не сме такива, каквито са очаквали предците ни, и ако продължим да се разселваме, между нас и потомците ни може да възникне съществена разлика. Никакво чудо, никаква Естел Бок, никакво велико откритие няма да преодолее пропастта помежду ни. Това е моето мнение. Но от Рисюн не мога да го изразя публично.

— Искате да кажете, че свободата ви в лабораторията е ограничена, така ли, доктор Уорик?

— Искам да кажа, че има причини, поради които не мога да изразя възгледите си. Ако пресата научи за този разговор, ще се наложи да приема официалната позиция на Рисюн.

— С други думи, доктор Уорик, вие искате да бъдете прехвърлен.

— Да, съветник Корейн. Заедно със сина ми. Тогава няма да се страхувам да изразя мнението си. Разбирате ли ме? Повечето от специалистите, които могат авторитетно да се обявят срещу проекта „Надежда“, са в Рисюн. Без гласовете на научния електорат, без публикувани статии, тези идеи няма да получат подкрепа. Ксенолозите са разделени. Вие нямате мнозинство в деветте електората, сер съветник. Трябва да си осигурите групата на учените, електората на Ари Емъри. Този психогенетичен проект ѝ е много скъп — всъщност толкова много, че тя не позволява на сътрудниците си да се занимават с него. Пак стигаме до времевия фактор. В човешкия живот има много периоди, през които от значение е единствено времето.

— Което означава, че все пак ще трябва да се справим с нея.

— Докато е жива, определено ще трябва да се съобразявате с нея в Съвета. Тъкмо затова проектът за „Крайна“ дава преимущество и на двама ни. Готов съм открито да застана на ваша страна. Опозицията от самия Рисюн, особено от страна на друг специален, ще окаже сериозно въздействие върху научния електорат. Но сега не съм в състояние да го направя.

— Другият важен въпрос е дали проектът „Рубин“ ще постигне успех — каза Городин.

— Най-вероятно да, сер адмирал. В много по-голяма степен, отколкото проектът „Бок“. Може би знаете, че обикновено не използваме гени на специални. Дори нашият генетичен материал е защитен от закона. Всъщност това си е все старата история за лудия гений. Когато създаваме ази, алфа-класовете изискват далеч повече изпитания и корекции. Става дума за статистика, разбира се. Онова, което се е отклонило при клонинга на Бок, е същото, което е можело да се отклони при самата Бок в зависимост от конкретните преживявания и влияния, за които не сме разполагали с данни. Сега имаме много по-голям шанс да клонираме жив специален. Нали разбирате, информацията ни е много по-добра. Бок е пристигнала тук като заселничка, данните ѝ са били в корабния архив, а той е бил демонтиран. Прекалено много неща са се изгубили, други изобщо не са били регистрирани. Не съм убеден, че някога ще успеем да си върнем нейния талант, но това определено не се отнася за този проект. От друга страна, клонирането на Клайман, да речем, ще е от огромна полза.

— Или на самата Емъри — измърмори Корейн. — Господи! Това ли е нейната цел? Безсмъртие?

— Само доколкото всеки човек иска да остави потомство. Не става въпрос за безсмъртие, а за интелектуално сходство, за двама индивиди, които си приличат повече от близнаци. При това без единият от близнаците да е доминиращ. Накратко казано, копиране на способности, латентно заложен в интерфейса между гените и онова, което наричаме „записно оформяне на ази“.

— Чрез записи ли се постига?

Уорик поклати глава.

— Не. Поне засега.

— Което означава — каза Городин, — че съвременната генетика и психореконструиране са в състояние да клонират и живи, и мъртви специални.

— Ако се променят някои закони — тихо отвърна Уорик. — Но аз ще се обявя срещу това. Разбирам защо го правят. Само че има много голяма вероятност за психологически проблеми, даже двамата да не се срещнат. Дори при мъртвите... Ако клонират мен, какво ще стане със сина ми? Другият индивид няма да е нито негов брат, нито негов баща. Виждате ли, много е сложно, когато се отнася за човешки живот. Деветте проявиха огромен интерес към случая с Бок. Огромен. В това отношение съм съгласен с доктор Емъри: единствено Бюрото на науката и конкретно Рисюн трябва да има връзка с двамата индивиди. Ето какво иска тя на „Крайна“. Не става дума за офис или лаборатория. Става дума за общност, която Рубин да не напуска, освен когато аз напускам Рисюн, рядко и винаги с придружители.

— Боже мой! — възкликна адмиралът. — „Крайна“ ще наложи вето.

— Тя е обещала на Харого отделна орбитираща станция. Разделена на самостоятелни отсеци. Рисюн ще плати за построяването ѝ.

— Искате да кажете, че знаете какви сделки е сключила доктор Емъри?

— Случайно научих за тази. Може да има и други. Това е много изгоден договор за някои строителни компании на „Крайна“.

Звучеше вярно. Корейн прехапа устни.

— Нека ви задам един труден въпрос — каза той. — Ако получите нова информация...

— Ще ви я съобщя.

— Ако се появи нова информация...

— Искате от мен да стана доносник.

— Просто съвестен гражданин. Моите принципи са ви известни. Аз, от своя страна, зная вашите. Струва ми се, че помежду ни има много общо. Рисюн не е господар на съвестта ви.

— Даже адмиралът не е успял да ме изиска. Аз съм специална личност и местопребиваването ми се одобрява от правителството на Съюза. Такава е съдбата на специалните. Адмиралът ще потвърди: Рисюн ще заяви, че съм необходим за осъществяване на проекта. Това

автоматично означава пет гласа от деветте. В резултат ще трябва да остана в Рисюн. Ще ви кажа какво ще направя, сер съветник. Ще дам на адмирал Городин официална молба за прехвърляне веднага щом гласуват специален статут на Рубин. Преди гласуването на бюджета на проекта „Надежда“.

— Господи! Смятате ли, че сте толкова ценен за такава сделка?

— Вие не можете да спечелите гласуването за станция „Надежда“, сер съветник. Дефранко няма къде да мърда. Измъкнете мен и сина ми от Рисюн, сер съветник, и аз публично ще се обявя срещу нея. Извън пряката ѝ власт на „Крайна“ ще струвам много повече. Тя може да получи своята станция „Надежда“. Но може и да бъде спряна, сер съветник. В мое лице имате шанс да спечелите глас в научния електорат.

— Трябвало е да станете политик — каза Корейн на Уорик и ненадейно осъзна с кого разговаря: с рисюнски психириург, един от дванадесетте умове, които Съюзът смяташе за безценни.

— Моята област е психологията — отвърна Уорик и го погледна право в очите. Ученият вече не му се струваше нито обикновен, нито безобиден. — Искам само да работя, без да ми пречат. Наясно съм с политиката, сер съветник. Помогнете ми и аз ще помогна на вас. Съвсем просто е.

— Първият законопроект в дневния ред, номер две хиляди четиристотин и пет, е внесен от Ариан Емъри и се отнася за бюджета на Бюрото на науката...

Емъри погледна Корейн. Той само се усмихна и я остави да се чуди.

Чукчето удари.

— Обявявам почивка — каза Богданович. В залата на Съвета се разнесе тих шепот.

Ариан Емъри най-после си отдъхна. Първият етап бе преминал. Рубин имаше статут на специална личност. Съветът на световите нямаше да наложи вето. Корейн пазеше силите си за нещо важно. Нещо, което той смяташе за важно. Дотогава проектът „Надежда“ щеше да играе ролята на примамка. Дефранко можеше да се опита да

се въздържа, но когато станеше напечено, щеше да гласува както трябва.

И все пак тя нямаше да се успокои, докато не получи разрешението да използва гени на специален, завоалиран сред останалите рисюнски проекти, които изискваха рутинно одобрение.

В Генералния съвет всяка година се правеше опит за съкращаване на целия научен бюджет. Всяка година се внасяха предложения за забрана на търговията с ази и експериментите с хора. Всяка година Съветът на световите отхвърляше предложенията с огромно мнозинство. Но центристите можеха да се възползват от това, за да упражнят натиск за проекта „Надежда“. Ако се обединяха с другите групи, имаше вероятност да получат мнозинство.

Тя се страхуваше. Страхуваше се още откакто нейните информатори ѝ бяха съобщили, че центристите обмислят да напуснат Съвета. Изненадващата готовност на Корейн за компромис я тревожеше.

От друга страна, Съветът действаше извънредно ефикасно. Срещаха се за кратко, свършваха си работата и отново се разотиваха — но някои притежаваха власт, каквато създателите на конституцията не бяха предвиждали, както не бяха предвидили ролята на Рисюн по време на войната, бързото нарастване на населението, откъсването на Пел от Сол и Съюза и всички последици от това събитие. Бюрото на външните работи трябваше да се ръководи от дипломати от кариерата, но разстоянията го поставяха под все по-голяма зависимост от точните доклади на Бюрото на отбраната.

С оглед на потенциалното откриване на извънземен живот Бюрото на науката трябваше да обучи специалисти по контакти с разумни същества.

Бюрото на гражданите имаше непропорционално голям електорат, избрал способен и опасен човек, човек, който обаче притежаваше здравия разум да разбере кога е хванат в капан.

Корейн може би не знаеше, че Дефранко твърдо е нейна. Това обясняваше готовността му да рискува политическия си живот с напускане на сесията. Той едва ли се надяваше да повлияе на доминирания от Лао панпарижки търговски кръг. Определено нямаше вероятност да повдигне възражения срещу научния законопроект.

Определено.

— Доктор Емъри. — Натрапникът не бе нечий секретар, а самият адмирал Городин. — Може ли да поговорим?

— В момента съм извънредно заета. — Нямахме желание да разговаря с този човек, който оспорваше искането ѝ за отклоняване на десет кораба за проекта „Надежда“ и подкрепяше Корейн.

— Според вътрешен източник — каза Городин, все едно не я беше чул — вие сте си осигурили достатъчно гласове за проекта „Надежда“.

Проклятие! Сърцето ѝ се разтуптя, ала външно тя запази спокойствие.

— Възможно е вашият източник да е прав. Но не съм сто процента убедена.

— Корейн се безпокои. За него това ще е ужасно унижение.

„Какво е намислил, по дяволите?“

— Знаете, че сме в състояние да ви забавим — продължи адмиралът.

— Вероятно, но това няма да ви донесе нищо. Ако сте прави.

— Имаме източник в екипа на Дефранко, доктор Емъри. Прави сме. Освен това имаме източници в „Андръс Къмпъни“ и „Хейз Индъстрис“. Адски добра сделка. Ще им поверите ли строителството на онази станция в дълбокия космос?

„Боже мой!“

Городин повдигна вежди.

— Известно ви е, че „Хейз“ има договори с Бюрото на отбраната.

— Не разбирам какво целите, но когато става дума за гласуване, не обичам да приказвам за финанси. И ако носите записващо устройство, решително възразявам.

— На ваше място и аз бих постъпил така. Но вие не приказвате за финанси. Когато научихме за това, накарах хората ми да поговорят със служители на „Хейз“. И ние отлично знаем, че новият клон на Рисюн е свързан с Рубин. Докато снощи екипът ми проучваше законопроекта, един много интелигентен млад сътрудник откри член, който дава на Рисюн изключително право да обявява всички второстепенни лаборатории за част от своята административна територия. Това означава, че новата станция няма да е под контрола на „Крайна“. А под ваш контрол. Самостоятелна част от Съюза. И с това е свързан Рубин.

— И? — само каза тя.

— И според нас този проект е от военен интерес. Рисюнски клон на „Крайна“ представлява опасност за сигурността.

За миг всичко спря. Ариан не очакваше нещата да се развият в тази посока. Това бе лудост.

— Не става дума за лаборатории, сер адмирал.

— А за какво става дума?

— Там ще работи Рубин. Това ще е негова лаборатория.

— Имате огромна вяра в този младеж.

„Капан. Боже мой, къде е капанът?“

— Той е изключително ценен човек.

— Бих искал да обсъдим аспектите, свързани със сигурността. Преди следобедното гласуване.

— Имам уговорен обяд.

— Наистина не ми се ще да отнасям въпроса към комисия, доктор Емъри. Опитвам се да ви помогна. Но ми се струва, че гласуването е прекалено прибързано. Имам други съмнения, които едва ли бихте искали да споменавам.

„Някой се е разприказвал.“

— Благодаря — каза Ариан. Флориан знаеше предпочитанията ѝ. Бяха в нейния офис, в нейната заседателна зала, присъстваха нейните телохранители. По предложение на самия адмирал военните сътрудници бяха останали навън.

Помирение?

Городин пиеше кафето си чисто. Повечето го обичаха така. То беше рядко и истинско, внесено чак от Сол, от южното полукълбо на Земята. Кафето бе един от пороците на Ариан. И тя го пиеше с мляко. Истинско мляко. Поредната екстравагантност.

— В ЗМД все още работят по този въпрос — каза тя. — Когато бяха започнали да култивират долините, позволяващи издигането на микроклиматични куполи и ускорители, Сайтин беше представлявал силикатен ад.

За миг в мислите ѝ пребягна нов спомен: толкова много кафяво, толкова много синкавозелено по хълмовете. Огромните огледала улавяха светлина от космоса и снабдяваха долината с енергия. Орбитиращите метеостанции пращаха бури, страшни бури... „Нищо

не ни заплашва, Ари — казваше майка й. — Това е най-обикновена буря...“

Леонид Городин спокойно отпи от кафето си. И се усмихна.

— В Бюрото се говори, че проектът „Рубин“ бил ваш — каза той. — Лично ваш. Всичко, което правите, променя равновесието между нас и Лигата, между нас и Сол. Приказвах с Лу. Извънредно сме обезпокоени.

— Ние успяваме да поддържаме сигурността. Винаги сме успявали.

— Кажете ми нещо, доктор Емъри. Проектът, с който се заемате... ще има ли стратегическо значение?

— Сер адмирал, предполагам, че според някои ваши съветници и разработването на нови тоалетни чинии има стратегическо значение.

Городин учтиво се усмихна и зачака.

— Добре — спокойно продължи тя. — Ще ви бъдем много признателни, ако Бюрото ви ни подкрепи в гласуването. Ако желаете, ще преместим лабораторията. Дори на Сайтин. Готови сме на компромиси. Просто не искаме да изгубим Рубин.

— Толкова ли е важен?

— Да.

— Ще ви направя едно предложение, доктор Емъри. Вие имате своите цели. Искате законопроектът да бъде гласуван. Искате да получите пълния си бюджет от Бюрото на финансите и определено не искате никакви забавяния. Искате да се върнете на Рисюн. Аз искам да се върна при армията си. Чака ме работа и между нас да си остане, имам алергия към Съвета.

— И аз бързам да се прибера — отвърна тя.

— За какво се отнася проектът „Крайна“? — попита Городин.

— За генетика. Генетични експерименти.

— Ще построите ли модерни лаборатории?

— Не. Медицинско крило. Аналитично. Административна работа. Никаква секретна техника.

— С други думи, помощна лаборатория.

— Всъщност да. Няма да има утробни резервоари.

Городин погледна празната си чаша и я протегна към двамата ази.

— Флориан — каза Ариан. Телохранителят кимна, взе каничката от масата и наля кафе на адмирала. Городин замислено го наблюдаваше.

— Можете да разчитате на тяхната дискретност — рече тя. — Най-доброто, на което е способен Рисюн. Нали, Флориан?

— Да, сера — потвърди телохранителят и ѝ поднесе втора чаша кафе.

— Красота и мозъци — продължи Ариан и се усмихна. Очите ѝ обаче останаха сериозни. — Лигата няма да създаде утробни резервоари. Няма колонии, за които да са им нужни хора.

— И все пак трябва да помислим за това... Кой ще ръководи лабораторията на „Крайна“?

— Яни Шварц.

Городин свъси вежди и бавно отпи от нелепо малката чаша.

— Ще ви кажа нещо, доктор Емъри. Много от моите хора разчитат на психоболницата на „Викинг“. Единствено от политически съображения... бих искал да разполагам с болница много по-близо от орбитата на „Надежда“. Място, където да пращам някои от най-тежките случаи.

— Някаква конкретна причина?

— Отнася се за секретни операции. Хора с променена самоличност. Хора, чиито лица, нали разбирате, не искам да вижда никой. Те ще се чувстват много по-добре в рисюнска лаборатория, а не на Сайтин.

Ариан се намръщи.

— С други думи — продължи Городин, — искам достъп до лаборатория, в която хората ми да се чувстват в безопасност. Искам да прехвърля там част от секретния си бюджет. И част от екипа си.

— Никакви военни.

— Предлагам единодушна подкрепа за тази лаборатория. В състояние съм да ви я осигуря.

— Никакви военни. Само рисюнски служители. И ще са нужни много средства. Нямам намерение да рискувам проекта си, като допусна ваши хора на рисюнска територия. Военната болница трябва да е напълно отделена от нашите офиси.

— Съгласен съм. Но искаме човек, който да играе ролята на свързка между нас и вас. Някой, на когото имаме доверие. С когото

вече сме работили.

— Все едно я плисна в лицето с ледена вода.

— Кого имате предвид?

— Доктор Уорик. Той е разработил подготвителните записи.

Искаме доктор Уорик.

— А той иска ли ви?

— Можем да го попитаме.

— Струва ми се, че зная кой е вашият източник, сер адмирал. По дяволите, сигурна съм, че зная кой е източникът ви. Какво друго ви е казал?

— Мисля, че правите прибързани заключения.

— Не. Боях се от нещо такова. Значи искате него, а? Искате за строго секретните ви операции да отговаря човек, който е предал моите интереси, така ли?

— Казах ви кои са нашите източници.

— Разбира се. Готов сте да ми подхвърлите главата на някой служител от „Хейз“, несъмнено някой нещастен инженер, когото ще намерят начин да обвинят. Искате Джордан Уорик. Той каза ли ви защо?

— Не ми е казал нищо.

— Сер адмирал, вие сте отличен картоиграч, но не забравяйте с какво си изкарвам прехраната. Не забравяйте с какво си изкарва прехраната доктор Уорик. Какво е направил? Предложил ви е публично да разкрие мнението си ли? Така ли ще ми гарантирате Корейн?

— Знаете, че съм в състояние да изпълня обещанието си, доктор Емъри.

— Разбира се, че сте в състояние. А Джордан Уорик ви е обещал да ви поднесе главата ми на тепсия. Обещал ви е да ви осигури гласовете на Сената. Ще ви кажа как ще постъпя. Вземете го. Ще го прехвърля заедно с целия му проклет екип.

**ТРАНСКРИБИРАН ОТКЪС ОТ:
ПРИНЦИПИ НА РАСТЕЖА УЧЕБЕН ЗАПИС
ПО ГЕНЕТИКА: №1
„РИСЮНСКИ КАЛЕНДАР: 2396“**

РИСЮНСКИ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПУБЛИКАЦИИ: 8970-8768-1

ОДОБРЕНИ ЗА 80+

СЕРИЯ АЛ-5766: ЧЕТИРИ ЕКЗЕМПЛЯРА

След репликирането на генетичен материал лаборантът започва рутинна процедура в Рисюн. Десет екземпляра АЛ-5766 остават неизползвани в генетичната банка, нещо обичайно за търговски и експериментални материали.

АЛ-5766 е женски, клас алфа, най-висшият интелект според не/гражданската класификация, който варира над 150 по скалата на Резнер. Максималната известна стойност е 215. АЛ-5766 има интелигентност 190, което се равнява на гениалност. Такива екземпляри се произвеждат съвсем рядко и само за конкретни ръководни задачи, експериментални изследвания и колонизационни операции с минимално население и значителен потенциал за лична преценка. При отсъствие на социални контакти в ранна възраст представителите на тази серия са склонни към личностни разстройства: най-големи успехи при изолирани алфи са постигнати с позитивна обратна връзка при ранно и ускорено опасно обучение, включващо осъзнаване на света, четене и математически умения с минимална намеса. Най-добри резултати се наблюдават при алфи, дадени за отглеждане на човешки родители от момента на раждането: в тези случаи поведенческата и социална статистика следва същия профил като на родени от граждани индивиди със съответния интелектуален капацитет. Не бива да се забравя, че

генетичните особености и до известна степен класификацията на ази се определя от запис, създаден специално за такива гени, и че първоначалните неуспехи с алфите, изглежда, се дължат на проблеми в записите.

Отглежданите от хора АЛ-5766 се развиват в допустимите граници, но проявяват агресивни склонности. В азиобществата статистиката на АЛ-5766 е абсолютно неприемлива и включва агресивност, депресивност и ирационални страхове. След проявяването им тези смущения не могат да се преодолеят чрез записи, но в два случая е бил постигнат положителен резултат чрез прехвърляне във военни ситуации с изключителни трудности и физически предизвикателства.

Нито в един от тях обаче не е приложен огромният им математически потенциал и от 2353 г. гените на АЛ-5766 не са използвани дори за експериментални цели. Сега обаче Рисюн смята, че е открил записно решение на проблема при АЛ-5767 от клас Бета, при които не се наблюдават особеностите, превръщащи 5766 едновременно в изключително интелигентни и опасни.

В тази група има четири екземпляра, тъй като записният екип е разработил две коренно различни решения. Като начало двете двойки са достатъчни за адекватно сравнение. Не е необходимо контролно използване на първоначалния запис: налице са пълните данни за АЛ-5766 от четиридесет и шестте години на тяхното създаване и е излишно да се доказва, че проблемът е в старите записи.

Яйцеклетките нямат собствен код, докато не получат пълния диплоиден комплекс на АЛ-5766. Процедурата е стандартна и за ази, и за репликиране на граждани.

Утробата, в която се поставя всяка яйцеклетка, е снабдена с биоплазма. Средата имитира специфична естествена бременност, използвана в Рисюн от четиридесет и девет години: копирани са всички движения, звуци, химически състояния и интерактивни цикли на живата утроба.

СЕРИЯ Ю-4651: ДЕСЕТ ЕКЗЕМПЛЯРА

Екземплярите АЛ-5766 са на един ден, четири живи точици с еднакъв генетичен код, които бързо растат в тъмните утробы.

Ю-4651 са мъжки и имат идентично начало. В генетичната банка обикновено се оставят десет екземпляра.

Ю-4651 е стар тип от клас Ета, между 90 и 95 по скалата на Резнер. Те проявяват изключителна стабилност, един от най-успешните типове в класа, произвеждан за промишлени и военни цели. Той не е ограничен на Сайтин, а е патентован във всичките си разновидности. При други обстоятелства Рисюн просто би продавал яйцеклетките в количествата, поръчани от съответните лаборатории, но това е ново приложение на Ю-4651. Повечето екземпляри от този тип служат в армията. В един случай е наблюдавана нехарактерна, късно проявила се способност за реагиране при извънредни ситуации.

СЕРИЯ РИКС-20: ДВАДЕСЕТ ЕКЗЕМПЛЯРА

Тази група е от клас Ро, под 45 по скалата на Резнер. Ро е последният клас ази, произвеждан в Рисюн за търговски цели. Индивидите се представят отлично с позитивна обратна връзка и минимална намеса. Проявяват известна склонност към отклонение от програмата. Способността им да се възстановяват от неправилна употреба и от т.нар. „лоши записи“ ги прави ценни за проучване на нови запасни структури, за каквото ще се използват в Рисюн. Тъй като са склонни към физическо напрежение, подобно на класове от Ню до Ро, те не се подлагат на подмладяване, което, разбира се, почти не облекчава скелетните увреждания, но получават ценна структура, която осигурява огромно задоволство от продължаването на генотипа.

СЕРИЯ ГР-*-*-*-*: ЕДИН ЕКЗЕМПЛЯР

ГР-*-*-*-* преминава направо от резервоара в криогенна камера и фирмен реактивен самолет го откарва в Новгород, за да бъде натоварен на съботната совалка, ако позволява времето.

ГР-*-*-*-* е от тъканна проба на седемгодишно дете от претърпяло фатално падане. Придружаващият сертификат предупреждава майката, че няма да има прехвърляне на самоличността: по закон клонингът трябва да премине специално обучение, но по желание на родителя може да носи името и

гражданския номер на починалото дете, любимата дъщеря на Сюзън Х. (Истинското име и номерата се пазят в тайна.) Ембрионът ще се развие в лабораторията на *** и впоследствие ще бъде предаден на генетичната му майка.

СЕРИЯ ГР-*.**.*-**** КР: ЕДИН ЕКЗЕМПЛЯР

Индивидите, които искат личен близък вместо генетично смесено потомство, са се превърнали в доходен бизнес за обикновените лаборатории, тъй като цената надвишава 500 000 кредита, но като научноизследователска лаборатория, Рисюн не се занимава с такова клониране, освен в случаи с редки генотипи, представляващи търговски или експериментален интерес. Касае се за точно такъв случай, зародиш, приближаващ термина. Това клониране носи номер ГР-*.**.*-**** КР: родителят притежава изключителен талант и е готов да размени генетичната си уникалност за един клонинг, като подписва разрешение за разкриване на всички информационни източници, представляващи интерес за лабораторията. Рисюн ще съхрани тези данни за бъдещо използване на гените, но няма да разпространява информацията с търговски цели в срок от петдесет години след смъртта на родителя и клонинга.

Рисюн оставя на съхранение десет генни комплекта като А**-1.

СЕРИЯ ЗМД-789ЕКС: ЕДИН ЕКЗЕМПЛЯР

ЗМД-789ЕКС е на един ден и се развива в утробен резервоар в голяма сграда в подножието на хълма под последната сграда. Както показва обозначението „ЕКС“, той е експериментален и много напомня РИКС-20 и Ю-4651. Генетичните кодове на последните два типа обаче предвиждат два крака и гладка кожа, докато ЗМД-789ЕКС е с четири крака, има лъскава червеникавокафява козина и отлична способност за тичане.

ЗМД-789ЕКС представлява изключително рядък материал, земен по произход, пореден опит с вид, с който Сайтин няма особен успех. Програмите „ЗМД“, включващи не само животински видове, но и ботанически изследвания, са постигнали далеч по-добри резултати с алеите и долния край на хранителна верига, на която някой ден

може да разчитат потомците на Земята. Като проява на добронамереност, планетата майка предостави на Сайтин гени и данни за всички земни видове, особено застрашените или вече изчезналите, както и човешки гени, съдържащи информация, която липсва в Съюза и Лигата.

От своя страна, Съюзът прати на земните генетични архиви представителни проби от генотипа на своето население. Целта на тази програма за научен обмен е извършване на сравнение между двете човешки общности и подсигуриране в случай на глобална катастрофа или неочаквано прекъсване на връзката.

Разбира се, единият от двата свята, които в момента поддържат човешки колонии, Долен, е протекторат и не може да става и дума за промяна на околната среда, която да доведе до унищожаване на местните обитатели. Хората завинаги ще останат гости на тази планета.

На далеч по-негостоприемния Сайтин няма по-еволюирали видове от различните платитери и анкилодерми, поради което планетата е много по-подходяща за радикално тераформиране. Съхраняването на генетичен материал като мярка срещу необратими климатични и атмосферни промени поне събужда надежда за избирателно възстановяване в конкретна среда.

Макар да води до унищожаването на много местни видове, тераформирането дава уникална възможност за проучване на контактните зони и за сравнение на адаптивните промени в земните и местните създания, което задълбочава познанията ни за катастрофите, оказвали влияние върху живота на Земята през различните геологични епохи, и за предстоящото развитие на човешкия вид при радикалните изменения на околната среда.

Тъй като разбира, че генетичните промени са неизбежни, но невинаги желателни, днес Земята възприема Сайтин като хранилище на генетична информация за застрашени видове. Някои проекти включват околната среда на големи бозайници — от самото дъно на хранителната верига нагоре. По ирония на съдбата, макар и пагубен за местния живот на Сайтин, придобитият при тераформирането на планетата опит прави възможно възстановяването на някои застрашени екосистеми на Земята и установяването на по-

деликатни системи на Марс, четвъртата планета от Слънчевата система.

Някои от предложенията за бъдещ обмен са изключително амбициозни.

Земята особено се интересува от успешното адаптиране на китообразните и висшите примати на Сайтин. Щом този проект влезе в действие, ще започне съвместна програма за проучване на развитието на китообразните и за сравнение на песните на китове на двете планети.

Сайтин също проявява интерес към такива бъдещи проекти, но непосредствените проблеми на тераформирането са свързани с атмосферните промени, контактните зони, високото съдържание на соли, редките минерали в залива Суигърт и делтата на гъсто заселената Нова Волга, която предлага най-благоприятни условия за мащабно подводно земеделие...

ΓΛΑΦΑ 2

I

От въздуха Рисюн представляваше зелено петно в дълбоката долина на Нова Волга. Флориан се приближи до седалката на Емъри, за да вземе личния ѝ багаж.

Ариан не му даде куфарчето си.

Както винаги.

Самолетът кацна на бетонната писта и спря при терминала, където го очакваха обслужващите екипи.

Всички служители бяха ази, родени в Рисюн. Обучението им далеч надвишаваше онова, което се приемаше за достатъчно в Новгород. Но същото се отнасяше за голямата част от лабораторния персонал.

Познати лица, познати типове, цялата информация за които се пазеше в инфобанките.

За пръв път от дни насам Ариан Емъри се почувства в безопасност.

Смяната на охраната премина в ръцете на Рисюн в момента, в който Джиро Най научи, че РИСЮН ЕДНО е напуснал територията на Новгород — само с едночасово предупреждение. Пътуванията на Ари бяха неочаквани и не следваха никакви разписания. Тя невинаги съобщаваше предварително дори на него, шефа на рисюнската Служба за сигурност, но този път биеше всякакви рекорди.

— Предупреди групите — каза той на собствения си телохранител Абан и се обади на брат си Денис в Администрацията, който пък събщи на Първо крило веднага щом самолетът наближи пистата: стандартна процедура при всички завръщания на Ариан.

По вчерашните новини бяха съобщили, че обсъждането на проекта „Надежда“ е отложено и стоковият пазар беше реагирал с шок, който спокойно можеше да обхване целия космос. Следваше обаче ободряваща информация, придружена от биографичен клип, предоставен от архива на Бюрото на науката: някакъв неизвестен

химик на „Крайна“ бе получил статут на специална личност. Бяха гласували поне този законопроект. И Съветът беше провел необичайно дълга сесия, продължила до малките часове на нощта. Информационните бюра на всички правителства в Съюза бяха излъчили съвместен коментар, изместил планираните сутрешни предавания, и репортерите правеха всевъзможни предположения, раздразнени от отказа дори на опозиционните съветници да дадат интервюта.

Лидерът на аболиционистката фракция в центристката коалиция обаче бе направил изявление. Както винаги с разрошена бяла коса, Яни Мерино призоваваше за вот на недоверие на Съвета и заплашваше с напускане на центристката партия. Той не разполагаше с достатъчно гласове, за да постигне първото, но спокойно можеше да направи второто. Джиро Най знаеше повече от коментаторите и въпреки това, също като информационните бюра, се чудеше каква сделка е била сключена и защо Михаил Корейн е отстъпил.

Триумф за Рисюн?

Политическа катастрофа?

Представителите от Ръсел и Панпариж незабавно се бяха върнали на Сайтин, за да хванат кораба, заминаващ за Звездата на Ръсел. Както можеше да се очаква, първа слезе Катлин, облечена в черната униформа на рисюнската Служба за сигурност. Бледото ѝ лице загатваше за неприятности. Тя се обърна, за да подаде ръка на Ари. Както обикновено, доктор Емъри сама носеше куфарчето си. Лицето ѝ не изразяваше нито триумф, нито униние. Когато обаче погледна Джиро и Денис, очите ѝ говореха за истински проблем.

— В твоя кабинет — каза тя на Денис. След нея на бетонната писта слезе Джордан Уорик, който преди пет дни беше излетял с РИСЮН ЕДНО и трябваше да се върне в края на седмицата със специален полет на „Рисюнеър“.

Наистина ставаше нещо. Неочакваното пристигане на Уорик бе също толкова голяма изненада, колкото и сключената от центристите и експанзионистите сделка. Придружаваше го единствено неговият иконом Пол, също ази, който навъсено го следваше.

Не размениха нито дума, докато не влязоха в офиса на Денис. Брат му включи устройството, осигуряващо звукоизолацията.

— Имаме проблем — каза Ари и отвори куфарчето си.

— С „Надежда“ ли? — попита Денис и взе микрофилма, който му подаде Емъри. — Или с Джордан?

— Городин ни обещава единодушно одобрение на проекта, ако Джордан бъде назначен за свързка във военната психоболница на „Крайна“, която ще трябва тайно да включим в бюджета си.

— Господи! — възкликна Джиро.

— Проектозаконът все още не е гласуван — каза Ари. — И няма да бъде, докато не построим болницата. А ние току-що получихме бюджета.

— Е, не е чак толкова зле — каза Денис. — Можем да го планираме. Джорди е глупак. Като начало, можем да слеем неговото крило с администрацията и да обединим екипа и архивите му.

— Не е глупак — възрази Ари. — Интересува ме обаче дали ни липсват документи.

— Смяташ, че е оставил нещо в Новгород?

— Какво му пречи?

— По дяволите! — възкликна Джиро. — Аз те предупредих, Ари. Предупредих те.

— Виж какво — каза тя. — Дори да го прехвърлим, синът му ще остане тук.

— А какво ще правим, когато Джорди излезе пред камерите?

— Не се безпокой за това.

— Как да не се безпокоя?

— Той е тук, нали? Остави в Новгород сътрудниците си, екипа си, всички освен Пол. Няма да го разпитвам за изтичането на информация. Просто ще пратя Флориан да му каже, че го наблюдаваме. Той отлично съзнава какво е извършил и че това ми е известно.

— Ако му направиш нещо... Виж, Джордан не може да не се е подготвил. Бог знае какви неприятности е в състояние да ни създаде. И каква информация е измъкнал. Господи, изобщо не го предвидих.

— Джордан просто иска да го прехвърлим. И защо не? Може пък да съм повярвала на Городин.

— Той знае, че не си!

— И знае, че аз знам, че той знае. И така нататък. Затова продължаваме да се усмихваме. Ще ти кажа нещо: не ме е страх. Джордан е сигурен, че няма да направя нищо, докато не разбере с какво разполага. Мисли си, че командва парада. Нашият шеф на

образованието си въобразява, че е най-добрият. Убеден е, че нещата ще се развият според неговите предвиждания. Скоро ще ми направи контрапредложение. Аз, от своя страна, ще му направя друго. Той е сигурен, че е способен да парира всеки мой ход. Ще видим. Прибирам се. Флориан вече трябва да е свършил с проверката. Ще взема душ, ще си вдигна краката за малко и ще прочета отчетите. И ще се нахраня както трябва. Довечера ще се съберем на тържествена вечеря. В края на краищата, това е краят на сесията, нали така? Катлин може да одобри менюто.

— Ще съобщя на екипа — каза Денис. От мисълта за храна на Джиро му се повдигна.

— Положението не е чак толкова сериозно — продължи Ари. — Гледахте ли новините? Сутринта центристката коалиция започна да се разцепва. Корейн хвърли в паника Яни Мерино. Стара пушка като Корейн... събитията се развиват прекалено бързо за него. Беше подготвил хората си да напуснат Съвета и сега, след като ги накара да променят позицията си, аболиционистите ще го заподозрат в предателство... нали? Нека аболиционистите се отцепят и пак да започнат да дрънкат за демонтиране на лабораториите. Това ще стресне умерените.

— Тъкмо това е най-голямата опасност! Ако Джордан излезе пред пресата...

— О, нима смяташ, че аболиционистите ще повярват на някой от Рисюн?

— Ако каже каквото трябва, ще му повярват.

— В такъв случай ще се наложи да го компрометираме, нали? Помисли по този въпрос, Джери. Накрая Корейн ще се съгласи и ще гласува за създаването на рисюнска лаборатория точно по маршрута на „Надежда“. Аболиционистите не са станали по-малко луди, а само покротки, и ние имаме свои хора сред тях. Нека Корейн да му мисли. Целият този шум навярно ще смути Городин, но все ще сключим някаква сделка. Той винаги е бил фурнаджийска лопата. Проблемът е Лу, обаче ще успеем да го убедим. Тази лаборатория може да свърши работа. Излишно е да ви предупреждавам, че трябва да действате дискретно. Използвайте връзките си. Бюрото на науката праща кораб, за да събщи на Рубин за новия му статут. Ще бъдат взети и мерки за

настаняването му в Синята зона на „Крайна“. Групата заминава в неделя с „Атлантида“.

— Харого ще бъде ли с тях? — попита Денис.

— Естествено. Няма да има никакви засечки. Той ще прекара хората ни през митницата. „Атлантида“ е със свръхсветлинен двигател.

— Военните кораби са по-бързи.

— Така е. Но Харого е прекалено важна фигура, при това носи втория по мащаби строителен проект, който е получавала „Крайна“. Първият е коридорът „Надежда“, разбира се. Няма да има засечки. Ако центристите опитат нещо с Рубин, Харого ще се справи с тях. Гледахте ли клипа? Невинните очички на Рубин. Чиста наука и пълна уязвимост. Според мен се получи страхотно.

— В състояние са да го използват срещу нас — обади се Джиро.

— Мисля, че можем да разчитаме на Харого. Понякога трябва да правиш известни отстъпки.

— Даже когато става дума за Уорик ли?

— Ако дотогава изобщо го искат.

II

Тя се усмихна и обилно поръси салатата си със синтетично сирене — всъщност подсолена мая. Майка ѝ често го бе използвала. Ари го обичаше и въпреки трудностите го внасяше в Рисюн. Повечето от Семейството не можеха да го понасят.

Бяха в официалната трапезария: дълга маса за членовете на Семейството и още една, по-голяма, подковообразна около нея за онези ази, които бяха по-близки от роднини и приблизително два пъти по-многобройни.

Тя седеше на главното място. Така беше от деня, в който почина чичо ѝ Джофри. От двете ѝ страни бяха Джиро Най и брат му Денис, следвани от Яни Шварц, сестра му Бет, нейния син от Джиро Най, шестнадесетгодишния Съли Шварц, както винаги замислен. После идваха Петрос Иванов и двете му сестри Ирен и Катрин, сегашната любов на Катрин, тъмнокожият Мори Карнат-Най, старата Джейн Щрасен, която приличаше на царица майка в черните си дрехи и огромни количества сребърни накити, дъщеря ѝ Джулия Щрасен в зелена рокля с поразително деколте, скъпият братовчед Патрик Карнат-Емъри, прелестната му дъщеря Фидиъл Карнат и нейният тридесет и две годишен син Джулс, когото бяха смятали за дете на Джиро, докато не му направиха генетичен тест и не установиха, че е от Петрос. По-нататък седяха Робърт Карнат-Най с младата си дъщеря Джулия Карнат и разбира се, накрая, Джордан и Джъстин Уорик, които приличаха точно на баща и син, освен ако човек не познаваше Джордан от тридесет години и не знаеше, че са близнаци.

Джордан беше имал връзки с жени — кой нямаше? — но по отношение на продължаването на рода си не се бе доверил на природата. Или на жените. Навярно беше свързано с мечтата за божественост. Или с убеждението, че наследникът му също трябва да е специален.

Клонираните граждани не бяха ази. Съществуваха огромни законови различия между младия Джъстин например и елегантния червенокос Грант, който седеше на втората маса и по всичко

приличаше на него. Двамата бяха родени в една и съща лаборатория само с един ден разлика, ала тъмнокосият широкоплещест седемнадесетгодишен Джъстин имаше номер ГР-976-88-2355 КР: първите две букви обозначаваха гражданския му статус, а последните — че е клонинг на своя родител. Почти пълно копие, освен счупения нос на Джордан, малкия белег на брадичката на Джъстин и... а, да, личностните особености и способностите. Проектът „Бок“ се бе провалил още преди клонингът да напусне утробния резервоар, но навремето Джордан смяташе, че неговите записи и гени ще преодолеят проблема.

Момчето притежаваше блестящ интелект. Ала не бе Джордан. Слава Богу.

От друга страна, Грант имаше номер АЛЕКС-972, експериментален екземпляр: лично нейна разработка, връх на естетиката и с отличен предшественик, също специален. Поради някои юридически съображения обаче се беше наложило да коригира определен генетичен дефект и случайно изтъкна някои естетически рецесивни гени до степен, която би удивила законните наследници на един късоглед кестеняв неатлетичен биолог с порок на сърцето.

Едното бебе беше предадено на баща му, а в креватчето на другото на равни интервали се включваше успокояващ глас, жизнената активност на малкото се следеше, плачът и реакциите му се задействаха по часовник. Следваше тригодишно записно обучение и накрая Ари предложи на Джордан да вземе момчето при себе си. В това нямаше нищо необичайно: по правило, подозрителните алфи се даваха за отглеждане в човешки семейства. Беше логично да избере член на Дома със син на същата възраст, а алфите бяха ценна награда за всяко семейство дори в Рисюн.

„Имам пълна вяра на Джъстин — бе казала тя на Джордан. — Двамата са връстници. Готова съм да ти го поверя, стига да мога да продължа записите и тестовете си с Грант.“

Това означаваше, че по-късно младият ази може да премине под опеката на Джъстин и да стане негов сътрудник. С други думи, Ари намекваше, че според нея Джъстин ще е от онзи малък процент хора, които имат право да работят с алфи, че интелектът му е също толкова висок.

Резултатът беше отличен, което не я удиви. Корекцията бе рутинна, незначителна, и нямаше вероятност да повлияе върху интелекта на Грант... макар че в известни граници това не беше основната ѝ цел при разработването на генотипа.

В онези години бе изключително удобно да има връзка с проблемния Джордан. Не ставаше въпрос за информатор, тъй като в Дома нямаше нищо, което тя да не знае.

Но човек никога не знаеше кога ще му дотрябва.

Поднесоха следващото блюдо: деликатесна шунка. Земните прасета чудесно се развиваха на Рисюн. Свинете, и козите, най-старите и най-издръжливи домашни животни, бяха достатъчно умни, за да не се отравят с листа на местни храсти.

В това отношение конете и едрият рогат добитък бяха абсолютни самоубийци.

— Знаеш ли — каза тя по време на десерта, — ще се наложи да направим някои важни промени в екипа.

Макар Ари да се обръщаше само към Денис, в трапезарията се възцари тишина.

— Всъщност не очаквам никакви трудности със законопроекта за „Надежда“. — Вече всички слушаха. Тя се усмихна на семейството си и вдигна чашката силно кафе. — Положението ви е ясно. Всичко се развива в допустимите граници и ни предстои изключително вълнуваща перспектива — военна психолоборатория на „Крайна“. Това ще внесе сериозни промени тук. За полагането на основите можете да поздравите Джордан. С негова помощ маршрутът на „Надежда“ ни се поднася на тепсия.

Ари ослепително се усмихна на психохирурга и продължи:

— Не изпитвам никакви лоши чувства към теб, Джордан. Съжалявам, ако това те обижда, но ти направи огромна услуга на Рисюн и лично на мен. Наистина съм ти благодарна.

— По дяволите!

Ари се засмя.

— Джорди, скъпи, зная, че по този начин си се опитвал да ме изиграеш, но Городин дойде при мен и аз ще ти дам всичко, което искаш. Веднага щом пристигне официална молба за военна свръзка, ще получиш своето толкова желано прехвърляне, ти и всеки от твоето крило, който иска да замине на „Крайна“.

— Какво означава всичко това? — попита Яни Шварц.

— Не се опитвам да ви изненадам, Яни — Джордан се опита да изненада мен. Смятам, че всички би трябвало да обмислят дали предпочитат да отидат на границата, или да останат тук. Бог знае, че на някои ще им липсват шунката и пресните плодове, но там се откриват възможности, за които си струва да се помисли. — Тя не откъсваше поглед от очите на Джордан. — Разбира се, образователното ни крило ще продължи работата си. Очевидно е, че не можем да си позволим да преместим някои от вас. Ще се наложи известно реструктуриране, за да не клонираме цялото крило... — Още по-широка усмивка. Това бе шегата. — Нали ще нахвърляш някои препоръки, Джорди?

— Разбира се — каза той. — Но съм сигурен, че ти ще подготвиш и свой списък.

Ари любезно се засмя.

— Отлично знаеш, че ще го направя. Но когато мога, наистина ще уважава предложенията ти. В края на краищата, предполагам, че всички от твоя списък ще искат да се прехвърлят. Яни, ти можеш да помогнеш на Джорди. След като основните проекти са начертани, политическите страсти ще се поуспокоят и ще мога да прехвърля част от работата си в Съвета на свой представител. Ако имат нужда от мен, от време на време ще ходя там, но все пак вече съм на сто и двацет години...

— Остават ти още — прекъсна я Денис.

— О, да, но не чак толкова. — В трапезарията отново се възцари тишина. — Проектът „Рубин“ ще отнеме голяма част от времето ми. Това не ме плаши. Но всички знаем, че не разполагаме с неограничено време. Ще разчитам за „Крайна“ на теб, Яни. Лично ще контролирам програмата, просто от желание да участвам по-активно. Донякъде навярно и от суета. — Тя се подсмихна. — Ще продължа да пиша книгата си и да се занимавам с някои странични проучвания. Най-после ще изляза в пенсия, струва ми се.

— Глупости — обади се Джордан.

— Лека нощ на всички ви — рече Ари и прошепна на Флориан: — Кажи на Грант, че го взимам обратно при себе си.

— Сера?

— Трябва ми. Кажи му, че съм му определила ново назначение. Джордан никога не е имал законни права над него.

III

— Един момент — каза Флориан, когато Джъстин и Грант излизаха от трапезарията след Джордан и Пол.

— По-късно — отвърна Джъстин. Сърцето му се разтуптя, както винаги, когато имаше работа с Ари или нейните телохранители. Той хвана Грант за лакътя и се опита да го измъкне през вратата, но Флориан му препречи пътя.

— Много съжалявам — рече телохранителят. — Сера Ариан иска Грант. Има ново назначение за него.

За миг Джъстин не го разбра. Грант стоеше абсолютно неподвижно.

— Може да вземе вещите си — прибави Флориан.

— Предай й, че съм отказал.

— Ужасно съжалявам, сер — отвърна винаги любезният Флориан. — Тя каза, че въпросът вече бил решен. Моля, проявете разбиране. Той трябва да вземе вещите си. Двамата с Катлин ще се грижим за него.

— Тя няма да го направи — обърна се Джъстин към Грант, когато Флориан се върна в трапезарията при Ари. Беше се вледенил от страх и стомахът му се свиваше. — Почакай ме тук. — Баща му и Пол бяха спрели малко по-нататък по коридора и той бързо отиде при тях. Надяваше се, че на лицето му е изписано само разбираемо раздражение. — Има проблем с един проект — каза той на Джордан. — Трябва да се погрижа за него.

Уорик кимна. Естествено, имаше въпроси, но това обяснение като че ли бе достатъчно. Джъстин се запъти обратно към вратата, където стоеше Грант, потупа го по рамото и влезе вътре. Ари разговаряше с Джиро Най.

Младежът изчака няколко секунди, докато Емъри погледне към него. Тя каза нещо на Джиро, който също се обърна, после я остави сама.

— Каква е тази работа с Грант? — попита Джъстин.

— Просто ми трябва — отвърна Ари. — Той носи гени на специален и ми е нужен за нещо, върху което работя в момента. Това е. Нищо лично.

— Ясно. — Момчето изгуби самообладание. Бе едва на седемнадесет години и стоеше пред жена, също толкова ужасна, колкото баща му. — Какво искаш? Какво всъщност искаш от мен?

— Казах ти, нищо лично. Абсолютно нищо. Ще му дам няколко дни, докато се поуспокои... Ще го виждаш. Все пак работиш в същото крило.

— Ти ще му пускаш записи!

— Нали затова е създаден. Той е експериментален. Плаща си издръжката с тестове...

— Плаща си издръжката с разработки, по дяволите! Той не е от твоите проклетни изпитателни ази, той е... — „... мой брат“ — едва не извика Джъстин.

— Успокой се. Още нямаш право да работиш с алфи и едва ли ще получиш, ако не се научиш да се владееш. Ако си му дал обещания, които не си в състояние да изпълниш, значи си постъпил зле, разбираш ли? Наранил си го. Бог знае още какво си направил. Трябва да си поговорим с теб: за същността на алфите и дали ще получиш право да работиш с ази от този клас. Нужно е нещо повече от интелект, момчето ми, нужна е способност да не се поддаваш на желанията си. Крайно време е да го научиш.

— Добре, ще направя каквото искаш. Той също. Само го остави при мен!

— Успокой се, чуваш ли ме? Няма да го оставя при човек в такава състояние. Освен това... — Тя го потупа по гърдите. — Имаш си работа с мен, миличък. Знаеш, че винаги получавам, каквото искам. Успокой се, заведи Грант вкъщи и се погрижи да получи всичко, от което се нуждае. И недей повече да го плашиш.

— По дяволите! Какво искаш?

— Имам всичко, което искам. Просто направи каквото ти казвам. Ти работиш при мен. И утре сутрин се дръж учтиво и почтително. Чуваш ли ме? А сега върви да се погрижиш за работата си. Аз...

Ари се обърна и излезе през вратата, която водеше към служебната част на лабораторията и към асансьора за горните етажи.

Катлин и Флориан му препречиха пътя. Телохранителите бяха ази и той нямаше шанс срещу тях.

— Вървете си, млади сер — каза Катлин. — Иначе ще се наложи да ви арестувам.

Джъстин рязко се обърна и тръгна към другата врата, където го чакаше Грант. Пребледнял и неподвижен, той беше присъствал на цялата сцена.

— Хайде — каза младежът и го хвана за лакътя. Бе нормално да усети известно човешко съпротивление, напрегнатост в мускулите. Не. Грант просто тръгна с него и не отвори уста, докато не влязоха в асансьора.

— Защо го прави?

— Не знам. Не се паникьосвай. Всичко ще се оправи.

Грант го погледна с плаха надежда и Джъстин усети мъчителна болка в гърдите. Слязоха на третия етаж и Джъстин извади електронната карта от джоба си и несръчно я вкара в отвора до вратата. Ръката му трепереше. Грант не можеше да не го забележи.

— След последното използване на тази карта не е регистрирано влизане — безизразно съобщи Мониторът.

— Ще си събера багажа — каза Грант, после попита: — Не трябва ли да се обадим на Джордан? — Гласът му за пръв път се разтрепери.

— Господи! — Момчето го прегърна и Грант отчаяно се притисна към него. Джъстин се опита да анализира положението. Според рисюнските закони той нямаше право да защити ази, който му беше брат, откакто се помнеше.

Грант знаеше всичко — всичко, което знаеше и той. Двамата бяха абсолютно еднакви, освен онова проклето „ЕКС“ в номера, което правеше Грант собственост на Рисюн до края на живота му.

Тя можеше да го разпитва за Джордан, да експериментира върху него различни системи, да го подлага на записи с една или друга структура, да блокира части от паметта му, да прави каквото поиска — и Джъстин не бе в състояние да ѝ попречи.

Отмъщаваше си на баща му. Беше разпределила момчето в своето крило по същия начин, по който сега прехвърляше Грант. „Нека — каза тогава Джъстин на баща си. — Нека ме вземе в екипа си. Не се

противопоставяй. Всичко е наред. Сега не можеш да си позволиш да се караш с нея и може би мястото ми е точно там.“

Защото си мислеше, че баща му, който кроеше планове за прехвърляне, може да изгуби прекалено много.

„Но ще ми кажеш — строго му отвърна Джордан, — веднага ще ми кажеш, ако ти създава проблеми.“

Имаше проблеми. Още от втория му ден в крилото. Ари го повика на разговор в кабинета си. Докосваше го, отначало съвсем приятелски, после прекалено интимно и накрая тихо му намекна, че го е взела при себе си не само заради отличните му постижения и че двамата с Грант могат... да я обслужват, както правели други нейни сътрудници — както се очаквало от екипа ѝ. Иначе имало начини да му почерни живота.

Той бе отвратен и уплашен. И най-страшното: беше видял заложения капан. Провокации, с които тя целеше да го използва срещу Джордан, да го подтикне към необмислена реакция. Затова не се възпротивяваше, когато Ари поставяше ръка на рамото му и когато го викаше в кабинета си след работно време.

— Ще измисля нещо — каза Джъстин на Грант. — Всичко ще се оправи. — Искаше му се да се обади на Джордан за съвет, да го попита дали могат да предприемат някакви законови мерки.

Ала баща му най-вероятно щеше да отиде право при Ари и да се опита да склучи сделка за Грант. Тогава тя щеше да разиграе други карти, като записите от онези сеанси в кабинета ѝ...

О, Господи, Джордан щеше да се отнесе към Бюрото на науката и да започне битка, която щеше да провали всички грижливо подготвени споразумения. Щеше да изгуби всичко.

Можеше да провери юридическите аспекти на въпроса в компютъра, но не смееше да го използва: всяко включване се записваше. Всичко оставяше следи. Не знаеше докъде се простира политическата власт на Ари, но беше достатъчна, за да налага нови колонизационни пътища, да унищожава компании в далечни системи и да въздейства върху търговията на самата стара Земя. И това бе само видимата част.

През сводестия портал виждаше как Грант вади дрехите си от гардероба и ги трупна на леглото.

И внезапно разбра какво ще направят — като момчета, бяха мечтали за това, докато седяха на брега на Нова Волга и пускаха корабчета. И по-късно, когато вечер обсъждаха прехвърлянето на Джордан и вероятността да останат заедно, докато баща му успее да ги измъкне.

Това бе най-лошата възможност. Не го бяха планирали така, ала не им оставаше друг избор.

Влезе в стаята на Грант и му даде знак да мълчи, защото Джордан го беше предупредил, че ги подслушват. Хвана го за ръка и тихо го поведе към вратата. Нямаше да събудят подозрение — хората постоянно излизаха и влизаха в крилата.

„Накъде? — питаше разтревоженото лице на младия ази. — Джъстин, да не направиш някоя глупост?“

Качиха се в асансьора, Джъстин натисна бутона и кабината полетя надолу.

— Джъстин...

— Тихо. Заповядвам ти. Нито дума. Нищо. Разбираш ли?

Никога не му бе говорил така. Разтреперан, Грант стисна зъби и ужасено кимна. Вратата се отвори и двамата излязоха.

— А сега ме изслушай. Отиваме в Града...

— Аз...

— Не ме прекъсвай. Искам да се изключиш. Веднага. И да останеш така през целия път. Заповядвам ти, Грант.

Качиха се с друг асансьор в административното крило, най-старото, и минаха през кухните, където нощната смяна миеше съдовете от вечерята и приготвяше закуската. По едно или друго време всяко хлапе от Дома беше бягало през тези помещения. И работниците нямаха навик да съобщават за излизането на младежите, освен ако някой не ги попиташе.

После надолу по стълбището и навън в студения мрак. Когато стигнаха до осветения район на складовете и ремонтните работилници, продължиха по-бавно. Малкото стражи, будни в този час, обикаляха около оградите на лабораторията и нямаше да обърнат внимание на две запътили се към летището момчета от Дома. Нощем хлебозаводът и мелниците работеха с пълна пара, ала те бяха в отсрещната част на Новгород.

— Джордан ще се свърже ли с Мерилд? — попита Грант.

— Довери ми се. Знам какво правя.

— Джъстин...

— Млъкни, Грант. Чуваш ли ме?

Стигнаха до летището. В далечината се издигаха големите хангари на „Рисюнеър“. Поддържащите екипи подготвяха един от пътническите самолети.

— Джъстин... той знае ли?

— Ще се справи. Хайде.

Пресякоха дока и минаха по бетонния мост, който водеше към ниските складове край реката.

Навесът никога не се заключваше. Нямаше нужда. Джъстин отвори вратата на старата панелна сграда. Под краката им глухо изпъшка желязна решетка. Водата плискаше коловете, звездната светлина се отразяваше около пристаналите лодки. Миришеше на река и машинно масло.

— Джъстин — каза Грант. — За Бога...

— Всичко е наред. Ще заминеш точно както планирахме...

— Сам ли?

— Аз ще остана тук.

— Да не си полудял!?

Джъстин се покатери на най-близката лодка и отвори херметичната врата на каютата.

— Джъстин, ако останеш, може да те арестуват!

— А ако не те измъкна оттук, няма да ми позволят и да припаря до теб. Така че тази вечер аз не съм бил тук. Не знам нищо за изчезването ти. Просто ще се прибера, ще кажа, че изобщо не съм напускал стаята си и че не знам къде си отишъл. — Той запали двигателя и провери датчиците. — Аккумуляторите са заредени. Можеш да тръгваш.

— Джъстин — с разтреперан глас каза Грант. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете. Край водата студът се усещаше много по-силно. — Сега ти ме чуй. Аз съм ази. Слушал съм записи още от люлката, за Бога! Ако тя ме подложи на тест, мога да анализирам записните структури и да ти кажа дали има съмнителни...

— Глупости.

— Експериментите й няма да ме убият. Тя не може да развали Договора ми. Няма такъв код. Сигурен съм, Джъстин, знам си гените.

Хайде просто да се приберем вкъщи. Ще измислим нещо. Ако положението стане чак толкова сериозно, винаги можем да го направим.

— Млъкни и ме изслушай. Спомни си какво говорихме: първите светлини, които видиш отдясно, са на рисюнската климатична станция, горе на скалите. Отляво, на два километра отгук, е Моривил. Ако плаваш с изключени сигнални светлини, можеш да стигнеш там преди Ари да открие изчезването ти, а нощта е ясна. Движи се в средата на канала, това е единственият начин да избегнеш бариерите. Когато наближиш Кеникът, течението идва отляво. Завий срещу него и първите светлини, които видиш, на около два-три часа път, са на станцията на Крюгер. Кажи им кой си и им дай това... — Джъстин надраска няколко цифри на закачения на пулта бележник и прибави под тях името „Мерилд“. — Кажи им да се обадят на Мерилд, независимо от часа. Когато пристигне, кажи му... кажи му, че Ари изнудва Джордан чрез мен. Повече не му трябва да знае. Кажи му, че не мога да дойда, докато баща ми не бъде прехвърлен, но че се е наложило да те измъкна отгук, защото Джордан не може да се бори за повече от един заложник. Разбра ли?

— Да — тихо отвърна Грант. — Да.

— Крюгерови няма да те предадат. Кажи им, че съм съгласен да потопят лодката, ако е нужно. Тя е на Емъри. Мерилд ще се оправи с всичко останало.

— Ари ще повика полиция.

— Да повика. Не се опитвай да минеш покрай Кеникът. Ако се наложи, следващият град по течението на Волга е Ейвъри, на цяла нощ път, даже повече. Тя ще те догони. — Той погледна Грант и внезапно си помисли, че може повече да не го види. — Пази се. За Бога, пази се.

— Другата лодка... — започна приятелят му.

— Аз ще се погрижа за нея. Тръгвай!

Когато стигна до Дома, откри вратата на кухнята заключена.

Джъстин седна на стълбището и се опита да прецени положението. Ако останеше навън цяла нощ, щеше да стане ясно, че е участвал в бягството.

И всичко щеше да се стовари върху Джордан.

Нямаше друг изход, освен да използва ключа си и да задейства предупредителната система.

Охраната го посрещна в коридора до кухнята.

— Откъде идвате, сер? — попита го главният ази.

— Излязох да се поразходя — отвърна той. — Пийнах повечко и исках да подишам чист въздух.

Часовият предаде думите му в централата. Джъстин зачака изражението на мъжа да се промени, но той само му кимна.

— Приятна вечер, сер.

Ари щеше да го повика, нямаше никакво съмнение.

„Само Грант ли?“ — щеше да попита Мерилд, когато получи телефонното съобщение. И щеше да се разтревожи. Спокойно можеше да се обади и да се опита да се свърже с Джордан. Грант навярно щеше да го спре, да го накара да разработи някакъв план, но, о, Господи, ако Джордан научеше нещо за него и Ари... от Грант, Мерилд или от самата нея...

Не. Джордан беше достатъчно предпазлив, за да направи нещо безразсъдно...

А той можеше да се справи с Ари. Джордан се нуждаеше от помощ и нямаше друг начин, освен да не знае нищо.

IV

Колкото повече мислеше, толкова повече осъзнаваше положението си. Наистина, знаеше някои неща за Рисюн, Ари и Уорик, които можеха да интересуват Крюгерови. Нямаше инструкции да мълчи. Макар и алфа, той беше млад и всичко, което бе научил, му говореше, че реакциите му са точно определени, че информацията му е ограничена, че логиката му е потенциално погрешна... („Не се безпокой за записите си — беше му казал Джордан. — Ако някога решиш, че си в беда, ела при мен и ми кажи какво мислиш и чувстваш. Аз ще намеря отговора. Не забравяй, схемите ти са при мен. Всичко е наред...“)

Тогава бе седемгодишен и се разплака в прегръдките на Джордан, който го потупа по гърба, нарече го свой син и го увери, че даже родените хора допускат грешки и се объркват.

Беше странно да знае, че родените са еволюирали от старата Земя по принципа на опитите и грешките и че Ари е направила нещо подобно с него. Опити и грешки. Както показваше обозначението „ЕКС“ в номера му.

Навремето не разбираше, че Джордан не е в състояние да изпълни обещанието си, че животът му принадлежи на Рисюн, а не на Джордан.

Когато станаха на дванадесет години и Джъстин откри момичетата, Грант осъзна, че сексът коренно променя нещата.

— Защо? — попита той Джордан. А Джордан го заведе в кухнята, прегърна го и му обясни, че алфите постоянно променяли записните си инструкции, че били изключително интелигентни, че тялото му се развивало и че трябвало да иде при ази, който е специалист в тази област.

— Ами ако някое момиче забременее от мен?

— Няма — увери го Джордан. — Просто не можеш да имаш сексуални връзки с никое момиче в Дома. Те нямат право.

Той се вбеси.

— Защото съм алфа ли? Искаш да кажеш, че момиче...

— Трябва да имат право. Такова право не се получава на твоята възраст. Кое то изключва всичките ти връстнички. А не искам да спиш със старата леля Мери, нали разбираш?

Стори му се смешно. Тогава. Мери Уорик беше грохнала старица в края на подмладяването си. По-късно вече не му бе толкова забавно. Не можеше да стои спокойно, когато някоя Карнат го докосваше където не бива и се кикотеше в ухото му. Докато Джъстин, бедният Джъстин безуспешно гонеше момичетата, защото беше от Семейството. А неговият ази бе лесна плячка — или поне щеше да е, ако беше бета.

— Ще ми го дадеш ли на заем? — веднъж го бе попитала Джулия Карнат в присъствието на Грант, който отлично знаеше, че я ухажда самият Джъстин. Искеше му се да потъне в земята, но запази самообладание и по-късно не отговори на приятеля си, който му каза, че Джулия го е предала.

— Ти си по-красив от мен — рече Джъстин. — Ари те е направила съвършен, по дяволите. Какви шансове имам аз?

— Предпочитам да съм на твое място — плахо отвърна Грант, за пръв път осъзнал, че това е истината. И се разплака, за втори път, откакто се помнеше, разплака се без друга причина, освен че Джъстин беше докоснал някакъв болен нерв. Или по-точно, записна структура.

Защото той бе изграден и от двете.

Научи го едва на шестнадесетгодишна възраст, когато Джордан му показва структурите на собствените му записи. Вече достатъчно разбираше от записни структури, за да види от какво е направен. Нямаше линии, които да водят към сексуални страхове.

Ала алфите мутираха. Нещо като постоянно балансиране над бездна от хаос. Нищо не можеше да вземе връх. Равновесие във всичко.

Иначе светът се разрушаваше.

Азите бяха невероятно крехки. И имаха склонност да попадат в ситуации, с които не бяха в състояние да се справят.

Грант избърса очите си. Държеше се глупаво.

„Като роден човек. Като тях.

Би трябвало да съм по-интелигентен. Би трябвало да съм гений, по дяволите. Само че записите не действат така и аз не съм такъв, какъвто са искали те.

Може би просто не използвам потенциала си.

Тогава защо не направих нещо? Защо не принудих Джъстин да идем при баща му?

Защото съм ази, затова. Защото отстъпвам, когато някой се държи така, сякаш знае какво прави. О, по дяволите! Трябваше да го накарам да дойде с мен в Крюгер и той щеше да спаси и двама ни.

По дяволите, това ми е проблемът. Нямам никакво самочувствие, винаги искам да съм сигурен преди да направя нещо и затова не върша нищо, само изпълнявам заповеди...

... защото проклетите записи ме държат в ноктите си. Не ми казват да се колебая, просто ме карат да се съмнявам, защото записите са сигурни, по дяволите, а в реалния свят нищо не е...

Ето защо ние никога не вземаме решения. Знаем нещо, което родените не знаят. Това ни е проблемът..."

V

— Търсят ви по телефона — съобщи Мониторът и Джъстин се сепна от дрямката си. Беше заспал, свит на дивана в дневната.

— Слушам — каза момчето и чу гласа на Монитора:

— Джъстин слуша.

— Добро утро — каза Ари. — Извинявай, че те безпокоя по това време, Джъстин, но къде е Грант?

— Не знам — отвърна той. „Време. Кое време е?“ Бледите цифри на стенния пулт показваха пет сутринта. „Вече трябва да е в Крюгер. Трябва.“ — Защо? Няма ли го? — Джъстин погледна към стаята на Грант. Вътре светеше и леглото беше оправено — доказателство, че всичко е истина, че Грант е избягал.

„Няма да ни се размине.“

— Веднага щом дойдеш на работа, Джъстин, искам да разговарям с теб.

— Да, сера.

Връзката прекъсна. Той разтърка лице и стисна очи. Гадеше му се.

Помисли си дали да не се обади на баща си. Или да отиде при него.

Но Ари му даваше достатъчно време и навярно целеше тъкмо това. А може би се опитваше да го накара да повярва, че тя иска да го направи, за да не каже нищо на Джордан, Да търси мотивите й беше все едно да търси мотивите на баща си.

Ари нарочно му даваше толкова време. Знаеше го. Тя никога не правеше нищо без причина.

Полицията можеше да е заловила Грант.

Можеше да са го върнали в Рисюн.

Можеше да е мъртъв.

Ари искаше да го накара да реагира по някакъв начин и да го запише. Джъстин се приготви за всяка възможност, дори за най-лошата. Ако се наложеше, щеше да каже: „Не знам. Той излезе. Реших, че идва при теб.“

В осем без петнадесет той слезе с асансьора в главния коридор, мина покрай кабинета на Джейн Щрасен, кимна ѝ за добро утро и се спусна по стълбището до лабораториите в самия край на сградата.

Отключи бялата врата с електронната си карта и влезе в коридор с малки офиси. Сводестата врата на голямото хладилно помещение отляво беше отворена.

Джъстин чу гласове и след миг отвътре излезе Флориан.

В присъствието на студенти и лаборанти нямаше нищо необичайно: първа лаборатория беше стара и не можеше да се сравнява с модерното оборудване на сграда Б, но все още се използваше. Напоследък и Ари прекарваше тук много време.

Проектът „Рубин“, помисли си той. По-рано присъствието ѝ го беше озадачавало — нали нямаше нужда Ари да върши тези неща сама, след като разполагаше с отлични лаборанти. Вече не се чудеше.

„Лично ще контролирам програмата, просто от желание да участвам по-активно. Донякъде навярно и от суета...“

А и мястото беше уединено. Джъстин седмици наред се бе опитвал да избягва подобни срещи с нея.

— Сера ви очаква — каза Флориан.

Джъстин влезе в лабораторията. Ари работеше с един от старите сепаратори.

— По дяволите — без да поглежда към него, замислено рече тя. — Не вярвам на тая брамка. Трябва да поръчам нов. — Възрастната жена най-после вдигна глава. — Как си?

— Добре.

— Къде е Грант?

Сърцето му биеше като лудо.

— Не знам. Мислех, че е при теб.

— Снощи Грант е откраднал лодка. И е повредил другата. Охраната го е проследила до станцията на Крюгер. Знаеш ли нещо за това?

— Не. Абсолютно нищо.

— Снощи сте излезли заедно. После ти си се върнал сам.

— Търсих го. Той каза, че отивал да поиска на заем сак за багажа си. И изчезна.

— Чуй ме, млади приятелю — строго каза Ари. — Ти си извършил кражба.

— Един от двамата ни трябваше да остане. За да си сигурна, че ще си мълчим.

— Наистина умно — каза Ари. — Но възлагаш прекалено големи надежди на Грант.

„Той е мъртъв — помисли си Джъстин и се приготви за най-лошото. — Тя може да ме излъже.“

— Имам му доверие.

— Обаче планът ти има слабо място, нали знаеш?

— Какво по-точно?

— Джордан. Това няма да му хареса.

— Ще поговоря с него. Ще му бъде забавно.

Устните ѝ бавно се разтеглиха. Може би нарочно за миг свалеше гарда си, за да го заблуди.

— Наистина си нахален — каза Ари. — Всъщност не си чак толкова самоуверен, нали? По дяволите, момче, ти изобщо не си сигурен, че държиш всички карти в ръцете си, но трябва да призная, че маневрираш страхотно. Обаче втория път ще ти е много по-трудно.

— Не е нужно да заминавам без баща си.

— Хм, това вече е проблем, нали? Как точно ще разплетеш това възелче? Обмислил ли си го докрай? Каж ми — какво ще стане, когато дойде време Джордан да замине? Изгарям от любопитство.

— Сигурно ще ми направиш някакво предложение.

Ари ослепително се усмихна.

— Великолепно. Проникнал си във файловете с резултатите от онези тестове, нали?

— Би трябвало сама да се досетиш.

— О, какво безочие! — Тя се засмя. — Наистина си интелигентен. Научи ме на нещо. На тази възраст! Оценявам го. Ти обичаш Грант и сваляш маската си заради него. Много го обичаш. — Ари го погледна сериозно. — Ще ти кажа нещо, скъпи. Джордан те обича. Ужасно. Личи си. И трябва да призная, че той свърши чудесна работа с Грант. Децата имат нужда от родители. Но цената е страшна. Ние сме смъртни. Губим хора. И ни боли, когато тях ги боли, нали? Семействата са огромно бреме. Какво ще кажеш на Джордан?

— Не знам. Каквото трябва.

— С други думи, ще му дадеш да разбере, че е спечелил, така ли?

Почивка и промяна на стратегията. Той само ѝ се усмихна, отказвайки да влезе в спор с майстор като нея.

— Е, Джордан може да се гордее с теб — продължи Ари. — Не твърдя, че си постъпил разумно. Планът е много добър, причините са много глупави, но пък... обичта ни кара да оглупяваме, нали? Какво мислиш, че ще направи Джордан, ако повдигна обвинение срещу теб?

— Ще се обърне към Бюрото. А ти не го искаш.

— Да, но ние можем да направим много други неща, нали така? Защото синът му наистина е извършил кражба и вандализъм, проникнал е във файлове, които не го засягат... А това не бива да се случи. Джордан може да повдигне обвинения, аз също. Ясно ти е, че ако всичко излезе наяве, той няма да получи назначението, което иска, който и да стои зад него... Мога да постъпя точно като теб. Да наруша закона. Ами ако някой разкрие твоето участие, ако баща ти чуе личните ти подбуди, ако чуе нашите частни разговори, а? Това наистина ще го разстрои.

— Ти също нямаш изгода от съдебен процес. Не можеш да си го позволиш. В момента имаш достатъчно гласове в Съвета. Ако искаш да видиш как плановете ти отиват по дяволите, ако направиш нещо на Грант, аз ще разкрия всичко.

— Проклет малък подлец — бавно рече Ари. — Мислиш си, че нещата са ти ясни.

— Достатъчно, за да съм сигурен, че приятелите ми няма да изиграят козове си, ако не се наложи.

— Какво знаеш за Крюгерови, че те са готови да се изложат на опасност заради теб?

— Нямах голям избор, нали? Но всичко би трябвало да е наред, докато сделката за прехвърлянето на Джордан е в сила и ти оставиш Грант на мира. Ако ме подложат на психосондиране, ще чуят много неща — за проекта. А ти не искаш външни хора да разпитват в Рисюн, нали?

— Това е адски опасно, младежо. Джордан ли го измисли?

— Не.

— И дори не те е съветвал, така ли?

— Не.

— Удивена съм. И други хора ще се удивят. Ако се стигне до съд, Бюрото няма да повярва, че той не стои зад теб. И това ще натези

срещу него при гласуването. Ето защо трябва да го запазим в тайна. Кажете на Джордан каквото искате. Съгласна съм на реми. Ще оставя Грант на мира и няма да дам под съд Крюгерови. Дори няма да им пращам убийци. Защото мога да го направя. Мога да ти уредя някоя злополука. Или на Джордан. Машините във фермата са много опасни.

Джъстин се смая. Не очакваше да е толкова откровена.

— Искам да помислиш за нещо — продължи Ари. — Онова, което кажеш на баща си, или ще задържи положението под контрол, или ще го взриви. Готова съм да пратя Джордан на „Крайна“. И ще ти кажа точно как ще оправя кашата, която забърка. Джордан може да замине веднага щом кабинетът му е готов. Но когато излети от Сайтин, ти все още ще си тук. Ще уредиш Грант да го последва веднага щом бъде открит коридорът „Надежда“ и започне реализирането на проекта „Рубин“. Можеш да се качиш на следващия кораб. И всичко това би трябвало да запуши устата на баща ти, както и твоята, докато ми е необходимо. Военните няма да позволят на Джордан да вдигне прекалено голяма връва. Те мразят проектите им да привличат вниманието на медиите. Или... или можем веднага да разкрием всичко и да се срещнем в съда.

— Да. Стига да изпълниш своята част от сделката. И да ме върнеш в крилото на баща ми.

— А, не, тая няма да я бъде. Оставаш тук. Нещо повече, двамата с теб ще сключим споразумение. Нали знаеш, баща ти е много горд човек. Ясно ти е как ще се чувства, ако се наложи да избира дали да се обърне към Бюрото и да изгуби всичко, или да си държи устата затворена и да знае в какво си се забъркал, за да му уредиш прехвърлянето. Защото ти направи точно това — даде ми всички лични и законни средства, от които имах нужда. Сега само трябва да си мълчиш, да си вършиш работата и да чакаш. Получи каквото искаше — да станеш заложник на неговото освобождаване. И гарант за поведението му. Постъпи както желаеш: обади се на баща си, кажи му, че Грант е изчезнал, кажи му каквото искате. Не те спирам. И ела в апартамента ми, хм, някъде към девет, за да ми съобщиш какво си направил. Иначе ще приема, че си нарушил сделката.

VI

— Постъпихме така... — Джъстин си играеше с чашата, за да не му се налага да гледа баща си в очите. — Постъпихме така, както бяхме планирали, ако някой от двамата ни попадне в беда. Тя поиска Грант, за да ме притисне. Знам, ти ме предупреди в такъв случай да дойда при теб. Но тя ни изненада и нямаше време за друго, освен да подадеш жалба в Бюрото. За Грант щеше да е прекалено късно. Бог знае на какво можеше да го подложи тя преди да успееш да получиш някакво съдебно решение, ако изобщо се стигнеше дотам... — Той сви рамене. — И в крайна сметка щяхме да изгубим, законът е на нейна страна. Това щеше да провали сделката за „Крайна“, затова просто... просто използвах единствената възможност. Доверих се на собствената си преценка. Това е всичко.

— По дяволите — рече Джордан. — Трябваше да ми кажеш какво става. Нали те предупредих...

— Не можех да ти се обадя. Така всичко щеше да изглежда твое дело. Не исках да оставям следа.

— Но остави, нали?

— Съвсем явна, за съжаление. Но това е част от сделката. Тъкмо затова останах тук. Ари може да ме използва срещу теб, също както искаше да използва Грант срещу мен. Сега вече няма нужда от него, нали?

— Адски прав си, че няма нужда от него! Боже мой, сине...

— Не е чак толкова зле. — Джъстин се опитваше да говори спокойно. — Предизвиках я, като останах в Рисюн. Тя каза... каза, че ще те прехвърли веднага щом построят лабораторията. После аз ще пратя при теб Грант. Така...

— Така ти ще останеш тук, където тя може да прави каквото си иска!

— Така — внимателно повтори Джъстин — тя знае, че двамата с теб ще си мълчим, докато не започне изпълнението на проектите й. И военните няма да ти позволят да разкриеш нищо. Това е целта й. Но и

тя си има граници. По този начин всички ще се измъкнем. В крайна сметка.

— Когато отношенията ни с Ари се развалиха — каза Джордан замислено, — Грант не биваше да остава при мен. Знаех, че ще стане така. Никога, никога не приемай услуги от враговете си.

— Не посмях да проверя. Но съм уредил всичко. Ако номерът, който му дадох, не отговаря, Крюгерови ще изчакат.

— Номерът на Мерилд ли?

Джъстин кимна.

— Господи! — Джордан го погледна отчаяно. — Мерилд не може да се справи с полицията, сине.

— Винаги си казвал... ако се случи нещо... И винаги си казвал, че той е приятел на Крюгерови. А и Ари няма да повика полиция. Тя обеща. Мисля, че няма да има проблеми.

— Прекалено си спокоен — изсумтя баща му. — Грант не е на сигурно място, полицията всеки момент може да се появи там... Мерилд може да го няма, за Бога! Той обикаля целия континент.

— Е, нали не можех да му се обадя предварително?

— Мерилд е адвокат. Има си адвокатска етика.

— Освен това има приятели. Нали? Много приятели.

— Това няма да му хареса.

— Нямаше ли да е същото, ако и аз бях избягал? — Джъстин внезапно осъзна, че е започнал да отстъпва. — Грант не е по-различен. Мерилд го знае, нали? Къде е етиката, ако полицията залови Грант?

— С теб щеше да е много по-лесно. Ако беше проявил малко здрав разум да заминеш с него...

— Той не е наш! Грант принадлежи на лабораторията! Фактът, че съм с него, нямаше да направи бягството му законно.

— Според закона ти си малолетен и има смекчаващи вината обстоятелства... и щеше да се махнеш оттук...

— И Бог знае какви обвинения щяха да ми предявят тогава. Не е ли така?

Джордан въздъхна и го погледна изпод свъсените си вежди.

На Джъстин му се искаше, отчаяно му се искаше баща му да отговори отрицателно, да му каже, че греша, че има нещо... Тогава всичко щеше да е възможно.

Но...

— Да — тихо отвърна Джордан.

— Значи всичко е уредено — рече Джъстин. — Нали? И няма нужда да правиш нищо, освен ако сделката не се развали. Ще ти кажа, ако имам проблеми с Ари.

— Като този път ли? — попита баща му.

— Не. Обещавам ти. Обещавам.

— Когато се прехвърля, ти няма да останеш тук — каза баща му.
— Ще измисля нещо.

— Просто не разкривай нищо.

— Нищо няма да разкрива, по дяволите! Ари не е свършила. Разбери го. Тя никога не спазва уговорките си, ако не е принудена. Грант е доказателство за това. За нея никой не е по-различен от опитните екземпляри в лабораторията ѝ, от бедния деветгодишен ази, чийто мозък е решила да изтрие! Или проблемните случаи, които не я интересуват — тя дори не ми ги праща. Нали и без това няма да използва тези гени! Миналия месец уби три съвсем здрави ази, просто ги обяви за опасни, защото не искаше да си губи времето с тях — експериментът, в който участва, беше свършил. Не мога да го докажа, защото не получих данните, но съм сигурен. Ето с кого си играеш игрички. Тя не дава пукната пара за ничий живот! Бог да е на помощ на лабораторните ѝ екземпляри. И общественото мнение също не я засяга. Тя отговаря единствено пред закона на Съюза и го държи в джоба си... просто не ѝ пука и всички сме под нейния микроскоп... Повярвай ми, сине, тя е способна на всичко. На всичко.

Джъстин се замисли. И си спомни думите на Ари за злополуките.

VII

Той излезе от банята и си сложи часовника. Беше 20:30. Апартаментът му се струваше потискащо пуст и той почти се радваше, че няма да прекара нощта тук.

Все едно подготвяше труп за погребение. Всички в Рисюн имаха власт над бъдещето му, всички можеха да му налагат волята си, дори баща му, който не го бе питал дали иска да носи обозначението „КР“ в номера си, да знае как ще изглежда, когато остарее, да продължи бащините си приятелства... и вражди.

Ари бе стара, но подмладяването ѝ не беше изтекло. Изглеждаше... навярно петдесетинагодишна. Джъстин бе виждал нейни холоси на дванадесет и шестнадесет, лице, което все още не беше придобило сегашната ѝ сурова красота. На тъмно Ари почти не се различаваше от Джулия Карнат, цинично си каза той. И поне не криеше целта си.

Не бе сигурен, че ще може да направи нещо, но най-малкото щеше да придобие известен опит. До този момент неговият се изчерпваше с Джулия, която в крайна сметка му беше поискала на заем Грант — това го бе наранило толкова жестоко, че никога повече не опита с нея. Почти оправдаваше женомразството на Джордан. Ари беше змия, но всичко зависеше от самия него. Ако успееше да се възползва от случая, тя нямаше да има оръжие срещу баща му. Това щеше да е най-добрият начин да реши проблема. Трябваше да се държи като мъж, да научи каквото може, а жена на възрастта на Ари имаше на какво да го научи — да я остави да прави каквото иска и да играе нейните игрички.

Възрастта и суетата може би бяха единственият начин да се справи с нея — слабост, която никой друг не бе успял да открие, защото никой друг не беше седемнадесетгодишното момче, което тя искаше.

VIII

Натисна звънеца на апартамента ѝ в 21:05 — пет минути покъсно, защото искаше Ари да се чуди дали ще се появи, или двамата с Джордан ще измислят нещо.

Отвори му Катлин и Джъстин влезе в апартамента, който никога не бе виждал. Мебелите бяха предимно в тъмножълто и бяло, много скъпи, от онези, които можеше да си позволи само Ари. Русата Катлин беше безупречна в черната си униформа, изключително официална — но пък тя винаги бе такава.

— Добър вечер — поздрави го телохранителката.

— Добър вечер — отвърна той. Чу музика, едва докосваща ушите... електронна флейта, студена като каменните коридори, в които се носеше. Полазиха го тръпки. На обяд бе хапнал малко пържени картопки, а на вечеря — само филийка сухар, защото си мислеше, че ако има нещо повече в стомаха си, ще повърне. Сега обаче чувстваше коленете си омекнали и му се виеше свят.

— Сера не обича тази част от апартамента — каза Катлин и го поведе навътре. — Тя е само за официални срещи. Имате ли някакви вести от Грант?

— Не. — Тази внезапна атака накара стомаха му да се свие. — И не очаквам.

— Радвам се, че е в безопасност — поверително рече телохранителката, все едно казваше, че времето е хубаво, със същия кадифен глас, така че Джъстин нямаше представа дали Катлин изобщо е в състояние да се радва и да изпитва някакви чувства. Тя бе студена и красива като музиката, като коридора, по който вървяха. Флориан ги посрещна в огромна дневна с ламперия от полирано вълнодърво, дълъг бял килим, сиво-зелени столове и голям бежов диван.

— Съобщи на сера, че гостът ѝ е пристигнал — каза той на Катлин и постави ръка на рамото на Джъстин. — Желаете ли нещо за пиене, сер?

— Да — отвърна момчето. — Водка и печи. — Печи беше вносна стока, извънредно екстравагантна. Джъстин все още се удивляваше от

богатството на Рисюн. Той погледна към статуите на пернатите в ъгъла зад бара — ритуални изображения с огромни очи. По стените висяха няколко картини, които, о, Господи, беше виждал на записи като класически произведения от субсветлинните кораби. Изложени на място, където ги гледаха само Ари и нейните гости.

Джъстин си помисли за деветгодишния ази, за който беше споменал баща му.

Зад него се разнесоха стъпки и той се обърна. Ари носеше халат на геометрични шарки, който отразяваше светлината: облекло, което определено не подхождаше за делова среща. Джъстин я погледна с бясно разтуптяно сърце и панически осъзна, че тя е съвсем реална, че е попаднал в ситуация, чиито граници не са му известни, и че няма начин да се измъкне.

— Харесва ли ти колекцията ми? — Ари посочи картината, пред която бе застанал. — Тази е на чичо ми. Прекрасен художник.

— Наистина. — Джъстин за миг се обърка. Най-малко очакваше тя да започне със спомени.

— Беше блестящ в много отношения. Не си ли го виждал? Не, разбира се. Чичо умря през четирийсет и пета.

— Още не съм бил роден.

— По дяволите, трудно ми е да помня такива неща. — Ари го хвана за ръка и го поведе към следващото платно. — А това е истинска рядкост. Фаусбърг. Наивист. Но представя първия поглед към Алфа Цент. Където днес никой не ходи. Обичам тази картина.

— Чудесна е. — Джъстин изпитваше странно усещане за време и древност: осъзнаваше, че всичко това е действително, от ръката на човек, който е бил там, до звезда, която човечеството е изгубило.

— Някога никой не разбираше стойността ѝ — продължи тя. — Освен мен. На първите кораби е имало много самоуки художници. Субсветлинното пътуване им е давало много време за творчество. Фаусбърг е работил с акрилни бои и трябваше да се разработят съвсем нови методи за консервиране... Аз настоях. Чичо ми купуваше много картини и аз исках да ги запазя. Затова днес са спасени всички творби от „Арго“. Повечето са в музея в Новгород. Сега станция Сол иска един от шедьоврите на Фаусбърг, пейзаж от Лебед 61. Жалко, много жалко. Но може би ще се съгласим — за нещо също толкова ценно. Например Коро.

— Кой е Коро?

— Господи, дете! Дървета. Зелени дървета. Гледал ли си земни записи?

— Много. — Той забрави тревогата си за миг и си представи гледки, по-странни от сайтинската природа.

— Е, Коро е рисувал пейзажи. Освен всичко останало. Трябва да ти дам някои от моите записи. Трябва да ти ги покажа тази вечер... Катлин, имаш ли оная поредица, „Произход на човешкото изкуство“?

— Имаме я, сера. Ще я включа.

— Освен всичко останало... А това, млади приятелю, е един от нашите художници. Шевченки. Имаме го на файл. Той почина, клетникът. Но остави забележителни творби.

Червени скали и сини вълнодървета. Това бе прекалено познато, за да го заинтригува. И той можеше да го нарисува, помисли си Джъстин. Но беше прекалено възпитан, за да го каже.

Флориан се приближи към тях и поднесе на Ари кристална чаша със светлорозовата течност.

— Водка с портокал — поясни тя. — Опитвал ли си някога портокал?

— Само синтетичен — отвърна Джъстин. Всички пиеха синтетичен портокал.

— Не, истински. Ето. Пийни си.

Той отпи. Имаше странен вкус, сложен, едновременно кисел, сладък и горчив. Вкус от старата Земя, ако Ари не го поднасяше.

— Приятно е — каза Джъстин.

— Приятно? Великолепно е. ЗМД ще опита да отглежда тези дървета. Смятаме, че имаме подходящо място за тях, без да променяме гените им: според нас те могат да виреят в Зоните точно такива, каквито са. Плодът е светлооранжев. Пълен с полезни неща. Задръж чашата. Флориан, донеси ми друга. — Тя още по-силно стисна дланта му и го поведе към дивана. — Какво каза на Джордан?

— Само че Грант е изчезнал и че иначе всичко е наред. — Джъстин седна и отпи голяма глътка от коктейла, после остави чашата на месинговия плот зад дивана. Вече бе овладял нервите си, доколкото можеше на това място и в тази компания, разбира се. — Не му казах нищо друго. Това си е моя работа.

— Нима? — Ари се настани плътно до него, което накара стомаха му да се свие. Тя постави ръка на крака му и се облегна на него. Джъстин не можеше да мисли за нищо друго, освен за азите, за които му бе разказал Джордан, онези, които Ари убила без абсолютно никаква причина, онези нещастни ази, които дори не знаели, че умират. — Ела по-близо, скъпи. Всичко е наред. Не ти ли е приятно? Наистина няма защо да си толкова нервен и напрегнат. — Тя започна да разтрива гърба му. — Ето, отпусни се. Така е добре, нали? Обърни се, за да ти разтрия и раменете.

Чувстваше се хванат в капан, също като в лабораторията. Опита се да измисли някакъв отговор, ала не успя. Взе чашата си и отпи няколко глътки. Ръката ѝ продължи бавните си движения.

— Ужасно си напрегнат. Виж, съвсем просто е. Не си длъжен да останеш. Спокойно можеш да си тръгнеш.

— Естествено. Защо веднага не идем в спалнята, по дяволите? — Ръцете му почти трепереха. Ледът в чашата пронизваше пръстите му със студ, който стигаше чак до костите му.

„Мога да я убия — помисли си той. — Преди Флориан и Катлин да ме спрат. Просто мога да ѝ строша врата. Какво ще направят тогава? Дали ще ме подложат на психосонда? Така ще разберат всичко, което е направила.“

— Флориан, донеси му още една чаша. Хайде, миличък. Отпусни се. Наистина не можеш да извършиш такова нещо, и двамата го знаем. Искаш да опиташ сам ли? Това ли е проблемът?

— Искам портокал — измърмори Джъстин. Всичко му се струваше недействително, кошмарно. След миг Ари щеше да заговори делово и това беше част от сделката, мръсна, жалка сделка, с която не знаеше как да се справи, но искаше да е много пиян, ужасно пиян, да му прилошее, да не се получи нищо и тя просто да се откаже от намеренията си.

— Ти ми каза, че изобщо не си експериментирал — рече Ари. — Че информацията ти е само от записите. Така ли е наистина?

Джъстин не отговори.

— Смяташ ли, че си нормален? — попита Ари. Той продължаваше да мълчи. Телохранителят се върна и му приготви коктейла. Усещаше ръцете ѝ по гърба си, усещаше тялото ѝ, което се притискаше към неговото, дланта ѝ, която се плъзна по хълбока му.

Флориан му подаде чашата. Джъстин се облегна с лакът на дивана и отпи от портокаловия сок.

— Ще ти кажа нещо — тихо рече зад него тя. — Спомняш ли си какво ти говорих за семейните връзки? Че са бreme? Ще ти направя истинска услуга. А сега ме попитай каква.

— Каква? — подчини се момчето, защото трябваше.

Ари го прегърна и той продължи да пие, като се мъчеше да не обръща внимание на гаденето, с което го изпълваше тя.

— Мислиш си, че това трябва да е свързано с нежност. Грешиш. Нежността няма нищо общо. Сексът е нещо, което правиш за себе си, миличък, просто защото е приятно. Това е всичко. Е, понякога се сближаваш с някого и искаш да отвърне на чувствата ти, това е чудесно, може би дори му вярваш, но не бива. Наистина не бива. Първото, което трябва да научиш, е, че можеш да го получиш навсякъде. А второто — че това те свързва с хора извън семейството, което обърква трезвата ти преценка, ако не спазваш първото правило... Приятно ли ти е?

Той се задъхваше. Мислите му бяха в хаос. Сърцето му бясно туптеше; ръцете ѝ правеха смущаващи движения, от които кожата му ставаше ужасно чувствителна, почти изпитваше удоволствие — или силно притеснение — вече не беше сигурен точно какво.

— Как се чувстваш, скъпи?

„Зле“ — помисли си той. Гласът ѝ се носеше на някакъв странен, асиметричен начин...

Това бе опият! Записан наркотик. Обзе го паника. Малка доза. Разбираше го. Усети, че Ари повдига ризата му и прокарва длани по голата му кожа. Зави му свят, цялата стая се завъртя. Той изпусна чашата си и ледената течност се разля по хълбоците му.

— О, миличък! Вземи я, Флориан.

Потъваше. Опита се да помръдне, но внезапно го обгърна облак от звук и усещания. Опита се да се съмнява. Това беше най-трудното. Разбираше, че Флориан е взел чашата му, че главата му е отпусната в скута на Ари, между кръстосаните ѝ крака, че гледа нагоре към лицето ѝ и че тя разкопчава ризата му.

Но не го събличаше само Ари. Чуваше далечни гласове.

— Джъстин — каза някой и Ари притисна главата му с длани. — Можеш да мигаш, ако трябва — прошепна тя, както шепнеха записите.

— Удобно ли ти е?

Не знаеше. Бе ужасен и засрамен, усещаше нечии докосвания, усети, че го вдигат и че го оставят на пода.

Над него бяха Катлин и Флориан. Катлин и Флориан го докосваха и му правеха неща, които усещаше по някакъв мъгляв, безизходен начин, които бяха лоши, лоши и ужасни.

„Не — помисли си той. — Не искам.“

Но изпитваше удоволствие. Сетивата му избухнаха и Джъстин се озова в някакъв безкраен мрак.

„Помощ. Не искам.“

Съзнанието му вече помръкваше, когато Ари му каза:

— Буден си, нали? Сега разбираш ли? Това е всичко. Просто е приятно. Това е всичко, независимо с кого си. Просто биологични реакции. Това е първото и второто правило... Гледай екрана.

Въртеше се запис. Еротичен, Записът се преля в онова, което ставаше с него. Беше приятно и Джъстин не го искаше, но не можеше да стори нищо, той не бе виновен...

— Струва ми се, че се унася...

— Просто му дай още малко. Ще се справи.

— Нищо не може да се сравнява със записа. Нали, момче? Независимо с кого си. Биологични реакции. Който и да ти го прави...

— Не мърдай...

— Болката и удоволствието, миличък, са точно от двете страни на границата. Можеш да я пресичаш десетки пъти в минута и болката се превръща в удоволствие. Ще ти покажа. Ще запомниш какво мога да направя за теб, миличък, и нищо няма да може да се сравнява с това. Ще си го спомняш, ще си го спомняш през остатъка от живота си... и нищо няма да е същото.

Той отвори очи и видя над себе си сянка. Беше гол и лежеше на чуждо легло. Някой го потупа по рамото и отметна косата от челото му.

— Ето че се събуди — каза Ари. Нейната тежест накланяше матрака настрани. Ари седеше до него облечена, а той...

Сърцето му се разтуптя.

— Отивам в кабинета си, миличък. Можеш да поспиш, ако искаш. Флориан ще ти сервира закуска.

— Прибирам се — каза той и придърпа завивката към брадичката си.

— Както искаш. — Ариан се изправи и отиде да се погледне в стенното огледало с демонстративно безразличие, което опъна нервите му. — Ела, когато искаш. Кажу ми на Джордан, ако искаш.

— Какво да правя?

— Каквото искаш.

— Тук ли трябва да остана? — Паника изостри гласа му. Знаеше, че ако Ари усети, ще го използва. Тя току-що му беше отправила заплаха. Поне така му се струваше. За няколко секунди дори забрави, че има оръжие в лицето на Грант. — Няма да стане.

— Нима? — Ари оправи прическата си. Носеше елегантен бежов костюм. — Ела, когато искаш. Довечера можеш да се прибереш. Може би пак ще го направим, кой знае? Може би ще кажеш на баща си, а? Кажу ми каквото искаш. Разбира се, аз записах всичко. Има колкото щеш доказателства, ако се обърне към Бюрото.

Побиха го тръпки, ала се опита да запази външно спокойствие. Ари му се усмихна и се запъти към вратата. Той дълго остана на леглото, целият вледенен. Кожата му сякаш бе станала свръхчувствителна, на места дори го болеше. По ръката му имаше синини, следи от пръсти.

... Флориан...

Пред очите му проблесна спомен, усещане и образ от мрака, и той скри лицето си в шепи, за да избяга от него. Записен спомен. Дълбочинен запис. И щеше да си спомня все повече. Не знаеше какво може да си спомни. Отделни късчета щяха да изплуват на повърхността за миг, мъгла от думи, усещания и образи, преди отново да потънат в мрака. Нищо цялостно — просто все повече и повече. Не можеше да го предотврати.

Джъстин отметна завивката, стана, отиде в банята и взе душ — сапуниса се няколко пъти и се изтърка, без да гледа тялото си, като се опитваше да не чувства нищо, да не си спомня нищо, да не се пита за нищо. Изтърка лицето, косата и дори устата си с парфюмирания сапун, защото не знаеше дали може да използва нещо друго, после плю, отвратен от острия вкус, но това не го направи по-чист. Само миришеше на сапун и го усещаше в гърлото си.

Когато се изсуши в сешоарната кабина и излезе от банята, Флориан му донесе дрехите.

— Ако желаете, сер, има кафе. Сякаш нищо не се беше случило.

— Къде да намеря самообръсначка? — попита Джъстин.

— На плота, сер. Четка за зъби, гребен и лосион. Имате ли нужда от нещо друго?

— Не — безизразно отвърна той. Мислеше да се самоубие. С кухненски нож. С таблетки от аптеката. Ала после следствието щеше да разкрие всичко и това щеше да съсипе баща му. В същото време си мислеше за подсъзнателните импулси, заложи в мозъка му предишната нощ, самоубийствени импулси. Всякакви ирационални желания бяха подозрителни. Не можеше да им се довери. Пред очите му пробягваха записни спомени, усещания, еротични образи, пейзажи и древни произведения на изкуството...

После реални неща от бъдещето. Яростта на Джордан. Самият той, мъртъв на пода в кухнята или под климатичните кули...

„Съжалявам, сер, намерихме го мъртъв...“

Ала това не беше сериозна проверка на подсъзнателните импулси, които Ари можеше да е вмъкнала в запис. Когато умът се намираще под въздействието на запис, образите избледняваха, паметта изтъкаваше имплантна структура и я развиваше по свой собствен начин. Нямаше сигурен начин за установяване на скрита команда, но тя не можеше да го накара да действа в будно състояние, освен ако не активираше някаква вродена склонност. Ако опиятите окажеха достатъчно силно въздействие, той щеше да реагира безусловно на импулсите, да отговаря каквото го питат, да прави, каквото му наредят...

Всички въпроси от проклетите психотестове, на които Ари го бе подложила, като ги беше нарекла „рутинни за сътрудниците в Първо крило“... въпроси за работата му, за разбиранията му, за сексуалните му преживявания... а той, глупакът, си бе мислил, че тя просто го тормози...

Джъстин се облече, без да се поглежда в огледалата. Избръсна се, изми си зъбите и се среса. По лицето му нямаше никакви следи, нищо, което да издава какво се е случило. Все същото обикновено лице. Лицето на Джордан.

Това трябваше да ѝ е доставило огромно удоволствие. Той се усмихна, за да провери дали е в състояние да се владее. Успя. Стига да не стоеше пред самата Ари. Можеше да се справи с нейните ази.

Поправка. Можеше да се справи с Флориан. Джъстин благодари на Бога, че тя е оставила при него Флориан, а не Катлин, и в същия миг панически се запита защо реагира така, защо мисълта за ледената Катлин го изпълва с усещане за безпомощност. Страх от жени?

„Страх ли те е от жените, миличък? Нали знаеш, че баща ти изпитва страх от жени.“

Повръщаше му се. Той преглътна, обърна се и се усмихна на Флориан.

„Той ще ѝ докладва. Главата ми се пръска и не мога да мисля. По дяволите, нека просто ѝ каже, че съм бил добре, не е нужно нищо повече, само трябва да изглеждам спокоен и да се махна оттук.“

Дневната, белият килим и картините по стените му навяха спомени за болка и еротични усещания.

Но всичко това се беше случило с него. Можеше да го използва като броня. Вече нямаше от какво да се бои. Джъстин взе чашата от Флориан и отпи. Студът, който го изпълваше, и хладният повей на климатичната инсталация се смесиха и ръката му за миг потрепери.

— Студено ми е — каза той. — Сигурно е от махмурлука.

— Много съжалявам — отвърна Флориан и срещна погледа му със спокойствието на ази, искрена загриженост, която навярно бе действителна. В това нямаше нито капка морал, разбира се, освен морала на ази, подсказващ му да избягва сблъсъци с граждани, които могат да открият начин да му отмъстят. В този случай телохранителят имаше защо да е загрижен.

— Флориан... за снощи... — „Не искам да те нараня. Спокойно. Спокойно...“

Лицето нямаше нищо общо с ума. Лицето продължаваше да се усмихва.

— Благодаря.

Беше далеч по-лесно да измъчва Флориан. Ако на мястото на телохранителя стоеше Ари, Джъстин щеше да изгуби самообладание. Сега, когато виждаше, че Флориан се страхува...

... болка и удоволствие...

Той се усмихна и отпи от кафето си. Това, което правеше, му доставяше горчива, грозна наслада. И в същото време се боеше. Първо, защото измъчваше един от азите на Ари, и два пъти повече заради удоволствието, което изпитваше. Казваше си, че това е съвсем човешки

импулс, отмъщение за собственото му унижение. Предния ден щеше да постъпи по същия начин.

Само че нямаше да знае защо му доставя удоволствие.

Флориан несъмнено го разбираше. Тя навярно нарочно го бе оставила сам. Логично.

— Съчувствам ти — каза Джъстин, постави ръка на рамото му и силно го стисна. — Тук не се чувстваш много добре, нали? Обичаш ли я?

„Първото, което трябва да научиш, е, че можеш да го получиш навсякъде. А второто — че това те свързва с хора извън семейството, което обърква трезвата ти преценка, ако не спазваш първото правило.“

Флориан само го наблюдаваше. Въпреки че рамото несъмнено го болеше, въпреки че лесно можеше да се освободи. И дори да му счупи ръката. От нейните ази можеше да се очаква такова стоическо търпение, помисли си Джъстин.

— Какво всъщност иска да направя Ари? — попита момчето. — Тук ли да остана? Или да се прибера вкъщи?

Сякаш с Флориан бяха еднакви. Заговорници. Ази, и двамата. Ужасяваща мисъл. Но в известен смисъл телохранителят бе негов съюзник, страница, която можеше да чете. Все още не беше способен да чете истината в очите на Ари, дори когато тя сериозно отговаряше на въпросите му.

— Сера очаква да се приберете вкъщи, сер.

— Ще ме покани ли пак?

— Да, струва ми се — съвсем тихо отвърна Флориан.

— Довечера ли?

— Не знам — каза телохранителят. — Довечера сера навярно ще спи.

Като че ли всичко това отдавна му беше познато.

Стомахът му се сви. Всички бяха в този капан.

„Въпрос на отношение — би казал Джордан. — Всичко е въпрос на отношение. Можеш да постигнеш всичко, ако го контролираш. Трябва да знаеш какво ще спечелиш, това е.“

Животът не бе достатъчен, за да размени за него душата си. Но властта... властта да не го допусне, да си отмъсти, това си струваше размяната. Както и безопасността на баща му. Надеждата, че някой ден ще е в състояние да си върне на Ариан Емъри.

— Прибирам се — каза той на Флориан. — Ще взема нещо за главоболие, ще проверя съобщенията си и ще отида на работа. Баща ми едва ли ме е търсил.

— Нямам представа, сер.

— Мислех, че тези неща са ти известни — каза Джъстин, тихо и остро като бръснач. После остави чашата си и тръгна към външната врата. Флориан го последва като тревожна сянка... Прекалено любезен, за да го покаже, и в същото време прекалено загрижен, за да го остави да прекоси апартамента ѝ, без да го наблюдава.

За миг си помисли, че Грант ще го чака и че двамата ще обмислят нещата — стар навик, глупав рефлекс, който внезапно сви вече измъчения му от глад, алкохол и опиати стомах.

— Внимавайте, сер — каза Флориан, докато му отваряше вратата. И нямаше предвид само замайването му.

Джъстин си помисли за деветгодишния ази. И за другите, които Ари бе убила. Всички ази бяха уязвими, дори Грант. Флориан също — Флориан, който не беше имал никакъв шанс още от деня на създаването си и който, като се изключеше тъмната му страна, бе чист и честен като светец, защото беше направен такъв, защото записите го поддържаха такъв, въпреки всичко друго, в което го превръщаше Ари.

IX

Грант видя самолета много преди да стигнат до пистата — не лъскава, елегантна машина на „Рисюнеър“, а обикновен товарен самолет със затъмнени прозорци. Колата спря при чакащите хора.

— Там — каза шофьорът: единствената дума, която бе произнесъл от началото на пътуването.

— Благодаря — разсеяно измърмори Грант, отвори вратата, слезе, взе торбичката с храната си и с разтуптяно сърце се запъти към непознатите.

Не всички бяха непознати, слава Богу. Сред тях беше Хенсен Крюгер.

— Това е Грант. Грант, тези хора ще те поемат. — Крюгер протегна ръка и той я стисна, нещо, с което не бе свикнал. Караше го да се чувства неловко. Един от мъжете се представи като Уинфилд и го запозна с жената в групата, Кени — пилотът, предположи Грант, защото носеше гащеризон — и с още двама души, Ренц и Джефри. Нямаше представа дали това са малките им имена, фамилиите им или азиимената им.

— Да вървим — нервно каза Кени.

— При Мерилд ли отиваме? — попита той, защото не бе чул това име, а беше решен да го чуе преди да отиде където и да било.

— При Мерилд — отвърна Уинфилд. — Хайде, качвай се.

Грант се поколеба, погледна Крюгер, после тръгна към стълбичката на самолета.

Нямаше фирмени знаци, само сериен номер. А7998. Бял, с олющена боя, опръскан отдолу с червена кал. Не ги ли миеха? Той влезе вътре, мина покрай пилотската кабина и колебливо погледна назад към Джефри, Ренц и Уинфилд, които го последваха.

Вратата изскърца и Уинфилд я заключи. Покрай стената имаше сгъваеми седалки. Джефри го хвана за ръка, отвори една от седалките и му помогна да си закопчае колана.

— Остани тук — каза той.

Грант се подчини. Сърцето му учестено туптеше, докато самолетът набираше скорост и излиташе в небето. Не бе свикнал да пътува по въздух. Той се завъртя и вдигна сенника на прозореца. Долу се виждаха климатичните кули, скалите и доковете.

— Спусни го — нареди Уинфилд.

— Съжалявам — рече Грант и спусна сенника. Това го раздразни: ужасно му се искаше да погледа навън. Той отвори торбичката, която му бяха дали Крюгерови, и провери какво има за закуска, после си помисли, че не е учтиво да яде пред другите. След малко Ренц се изправи, отиде отзад и се върна с няколко кутии с напитки. Предложи и на него — първият приятелски жест от тяхна страна.

— Благодаря — каза Грант. — Дадоха ми.

Вече можеше да се нахрани. Предната вечер беше толкова уморен, че едва докосна вечерята си, и сега се радваше на осолената риба, хляба и освежителната напитка, която му бяха приготвили Крюгерови, макар да предпочиташе кафе.

Мъжете пиеха от кутиите си и от време на време вдигаха сенниците, за да погледнат навън, най-често от дясната страна на самолета. Понякога жената от пилотската кабина се обаждаше по пращящия интерком. Грант изяде рибата и хляба си и чу, че са се издигнали на седем хиляди метра, после на десет. Грант притвори очи.

Събуди се, когато усети промяна в рева на двигателите. И изпадна в паника, защото знаеше, че до Новгород има три часа път, а беше сигурен, че не е минало толкова време.

— Кацаме ли? — попита Грант. — Какво става?

— Всичко е наред — отвърна Уинфилд и когато Грант посегна да вдигне сенника, остро нареди: — Не го пипай!

Самолетът кацна и вратата се отвори. Уинфилд хвана Грант и го поведе навън.

Край пистата не се виждаха големи сгради. Само скали и пусти наглед хангари. Въздухът беше сух. Към стълбичката се приближаваше бус.

— Къде сме? — панически попита той. — Тук ли е Мерилд?

— Всичко е наред. Хайде.

— Слушам, сер — покорно каза той и слезе по стълбичката. Все още имаше вероятност да го водят при Мерилд, Все още се надяваше,

че му казват истината. Но вече не вярваше.

Уинфилд го поведе към буса, отвори вратата и го последва вътре заедно с Джефри и Ренц. Имаше седем седалки — по две до всеки прозорец и три отзад. Грант и Уинфилд седнаха на първите, а другите двама се настаниха зад тях.

Той разгледа прозорците и вратите: имаха сложна система за херметично затваряне. Кола за пустинята.

Бусът се понесе напред, не към сградите, а към черен път, който навярно водеше към климатичните кули. След известно време напуснаха безопасния тераформиран район и започнаха да се изкачват.

Дива земя.

Навярно щеше да умре след като изтръгнеха от него всичко, което знаеше. Може би бяха хора на Ари, но Рисюн едва ли щеше да действа така. Можеха просто да го върнат в лабораторията без знанието на Джордан и Джъстин и да го пратят в някоя от външните сгради, където да правят с него каквото искат.

По-вероятно бе да са врагове на Ари и в такъв случай можеше да очаква от тях почти всичко. И нямаше да имат нужда от свидетел.

Може би щяха да го продадат в някоя затънтена мина или, Господи, на място, където да се опитат да променят записните му структури.

Бяха четирима, като се смяташе и шофьорът, а такива хора спокойно можеха да са въоръжени. Херметичното затваряне на буса само по себе си означаваше живот.

Той стисна длани и отчаяно се опита да обмисли положението. Надяваше се да открие телефон. Можеше да открадне буса, когато разбере къде се намира и дали в резервоара има достатъчно гориво. Докато му се откриеше такава възможност, сигурно щяха да минат дни. Седмици.

— Струва ми се, вече ти е ясно — накрая каза Уинфилд, — че не отиваме там, където си мислеше.

— Да, сер.

— Ние сме приятели. Повярвай ми.

— Чии приятели?

Мъжът постави длан на ръката му.

— Твои приятели.

— Да, сер.

— Разстроен ли си?

Като някой идиотски полеви надзирател, който разговаря с работник от клас Мю. Глупак. Това едновременно беше добре и зле... „Зависи какво според него може да направи със записи и опиати.“ До този момент Уинфилд не се справяше добре. Грант не се поддаваше на инстинктите си, просто защото смяташе, че в тази ситуация няма полза от тях и защото бе много по-подходящо да симулира покорство. Тези хора не бяха глупави, просто бяха прекалено невежи, за да разбират какво означава знакът за клас Алфа на картата му: че е възможно да няма онези задръжки, които родените хора са свикнали да откриват във всеки ази. Ако имаха капчица здрав разум, щяха да го упоят и да го завържат.

Естествено нямаше намерение да им го каже.

— Да, сер — задъхано и тревожно като ази от клас Тета отвърна Грант.

Уинфилд го потупа по ръката.

— Всичко е наред. Ти си свободен човек. Ще бъдеш свободен човек.

Той запремигва. Сега вече нямаше нужда да се преструва. „Свободен човек“ прибавяше нови измерения на уравнението и те не му харесваха.

— Отиваме на сигурно място. Ще ти дадем нова карта. Ще те научим да се оправяш в града.

„Ще те научим. Промяна на записните структури? Господи, в какво се забърках?“

Внезапно изпита страх... че греша, че ако не се подчини на тези хора, може да обърка плановете на Джъстин...

... или на Джордан... Джордан можеше да е научил какво се е случило и да се е намесил...

Тези хора можеха да са единствените му приятели на света, можеха наистина да го водят към свободата. Но промяната на записните му структури щеше да разстрои психомоделите му. Грант не притежаваше нищо, дори самия себе си и собствените си мисли. Беше верен като всеки ази, знаеше го и го приемаше, нямаше нищо против това.

Тези хора говореха за свобода. И за учене. И може би намеренията на Джордан и Джъстин бяха точно такива и той трябваше

да го приеме, дори това да му отнемеше всичко и да му оставеше само някаква студена свобода. Защото Джордан и Джъстин не можеха да си позволят да го върнат при себе си. Защото за тях беше прекалено опасно да го обичат.

Господи, не знаеше нито в чии ръце е попаднал, нито какво да прави.

Дали да ги помоли да му позволят да се обади на Мерилд, за да го попита дали да им се подчини?

Но ако бяха врагове, така щеше да им покаже, че не е покорният ази, за когото го взимат.

Затова Грант просто продължи да гледа през прозореца и да търпи дланта на Уинфилд върху ръката си. Сърцето му туптеше толкова силно, че гърдите го боляха.

Х

Струваше му се странно как всичко пое в обичайния си ритъм. Разбира се, хората още от най-древни времена бяха правили секс с всякакви партньори, такъв бе светът и толкова, а и той не беше дете, че да се чувства опустошен. Освен това Грант беше в безопасност, Джордан също, и той просто трябваше да открие какви са били целите на Ари Емъри...

Да си поиграе с ума му, да го пречупи...

Беше странно да отиде на работа, да се усмихва на познати хора и да гледа как всичко в Първо крило тече както обикновено, как Джейн Щрасен ругае сътрудниците си и вдига врява заради някаква повреда в апаратурата, как Яни Шварц се опитва да я успокои. Джъстин седеше пред клавиатурата си и се занимаваше с проблем в записна структура, който Ари му бе възложила преди седмица, достатъчно сложен, за да ангажира мислите му.

Джъстин внимаваше. Имаше неща, които електронният тест не можеше да регистрира. След него с проблема щяха да се заемат други специалисти, специални програми щяха да търсят случайни връзки в конкретен психомодел, но това не беше обикновен образователен запис, а дълбочинен — такива използваха психохирургите, за да приспособят някои от подсистемите КУ-89 за ограничени ръководни функции.

Всяка грешка можеше да струва скъпо, можеше да причини мъка на КУ-89 и на онези ази, които те ръководеха, можеше да доведе до смърт. Това бе кошмарът на всеки програмист — да остави дефект в жив интелект, който седмици или дори години наред скрито да синтезира все по-безумни логични системи и да изплува на повърхността при някакъв абсолютно нелогичен стимул.

Имаше една научнофантастична книга, „Грешно послание“, която беше разстроила Джиро Най. Разказваше се за развлекателен запис със скрит вирус, който унищожаваше цивилизацията. В библиотеката разполагаша само с един екземпляр от романа и го заемаха само на граждани. Списъкът на чакащите бе огромен. Двамата

с Грант я бяха чели — разбира се. Също като почти всички ази в Дома, освен тези на Най.

С Грант се бяха опитали да създадат такъв вирус, просто за да видят дали ще сработи.

— Хей — седнал на пода в краката му, беше казал приятелят му, докато екипираше логични потоци — можем да използваме алфа-схема, по дяволите ро-схемите.

Тогава Джъстин се уплаши. Вече не му се струваше забавно.

— Не си го и помисляй — отвърна той, защото ако изобщо съществуваше такъв вирус и те го напишеха, дори самата мисъл за него щеше да е опасна. А Грант имаше предвид собствения си психомодел.

Грант само се засмя.

— Не бива да го правим — продължи Джъстин. — Не бива да се занимаваме с това.

— Виж, просто няма такова нещо.

— Не искам да проверявам. — Беше му трудно да заповядва на Грант. Чувстваше се ужасно. Приятелят му мрачно смачка листа със скицата си.

Същата нощ дойде в стаята му, събуди го и му каза, че е измислил вирус, който е сработил. После се разсмя като луд.

Сега Джъстин неподвижно седеше пред клавиатурата и погледът му блуждаеше. Грант имаше право. Абсолютно.

Интеркомът извъня. Той призова на помощ цялото си самообладание и натисна бутона.

— Да. — Очакваше да е Ари или поне някой от нейния кабинет.

— Джъстин. — Гласът на баща му. — Искам да поговорим. В офиса ми. Веднага.

След час седеше на същия стол и зяпаше в мъртвия екран. Мислите му витаеха на хиляди километри. Джордан му бе казал, че се обадил на Мерилд, който му дал отрицателен отговор на кодиран въпрос.

Мерилд не беше получил съобщението. Може би бе прекалено рано. Може би поради някаква причина Крюгерови бяха задържали Грант и още не се бяха свързали с адвоката. Може би се страхуваха.

Може би Грант изобщо не беше стигнал в станцията на Крюгер.

Джордан го прегърна и му каза да не губи надежда. Но не можели да направят нищо. Нямамо начин да потърсят Грант. Не можел да замеси Мерилд, като му разкаже подробностите по телефона. Обадил се на Крюгерови и попитал дали пратката е пристигнала. Отговорили му, че е заминала по разписание. Някой лъжеше.

— Мислех, че можем да се доверим на Мерилд. — Това бяха единствените думи, които Джъстин успя да промълви.

— Не знам какво става — отвърна Джордан. — Не исках да ти казвам, но ако е научила нещо, Ари ще го използва срещу теб. Реших, че е най-добре да си в течение.

Бе издържал — докато на раздяла баща му не го беше прегърнал. Тогаваш изгуби самообладание. Но какво друго можеше да стори едно момче, на което току-що са казали, че брат му навярно е мъртъв?

Или че е в ръцете на Ари.

Той излезе от кабинета си и се запъти към офиса на Ари. В приемната завари Флориан.

— Трябва да говоря с нея — каза той. — Незабавно.

Телохранилелят скептично повдигна вежди, после му даде знак да влезе.

— Как сме? — попита го Ари. Застанал пред бюрото ѝ, той трепереше толкова силно, че едва можеше да говори.

— Къде е Грант?

Ари премигна. Мигновена, навярно искрена реакция.

— Къде е Грант ли? Седни. Хайде да започнем отначало.

Джъстин седна на кожения стол и стисна с ръце страничните облегалки.

— Грант е изчезнал. Къде е?

Ари бавно си пое дъх. Или се бе подготвила за тази сцена, или изобщо не си правеше труд да се преструва.

— Сигнал е в Крюгер. Сутринта оттам е излетял самолет и Грант може да е бил на борда му. От пристанището са потеглили два шлепа, с които също може да е заминал.

— Къде е, по дяволите? Къде си го скрила?

— Виж, момче, с викане няма да получиш нищо от мен, а наистина ще се изненадам, ако истерията ти е престорена. Хайде да поговорим спокойно, съгласен ли си?

— Моля те.

— О, миличък, това е ужасно глупаво. Нали знаеш, че не съм ти приятелка.

— Къде е той?

— Успокой се. Не е при мен. Разбира се, че съм го проследила. Къде би трябвало да е?

Джъстин не отговори.

— Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш нищо.

— Можеш, ако искаш. Ти отлично знаеш къде е!

— Върви по дяволите, миличък. Отговори на въпросите ми и ти обещавам, че ще направя всичко по силите си, за да го измъкна от ситуацията, в която е попаднал. Няма да поискам да арестуват Крюгерови. Няма да наредя да заловят приятеля ти в Новгород. Предполагам, че телефонният разговор на Джордан няма нищо общо с идването ти тук. Тази седмица вие двамата не се разбирате много добре.

Той продължително я изглежда.

— Какво искаш?

— Истината. Хайде да направим така. Аз ще ти кажа къде според мен би трябвало да е Грант и ти ще го потвърдиш. Достатъчно е да кимнеш. Първо при Крюгерови. После при човек на име Мерилд, приятел на Корейн.

Джъстин още по-силно стисна облегалките. И кимна.

— Добре. Навярно все още пътува с някой от шлеповете. Обаче е трябвало да замине по въздух, нали?

— Не знам.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Възможно е все още да не е тръгнал. Но останалото не ми харесва. Корейн не е единственият политически приятел на Крюгер. Името Дефорте говори ли ти нещо?

Той озадачено поклати глава.

— А Роучър?

— Аболиционистите? — Сърцето му се разтуптя. Роучър беше побъркан.

— Позна, миличък. Самолетът е кацнал в Биг Блу. Посрещнал го е бус, който е потеглил от Бъртил за Сангуйей. Пратих хора натам, но е нужна известна организация, за да измъкнат Грант, без онези да му

прережат гърлото. Не всички аболиционисти имат чисти и свети подбуди и ако са нанесли удар на Крюгер, можеш да се обзаложеш, че не са го направили заради някакъв си ази, чуваш ли ме?

Чуваше я. Струваше му се, че разбира. Не се беше справил добре.

— Според теб каква е целта им?

— Баща ти. И съветник Корейн. Грант принадлежи на Рисюн. Принадлежи на Уорик. Все едно че са хванали Пол. Дефорте иска главата на Корейн, момче, защото Корейн се продаде, сключи сделка с мен за двата ми проекта, „Крайна“ и „Надежда“. А в основата на сделката е баща ти. Проклетата да съм, ако не си хвърлил Грант право в ръцете на Крюгерови.

— И ти го преследваш, за да си го върнеш.

— Искам го. Искам да е далеч от Роучър. И ако ти искаш да остане жив, най-добре да ми кажеш всички тайни, които продължаваш да криеш. Не си знаел за Роучър, нали? Не си знаел нищо за радикалните приятели на Крюгер...

— Не. Не знаех. Аз...

— Ще ти кажа какво ще направят с него. Ще го отведат някъде, ще го натъпчат с опиати и ще го разпитат. Може би ще си направят труда да му пуснат запис. Ще се опитат да разберат дали знае за проекта „Рубин“, за проекта „Надежда“ и всичко останало. Ще се опитат да го унищожат, за Бога. Но това не е непременно целта им. Ще ти кажа какво според мен се е случило. Мисля, че те са шантажирали Крюгер, че са внедрили човек в неговата организация и когато са разбрали каква възможност им даваш, изобщо не са се свързали с Мерилд. Взел го е Роучър. Може да са го упоили. Когато се свести, какво ще си помисли? Че онези хора са твои приятели ли? Че всичко това е влизало в плановете ти?

— За Бога...

— Така е, знаеш го. Успокой се и помисли. Не можем да нападнем хората на Роучър, ако не сме убедени, че е при тях. Опитваме се да установим местонахождението им. Не успяхме на летището в Бъртил и не сме сигурни, че ще ги засечем в Биг Блу. Ще опитаме. Не сме сто процента убедени, че Грант все още не е при Крюгер. Виж, мога да получа заповед за претърсване. Но ще предприема друг ход. Ясно ми е как са изнудвали Крюгер. Басирам се, че много от

договорите на неговите ази са подозрителни и съм в състояние да уредя проверка. Пратих самолет натам. Междувременно Джиро ще отиде при Корейн в Гагаринград и ще поговори с него. Обясни всичко това на Джордан и му кажи, че ще съм му признателна, ако накара Мерилд да се заеме със случая на Крюгер.

— Ще измъкнем Грант и той ще отиде при Мерилд — отвърна Джъстин.

— Миличък — рече Ари, — познаваш ме достатъчно, за да знаеш, че няма да се съглася. Ще го измъкнем и ще го върнем в Рисюн. Ще остане в техни ръце повече от четирийсет и осем часа, ако не и повече, не можем да го избегнем. Ще се наложи да го проверим... нали? Може да са направили с него всякакви гадости. А ти не искаш да го оставиш сам да се оправя, нали?

— Значи искаш всичко да се разкрие...

— Миличък, ти не искаш да се разкрие. Ти не искаш баща ти да се замесва. Той ще научи, когато върнем Грант. Ако успеем да го върнем жив. Ще научи, че Грант е в болница, нали? И ще се разтревожи. Надявам се, че ще спазиш сделката с мен, миличък.

Джъстин не отговори — не успя да измисли някакво възражение, не му бяха останали повече оръжия.

— Естествено, ако приемем, че можем да го спасим — продължи Ари. — Възможно е лечението му да отнеме години... ако изобщо успее да го излекувам. Разбира се, трябва да го измъкнем жив. Това е най-важното.

— Заплашваш ме.

— Миличък, не мога да предвидя какво ще направи Роучър. Или кого ще улучат куршумите. Само те предупреждавам...

— Казах ти, че ще направя каквото искаш!

— Заради баща си. Да. Убедена съм, че ще го направиш. И ще говорим за Грант след като го измъкнем. — Тя отвори капака на интеркома и натисна бутона. — Джордан? Тук е Ари.

— Какво има? — разнесе се гласът на Джордан.

— Синът ти е в кабинета ми. Изглежда, и двамата забелязваме малък проблем. Имаш ли нещо против пак да се обадиш на своя човек в Новгород и да му кажеш, че спешно се налага да накара Крюгер да ми позвъни...

XI

Най-после дойде време за почивка. Намираха се в порутена малка климатична станция — подземен гараж, бетонно стълбище, три стаи, баня и кухня. И нито един прозорец, защото прозорците бяха опасни. Имаше само нещо като перископ, през който можеше да наблюдават околността, ала Грант нямаше достъп до него. Той отговори на въпросите им, на някои честно, на други не — единственият начин, по който можеше да се защити. Нямаше телефон. Видя радиостанция, но не знаеше как работи.

Все още не беше сигурен какви са тези хора. Нито кой ги е пратил. Просто отговаряше на въпросите на Уинфилд и се оплакваше от липсата на кафе, от неудобните стаи, оплакваше се от всичко, за да ги ядоса, да ги накара да реагират.

В спалнята имаше записен апарат. Това не му харесваше. В присъствието му на такова затънтено място нямаше нищо странно: обитателите на станцията все трябваше да се развличат с нещо. Но това не беше малко развлекателно устройство, а модерен уред — имаше мониторни щепсели и това го правеше нервен.

— Седни — каза Ренц, когато Грант се изправи, за да последва Уинфилд в кухнята.

— Искан да помогна, сер. Аз...

Чу автомобилен двигател. Другите също го чува и Ренц и Джефри скочиха. Уинфилд се върна от кухнята и светкавично се насочи към перископа.

— Прилича на Кралер.

— Кой е... — започна Грант.

— Седни. — Ренц постави ръка на рамото му и го бутна обратно на стола. Колата все повече се приближаваше. Вратата на гаража се вдигна, без някой от тях да е направил нещо.

— Кралер е — каза Уинфилд. Мъжете видимо се отпуснаха.

Колата влезе в станцията и вратата се спусна. Разнесе се съскане на дезинфектант, после някой се заизкачва по стълбището.

— Кой е Кралер, сер?

— Приятел — отвърна Уинфилд. — Джефри, заведи го в спалнята.

— Къде е Мерилд, сер? Защо още не е дошъл? Да не...

Джефри го хвана за рамото, изправи го, отведе го в спалнята и го бутна на леглото.

— Лягай — нареди той с глас, който не търпеше възражения.

— Сер, искам да знам къде е Мерилд. Искам да знам...

Ренц го беше последвал. Нямаше да има по-добра възможност. Грант се извъртя, заби лакътя си в корема на Джефри, удари Ренц с другата си ръка и се втурна в другата стая. Уинфилд очевидно бе осъзнал опасността...

И извади от джоба си пистолет. Грант замръзна на мястото си. В същия момент вратата на гаража се отвори и в кухнята влетяха трима души, двама от които въоръжени.

— Така ли я карате тук? — попита един от новодошлите.

Уинфилд не се засмя, а нареди на Грант.

— Легни! — Грант отстъпи заднешком към леглото и седна. — На пода!

Той се подчини. Джефри извади от джоба си въже и завърза дясната му китка за таблата.

После другата му китка. Грант погледна към непознатите, двама от които едри и силни, а третият — по-възрастен, по-дребен, единственият без пистолет. Очевидно главният.

Кралер. Още имена, които не знаеше, имена, които нямаха нищо общо с Мерилд.

Мъжете прибраха оръжията си. Грант зяпаше към тавана и се опитваше да не мисли, че слабините му са абсолютно незащитени.

Джефри просто отвори чекмеджето под записния апарат, извади спринцовка и я заби в ръката му.

Грант потръпна и събра всичките защитни сили в психомодела си. Физическото нападение се беше провалило. Следващият етап бе битка от съвсем друг вид. Вече не се съмняваше. Пистолетите го бяха доказали. Доказваше го онова, което щяха да направят. А той работеше в крилото на Ариан Емъри: Ариан Емъри го беше създала, Ари и Джордан бяха разработили психомоделите му и проклет да бе, ако някакъв непознат успеше да ги преодолее.

Унасяше се. Знаеше, че Мъжът се е върнал. Включиха записа. Потъваше. Бяха му дали голяма доза. Дълбочинен запис. Очакваше го.

Попитаха го за името му. Питаха го и други неща. Казаха му, че притежавали Договора му. Той успя да си спомни, че не е вярно.

Накрая се събуди. Развързаха го, за да се облекчи, и му дадоха да пие вода. Настояха да се нахрани, въпреки че му се гадеше. Дадоха му почивка.

След това отново започнаха и времето спря. Мъката сливаше всичко в едно. Боляха го ръцете и гърбът. Отговаряше на въпросите им. През повечето време нямаше представа къде е.

После чу звук от удар. Кръв опръска стените на стаята, разнесе се миризма на изгоряло.

Известно време не можеше да се ориентира. Всичко пред очите му се въртеше, въздухът пулсираше като живо сърце.

— Събужда се — каза някой. — Дай му още една.

Видя мъж в син гащеризон. Видя рисюнската емблема на Безкрайния човек.

После вече не беше сигурен в нищо. Не бе сигурен къде започва записът и кое е реално.

— Вземи проклетата спринцовка! — извика в ухото му някой. — По дяволите, дръж го да не мърда!

— Джъстин! — изкрещя той, защото си мислеше, че изобщо не е напускал дома си, че има някаква далечна вероятност Джъстин да го чуе, да му помогне, да го спаси. — Джъстин...

Убождане. Грант се съпротивляваше и някой го натискаше да не мърда, докато опиятът не подейства.

Събуди се на легло в бяла стая. Беше завързан. Лежеше гол под завивките. На гърдите и дясната му китка имаше биосензори. Лявата му ръка бе бинтована. Прозвуча сигнал. Той го задействаше. По-точно, ускоряването на пулса му — безмълвен вик, който той се опита да забави и спотаи.

Ала вратата се отвори. Влезе някой. Доктор Иванов.

— Всичко е наред — каза доктор Иванов и седна на ръба на леглото. — Докараха те следобед. Всичко е наред. Пратиха ония копелета по дяволите.

— Къде бях? — съвсем спокойно попита Грант. — Къде съм сега?

— В болница. Всичко е наред.

Мониторът отново запиука, този път по-бързо. Той се опита да успокои пулса си.

— Къде е Джъстин, сер?

— С нетърпение очаква да отидеш при него. Как си? Добре ли си?

— Да, сер. Моля ви, може ли да свалите тези проклети неща?

Иванов се усмихна и го потупа по рамото.

— Виж, момче, и двамата знаем, че не си луд, но за твое собствено добро просто ще трябва да изчакаме малко. Как е мехурът ти?

— Добре съм. — Поредното унижение. Той се изчерви. — Моля ви, може ли да говоря с Джъстин?

— Съвсем за кратко. Не искат да приказваш много с никого, докато не те разпита полицията — всичко е наред, просто формалност. Само ще им отговориш на един-два въпроса, те ще си напишат докладите и толкова. После ще ти направим някои изследвания. За нула време ще се върнеш в Дома. Разбираш ли?

— Да, сер. — Грант овладя пулса си и проклетият монитор най-после млъкна. — Ами Джъстин? Моля ви.

Иванов пак го потупа по рамото, стана и отвори вратата.

Влезе Джъстин. Мониторът запиука, после отново утихна и Грант погледна приятеля, си с насълзени очи. И Джордан бе с него. И двамата. И той ужасно се срамуваше.

— Добре ли си? — попита го Джъстин.

— Да — отвърна Грант и пак изгуби контрол над монитора, запремигва и по бузите му се застичаха сълзи. — Загазил съм, нали?

— Не — каза Джъстин, приближи се и силно стисна ръката му. Лицето му обаче говореше друго. Мониторът запиука и млъкна. — Всичко е наред. Беше адски глупаво. Но скоро ще се върнеш в Дома. Чуваш ли ме?

— Да.

Джъстин се наведе и го прегърна. После се изправи. Джордан дойде при леглото и направи същото, след което го стисна за раменете.

— Просто отговори на въпросите им. Нали?

— Да, сер. Можете ли да им кажете да ме пуснат?

— Не — отвърна Джордан. — Заради собствената ти безопасност. — Той го целуна по челото. Не го беше правил от детството му. — А сега поспи. Чуваш ли? Каквито и записи да са ти приложили, аз ще се справя с тях. Лично.

— Да, сер.

Джордан и Джъстин си тръгнаха.

Мониторът панически запиука.

Беше изгубен. Преди да се измъкне от това място щеше да мине през истински ад. Докато Джордан му говореше, Грант бе погледнал лицето на Джъстин и беше видял достатъчно.

„Какво се е случило с мен? Изобщо напускал ли съм тази болница?“

Влезе сестра. Носеше спринцовка. Не можеше да спори с нея. Опита се да укроти монитора, опита се да възрази.

— Това е просто успокоително — каза сестрата.

Или не беше сестрата, а... Джефри. Светът отново се завъртя и той видя пръски кръв по бялата стена, чу виковете.

XII

— Добре ли е? — попита Ари. Бяха сами в кабинета ѝ.

— Кога ще го пуснат?

— О, не знам. Наистина не знам. Не знам и какво да правим с оная наша сделка. В момента изглежда доста съмнителна, нали? Какво ти остана да ми дадеш в замяна?

— Моето мълчание.

— Миличък, ти имаш много за губене, ако нарушиш мълчанието си. Джордан също. Нали тъкмо затова е цялата тази история?

Джъстин трепереше. Трябваше да се овладее.

— Не, причината е, че ти не искаш скъпоценният ти проект да отиде по дяволите. Не искаш да рискуваш всичко да се разкрие. Ти имаш много за губене. Иначе нямаше да си толкова търпелива.

По устните на Ари бавно плъзна усмивка.

— Харесвам те, момче, наистина много те харесвам. Верността е най-рядката стока в Рисюн. А ти я имаш в големи количества. Да речем, че ти върна Грант — невредим, непроменен. Какво си готов да платиш за него?

— Навярно не си преценила точно докъде можеш да стигнеш с мен — хладно каза Джъстин.

— Колко си готов да платиш?

— Пусни го. Без да го подлагаш на записи.

— Миличък, той е малко объркан. Преживял е ужасни неща. Наистина се нуждае от почивка и лечение.

— Аз ще се погрижа за това. И Джордан. Казвам ти, не прекалявай. Не знаеш какво мога да направя.

— О, миличък, знам какво можеш. Ти си изключителен. И изобщо не е нужно да сключвам сделка за Грант с теб. Имам някои съвсем различни записи. Баща ти ще умре, направо ще умре.

— Може би го подценяваш.

— Нима? Казал ли си му? Мислех, че не си. Трябва да разбереш в какво положение се намиращ. Не става дума само за сина му. Нито за „някаква жена“. Ти си негов близък. Аз съм Ари Емъри. Да не

споменавам за Грант. — Тя се подсмихна. — Ти направи страхотен опит, наистина. Уважавам това. Уважавам го достатъчно, за да ти дам известна свобода. Ела тук, момче. Ела.

Ари протегна ръка. Той се поколеба и накрая ѝ подаде своята. Тя нежно я хвана и нервите му се опънаха, пулсът му се ускори, лицето му се изчерви и в главата му се възцари хаос.

Не се отдръпна. Не посмя. Не успя да каже нищо саркастично. Мислите му се носеха в различни посоки, като на изпаднало в паника дете.

— Искаш да ти направя услуга, така ли? Искаш да ти върна Грант? Ще ти кажа какво, миличък: просто продължавай да ми помагаш и ще склучим малката си сделка. Ако двамата с теб се разбираме добре до заминаването на баща ти, ако си държиш устата затворена, ще ти подаря Грант.

— Ти използваш дълбочинен запис.

— Върху теб ли? Нищо, което сериозно да въздейства на ума ти. Да не мислиш, че мога да взема нормален здрав разум и да го препроектирам? Четеш прекалено много глупости. Записите, които използвах върху теб, са развлекателни. Такива получават азите от клас Мю, когато са послушни. Смяташ ли, че не можеш да им устоиш? Смяташ ли, че са ти въздействали? Рисюн е способен на много повече, миличък, мога да ти го докажа. Нали ти казах, харесваш ми. Някой ден ще имаш истинска власт в Рисюн — тук, на „Крайна“, където и да е. Имаш нужните качества. Наистина искам да оцелееш.

— Лъжеш.

— Нима? Няма значение. — Тя стисна пръстите му. — Ще се видим в апартамента ми. По същото време. Чуваш ли ме?

Джъстин отдръпна ръката си.

— Не че не ти давам избор — усмихна се Ари. — Само трябва да си мълчиш. Не е много за онова, което искаш. Просто направи живота ми спокоен, миличък, стой между мен и Джордан, и аз няма да арестувам приятелите му, няма да изтрия мозъка на Грант. Даже ще престана да те тормозя в лабораторията. Знаеш каква е цената за всички прехвърляния, които искаш.

— Прехвърли Грант при мен.

— Другата седмица. Ти си адски умно хлапе. Разбираш ме. Довечера ела в десет. Ще работя до късно.

ТРАНСКРИБИРАН ОТКЪС ОТ: ПРИНЦИПИ НА РАСТЕЖ УЧЕБЕН ЗАПИС ПО ГЕНЕТИКА: №1

РИСЮНСКИ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПУБЛИКАЦИИ: 8970-8768-1

ОДОБРЕНИ ЗА 80+

ВНИМАНИЕ, ОПЕРАТОР

СЕРИЯ МЛ-8986: СЕРИЯ БИ-9806: КРАЙКРАЙКРАЙ

Компютрите дават сигнал за завършване на операцията и искат човешка намеса. Главният лаборант свиква персонала и започва родилният процес.

Няма изненади: утробните резервоари бавно се движат и контрахират. Те разполагат с всевъзможни сензори. Двата екземпляра МЛ-8986, женски, клас Мю, са достигнали установената родилна тежест от 4,02 кг. Не се наблюдават видими аномалии. Двата екземпляра БИ-9806, клас Гама, също са в добро здраве. Лаборантите знаят задълженията си. Извънредно активните БИ-9806 са всеобща любимци, вече имат имена, но само временно: контактът им с лаборантите ще е съвсем кратък.

Утробите навлизат в родилно състояние и накрая съдържанието им се плъзва надолу в пълните с течност контейнери и в ръцете на очакващите ги лаборанти. Няма кризи. Само известно напрежение. Женските от клас Мю са с широки лица, спокойни, с безцветна коса. Двете ветви са по-високи, с тънки крайници и кичури тъмна коса, не толкова красиви, колкото Мю. Те гримасничат и лаборантите се смеят.

Пълната връв е завързана, плацентата е изхвърлена от дъното на контейнера и бебетата са изкъпани с чиста топла вода.

Лаборантите формално ги претеглят и въвеждат данните в досиетата им, които са открити със зачеването преди двеста деветдесет и пет дни.

Поемат ги азисътрудници, увиват ги в меки бели пелени, прегръщат ги и ги люлеят.

В интервалите между смяната на пелените и храненето те лежат в креватчетата, които, подобно на утробите, бавно се люлеят под звука на биещо човешко сърце и далечен глас, същият глас, който им е говорил в утробата, тих и успокояващ. Понякога им пее. Друг път само говори.

Някой ден той ще им дава инструкции. Гласът е запис. Засега действа само върху подсъзнанието им. Дори на тази ранна възраст той възнагражда доброто поведение. Някой ден ще им говори неодобрително, но все още няма простъпки, само известно безпокойство от страна на бетите...

СЕРИЯ ЗМД-789ЕКС: ИЗВЪНРЕДНО ПОЛОЖЕНИЕ

ЗМД-789ЕКС е в беда. Експерименталният генотип е неуспешен и след съвещания на екипа един от лаборантите изключва животоподдържащата система и изважда ЗМД-789ЕКС за аутопсия.

Ази лаборантите изпразват утробата, многократно я измиват и главният лаборант започва процеса по покриването ѝ с биоплазма.

Щом обвивката е готова, в резервоара ще се настани нов обитател. Екипът очаква резултатите от аутопсията, за да се опита да реши проблема.

Междувременно в утробата е поставена яйцеклетка на ЗМД-894, мъжки екземпляр от същия вид. Това не е първият провал. Инженерните адаптации представляват сложен процес и неуспехите не са рядкост. Но ЗМД-894 е друг индивид с подобно изменение: има вероятност да се получи. Дори да се стигне до нов провал, опитът ще даде материал за ценни сравнения.

Само тераформирането не е достатъчно, за да направи някоя планета годна за обитаване от хора. Сайтин не разполага с милионите години на адаптиране, свързали земните видове в сложни екосистеми.

Рисюн играе ролята на времето и естествения подбор. Подобно на природата, той губи отделни индивиди, но много по-бързо взема решения и се ръководи от човешки разум. Някои твърдят, че това има определени последици, например изчистване на орнаменталните и нефункционалните елементи, които придават на земния живот неговото разнообразие, или засилване на едни особености за сметка на други.

Но Рисюн не е изгубил нищо. Той оставя космически Ноеви ковчези, обикновени метални контейнери, орбитиращи около някои звезди, съдове без двигатели, евтени за производство, защитени от радиация складове за генетичен материал. Те съдържат генетични образци, дигитални записи на генотипите и информация, позволяваща на всеки разум да разчита тези генотипи.

Един милион години са били достатъчни на човечеството, за да еволюира от примитивните си предшественици до разумни същества, пътуващи в космоса. Благодарение на тези Ноеви ковчези след един милион години човечеството ще разполага с генетична информация за собственото си минало и за миналото на всеки вид, до който Рисюн е имал достъп, за генетичното наследство на Земята и всички други познати ни светове, съхранено от промените и времето...

Ковчезите съхраняват дори фрагментарни кодове, извлечени от човешки образци на хиляди години, отпреди създаването на генетичните банки през двадесети век, както и от животински и човешки останки, запазили се през вековете в лед и други среди, предпазващи вътрешната клетъчна структура.

Представете си какво щеше да е днес, ако такива ковчези бяха съхранили генетичната информация от геологичното минало. До този момент уникална по своите, свидетелства за катастрофално изчезване на висши форми на живот, Земята би могла да възстанови богатството на всичките си еволюционни пътища и да реши вечните загадки на миналото си...

Рисюн не се отказва от никоя генетична възможност. Той се грижи за запазването на тези възможности до степен, безпрецедентна в историята на човешкия вид, и съхранява всички мутации...

ГЛАВА 3

I

Времето спря да тече. Имаше само записен поток, обикновено спокоен, от време на време бурен. Имаше мъгливи будни интервали, но също под въздействието на опиати — до този момент, в който Грант се издигна почти на повърхността.

— Имаш посетител — каза някой и избърса лицето му с влажна кърпа. После продължи надолу към шията и гърдите му. Усети стипчива миризма. — Събуди се.

Той повдигна клепачи. Докато го миеха, гледаше към тавана и се надяваше, че ще го развържат, макар да не вярваше. Прииска му се отново да го упоят, защото страхът се завърна.

После чу друг глас откъм вратата. Джъстин. Отначало не повярва на очите си и тялото му опъна ремъците, с които го бяха завързали.

Но Джъстин се приближи до него, седна на ръба на леглото и хвана ръката му. Дланта му бе топла. Съвсем реална.

— Грант?

— Не го правете, моля ви.

— Грант, за Бога... Грант, вече си у дома. Разбираш ли ме?

Беше много опасно да повярва. Това означаваше да се предаде. Нямахше илюзия, която да не може да се създаде със запис. Те можеха да използват Джъстин. Разбира се.

— Грант?

Записите дори бяха в състояние да го накарат да си мисли, че е буден. Или че Джъстин го държи за ръката.

— Ари все още не ми позволява да те взема вкъщи. Какво ти правят? Добре ли си?

Въпроси. Не можеше да открие точното им място. Обикновено имаше система. Тези изглеждаха почти правдоподобни. Такава беше играта.

— Грант, по дяволите! — Джъстин леко го плесна по бузата. — Хайде, отвори очи. Отвори очи.

Той се съпротивляваше. Именно така разбираше, че е добре. Дълбоко си пое дъх. Гърбът и раменете адски го боляха. Намираше се

в ужасна опасност... защото смяташе илюзията за реалност. Или защото не можеше да открие разликата.

— Вече си у дома. В болницата. Разбираш ли? Ари ги очисти и те измъкна.

(Пръски кръв по стените. Мирис на дим.)

Приличаше на болница. Приличаше на Джъстин. Нямаше начин да е сигурен. Можеше да го докаже единствено времето, времето, което продължаваше повече от всяка записна илюзия.

— Ари те проследи до Крюгер — каза Джъстин. — Крюгер е бил изнудван и те е предал на аболиционистите. Трябваше да отида при нея. Тя прати хора, да те спасят. Каза, че са ти пусkali запис.

— Кога?

— Преди два дни.

Възможно.

— Тук си от два дни — каза Джъстин. — С Джордан ни позволиха да те видим веднага щом те докараха. Вече ми разрешават да идвам при теб.

Това го уплаши. Илюзия, която се опитваше завинаги да го обгърне в пипалата си, илюзия, срещу която почти нямаше защитни средства. Губеше битката. Той заплака.

— Грант...

— Няма повече. — Почти бе изгубен. — Но ако ти кажа да си тръгнеш, ще го направиш, нали?

— Това не е запис, Грант. — Джъстин силно стисна дланта му. — Съсредоточи се. Погледни ме.

Грант се подчини.

— Ако ти кажа да си тръгнеш...

— Ще го направя. Добре. Искаш ли да си тръгна?

— Не ми правете това. За Бога...

— Ще повикам Иванов. Да вървят по дяволите!

Джъстин понечи да се изправи, но Грант го задържа за ръката. Джъстин можеше да му помогне. Джъстин знаеше какво му е, знаеше защо се страхува. Беше му съюзник.

— Ще те пуснат след около седмица. Така казва Ари.

— Тя измъчва ли те?

— Добре съм.

Лъжа. Ставаше все по-реално. Записът щеше да е по-съвършен.

— Какво направи тя, когато откри, че ме няма?

— По-късно ще ти кажа.

По дяволите, нямаше нужда да се страхува. Приличаше на действителност. Тайни, Ари, опасност. Той бавно си пое дъх.

— Държа се — каза Грант. Знаеше, че Джъстин ще разбере. — Не искам повече записи. Не искам повече опии. Трябва да остана буден. Искам да оставят осветлението включено. Постоянно. Искам да махнат тая проклета система от ръката ми.

— Аз нямам никаква власт. Наясно си. Но ще кажа на Иванов. Ще настоя. И ще махна системата. Още сега.

Той усети парене.

— Така ще тече по пода.

— Да върви по дяволите. Готово. — Джъстин спря системата. — Ще ти донесат телефон. И видео.

Сърцето му се разтуптя. Спомни си защо е важно да има телефон. Но нали вече не беше там? Или това изобщо не се бе случило? А навярно имаше и друга възможност, която пропускаше.

— Знаеш ли, всъщност не съм чак толкова отнесен.

— По дяволите, не забелязвам никаква разлика.

Грант се засмя. Радваше се, че Джъстин се шегува с него.

Записът едва ли можеше да накара Джъстин да направи нещо толкова изненадващо, не и когато Грант подсъзнателно се съпротивляваше.

Той отново се засмя, просто за да провери пак.

— Това е вирус — каза Грант. И широко се ухили, после още повече, когато видя ужаса, изписал се на лицето на Джъстин.

— Проклет идиот!

Той избухна в смях. Болеше го, но му доставяше удоволствие. Опита се да свие крака. Не успя.

— Уф, по дяволите! Мислиш ли, че могат да отвържат поне краката ми?

— Веднага щом осъзнаеш къде си.

Той въздъхна и усети, че напрежението го напуска. Отпусна се на леглото и погледна Джъстин със спокойствие, каквото записът не можеше да предложи.

— Ти наистина си тук, нали?

— Ако смяташ това за илюзия...

— Ще ми се. Замаян съм. Ужасно ме е страх, че няма да се върнеш. С мен се занимава доктор Иванов, нали?

— Той се грижи за теб, да. Вярваш ли му?

— Не и когато изпълнява заповедите на Ари. Страх ме е. Искам да останеш при мен.

— Ще остана за вечеря. И ще дойда за закуска утре сутрин. Ще поговоря с Иванов. Защо не поспиш, докато съм тук? Ще седна на онзи стол, за да можеш да си починеш.

Очите му се затваряха. Грант внезапно го осъзна и се опита да се съпротивлява.

— Нали няма да си тръгнеш? Трябва да ме събудиш.

— Ще те оставя да поспиш половин час. Наближава време за вечеря. Ще хапнеш нещо. Чуваш ли ме? Повече няма да отказваш да се храниш.

— Ммм. — Той остави очите си да се затворят. И се унесе. Усети, че Джъстин се изправя, чу го да сяда на стола и след малко го погледна, за да се увери, че наистина е там.

Чувстваше съзнанието си по-ясно. Дори се чувстваше в безопасност. Винаги беше знаел, че Джъстин или Джордан ще го измъкнат. По някакъв начин. Когато настъпеше моментът, трябваше да повярва, иначе никога повече нямаше да вярва в нищо.

II

Информационните служби съобщаваха за отвличането на рисюнски ази от радикални елементи и за съвместната операция на полицията и рисюнската Служба за сигурност в отдалечена климатична станция над Биг Блу. Бяха представени грозни сцени от полицейските камери — въпросният ази, опръскан с кръвта на похитителите си. Имаше снимки на тримата убити радикални колаборационисти. Добър репортаж. А и трупите бяха идентифицирани. Така Яни Мерино и аболиционистките центристи нямаше да могат да вдигнат вой и да свикат Съвета. Публично Мерино се дистанцираше от случилото се. Роучър обсипваше Министерството на информацията с искания за пресконференция, което означаваше, че полицията ще го наблюдава много внимателно. Съвсем наскоро Роучър беше свързан с друг инцидент — някой бе поставил в новгородското метро огромен аболиционистки лозунг и беше взривил релсите, предизвиквайки задръстване.

Крайно време беше да се заемат с Роучър и Дефорте, помисли си Джиро Най. До този момент те пречеха на Корейн и Мерино и дискредитираха центрстите. Сега обаче Роучър беше пресякъл границата и ставаше опасен.

Щеше да е добре, ако Грант бе пострадал повече. Предоставените на информационните служби клипове щяха да покажат истинската същност на аболиционистите. Честните граждани никога не виждаха психосонда в действие. Щеше да е добре, ако се бяха опитали да променят психомоделите на Грант. Или направо да го очистят.

Ари категорично беше отказала. Какво си мислел той? На първо място, можели да използват Грант като оръжие. Второ, той бил свидетел против Роучър. Не бивало да го докосват.

Оръжие срещу кого, кисело се запита Джиро. Ари провеждаше нощни сеанси с младия Джъстин. Когато не се караше с Джейн Щрасен за преоборудването на Първа лаборатория и прехвърлянето на

осем студенти, тя се занимаваше с проекта „Рубин“ и нямаше време за никой друг, освен за азите си и Джъстин Уорик.

„Намерила си е забавление и ме оставя сам да оправям кашата в Новгород. «Не Докосвай Мерилд и Крюгероци.» Не бива да караме врага да се крие. Сключи сделка с Корейн. Не е трудно, нали?“

Телефонът иззвъня. Уорик. Старши. Искаше да прехвърлят Грант под негова опека.

— Не зависи от мен, Джорди.

— По дяволите, изглежда, не зависи от никого, така ли? Искам да пуснете момчето.

— Виж, Джорди...

— Не ми пука кой е виновен.

— Джорди, имаш страхотен късмет, че никой не е повдигнал обвинение срещу сина ти. Тъкмо той е виновен, че се стигна дотам. Недей да си го изкарваш на мен...

— Петрос казва, че само ти можеш да го освободиш.

— Това е медицински въпрос. Аз не участвам във взимането на медицински решения. Ако те е грижа за момчето, остави Петрос да си върши работата и...

— Той ти прехвърля топката, Джери. Денис също. Не става въпрос за някакъв записан проблем. Става въпрос за едно уплашено момче.

— След някоя и друга седмица...

— Поне ми дай разрешение да ходя там и кажи на Петрос да отговаря на обажданията ми.

— В момента синът ти е там. Той има разрешение да стои при Грант.

Последва мълчание.

— Виж, Джорди, казаха, че ще го задържат около една седмица. Най-много две.

— Значи Джъстин е при него?

— Да. Всичко е наред. Казвам ти. Вече не му дават опиати. Джъстин има право да стои при него колкото иска, разбираш ли?

— Искам да го пуснете.

— Виж, ще поговоря с Петрос. Става ли? Все пак синът ти е при Грант. По-добро лекарство здраве му кажи. Дай ми няколко часа. Ще ти пратя медицинските доклади. Това достатъчно ли е?

— Пак ще ти се обадя.

— Добре.

— Благодаря — измърмори Джордан.

— Няма защо — отвърна Джиро и връзката прекъсна.

Проклет кавгаджия. Той се върна към въпросите, които щеше да обсъди с Корейн, после се свърза с офиса на Иванов и поиска да пратят на Уорик докладите за състоянието на Грант. Като прибави „ако съображенията за сигурност позволяват“, защото не знаеше нито какво има в тези доклади, нито какво е наредила Ари.

III

Новият сепаратор функционираше нормално. Останалата част от апаратурата трябваше да се подложи на планова проверка. Ари си водеше бележки на ръка, най-вече защото работеше върху система и диктофонът ѝ пречеше: в някои случаи можеше да се използва само най-модерна техника, но когато ставаше въпрос за бележките ѝ, тя все още пишеше със светлинна писалка и компютърът прехвърляше текста в архива ѝ, защото познаваше нейния почерк — стара програма, която обаче не позволяваше на никой друг да чете записките ѝ.

Днес нямаше абсолютна сигурност. Лабораторна работа. Обучение на студенти. Тя също имаше дял в изтъркването на дървените столове в Първа лаборатория — безкрайни часове, прекарани над уредите, монотонна, еднообразна работа с устройства, в сравнение с които бракуваният сепаратор беше мечта от далечното бъдеще.

Днес малцина бяха достатъчно квалифицирани. Имаше само тесни специалисти, образовани маймуни, които натискаха бутони и четяха записи, без да разбират биологичните принципи. Ари се бореше с тази тенденция и отдаваше изключително голямо, внимание на методологическите записи, въпреки че Рисюн криеше основните си тайни.

Някои от тях щеше да разкрие в книгата си. Така я беше замислила. Това щеше да е класически научен труд — цялото развитие на рисюнските процедури, завършващо с проекта „Рубин“ в съответната му перспектива, като проверка на теориите, разработени по време на десетилетните ѝ проучвания. Работното заглавие бе „In principio“^[1]. Продължаваше да търси по-подходящо.

Машината откри отговора на познатата последователност. Компютърът маркира с премигваща червена светлина участък на несъответствие.

По дяволите! Дали беше контаминация, или компютърна грешка? Тя си записа безмилостно честна бележка. И се поколеба дали да изгуби малко време, за да замени проклетата машина и да опита със

съвсем друга проба, или да потърси причината и да я документира. Първото щеше да е мръсно решение. Ако тръгнеш по другия път и не успееш да открие убедително доказателство, нещо много вероятно при компютърна грешка, щеше да изглежда като глупачка или да се принуди да се обърне за помощ към лаборантите, които имаха повече опит с тази техника.

„Във всеки реален проект се допускат грешки, в противен случай ученият лъже...“

Вратата се отвори. Чува се гласове. Флориан и Катлин. И още един, който познаваше. По дяволите!

— Джордан? — високо извика тя. — Какво искаш?

— Трябва да поговорим.

— Имам работа, Джорди. Можеш ли да изчакаш около час? В моя офис?

— И тук става. Сега. Насаме.

IV

При лошо време пътят от болницата до Дома беше дълъг, защото трябваше да се мине през коридорите и тунела. Джъстин предпочете да пресече направо под открито небе, макар че не носеше палто. Имаше записен спомен. Случваше се почти навсякъде. Усещанията разстройваха стомаха му. „Понеже изяде проклетата вечеря“ — беше му се присмял Грант.

Беше се насиллил да изяде храната. Не бе сигурен, че тя ще остане в стомаха му. Но си струваше смеха на Грант. Бяха го развързали, за да вечеря — после пак щяха да го вържат.

На Джъстин му се искаше да остане при него. Иванов щеше да му позволи, ала имаше среща с Ари и не можеше да го каже на Грант. Каза му, че трябвало да работи до късно в лабораторията. Грант определено беше много по-добре, доста изтощен, ала с блеснали очи и засмяно лице.

— Утре сутрин пак ще дойда — обеща му Джъстин.

— Няма нужда да се разкарваш.

— Искам, разбираш ли?

На лицето на Грант се беше изписало облекчение.

Веднага трябваше да се обади на Джордан и да му каже, че Грант е по-добре.

— Джъстин Уорик — посрещна го студеният глас на пазача, щом влезе във входа и се приближи до асансьора.

Отнякъде изникнаха още двама. Ази. Хванаха го за ръцете и го притиснаха към стената.

— Боже мой! — ядосано възкликна той, докато го претърсваха. Бяха допуснали някаква грешка. Те бяха ази. Тотално бяха объркали инструкциите си и вече прекаляваха.

Извиха ръцете му отзад и Джъстин усети на китките си студен метал.

— Как смеете?!

Белезниците щракнаха. Поведоха го по коридора към офиса на охраната.

Господи! Ари беше повдигнала обвинение. Срещу него, срещу Джордан, Крюгер и всички, свързани с Грант. Беше получила някакво средство да им запуши устата и да стовари всичко върху тях. Той бе виновен. Само той, защото си мислеше, че може да се справи с нея.

— Какво става, по дяволите? — попита той. — Обадете се на Ари Емъри!

Но те мълчаха.

V

Трупът беше точно зад вратата на хладилното помещение.

— Лед — каза следователят и снима местопрестъплението. Посмъртно унижение. Ари щеше да се възпротиви, помисли си Джиро. Все още не можеше да си представи, че Ари няма да се раздвижи, че скованите ѝ крайници, изцъклените очи и зейналата уста няма внезапно да оживеят.

— Тогава изобщо не е имало лед — измърмори Петрос. — Изключено.

— Тук при затворена врата ли се работи? — попита следователят. Беше от Моривил, малко градче, под чиято юрисдикция се намираше район, обхващащ хиляди километри във всички посоки.

— Има интерком — каза Петрос. — Повечето сме си патили от тая врата, рано или късно, всички знаем за това. Когато се заключиш, просто се обаждаш на охраната или в офиса на Щрасен и някой идва да ти отвори. Нищо сериозно.

— Този път обаче е сериозно. — Следователят, казваше се Стърн, се пресегна и натисна бутона на интеркома. Капакът се строши като восък. — Обаждала ли се е на някого?

Интеркомът мълчеше.

— Не работи.

— Може да е от студа — предположи Джиро. — Не, не се е обаждала.

— Значи спадането на налягането е било първият признак, който ви е показал, че нещо не е наред.

— Налягането в резервоара с течен азот. Първо са го забелязали лаборантите. Обадиха ми се около минута по-късно.

— Не се ли е задействала аларма?

— Задейства се — отвърна Джиро и посочи устройството на стената. — Тук долу обаче не работи никой. Заради акустиката не беше ясно откъде идва. Разбрахме едва когато ни се обадиха лаборантите. Веднага слязохме тук и отворихме вратата.

— Хм. И азите не са били тук. Само Джордан Уорик. А той вече е бил горе, когато се е задействала алармата. Искам доклад за този интерком.

— Присъствието ви тук е формално. Рисюн не е във вашата юрисдикция.

Стърн го погледна — набит, навъсен мъж с интелигентен блясък в очите. Достатъчно, за да знае, че Рисюн крие тайните си.

И тъй като Рисюн имаше височайши приятели в Бюрото на вътрешните работи, от решението му можеше да зависи дали ще получи повишение, или ще си навлече огромни неприятности.

— Мисля, че трябва да поговоря с Уорик — рече следователят. Това бе знак за началото на разпитите. В първия момент Джиро понечи да го последва, за да скрие каквото трябваше. После го изпълни паника — внезапно бе осъзнал бедата, в която бе изпаднал Рисюн, в която бяха изпаднали всичките им планове, факта, че мозъкът, толкова активен преди, мозъкът, пазещ толкова много тайни... вече беше само буца лед. Така замръзнало, тялото дори не можеше да се транспортира с нужната почит.

Флориан седеше на пейката в чакалнята в западното крило на болницата. Опрял лакти на коленете си, скрил лицето си в шепи, той плачеше, защото не му оставаше нищо друго. Не го пускаха при Ари, полицията беше арестувала Джордан Уорик... Само я бе зърнал, ала това беше достатъчно, за да се увери. Тя бе мъртва. И светът се беше променил. Заповедта издаде Джиро Най: да се яви за запис.

Разбираше го. Явяване при отговорничката. Знаеше правилото още от детството си. Имаше запис за лекуване на мъка, запис за лекуване на съмнения — запис за обяснение на света и неговите закони.

Но на следващата сутрин Ари пак щеше да е мъртва и той не знаеше дали могат да му кажат нещо, което да му помогне да разбере.

Ако можеше, щеше да убие Уорик. Никога не се бе чувствал толкова сам и безпомощен, внезапно останал без инструкции, без никакви задължения.

Някой влезе. Той вдигна глава и видя Катлин. Беше много по-спокойна от него — винаги беше спокойна, независимо от

обстоятелствата, и дори сега...

Флориан стана и я прегърна, притисна я към себе си така, както я притискаше нощем от толкова много години, и в добри времена, и в лоши.

После отпускна глава на рамото ѝ. Усети прегръдката ѝ. Това все пак бе някаква утеха.

— Видях я — каза той, ала споменът беше непоносим. — Какво ще правим, Кат?

— Не можем да направим нищо. Няма къде да отидем.

— Искам записа. Ужасно ме боли, Кат. Не мога повече.

Тя хвана лицето му между дланите си и се вгледа в очите му. Нейните бяха светлосини. Не бе виждал други такива очи. Кат винаги запазваше здравия си разум. За миг погледът ѝ го уплаши — беше толкова мрачен, сякаш нямаше никаква надежда.

— Ще ти мине — каза тя. — Ще ти мине, Флориан. Ще ти мине. Мен ли чакаше? Да влизаме. Когато заспим, повече няма да те боли.

Въведоха го в някаква стая.

Зад бюрото седеше Джиро Най.

— Джиро — дрезгаво рече той и се отпусна на стола. — За Бога, какво става?

— Срещу теб е повдигнато обвинение за съучастничество в престъпление — отвърна Джиро. — Това става. Можеш да направиш самопризнание още сега, доброволно. Известно ти е, че тук е в сила административният правилник. Можеш да бъдеш подложен на психосонда. Съветвам те да окажеш съдействие на следствието.

Времето забави ход. Не можеше да повярва на ушите си. Естествено той бе виновен, че баща му се е забъркал заради него... Психосондата щеше да разкрие всичко.

Всичко, Джордан щеше да научи. Щяха да му кажат.

Искаше му се да е мъртъв.

— Ари ме изнудваше — промълви той. Беше му трудно да говори. „Да спомена ли за Джордан и защо Грант трябваше да избяга? За какво мога да излъжа?“ — Каза ми, че ще пусне Грант, ако направя каквото иска тя.

— Не знаеше ли за връзките на Крюгер с Роучър?

— Не! — Беше лесно. Думите се заизливаха една след друга. — Крюгер просто трябваше да го скрие на сигурно място, защото Ари заплашваше да го нарани, ако аз... ако аз не... тя... — Призля му. Врълетяха го записни спомени. — Когато разбрах, че Грант не е стигнал в града, отидох при нея. Помолих я за помощ.

— Какво ти каза тя?

— Нарече ме глупак. Обясни ми за Роучър. Не знаех.

— И не си отишъл при баща си.

— Не можех. Той не знаеше. Щеше да...

— Какво щеше да направи?

— Не знам. Наистина не знам. Аз съм виновен за всичко. Той няма нищо общо с това.

— С кражбата на Грант, искаш да кажеш.

— С всичко. С Крюгер. С Роучър. С всички.

— И Ари е щяла да го допусне?

Не звучеше логично. „Капан“ — помисли си Джъстин. „Тя го допусна. Може би се е надявала той да успее. Може би... може би е имало друга причина. Тя беше побесняла. Беше... Но Ари е абсолютно непредсказуема.“

— Мисля, че ще ти зададем останалите въпроси с психосонда. Освен ако не искаш да ми кажеш още нещо.

— Кой ще го направи? — Имаше лаборанти и лаборанти. — Джиро, ако се разприказвам, на Ари няма да ѝ хареса. Тя знае ли къде съм? Знае ли... — „Господи, да не би това да са някакви интриги между Ари и Джиро и той да ме е хванал, за да ме използва срещу нея?“ — Искам да разговарям с Ари. Имахме среща. Тя ще се чуди къде съм. Ако не ѝ се обадя, ще... — „... ще направи нещо срещу Джордан, нещо, което дори самата тя няма да е в състояние да спре. Ще му кажат. Джиро ще му каже. Може би Администрацията иска нещо от Джордан, може би Ари и Джиро провеждат някаква съвместна акция, тя срещу мен и Джиро срещу Джордан.“ — ... ще започне да се чуди къде съм.

— Не се безпокой. И въпросите ще ти задавам лично аз. Ще отидеш ли доброволно в стаята? Ако се съпротивляваш, ще стане по-лошо. Ясно ти е.

— Ще отида доброволно.

— Чудесно. — Джиро се изправи. Джъстин също стана. Краката му трепереха.

Отведоха го в стаята, за която бе слушал през целия си живот — почти същата като стаите в болницата, в онова крило, в което ходеха за записна настройка азите, със зелени стени и обикновен диван. В ъгъла имаше камера.

— Ризата — каза Джиро.

Знаеше какво искат. Джъстин съблече ризата си и я остави на плота. После седна на дивана и изпи опията, който един от азите му беше приготвил, опита се да им помогне да прикачат сензорите, ала постепенно губеше координация. Затвори очи. Искаше му се да каже на Джиро да отпрати азите, защото онова, което щеше да разкрие, засягаше Ари и щеше да се наложи да ги подложат на селективно изтриване на паметта.

Джиро му задаваше въпросите внимателно и професионално. Джъстин постепенно се унесе. Можеше да попадне в ръцете на някой от лаборантите. Джиро беше много по-добър. Разпитваше го спокойно, без да оставя след себе си емоционален товар. Професионалист.

Нямаше да се шокира от онова, което бе направила Ари. Бе живял достатъчно дълго, беше видял достатъчно много. Той наистина съчувстваше на Джъстин и му вярваше. Младо момче с неговата квалификация в близост до Ари — Джиро разбираше, че това не е за пръв път. Че Ари ще се опита да го използва срещу баща му, разбира се. Кой можеше да се съмнява? Джордан със сигурност го знаеше.

— Ти наистина си се погрижил баща ти да не научи — каза Джиро. — Какво според теб щеше направи, ако беше разбрал?

— Щеше да се обърне към Бюрото.

— О?

— Но той не знаеше.

— Сега можеш да поспиш. Ще се събудиш отпочинал. Отпусни се.

Нещо все пак не бе наред. Но той не разбираше какво.

— Няма почти никакво съмнение — каза Джиро, взрян в очите на Джордан. На четиридесет и шест психохирургът бе в прекалено добра физическа форма, за да рискува с него. Имаха и други причини

да внимават. Бяха го завързали с мрежа и не използваха психосонда, разбира се. Джордан Уорик беше специален, национално съкровище. Даже Бюрото на вътрешните работи не можеше да му направи нищо.

Специален, обвинен в убийството на друг специален. Случаят бе безпрецедентен. Но Джордан Уорик можеше да убие десетки бебета на централния новгородски площад и нито щяха да го попитат защо, нито да го подложат на психосондиране, нито да го осъдят.

Джордан яростно го гледаше от стола, на който го бяха завързали стражите.

— Отлично знаеш, че не съм го извършил аз.

— И какво ще направиш? Ще поискаш ли да те сондираме, за да го докажеш? Не можем да ти направим нищо. Знаеш го. Знаел си го, когато си го извършил.

— Не съм го извършил. По дяволите, та вие дори още не сте й направили аутопсия.

— От каквото и да е умряла, студът е бил достатъчен. Тръбата не се е счупила случайно, Джордан, знаеш го. Знаеш и защо се е счупила. Аз лично предполагам, че си изпил тръбата и си напълнил лабораторния резервоар. После си затворил главния клапан и си включил помпата на максимум. Така тръбата се е пръснала на най-слабото място.

— Значи знаеш как става. Изглежда, разбираш от тръби много повече от мен. Аз работя с компютър, Джери, с клавиатура. Никога не съм се интересувал от тръбите в Първа лаборатория. Не разбирам от криогенни системи в твоята теория има още една слабост. Нямам достъп до там.

— Джъстин има. И неговият ази.

— О, вече прекаляваш. Грант е в болницата, забрави ли?

— Разпитахме сина ти. Започнахме да разпитваме и азите. И твоите, и неговите.

Лицето на Джордан бе абсолютно спокойно.

— Няма да откриете абсолютно нищо, защото няма какво да откриете. Ще отговаряш на обвинения до края на живота си. Най-добре да се подготвиш.

— Няма. Защото знам какъв е бил мотивът ти.

— Какъв мотив?

Джиро натисна един от бутоните на касетофона. Вътре имаше предварително зареден клип.

„Той ти прехвърля топката, Джери. Денис също. Не става въпрос за някакъв записан проблем. Става въпрос за едно уплашено момче.“

„След някоя и друга седмица...“

„Поне ми дай разрешение да ходя там и кажи на Петрос да отговаря на обажданията ми.“

„В момента синът ти е там. Той има разрешение да стои при Грант. — Мълчание. — Виж, Джорди, казаха, че ще го задържат около една седмица. Най-много две.“

„Значи Джъстин е при него?“ Край на записа.

— Какво общо има това, по дяволите?

— Тогава си слязъл долу при Ари. Нали? Отишъл си право при нея, точно след този разговор.

— Да. Няма да ти се размине.

— Само гледай. „Значи Джъстин е при него“. Бил си изненадан. Първо, Джъстин не ти е казал нещо, което е трябвало да ти каже. Второ, Ари никога не издаваше преимуществата си. Трето, ти познаваш нейните навици. Разбрал си нещо, което си подозирал през цялото време.

— Пълни измислици.

— Синът ти се е опитал да шантажира Ари. Планът му наистина е бил страхотен. Ти си решил, че той ще се справи с нея. Оставил си го да продължи. Но когато върна. Грант, Ари е имала всички козове. Нали? Всички. Синът ти е помолил за помощ нея, не теб. И е получил от нея услуга, която ти не би могъл да постигнеш с всичките си заплахи. Питам се как.

— Имаш развинтено въображение. Никога не съм го предполагал.

— Отишъл си при Ари. Или тя ти е казала, или ти вече си го знаел — с какво се е отплащало за обучението си момчето ти. И си я убил. Затворил си клапана и си включил помпата. Не ти е отнело много време. Всички в Първо крило знаеха за вратата. Замислил си го като инцидент, но се е наложило да импровизираш.

— Не става.

— Защо?

— Ще ти кажа кой друг знаеше, че слизам долу. Ти. Аз си тръгнах. Дватамата с Ари поговорихме и си тръгнах. Провери диктофона.

— Тя не използваше диктофон. Няма никакви записи. И не ни е оставила бележка. Не е имала време. Ти си я ударил, Ари е изпаднала в безсъзнание, после си изпилил тръбата и си я заключил. Когато се включи алармата, вече си бил горе.

— Не съм го извършил аз. Не твърдя, че ми е мъчно за нея. Но не съм го извършил. А Джъстин е бил в болницата, ти го каза. Ще докажа, че лъжеш.

— Не прекалявай. Защото ако се стигне до съд, Джорди, аз имам и други записи. Мога да ти пусна един от тях.

— Няма нужда.

— Ари ми е казвала... че самият ти си имал връзка с нея... преди години.

Джордан дълбоко си пое дъх. Маската падна от лицето му.

— Сега ти ме изслушай — задъхано каза той. — Внимателно ме изслушай, гад такава, защото само си мислиш, че държиш положението под контрол. Ако Ари е мъртва и мен ме няма, в двете крила ще се възцари пълен хаос. Рисюн има договори, които няма да може да изпълни. Рисюн ще си има страхотни проблеми с деловите си партньори и всичките му политически приятелчета ще си плюят на петите. Светкавично. Забравяш нещо: ако умре специален, трябва да се проведе следствие. И ще се разкрие нещо адски интересно, не само за нас късметлиите в Рисюн. Когато научат информационните служби, шефовете на отдели и президентите на компании с пълна пара ще се разтичат наоколо. Имаш право. Ти не можеш да ме разпитваш. Мога да давам показания само устно. Знаеш какво ще им кажа. Ще им кажа, че си използвал запис върху мен. А те не могат да проверят без психосонда. Кое то законът забранява, даже да дам съгласието си. Само ми дай микрофон. Отдавна чакам този момент. Някои неща са прекалено големи, за да останат в тайна. Например убийството на шефката на Рисюн. Адски съжалявам, че не съм се сетил за това.

— Вярно е. Всичко това е вярно. Но помисли за твоето момче. Може би ще се отдаде на живота. Или ще стигне до трагичен край. Свръхдоза наркотици. Записно отравяне. Но знаеш, че няма да получи пост в Рисюн. Нито някъде другаде, където имаме влияние. Да не

споменавам за другото момче. Грант. Навярно е грешка да го подлагаме на разпит в толкова деликатно състояние. Но трябва да знаем фактите.

Джордан дълго мълча.

— И разбира се, Пол — прибави Джиро.

Психохирургът затвори очи.

— Признаваш ли се за победен? — попита Джиро.

— Сигурен съм — погледна го Джордан, — че искаш да ми направиш предложение. Очевидно грижливо си планирал всичко това. Тяхната безопасност за моето мълчание, така ли?

Джиро мрачно се усмихна.

— Ти просто ни даде прекалено много заложници, Джорди, и не можеш да спасиш нито един от тях, освен ако не изпълняваш заповедите ми. Нали не искаш момчето ти да живее с онзи запис? Не искаш да го съдят, не искаш да съдят Крюгерови и да домъкнат в съда твоя приятел Мерилд. Ако започне такова следствие, всичко ще излезе наяве. Ти не искаш да подлагат Грант и Пол на разпит след разпит. Знаеш какви ще са последствията. И двамата не искаме следствието да излезе извън границите на лабораторията и аз не искам Рисюн да бъде замесен в скандал. Ще ти кажа какво ще стане. Ти ще направиш подробно признание. Нищо няма да ти се случи, знаеш го. Дори ще изпълниш най-съкровеното си желание: да се прехвърлиш. Ние ще настояим, че работата ти е важна. И ще заминеш на някое тихо, спокойно място без камери, без микрофони, без посетители. Не смяташ ли, че това е най-добрата възможност?

— Само че не съм я убил. Не знам какво се е случило. Аз си тръгнах. Двамата с Ари се скарахме. Аз я обвиних, че е изнудвала сина ми. Тя ми се изсмя. После си тръгнах. Не съм я заплашвал. Знаеш, че щях да съм пълен глупак, ако ѝ бях разкрил намеренията си. А убийството не беше сред тях. Не знам нищо. Това е самата истина. Не съм се отказал да се обърна към Бюрото. Не бях сигурен дали няма начин да я подкупя с нещо.

— Това вече е друга истина. Ако я караш така, всеки час ще научаваме по нещо ново.

— Това е истината.

— Но не можеш да се подложиш на психосонда. Не можеш да докажеш нищо. Абсолютно нищо. Така че се връщаме там, откъдето

започнахме. Честно казано, Джорди, не ми пука дали си я убил. Ти си най-големият ни проблем в тази каша. Сам призна, че ти се иска да си я убил и си номер едно в моя списък. И даже да не си убиецът, ти си по-опасен от него, защото ако Ари е била убита от друг, мотивът е бил личен. Ако си го извършил ти, става дума за съвсем друго нещо. Затова подробно ще проучим онези тръби, клапаните, цялата система. Ако не открием доказателства, ще ги фалшифицираме, честно ти казвам. И ще ти дам целия сценарий, който можеш да използваш пред Бюрото. Ако се придържаш към тази версия, аз ще спазя своята част от сделката. Само кажи какво искаш. Всичко в разумни граници. Ако се признаеш за виновен, ако поемеш удара, просто ще се оттеглиш на някое спокойно място и всичко ще е наред. В противен случай... наистина се боя, че ще се наложи да предприемем нужните мерки.

— Искам да бъдат прехвърлени. Джъстин. Грант. Пол. Това е цената ми.

— Не можеш да получиш толкова. Те ще са в безопасност. Ще останат тук. Ако промениш решението си, ние също ще нарушим договора. Ако се опиташ да избягаш ако се самоубиеш, ако проговориш пред някого или предадеш каквото и да е съобщение, те ще платят заради теб. Това е сделката. Съвсем просто е.

— Тогава искам да ги видя.

Джиро поклати глава.

— Това ще е прекалено великодушно от моя страна. Ще ти дам Пол. Изпитвам известно съчувствие към теб. За него ще се отнасят същите ограничения, разбира се.

— Няма да го докосваш.

— Да не мислиш, че ще го пратя да те шпионира? Не. Не него. Нито сина ти или Грант. Ако спазиш своята част от сделката, аз ще изпълня моята. Договорихме ли се?

Джордан се замисли, после кимна. Устните му трепереха.

— Ще останеш тук, докато трае следствието — каза Джиро. — Под арест. Но ще разполагаш с всички удобства. Ще виждаш Пол. Със сина си ще се срещаш само при най-строгото наблюдение. Ще ти дам един съвет. Момчето ще се опита да ти помогне. Заради него най-добре да го спреш. Договорихме ли се?

— Да.

— Искам да ти покажа онзи запис, който ти обещах.

— Не.

— Струва ми се, че трябва да го видиш. Наистина. Искам да помислиш върху него — какво бихме могли да използваме, ако не успееш да осигуриш политически мотиви за престъплението си. Сигурен съм, че можеш да бъдеш убедителен. Сигурен съм, че можеш да предложиш радикални връзки. Центристски връзки. Защото трябва да има мотив. Нали? — Той натисна някакъв бутон и екранната стена оживя. Джиро не гледаше екрана, а лицето на Джордан. Говореха гласове. Преплитаха се тела. Джордан не гледаше. Но реагираше. Слушаше.

Джиро не се съмняваше в това.

— Джордан Уорик някога обсъждал ли е в твое присъствие Ариан Емъри?

— Да, сер — отвърна Грант. Гледаше премигващата светлина на диктофона, малка черна кутия между него и този човек, който бе казал, че е от Бюрото на вътрешните работи. Отговаряше на въпрос след въпрос.

Следващото място беше психолобораторията. Лаборантите бяха от Рисюн и имаха ключове за абсолютно всичките му мисли.

Първото правило гласеше: винаги се подчинявай на ключовата си команда.

Второто правило гласеше: ключовата команда е задължителна.

Третото правило гласеше: операторът с твоя ключ винаги има право.

Никой рисюнски оператор, той го вярваше с цялата си душа, нямаше да създаде илюзия за рисюнски оператори. Никой друг освен рисюнски оператор не можеше да знае неговите ключове.

Джъстин можеше изобщо да не е съществувал. Можеше да не съществува Рисюн, нито Сайтин. Ала онзи, който му прошепнеше верните цифри и кодове, можеше да проникне в ума му и да излезе, без да остави следа.

VI

В сградата на Съвета звучеше траурна музика и имаше камари цветя — зрелище, сякаш дошло от старата Земя.

— Ние имахме своите различия — каза в словото си Михаил Корейн, — но тази трагедия донесе на Съюза неизмерима загуба. — Щеше да е проява на лош вкус да спомене, че загубата е двойна, като се смяташе и вероятният убиец. — Ариан Емъри беше жена на принципа и мащабното мислене. Спомнете си за ковчезите, които съхраняват нашето генетично наследство. Спомнете си за сближаването със Земята и договорите, които направиха възможно запазването и възстановяването на редки видове...

Това бе една от най-блестящите му речи. Накрая членовете на семейството за последен път се събраха край ковчеза. После военната почетна стража го затвори и запечата. Военният ескорт и рисюнската охрана чакаха отвън.

Ариан Емъри заминаваше за космоса. Никакви паметници, бе казала тя. Кремация и извеждане в космоса, където корабът „Храбри“, случайно намиращ се в системата на Сайтин, щеше да изстреля пепелта на Емъри към слънцето. Последната екстравагантност, която беше поискала от правителството на Съюза.

Тази кучка се бе погрижила никой да не открадне образец от гените ѝ, това беше. И бе избрала цялото проклето слънце за свой кенотаф.

VII

Сега центристите имаха мнозинство, помисли си Корейн. Но на погребение от това нямаше никаква полза.

Разбира се, очакваше се да поздрави Най с назначаването му за пълномощник. Нямаше да има официален прием: тържествеността на случая го забраняваше, въпреки че той не беше братовчед на Емъри. Но бе нормално да се отбие в бившия офис на Емъри и да поднесе почитанията си. Можеше да се срещне с Най, макар и за кратко, и да изрази съболезнованията си. Да види и прецени този човек, появил се от неизвестността на Рисюн, за да наметне мантията на Ариан Емъри...

Да прецени за няколко минути, ако е възможно, дали този човек, този специален, е в състояние да поеме цялата власт, която, трябваше да го признае, Емъри упражняваше изключително умело.

— Сер — каза Най и стисна ръката му. — След всички разговори по време на вечеря, които сме водили с Ари, имам чувството, че ви познавам. Тя ви уважаваше.

Това го поставяше в неизгодна позиция, защото, ако Най го познаваше, същото не се отнасяше и за него.

За миг почти изпита носталгия за кучката. Ариан наистина беше кучка, но той цели двадесет години се бе учил да разкрива смисъла зад думите и действията ѝ. А този човек му беше абсолютно неизвестен.

— Мненията ни се различаваха по някои въпроси — измърмори Корейн, — но бяхме единни в стремежа си да се борим за доброто на страната. Това е огромна загуба, сер. Никой от нас все още напълно не съзнава какъв ще е Съюзът без нея.

— Трябва да обсъдя с вас някои сериозни проблеми — без да пуска ръката му, рече Най. — Проблеми, които извънредно я вълнуваха.

— С удоволствие ще се срещна с вас, когато ви е удобно, сер.

— Ако графикът ви позволява още сега...

Корейн не обичаше такива неща, неочаквани срещи без предварителна подготовка. Но отношенията с този човек бяха

изключително важни и не можеше да започне с отказ за разговор.

— Както желаете — отвърна той и го последва в бившия кабинет на Емъри. Най се настани зад бюрото. Мястото на Флориан и Катлин беше заел друг ази на име Абан, чиято сребриста коса не бе боядисана, за разлика от косата на Най. Пълномощникът беше най-малко стогодишен, както навярно и телохранителят му. Абан им поднесе кафе и Корейн се замисли за журналистическите и политическите очи, които следяха всяко движение извън офисите, отбелязваха кой къде е влязъл и за колко време.

Нямаше учтив начин да ускори нещата.

— Струва ми се знаете — тихо каза Най, — че положението коренно се промени. Сигурен съм, разбирате, че ще се кандидатирам за съветник.

— Това не ме изненадва.

— Аз съм добър администратор. Не съм като Ари. Няма и да стана. Искане ми се да осъществя проекта „Надежда“, той й беше много скъп. И самият аз вярвам в него.

— Мисля, че моето мнение ви е известно.

— Ние ще имаме своите различия. Философски различия. Ако, естествено, научният електорат избере мен. — Той отпи от кафето си. — Но най-неотложното, струва ми се, знаете, е случаят Уорик.

Сърцето на Корейн се разтуптя. Капан? Предложение?

— Ужасна трагедия.

— Това е страшен удар за нас. Като шеф... като бивш шеф на рисюнската Служба за сигурност, разговарях с доктор Уорик. Мога да ви уверя, че въпросът е бил личен, че е възникнала ситуация...

— Искате да кажете, че си признал, така ли?

Най неловко се прокашля и отпи от кафето си, после погледна Корейн в очите.

— Ари постоянно упражняваше сексуален тормоз над лабораторните си асистенти. Ето какво се е случило. Джъстин Уорик, синът на Джордан, е клонинг на баща си. Между доктор Емъри и Джордан Уорик е имало стара връзка.

Възелът се заплиташе все повече.

— Ари прехвърли един експериментален, Грант, който на практика беше член на семейството на Уорик, за да осъществи натиск върху момчето, а оттам и върху Джордан. Момчето е действало само,

за да защити приятеля си, пратило го е при хора, които са приятели на баща му. За съжаление — този момент все още не е съвсем ясен, — те са били свързани и с партията на Роучър. И с екстремистите.

По дяволите. Такива улики бяха опасни. Разбира се, това бе неприкрита заплаха.

— Ние измъкнахме Грант, естествено — продължи Най. — Това е било в основата на нещата. Няма начин той да е отишъл при. Ари: беше под наблюдение в болницата. Но Джордан Уорик открил какво е направила Ари със сина му. И се втурнал в лабораторията ѝ. Сам. Скарали се. Тя го ударила, той я ударил, главата ѝ се блъснала в ръба на плота. Не е било убийство. Станало е убийство, когато разбил тръбите с лабораторния стол, затворил вратата на хладилното помещение и увеличил налягането. За съжаление, инженерите веднага разбраха, че не се касае за нещастен случай.

— Това ще реши Съветът. — Убийство на специален, извършено от специален. И прекалено много информация, доверена му от изключително опасен трети. Корейн потръпна.

— Уорик не иска да се стига до съд.

— Защо?

— Законът има ограничена власт над него, но репутацията на сина му ще пострада.

— Което означава, простете ми, че някой му го е изяснил.

Най мрачно поклати глава.

— Мотивът ще излезе наяве в съда. Неизбежно е. Имаме и други съображения да не разгласяваме цялата информация. Ето защо исках да поговорим — важно е да ни разберете. Знаем за срещата ви с доктор Уорик. И на двамата ни е ясно, че ако се стигне до следствие, ще бъдат замесени много повече хора. Политически хаос. Мерино може да се въздържи, но ако случаят стигне до Съвета, Роучър ще се възползва и евентуалният резултат няма да е в наша полза и определено няма да е в полза на Бюрото на отбраната, нито на националната сигурност, дори няма да е в полза на Джордан Уорик. Той направи самопризнания. Не иска да свидетелства в съда и както знаете, не може да свидетелства под психосонда. Признанията на младия Джъстин под сонда са уличаващи. Не искаме да ги използваме срещу баща му. Момчето е преживяло достатъчно и това ще е проява на безсмислена жестокост в

случай, в който убиецът има имунитет. Корейн беше сигурен, че разговорът се записва.

— Какво искате от мен?

— Не желаем да правим проблемите на Ари публично достояние. Не смятаме, че от това ще има някаква полза. От една страна, отлично разбираме какво е провокирало постъпката на доктор Уорик и искрено му съчувстваме, но от друга, се боим, че следствието ще даде хляб на конспиративната теория. Колкото и да ни се иска да обвиним Роучър, това само ще му предложи трибуна, с каквато иначе не разполага. Мисля, че вие също не го искате.

Записващи устройства. По дяволите.

— Нямаме какво да крием.

— Не става въпрос за прикриване. Става въпрос да спестим излишната мъка на едно невинно момче. Джордан Уорик вече направи признания. Той не иска личният му живот, както и този на сина му, да се разкриват пред публика. Законът не позволява да бъде подложен на психосондиране. Най-лошата перспектива за него е отстраняването му от работа, което според мен ще е също толкова трагично, колкото и извършеното от него убийство.

Корейн се замисли за миг. Знаеше, че някъде е заложен капан, или в ситуацията, или в предложението, ала не можеше да го открие.

— Искате да кажете, извънсъдебно споразумение. Това е случай на убийство...

— Случай, в който основни са съображенията за сигурност. Случай, в който убиецът, семейството на жертвата и местната Администрация са готови да поискат извънсъдебно споразумение. Ако целта е постигане на справедливост, а не политическа трибуна... ползата за справедливостта ще е по-голяма, ако въпросът се реши при закрито заседание на Съвета.

— Това е безпрецедентно.

— Все някога трябва да се установи прецедент. В този случай, за благо на човечеството. Никой няма да изгуби. Освен Роучър, който ще изгуби трибуната си. Можем да създадем отделна лаборатория за доктор Уорик, да му осигурим всичко необходимо, за да продължи работата си. Не се стремим към отмъщение. Ще настояим да се оттегли, напълно да се оттегли от обществения живот, защото не искаме да се възползва от положението. Ясно е, сер, че не бива да превръщаме

случая в политически. Това се отнася и за доктор Уорик. Извънсъдебното споразумение само ще отложи съдебния процес за неопределен срок. За да не наруши обещанието си да пази мълчание. Не искаме ръцете ни да са завързани.

— Трябва да помисля. Бих искал да поговоря и с доктор Уорик. На неутрална територия. Въпрос на съвест, разбирате ме.

— Разбира се. По дяволите, ужасно ми е неприятно, че трябва да се занимавам с това в деня на погребението на Ари. Но животът продължава. Няма как.

— Разбирам ви, сер Най.

Най беше опасен противник. Първо трябваше да го проучи така, както бе проучвал Емъри. Този човек беше затворена книга, неизвестна величина от територия, в която неговите наблюдатели не можеха да проникнат.

Положението в Съюза се бе променило. Навлизаха в период, в който центристката партия можеше да постигне бързи успехи. Стига да успееш да не се замесят в кавги, които нямаше да донесат нищо на никого и нямаше да изместят експанзионистите от Съвета.

Проектите „Рубин“ и „Крайна“ очевидно щяха да бъдат замразени. Проектът „Надежда“ можеше да се финансира, но останалите разходи и колонизацията навярно щяха да станат обект на по-разгорещени дебати. Можеше да се очаква период на приспособяване и в Рисюн, и навсякъде другаде. След шестдесетгодишния личен режим на Емъри (нямаше съмнение кой е командвал лабораторията дори след оттеглянето ѝ от директорския пост) щеше да започне борба за власт в административните структури.

Това означаваше и нови съюзи.

Людмила Дефранко беше нов съветник. Най също. Начело на могъщото Бюро на науката... щеше да застане новак — адски умен, да, но въпреки това новак, който не разполагаше с необходимата мрежа. Все още. Двама от петимата експанзионисти бяха новоизбрани, а Иля Богданович бе на сто тридесет и две години, Корейн измърмори задължителните любезности и излезе, замислен за възможността, съвсем реалната възможност за центристко мнозинство в Съвета.

Сети се, че не бе повдигнал въпроса за унищожените ази. Вече не можеше да се върне.

По дяволите, предпочиташе изобщо да не засяга тази тема. Азите бяха мъртви. Също като Емъри. Това решаваше проблема. Нямахме смисъл да рови повече. Инстинктивно го бе усещал още от самото начало.

Спомни си една стара поговорка. Ако дяволът има избиратели, склучи сделка с него. И не се оплаквай от жегата на адския огън.

VIII

— Ужасно ми е неприятно, че в деня на погребението на Ари се налага да се занимавам с работа — рече Най. — Но нямам друг избор. Положението бързо може да стане неовладяемо. — Той отпи от кафето си. — Ясно ви е, че ще се кандидатирам за мястото на Ари.

— Очаквах го — отвърна адмирал Городин. — И очаквам да спечелите.

— Времето е от изключително значение за нас. Смъртта на Ари и отгоре на всичко потенциалната загуба на Уорик... Това е двоен удар. И не само за нас. За Съюза. За нашите национални интереси. Разбирате, че имам пълен достъп до секретна информация. Също като Ари. Налага се. Няма да искам от вас отговор, но съм свързан с вашите проекти — през войната работих с вашия предшественик...

— Всичко това ми е известно. Както и че сте запознат с онези файлове. И че ги криете от следствието.

— Абсолютно. Няма спор за файловете. До онези проекти има достъп съвсем ограничен персонал. Не се безпокойте за изтичане на информация, сер адмирал. Нито от съдебен процес.

Сърцето на Городин се разтуптя. Искаше му се да не е чул това. Разговорът може би се записваше.

— Какво искате да кажете?

— Извънсъдебно споразумение. Уорик го е извършил. Призна си. Мотивът е изнудване и сексуален тормоз. Отнася се за сина му, нали разбирате? Тази сложна ситуация, между нас да си остане, може много да навреди на момчето. Сделката на Уорик е проста: лаборатория, в която да продължи работата си. Ние няма да се съгласим за „Крайна“. Ще трябва да е на Сайтин. Но разговарях с Корейн.

— Вече?

— Преди час. Не споменах за военните аспекти на въпроса. Обсъждахме само политическата му страна. И двамата знаем, сер адмирал, че в този случай са замесени радикални елементи. Някои моменти от показанията на Джъстин Уорик, свързани с проекта „Крайна“, трябва да бъдат засекретени.

— Уорик обсъждал ли е това със сина си?

— Мотивът за прехвърлянето е било момчето. Джъстин Уорик знае повече, отколкото трябва. Ако е изтекла информация, за това е виновен Джордан Уорик. И честно казано, ако се стигне до съд, боя се, че мотивите засягат някои много чувствителни въпроси. Но ако скрием прекалено голяма част от показанията, ще възникнат други подозрения — в нечи глави, нали?

— Боже мой, кой още знае?

— Най-вероятно отвлеченият ази. Той е на Джъстин.

— Господи!

— Хората на Роучър обаче едва ли са го пречупили. Грант е алфа и е записан програмист. Не е лесна плячка. Но има вероятност да не е разбрал, че информацията е секретна. Ето защо се обърнахме към Лу, за да го измъкнем. Трябваше ни жив, за да го разпитаме в случай, че сме пропуснали някого. Похитителите бяха убити. До един. Поне така смятаме. Но не преувеличихме, когато казахме на Лу, че Грант представлява риск за сигурността.

— Смятате ли, че Уорик е имал някакъв мотив, свързан с Грант и Роучър...

— За да убие Ари ли? Извършил го е от гняв: ударил я е, това е всичко. Но когато разбрал, че е тежко ранена, просто осъзнал, че вече няма шанс да го прехвърлят на „Крайна“. Затова я убил и се опитал да инсценира нещастен случай. Той я е мразел. Боя се, че Ари имаше сериозна слабост към млади момчета. Невероятен ум. И също толкова ексцентрични пороци. Честно казано, не искаме да се разкрива тази страна от характера ѝ. Можете лично да разговаряте с Уорик, ако желаете. Или със сина му. Взехме показанията му под психосонда. Не и на Джордан Уорик, естествено, но тези на сина му категорично показват какво е ставало. Има и някои видеозаписи. Нямаме намерение да ги унищожаваме. Но те не бива да попадат в ръцете на медиите. Касае се за много стара история. Изнудване. Разгневен родител. Прикриване на следи, което се е превърнало в убийство.

— По дяволите!

— Според споразумението, което предвиждаме, Джордан Уорик ще получи собствена лаборатория. Ще бъде под охрана. И ще може да продължи да работи за вас. Не се тревожете за неговата честност.

Решението е съвсем хуманно — така ще запазим талант, който не можем да си позволим да изгубим.

— Разговаряли сте с Корейн.

— Той каза, че трябвало да обмисли идеята. Опитвах се да отбележа, че това уреждане на проблема няма да му навреди. Кой ще спечели от един съдебен процес? Роучър и неговите приятелчета. А ние ще понесем ужасни загуби. Разбирате... че продължаваме да сме ангажирани с проектите.

— Лабораторията на „Крайна“.

— Смятаме, че реализирането на този проект ще продължи. Навярно армията ще може да го използва в по-голяма степен, отколкото предвиждахме.

— Това означава, че проектът „Рубин“ ще бъде замразен.

— Не. Все още сме ангажирани и с него.

— Без доктор Емъри ли?

— Кого предпочитате да клонираме? Един химик, който, признавам, има невероятен потенциал. Или самата Емъри?

Городин надигна чашката си.

— Говорете сериозно.

— Ще трябва да навляза поне в някои елементарни детайли. Проектът изисква индивид с абсолютно пълна документация — на биохимично равнище. Няма много възможности. Такива са Ари и Рубин. Рубин, заради медицинските му проблеми, Ари, защото е родена, когато Емъри и Карнат са били на възраст над един век. Родена в рисюнската лаборатория, разбира се. Чрез разработен от нас процес. Когато се родила, баща ѝ вече бил починал, майка ѝ умряла, когато Ари била на седем. Отгледал я чичо ѝ Джофри. Тя наследи Джофри Карнат на шейсет и две години. И клонирането ѝ е било проект, резултат на дългогодишни проучвания на самата Олга Карнат, а после и на Джофри Карнат. Достатъчно е да кажа, че документацията ѝ се равнява на тази на Рубин, ако не е и по-пълна. Нещо повече — Ари винаги е възнамерявала да е една от специалните, засегнати от този проект. Остави огромно количество записки — на своя наследник.

— Боже мой!

— Защо не? Тя е достатъчно ценна. След смъртта и, ако приемем, че теориите ѝ са верни, имаме възможност да избираме. Можем да клонираме един химик, който, честно казано, не означава

нищо за нас, или Ари, чийто гений, не се колеба да го заявя, е от мащабите на Бок и Щрелер и чиито проучвания имат огромен принос за националната сигурност. И сме в състояние да го постигнем.

— Сериозно ли говорите?

— Абсолютно. Нямаме основания да се откажем от проекта. Основните изисквания са налице. Например Уорик. Нали разбирате, колкото повече страни от живота на Ари проучим, толкова по-големи са шансовете ни за успех.

— Ами... Рубин?

— Все още е възможно да продължим. Ще имаме полза от него като база за сравнение. И прикритие под прикритие, така да се каже.

— Намеквате, че имате намерение да го направите независимо дали разполагате с официална подкрепа?

— Искам да получа тази подкрепа. Искам да спася Уорик. Искам да си сътрудничим с армията. Нуждаем се от секретността, която можете да ни осигурите — поне докато се появи новата Ари. Тогава проектът ще изглежда, дело на Рисюн — абсолютно цивилен проект. Това ще е от полза, нали?

— Какво общо има това с Уорик?

— Имаме нужда от него. Той трябва да продължи работата си.

— Той? Да клонира нея? Да работи по нейните записи?

— Не. Няма да е разумно. Говоря за Рисюн. Уорик е още млад. Едва сега показва на какво е способен. Неговите проучвания са свързани с тези на Ари. Ще бъда откровен с вас: нейните записки са извънредно откъслечни. Тя беше гениална. В бележките ѝ има логически празноти — неща, които просто не е смятала за нужно да записва. Известно ни е само, че имаме по-голям шанс с Ари, която познаваме лично, отколкото с някакъв непознат. Голяма част от архива ѝ е кодирана. Прескачала е от мисъл на мисъл, връзките... в област, която е създадена почти изцяло от нея... Бележките ѝ са истински лабиринт. Ако изпуснем основните елементи от живота ѝ, ако не успеем да възстановим негово подобие, ако не можем да се консултираме с някои хора, шансовете ни да реализираме този проект рязко намаляват. Накрая записките на Ари могат да изгубят смисъл. Ще се изгуби матрицата, разбирате ли. Но сега разполагаме с всичко това. Мисля, че можем да го постигнем. Сигурен съм, че можем.

— Но каква полза, освен че ще клонирате самата Емъри? Колко хора имат такава документация? Какъв е смисълът? Няма да можем да си върнем Бок.

— Дори само клонирането на Емъри ще е от огромно значение. Емъри, способна да продължи работата си оттам, където я е оставила — но на двайсетгодишна възраст. Може би по-млада. Не знаем. Ще открием. Разберете: осъществяването на този проект ще ни покаже с каква информация трябва да разполагаме за други проекти. Като Бок. Първата стъпка е да си върнем Ари. Ако нейната работа има приложение за личностното формиране, Ари е ключът към всичко. С нея имаме шанс. Познаваме я. Можем да запълним празнотите в информацията и да коригираме нещо, ако сметнем, че се налага. Не познаваме Рубин до такава степен. Проектът „Рубин“ е разкош. Клонирането на Ари Емъри е необходимост. Можем да опитаме и сами, но ще е далеч по-лесно с подкрепата на Бюрото на отбраната.

— Споменавали ли сте за това на някого извън Рисюн?

— Не. Нямам и намерение. Имахме един пробив в секретността — с Грант. Справихме се с него. Няма да има ДРУГ.

Адмиралът се замисли за предложението — цивилни, преследващи собствените си цели под военно прикритие. Прекалено много аматьори. И щяха да опитат да възкресят мъртвец...

По дяволите, важна беше голямата цел.

За бюджета на Бюрото на отбраната това бе нищо.

— Смятам, че няма да има проблем — каза Городин. — Просто ще поставим лабораторията на „Крайна“ под наша юрисдикция. Ще се позовем на закона за военната тайна. Можем да прикрием всичко, каквото искате.

— Чудесно — отвърна Най. — Стига проектът да остане секретен.

— Естествено.

— В такъв случай се договорихме за проекта „Рубин“. Ние ще построим лабораторията на „Крайна“ и ще работим в пълна секретност. И в същото време ще получим още по-плътно прикритие за работата си на Сайтин.

Городин беше убеден, че Джиро Най ще задържи проекта под контрола на Рисюн. Ембрион в утробен резервоар и дете, което щеше да израсне в Рисюн. Двадесет години.

Той ги прибави към собствената си възраст. Беше на сто двадесет и шест. Тогава щеше да е на сто четиридесет и шест. А и Най не бе млад.

За пръв път наистина осъзна какво е искал да каже Уорик за времевия фактор в Рисюн. Городин беше свикнал с удължаването на времето в космическия смисъл на думата: тези сто четиридесет и шест години земно време щяха да му тежат далеч по-малко, той губеше месеци в полети. Но рисюнското време означаваше цял човешки живот.

— Искаме да разгърнем втория проект в пълните му мащаби — продължи Най. — Сравнителното проучване може да ни спаси в кризисен момент и вече сме минали етапа на проверката на теориите. Сравнението ще ни даде нужните отговори. Това не е излишен разкош.

Прехвърлянето на част от проекта „Рубин“ на „Крайна“ означаваше лесен достъп до част от данните. Означаваше гаранция. Городин вярваше в гаранциите — и по отношение на техниката, и на планирането. Космонавтска икономика.

— Действайте — отвърна той. — Така ще ни е много по-лесно да осигурим секретността. — Естествено, трябваше да го координира с Лу и началник-щабове. Но те щяха да се съгласят с всичко, което обещаваха да предостави проучванията на Емъри на разположение на Бюрото на отбраната.

Военните взимаха под крилото си много проекти. Някои бяха пълни провали. Други успяваха — и се отплащаха за останалите.

IX

Пред вратата непрекъснато се чуваха стъпки. Повече от обикновено. И гласове. Струваше му се, че познава някои от тях.

„Моля ви — мислеше си Джъстин. — Моля ви, нека някой спре тук.“ Ту го изпълваше надежда, ту страх.

— Повикайте Ари — казваше на всеки, който влезеше при него. — Кажете й, че искам да говоря с нея.

Бяха го затворили в килия за самоубийци, стените и вратата бяха тапицирани с мека материя. Имаше само мивка, тоалетна и рогозка. Лампата постоянно светеше. Носеха му храната във водоразтворими опаковки, малко по-дебели от тоалетна хартия, без прибори. Бяха му взели дрехите и сега носеше само болнична пижама, направена от бяла хартия. Вече не го разпитваха. Не му говореха. Не знаеше колко време е минало. Може би Джордан я беше заплашил, че ще повдигне обвинения пред Бюрото. А можеше да е арестувала и баща му. Сигурно Джордан не можеше да му помогне. Така или иначе, накрая щеше да дойде полицията. И повече нямаше да го подлагат на психосонда.

Уязвимият бе Грант. Тя щеше да го използва срещу Джордан — него също. Ни най-малко не се съмняваше в това.

Надяваше се да дойде полиция.

Надяваше се всеки път, щом чуеше навън гласове.

Грант го беше чакал да се върне, но вместо това бяха дошли стражите и го бяха отвели на разпит...

Електрическата ключалка изщрака. Вратата се отвори.

— Сер Най иска да разговаря с вас — каза единият от двамата ази от Службата за сигурност.

Джъстин се изправи. Знаеше, че това е поредното психосондиране, но поне щеше да има възможност да каже нещо на Джиро, поне щеше да има възможност за няколко думи преди да го упоят.

В малката гола стая за разпити, която вече познаваше, не седеше Джиро Най, а някакъв як кръглолик мъж, когото за миг смаяният му ум

настояваше да вкара в слабото тяло на Джиро.

Не беше Джиро. Беше Денис Най.

— Къде е Грант? — попита Джъстин. — Къде е баща ми? Какво става? Имам право да разговарям със семейството си! Аз съм непълнолетен!

— Седни — каза Денис и махна с ръка. — Моля те, седни. Донесете му нещо за пиене.

— Не искам нищо! Искам да знам...

— Моля те — тихо и измъчено рече Денис. — Моля те, седни.

Джъстин се свлече на стола. В очите му напиреха сълзи. Денис изчака, докато един от азите се върне с безалкохолна напитка.

— Какво има вътре?

— Нищо. Бедното момче. Проклетата история. Казаха ли ти за Ари?

Звучеше му странно. Нелогично. Кой знае защо, го побиха тръпки.

— Какво за Ари? Къде е баща ми?

— Ари е мъртва, Джъстин.

За миг всичко пред погледа му се размъти. После действителността се стовари отгоре му.

Мъртва.

— Джордан е открил какво е правила с теб — внимателно каза Денис. Джъстин никога не го бе чувал да говори така. — И я е убил. Заклучил я в хладилната лаборатория и я убил.

За миг момчето онемя. Това не беше вярно. Джордан нямаше представа какво е направила Ари. Той бе скрил всичко. И Ари не беше мъртва. Ари не можеше да е... мъртва.

— Джордан призна — със същия тих глас продължи Денис. — Знаеш, че не могат да направят нищо. Законът не може да го докосне, нито разпити, нищо. Нито психосондиране. Джорди е добре. В безопасност е. Заклевам се.

— Ами Грант? Казах му, че ще се върна при него...

— Все още е в болницата. Добре е. Джордан се срещна с него. Днес следобед баща ти заминава за Новгород. Уреждат да напусне Рисюн.

— Това е лъжа, по дяволите! Ари не е мъртва!

— Изслушай ме, Джъстин. Бюрото на вътрешните работи разпита Джорди. Джорди помоли Джиро да не те забърква в това. Не искаше да се разчува, разбираш ли? Не искаше да те психосондират. Джиро просто отказа да им разреши. Джорди го подкрепи. Но проклетият ми брат отиде в столицата и скри всичко. Те продължават да твърдят, че си добре... — Денис си пое дъх, пресегна се и постави дланта си върху ръката на Джъстин. — Ти не си добре. По дяволите, през последните няколко седмици не те е сондирал само Джиро, нали?

— Остави ме на мира!

— Не. Не и в това състояние. Разбираш ли ме? Той заминава. Няма да се върне.

„Няма да се върне...“

— Съветът му позволи да продължи работата си в Планис. Няма да има право да пътува. Няма да има право да ти се обажда... за доста време. Не искам да го разстройваш. Утре Съветът ще го разпита. Трябва да е в състояние да устои. Разбираш ли ме? Много е важно.

Значи бе истина. Беше се случило.

Ари му бе казала, че има снимки. Ако беше мъртва, следователите сигурно ги бяха открили. Бяха открили всичко.

Не му бе останало никакво достойнство. Можеше само да не обръща внимание, че знаят, и да не признава истината на никого.

— Чуй ме. — Денис постави ръка върху неговата. — Не мога да оправдая поведението на Ари. Но има и още нещо...

Джъстин се отдръпна.

И видя, че Денис разбира всичко. Видя мислите в очите му и се опита да не се изчервява.

— Виж. Джорди прикрива и нас, и теб. Лъже пресата и Съвета. Казва им, че Ари се е възпротивявала на прехвърлянето му. Всичко друго, освен истината — и те не могат да го подложат на психосондиране. Разбери, Джъстин, ти си... негово копие също толкова, колкото и негов син. Това усложнява всичко, случило се между теб и Ари. Някога двамата са имали връзка. Той разбира какво се е случило с теб. Да. И много те обича. Но отчасти причината е собствената му гордост. Разбираш ли? Изгубил е всичко освен теб. И с теб може да се случи същото, ако изпуснеш емоциите си. Искам да се овладееш. Нека отнесе със себе си някаква утеха. Нека види, че си добре. Заради самия него.

— Защо не ми позволят да замина с него?

— Защото си непълнолетен. Защото от съображения за сигурност Джиро няма да се съгласи.

— Това е лъжа!

— Чуй ме. Ще уредя да получиш разрешение да го посещаваш. Не веднага. Може би дори не тази година. Но с времето случаят ще се забрави. Адски ги е страх, че има някакъв заговор, оная каша с Уинфилд и Крюгер, нали разбираш.

— Те знаят, че Джордан не е замесен в това. Аз бях. Джиро ме подложи на психосонда. Направете го пак! Мога да се закълна, че той не знаеше абсолютно нищо...

— За съжаление Джорди иска да предотврати тъкмо това. Много хора в правителството са уплашени до смърт. Бюрото на вътрешните работи поиска да им дадем Грант. Джиро трябваше да го подложи на психосонда, за да ги успокои...

— О, Господи...

— Трябваше. Джъстин, ударните вълни от смъртта на Ари са... огромни. Не можеш да си представиш колко огромни. Правителството е в криза. Застрашени са кариерите на много хора. Почти всички са убедени, че зад убийството се крият политически мотиви. Флориан и Катлин също са били унищожени... по посмъртна заповед на Ари... Хората искат да си мислят, че става нещо друго. Престъпление от страст, извършено от образован програмист, нали разбираш. Смятат ни за прекалено рационални. Джорди ще трябва да приложи всичките си умения на психохирург пред комисията на Съвета. Просто бъди търпелив. Джорди има приятели. Не е стар. Четирийсет и шест години не са много. Всичко ще се забрави, ако ти не направиш нещо, което да провали усилията ни да потулим нещата.

— Ами Грант? — „О, Господи, те могат да изтрият ума му. Флориан е мъртъв! И Катлин...“

— Джиро ти връща Грант.

Ето какво му бе причинила Ари. Губеше баща си. Никога повече нямаше да го види. И дори не можеше да се сбoguва с него, без да усети върху себе си ръцете на Ари.

Х

— От Дел ли е? — попита Михаил Корейн.

Сътрудникът кимна.

Корейн му махна да си върви и пъкна фиша в четящото устройство.

Дел Хюит работеше в Бюрото на вътрешните работи. Центристка, приятелка на Джини Грин, центристката кандидатка за Бюрото на последните избори. И в това нервно време на следствия и комисии, тършуващи из всички тъмни кътчета в Новгород, тя излагаше на опасност не само кариерата си, като предаваше информация на Ивон Ханер, знаейки, че Ханер на свой ред я предава на Делароса. Все едно да я пусне по пощата.

„По отношение на азите Катлин и Флориан: няма заключение. Възможно е заповедта за унищожаването им да е дошла извън системата. Или отвътре, от неизвестна личност. Възможно е да е смятала, че постъпва хуманно. Възможно е да са я помолили самите ази: от Рисюн твърдят, че мисълта за нейната загуба е щяла да им се отрази изключително неблагоприятно. Пак според Рисюн, те работели в Службата за сигурност, но били специално придадени към Емъри. Следователно са били в състояние да навредят на Рисюн, а промяната на психомоделите им щяла да бъде трудна, ако не и невъможна без изтриване на ума, което възрастта им не позволявала. Джиро Най отказва да даде информация за психомоделите им. Заповедта била получена с персоналния код на Емъри. Джиро Най се позовава на съображения за сигурност и отказва да позволи на специалисти от Бюрото на вътрешните работи да проверят компютрите.“

Корейн отпи от затопленото на плочата кафе. Двеста и петдесет кредита за половин килограм. Глътките му бяха адски малки. Но човек си дължеше малко лукс.

Нямаше нищо ново. Това го разочарова. Той прочете дългия списък от искания на Бюрото на вътрешните работи, които Рисюн отхвърляше със съответната юридическа обосновка. Рисюнските

юристи печелеха всички рундове. А висшите етажи на Бюрото не отвърщаха на ударите.

После:

„Бюрото на вътрешните работи разследва носещия се в Рисюн слух, че тайно са изнесени някои генни проби. Това означава, че някой може да е копирал генотипи, които не би трябвало да съществуват...“

Господи, генетична проба можеше да се вземе от кръвта. От всичко. Защо им бе да крадат от Рисюн?

„... например експериментален и специален материал, който иначе не е възможно да се получи.

Изнасянето на генетични проби, приготвени за използване от Рисюн, изисква криогенна камера, която може да се открие от властите, освен ако не е изпусната от списъка на товара. Дигитализираните данни за генетичната проба обаче са съвсем друг въпрос. От името на Рисюн администратор Най отрича да е имало такъв случай.

Освен това сред персонала се носят слухове за незаконно унищожаване на ази. Рисюн отказва провеждане на следствие.“

Корейн прехапа устни. Не искаше да знае за това точно сега. Положението бе прекалено деликатно. Ако това се разчуеше... можеше да пропаднат всички уговорки.

Бележка от Делароса: „Ами вероятността самата Емъри да е изнесла пробите? Или да е наредила изнасянето им? Колко струва един специален за човек, който има достъп до родилна лаборатория?“

Гласове. Място в Съвета. Подкрепа от най-богатите. Корейн започна да се поти.

„Веществените доказателства са пострадали от некомпетентността на моривилската полиция. По някои повърхности във външната лаборатория и хладилното помещение са открити отпечатъци от пръстите на Джордан Уорик, Емъри, азисътрудници и студенти. По вратата са регистрирани подобни отпечатъци. Впоследствие е било безсмислено да се правят анализи, тъй като в лабораторията вече са били влизали много хора. Данните от контролните постове потвърждават устните показания. Рисюн отново не позволява достъп на специалисти от Бюрото на вътрешните работи до компютрите.

Според резултатите от аутопсията Емъри е починала от замръзване. Фрактурата на черепа показва, че по времето на спукването на тръбата тя вероятно се е намирала в безсъзнание. Емъри е страдала от артрит на дясното коляно и лека форма на астма, което е било известно на лекарите ѝ. Единственото неочаквано откритие е малък злокачествен тумор в левия бял дроб, рядко срещан днес, но доста разпространен сред първите заселници на Сайтин. Този тип рак се поддава на лечение, но често рецидивира и като се имат предвид другите проблеми с имунната ѝ система, прогнозата едва ли е щяла да бъде благоприятна.“ Господи!

Оказваше се, че тя и без това е умирала.

XI

„Господи, той не може да я е убил. Не може. Карат го да крие истината. Някой лъже.“

— Здравей, сине.

— Здравей — отвърна той. И си помисли, че би трябвало да се приближи до баща си и да го прегърне в такъв момент, пред всички, които щяха да гледат записа, но по дяволите, Джордан с нищо не показваше, че го иска — държеше се сдържано и спокойно. Просто трябваше да се сбогуват. Единственото, което бе в състояние да му каже, беше „сбогом“. С всичко друго... с всичко друго можеше да допусне грешка, която щеше да е документирана на записа и да съсипе живота на всички.

Неща като „съжалявам, че се опитах да се справя с Ари. Съжалявам, че не ти казах. За всичко съм виновен аз. За всичко.“

„Не споменавай за Грант — беше го предупредил Денис. — Изобщо не споменавай за него. Ако го направиш, комисиите ще искат да разговарят с него. Нека забравят за Грант.“

— Джъстин, искам да знаеш защо го направих — каза Джордан. — Защото Ари беше фактор, от чието влияние този свят не се нуждае. Не изпитвам никакви угризения. Решението ми беше съвършено логично. Сега друг човек управлява Рисюн и аз заминавам, точно както исках. Ари няма да променя схемите ми и да поставя собственото си име върху моята работа. Свободен съм. Съжалявам само... съжалявам, че стана по този начин. Аз разбирам повече от наука, отколкото от тръби. Така казаха следователите. Усилих налягането и те са го засекли на мониторите.

Отначало думите му бяха гневни, ужасно гневни. После се успокоиха. Звучаха като научени наизуст, представление, целящо да изглежда като представление.

„Знам защо си го направил“ — за малко да каже той, после реши, че не бива.

— Обичам те.

— Не знам дали ще ми позволят да ти пиша — рече баща му.

— Аз ще ти пиша.

— Не знам дали ще ми дават писмата ти. — Джордан успя да се засмее. — Мислят си, че можем да си предаваме съобщения между редове като „Здрасти, как е времето?“

— Въпреки това ще ти пиша.

— Мислят си... мислят си, че има някакъв заговор. Няма. Заклевам се, сине. Никой не знаеше и не биваше да знае. Но те се страхуват. Хората възприемат Ари като политик. С това беше важна за тях. Не я възприемат като учен. Не разбират какво означава някой да ти отнема работата и да я обръща с главата надолу. Не разбират, че това е престъпване на етиката.

„Престъпване на етиката." Господи! Играе за пред камерите. Първата част беше реч за пред комисията, но последната е предназначена за мен. Ако продължи, ще го усетят."

— Обичам те — каза Джордан. — Повече от всичко на света.

И протегна ръце. Край. Комедията бе свършила. Актьорите трябваше да се прегърнат. Вече можеше да плаче.

XII

Грант продължаваше да го чака. Косата му беше вчесана и изглеждаше удобно настанен, освен ако човек не знаеше, че не може да се движи сам. Освен ако не виждаше, че е отслабнал и кожата му е станала прекалено прозрачна.

— Грант — каза Джъстин и седна на ръба на леглото. — Аз съм, Грант. Всичко е наред.

— Махай се — каза Грант на Иванов.

Иванов излезе.

Джъстин внимателно откопча ремъците, с които бяха завързали Грант. После с два пръста завъртя лицето му към себе си. Грант бе като подвижен манекен. Но този път клепачите му премигнаха.

— Грант?

Отново премигване.

О, Господи, вече си мислеше, че е дошъл при жив труп, че няма да имат друг изход, освен да го унищожат. Но ако Грант умреше, той щеше да е в безопасност.

„О, Господи! Проклет да съм, че изобщо си го мисля! Къде съм се научил да мисля така? Къде съм се научил да съм толкова студен? Дали е записан спомен? Какво е направила с мен тя?“

Ари имаше право — ако човек обичаше някого, ставаше уязвим, както се беше случило с Джордан. Грант бе ключът към него. Разбира се. Затова му позволяваха да си го върне.

Вече беше сам. Някой ден Грант щеше да го предаде на враговете му. Може би щеше да им помогне да го убият. Или още по-лошо — да направи с него същото, което той бе направил с Джордан.

Но дотогава нямаше да е сам. Дотогава, поне за няколко години, щеше да има нещо безценно. Докато Грант откриеше грозотата в него. Или дори след това. Като ази, Грант щеше да му прости всичко.

— Тук съм, Грант. Казах ти, че ще дойда. Чуваш ли ме?

Грант кимна.

— Добре. — Трепереше. — Имаме проблем. Но получих разрешение да те взема оттук.

— Слаб съм. Ужасно съм слаб.

— Всичко е наред. Ще те пренесат в буса. Довечера ще можеш да спиш в собственото си легло, ако докажеш, че си в състояние да седнеш.

Храната имаше странен вкус. Дори омекналите овесени ядки бяха цяло изпитание. Заболяха го челюстите. Изяде половината купичка, която му даде Джъстин, и направи немощно движение с ръка.

— Много ми е. — Беше му трудно и да говори. Джъстин продължаваше да го гледа с измъчени очи и ужасно му се прииска да е в състояние да успокои тази болка.

Предната вечер Джъстин му бе разказал всичко, беше излял душата си, докато Грант все още бе изтощен, защото, поясни Джъстин, „точно така го стовариха и на мен, и предполагам, че боли по-малко, когато си в такова състояние“.

Грант се беше разплакал. Джъстин също. Джъстин бе страшно уморен и не искаше да го остави сам, затова се просна облечен върху завивките до него и заспа.

— Имах ужасна нужда от теб — беше му казал Джъстин призори.

Това бяха най-важните думи, които Грант бе чувал. И се разплака. Не знаеше защо, освен че Джъстин бе неговият живот. Джъстин беше всичко за него.

— И аз имах нужда от теб — отвърна Грант. — Обичам те.

В най-тъмните часове. В часовете преди утрото. Когато хората могат да говорят неща, прекалено истински, за да се изричат денем.

XIII

— Тестът на Ари е позитивен — разнесе се гласът от лабораторията и Джиро Най облекчено въздъхна.

— Прекрасно — отвърна той. — А другите два?

— И двата са позитивни.

— Прекрасно.

В проекта „Рубин“ използваха девет утробни резервоара. Тройна осигуровка за всеки от индивидите, въпреки възраженията на Щрасен. Рядко се случваше да се подсигурият при клониране на граждани. Ако не се стигнеше до зачеване или имаше някакъв проблем, процесът се повтаряше няколко седмици по-късно, и толкова. Клиентът можеше да почака, освен ако не беше готов да плати два пъти повече от и без това астрономическата сума. В случаите с ази предвиждаха по един резервен индивид на всеки два, като резервните се изваждаха след шест седмици.

Сега обаче щяха да използват девет резервоара за три седмици и шест за шест седмици преди да направят окончателния подбор.

Рисюн не поемаше рискове.

[1] В началото (лат.). — Б.пр. ↑

ТРАНСКРИБИРАН ОТКЪС ОТ: ПРИНЦИПИ НА РАСТЕЖ УЧЕБЕН ЗАПИС ПО ГЕНЕТИКА: №1

РИСЮНСКИ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПУБЛИКАЦИИ: 8970-8768-1

ОДОБРЕНИ ЗА 80+

Всеки, който някога е взимал запис с опиати, е запознат със сензорната лента. Най-простите домашни апарати използват еднопосочен сърдечен сензор, обикновена лепенка, която следи сърдечния ритъм. Всеки запис, независимо дали е развлекателен, или информационен, е в състояние да предизвика сериозен емоционален стрес, при който съдържанието задейства спомени или съпреживяване. Например, когато записът е класическата пиеса „Отело“, зрителят пренася действието върху собствения си житейски опит и може да се отъждестви с един или друг герой до степен, каквато не може да се очаква от масов запис.

Този зрител преживява естествен за драмите стрес. Пулсът се ускорява. Сензорът го регистрира и го предава на мониторингите вериги на апарата. Ако превиши равнището, установено от запасния оператор, записът автоматично превключва на друга програма, която осигурява само успокоителна музика.

Този младеж е дошъл в образователна клиника, за да придобие определено умение — калиграфия. Цифрите на лентите съответстват на онези, които операторът взема от записното ръководство. За такъв вид умение той не трябва да е задължително лицензиран психотерапевт. Поставянето им върху кожата над посочените в ръководството мускули дава възможност на апарата

да регистрира активността на отделен мускул или мускулна група и незабавно да излъчи или да прекрати излъчването на импулси.

Тази жена е отлична калиграфка. Докато пише упражнението, тя носи същите сензори. Мускулните ѝ действия се записват. Това е моментът на действително създаване на записа.

Докато чака опиата, младият студент е малко нервен. Това е първият му запис с опиат. Операторът го успокоява, че няма почти никаква разлика от развлекателните записи. Лепенките са неудобни, но само за момента. Младежът вече е под въздействие на опиата и операторът проверява дали е готов. Записът започва и когато вижда упражнението, студентът е подложен на стрес. Операторът тихо го успокоява. След малко младежът усеща мускулните действия на жената, която взема писалката и започва да пише. Той преживява успеха, вижда формата на буквите, усеща прецизните движения на ръката и пръстите, чувства спокойствието на калиграфката.

Възможно е да са необходими няколко сеанса, но когато след събуждането си младежът изпълнява упражнението, напредъкът е очевиден. Той държи писалката спокойно, вече не я стиска силно и цялата му поза се усъвършенства. Резултатът го удивлява и радва. През деня студентът ще повтори упражнението няколко пъти, за да затвърди умениято. Ще го направи пак точно след закуска и още няколко пъти на другия ден. Упражненията ще затвърдят навика. Може да повтаря записа, докато той и родителите му останат доволни от резултата.

Този ази от клас бета е назначен в специалните сили. По молба на оператора той търпеливо стои с напрегнати гръбни мускули. Затворил е очи, очевидно отегчен от процедурата, която толкова е изнервяла младия студент. С нетърпение очаква записа, но умениято, което усвоява, изисква цялото тяло. През по-голямата част от живота му са го подлагали на това два пъти месечно и според него биосензорите са по-важни от опиата. Придобил е умение за записно

обучение: той е много по-съсредоточен от студента. Знае имената на мускулите, може сам да поставя лепенките и отделя много от свободното си време за самообразование под съвсем малка доза опиат, защото се е научил да изпада в нужното състояние, без да използва външни средства.

В края на месеца той получава друг вид запис, който не е достъпен за граждани. Това е много лично преживяване, което той не може да опише с думи, защото в основната си част е несловесно. Нарича го „добър запис“. Най-често използваният термин в Рисюн е „запис-награда“.

Жената, която му дава записа, не е оператор. Тя е отговорничка на ази клас бета и използва много по-сложен апарат. Той анализира кръвта и инжектира ободряващи химикали — процедура, прилагана при гражданите само когато се изисква психоадаптиране.

За азите, които са взимали такива записи през целия си живот, преживяването е приятно и те го ценят повече от другите награди.

За разлика от интервенцията при пациенти граждани, която зависи главно от научните умения на психолога да съчетава записи, този запис е прецизно насочен и е разработен от същите програмисти, които са създали психомодела на въпросния ази. Точността му е непостижима при граждани, чийто живот се оформя от незаписани преживявания. Получил психомодела си със записи, този ази е много по-известна величина, дори след като е служил във въоръжените сили и е живял сред естествено родени граждани.

Всеки, който някога е имал власт над него, е бил подлаган на специално обучение за работа с ази. Никоя отговорничка няма право да повишава глас. Дисциплината се постига с награди или липса на награди и доверието между този човек и всяка психоложка-отговорничка е по-голямо, отколкото между майка и дете. Няма значение дали отговорничките се сменят всеки месец. Щом се уверят, че са лицензирани, азите им имат пълно доверие.

Хората, които за пръв път работят с изолирани от всякаква среда ази, обикновено заявяват, че отначало изпитвали желание да

шепнат, а после оставали поразени от емоционалната привързаност, която мигновено проявявали към тях азите.

Почти всички казват: „Те ми вярват прекалено много“.

Но този човек е войник и работи с нелицензирани граждани. Изградил си е емоционална защита и свободно общува с естествено родените си другари. Неговият командир е изкарал курс и е издържал изпит, който му дава право за работа с ази, но не е лицензиран и не се отнася към въпросния индивид по-различно, отколкото към другите си подчинени. Командирът знае само, че ако този човек поиска консултация, трябва незабавно да изпълни молбата му, а ако поиска намеса на бетаотговорничка, трябва бързо да бъде упоен и пратен в болница, защото макар че азите много рядко имат проблеми и емоционалната защита на социализираните ази обикновено е също толкова здрава, колкото на всеки гражданин, азипсихомоделът не е създаден от личен опит, а чрез инструкции и защитата не представлява мрежа от социални зависимости като в нормалния човешки ум. Ази, който чувства, че защитата му е отслабнала, е изключително уязвим. Той се намира в нещо като записно състояние, в което е все по-неспособен да отблъсква нараняващите го стимули.

Записът, на който се наслаждава този човек, също утвърждава ценностната му система и самочувствието му. В момента вярата му е абсолютна. Той преживява нещо недостъпно за гражданите в обикновения свят: влиза в допир с абсолютната истина и се приема точно такъв, какъвто е.

Това е Рисюн, където е роден нашият войник. Този тригодишен ази, много по-малък от нашия студент, се готви за нещо, което обикновено наричат „дълбочинен запис“. Притеснява го не процедурата, на която вече се е подлагал, а самият апарат. Психирургът го прегръща, успокоява го, накрая сбърчва лице и го кара да се засмее. Детето му помага да постави сензорите.

Получава много голяма доза опиат. Всичките му задръжки отпадат и кръвта му постоянно се следи.

Записът утвърждава ценностната му система с думи, които е в състояние да разбере.

Той му казва как да спечели одобрение. Казва му какви са неговите заложби и кои са силните му страни.

Може да му напомни, че трябва да избягва определени свои склонности, почти по същия начин, по който родителят казва на детето си да не се цупи. Но записът постоянно набляга върху позитивните неща и похвалите.

След това отговорничката му казва ключова дума, която той ще запомни. Следващия път операторът ще проникне в тази група от инструкции със същия ключ. Колкото повече расте обектът, толкова по-абстрактен става дълбочинният запис. Словесните ключове се интегрират във все по-големи комплекси, психоструктурите му се сливат в цялостен психомодел и той ще приеме внушените му ценности с типичната за ази пълна откритост към лицензирана отговорничка.

Тъй като детето е проявило страх от апарата, отговорничката го успокоява, докато все още е податливо на инструкции. Колкото и да са незначителни, всички отрицателни емоции, които азите свързват с тези процедури, грижливо се следят, за да се открие и отстрани причината им.

Тук, в тези обикновени наглед офиси се създават всички азизаписи. Те се разработват от програмисти, мнозина от които също са ази. Голяма част от работата се извършва с помощта на компютри, които анализират изключително подробните психологически тестове на ази — например координацията ръка-око в конкретен азипсихомодел, време за реакция, равновесие, зрение, слух, физическа сила, хормонална активност, степен на интелигентност по Резнер, реакция към стрес. Когато създава запис, предвиден специално за този генотип, предназначен конкретно за силните и слабите му страни и свързан с конкретен психомодел, програмистът взема предвид всички тези неща.

Програмистите се консултират с рисюнската библиотека, за да изберат генотип, който да получи конкретни умения, необходими за някоя нова технология.

Те поемат азите, върнати в лабораторията от техните отговорнички поради сериозни проблеми. Подлагат ги на изследвания

и разговарят с тях, за да открият дали причината за проблема е в отговорничките, или в азите. Създават записи, за да се справят с проблема — или издават заповед за работата с всички ази от този генотип, в която конкретно е посочено какви задачи могат да изпълняват.

Програмистите са предопределили това момче за работа в цивилните служби за сигурност, промяна на военното обучение, което обикновено получава този генотип. Като цяло, те са консервативни при насочването на даден генотип към нови области, защото искат да постигнат сигурен успех. В Рисюн, където за опити се използват ази, психохирургът въвежда ключова дума в изследвания комплекс, така че да може да се изолира за продължително време преди да се интегрира в психомодела. Малкото ази, които се занимават с краткосрочните тестове, са специално обучени да изолират и да се справят с тези интервенции и лично преценяват дали да приемат конкретен експеримент. В Рисюн се експериментира бавно и промените се извършват една по една.

Също като обикновените хора, отделни ази развиват сериозни психологически заболявания.

Много от тях се пращат в Рисюн, където програмистите и психохирургите работят с тях и се опитват да открият решения на психологическите проблеми, решения, които също са от полза за науката и намират място в общата психотерапия.

В някои случаи решението е промяна на психомодела, което изисква изтриване на ума и продължителен период на възстановяване. При азите с доказан генотип и психомодел проблем от такава величина винаги се дължи на тежка травма и Рисюн предприема съответните законови мерки.

В други случаи решението е в генетичното крило. Рисюн забранява възпроизвеждането на неуспешен генотип, докато програмистите не открият изход от проблема.

В много редки случаи няма изход и когато екипът от квалифицирани специалисти не успее да намери хуманно решение, единствената възможност е унищожаване.

ΓΛΑΦΑ 4

I

Утробният резервоар се наклони, изсипа съдържанието си в пълния с течност контейнер и Ариан Емъри започна да се гърчи под непознатата слаба светлина.

Джейн Щрасен бръкна във водата и я извади. Сътрудниците ѝ завързаха пъпната връв и я поставиха на масата за кратък преглед под контрола на Джейн.

— Съвършена е, нали? — Във въпроса се долавяше тревога. Преди час това щеше да е клинична, професионална загриженост, безпокойство за проект, който можеше напълно да се провали, ако на бебето му имаше нещо. Ала сега внезапно се беше появила някаква лична болка, която Джейн не бе очаквала да изпита.

„Ти си най-близкият аналог до тестовете на Олга Емъри“ — беше ѝ казал братовчед ѝ Джиро. Тя бе отказала, беше възразила, че ръководи Първо крило и няма време за майчинство на сто тридесет и две годишна възраст.

„Олга е станала майка на осемдесет и три — отвърна Джиро. — Ти си волева жена, ужасно си заета, каквато е била и Олга, интересуваш се от изкуство като нея, родена си в космоса и притежаваш нужните професионални умения и интелигентност. Не разполагаме с по-добра възможност от теб. И си достатъчно стара, за да помниш Олга.“

„Аз мразя децата — упорито каза тя. — Джулия е плод на непорочно зачатие и отказвам всякакви сравнения с оная отвратителна кучка.“

И ето я в тази стая, изпълнена с ужас, докато медиците преглеждаха гърчещото се новородено.

Никога не се беше занимавала много с генетичната си дъщеря, която бе нейната лична отстъпка пред безсмъртието, зачената с помощта на панпарижки математик, дарил спермата си на Рисюн. Навремето Джейн беше смятала, че случайният избор и новата кръв може би са за предпочитане. Прекалено внимателното планиране според нея водеше до лоши генотипи и Джулия бе резултат на личния

й подбор, нито лош, нито добър. Бяха я отгледали бавачки и с годините Джейн ѝ обръщаше все по-малко внимание. В момента обаче я интересуваше само собствената ѝ биология и в личния си живот беше безпомощна като ази.

Но това дете, клонингът на Ари, тази нейна осиновена на преклонна възраст дъщеря бе точно онова, на което се надяваше. Идеалната ученичка. Този ум можеше да поеме всичко, което Джейн можеше да му даде, и да ѝ го върне.

Бе направила запис на Олга с детето. Ръка на рамото на Ари. Силно подръпване на пуловера на Ари. Гневното, отчаяно потръпване на Ари. Така ги беше запомнила.

Олга бе взимала безчет кръвни проби и беше правила безброй психотестове, защото имаше теории, които бяха довели до теориите, разработени от Ари. Олга бе направила първите Резнерови тестове на Ари и резултатите се бяха доближавали до горния край на скалата. Олга Емъри вярваше, че детето е втора Естел Бок, предопределена за безсмъртие с помощта на рисюнските лаборатории.

В онези първи дни, когато интелектуалците, бягащи от визовите закони на Земята компания, бяха основали Сайтин, еретичните политически теоретици, прочутите физици и химици и легендарните изследователи бяха повече, отколкото хората, способни да поправят тоалетните, а подмладяването току-що беше открито, Рисюн бе създаден, за да го разработи. И Олга Емъри беше блестящ интелект с инстинкт за интердисциплинарни нововъведения.

Джеймс Карнат имаше още по-невероятни идеи и твърдо беше решил двамата с Олга да създадат бебе, което да е по-гениално от Бок.

Кое то бе довело всички тях до тази стая и до този проект.

Затова Джейн трябваше да прави всичко като Олга. Изправи се, Ари. Не мърдай, Ари. Напиши си домашното, Ари.

За момент изпита угризение, че навремето бе захвърлила Джулия на бавачките.

II

— Всички са в добра форма — заяви Петрос Иванов. — Азите са абсолютно нормални. Вече са на програма.

— Ари също.

— Щрасен се оплаква от старшата бавачка.

— Всички ази са упорити. Това означава, че точно изпълняват инструкциите.

Пресяването на записките на Ари им беше отнело почти година. Рисюнските компютри бяха работили в продължение на три седмици само за да съберат първоначалните данни за Ари. Слава Богу, че Олга бе архивирала всичко с препратки и го беше подредила хронологически. Трябваше да се намери точното място на записите, не само за Ари, но и за двамата ази, които бяха с уникални протомодели.

И когато започна да се излива с пълна сила, инфопотокът от Проекта заля архивите на Дома.

Рисюн не поверяваше нищо от Проекта на външни лаборатории. Наложиха се да предоставят част от продукцията на ази на други лаборатории. Това щеше да предизвика финансова криза, ако армията не даваше пари за клоновете на „Крайна“ и в Планис. Междувременно Джордан Уорик правеше услуга на всички, като се занимаваше с лабораторията в Планис. От смъртта на Ари не се бе чувствал по-добре, защото най-после вършеше истинска работа. Бяха повишили Робърт Карнат и го бяха пратили в Планис. Той не беше приятел на Уорик и бе достатъчно добър администратор, за да държи юздите в свои ръце. Бяха се лишили от други служители, необходими за строежа на „Крайна“, и щяха да изгубят още хора, когато откриеха лабораторията и стартираше проектът „Рубин“. Преди да започне всичко това, Рисюн имаше достатъчно персонал, а сега дори купуваше договори на ази от аматьори, подмладяваше всички ази над четиридесет години и ги подлудяваше със записи за промяна на психомодела. Петнадесет общезития в Града бяха празни и съвсем наскоро бяха подписали договор с Бюрото на отбраната за откупуването на рисюнски ази, приближаващи пенсионна възраст. Това

спестяваше на военните разходите за професионално пренасочване и пенсии и правеше азите ужасно щастливи, че ще работят другаде. В същото време Рисюн получаваше огромен брой дисциплинирани служители — без разход на време и усилия. Естествено имаше много грешки и дефекти, но не и в Проекта, където не се появяваха нови лица и където отличните специалисти можеха да посвещават цялото си внимание на работата.

Спасяваше ги откупуването на азите от армията. Денис се гордееше с този ход. Изискваше се известно умение, за да превърнеш проект, предвиден за един индивид, в четири — като се брояха Рубин и двамата ази.

III

Джъстин наля вино в многократно изпразваната чаша на Грант. Наля и на себе си и остави празната бутилка. Грант погледна към чашата си малко загрижено.

Разговаряха за работа. Разговаряха за последователността, която разработваха. По бутилка вино на човек не допринасяше много за програмирането — връзките започваха да се замъгляват.

Но така Джъстин се чувстваше по-добре. Изпитваше странно разочарование от себе си. Заради едно бебе бе изпаднал в състояние на ирационална депресия. В Рисюн постоянно се задаваха въпроси като „Умна ли е?“ и „Как е?“ и той се чувстваше така, сякаш някой е стиснал сърцето му в юмрук.

Заради раждането на едно бебе, за Бога. И докато в жилищата на операторите и в Първо крило се веселяха, двамата с Грант мрачно пиеха.

Бяха в апартаментата, техен дом още от деца, апартаментата, който някога принадлежеше на Джордан, в чиниите им имаше бисквити и изсъхнали парчета наденица, двете празни бутилки стояха на каменната маса, съдържанието на третата решително намаляваше. И това най-последно успяваше да му помогне да се дистанцира от нещата.

„Иска ти се бебето да умре, така ли?“

Той вдигна чашата си и с пресилена бодрост я чукна в тази на Грант.

— За бебето.

Приятелят му се намръщи и не отговори на тоста.

— Хайде — каза Джъстин. — Можем да бъдем милостиви.

Грант повдигна очи и направи движение с пръсти. „Не забравяй, че е възможно да ни наблюдават.“

Наистина. Играеха си игрички с мониторите в Дома, ала трябваше да излизат навън, за да разговарят свободно.

— По дяволите, нека слушат. Не ми пука. Съжалявам това дете. То не го е искало.

— Никой ази не го иска — рязко отвърна Грант. Между веждите му се появи дълбока бръчка. — И никой естествено роден също.

— Да, никой не го иска. — В стаята се възцари мрачно мълчание. Рисюн се променяше. Появяваха се нови лица, азите бяха... възбудени от заповедта за подмладяване. И в същото време бяха обезпокоени от постоянните премествания и пристигането на непознатите. Не бяха опасно обезпокоени, просто... никога не им се бе налагало да понасят толкова бързи промени. Графиците на отговорниците бяха запълнени до пръсване.

Докато в Първо крило имаше апартамент, заключен като мавзолей. Никой не го отваряше, не го почистваше, не докосваше нищо.

Чакаха.

— Мисля, че няма да постигнат по-голям успех, отколкото с Бок — накрая каза Джъстин. — Наистина. Джейн Щрасен, за Бога! Накрая ще я побъркат още повече от Бок. С дълбочинен запис щяха да имат по-добри резултати. Творческият фактор е пълна глупост. Целият проект е абсолютна лудост. Те не искат таланта на Ари, не искат мило умно хлапе, искат Ари! Искат да си върнат властта, искат личността! Няколко подмладени мумии, които прахосват бюджета на Рисюн. Истинска катастрофа. Съжалявам това хлапе. Наистина го съжалявам.

— Мисля, че има нещо в идеята за творчеството и записа — отвърна Грант. — При нас го няма в същата степен...

— Това са пълни глупости. Не вярвам, че ще намериш решението на проблем, над който цял месец са се потили десетки старши програмисти.

— Не говоря за това. Аз съм ази. Понякога имам перспектива, която те нямат. И Франк е ази, обаче не е като мен. Аз мога да ставам и арогантен. Имам право на това. Но всеки път, когато се налага да споря с Яни, го усещам като нож в сърцето.

— С всички ни е така. Яни е...

— Изслушай ме. Виж какво правят с Ари. Трябваше да издълбаят тунел в планината, за да я съберат там.

— И какво от това, че в деня на обявяването на войната тя е обядвала риба и от началото на цикъла й са били минали два дни? Глупости, Грант, пълни глупости, с това са напълнили оня тунел.

— Не. Ти не ме слушаш. Има разлика. Светът е прекалено сложен за мен, Джъстин. Не мога да го обясня по друг начин. Виждам микроструктурите много по-добре от теб. Съсредоточавам се само върху дребните неща. Но в психомодела на азите има нещо... което не може да се справи със случайните макроструктури. Целият онзи тунел само за нейния психомодел!

— Психомодел, по дяволите! Той е пълен с делата й, с хората, които е наранила, а тя беше на сто и дваайсет години! Ако отидеш в Новгород, за да купиш съветници, пак ще напълниш тунела, за нула време.

— Не е същото. Виж какво се опитвам да ти кажа. Мога да науча всичко, което е знаела Ари. И пак ще се концентрирам върху дребните неща.

— Глупости! Кой откри противоречието в седемдесет и осмиците? Не бях аз!

Грант сви рамене.

— Защото родените хора допускат повечето си грешки като търсят нещо рационално в противоречията.

— Ти четеш в мен като в разтворена книга.

— Не винаги. Не знам какво е направила с теб Ари. Знам какво се е случило. Знам, че нямаше да се повлияя по същия начин. — Вече можеха да разговарят за това. Но рядко го правеха. — Тя можеше да ме преструктурира. Беше много добра. Но не можеше да го направи с теб.

— Затова пък направи адски много други неща. — Болеше го. Особено тази вечер. Искаше му се да сменят темата.

— Не го е направила. Защото психомоделът ти не се вмести само в една книга. Прекалено си сложен. Можеш да се променяш. А аз трябва да съм адски предпазлив с промените. Мога да виждам в собствения си ум. Съвсем просто е. В него има стаи. Твоят е бутилка на Клайн^[1].

— Господи! — изсумтя Джъстин.

— Пиян съм.

— И двамата сме пияни. — Той се наведе напред и постави ръка на рамото му. — И двамата сме бутилки на Клайн. И точно затова се върнахме там, откъдето започнахме. Готов съм да се обзаложа, че моят психомодел не е по-сложен от твоя.

— Искаш ли пример? Сърцето ми току-що се разгуптя. Това ужасно ме засрамва. Това е инстинкт, задействан от отговорничката. Не искам да го правя, защото мисля, че не е разумно да се занимавам с ума ти, но се хвърлям вътре, като че ли съм получил заповед.

— По дяволите, мразя, когато започваш да се самоанализираш. Не искам да го правиш, защото не знаеш кога те подслушва Службата за сигурност, защото въпросът е личен и си тактичен. Всичките ти дълбочинни модели просто описват същото, каквото чувствам и аз. И тъкмо затова не ти ровя в главата.

— Не. — Грант вдигна показалец и изхълца. — Основната причина, поради която сме различни. Ендо... ендо... по дяволите! Хормоните... Кръвната химия реагира... към средата. Даден стимул... понякога адреналинът се качва... понякога пада... понякога нещо друго... оттенъци на сивото. Променливост... в случайна среда. Запомняш някои неща вярно, други грешно, някои подробно, други бегло. Ние... — Ново изхълцване. — Ние започваме от люлката... с опиати. Които отварят умовете ни за влияние. Това означава... отсъствие на нюанси в първоначалния ни логически модел. Нещата са абсолютно верни. Можем да вярваме на онова, което ни казват. Вие получавате своя психомодел чрез сетивата си. Чрез естествени опиати. Получавате информацията си чрез запис, а психомодела си — чрез сетивата си. Съвсем хаотично. Научавате се да усреднявате величините в информационния поток, защото знаете, че ще има вариации. Но при нас експертите са елиминирали всички логични противо... противоречия. Ние можем да регистрираме всяка подробност, трябва, просто така обработваме информацията. Затова сме адски добри в откриването на конкретни детайли. Затова по-бързо решаваме някои проблеми. Вие усреднявате и работите с памет, в която има хиляди оттенъци на ценностите, и сте по-добри в усредняването на нюансите, отколкото в това да си спомняте точно какво се е случило, затова обработвате информация, заливаща ви едновременно от всички страни. Което не се удава на нас. Ти можеш да измислиш две абсолютно противоречащи си идеи и да вярваш и в двете, защото възприятията ти са променливи. Аз не мога.

— По дяволите, ти вършиш същата работа като мен. И забравяш електронната си карта за вкъщи по-често от мен.

— Защото обработвам някаква друга информация.

— Аз също. Съвсем нормално.

— Защото имам същия рефлекс като теб: мога да изпълнявам действия по навик. Но съм социализиран, рядко взимам записи и имам две обработващи системи. Горното равнище съм научил в реалния свят — ендокринното усвояване. Долното, където са реакциите ми, е съвсем просто, адски просто и безмилостно логично. При вас е обратното. Вие първо усвоявате случайното.

— При мен е обратното.

— Все тая.

— Господи. Това са теориите на Емъри. Действаш по този начин, защото опиятите са установили системата и това е пътят на най-малкото съпротивление. За всеки експеримент, който доказва тази теза, има друг, който доказва теорията на Хауптман-Поли.

— Хауптман е бил социален теоретик, който е искал резултатите му да подкрепят неговата политика.

— Че с Емъри не беше ли същото?

— Емъри питаше нас. Хауптман е социализирал субектите на своите експерименти, докато са разбирали какво иска да му кажат. Азите винаги искат да зарадват отговорничката си.

— О, глупости! За азите на Емъри се отнася същото.

— Но Емъри беше права. Хауптман греши. Това е разликата.

— Записът въздейства върху реакцията на твоята ендокринна система. И толкова. Ако ми дадеш достатъчно запис, пулсът ми ще се ускорява също като твоя.

— Аз съм записен програмист. Когато остареея като Щрасен, ще съм адски добър. Знаеш, че някои стари ази стават като родените хора. А други се превръщат в адски шантави създания. Тъкмо затова старите ази имат повече проблеми. Проклето да е Второ крило — пълно с цял Двор подмладени анита.

Джъстин се порази. Персоналът старателно избягваше тези думи. Родени хора. Анита. Двора. Винаги казваха „граждани“, „ази“, „Градът“. Грант определено беше пиан.

— Ще видим дали има някакво значение — каза Джъстин — дали на дванайсетия си рожден ден Ари Емъри е закусувала бяла риба, или шунка.

— Не казвам, че според мен Проектът ще успее. Казвам, че според мен Емъри наистина разбираше какви са азите. Когато са ни

създали, просто са имали нужда от хора. Незабавно. Затова са започнали със запис от люлката. Пълна случайност. Сега сме просто... икономични.

— Стига глупости.

— Не казвам, че имам нещо против, сер. Ние вече сме повече от вас. Скоро ще създадем ферми, в които хората ще могат да растат като плевели и да общуват с жлезите си. Все трябва да има някаква полза от тях.

— Върви по дяволите!

Грант се засмя. Десетки пъти бяха водили този спор. Но днес нещата най-после придобиха съответната перспектива. Стореното — сторено. Нямахме начин да измъкнат ония проклети записи от Архива, тъй като бяха на Ари, а Ари бе свещена. Ала Джъстин беше свикнал да живее с мисълта, че някой ден всичко това може да се появи по вечерните новини.

Или да открие, че сделката вече не е валидна.

Джордан бе убил една умираща жена поради причини, които Проектът така или иначе щеше да обезсмърти в архивите — ако успееше. Ако успееше, всяка тайна подробност от личния живот на Ари щеше да придобие научно значение.

Ако успееше поне в някаква степен и Проектът станеше публично достояние, имаше вероятност Съветът да проведе ново следствие и да освободи Джордан.

Ако Проектът се провалеше, щеше да е същото като с клонинга на Бок, който беше добавил само жалък послепис към живота на една велика жена — невероятно скъп провал, който Рисюн никога нямаше да разкрие публично.

Ако се провалеше, щеше да има политически последствия, особено между рисюнската администрация и отбраната. Нямахме начин да се предвиди какво ще направи Джиро Най, за да се защити: Джиро трябваше да довърши делото си, за да се докаже, а междувременно размахването на Проекта пред отбраната му позволяваше да заграбва власт, в известно отношение по-голяма от онази на Ари. Власт да запущва усти. Власт да използва секретните служби. Ако имаше дори капчица ум и ако Проектът не се провалеше категорично, Джиро щеше да е по-стар от Джейн Щрасен, когато дойдеше моментът да признае, че не са постигнали целта си. Дори можеше отново да опита — по това

време той вече просто нямаше да има нужда от власт. След Джиро — потоп. Нямаше да му пука.

IV

— Слизай оттам! — изсумтя Джейн и стомахът ѝ се сви, докато двегодишното момиченце се протягаше към рафта, без да мисли за хлъзгавия под и металните крака на стола. Ари се стресна, столът се запързала, детето грабна кутията с бисквити... и Джейн Щрасен го хвана преди да е паднало.

— Ако ти се папкат бисквитки, трябваше да ми кажеш! — каза Джейн. — Пак ли искаш да си удариш брадичката?

„Болка-Ари“ беше единствената логика, която оказваше въздействие върху желанията на детето. И една световноизвестна генетичка трябваше да дрънка бебешки глупости и да потиска желанието си да плесне детската ръчичка. Но Олга не бе вярвала в телесните наказания.

— Нели! — извика Джейн на бавачката. И си спомни, че не бива да вика. Не вдигна прекатурения стол. Педантичната Олга никога не би го оставила така. Джейн обаче държеше на ръце съпротивляващото се двегодишно дете и чакаше Нели. Ари се мъчеше да се освободи. Тя я пусна и детето демонстративно се тръшна на пода. — Стани! — Джейн силно стисна мъничката ѝ ръчичка. И рязко я дръпна. — Стани! Що за поведение е това?

Нели се появи на прага. Гледаше стреснато.

— Вдигни този стол.

Докато възрастните бяха заети, Ари се дръпна и посегна към кутията бисквити на пода до стола. Проклетата да е, ако забравеше каква е била целта ѝ.

„Да ѝ дам ли бисквитите? Не. Лош урок. Постъпката ѝ не бива да остава безнаказана. Иначе някой ден ще си строши врата. Освен това Олга беше отмъстителна кучка.“

— Нели, прибери някъде тези бисквити, така че да не може да ги вземе. Млъкни, Ари. Отивам на работа. Нели, вземи я!

Гледаха я широко отворени очи на ази, ужасени и наранени.

— По дяволите. Не мога постоянно да я следя. Млъкни, Ари. Ти не разбираш колко е активна, Нели. Тя те води за носа.

— Да, сера. — Нели беше съсипана. Беше на ръба на криза. Имаше нужда от отговорничка, която да я прегърне и да ѝ каже, че се справя по-добре от предишната бавачка. Половината от времето на Джейн отиваше, за да пази детето да не се нарани, а другата половина — да пази бавачката от нервен пристъп.

— Просто поръчай да монтират ключалка на кухненската врата — каза Джейн. Ари изрева, сякаш я бяха затворили в стаята за игра. Мразеше стаята за игра. — Престани, Ари. Маман не може да те държи на ръце.

— Да, сера. Да...

— Знаеш си работата, Нели. Сега я изкъпи. Изпотила се е.

— Да, сера.

Азибавачката вдигна момиченцето и излезе.

Джейн погледна към тавана. Към традиционното местоположение на Господ, независимо от планетата.

Дойде Федра и ѝ съобщи, че е дошла дъщеря ѝ Джулия.

Джейн отново погледна нагоре и въздъхна:

— По дяволите, аз съм на сто трийсет и четири и не заслужавам това.

— Сера?

— Нищо, Федра. Иди да помогнеш на Нели в банята. Не. Намери Оли. Кажи му да успокои Нели. Кажи на Нели, че винаги крещя. Върви!

Федра се подчини. Федра беше от нейните ази. Федра бе компетентна. Джейн излезе от кухнята и тръгна по коридора след нея, после зави наляво покрай трапезарията и библиотеката към дневната.

Където Джулия седеше на дивана. Тригодишната Глория си играеше на килима.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита Джейн.

Джулия вдигна глава.

— Водих Глория на зъболекар. На преглед. Реших да се отбия за малко.

— Знаеш, че не бива.

Още едно бебе. Което обмисляше да унищожи нещо. Апартаментът бе обезопасен за двегодишно дете. Глория беше висока за своите три.

— Виж, Джулия, положението ти е ясно. Не бива да водиш Глория тук.

— Няма да заразим бебето. Просто си помислих, че можем да излезем заедно на обяд.

— Въпросът не е в това, Джулия. Записват ни. Знаеш го. Не искам да ме обвинят, че съм провалила Проекта. Разбираш ме. Не си дете. Вече си двацет и две годишна и е крайно време...

Глория отиваше към една ваза.

— Глория, по дяволите!

Тригодишните обаче никога не се отказваха от целта си. Тя стана и дръпна детето към дивана. Глория запищя. Щеше да се чуе чак в другия край на апартамента, където друго момиченце се опитваше да удави бавачката си. Джейн запуши устата ѝ. — Млъкни! Джулия, по дяволите, махни това дете оттук!

— Тя е твоя внучка!

— Не ми пука каква е, махни я оттук! — Глория истерично се бореше и я риташе. — Махни я, по дяволите!

Дъщеря ѝ взе Глория от ръцете ѝ и детето отново запищя, сякаш го колежа.

— Вън! — извика Джейн. — По дяволите, накарай я да млъкне!

— Не ти пука за собствената ти внучка!

— Утре ще отидем на обяд! Сега просто я накарай да млъкне!

— Тя не е от твоите проклети ази!

— Мери си приказките!

— Ти имаш внучка! Имаш мен, за Бога! И изобщо не ти пука!

Глория виеше истерично.

— Сега няма да говорим за това! Вън!

— Върви по дяволите тогава! — Джулия се разплака. Глория продължаваше да пищи. Джулия се обърна и си тръгна.

Джейн остана в тихата дневна. Стомахът ѝ мъчително се свиваше. Джулия най-последно проявяваше някаква смелост. И едва не беше саботирала Проекта. Не биваше да има друго момиченце. Все още слепешком опипваха пътя си. Малките промени във формиращото се себеусещане можеха да окажат огромно въздействие в бъдеще. Ако вярно заложеха началото, Ари щеше да се справи с отклоненията от курса.

Ари не биваше да пита: „Кой беше това, маман?“

Ари бе още дете.

В основата на всички проблеми на Джулия беше представата ѝ за „майка“. Джулия бе решена да стане истинска „майка“, защото знаеше, че това е единственото, в което се е провалила великата Джейн Щрасен, и беше убедена, че може да се справи. Джулия смяташе, че е била лишена от детство и щеше да стигне до другата крайност, щеше да провали живота на собственото си дете — това малко изчадие знаеше как да получи от мами всичко друго, освен принципност, и се нуждаеше от здрава ръка и един месец далеч от мами преди да е станало прекалено късно.

Странно колко ясни изглеждаха нещата от перспективата на времето.

V

Пак сензорите. Флориан бе объркан. Голямата сграда и седенето на ръба на масата винаги го караха да се чувства така, но успя да отговори, когато отговорничката го попита къде е мястото на първия сензор. Точно над сърцето. Знаеше го. Имаше кукла, с която можеше да се упражнява.

— Точно така — потвърди отговорничката. — Ти си адски добро момче, Флориан. Много си умен и ужасно бързо усвояваш нещата. Можеш ли да ми кажеш на колко си години?

Питаше го колко е голям и колкото по-голям и умен ставаше, толкова повече пръсти изискваше отговорът. Сега трябваше да вдигне първия, втория и третия пръст и да спре. Което бе трудно, без да вдигне всичките. Когато успя, му стана хубаво. Отговорничката го прегърна.

Когато свършваха, винаги получаваше нещо сладко. И знаеше всички отговори на всички въпроси, които му задаваше отговорничката.

Само му се искаше да му дадат сладкото още сега и да забравят за сензорите.

VI

Ари беше невероятно възбудена. Имаше нов костюм — червен, с лъскава украса отпред и на единия ръкав. Нели ѝ вчеса косата, черна и пухкава, после Ари трябваше да се мотае из дневната, докато се приготвят маман и Оли. Маман изглеждаше много висока и красива, цялата в сребро, и среброто в косите ѝ също бе прекрасно. Оли също дойде, красив с черната си униформа, която носеха азите. Оли беше специален ази. Винаги следваше маман и ако кажеше нещо, Ари трябваше да го изпълни. Тя го правеше, или поне го правеше днес, защото маман и Оли щяха да я заведат на Празник.

Там щеше да има много възрастни. Тя щеше да отиде на Празника и после Оли щеше да я заведе у Валъри на детски купон.

Валъри бе момче. Детето на сера Шварц. Щяха да ги пазят ази, а те щяха да си играят и щеше да има сладолед. И други деца. Но тя най-много харесваше Валъри. Валъри имаше космически кораб с червени светлини. Имаше и едно стъклено нещо, през което можеш да гледаш и да виждаш пъстри картинки.

Надяваше се, че ще има и подаръци. Понякога имаше. Когато всички се обличаха празнично, можеше да има подаръци.

Но по-важно беше да отиде там, където бяха възрастните. Да върви по коридора, хванала маман за ръка, и да се държи възпитано, защото така трябваше и не биваше да прави бели. Особено когато можеше да има подаръци.

Слязоха долу с асансьора. Видя много високи ази: повечето носеха черни дрехи и даже да бяха облечени в нещо друго, винаги можеше да ги разпознае. Не бяха като маман и чичо Денис, приличаха на ази. Понякога се преструваше, че е като тях. Вървеше съвсем тихо, стоеше изправена като Оли и казваше „да, сера“ на маман. (Не на Нели. На Нели казваше „да“.) Понякога се преструваше на маман и казваше на Нели „моля, оправи ми леглото, Нели“. (Веднъж и на Оли: „Оли, по дяволите, искам нещо за пиене.“ Оли се подчини и после каза на маман. И маман ѝ каза, че не било възпитано. Затова вече казваше „по дяволите“ само пред Нели.)

Маман я поведе по коридора и излязоха навън, където имаше много хора. Една жена каза:

— Честита Нова година, Ари. — И се наведе да я погледне в лицето. Имаше хубава огърлица и Ари можеше да види какво има в деколтето ѝ. Беше интересно. Но Оли я взе на ръце. Така бе по-добре. Можеше да гледа лицата на хората.

Жената поговори с маман. Всички приказваха едновременно и всичко миришеше на парфюм, храна и пудра.

Някой я потупа по рамото. Чичо Денис. Денис беше дебел. Около него винаги имаше много място. Тя се зачуди дали е целият плътен, или си поема повече въздух от другите хора и затова е толкова кръгъл.

— Как си, Ари? — извика ѝ сред врявата чичо Денис и внезапно всички други престанаха да говорят и погледнаха към тях. — Честита Нова година.

Тя се озадачи. Ако това беше нейната Нова година, значи имаше рожден ден, и ако тези хора се бяха събрали на рождения ѝ ден, трябваше да дойдат вкъщи и да ѝ донесат подаръци. А никой не ѝ бе дал подарък.

— Честита Нова година — казаха хората. Ари ги погледна с надежда. Но нямаше подаръци. Тя въздъхна, после, докато Оли я носеше сред тълпата, зърна пунша и тортата.

Оли разбра.

— Искаш ли пунш? — попита той.

Ари кимна. Беше много шумно. Не бе сигурна, че ѝ харесва да има толкова много възрастни. Празникът ѝ се струваше глупав. Но пуншът и тортата изглеждаха по-добре. Ари се притисна към силното рамо на Оли и се ободри. Пуншът, особено в красива купа и с голяма торта, почти можеше да замести подаръците.

— Трябва да те оставя на пода — каза Оли. — Почакай ме тук и ще ти донеса пунш.

Не искаше. Всички бяха високи, музиката бе ужасно силна и когато стоеше на пода, не виждаше нищо освен крака. Някой можеше да я настъпи. Но Оли я остави и маман се приближаваше с чичо Денис. И хората не я настъпваха. Много хора я гледаха. Някои се усмихваха. Почувства се в безопасност.

— Ари. — Оли ѝ подаде чашата. — Внимавай да не я разлееш.

Пуншът беше зелен. Тя се поколеба, но миришеше приятно и се оказа вкусен.

— Ставаш прекалено голяма да те носи човек — каза чичо Денис. Ари вдигна глава и сбърчи носле. Не бе сигурна, че това ѝ харесва. Маман казваше същото. Но не и Оли. Оли беше голям и много силен. Бе различен от другите. Тя обичаше да я носи: обичаше да обвива ръце около врата му и да се притиска към него, защото той беше като стол, на който можеш да се покатериш, и не усещаше костите му. И бе топъл. И миришеше хубаво. Но Оли носеше пунш на маман и чичо Денис от друга купа и тя просто не се отдалечаваше от него, и пиеше пунша си, докато Денис и маман разговаряха.

— Искаш ли торта? — попита Оли. — На детското парти също ще има торта.

Това звучеше по-обещаващо.

— Искам още пунш — отвърна Ари и му подаде чашата си. — И торта, моля. — После остана да го чака. Сключи ръце зад гърба си и си спомни, че маман ѝ казваше да не се люлее на пети, защото изглеждала глупаво. Непознати хора идваха при нея и ѝ казваха, че е хубава, пожелаваха ѝ честита Нова година, но на Ари ѝ се искаше да си тръгне, ако не бяха пуншът и тортата, които ѝ носеше Оли. Щеше да почака само заради това.

Детското парти обещаващо повече. Може би там щеше да има подаръци.

— Ела тук и седни — каза Оли. До стената имаше столове. Тя изпита облекчение. Ако разлееше пунш по новата си рокля, маман щеше да ѝ се кара. Ари се покатери на един от столовете. Оли нагласи чинийката в скута ѝ и остави чашата на стола до нея. Целият ред беше на нейно разположение.

— Отивам и аз да взема пунш — каза той. — Стой тук.

Тя кимна. Вкусна торта. От хубавата. С глазура. Ари клатеше крака, ядеше тортата и облизваше пръстите си, докато Оли чакаше на опашката, а маман приказваше с Денис и Джиро.

Може би чакаха подаръците. Може би щеше да се случи нещо интересно. Всички бяха с красиви дрехи. Някои беше виждала у дома. Но много бяха непознати. Тя дояде тортата, облиза пръстите си и се изхлузи от стола, защото повечето хора се трупаха край масите и имаше много свободно място.

Хареса ѝ една прозрачна зелена блуза. И черните дрехи на един мъж, целите лъскави. Но бижутата на маман бяха най-красиви.

Един мъж с огненочервена коса.

В черно. Ази. Тя го загледа. Винаги беше смятала, че косата ѝ е красива. По-красива от косите на другите. Но неговата коса наистина бе прекрасна. И той. Не беше честно. И тя искаше такава коса.

Мъжът се обърна към нея. Не бе ази. Лицето му се напрегна. Престори се, че не е забелязал погледа ѝ. До него имаше някакъв тъмнокос мъж. Той също я погледна и това не се хареса на другия.

Въпреки това я гледаше. Беше красив като Оли. Гледаше я по-различно от възрастните и Ари си помисли, че не бива да го прави, ала не искаше да гледа нищо друго, защото той бе различен от всички. Червенокосият ази стоеше до него, но той не беше важен. Важен бе мъжът. Мъжът я гледаше и тя никога не го беше виждала. Никога не бе идвал у тях. Никога не ѝ беше носил подаръци.

Тя се приближи. Червенокосият не искаше Ари да се приближава до приятеля му. Държеше ръката си на рамото му. Като че ли тя щеше да му го отнеме. Но мъжът я гледаше така, сякаш бе маман. Сякаш беше направил нещо лошо и тя бе маман.

Той беше заел нейното място. А тя — мястото на маман. И червенокосият ази бе заел мястото на Оли, когато маман викаше.

После червенокосият видя зад нея нещо опасно. Ари се озърна.

Маман идваше. Но когато Ари погледна, маман спря.

Всички бяха неподвижни. Всички ги наблюдаваха. Не приказваха. Имаше само музика. Всички се страхуваха.

Тя се запъти към мъжа.

Всички потръпнаха.

Ари спря. И всички отново потръпнаха. Дори маман.

Заради нея.

Тя пак погледна към маман. Потръпване.

Погледна към мъжа.

Потръпване. Всички.

Не знаеше, че може да го прави.

Маман щеше да побеснее. И Оли също.

Червенокосият ази и мъжът я наблюдаваха, докато се приближаваше към тях. Мъжът изглеждаше така, сякаш тя щеше да го отмъкне. Така смяташе и червенокосият.

Мъжът имаше красиви ръце като на Оли. Много приличаше на Оли. Всички хора го смятаха за опасен. Грешаха. Ари го знаеше. Тя можеше да ги уплаши.

Ари се приближи и го хвана за ръка. Всички правеха каквото искаше тя. Даже той.

Това ѝ харесваше.

— Казвам се Ари — рече Ари.

— Аз съм Джъстин — тихо отвърна Джъстин. Съвсем тихичко.

— Отивам на парти — каза тя. — У Вальри.

Джейн Щрасен се приближи, за да отведе детето. Решително. Грант застана помежду им, постави ръка на рамото на Джъстин и го накара да се обърне.

Тръгнаха си. Нямаше какво друго да направят.

— По дяволите — каза Грант, когато се върнаха в апартамента, — ако никой не беше реагирал, нямаше да се случи нищо. Абсолютно нищо. Тя усети.

— Трябваше да я видя — отвърна Джъстин.

Не можеше да обясни защо. Освен... казваха, че тя наистина е Ари. До този момент Джъстин не го беше вярвал.

VII

— Лека нощ, миличка — каза маман и я целуна. Ари протегна ръчички, прегърна маман и също я целуна.

Маман излезе, после стана тъмно и Ари се сгуши в леглото с Пухчо.

— Тя добре ли е? — попита в спалнята Оли. И Джейн кимна, докато разкопчаваше блузата си. — Сера, съжалявам...

— Всичко е наред.

Оли все още беше потресен.

Всъщност и тя. Нямахше нужда да споменава, че идеята е била на Денис и Джиро.

Олга беше мъкнала детето със себе си като малък манекен — бе го подлагала на високо социално напрежение, в което чувствителните нерви на Ари сигурно се бяха опъвали до крайност.

Не можеха да вдигнат булото на секретността. Имаха достъп само до една част от тази напрегната атмосфера — в самия Рисюн.

Семейството. В цялото му разнообразно, зловредно великолепие. Гадеше й се.

VIII

Когато излязоха за работа, Джъстин се загърна в палтото си и пъхна ръце в джобовете си. Не бързаха.

— Доведоха я — каза Грант. — Не ни забраниха да отидем. Може би не са очаквали, че ще се случи, но ние не бяхме виновни. Пълна зала с психолози — и всички се вцепениха. Те я подтикнаха. Тя усети тяхната реакция, не нашата. Тя е на четири години, Джъстин. И всички се стреснаха. Какво би направило всяко друго четиригодишно дете?

— Щеше да изтича при майка си, по дяволите. И понечи да го направи. После всички се отпуснаха и тя го усети. — Внезапно го полазиха тръпки.

— Идвало ли ти е наум — попита Грант — колко несигурна е паметта на гражданите? Поточно мислене. Вие имате пророчески сънища, нали? Можеш да сънуваш, че някой изпива чаша мляко. Седмица по-късно виждаш Яни да пие чай на обяд и ако този факт има висока вълнова стойност, ще свържеш съня си с него, ще се закълнеш, че си го сънувал точно на тази маса и след това дори психосондирането няма да разкрие истината. Това ми се е случвало два пъти през живота ми. И винаги вадех записа от избата и отивах на дивана за сеанс, докато се почувствам по-добре. Чуй ме: ще призная, че поведението на детето може да има някакъв смисъл.

IX

Офисът на Джиро си беше същият — същата врата и същата ключалка — доста повече мерки за сигурност, отколкото бе взимала Ари. Джиро вече беше съветник Най — за пред външните. Ала всички в Дома знаеха кой продължава да командва Службата за сигурност.

Джъстин пъкна картата си в ключалката, чу изщракването и въведе гражданския си номер. После отвори вътрешната врата. Абан седеше на обичайното си бюро.

Това беше първото, което видя. В следващия миг забеляза двамата ази от Службата за сигурност. Абан небрежно се надигна от стола си.

Джъстин се закова на място. И погледна по-близкия от азите.

Имаха скенер.

— Разперете ръце, сер — каза онзи отляво. Той им се подчини, остави ги да прокарат палката по тялото му. Устройството откри нещо в джоба на палтото му — хартиена салфетка. Джъстин го изгледа презрително.

След като се убедиха, че не е въоръжен, Абан отвори вратата и го въведоха вътре.

Там не беше само Джиро. Там беше и Денис. И Петрос Иванов. Един от азите леко го хвана за ръката и го поведе към единствения свободен стол пред бюрото на Джиро. Денис седеше отляво, Петрос — отдясно.

Като трибунал.

Хората от Службата за сигурност застанаха неподвижно докато Джиро не вдигна ръка и не им каза да излязат. Но след затварянето на вратата ушите на Джъстин му подсказаха, че някой все пак е останал.

Абан.

— Разбираш защо си тук — каза Джиро. — Излишно е да ти обяснявам.

— Да, сер — глухо отвърна Джъстин.

— Имаш ли какво да кажеш? — попита Джиро.

— Мисля, че не бива.

— Можеше да си тръгнеш, по дяволите.

— Тръгнах си.

— После. — Джиро гневно стисна устни, взе диктофона от бюрото си и го завъртя между пръстите си. — Какви бяха намеренията ти? Да саботираш проекта ли?

— Не. Бях там като всички други. А вие какво целяхте? Да я покажете пред всички ли? Да впечатлите Семейството? Да измамите пресата? Басирам се, че сте направили запис.

— Никой не е подтиквал детето — тихо каза Денис. — Имаш думата ми, Джъстин.

— Глупости. Всичко беше за пред медиите, нали — детето открива клонинга на убиеца. Господи, какво постижение на науката!

— Не се прави на артист — рече Джиро. — Разговорът не се записва.

— Джъстин — умолително каза Петрос. — Никой няма да те „обработва“. Не за това сме се събрали тук.

— Естествено.

— Тук сме — изсумтя Джиро, — за да ни отговориш на един прост въпрос. Ти ли я подтична?

— Сами открийте отговора. Напишете каквото искате. Изгледайте проклетия запис.

— Вече го направихме — отвърна Джиро. — Грант е срещнал погледа ѝ. Ти също, точно преди тя да се запъти към вас.

Атака срещу нова цел. Разбира се, че щяха да стигнат до Грант.

— Какво друго гледаха хората? Какво друго имаше да гледаме? Гледах нея. Смяташ ли, че ще отида там и няма да я гледам? Ти ме видя там. Можеше да ми кажеш да си тръгна. Но не го направи. Инсценирал си го. Ти си инсценирал всичко. Колко души знаеха? Само ти ли?

— Значи твърдиш, че не си я подтикнул?

— По дяволите, не. Грант също. Питам го. Вината не е негова. Нито пък моя.

— Ти не обичаш учебните записи — каза Джиро. — Това е странно за програмист.

— Просто не им вярвам.

— И не взимаш дори развлекателни записи.

— Много работя.

— Не ме лъжи. Не взимаш запис повече от веднъж месечно. Адски странно отношение от страна на програмист.

Джъстин не каза нищо. Бе изразходвал всички лесни отговори.

— Даже Грант не ходи в лабораторията за записи — продължи Джиро. — Използва домашното си устройство. Кое е нарушение на правилника.

— За това няма правило. Щом така предпочита, никой не може да го задължи. Грант е умен, бързо възприема...

— Значи не си го инструктирал, така ли?

— Не съм.

— Грант е самостоятелен, напълно социализиран — каза Петрос. — Не се нуждае толкова често от утвърждаване на психомодела. Но като се има предвид какво е преживял, ще е по-добре, ако приема дълбочинен запис. Просто като превантивно средство.

— Като се има предвид какво е преживял ли? Не!

— Значи си го инструктирал — рече Джиро.

— Не. Решението е негово. Решението е негово и той има право, също като мен, поне доколкото знам.

— Не съм сигурен, че се нуждаем от програмисти, които изпитват страх от записи.

— Жертвата на убийството на Ари не е само една — рече Петрос. — Не можем да пренебрегнем този факт. Когато се случи инцидентът, Джъстин беше момче. И беше жертва на престъплението на самата Ари. Наблюдавах го. Пращах му съобщения да дойде на разговор. Вярно ли е, Джъстин?

— Вярно е.

— Ти не ми отговаряше, нали?

— Не. — Обзе го паника. Пригади му се.

— Цялата тази история с Проекта адски те плаши, нали? — попита Петрос.

— Живей и остави другите да живеят. Съжалявам детето. Сигурен съм, че подслушвате апартамента ми. Надявам се интимните моменти да са ви доставили голямо удоволствие.

— Джъстин. Кажи ми истината. Още ли получаваш записни спомени?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да. Сигурен съм.

— Мисля, че това е отговорът на твоя въпрос — обърна се Петрос към Джиро. — Стресът. Ари веднага го е усетила. Повече ме безпокои психическото състояние на Джъстин. Според мен ще е най-добре да се върне в своето крило, да присъства на семейните събирания и да продължи нормалния си живот. Няма полза от психосонда. Подложен е на достатъчно стрес. Искам обаче да идва на консултации.

— Джиро — каза Денис, — ако вярваш в чувствителността на малката Ари, имай предвид, че тя не се страхува от Джъстин. Тъкмо обратното.

— Това също не ми харесва. — Джиро изглежда Джъстин изпод смръщените си вежди. — Ще послушаш Петрос. Ако ми съобщи, че продължаваш да не ходиш при него, веднага ще те пратя в някоя климатична станция. Разбра ли ме?

— Да, сер.

— Ще продължиш да работиш. Ако пътищата ви с Ари случайно се пресекат, използвай собствената си преценка дали да говориш с нея. Така че да не предизвикаш любопитство. Ще присъстваш на семейните събирания. Ако тя те заговори, дръж се любезно. Нищо повече. Ако направиш нещо друго, пак ще се озовеш тук и тогава няма да съм в добро настроение. Същото се отнася за Грант. Обясни му го. Разбра ли ме?

— Да, сер. — Точно като ази. Тих. Почтителен. „Това е капан. Все още не се е затворил. Има още нещо.“

— Можеш да си вървиш. Отвори, Абан.

Джъстин стана. Денис го последва навън и го спря.

— Джъстин, подложен си на страхотно напрежение. Разбери, това не е старата Ари. Не искаме нова вражда с вашия род, честно. Не искаме да играеш ролята на Джордан. Знаеш какъв е залогът.

Той кимна.

— Чуй ме, Джъстин. Джиро те е подложил на психосонда. Отлично знае, че си откровен. Просто...

— Мръсник!

— Просто не усложнявай положението. Направи каквото ти казва Джиро. Не допускай грешка. Не искаш да нараниш момиченцето, нали? Знам, че не искаш. Стореното от Ари... няма нищо общо с нея.

— Не съм направил абсолютно нищо на Ари, за Бога. Мислиш ли, че бих наранил дете?

— Знам. Просто си помисли. Помисли за това следващия път, когато се срещнеш с нея. Ари те е съсипала. Ти си в състояние да направиш същото с това дете. Можеш да го нараниш. Искам сериозно да помислиш за това.

— Нищо не съм й направил!

— Знам. Успокой се. Чуй ме. Ако постъпиш както трябва, мога да ти помогна.

— Ха!

Азите от охраната излязоха и Денис отново го хвана за ръката и го придърпа към стената.

— Джъстин. Искан да ти кажа... молбата, която лежи на бюрото ми, за телефонната връзка... ще изчакам и ще ти дам разрешение. Ще чуваш Джордан с известно закъснение — той е умен и Службата за сигурност трябва да има време да преценява думите му. Това е всичко, което мога да направя.

— Какво ще ми струва?

— Нищо. Просто не допускай грешки. Става ли?

Той не отговори.

— Адски съжалявам. Но искам да участваш в Проекта. Тъкмо затова накарах Джиро да те остави тук. Ари те харесваше, наистина те харесваше. Враждата между нея и Джордан беше стара. Но когато видях резултатите от тестовете ти, тя те взе при себе си.

— Те бяха фалшифицирани!

— Не. Знаеш го. Но тя видя, че имаш качества. Не можеше да се мериш с нея, но пък теб не те е възпитавала Олга Емъри. Самата тя ми го каза, не те лъжа — каза, че си по-добър, отколкото показвали резултатите, несравнимо по-добър от Джордан. Това са нейни думи, не мои.

— Обаче не е имала предвид науката, ясно ти е.

— Грещиш. Разбери, тя имаше рак. Странично явление от подмладяването. Знаеше, че е в болна, а моментът беше ужасно неподходящ. Операцията щеше да забави проекта. Аз го знам, защото бях неин приятел, Джъстин. Бях единственият, на когото позволяваше да чете записките й. Става дума за проекта. Мисля, че се съмняваш в него. Няма сравнителен материал, няма успешни прецеденти... Но той

се основава на два века клониране на ази. Това е човешки живот, въпросът има емоционално, субективно измерение. Насаме, Джъстин, можем да сме на абсолютно противоположни мнения и аз уважавам професионалната ти честност. Но ако се опиташ да ни саботираш, ще откриеш в мое лице враг. Разбираш ли ме?

— Да, сер.

— Ще ти кажа и друго: Ари извърши някои много лоши неща. Но тя беше велика жена. Тя беше Рисюн. И беше моя приятелка. Аз те предпазвах, пазех и нейната репутация и проклет да съм, ако някакъв жалък инцидент да я съсипе. Няма да ти го позволя. Разбираш ли ме?

— Вие пазите записите в архивите. Ако това нещастно дете дори само наполовина върви по пътя на Ари, изследователите ще се интересуват и от най-малката подробност — а това не е малка подробност.

— Това няма да има значение. Тази история е от края на живота ѝ и излиза извън кръга на интересите им. И все пак тъкмо затова работим с Рубин. Рубин е онзи, до когото могат да се докопат военните. Ари е наш проект. Държим методите си в тайна.

— Разбирам, сер — тихо отвърна той.

Денис го потупа по рамото.

— Казвам това за пръв и единствен път. Няма да го повтарям. Искам да приемеш услугата, която ти правя, и да запомниш думите ми. Става ли?

— Да, сер.

Ставаше нещо.

Х

— Ако Проектът успее, значи е валиден — каза Грант. — Винаги си казвал, че те нямат намерение да публикуват информацията. Рисюн никога не публикува информация. Рисюн прави пари от откритията си. Ако Рисюн си върне Ари, Ари, която да насочва бъдещите проучвания, смяташ ли, че ще направят успеха си публично достояние? Не. Рисюн ще получи договорите с Бюрото на отбраната. Власт, секретност, пари — Рисюн ще получава все повече и повече власт. Рисюн никога няма да публикува откритията си. Рисюн ще работи по договор с Бюрото на отбраната и ще получава всичко, каквото иска, стига Бюрото да получава обещания за клониране на отделни индивиди. Това отнема години. Отнема цял човешки живот. Междувременно Рисюн прави други неща за Бюрото на отбраната, както и за себе си.

Джъстин само кимна.

— Вие сте много странни, вие гражданите — продължи Грант. — Навярно се дължи на структурата на собствените ви психомодели — и най-вече на вашата логика. Ние знаем, че основните ни пластове са стабилни. Кой съм аз, че да съдя създателите си?

XI

Джейн седна на ръба на леглото и отметна косата от очите си. Оли се отпусна до нея и прокара устни по тила ѝ.

Детето, слава Богу, вече спеше — за тази вечер Нели беше спечелила битката.

Ари бе нервна — през целия ден. Искаше пак да отиде у Валъри, за да си играе.

Това трябваше да се промени. Валъри ставаше проблем, както беше предвидила Джейн. Ари трябваше да си намери друго другарче. Никога не бе имала само едно.

По дяволите. Ужасен удар за едно дете.

Оли я прегърна и попита:

— Какво има?

— Опитай да ме разсееш, Оли, мили. Тази вечер не искам да мисля.

„По дяволите. Дори започвам да говоря като Олга.“

Оли я целуна по рамото.

— По дяволите, Оли, давай по-грубо. В настроение съм да убия някого.

Оли най-после я разбра и я бутна на леглото, като стискаше ръцете ѝ, защото нямаше особено желание тя да го издере.

Оли беше адски добър — като всички ази, подлагани на такова обучение.

Джейн въздъхна и след малко се предаде. Хубавото на това да имаш ази за любовник беше, че той винаги е в настроение. Винаги повече се грижеше за нея, отколкото за себе си. Тя бе имала десетки обикновени любовници. Но странно... повече обичаше Оли.

— Обичам те — прошепна в ухото му Джейн, когато Оли се унасяше, отпуснал глава на рамото ѝ. Тя прокара пръсти през влажната му от пот коса и той я погледна с озадачено, щастливо изражение. — Наистина те обичам, Оли.

— Сера. — Оли остана абсолютно неподвижен, сякаш след всички тези години Джейн бе изгубила ума си. Той беше изтощен. На

нея все още не ѝ се спеше. Но ако тя искаше да разговарят, Оли щеше да остане буден, Джейн го знаеше.

— Просто реших да ти го кажа.

— Благодаря — без да помръдва, отвърна Оли. Като че ли си мислеше, че има още нещо.

— Това е. — Джейн го погали по рамото. — Някога искало ли ти се е да си гражданин? Да вземеш последния запис? Да се махнеш оттук?

— Не — отвърна той. Дишането му се ускори. — Наистина. Не искам. Не бих могъл да те напусна.

— Можеш. Записът ще реши този проблем.

— Не искам. Наистина не искам. Записът не може да ме накара да поискам да се махна оттук. Нищо не е в състояние да ме накара. Не ми заповядвай да го взема.

— Няма. Само се чудех, Оли. Ами ако се наложи аз да замина?

— Ще дойда с теб!

— Наистина ли?

— Къде ще отидем?

— На „Крайна“. Не веднага. Но искам да се уверя, че си съгласен. Защото те обичам. Толкова, че ако искаш, мога да те взема с мен. Заслужаваш го след всички тези години. Искам да си щастлив.

Той понечи да отговори, но Джейн го спря.

— Не. Изслушай ме. Аз остарявам, Оли. Не съм безсмъртна. А те ужасно се страхуват, че няма да пусна Ари, когато трябва... Джиро и Денис са решили, че тя е прекалено привързана към теб. Искат това да престане. Край на контактите с нея. Студено и критично отношение. Понякога ми се струва, че те искрено се надяват да умра по поръчка, точно като в проклетия сценарий. Днес разговарях с Джиро... Предложи ми да стана директор на „Рисюнспейс“. Проекта „Рубин“.

— Винаги си казвала, че искаш да се върнеш в космоса.

— Исках, Оли. Исках го години наред. Докато... по някое време просто остарях. И вече не го искам. Всичко, което познавам, е тук, всичко, което ми е скъпо... — Обаче няма да го имам. Те могат да ме повишат. Или да ме пенсионират. Проклета да съм, ако позволя да ме пенсионират. Винаги става така, когато си вършиш работата и не се стремиш към власт. Онова парвеню Джиро може да ме уволни. Проклет да е. Затова ще замина на „Крайна“

— Джейн, ако ти кажа, че искам да дойда, какво ще ми отговориш? Че съм глупав ази, който не знае какво иска ли? Мислиш ли, че ще те оставя да заминеш с някой проклет ази от Града?

— Аз съм на сто и...

— Не ме интересува. Не прави и двама ни нещастни. Не се преструвай. Искаш да ти кажа, че искам да съм с теб. Ето, казвам ти го. Но не е честно да ми причиняваш това. Направо го чувам: „По дяволите, Оли, ще те оставя в Рисюн, ще те оставя...“ Не искам да слушам това цели две години.

Джейн го погали по бузата.

— Няма. Проклет да е този проект. Оли, те не искат да докосваш Ари.

Челото му се сбърчи от мъка.

— Значи обвиняват мен.

— Не става въпрос за търсене на вина. Те виждат, че Ари те обича. Искат веднага да се махнеш и аз ги пратих по дяволите. Казах им, че ще проваля проекта. Че ще разкажа всичко на детето. Естествено, те бяха готови с друго предложение. Мислеха си, че с радост ще го приема. И заплаха. Пенсионирание. Какво можех да сторя? Приех директорския пост. Измъкнах и себе си, и теб от Рисюн. Би трябвало да се радвам.

— Съжалявам, ако вината е моя.

— Не, не е твоя. Нито моя. Никой не е виновен. Олга никога не е била детето. Слава Богу. Но вече не мога да издържам, Оли.

— Не плачи. Аз пък не мога да издържам, когато плачеш.

XII

— Не, разбира се — каза той на Петрос. Диктофонът работеше и Джъстин отлично знаеше, че са включили гласов анализ, резултатите от който навярно излизаха на малкия екран.

— Ти си много близък със своя ази — каза Иванов. — Не изпитваш ли известни опасения? Знаеш, че азите не са способни да се защитят от такова нещо.

— Много съм мислил за това. Разговарял съм и с Грант. Поради известни причини, знаеш за какво говоря, и двамата имаме проблеми, които ни изолират от останалите в Дома.

— Беше ли на партито?

— Да, бях. Тя е мило момиченце, нали?

Той горчиво се усмихна.

— Как се справям с гласовия анализ?

— Хм, в допустимите граници.

— И аз така мисля. Опитваш се да ме накараш да реагирам, но трябва ли да го правим чак толкова нелепо?

— Значи смяташ детето за нелепо.

— Смятам го за очарователно. Мисля, че е поставено в нелепо положение. Що се отнася до мен, те държат баща ми на прицел, затова няма да направя нищо, което да го излага на риск. Това е моята етика. Лъжа ли?

Петрос вече не се усмихваше. Наблюдаваше монитора.

— Чудесно. Чудесна реакция.

— Сигурен съм.

— Адски си ядосан, нали? Какво мислиш за Джиро?

— Обичам го като роден баща. Как беше това за сравнение? Истина или лъжа?

— Не си играй с тези неща. Ще настоя да се подложиш на известна терапия. Мммм, пулсът ти малко се ускорява.

— Ще се подложа на терапия. Стига моят ази да бъде до мен.

— Неравномерен пулс.

— Виж, Петрос, преживях истински ад на това място. Но вече не съм паникьосано хлапе. Знам къде да подам жалба, освен ако не възнамерявате да ме затворите и просто да изчезна — адски кофти за записа ви, нали?

— Ще направя нещо по-добро. — Петрос натисна няколко бутона. — Ще ти дам записа. Просто искам да ми дадеш дума, че ще го използваш.

— Виж, това вече е истинска изненада. Жалко, че изключи монитора.

— Не си навличай неприятности, Джъстин. Казвам ти го неофициално. Изпълнявай нарежданията. Няма да ти позволят да се обаждаш на баща си.

— Естествено. И без това всичко е игра. А аз повярвах на Денис. Макар да знаех, че не бива.

— Денис не е виновен. Военните забраниха. Просто известно време бъди по-сговорчив. — Въздишка. — Ще се срещна с Джордан. Искаш ли да му кажа нещо?

— Кажи му, че го обичам. Какво друго няма да бъде цензурирано?

— Ще му кажа каквото мога. Тази част от разговора ни е неофициална. Ако на мое място беше друг, щеше да е по-лошо. Помисли за това. Можеш да си вървиш. Не забравяй да вземеш записа.

[1] Фигура, състояща се от заострена тръба, чийто тесен край е извит назад, минава през страната на тръбата и се разширява, за да се съедини с широкия край, позволявайки на всеки две точки от фигурата да се свържат с непрекъсната линия (по името на немския математик Феликс Клайн (1849–1925)). — Б.пр. ↑

ТРАНСКРИБИРАН ОТКЪС ОТ: ПРИНЦИПИ НА РАСТЕЖ УЧЕБЕН ЗАПИС ПО ГЕНЕТИКА: №1 „ИНТЕРВЮ С АРИАН ЕМЪРИ“: I ЧАСТ

РИСЮНСКИ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПУБЛИКАЦИИ: 8970-8768-1

ОДОБРЕНИ ЗА 80+

Доктор Емъри, благодаря ви, че ни давате шанс за няколко директни въпроса относно вашата работа.

Радвам се, че имам тази възможност. Аз ви благодаря. Продължавайте.

Вашите родители са основали Рисюн. Това е всеизвестно. Знаете ли, че някои биографи ви наричат „главен архитект на Съюза“?

Чувала съм това обвинение. (Смях.) Иска ми се да бяха почакали, докато умра.

Значи отричате своето политическо и научно влияние?

Аз не съм повече архитект на Съюза, отколкото беше Бок. Науката не е политика. Може само да ѝ въздейства. Ние имаме толкова малко време. Имате ли нещо против да разкажа едно мое наблюдение, което може да отговори на някои от въпросите ви?

Не, разбира се.

Когато сме напуснали Земята, ние сме представлявали ограничени генотипи дори поради самия факт, че сме годни за космоса. „Най-умните и най-силните“, струва ми се, такъв е бил популярният израз навремето. Когато вълната стигнала на Пел, генотипите били малко повече, но в никакъв случай не били представителни за Сол, още по-малко за Земята.

Сайтин е пресяване на пресяването на пресяването... което означава, че ако съществува изкуствено подобрена популация, това е

Сайтин — Източният блок, както го наричали тогава, предимно учени. Съвсем малка група, невероятно далеч от търговията и... нека го наречем „опрашването“ на търговците. Положението било опасно. Оттук и създаването на Рисюн. Ето какво е било първоначалното ни предназначение. Хората свързват Рисюн с азите. Азите са само средство за постигане на конкретна цел и някой ден, когато населението достигне, както го наричат „положителен технически растеж“, в тези райони няма да се произвеждат ази.

Но засега азите изпълняват друга функция. Азите са резервоарът на всяка генетична особеност, която сме били в състояние да установим. Разбира се, ние отстраняваме очевидно вредните гени. Но колкото и грижливо да са подбрани, ограничените генотипи имат и отрицателна страна, липса на гъвкавост, липса на реакции към средата. Експанзията е абсолютно наложителна, за да избегнем съсредоточаването на първоначално ограничени генотипи в центъра на Съюза. Не става дума за евгеника. Става дума за разселване. Става дума за задължителното разпространение на генетична информация в същите съотношения като на Земята. И имаме съвсем малко време.

Защо?

Защото дадено население постоянно се увеличава и запълва дадена екосистема, било то планета или станция, за сравнително кратък период. Ако това население не съдържа достатъчно генетична информация, особено население с по-голяма гъстота, отколкото в периферията на системата — говоря за Сайтин, разбира се — и е концентрирано в културния център на Съюза, друго измерение, недостъпно на по-нисшите форми на живот, но изключително важно от гледна точка на създаване, способно да променя собствените си системи във всяко едно отношение — ако не съдържа адекватна генетична информация, това население ще се изправи пред необходимостта да вземе културно или генетично радикално решение. Като се разпространява в космоса с много по-малка гъстота и с такава предварителна селекция, човечеството ще се изправи пред потенциална еволюционна катастрофа след сравнително малко поколения — или отклонение, прекалено крайно, за да оцелее при сериозни предизвикателства, или отклонение в генетична криза с различен и непредвидим резултат — създаване на

нов вид от рода homo и най-вероятно генетична задънена улица и политическа трагедия. Не забравяйте, че ние сме нещо повече от обществени животни, ние сме политически животни и сме в състояние да се превърнем в съперници на самите себе си.

Имате предвид война?

Или хищничество. Никога не го забравяйте. Разселването е абсолютно наложително, но също и адекватно на разнообразните генотипи в отделните колонии. Това е причината за създаването на азите. Те са важни фактори в това разнообразие и фактът, че създаването им е било наложено от икономически интереси, ми е противен. Историята може да ме обвини за много неща, но аз се вълнувам от съдбата на азите и съм използвала цялото си влияние, за да им осигуря защитата на закона. Ние не създаваме тети, защото се нуждаем от евтина работна ръка. Създаваме тети, защото те са съществена част от човешката алтернатива. Координацията ръка-око на TP-23 например е изключителна. Техният психомодел им позволява да се проявяват отлично в среда, в която биха се провалили дори гениални граждани. Те са издръжливи и ви препоръчвам, ако някога се озовете в трудно положение в сайтинската пустиня, спътникът ви да е ази TP, който ще оцелее, за да увековечи своя тип, даже вие да не оцелеете. Това е генетична алтернатива в действие.

Някой ден вече няма да има ази. Те ще изпълнят предназначението си, а именно да се размножават и да запълват празнотите в човешката генетична информация, докато първоначалните генотипи се разпространяват до математически установена гъстота — нещо абсолютно необходимо за бъдещото ни благоденствие, за собственото ни генетично здраве.

Пак повтарям: азите са генетична алтернатива. Те са фактор за промяната и адаптацията в най-голямото предизвикателство, пред което се е изправял човешкият вид. Те са точно такива, каквито са, защото срокът за постигането на тази цел е изключително кратък.

Докаато все още не съм изчерпала търпението ви, ще си позволя да отбележа две много важни неща. Първо, Рисюн настоява за пълно интегриране на всички азигенотипи в гражданското население във всяка област от Съюза, получила статут от първи клас. От практична гледна точка, азите са решение за едно поколение:

основното им предназначение не е да служат като работна ръка, а да открият район за колонизиране, да положат основите на производството и да дадат потомство, което да влее генотипите си в гражданските среди в достатъчно количество, за да гарантира генетично разнообразие. Единствените ази, които трябва да се произвеждат за каквито и да е други цели, са свързани с отбраната и националните интереси.

Второ, Рисюн ще се противопостави на всеки, който се опита да институционализира азите като икономическа необходимост. Азипроизводството в никакъв случай не бива да се превръща в обикновен доходен бизнес.

Искате да кажете, че имате общи интереси с аболиционистите, така ли?

Категорично. Винаги сме имали.

ГЛАВА 5

I

Флориан тичаше по тротоара пред Трето общежитие, но когато срещна неколцина По-възрастни си спомни какво изисква възпитанието, спря и се поклони. По-възрастните му отвърнаха с едва забележимо кимване. Защото бяха по-големи. Защото Флориан бе на шест и защото за момчетата беше естествено да тичат, но също бе естествено По-възрастните да имат сериозна работа.

Този път и Флориан имаше работа. Току-що излизаше от учебен запис. И беше получил Назначение, истинско Назначение. Той толкова се развълнува, че два пъти помоли отговорничката да му позволи да отиде там, а не в Развлекателната зала.

Отговорничката му даде талона, както и талона за Развлекателната, за по-късно, каза му тя, стига първо да го покажел на работната отговорничка. И беше протегнала ръце. Прегръдка за отговорничката, за милата отговорничка, и не тичай по коридора, върви, върви, върви чак до вратата, върви по тротоара, докато стигнеш до пътя, и тогава тичай, тичай колкото сили имаш.

С други думи много бързо, защото той не бе само умен като алфа, но и силен.

Напряко между Четвърто и Пето общежитие и после към ЗМД-сградата. И преди беше идвал тук. Бе виждал обора. Миризмата му харесваше.

Отпред имаше нещо като Подготвителен център. Целият бял, с херметична врата, разбира се. Трябваше да отиде в Центъра. Знаеше го от записа. Той спусна външния капак и влезе в оживен офис. Следваше гишето.

— Аз съм Флориан АФ-9979 — каза той и подаде червения талон. — Назначен съм тук.

Тя учтиво му кимна. Флориан зачака, като облизваше пресъхналите си устни, докато Работничката вкарваше талона в машината.

— Разбира се — рече тя. — Можеш ли да следваш цветовете?

— Да — без никакво колебание отвърна той.

И не я попита нищо, защото тя беше Работничка и си вършеше Работата, както навярно щеше да му отговори. Питаш, ако след като е свършила, не получиш каквото ти трябва. Така не караш хората да допускат грешки. Кое е Простъпка от твоя страна. Знаеше го.

Тя седна пред клавиатурата, написа нещо и машината изплю карта. Работничката я взе и ѝ закачи щипка. Флориан развълнувано я наблюдаваше, защото знаеше, че това е електронна карта и че навярно е негова, защото Работничката работеше по неговото Назначение.

Тя му я подаде и се наведе над гишето, за да му обясни някои неща. Флориан се повдигна на пръсти и се завъртя така, че и двамата да могат да виждат картата.

— Това е името ти, това са твоите цветове. Това е електронна карта. Закачи я на джоба си. И внимавай да не я забравиш, когато се преобличаш. Това е много сериозно. Ако я изгубиш, веднага ела тук.

— Да — каза той. Знаеше всички тези неща от записа.

— Имаш ли въпроси?

— Не. Благодаря.

— Аз ти благодаря, Флориан.

Той излезе навън и погледна към ъгъла на сградата, където започваха цветовете кодове, но и без това можеше да прочете всички думи на картата — и на сградата.

Вече никакво тичане. Това бе Работа, важна Работа. Синьото беше неговият цвят, и бялото в него, и зеленото в бялото, затова се запъти в синята посока, докато влезе в синята зона, после и в бялата зона на синята зона. Все по-вълнуващо. Тук бяха оборите. Накрая видя зелен знак и го последва до зелената сграда, която носеше обозначение ЗМД 899. Точно така.

— Флориан — рече отговорникът, когато видя картата. — Добре. — Измери го от главата до петите. И повика ази на име Анди да му покаже работата.

Но той вече знаеше от записа. Трябваше да храни кокошките, да се грижи водата им да е чиста и да следи температурата в люпилните и свинарника. Знаеше колко важно е това.

— Ти си ужасно малък — каза му Анди, — но ми се струва, че разбираш.

— Да — отвърна Флориан. Беше убеден, че разбира. Анди го остави да му покаже на какво е способен и остана доволен, което

направи Флориан по-щастлив от всякога.

След като смени водата в коритата, Анди му каза да опита да подържи някое прасенце. То се извиваше, квичеше и го риташе с острите си крачета, а той се смееше и се мъчеше да се предпази.

Но усещането беше приятно. Прасенцето бе топло и живо в ръцете му, макар да знаеше, че прасетата се използват за ядене и за разплод и че трябва да го има предвид и да не ги възприема като хора.

А после видя животно, каквото никога не бе виждал, толкова красиво, че зяпна. Голямо като крава, но с лъскава козина, силно, с дълги крака и грациозни движения.

— Какво е това? — попита той. — Какъв вид е?

— ЗМД-894ЕКС — отвърна Анди. — Това е кон. Първият кон на света.

II

Ари обичаше детската градина. Всеки следобед си играеха на пясъчника. Обичаше да седи боса и да строи пътища, Томи, Ейми или Сам бутеха самосвалчетата и ги изпразваха. Понякога си измисляха, че има буря, и всички работници бягаха и се качваха на камионите. Понякога се появяваха платитери и разбиваха пътищата, и трябваше отново да ги строят. Така казваше Сам. Майката на Сам работеше в строителството и Сам им разказваше за платитерите. Тя попита маман дали е така и маман потвърди. Маман бе виждала платитери, големи колкото дивана в дневната. На запад имало огромни чудовища. Колкото камион. Тяхната беше средно голяма и много грозна. Ари обичаше да играе с нея. Събаряше пътищата и стените, просто минаваше през пясъка под тях и те падаха, Ари взе платитерата, зарови я в пясъка и каза на Сам и Ейми:

— Внимавайте. Идва. — Бе ѝ писнало Ейми да строи нейния Дом. Ейми беше натрупала много пясък, правеше врати и прозорци, а Сам построи кула и Ейми я събори и му каза да построи път до вратата ѝ, защото тя правела къща и нейната къща нямала кули. Ейми взе лопатка, издълба пясъка зад прозорците и сложи вътре пластмаса, за да не се вижда. Направи отпред стена и порта за пътя. А Ари и Сам трябваше да седят и да чакат, докато Ейми строи. Затова Ари погледна към портата, през която трябваше да мине пътят, и си помисли, че тъкмо това е мястото и че целият пясък ще се срине. — Внимавайте!

— Не! — извика Ейми.

Ари провря платитерата отдолу. Бам. Събори стената. Пясъкът се посипа по ръката ѝ и тя продължи напред, защото така правеха платитерите. Дори когато Ейми я хвана и се опита да я спре.

Сам ѝ помогна да съборят къщата.

Ейми изпищя и я бутна. Ари бутна Ейми. Федра се приближи и им каза, че не бива да се бият, и им нареди да влязат вътре.

По-рано.

Беше виновна отвратителната Ейми Карнат.

На другия ден Ейми не дойде. Така ставаше с децата, с които Ари се биеше. Беше ѝ мъчно. Биеш се с тях и те ги отвеждат, и после ги виждаш само на партита. Нямаше ги Томи, Ейнджъл, Джери и Кейт, вече не можеха да си играят с нея. Затова когато на другия ден Ейми я нямаше, тя се нацупи и каза на Федра, че иска Ейми да се върне.

— Ако не се биеш с нея — отвърна Федра. — Ще помолим сера.

И Ейми се върна. Но после Ейми беше забавна. Дори Сам. Оставяха я да прави каквото си иска.

А това не бе забавно. Затова тя ги закачаше. Открадна камиончетата на Сам и ги прекатури. И Сам ѝ позволи. Просто седеше и се мръщеше, много нещастен. Тя събори къщата на Ейми преди да я е построила. Ейми само се намуси.

Ари също.

Сам пак събори камионите си и решиха, че е станала катастрофа. Това вече беше весело. Тя също игра и изправи камионите. Но Ейми продължаваше да се муси, затова Ари подкара един от камионите към нея.

— Недей — каза Ейми. — Недей!

Ари я блъсна. Ейми залитна. Ари се изправи, Ейми също. И Ейми я бутна.

Ари я бутна по-силно и здравата я ритна. Ейми я удари. И тя я удари. Дойде Федра. Ейми плачеше и Ари я ритна преди Федра да успее да ги разтърве.

Сам просто седеше и ги гледаше.

— Защото е бебе — отговори Ари вечерта, когато маман я попита защо е ударила Ейми.

— Ейми няма да се върне — каза маман. — Не и ако продължавате да се биете.

И тя обеща на маман да не се бият. Но знаеше, че няма да изпълни обещанието си.

Ейми се върна след два дни. Постоянно се цупеше, играеше си сама и изобщо не бе забавна. Дори не говореше, когато Сам се държеше мило с нея.

Затова Ари отиде и здравата я ритна няколко пъти. Сам се опита да ѝ попречи. Федра я хвана за ръката и каза, че била лоша и трябвало да седне и да си играе сама.

Тя го направи. Взе лопатката и ядосано започна да строи път. Накрая Сам дойде при нея и ѝ помогна с камиона, но тя все още беше обидена. Ейми си седеше в отсрещния ъгъл и цивреше. Така го наричаше маман. Ейми дори не искаше повече да си играе. Гърлото на Ари се сви и ѝ бе трудно да преглъща, но тя не беше бебе, че да плаче, и не можеше да понася цивренето на Ейми, това ѝ причиняваше болка и вече нищо не бе забавно. И Сам беше тъжен.

След това Ейми не идваше често. Когато я водеха, просто седеше самичка и Ари веднъж здравата я ритна в гърба.

Федра я хвана за ръката и я отведе вътре.

Ари се върна при Сам и седна. Валъри изобщо не идваше. Пит също. Най-много обичаше тях. Оставаше само Сам, а Сам беше просто Сам, широколико момче с безизразна физиономия. Той почти не приказваше, само дето знаеше за платитерите и как да поправя камиончета. Харесваше го, да. Но изгуби всичко останало. Онова, което най-много ѝ харесваше, просто изчезваше.

Не ѝ липсваше Ейми, липсваше ѝ Валъри. Били прехвърлили сера Шварц. Ари го попита дали ще идва да я вижда и той каза, че ще идва. Маман ѝ каза, че бил прекалено далеч. Ари разбра, че наистина е заминал и изобщо няма да се върне. Ужасно му се сърдеше, че е заминал. Но той не беше виновен. Бе ѝ подарил космическия кораб с червените светлини. Маман ѝ каза, че трябвало да му го върне, и Ари се подчини.

Не разбираше какво лошо има в това, но Валъри се разплака, тя също. Сера Шварц ѝ бе много ядосана. Виждаше го, въпреки че сера Шварц се държеше любезно и каза, че щяло да ѝ е мъчно за нея.

Маман я беше завела вкъщи и Ари дълго плака в леглото. Маман се сърдеше за нещо и ѝ каза да престане. Престана за малко. Но после дни наред цивреше. Маман ѝ се караше и тя преставаше да плаче, защото маман се разстройваше и вкъщи ставаше тъжно. Знаеше, че разстройва маман.

Понякога се страхуваше. Нямахте представа защо.

Опитваше се да се държи добре със Сам и Томи, но си мислеше, че ако Ейми се върне, пак ще я удари.

Искаше ѝ се да удари и Сам и Томи, но ако го направеше, щеше да остане съвсем самичка. Федра казваше, че трябвало да е добра, защото нямало повече деца.

III

— Това е Стаята — рече Инструкторът.

— Да, сер — отвърна Катлин. Беше нервна и уплашена. По-възрастните ѝ бяха разказвали за Стаята. Бяха ѝ разказвали за нещата, които правели тук, как включвали и изключвали осветлението и понякога на пода имало вода. Но нейният Инструктор винаги бе Истински отговорник. Нейният Инструктор ѝ каза, че трябвало бързо да мине през тунела.

— Готова ли си?

— Да, сер.

Той отвори вратата и тя влезе в малко помещение с друга врата. Онази зад нея се затвори и осветлението угасна.

Вратата пред нея се отвори и в лицето я лъхна студен влажен въздух.

Тя закричи напред. Дори не беше сигурна дали това е тунелът.

— Стой! — извика някакъв глас. На стената светна червена лампичка.

Това бе изстрел. Знаеше го. Тялото ѝ знаеше какво да прави. Катлин се канеше да се претърколи и да намери прикритие, но подът се наклони и тя продължи да се търкаля, докато накрая цопна в студена вода.

Размаха ръце и се изправи в дълбоката до коленете вода. Никога не трябваше да си мисли, че е в Безопасност. Някой беше стрелял. Трябваше да тича и да се прикрие.

Но: „Мини през тунела — бе казал Инструкторът. — Колкото можеш по-бързо.“

И тя се затича с всички сили, докато не стигна до стена, после продължи покрай нея, отново нагоре. Стъпките ѝ отекваха в тъмното пространство. Ужасен звук. Катлин можеше да вижда в тъмното заради светлата си кожа и коса. Не знаеше дали трябва да пълзи, или да тича, но „бързо“ означаваше „бързо“, така беше казал Инструкторът.

Тичаше с лекота, като докосваше с пръсти стената, за да не се изгуби в мрака, и протягаше другата напред, за да не се блъсне в нещо.

Тунелът зави. Тя се заизкачва нагоре, после отново се спусна и все още бе тъмно.

„Нещо“ — помисли си Катлин.

Тя заби лакът в Нещото и разбра, че е Врагът, но Врагът имаше само дрехи и Катлин продължи напред, бързо, бързо, колкото сили имаше.

Блъсна се в стената и едва не падна, но успя да запази равновесие и продължи да тича, тича, тича...

Вратата се отвори. Бяла, ослепителна светлина.

Нещо я накара да се хвърли на пода и Катлин се претърколи в малката стая. В устата си усети вкус на кръв, устната я болеше и носът ѝ беше разбит.

Първата врата се затвори, другата се отвори и мъжът на прага не бе Инструкторът. Носеше кафявите дрехи на Врага и имаше оръжие.

Опита се да го ритне, но той я Спипа и Катлин чу избръмчаването.

Вратата пак се затвори и отвори и тя стана, ядосана и засрамена.

Но този път беше нейният Инструктор.

— Врагът никога не играе честно — каза той. — Хайде да видим къде допусна грешка.

Катлин си избърса носа. Болеше я. Все още бе ядосана и засрамена. Беше минала през тунела. Искеше ѝ се да се е справила с мъжа. Но той бе По-възрастен. И това не беше честно. И носът ѝ не преставаше да кърви.

Инструкторът ѝ подаде студена кърпа и тя я преметна на врата си. Той ѝ каза, че лекарите щели да се погрижат за носа и устата ѝ. После включи диктофона и ѝ нареди да разкаже какво е направила. И я похвали.

— Повечето шестгодишни просто спират в тунела. Ти си изключително добра.

Катлин се почувства много по-добре. Но нямаше да забрави Врага. Спипваха те дори тук, след края на урока. Такова бе Правилото. Мразеше да я Спипват. Мразеше. Знаеше, че когато порасне и я Спипат, ще умре. Знаеше какво означава да умре. Водеха шестгодишните долу в кланицата и им показваха как убиват прасе. Всичко ставаше бързо и прасето преставаше да съществува. Закачваха го на кука и го нарязваха на парчета. Тогава шестгодишните разбираха

какво означава „смърт“: просто не съществуващ, превръщаш се в месо. Когато си мъртъв, няма следващ път и трябва пръв да Спипаш Врага и да го убиеш.

Тя бе добра. Но Врагът не беше честен. Това я плашеше.

Инструкторът ѝ събщи, че щяла да започне да учи стрелба. И в това щяла да е добра, защото било присъщо на генотипа ѝ. Очаквало се да се представи добре в Стаята. Всички с нейния генотип се представяли добре. Някои се представяли изключително.

Този ден постигна добър резултат. Не можеше да разкаже на никого. Не биваше. Не можеше да говори за тунела. Така ѝ нареди Инструкторът. Това било Правило.

Безпокоеше я само последният Враг. Инструкторът ѝ каза, че щяло да ѝ е по-лесно, ако е по-голяма и въоръжена, но иначе не можела да направи нищо. Допуснала грешка, като се претърколила.

— Можех да мина покрай него — рече тя.

— Той щеше да те застреля в гърба — отвърна Инструкторът. — Дори в коридора.

Катлин не преставаше да мисли за това.

IV

— Изключи видеото — каза Джъстин и Мониторът го изключи. Грант влезе в дневната — бършеше косата си с кърпа.

— Какво имаше по новините? В Новгород имало вълнение — малко загрижено отвърна Джъстин. — Нещо за някаква звезда на име Геена.

— Къде е тази звезда? — Никой не знаеше за звезда на име Геена. Или поне до тази вечер. Грант внезапно стана сериозен.

— Към Лигата. Край Викинг. — Информацията в новините не беше много конкретна. — Изглежда, там има планета. Обитавана от хора. Явно Съюзът тайно я е колонизирал. Преди шейсет години.

— Боже мой!

— Посланикът на Лигата пристигнал на станцията с официален протест. Съветът е свикал извънредна сесия. Изглежда, че сме нарушили Договора. Десетина негови клаузи.

— Колко е голяма колонията? — попита Грант.

— Не знаят. Не казаха.

— И никой не е знаел за нея? Някаква военна база?

— Възможно е. Напълно е възможно. Но вече не е. Очевидно обществото им се е върнало в първобитно състояние.

Грант подсвири с уста.

— Обитаем свят.

— Да, наистина. Не става дума за някаква скала. По новините говореха за вероятността да е нещо секретно от годините на войната.

Войната бе едно поколение преди тях. Войната беше нещо, което никой не искаше да се повтаря, но заплахата винаги си оставаше. Търговците от Лигата идваха и си отиваха. Сол бе проучил другия край на космоса и се беше опарил — опасно. Извънземни със сложна култура и изолационистки наклонности. Сега Сол отчаяно лавираше между Лигата и Съюза, опитваше се да не попадне под властта на Лигата, опитваше се да балансира. Положението беше ужасно деликатно.

Сегашното поколение смяташе, че постепенно решава тези проблеми.

Но старите ракети, които преди сто години бяха изстреляли бойните кораби, продължаваха да представляват опасност за навигацията. Понякога миналото отмъстително се завръщаше в новините.

И старите вражди изплуваха на повърхността като призраци.

— Не звучеше като да са открили само трима-четирима оцелели — каза Джъстин. — Използваха думите „незаконна колония“ и признават, че е наша.

— Е, можем да се досетим къде ще е през следващата седмица Джиро, нали?

V

Офисите ѝ бяха омръзнали. Ари седеше на бюрото в дъното на кабинета и изрязваше фигурки. После взе чист лист и нарисува риба с дълга опашка.

Накрая стана и се измъкна навън.

Маман нямаше много да се сърди, ако се поразходеше в коридора. Имаше само офиси. Никакви магазини, никакви играчки, нищо интересно. Обичаше да седи и да оцветява. Но най-хубаво беше в личния кабинет на маман, защото имаше прозорец и можеше да гледа навън.

Тук нямаше нищо друго освен врати. Повечето бяха отворени.

Ето как видя Джъстин.

Той седеше на бюрото си и пишеше на клавиатурата. Изглеждаше много сериозен, Ари застана на прага и зачака, докато я забележи.

Той винаги бе различен от останалите хора. Спомняше си го от едно оживено място, бяха двамата с Грант. Виждаше го рядко и когато попита маман защо хората се разстройват от Джъстин, маман ѝ отговори, че си въобразява.

Знаеше, че не е така. Изпитваше усещане за опасност. Знаеше, че не бива да го безпокои. Но можеше да стои в коридора, където минаваха и други хора. И просто искаше да го погледа, без да влиза вътре.

Ари помръдна и той вдигна глава и я видя.

— Здравсти — каза тя.

И отново изпита онова усещане за опасност. В очите му. И в себе си, когато си помисли, че може да си има неприятности с маман.

— Здравсти — нервно отвърна Джъстин.

Винаги беше така. Всички около него бяха нервни и ставаше още по-зле, когато се приближеше Ари. Не можеше да реши тази загадка. Маман отклоняваше въпросите ѝ за Джъстин и Ари усещаше, че той е загадка, която Маман не одобрява. Джъстин идваше на партита и тя го виждаше отдалеч, но Маман винаги я отвеждаше, ако Ари решише да

го заговори. Затова си мислеше, че на Джъстин може би му има нещо и хората не са сигурни дали ще се държи нормално. Понякога така се случвало с азите. Понякога и с гражданите. Така казваше Маман. И било по-трудно да излекуваш гражданин, но било по-лесно да разстроиш ази. Затова не бивало да ги закача. Обаче на Оли не му ставаше нищо.

Много неща в Джъстин ѝ напомняха за ази, но тя знаеше, че не е. Той беше просто Джъстин. Загадка.

— Маман е със сер Питърсън — каза тя, защото Джъстин не биваше да си помисли, че обикаля наоколо без работа. Значи това бе неговият кабинет. Ужасно мъничък. Навсякъде имаше хартии.

— Къде е Грант?

— В библиотеката.

— Вече съм на шест.

— Знам.

— Откъде знаеш?

На лицето му се изписа неловко изражение.

— Твоята маман няма ли да те търси?

— Маман има заседание. Омръзна ми да стоя там. — Той се канеше да се върне към работата си. Ари обаче нямаше намерение да го остави, така че влезе и се приближи до бюрото му. — Оли винаги работи.

— Аз също. Зает съм, Ари. Върви си.

— Какво правиш?

— Работя.

Тя разбираше кога е нежелана. Но не беше длъжна да се подчинява на Джъстин. Затова опита нов подход.

— Аз ходя на учебни записи. Мога да прочета какво пише тук. „Под...“ Ари се наведе напред, защото думата на екрана бе прекалено дълга. — „Под-съз-нателна мат... мат-ри-ца.“

Джъстин изключи компютъра и се намръщи.

— Върни се при маман, Ари. Тя ще те търси.

— Не искам. Какво е „подсъзнателна матрица“?

— Комплекс от неща. Специален комплекс. — Джъстин се изправи. — Имам среща. Трябва да заключа кабинета. Върни се при маман.

— Не искам. — Той беше ужасно висок. Като Оли. Но при него не се чувстваше в безопасност. Опитваше се да я изхвърли. Ари не отстъпи.

— Излез — каза Джъстин и посочи коридора.

Тя излезе. Той заключи вратата. Тя го изчака и тръгна заедно с него.

— Върни се — рече той, спря и посочи към офиса на маман.

Тя упорито се усмихна.

— Не съм длъжна.

На лицето му се изписа разстроено изражение.

— Ари, това не е хубаво, нали?

— Няма нужда да е хубаво.

— Иска ми се да си по-добра.

Заболя я. Тя се втренчи в него, за да види дали в очите му има злоба, но нямаше. Изглеждаше така, като че ли той е нараненият.

Не можеше да проникне в него. Във всеки друг, освен в него. Просто го гледаше.

— Може ли да дойда с теб? — попита Ари.

— Маман не би искала. — Когато й говореше така, лицето му бе мило. — Върни се.

— Не искам. Те само приказват. Омръзна ми да приказват.

— Е, аз имам среща с едни хора, Ари. Съжалявам.

— Няма никакви хора — предизвика го тя, защото до преди малко Джъстин не беше имал намерение да ходи никъде.

— Въпреки това. Върни се.

Ари не се върна. Но той се отдалечи, сякаш наистина отиваше някъде.

Искаше й се да се бе държал мило. Беше отегчена и тъжна и когато го видя, внезапно си спомни хубаво облечените весели хора, но не знаеше кога е било това.

Спомняше си само, че там беше Оли, че маман бе много красива, че тя си игра с Валъри и получи звезда, която сега висеше в нейната спалия.

Ари се върна в кабинета на сер Питърсън, седна и нарисува звезда. И се замисли за Валъри. И за червенокосия, който се казваше Грант. Които беше на Джъстин.

Щеше й се Оли и маман да имат повече време за нея.

Щеше ѝ се маман да излезе. И да отидат на обяд. Може би щеше да дойде и Оли.

Но маман не излизаше, затова тя зачеркна звездата с много линии и я направи грозна.

Като всичко.

VI

„Документите показват — пишеше в доклада, че се касае за секретна военна операция, при която били пратени 40 000 души от Съюза, повечето ази. Операцията започнала през 2355 година.

Колонията не получила по-нататъшна подкрепа. Операцията била прекратена.

Според разузнавателните сведения на Лигата има хиляди оцелели, които водят първобитен начин на живот. Те несъмнено произхождат от ази и граждани. Предполага се, че не разполагат с методи за подмладяване и че след шестдесет години оцелелите трябва да са поне от второ или трето поколение. Има развалини от балонни конструкции и инсталация за слънчева енергия. Планетата е изключително подходяща за човешки живот и оцелелите са в забележително добро здраве, като се имат предвид условията. Прехранват се с примитивно земеделие и лов. В докладите на Лигата се изразява съмнение, че заселниците могат да бъдат принудени да напуснат планетата. Екологичните щети все още не са известни, но очевидно колонията дълбоко е проникнала в екосистемата и някои от местните обитатели са се оттеглили в труднодостъпни райони. Лигата няма намерение да ги изселва.

Бюрото на отбраната смята, че Лигата е заинтересована от провеждане на разговори с оцелелите. Бюрото обаче ще отхвърли всяко предложение да си върне тези граждани на Съюза.

Повечето, но не всички ази са били от рисюнски военни договори, а повечето граждани — военни служители.

Най ще внесе за гласуване декларация, изразяваща официално съжаление, и ще предложи съдействие на Лигата за решаване на проблема със заселниците.

Експанзионистката коалиция единодушно ще го подкрепи.“

Корейн въздъхна. Купища страници. На планетата, която колонистите наричали Геена, имало предразумен вид. Постоянно се цитираше Бюрото на отбраната.

Нямало абсолютно никакъв начин Лигата или Съюзът да върнат оцелелите, защото живеели в пущинаците и главно защото (според Лигата) били неграмотни първобитни и Лигата щяла да се възпротиви — позицията на посланика била категорична.

Властите на Лигата бяха бесни, защото това ги изправяше пред сериозен и скъпо струващ проблем: планета от земен клас в тяхната сфера на влияние с екологична катастрофа и потенциално враждебна колония.

Корейн също кипеше от гняв, и поради етични, и поради политически причини. Бюрото на отбраната бе престъпило правомощията си и беше скрило тази каша през годините на войната, когато (както и сега) военните бяха помагали на Рисюн и им бяха предоставяли щедро финансиране.

И ако Корейн успееше, върху цялата тази експанзионистка лудост най-после щеше да бъде хвърлена светлина.

VII

— Операцията започна през две хиляди триста петдесет и пета. Стигнаха до въпросната звезда и стовариха заселниците и техниката. Нямахме никакви планове за завръщане. Навремето знаехме за тази планета. Знаехме и че Лигата знае, че е в тяхната сфера или в тази на Земята, и че поради местоположението и потенциала ѝ... ще е от първостепенна важност. — Той се прокашля. — Знаехме, че не можем нито да я защитаваме, нито да я снабдяваме с провизии. Направихме го просто за да не може да я използва Лигата.

„Просто за да не може да я използва Лигата.“ Лигата беше пратила изследователски екип — и за свой ужас бе открила, че планетата е заселена, заселена от Съюза.

Съюзът бе саботирал обитаема планета.

— Четирийсет хиляди души — със свит стомах каза Джиро. — Захвърлени на непроучена планета. Просто така.

— Те бяха военни. Можехме да си позволим да ги изгубим. Разбирате, че не аз съм взел решението. А и по онова време не се обръщаше внимание на екологичните проблеми. Намирахме се в опасно положение, имаше вероятност от удар срещу Сайтин. Колонията можеше да оцелее и да поддържа принципите на Съюза в случай, че ние загинем, в случай, че Земята прати самоубийствена мисия срещу самия Сайтин. Секретността на колонията беше от изключително значение.

— Две хиляди триста петдесет и пета — повтори Джиро. — Една година след края на войната.

Лу скръсти ръце.

— Плановете бяха подготвени през последните години на войната, когато положението не беше ясно. И бяха реализирани след онзи катастрофален договор. Нещо като резерв, ако щете. Щеше да е опасно да позволим на Земята или Лигата да разполага с планета, потенциално по-продуктивна от Сайтин. Това беше втората част от плана: ако колонията загине, микроорганизмите ѝ пак щяха да окажат въздействие върху екологията. За по-малко от век това щеше да

постави Лигата или който и да е друг нов собственик пред сериозен проблем, с който нашата наука е в състояние да се справи, но не и тяхната. Бих могъл да прибавя, че някои местни микроорганизми дори бяха видоизменени, за да приемат собствения ни генетично променен принос. В собствената ви лаборатория. Сигурен съм, че архивите ви ще го потвърдят. Да не споменавам за азите и записното въздействие.

— Адски прав сте, че архивите ни ще го потвърдят. — Джиро се задъха. — Боже мой, ние изобщо не сме знаели какви операции се провеждат! Разбирате ли какъв е проблемът? Сега не сме две хиляди триста и петдесета. Не сме във война. Вашата проклетата бомба със закъснител избухва във време, когато имаме извънземни от другата страна на Сол, имаме екологични спогодби, за Бога, имаме собствена позиция по въпросите на екологичната отговорност, генетичните банки, Ноевите ковчези с генетичен материал...

— Именно създателят на генетичните банки, спогодбата и ковчезите ръководеше Рисюн по време на подготовката на колонията на Геена. Съветник Емъри подписваше всички договори с Бюрото.

— ... аболиционистите, Боже мой, даваме им възможност, за каквато не са и мечтали! Господи, бащата на Джордан Уорик е работил върху тези геенски записи.

— Надяваме се, че мерките ви за сигурност няма да позволят разкриването на участниците в проекта.

— Надявате се, глупости! Всичко ще стигне до новините, генерале. Готов ли сте да рискувате като приемете, че Джордан Уорик не знае кой е работил върху ония записи?

— И да съсипе репутацията на собствения си баща?

— Да спаси репутацията на баща си, по дяволите, и да съсипе репутацията на Рисюн. Вие сте пожертвали четирийсет хиляди ази, за да саботирате една планета, свързали сте проучването с Бюрото на науката и всичко се разкрива във възможно най-неподходящия момент.

— О — тихо отвърна Лу, — предполагам, че би могло да има и по-неподходящи моменти. Живеем в спокойно време, време, в което човечеството, особено Лигата, има много други грижи. Всъщност Геена постигна точно това, каквато беше целта ни: в резултат на екологичната катастрофа Лигата няма да разработи планетата. Посоката на развитие на Лигата безвъзвратно е променена: ако приемат това население, те ще абсорбират етнически уникална

общност със съюзни ценности, ако вярвате на собствените си записни инструкции. Във всеки случай, ние не позволихме на Лигата или на Земята да получат изключително ценна ресурсна база — и аванпост към по-далечни звезди. Сега Лигата или ще се опита да издири пръснатите по цялата планета първобитни и насила да ги отстрани оттам, което е логистичен кошмар, или ще трябва да се съобразява с тях, когато основава собствена колония. Ако решат да основат колония. Защото те осъзнават евентуалните трудности. Космонавтите, които са абсолютно мнозинство в Лигата, се отнасят с подозрителност към всичко, предоставящо власт в ръцете на земните. Съветът на капитаните няма да рискува. Посланикът на Лигата иска информация за тяхното научно бюро. Исква и извинение — което е нищожна цена за нас. Ще има известно захлаждане на отношенията, но в края на краищата ще се стигне до сътрудничество по този въпрос. Уверявам ви, те много повече се страхуват от онова, което е открил Сол, отколкото от нас. Общо взето, тази история едва ли би могла да излезе наяве в по-подходящ момент. Ние следяхме подготовката им, не сме изненадани — всъщност тъкмо затова отсъства адмирал Городин. Знаехме какво ще се случи.

— И сте го криели от нас!

— Имате предвид от Бюрото на науката или от Рисюн?

— От Рисюн, по дяволите! Тук са заложени интереси на Рисюн!

— Стари интереси — отвърна Лу. — Детето е далеч от възрастния. Тя може да избяга от бурята. Емъри не е подвластна на никой закон, освен ако не сте религиозен. Нека изискат документите със съдебно решение. Уорик е под карантина, абсолютно дискредитиран. Ако баща му е работил по проекта, това само ще навреди на името му. Какво би могло да засегне Рисюн?

Джиро не отговори. Богданович бе умрял преди четири години, Харад от „Крайна“ ръководеше Бюрото на външните работи и играеше в комбина с Городин от Бюрото на отбраната, Дефранко от Бюрото на търговията и Лао от Бюрото на информацията.

Рисюн нямаше някогашното си влияние. Това беше горчивата истина, с която трябваше да се примири. Тези мисли го държаха буден по цели нощи. Но Ари бе уникална.

— В нашите архиви има някои много деликатни документи — каза той. — Не искаме да се разкриват. Нещо повече, не искаме Уорик

да дава показания. Просто не съзнавате колко опасно е това положение. Той има изключителна памет. Ако не искате Лигата да научи подробностите за онова, което сте извършили, постарайте се Уорик да си държи устата затворена. Разбирате ли ме?

— Искате да кажете, че сегашната администрация може да се компрометира, така ли?

Опасен въпрос. Джиро въздъхна.

— Просто ви моля да ме послушате. За да не откриете нещо неприятно. Ако искате проектът „Рубин“ да отиде по дяволите, оставете Уорик да говори.

— Понякога не сме сигурни, че изобщо съществува проект „Рубин“ — ледено отвърна Лу. — „Рисюнспейс“ все още не е приключил дори само с незначителните подробности. Тестове, казвате вие. Сравнение на данни. Изобщо има ли директор?

— Има директор. Готвим се да прехвърлим банката. Това не е лесна задача. И евентуалното следствие няма да ни помогне. И без това сме под напрежение. Става въпрос за огромно количество информация. Вече действаме. От шест години. Нямаме намерение да губим ресурси за глупости, генерале. — Това бе тактиката. Отклоняване на вниманието. — Сега обаче тава дума за Уорик. Надявам се, че можем да разчитаме на вас.

— Напълно. Както ние разчитаме на вашето съдействие за проекта „Геена“.

Изнудване. Чисто и просто.

— До каква степен?

— Съгласие за съдействие с учените на Лигата. Ние ще се закълнем, че операцията просто е била забравена, забулена в секретността от времето на войната. Нещо, за което никой не е знаел. Никой от ръководните фактори в момента. Че изпълнението на проекта се дължи на комуникационна грешка.

— Името на Ариан Емъри не бива да се замесва.

— Струва ми се, че не е възможно. Нека прехвърлим отговорността върху мъртвите. Живите рискуват много повече.

— Но тя не е готова! Боже мой, не точно сега, наскоро, наскоро, свързан с нейната предшественичка. Тя е шестгодишно дете, не може да понесе такава атака...

— Това си е ваш проблем — отвърна Лу и впи в него безмилостния си поглед. — Честно казано, ние не знаем, сер, дали имаме нещо за пазене. Защото доколкото разбираме, става дума за историята с клонинга на Бок.

— Ще ви покажа резултатите.

— Клонингът на Бок също не проявяваше отклонения като дете. Проблемите се появиха едва по-късно. Нали? И освен ако не сте готови да покажете детето на обществеността и да ми дадете основание да скрия онази информация, не мога да ви окажа повече помощ.

След което изложи програмата на Городин за, както се изрази той, „ограничаване на щетите“.

Предложение за научно и културно сътрудничество с Лигата. Излизащо от Бюрото на отбраната с посредничеството на Бюрото на науката.

Официално изразяване на съжаление от Съвета в съвместна резолюция, възможна след разкриване на документация от настоящата администрация на Рисюн, сочеща Богданович, Емъри и Азов от Бюрото на отбраната, всички покойници, като участници в подготвянето на операцията „Геена“.

По дяволите.

— А ние ще се погрижим за Уорик — каза Лу. — Всъщност в момента може би ще е от полза да му позволим да говори по телефона със сина си. Под наблюдение, разбира се.

VII

— Джъстин? — Гласът на баща му след осем години. Джъстин прехапа устни и впи очи в екрана — Джордан, остарял, отслабнал. С побеляла коса.

— Радвам се да те видя — каза Джъстин. — Ние сме добре. Грант го няма, но другия път ще му позволят...

— Изглеждаш добре — прекъсна го Джордан. В очите му имаше болка. — Пораснал си. Радвам се да те видя, сине. Къде е Грант?

Забавяне. Подслушването забавяше разговора с петнадесет секунди.

— И ти изглеждаш добре. — О, Господи, какви баналности трябваше да говорят, когато имаше толкова малко време. Когато имаха да си казват толкова много неща, а не можеха, защото Службата за сигурност само чакаше да прекъсне връзката при първото нарушаване на правилата. — Как е Пол? С Грант живеем в твоя апартамент. Аз продължавам да се занимавам с програмиране...

Денис вдигна ръка, за да го предупреди. Никакво обсъждане на работата.

— Знаеш ли, у дома всичко е почти същото... — Не навсякъде. Само дето ми липсваш. И двамата ми липсвате.

— И ти ми липсваш, сине. Наистина. Дават ми знак, че вече трябва да затворям. По дяволите, имам да ти казвам толкова много неща. Бъди добър. Пази се от неприятности.

— И ти. Ние ще се оправим. Обичам те.

Образът на екрана изчезна. Той прехапа устни и се опита да погледне Денис с достойнство. Както би се държал Джордан.

— Благодаря.

Устните на Денис също трепереха.

— Всичко е наред. Добре мина. Искаш ли запис?

— Да, сер, бих искал. За Грант.

Денис го извади от настолния касетофон и му го подаде. И му кимна. Съчувстващо.

— Ще ти кажа: следят те много внимателно. Заради оная история с Геена.

— Значи искат да държат Джордан в ръцете си, така ли?

— Да. Точно това искат. Бюрото на отбраната се докопа до баща ти. И няма да го пусне. Нали разбираш, историята с Геена и последствията от нея ги карат да смятат, че трябва да дадат на баща ти нещо за губене. Но ние не те предадохме в ръцете им. Фактът, че бяхте малолетни, спаси двама ви с Грант от някои неща. Вече обаче сте достатъчно възрастни. И лабораторията на „Рисюнспейс“ на „Крайна“ има военно крило, където могат да ви държат за заложници.

— Това заплаха ли е?

— Джъстин... имай ми поне малко доверие. Опитвам се да те предупредя за капан. Помисли за това, ако не за друго. Наистина не вярвам на тази неочаквана благожелателност от страна на Бюрото на отбраната. Прав си да си недоверчив. И се опитвам да те предупредя за евентуален проблем. Ако си важен за проучванията на Рисюн, ние можем да те държим при нас, а каквото и да си мислиш, тук си в много по-голяма безопасност. Сам си направи заключенията. Отлично съзнаваш какво преимущество ще получат, ако успеят да те вземат на „Крайна“, след като вече имат Джордан в Планис. Използвай тази информация по всякакъв начин, който ти се стори подходящ. Но аз ще ти дам възможност, доколкото мога.

IX

„Реших, че това може би ще отговори на някои от възраженията ти срещу МР-1959 — завърши обяснението си за допълнението към ЕО-6823 Джъстин. — Дж. У.“ После качи файловете и ги прати в офиса на Яни Шварц.

С вълнение.

Отново работеше. Работеше усилено и до късно, защото виждаше докъде е стигнал. Взимаше записите. Опита с програмите, с които преди осем години се беше занимавал през свободното си време, опита се да обясни на Яни, че това са само експериментални алтернативи на плановите проекти.

Което, кой знае защо, адски вбеси Яни.

— Виж — каза му Джъстин, когато Яни вдигна вой заради МР-1959. — Правя го в свободното си време. Изпълних другата си задача. Просто реших, че можеш малко да ми помогнеш.

— Не можеш да направиш такова нещо, по дяволите — отвърна Яни. — И толкова.

— Защо?

— Не можеш да свържеш запис за умения в дълбочинните комплекси.

— Какво ще кажеш да поговорим за това на обяд?

— Не виждам защо да си губя времето. Зает съм! Върви да питаш Щрасен, ако успееш да я откриеш. Ако някой изобщо може да я открие. Нека тя си поиграе на инструктор. Или пък Питърсън. Той е достатъчно търпелив. За разлика от мен. Просто си върши работата, предавай готовите програми и не ми създавай проблеми. За Бога, нямам нужда от повече проблеми!

Питърсън се занимаваше с начинаещите.

Това искаше да каже Яни.

Джъстин не възрази, че Денис Най е настоял да взима активните си учебни записи. Не възрази, че Ариан Емъри е имала време да преглежда неговите прототипни програми. Преглътна обидата и си каза, че Яни винаги удря под пояса, когато някой му досажда, Яни бе

психопрограмист, Яни беше един от най-добрите им специалисти, работата на Яни с азите също изискваше страшно търпение, но в споровете си с граждани Яни използваше всичките си оръжия, включително психотактика. Болеше, разбира се. Защото Яни бе адски добър и стреляше срещу човек с психотравма.

— Не го взимай толкова навътре — отбеляза Грант, когато му разказа за разговора си с Яни Шварц.

— Не го взимам — отвърна Джъстин. — Но той е единственият, който може да ме научи на нещо, освен Джейн Щрасен, Джиро и Денис, а проклет да съм, ако отида при някой от братя Най. И дори и през ум не ми минава да се навъртам край Щрасен.

— Да — каза Грант, — мисля, че няма да е разумно.

Като се имаше предвид кой друг се навърташе край нейния офис, естествено.

Х

— Това е част от работата ми — каза маман и Ари, която държеше маман за ръка, не защото беше бебе, а защото машините бяха огромни, движеха се и всичко бе опасно, погледна лъскавите стоманени неща, наречени „утробни резервоари“, всеки голям колкото бус.

— Къде са бебетата? — високо попита тя.

— В резервоарите — отвърна маман. Появи се ази — жена — и маман ѝ каза: — Това е дъщеря ми Ари. Искам да види някои от екраните.

— Да, доктор Щрасен — отвърна тя. Всички говореха високо. — Здравей, Ари.

— Здравей — извика Ари. И стисна ръката на маман, защото маман тръгна след жената към един екран.

— Кое е най-малкото? — попита маман.

— Номер десет е на една седмица.

— Ари, можеш ли да преброиш до десетия резервоар? Той е близо до стената.

Ари се озърна. Преброи. И кимна.

— Добре — каза маман. — Хайде да хвърлим един поглед, Мери. Ари, Мери ще ти покаже бебето в номер десет на екрана.

— Не можем ли да погледнем вътре?

— Светлината ще обезпокои бебето — поясни маман. — Те са като подаръци за рожден ден. Не можеш да ги отваряш до рождения ден на бебето. Разбираш ли?

Беше забавно. Ари се засмя и се плъосна на стола. На екрана се появи нещо мъничко и червеничко.

— Това е бебето — каза маман и посочи. — Ето тук.

— Пфу. — Някъде бе виждала нещо такова. Навярно на запис. Нещо като бебе.

— Всички бебета изглеждат така, когато са на една седмица. Колко седмици им трябва, за да се родят?

— Четирийсет и няколко — отвърна Ари. И това си спомняше.
— Всички ли са такива?

— Кое е най-близо до осем седмици, Мери?

— Четири и пет са на девет.

— Това са четвърти и пети резервоар, Ари. Виж къде са и ще ти ги покажем — кое, Мери?

— Номер четири, сера. Ето.

— И това е грозно — каза Ари. — Може ли да видим някое хубавичко?

— Ами, хайде просто да продължим да търсим.

Следващото беше по-хубаво. Четвъртото — още повече. Накрая бебетата станаха толкова големи, че не можеха да ги виждат целите. И се движеха. Ари се развълнува, наистина се развълнува, защото маман каза, че щели да родят едно.

Когато започнаха, наоколо имаше много лаборанти. Маман здраво я стисна за раменете, накара я да застане точно пред нея, за да може да вижда, и ѝ каза къде да гледа, точно там, точно в онзи резервоар.

— Няма ли да се удави? — попита Ари.

— Не, не, бебетата живеят в течност, нали? Виж сега, точно сега, вътрешността на резервоара прави точно така, както прави и вътрешността на раждащата жена. Ще избути бебето навън. Като мускули, само че са помпи. Ще потече кръв, защото помпите поемат и изхвърлят много кръв и някои от съдовете в биоплазмата ще се спукат.

— Бебето има ли си пъпна връв и всичко останало?

— О, да, трябва. Това е истинско бебе. Всичко е в биоплазмата: това е най-сложното нещо — в нея има кръвоносна система. Внимавай сега, виж оная мигаща лампичка. Тя дава знак на лаборантите да се приготвят. Ето, излиза. Това е главата. Обърнато е в правилната посока.

— Цоп! — извика Ари и плесна с ръце, когато бебето падна в контейнера. И замръзна на място, когато то започна да плува и във водата се проточи нещо гадно. — Пфу!

Но азилаборантите го извадиха и прерязаха пъпната връв. Ари се повдигна на пръсти, за да гледа, докато го отнасяха на плота. Беше момченце.

— Това е ГИ-7688 — каза маман. — Името му е Огъст. Когато порасне, ще постъпи в охраната ни. Но още дълго ще е бебе. Когато ти

станеш на дванайсет, той ще е на сегашната ти възраст.

Ари бе очарована. Позволиха ѝ да си измие ръцете и да пипне бебето. То размахваше юмруче и подритваше и тя се засмя, толкова ѝ беше смешно.

— А сега се сбогувай — рече маман. — И благодари на Мери.

— Благодаря ти — сериозно каза Ари. Бе забавно. Надяваше се пак да дойдат тук.

— Хареса ли ти лабораторията? — попита маман.

— Хареса ми, когато се роди бебето.

— Оли беше роден така. Беше роден точно в тази лаборатория.

Не можеше да си представи Оли мъничък и толкова смешен. Не искаше да мисли за него така. Тя сбърчи носле и мислено пак го направи какъвто си беше.

Възрастен и красив в черната си униформа.

— Понякога и гражданите се раждат от резервоари — каза маман. — Ако поради някаква причина техните майки не могат да ги износят, резервоарите ги заместват. Знаеш ли какви са разликите между родените по един и същ начин ази и граждани?

Труден въпрос. Имаше много разлики. Някои бяха правила.

— Какви?

— На колко години беше, когато взе първия си запис?

— Сега съм на шест.

— Точно така. И получи първия запис в деня след рождения си ден. А знаеш ли кога ще получи първия си запис Огъст?

— Кога?

— Днес. Още сега. Поставят го в люлката и записът се задейства.

Ари бе впечатлена. Дори завиждаше. Щом щеше да е толкова умен, Огъст щеше да е заплаха за нея.

— Защо на мен не са ми дали запис толкова рано?

— Защото ти ще си гражданка. Защото трябва да научиш много неща по стария начин. Защото записите са добри, но ако имаш маман или папа да се грижат за теб, научаваш всевъзможни неща, които Огъст ще научи много по-късно. Гражданите имат преднина по рождение. Азите се научават да се държат добре и да си вършат работата, но не разбират нещата, с които никога не са се сблъскали. Гражданите се справят по-добре в извънредни ситуации. Научават го от майките си. Записното обучение е добро, но не е всичко. Ето защо

маман ти казва да внимаваш в това, което виждаш и чуваш. Ето защо първо трябва да се учиш от това, да знаеш, че записът не е толкова важен, колкото очите и ушите ти. Ако имаше маман да го заведе вкъщи, Огъст щеше да е гражданин.

— Защо Мери не може да му е маман?

— Защото Мери има да се грижи за прекалено много деца. По петстотин всяка година. Понякога повече. Не е в състояние да върши цялата тази работа. Затова трябва да я вършат записи. Ето защо азите не могат да имат майка. Просто няма толкова много жени.

— Аз мога да взема Огъст.

— Не, не може. Майките трябва да са големи. И аз бих искала да го вземем вкъщи, да спи в твоето легло, да си играе с твоите играчки, да цапа пеленките и да плаче. И щеше завинаги да споделяш с него маман. Завинаги. Не можеш просто да върнеш едно бебе, защото ти е омръзнало. Би ли искала Огъст да заема половината от стаята ти и маман, Нели и Оли постоянно да се грижат за него? Защото той е бебе и маман трябва непрекъснато да е при него.

— Не! — Тя се вкопчи в ръката на маман и реши, че няма да позволи на никое бебе да ѝ отнеме половината от всичко. Стигаше ѝ и да споделя с отвратителните си приятели.

— Хайде — каза маман и я изведе навън в градинката с рибките. Ари потърси в джобовете на панталонките си, но нямаше трошички хляб. Нели ги беше изчистила.

— Имаш ли храна за рибки?

— Не — отвърна маман и потупа камъка, на който седеше. — Ела при маман, Ари. Каж ми какво мислиш за бебетата.

Уроци. Ари въздъхна и остави рибките, които се скриха под лилиите.

— Та какво мислиш за тях?

— Ами... мили са.

— Знаеш, че Оли е роден там.

— Онова бебе като Оли ли ще стане?

— Знаеш, че не може. Защо?

Ари сбърчи лице и се замисли.

— Той е ГИ, а Оли е АО. Огъст дори не е алфа.

— Точно така. Съвсем вярно. Много си умна. Това ѝ харесваше.

— Знаеш ли, ти беше родена в същата стая, Ари.

Тя не бе сигурна дали маман не се шегува. Погледна маман и се опита да разбере дали това не е някаква игра. Не ѝ приличаше на игра.

— Маман не можеше да те износи. Маман е прекалено стара. Маман от много години е подложена на подмладяване и вече не може да има бебета. Но резервоарите могат. Затова маман каза на Мери да направи специално бебе. И маман беше при резервоара, когато бебето се роди, извади го от водата и това беше ти, Ари.

Ари зяпна. И се опита да си се представи в резервоара, в ръцете на Мери. Изведнъж се почувства различно. Сякаш бе различна от самата себе си. Не знаеше какво да направи.

— Маман те обича, миличка. Наистина те обича. Няма нищо лошо в това да си родена в онази стая. Ти си най-доброто момиченце на света, не бих те разменила за друго.

— И пак съм твоя, нали?

Маман не ѝ отговори веднага, което я уплаши. Но после каза:

— Пак си моя, миличка.

Не знаеше защо сърцето ѝ бие толкова силно. Не знаеше защо отначало ѝ се беше сторило, че маман няма да го каже. Това я плашеше повече от всичко. Радваше се, че маман я прегръща. Бе ѝ студено.

— Казах ти, че не всеки има папа. Но ти имаше, Ари. Казваше се Джеймс Карнат. Ето защо Ейми ти е братовчедка.

— Братовчедка ли? — Беше отвратена. Хората имаха братовчеди. Това означаваше, че са роднини. Гадната стара Амели Карнат не бе човек, с когото искаше да е роднина.

— Къде е моят папа?

— Мъртъв е, миличка. Умря преди да се родиш.

— Не можеше ли Оли да ми е баща?

— Оли не може, миличка. И той е подмладен.

— Косата му не е бяла.

— Защото я боядисва, също като мен.

Това беше ужасен шок. Не можеше да си представи, че Оли е толкова стар, колкото маман. Оли бе млад и красив.

— Искам Оли да ми е папа.

— Твоят папа е Джеймс Карнат. Той беше учен като маман. Беше много умен. Наследила си половината си ум от него. Когато се подлагаш на подмладяване и искаш после да имаш бебе, трябва да оставиш гените си в банката, за да ги има, когато вече не можеш да

имаш бебета. Така се роди ти, въпреки че твоят папа беше умрял много отдавна. Ти просто чакаше в генетичната банка, докато маман можеше да се грижи за теб.

— Ще ми се да го беше направила по-рано — отвърна Ари. — Тогава нямаше да си толкова стара.

Маман се разплака. Но после я целуна и ѝ каза, че я обича, затова Ари реши, че всичко е наред.

И много мисли за всичко. Винаги беше смятала, че я е родила маман. Нямаше нищо лошо в това, че маман е пожелала Ари да се роди от резервоарите. Това не я правеше ази.

Радваше се, че се е родила там, където се е родил Оли. Това ѝ харесваше. Не я интересуваше кой е бил Джеймс Карнат. Той беше Карнат. Пфу. Като Ейми.

Ари реши, че когато е бил бебе, Оли е имал черна коса и е бил по-мил от Огъст.

Когато остарееше колкото маман, щеше да си има свой Оли. И Нели.

Но не Федра. Федра много я командваше.

Ако човек не искаше да има ази, просто не си ги поръчваше и те не се раждаха.

Вместо Федра щеше да си вземе Огъст, когато пораснеш, и той щеше да пази в техния коридор и да ѝ казва „добро утро, сера“, точно както казваше на маман охраната.

Щеше да си вземе и един Грант. С червена коса. Щеше да го облича в черно като повечето ази и той щеше да е много красив. Не знаеше за какво ще го използва, но ѝ се искаше да има ази с червена коса.

Щеше да е богата като маман.

Щеше да е красива.

Щеше да лети със самолет, да ходи в града, да си купува много, адски много хубави дрехи и бижута като на маман, и когато отиде на Нова година, всички щяха да им казват, че са страшно красиви.

Щеше да открие Валъри и да му каже да се върне. И сера Шварц.

И всички щяха да са щастливи.

ТРАНСКРИБИРАН ОТКЪС ОТ: ПРИНЦИПИ НА РАСТЕЖ УЧЕБЕН ЗАПИС ПО ГЕНЕТИКА: №1 „ИНТЕРВЮ С АРИАН ЕМЪРИ“: II ЧАСТ

РИСЮНСКИ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПУБЛИКАЦИИ: 8970-8768-1

ОДОБРЕНИ ЗА 80+

Доктор Емъри, навярно имаме време за още няколко въпроса, ако не възразявате.

Питайте.

Вие сте специална. Някои хора казват, че може би сте един от най-великите умове в историята на човечеството от мащаба на Да Винчи, Айнщайн и Бок. Как намирате това сравнение?

Иска ми се да съм ги познавала. Мисля, че щеше да е интересно. Между другото, струва ми се, че се досещам какъв е следващият ви въпрос.

О?

Задайте го.

Сравнявате ли се с други хора?

Ммм. Не е този. С други хора. Не съм сигурна. Живея много затворено. Изключително уважавам всеки, който може да кара камион в пустинята или да пилотира космически кораб. Или да управлява новгородското метро. (Смях.) Предполагам, че и аз бих могла. Никога не съм опитвала. Но животът винаги е сложен. Не съм сигурна дали ми е нужно повече време, за да разработя генотип, отколкото на човек с нужните способности да направи някое от нещата, които ме плашат.

Интересна идея. Но смятате ли, че шофирането на камион е също толкова ценно? Трябва ли да назначаваме специални да го вършат? Какво ви прави важна?

Уникалното ми съчетание от способности. Никой друг не може да прави това, което правя аз. Точно това означава „специален“.

Какво е да си специален?

Това е приблизително въпросът, който мислех, че ще ми зададете. Да си специален в много отношения е като да си съветник или да заемаш някакъв пост: почти никакъв личен живот, много охрана, повече обществено внимание, отколкото би трябвало.

Бихте ли обяснили последните думи?

(Смях.) Молили са ме подробно да опиша любимата си храна. Питали са ме дали вярвам в прераждането. Аз съм психохирург, генетик и понякога философ и в този смисъл последният въпрос ме вълнува повече от първия, но какво значение има всичко това за публиката? По-голямо от науката, ще кажете вие. Не. Репортерите се стремят към нещо, което да постигне равновесие между моята душа и техния демографски идеален зрител — който едновременно е мит и реалност. Въпросите им могат да отегчат всеки. И това най-после ни навежда на въпроса, който очаквам да ми зададете.

Това е много обезкуражаващо.

Задайте го. Ще ви кажа дали е той.

Добре. Мисля, че стигнахме до следния въпрос: знаете ли нещо, което не знае никой друг?

О, това ми харесва повече. Дали знам нещо, което не знае никой друг? Интересно. Никой не ме е питал за това. Да ви кажа ли какъв е въпросът, който винаги ми задават? Какво е да притежаваш способности на специален? Вашият въпрос е много по-интелигентен. Накратко ще отговоря на първия. Да притежаваш способности на специален означава да си изолиран и различен. И да си в състояние да разбереш причината за това.

На втория въпрос. Знам, че съм сравнително важна и не работата ми е от огромно значение. Ето какво пропусна журналистът, който ме попита какво обичам да ям. Обичам вино, но това е нещо абсолютно тривиално, освен ако не се интересувате от личната ми биохимия, която интересува мен, естествено, но определено няма нищо общо със статия за храната на великите хора, каквото и да значи това. Ако онзи журналист открие реална връзка

между гения и сиренето, тогава вече ще се заинтригувам и ще го интервюирам аз, а не обратното.

За щастие моите сътрудници ме пазят от любопитни репортери. Държавата ми е дала статут на специална личност, защото държавата, народът, ако щете, знае, че ако имам свободата да работя, аз ще работя, ще работя заради самата работа. Защото съм естет по отношение на работата си. Един много древен специален го е нарекъл „търсене на Красотата“. Мисля, че всеки може да разбере това, поне донякъде. Онзи древен го е отъждествил с Истината. Аз го наричам „Равновесие“. Отъждествявам го със Симетрията. Това е природата на специалния, ето какво всъщност търсите вие: специалният разсъждава с абстракции, надхвърлящи ограниченията на всеки съществуващ език. Просто защото комуникативният език принадлежи на масите. А Думата, Думата с главно „Д“, която специалният вижда и разбира в принципния смисъл на термина, е извън опита на всички други преди него. Затова я нарича „Красота“. Или „Истина“. Или „Баланс“ и „Симетрия“. Специалният често се изразява чрез изключително гъвкавия език на математиката, а ако неговата дисциплина не използва математически език, трябва да създаде специално значение на някои думи в контекста на работата си и да се опита да ги натовари със семантичната тежест, която неговият език е натрупал през вековете. Моят език отчасти е математически, отчасти биохимичен и отчасти семантичен: аз проучвам биохимични системи — човешки същества, — които реагират предсказуемо на стимули, преминаващи през система от рецептори — хардуер — с биохимически установена чувствителност, чрез биохимичен процесор с биохимически установена ефикасност — пак хардуер, — зависещ от самопрограмираща се система, която също е биохимична и произвежда уникално разработен софтуер, способен да получава информация от друго човешко същество с равнище на конкретност, ограничавана главно от собствения му хардуер, от собствения му софтуер и семантика. Все още не сме започнали да говорим за хардуера и софтуера на другото човешко същество. Нито сме се занимавали със сложните измерения на културата или възможността за създаване на математика на социалните системи, игрите, които играят статистиците и демографите. Аз оставям по-

голямата част от работата върху микроструктурите на учените от своя екип и прекарвам повече време в мислене, отколкото в лабораторията. Мога да опиша порядъка на това мислене само като състояние на простота. Много мащабна простота. Неща, които не са изглеждали близки, се оказват свързани. Подреждането им в система носи приятно усещане, което все повече мами мислителя към измерения, нямащи нищо общо с усещанията. Става ми все по-трудно да разбирам ежедневието и понякога изпитвам необходимост да се уверя, че съм от плът, че мога да изпитвам усещания, защото иначе просто няма да съществувам. И ще съществувам навсякъде.

Накрая ще поговоря за Думата и това се отнася за човечеството. Знам, че ще ме разбере поне един човек. Това е емоционалната страна. Но ако съм успяла, моят наследник ще постигне нещо, което едва съзирам в далечината: в известен смисъл и аз го правя, защото съм извървяла част от пътя към него. Но плътта трябва да си почива от прозрения. Животът е кратък, дори животът, продължен чрез подмладяване. Аз ви давам Истината. Някой ден някой ще разбере бележките ми.

Аз говоря език, непонятен дори за друг специален, защото неговата Красота е друга. Ако сте религиозен, навярно ще си помислите, че сме видели едно и също нещо. Или че трябва да стигнем до едно и също нещо. Самата аз не съм религиозна, определено. Ние сме зарове в Божиите ръце. С това отговарям на един друг специален.

Казах ви повече, отколкото на който и да било друг репортер, защото ми зададохте най-добрия въпрос. Съжалявам, че не мога да ви отговоря с прости думи. Средният гражданин вече е в състояние да разбере Платон, някои може би разбират Айнщайн. Повечето учени все още не са разбрали Бок. След няколко века ще разберете онова, което знам сега аз. Но човечеството в макрокосмоса е мъдро: защото като маса, вие имате мащабния поглед на всеки специален, вие ми давате моята свобода и аз доказвам основателността на вашето решение.

Значи не можете да обясните това, което виждате.

Ако можеш, щях да го направя. Ако съществуваха думи да го опиша, аз нямаше да съм това, което съм.

Десетилетия наред сте били в законодателния орган на държавата. Това не е ли изгубено време? Не е ли работа, която би могъл да върши друг?

Чудесен въпрос. Не. Не и точно сега. Не и тук. Ние взимаме решения от огромно значение. Доказват го събитията през последните петдесет години. Освен това имам нужда от връзка с действителността. Имам полза от това — в духовен смисъл, ако щете. В смисъл, който влияе върху собствените ми биохимични системи и ги поддържа в равновесие. За организма не е полезно да остави абстракциите да се развиват откъснати от възприятията. По-просто казано, това е средство срещу интелектуалната изолация и услуга, която правя на съседите си. Абстрактният математик навярно си няма и представа от космическия фючърсен пазар или от преимуществата и недостатъците на медицинската система за търговците на станциите на Съюза. Поради самия характер на работата си аз имам такава представа и се вълнувам за съдбата на човешкото общество. Знам, че хората смятат нашата система на управление за губене на времето на експерти. Ако осигуряването на експертно мнение за обществото, в което всички ние живеем, е загуба на време, каква полза от нас? Разбира се, някои теоретици не са способни да общуват извън конкретната си област. Но други могат и трябва да го правят. Често експертите са на различни мнения. Понякога, защото един от нас не разбира нещо в друга област. Обикновено, защото и най-големият ум в две области не може да проумее даден практичен въпрос. Точно затова е най-добре спореците да са експерти: в Съвета и на частни срещи са изковани някои извънредно полезни интердисциплинарни решения, резултат от взаимодействие на отделни познания, които поддържат този уникален социален експеримент, който наричаме „Съюз“.

Това е един от аспектите на простотата, които мога да ви обясня: интересите на всички хора са взаимосвързани, включително моите, и политиката не е нищо друго освен временен израз на социална математика.

ГЛАВА 6

I

— Този звънец трябва да иззвъни веднъж, когато натиснеш левия бутон, и два пъти — когато натиснеш десния бутон — каза отговорникът. Дотук всичко беше лесно. — Но... — Идваше ред на истинския проблем, Флориан го знаеше. — Но трябва да го поправиш така, че да звъни само ако два пъти натиснеш десния бутон и веднъж левия. Бързината е от значение. Прецизността също. Започвай.

Всички части и инструменти бяха пръснати по масата. Флориан взе каквото му трябваше. Това не бе особено трудно.

Следващата задача беше нечий проект. И трябваше да погледне дъската и да каже на инструктора какво представлява.

Пръстите му бяха много бързи. Можеше да се справи с часовника. С лекота. Втората задача бе по-трудна. За третата щяха да му стигнат петнадесет минути.

Той обясни на Инструктора какъв е проектът.

— Покажи ми как ще го построиш — нареди Инструкторът. Флориан го направи.

Инструкторът стана много сериозен и накрая кимна.

— Ще повториш записа, Флориан.

Той бе разочарован.

— Съжалявам. Няма ли да се получи?

— Разбира се, че ще се получи — усмихна му се Инструкторът. — Но не мога да го дам на човек от това ниво. Ще повториш основните записи и ще видим как ще се справиш после. Нали?

— Да — отвърна Флориан. Да, разбира се. Но се безпокоеше. Работеше с По-големи. Беше трудно, отнемаше много време и те настояваха да ходи в Развлекателната, докато той предпочиташе да продължи.

Инструкторът го пусна да си върви. Анди вече сам беше нахранил прасетата.

— Аз ще донеса водата — каза Флориан. Така бе честно. Анди остана доволен.

Толкова доволен, че му позволи да му помогне да се погрижат за Коня и го взе със себе си в специалния обор, където държаха бебето. То беше женско и го хранеха със специална кофа. Флориан още не бе достатъчно голям, за да го прави сам. Трябваше да се къпе, да се преоблича и много да внимава, защото даваха на бебето храна, която взимаха от Коня. Но то не беше болно. Играеше си на гоненица с тях, душеше пръстите им и после пак си играеше.

Бе изпитал ужасно облекчение, когато Анди му каза, че конете не са за храна.

— А за какво са? — попита го Флориан, като се боеше, че отговорът може да е още по-лош.

— Те са Експериментални — отвърна Анди. — Не съм сигурен. Но казват, че били работни животни.

Свинете понякога бяха работни животни. Свинете веднага надушваха местните бурени, изкореняваха ги и бяха достатъчно умни да не ги ядат. Имаше специално назначени ази, които не правеха нищо друго, освен всеки ден да ги разхождат из оборите и полята, та да отскубват растенията, проникнали през оградите. Автоматичните търсачи бяха добри, но Анди казваше, че в някои отношения прасетата били по-добри.

II

Ари прочете проблема, затършува в записната си информация и попита маман:

— Има ли значение колко са момчета и колко момичета?

Маман се замисли за миг.

— Всъщност има. Но можеш да не го взимаш предвид.

— Защо?

— Защото някои неща не са толкова важни, колкото други. Когато просто се учиш да решаваш проблеми, оставяш помаловажните неща, за да запомниш най-важните за решението. В този проблем е важно абсолютно всичко на света — момчета и момичета, времето, дали могат да намират достатъчно храна, дали има неща, които ги ядат — но в момента имат значение само гените. Когато се научиш да решаваш всички тези проблеми, ще ти покажат как да работиш с другите неща. И още нещо. Винаги може да има нещо, за което да не се е сетил никой. И ако смяташ, че са ти казали всичко, можеш да се объркаш. Затова отначало всичко е просто и после ще прибавят дали са момчета, или момичета. Разбираш ли?

— Обаче има значение — упорито отвърна Ари, — защото мъжките риби се бият помежду си. Сините ще са двацет и четири, ако не изядат някоя. Обаче ще изядат, защото сините лесно се виждат и не могат да се крият. А ако сложиш при тях голяма риба, няма да има никакви сини.

— Знаеш ли дали рибите различават цветовете?

— Различават ли ги?

— Хайде да оставим за малко това. Ами ако женските повече харесват сините мъжки?

— Защо?

— Просто го приеми.

— Колко повече?

— Двацет и пет процента.

— Всички сини просто ще направят голямата риба по-дебела и ще имат много бебета. Става сложно.

Маман придоби онзи смешен вид, както когато се канеше да кихне, да се засмее или да се ядоса. И после придоби много странен вид, който изобщо не беше смешен. И я прегърна.

Напоследък маман често го правеше. Ари си мислеше, че би трябвало да е по-щастлива. Маман никога не бе прекарвала толкова много време с нея. И Оли.

Но имаше усещане за опасност. Маман не беше щастлива. Нито Оли. Маман и Оли вече не си крещяха. Маман не крещеше на никого. През повечето време Нели просто изглеждаше объркана.

Ари се страхуваше и ѝ се искаше да попита маман защо, но се боеше, че маман ще се разплаче. Напоследък маман винаги изглеждаше така. А Ари страдеше, когато маман плачеше.

На другата сутрин отиде в детската градина. Вече беше достатъчно голяма, за да ходи сама. Маман я прегърна на прага. Оли дойде и също я прегърна. Отдавна не го бе правил.

III

РИСЮН ЕДНО се откъсна от пистата и Джейн се вкопчи в кожените странични облегалки. И не погледна през прозореца. Не искаше да види как Рисюн се отдалечава.

Когато се издигнаха, Джейн се обърна, към Оли.

— Донеси ми нещо за пиене, Оли. Двойно.

— Да, сера — отвърна той, разкопча колана си и се изправи.

Федра, която седеше пред тях, завъртя стола си към нея.

— Мога ли да направя нещо за вас, сера?

„Господи, и тя има нужда, нали? Страх я е.“

— Искам да направя списък с покупки. Подробен.

— Да, сера.

Това щеше да закърпи проблемите на Федра. Оли вървеше като ранен. Беше я помолил за запис. Бе помолил за запис и тя му беше отказала.

— Ти си прекалено много гражданин, Оли — бе му отговорила Джейн. — Нуждая се от теб точно такъв. Разбираш ли ме?

— Да.

Това му бе помогнало да се стегне.

— Вземи и за себе си — надвика рева на двигателя тя. Оли се озърна и кимна. — И за Федра!

Пеги застана на бара до Оли, наведе се и взе две чаши. За Джулия. В дъното на самолета. За Джулия и Глория.

— Ти ми съсипа живота! — беше ѝ изкрещяла на терминала Джулия. Пред Денис, азите и членовете на Семейството, които бяха дошли да ги изпратят. Докато бедната Глория стоеше с трепереща брадичка и от очите ѝ се стичаха сълзи. Мило дете. Дете, преживяло прекалено много, почти нищо от което важно, дете, което гледаше почти непознатата си баба и навярно търсеше в нея признаци на абсолютното зло. Глория нямаше представа къде отива. Нямаше представа какво означава корабна дисциплина. Нямаше представа за затворения стоманен свят на работната станция.

— Здравей, Глория — й бе казала Джейн, като се опитваше да не
— Господи, никога! — я сравнява с Ари.

IV

Федра я нямаше в детската градина. Там бе Нели. С Нели всичко беше по-лесно. Сам можеше силно да я люлее на люлката. Нели се страхуваше, но нямаше да ги спре, защото Ари щеше да ѝ се сърди, а Нели не обичаше да ѝ се сърдят.

И Сам я люля, тя също люля Сам. И си играха на катерушката.

Накрая Джан дойде да вземе Сам и Нели я заведе вкъщи. Чичо Денис ги посрещна в коридора.

— Нели — каза той, — от Службата за сигурност искат да поговорят с теб.

— Защо? — попита Ари, Внезапно се уплаши.

— Ари — каза той, — случи се нещо сериозно. Твоята маман трябва да замине, за да се погрижи за него. Наложил се да замине.

— Къде отива?

— Много далеч, Ари. Не знам кога може да се върне. Ти ще дойдеш при мен. С Нели. Нели ще остане с теб, но трябва да вземе запис, за да се почувства по-добре.

— И маман може да се върне!

— Едва ли, Ари. Твоята маман е важна жена. Тя има работа. И замина... хм, ужасно надалеч. Знаеше, че ще се разстроиш. Не искаше да те безпокои. Затова ме помоли да ти кажа „сбогом“ от нейно име.

— Не!

Маман и Оли никога не биха я напуснали. Бе им се случило нещо ужасно. Бе им се случило нещо ужасно и чичо Денис я лъжеше.

V

— Бедното дете — каза Джъстин и отново си наля вино. — Не можеха ли да му позволят да дойде на летището?

Грант отпи и направи едва забележим знак с ръка: „Подслушват ни“.

Джъстин избърса очите си. Никога не го забравяше. Ала понякога преставаше да го интересува.

— Това не е наш проблем — рече Грант. — Не е твой проблем.

— Знам.

Никога не знаеха дали ги наблюдават. Измисляха начини да объркват Службата за сигурност, дори се канеха да измислят свой собствен език и да го запомнят със запис. Но се страхуваха, че така ще събудят подозрение. Затова използваша най-лесния начин: плочата. Джъстин я взе и написа: „Понякога ми се иска да избягам в Новгород и да постъпя на работа в някоя фабрика. Ние разработваме записи, за да създаваме нормални хора. Внушаваме им доверие и ги караме да се обичат. Но всички програмисти са луди.“

Грант отговори: „Аз изпитвам пълно доверие в създателите си и в своя отговорник. Намирам утеха в това.“

— Ти си побъркан — гласно каза Джъстин.

— Стигнах до заключението, че не знам какво е добро и зло. Азите не бива да си играят с думите. Но за мен ти олицетворяваш доброто.

Джъстин се трогна. Проклетите записни спомени все още го измъчваша. Макар и след толкова години. С Грант това нямаше значение.

— Сериозно — рече Грант. — Положението ти е трудно. Ти правиш всичко по силите си. Понякога прекалено много. Дори аз мога да си почивам. Би трябвало да намираш повече време за това.

— Какво да правя, когато Яни ме товари с...

— Можеш да откажеш. Можеш да не работиш толкова много. Можеш да работиш само върху нещата, които те интересуват.

На „Крайна“ щеше да се роди ново бебе — клонинг на Бенджамин Рубин.

Под контрола на Бюрото на отбраната. И когато пристигнеше на станцията, Джейн Щрасен щеше да стане майка на поредното бебе от проекта.

Знаеше го. Бяха му дали записите на разговорите с Рубин. Позволяваха му да прави записните структури. Той не хранеше илюзии, че ги използват без проверка.

— Може би това е шансът ми да направя нещо ценно. Проектът е важен, нали? Навярно мога да направя живота на Рубин по-добър. Той поне не е лишен от съчувствие. Майка му живее на станцията, той я вижда, има някаква опора.

Като се имаше предвид и охраната, която се грижеше за специалните. Джъстин знаеше всичко това. Объркан, изолиран интелектуалец с изключително сериозни здравословни проблеми, отчаяно привързан към майка си. Интелектуалец с крехко тяло, изцяло отдаден на работата си. Нищо общо с онова, което бе създало Ари Емъри.

И слава Богу.

— Мога да направя нещо — каза той. — Ще наблегна на гражданската психология. Ще ми е от полза. Методологията е съвсем различна.

„При разговор спокойно можеш да проявяваш съчувствие — беше му изсумтял Яни. — Обаче съчувствието няма място в решаването на проблема! Набий си в главата с кого си имаш работа!“

Клиничната психология не бе за него. Защото самият той изпитваше болка.

Яни му помагаше, дори Денис — а това нямаше да е възможно, ако Денис не обработваше Джиро. Бяха се отнесли великодушно с него, връщаха го на работа, изискваща достъп до секретни материали, даваха му възможност да изгради кариера в малко по-различна област, почти като тази на Джордан, позволяваха му да участва в проект, който можеше да утвърди репутацията му. Можеше да е от полза и за него, и за баща му. Евентуално.

VI

Ари се събуди и усети, че не е сама. После си спомни, че през нощта някой се бе вмъкнал в леглото при нея, беше я прегърнал и ѝ бе казал с гласа на Нели: „Тук съм, малка сера. Нели е тук.“

Маман я нямаше, това не беше нейната стая, а апартаментът на чичо Денис, и на Ари ѝ се искаше да заплаче или да избяга и никой да не може да я намери.

Ала остана в леглото, защото знаеше, че маман наистина я няма. И чичо Денис имаше право — трябваше да е послушна. Беше ѝ мъчно, бе гладна и ѝ се щеше Нели да е някъде другаде и вместо нея тук да е маман.

Все пак добре, че ѝ оставаше Нели. Тя силно я потупа по лицето, за да се събуди, и Нели я притисна към себе си, погали я по косата и каза:

— Нели е тук. Нели е тук. — И избухна в сълзи.

Ари я прегърна. И се почувства излъгана, защото ѝ се плачеше, но Нели беше ази и плачът я разстройваше. Ари реши да се държи разумно, както я учеше маман, и каза на Нели да не плаче.

Нели спря да плаче, стана и се облече, помогна на Ари да се изкъпе, изми ѝ косата, obu ѝ чисти сини панталонки и пуловер. И дълго вчесва косата ѝ, докато космите не започнаха да пращят.

— Трябва да отидем на закуска със сер Най — каза Нели.

Всичко беше наред. И закуската на масата на чичо Денис бе чудесна. Имаше какво ли не. Ари се нахрани. Чичо Денис ѝ даваше допълнително от всичко и ѝ каза, че двете с Нели щели да останат заедно в апартамента, докато станело време Нели да отиде в болницата, когато за нея щял да се грижи Сийли.

— Да, сер — отвърна Ари. Всичко беше наред. Нищо не бе наред. Вече не я интересуваше кой ще е при нея. Искаше ѝ се да попита Денис къде е маман. Но не го попита, защото засега всичко беше наред и тя се чувстваше ужасно уморена.

А и даже Денис да ѝ кажеше, все едно нямаше да е чувала това място. Знаеше само за Рисюн.

Ари остави Нели да ѝ чете книжки. Понякога плачеше без причина. После заспа. Когато се събуди, Нели ѝ каза, че при нея ще остане Сийли.

Сийли ѝ носеше безалкохолни. И ѝ включи видеото. И правеше каквото му каже.

Тя го попита дали може да излязат на разходка и да нахранят рибките. Излязоха. Прибраха се и Сийли ѝ донесе още безалкохолни, и на Ари ѝ се искаше да чуе гласа на маман, която ѝ казва, че това не е полезно за нея. Затова сама престана да се налива, помоли Сийли за лист и седна да рисува.

На вечеря чичо Денис ѝ каза какво ще прави на другия ден и че щял да ѝ купи каквото поиска.

Тя поиска космически кораб със светлини. Поиска ново палто. Щом чичо Денис ѝ предлагаше, можеше да измисли много неща. Можеше да измисли адски скъпи неща, които маман никога не би ѝ купила.

Ала те не я правеха щастлива. Не я правеше щастлива дори Нели. Когато ти дават нещо, просто го взимаш и толкова, и искаш още, и още, за да ги затрудниш, и ги караш да мислят, че това е важно за теб и че те прави по-щастлива... но не забравяш, че си бясна. Нито за миг.

VII

— Ще те приеме — каза Мардж.

— Благодаря — отговори Грант и влезе при Яни Шварц.

— Сер, искам да поговоря с вас за своя гражданин.

Както подобаваше на ази. Джъстин казваше, че Яни се държал прилично с пациентите си.

— Аз не съм консултация — отвърна Яни.

Значи тази игра нямаше да помогне. Грант заряза преструвките и седна.

— Въпреки това искам да поговоря с вас, сер. Джъстин приема услугата, която му правите, но аз смятам, че това е ужасна грешка.

— Грешката е твоя.

— Няма да му позволите да стигне по-далеч от грубия проект, нали? И докъде ще го доведе това след двайсет години? Доникъде. Пак там, откъдето е тръгнал.

— Обучение. От което Джъстин има огромна нужда. Трябва ли да обсъждаме партньора ти? Знаеш проблемите му. Излишно е да ти ги обяснявам.

— Кажете ми какви са те според вас.

— Може би ще е по-добре да пратиш своя гражданин да поговори с мен. Той ли ти каза да дойдеш? Или е твоя идея?

— Моя, сер. Джъстин няма да разговаря с вас, поне няма да ви каже истината.

— Защо?

— Защото, сер... — Грант си пое дъх и се опита да не обръща внимание на свития си стомах. — Той няма друг учител, освен вас. Ако го отблъснете, няма да има кой да го учи. Вие сте му като отговорник. Той разчита на вас, а вие злоупотребявате с доверието му. Не мога да гледам спокойно как го правите.

— Това не е азипсихика, Грант. Ти не разбираш какво става, не и от практична гледна точка, и си на опасна лична територия... говоря за собствения ти психомодел. Не се отъждествявай. Знаеш го. Ако не...

— Да, сер, можете да ми препоръчате да взема запис. Знам какво можете. Но искам да ме изслушате. Не знам що за човек сте. Но виждам какво правите. Мисля, че се опитвате да помогнете на Джъстин. Струва ми се, че в някои отношения вече сте му помогнали. Но той не може да продължава да работи така.

Яни изръмжа и го изгледа изпод вежди.

— Защото не е подходящ за реални проблеми. Знам. И ти го знаеш. И Джъстин го знае. Мислех, че ще се успокои, но темпераментът му просто не е такъв. Няма търпение за обикновено програмиране, повторенията го побъркват. Той е творческа личност и затова го включихме в проекта „Рубин“. Денис го уреди. Аз го подкрепих. Това е най-доброто, което можем да направим за него — да му дадем теоретична работа, но не и онзи негов проклет проект, а той няма да се съсредоточи върху нищо друго, сигурен съм! Джъстин е същият като Джордан — когато му хрумне нещо, никога не се отказва. Доволен ли си от отговора ми? Защото или ще работи по проекта „Рубин“, или ще си умре като прост програмист, и нямам време някой от хората ми да губи три седмици за един проект, който би трябвало да е готов за три дни, разбираш ли ме?

До този момент бе смятал, че Яни е Врагът. Ала внезапно видя в негово лице свестен човек, който просто не умее да слуша. И който в момента го слушаше.

— Моля ви, сер. Джъстин не е Джордан. Той не работи като Джордан. Но ако му дадете шанс, той работи. Изслушайте ме. Моля ви. Вие не сте съгласен с него, но той се учи от вас. Известно ви е, че азипрограмистите имат нюх за Приложения. Аз съм алфа. Мога да приложа всяка програма към себе си и да ви кажа за него адски много неща. Работил съм с Джъстин върху собствените му програми и ви уверявам, уверявам ви, че вярвам в онова, което се опитва да постигне.

— Не говоря за способностите му. Той се е вманиачил по нерешими проблеми. Какво ще стане, когато моделите му се интегрират в гражданската психика? Второ, трето и четвърто поколение. Нямаме нужда от работохолици. Става дума за гражданска психика. Точно това е слабото му място и мисля, че му трябва десет-двайсет години учене, за да не нанесе непоправими щети. Ти разбираш програмите му. Аз пък съм гражданин и разбирам от гражданска

психика, освен шейсетте ми години в тази област. Сигурен съм, че един младши програмист може да го оцени.

— Оценявам го, сер. Съвсем сериозно, уверявам ви. Джъстин също. Но неговите програми включват, наистина включват радост в психомодела. Не само ефикасност. Проблемните според вас програми представляват техните записни награди. Не е ли вярно, сер, че когато имат деца граждани и ги отглеждат като граждани, азите интерпретативно ги учат на онова, което разбират от техните психомодели? Ази, в чийто психомодел е заложена програмата на Джъстин, даже да няма моя късмет да е социализиран, да е алфа и да има партньор, ще притежава чувство за цел и ще е по-добър в работата си. И ще се гордее с това, сер. Възможно е да има известни проблеми. Но емоциите са ключ към самите логични модели. Това е самопрограмиращо се взаимодействие.

— Но създава цял комплекс от основни структурни проблеми в синтетичните психомодели. Хайде да говорим теоретично. Ти си опитен програмист. Да бъдем реалисти. Вече са го опитвали преди осемдесет години.

— Известно ми е.

— Закачили няколко дрънкулки на психомоделите и получили неврози. Маниакално поведение.

— Самият вие казахте, че той го е избегнал.

— Самопрограмиране, ти чуваш ли се какви ги приказваш?

— Вирус — отвърна Грант. — Но благотворен.

— Точно за такава теория става дума. Вирус. Божичко! Ако е самопрограмиращ се, вие сте създали някакъв вирус и си играете с човешкия живот. Ако не е, имате проблем със забавено действие, който ще се прояви при второто или третото поколение. Друг вид вирус, ако щеш. Проклет да съм, ако отделя време за такива проучвания. Имам бюджет. Вие двамата сте в бюджета на моя отдел и ми струвате адски скъпо, а работата ви изобщо не се изплаща.

— Миналата година се изплати.

— И това убива Уорик. Той не може да продължи да работи на това равнище. Не може да го понесе. Психологически. И какво ще направиш? Ще го свършиш сам, докато Джъстин витае в облаците и програмира неизпълними модели? Няма да му позволя да ги заложи в някой нещастен експериментален. Няма!

— Аз ще свърша тази работа. Дайте му шанс, сер. Облекчете бремето му. Той разчита на вас. Никой друг не може да му помогне. Той е добър. Знаете го.

— И погубва таланта си, по дяволите!

— Но вие започнахте всичко това! Давайте ни задачи, с които можем да се справим, и ние ще се справим. Джъстин има дарба за интегриране и може да получи от даден генотип повече от всеки друг, защото прониква на емоционално равнище. Възможно е идеите му да не успеят, но за Бога, той все още се учи. Не знаете какво може да постигне. Дайте му шанс.

Яни дълго го гледа, разстроен, недоволен, със зачервено лице и прехапани устни.

— Страхотен търговец си, синко. Знаеш ли какъв му е проблемът? Ари е открила уязвимо седемнайсетгодишно хлапе с блестяща за възрастта му идея, поласкала го е, натъпкала го е с всички тия глупости и го е вкарала в леглото си. Това известно ли ти е?

— Да, сер. Всичко.

— Добре е порботила върху него. Той се мисли за гениален. Смята, че в идеята му има нещо повече и ти не му правиш услуга като го окуражаваш. Джъстин е умен, но не е гениален. Виждам на какво е способен. Оценявам го. Не искам да подхранвам илюзията му. Цял живот се опитвам да създавам нормални хора, а ти ме молиш да подхраня най-голямата илюзия на нещастния му живот. Няма да го направя, Грант.

— Вие сте единственият му учител, човекът, за чиято подкрепа Джъстин се бори. И сега ще погубите един талант, просто защото нямате време. Що за човек сте вие?

— Върви по дяволите.

— Да, сер. Ругайте ме колкото искате. Говоря за Джъстин. Той ви вярва както на никой друг. Готов ли сте да пратите и него по дяволите, защото се опитва да направи нещо, което според вас ще се провали?

Яни прехапа устни.

— Ти си от азите на Ари, нали?

— Знаете го, сер.

— По дяволите, свършила е добра работа. Напомняш ми за нея.
— Яни въздъхна. — Добре. Ще го включа в проекта. Което значи, че и ти ще трябва да поемеш част от бремето.

— Да, сер.

— И ако продължи с проклетите си програми, ще ги съсипвам от критика. Ще го науча на каквото мога. На всичко, което мога. Той реши ли проблема си със записите?

— Той няма проблем със записите, сер.

— Ако ти си при него. Така казва Петрос.

— Точно така, сер. Можете ли да го обвинявате?

— Не мога... Казвам ти, Грант, уважавам постъпката ти. Бих искал да имам десетина като теб. За съжаление, ти не си обикновен производствен продукт.

— Не, сер. Джъстин, както и Ари и Джордан, имат принос в моите психомодели. Но нямам нищо против да ги анализирате.

— Адски си стабилен. Добре. — Яни се изправи и заобиколи бюрото. Грант смутено стана. Възрастният мъж го прегърна през рамо и го хвана за ръка. — Ако решиш, че Джъстин няма да се справи, ела да ми кажеш, Грант.

Преди се беше съмнявал в добронамереността на този човек, но вече бе на друго мнение.

— А сега изчезвай — безцеремонно каза Яни. — Изчезвай.

— Какво си направил? — извика Джъстин.

Не биваше да му крещи. Грант бе постъпил така, защото поведението на самия Джъстин го беше принудило да поеме ролята на негов защитник, защото му го подсказваше опитът му на ази — инстинктът на Отговорника, най-сериозната грешка на алфите.

Джъстин го потупа по рамото и се насили да се успокои.

Така. Грант не беше виновен. Всичко щеше да се оправи, ако Грант отново не бе привлякъл към него вниманието на Джиро. Просто трябваше да отиде при Яни и без емоции да се опита да поправи стореното.

Само трябваше да се отпусне малко. Но дори не можеше да седне, защото щеше да покаже на Грант колко е разстроен.

— Яни не се ядоса — умотелно рече приятелят му. — Не се ядоса, Джъстин. Просто каза, че няма да те товари много.

Той отново потупа Грант по ръката.

— Виж, сигурен съм, че всичко е наред. Ако не е, ще го поправя. Не се безпокой.

— Джъстин?

В гласа му се долавяше болка. Неговата болка.

— Яни ще ме заколи за това, че съм те подтикнал да отидеш при него — каза Джъстин. — И ще има право. Грант, няма нужда да се въртиш около мен. Добре съм. Не се тревожи.

— Престани, по дяволите. Знаех какво правя.

Джъстин смаяно го зяпна.

— Не съм никакъв глупав ази, Джъстин. Можеш да ме удариш, ако искаш. Само недей да ме утешаваш. — Гняв. Кипящ гняв. Имаше спасение. — Господи, Джъстин, какво мислиш?

— Прекалено много те товаря.

— Не. Теб те товарят прекалено много. И го казах на Яни. Знаем какво правя. Какво правеше ти през всички тези години. Аз бях твой партньор. В какво си мислиш, че съм се превърнал? В някой от патологичните случаи, с които работиш ли? За какво ме смяташ?

За ази, бе очевидният отговор. Грант го предизвикваше. И Джъстин се вледени.

— За глупак, а?

— Престани, Грант.

— Е?

— Може би... — Джъстин си пое дъх. — Може би се дължи на гордост. Защото цял живот са ме учили, че съм по-силният. А сърцето ми е разбито. И разчитам на теб. Проклет да съм, ако не се чувствам виновен.

— Друг вид напрежение — отвърна Грант. — Моето не може да идва отникъде другаде, освен от теб. Не го ли знаеш, родени човече?

— Ясно е, че аз съм те подтикнал да идеш при Яни.

— Дай ми шанс. Аз не съм робот. Чувствата ми може да са изкуствено генерирани, но са съвсем истински. Ако искаш да ми крещиш, давай. Не се дръж като отговорник.

— Тогава ти не се дръж като ази, по дяволите!

Не можеше да повярва, че го е казал. Вцепени се. Грант също.

— Наистина съм ази — накрая сви рамене Грант. — Но не съм виновен за това. Ами ти?

— Съжалявам.

— Не, продължавай. „Проклети ази, всичките сте еднакви.“ Предпочитам да го кажеш, вместо да те гледам как се задущаваш. Работиш до изнемога, вътрешно се разяждаш и някой по-дефектен

азимодел ще накара чашата да прелее. Затова: „проклети ази, всичките сте еднакви“. Радвам се, че се задейства инстинктът ти за самосъхранение. Крайно време беше.

— Господи, недей да ме подлагаш на психоанализа.

— Извинявай, не успях да се въздържа. Слава Богу, че трябва да се безпокоя само за един роден човек. Двама щяха да ме побъркат. И аз мога да кажа: „проклети родени хора“. Причинявате прекалено много проблеми. Ти беше прав за Яни. Държи се съвсем нормално с ази. Изкарва си го върху родените хора, всичко, което му се е насъбрало. Въпросът е дали беше искрен с мен. Но ако се успокоиш и ме изслушаш, фактът, че не си подходящ за реални проблеми, не е нов за него. Аз само му посочих, че си губиш времето с проекта „Рубин“ и че ако иска мотивирана работа, ще трябва да те остави да пишеш програмата си в свободното си време. Дължи ти го. Мисля, че бях абсолютно логичен.

— Съжалявам — вече по-спокойно рече Джъстин. Искаше му се да се скрие някъде. — Аз... просто реагирам. Поточно мислене. Разбери ме.

— Не те разбирам. Способен си едновременно да вярваш в адски много неща. Не го разбирам. Ще ми трябва дни, за да проумея тази реакция, и въпреки това сигурно няма да различа нюансите.

— Съвсем просто е. Ужасно ме е страх. Мислех си, че положението ми е ясно, и изведнъж дори ти ме изненадваш.

Грант отново бе скрил лицето си зад маска, зад онази лека подигравателна усмивка, с която предизвикваше съдбата, вселената и рисюнската Администрация.

VIII

Постоянно имаше нови неща. Нели заведе Ари в магазина в Северното крило и се върнаха с пакети. Беше забавно. Тя също купи на Нели подаръци и Нели бе ужасно щастлива. Ари се радваше, че Нели е толкова красива и горда с новия си костюм.

Ала Нели не беше маман.

Сийли все едно не съществуваше. Понякога го закачаше, но Сийли никога не се смееше. И това я ужасяваше. Затова го остави на мира, освен когато го молеше за безалкохолни или бисквити. Ала това нямаше да се хареса на маман, затова Ари се опитваше да бъде добра, да яде зеленчуци и по-малко сладко. Мъчеше се да изпълнява всичко, което ѝ бе казвала маман, защото иначе щеше да е все едно, че я е забравила. Ядеше проклетите зеленчуци, въпреки че някои имаха отвратителен вкус, смачкани на пюре с някаква бяла гадост. Пфу. Искаше ѝ се да повърне. Но ги ядеше заради маман и това толкова много я натъжаваше, че ѝ се плачеше.

Искаше да си играе с някого, но не със Сам. Сам прекалено добре я познаваше. Сам знаеше за маман. И тя щеше да го набие, защото не можеше да понесе той да я гледа с такова безизразно лице.

Затова, когато Нели я попита дали иска да се върне в детската градина, Ари се съгласи, стига Сам да го няма там.

— В такъв случай не зная дали ще има някой друг — каза Нели.

— Тогава ще си играя самичка — отвърна тя. — Хайде да вървим.

И Нели я заведе. Нахраниха рибките и Ари си игра на пясъчника, но сама не ѝ бе забавно, а Нели не можеше да строи хубави сгради. Затова просто хранеха рибките, разхождаха се и играеха на площадката.

Имаше учебни записи. С нея бяха и много възрастни. Научи най-различни неща. Вечер главата ѝ беше толкова натъпкана с нова информация, че не можеше да мисли за маман и Оли.

Чичо Денис имаше право. С всеки изминал ден я болеше по-малко. Това я плашеше. Защото ако не я болеше, ставаше по-трудно да

подхранва яда си. Затова хапеше устни, за да я заболи.

Имаше детско парти. Там видя Ейми. Ейми избяга и се скри зад сера Питърсън, и се държеше като бебе. Ари си спомни защо я е била. Останалите деца просто я зяпаха. Сера Питърсън им каза, че трябвало да си играят с нея.

Те не искаха. Ари го виждаше. Там бяха Кейт, Томи и едно момче на име Пат, и Ейми. Единствено Сам се държеше приятелски. Затова тя му каза: „Здрасти, Сам“. И ѝ се искаше да може да се прибере вкъщи, но Нели бе отишла в кухнята да пие чай с азите на сера Питърсън.

Затова Ари седна да поиграе на тяхната игра, игра със зарче и фигурки, които местеш по дъска, представляваща космоса на Съюза. Правилата бяха лесни и тя бързо победи всички.

— Какво има? — попита я чичо Денис вечерта. — Какво е станало на партито? Какво ти направиха?

— Къде отиде Валъри, чичо Денис?

— Валъри Шварц ли? Неговата маман беше прехвърлена. Преместиха се. Още ли помниш Валъри?

— Той може ли да се върне?

— Не, струва ми се. Неговата маман има работа. Какво стана на партито?

— Просто ми омръзна. Не беше забавно. Къде отидоха маман и Оли? На коя станция?

— На „Крайна“.

— Ще им напиша писмо.

— Добре. Сигурен съм, че ще се зарадват.

Понякога си мислеше, че маман и Оли всъщност не са никъде. Но чичо Денис говореше така, сякаш са, и това я караше да се чувства по-добре, ала се чудеше защо маман не ѝ се обажда по телефона.

— Можеш ли да се обадиш на „Крайна“?

— Не — отвърна чичо Денис. — По-бързо е с кораб. Писмото ще стигне много по-бързо от телефонен разговор. След месеци, не след години.

— Защо?

— Казваш „ало“ и те го чуват чак след двацет години, после ти отговарят „ало“ и ти ги чуваш след още двацет. Един разговор може да отнеме векове. Ето защо писмата са по-бързи и много по-евтини.

Между звездите не се използват телефони и радиостанции. Корабите пренасят всичко, защото се движат по-бързо от светлината.

Ари не го разбра, но отиде в стаята си, за да напише писмото.

Постоянно го късаше, защото не искаше маман да си помисли, че е нещастна. Не искаше да ѝ каже: „Маман, децата не ме обичат и винаги съм самотна“.

Вместо това написа: „Много ми липсваш. И Оли ми липсва. Вече не се сърдя на Федра. Искам вие с Оли да се върнете. И Федра. Ще бъда послушна. Чичо Денис ми дава прекалено много бисквити, но аз помня какво си ми казвала и не ги ям. Чичо Денис ми дава кредитната си карта и аз купувам на Нели много неща. Купих космически кораб, количка, пъзели и записи с приказки. Червено-бяла блуза и червени обувки. Искях черни, но Нели казва, че те били за ази и че малките момиченца не носели черно. Слушам всички. Днес видях Ейми Карнат и не я ударих. Уча много записи. Справям се с математиката и химията. И с географията и астрографията, и ще науча за «Крайна», защото ти си там. Искам да дойда на Крайна, ако вие не можете да се върнете тук. Там има ли деца? Хубав ли е апартаментът ви? Кажи на чичо Денис да дойда. Или ти си ела. Ще съм много послушна. Обичам те. Обичам Оли. Ще дам писмото на чичо Денис да ти го прати. Той казва, че щяло да стигне при теб след много време, а после дълго съм щяла да чакам твоето писмо, затова, моля те, пиши ми веднага щом можеш. Мисля, че ще мине почти година. Дотогава ще стана на осем. Ако кажеш на Денис да ми позволи да дойда, ще съм почти на девет. Кажи му, че мога да взема и Нели. Нея ще я е страх, но аз ще ѝ кажа, че всичко е наред. Аз не се боя от скокове. Не ме е страх да дойда сама. Знам, че ако ти се съ согласиш, чичо Денис ще ме пусне да дойда. Обичам те.“

IX

Флориан се втурна в спортния салон и видя мъж със списък в ръце и момиче, облечено като него в черен гащеризон.

— Извинете, че закъснях, сер.

Отговорникът го стрелна с очи само колкото да му покаже, че е недоволен, и Флориан не посмя повторно да погледне към момичето, което очевидно бе тук по същата причина като него — да намери партньор за това Назначение.

После Отговорникът отбеляза нещо в списъка си и каза:

— Флориан, това е Катлин. Катлин е новата ти партньорка.

Флориан пак погледна момичето и сърцето му се разтуптя. Това беше грешка. Трябваше да е грешка.

Момичето го безпокоеше. То изглеждаше...

Беше русо, синеоко, с белег на брадичката. Бе по-високо от него, но иначе нищо особено. Със слабо, много сериозно лице. Струваше му се, че го е виждал някъде.

— Катлин — каза Отговорникът, — знаеш пътя. Заведи Флориан в Склада. Там ще разговаряте с Отговорника.

— Да, сер — отвърна тя и Флориан едва не помоли Отговорника да провери дали няма някаква грешка, но нали бе закъснял, а и не знаеше защо е толкова разстроен и паникьосан. Настигна Катлин при вратата зад боксовите круши в дъното на салона, тя я отвори с картата си, пусна го да мине пръв и го поведе по дълъг циментов коридор.

— Ще ме разпределят ли в нова стая? — попита Флориан.

— Двайсет и втора. Като мен — отвърна Катлин. — Отиваме при По-големите. Партньорите спят в една стая.

Той се смая. Но тя, изглежда, знаеше какво е редно и не беше разстроена. Затова просто продължи да върви след нея, като се чудеше дали Компютрите не са объркали нещо. Трябваше да получи запис, който да му обясни всичко това, да му помогне да не допуска грешки. Трябваше да поговори с Отговорника, при когото отиваха.

Стигнаха на другото място. Катлин отключи и двамата се изправиха пред бюрото на Отговорника.

— Сер — каза тя. — Катлин и Флориан, сер.

— Закъснявате — рече Отговорникът.

— Да, сер — отвърна Катлин.

— Аз съм виновен — обади се Флориан. — Сер...

— Оправданията нямат значение. Вие сте Назначени в Службата за сигурност. Вървете в Склада, вземете си каквото решите, че ви трябва. Добре. Петнайсет минути за екипиране. После в стола. Довечера сте свободни, утре сутрин имате Стая. Упражнението е един час, можете да разговаряте за него. За предпочитане е. Вървете.

— Аз... — започна Флориан. — Сер, трябва да храня прасетата. Не... Не трябваше ли да получа запис за това?

Отговорникът го погледна в очите.

— Флориан, ще се занимаваш със ЗМД, когато не си в Службата за сигурност. Това е твоето Назначение. Можеш да ходиш в ЗМД в часовете си за Развлечение. Четири часа за всяко добро минаване през Стаята. За това няма запис. Събуждане в пет нула нула, тренировка в пет и трийсет, закуска в шест и трийсет, после запис, Стая или Развлечение в зависимост от разписанието ви, обяд, когато успеете, вечеря в двайсет нула нула, после по разписание, лягане най-често в двайсет и три нула нула. Ако имаш проблеми, обръщай се към своя Инструктор. Катлин знае. Питай я.

Да, сер. — Флориан въздъхна. „Ами Анди? Ами прасетата?“

Складът беше като в Играта, която познаваше. Предишният му Отговорник му бе казал, че ще има Стаи. Всичко това му беше известно. Ала имаше нещо нередно.

Трябваше да спи с момиче. Пращаха го на място, което тя познаваше, а той не. Щеше да допуска повече грешки. Отговорникът никога не биваше да отказва да разговаря с теб, но онзи преди го бе накарал да се бои, че вече допуска грешки.

Като закъснението.

Той влезе в Склада след Катлин. Знаеше, че е нещо, свързано със Службата за сигурност, и не се удиви, когато видя на масата оръжия и ножове, но дори не искаше да ги докосва. Стомахът му се сви, когато Катлин взе пистолет и едно тънко въже. Флориан си избра клещи и фазомер и започна да рови из резервните части, като пълнеше джобовете си с различни неща.

— Познаваш ли оръжията? — попита тя.

— Не.

— Тогава по-добре не ги пипай. Какви са твоите Стаи?

— Клопки. Аларми.

Катлин повдигна русите си вежди. После приятелски кимна.

— Засади. Обикновено има Враг. Той ще те убие.

— Клопките също.

— Добър ли си?

— Да, струва ми се.

Като че ли я познаваше. Познаваше я по същия начин, по който знаеше нещата от записите.

— Струва ми се, че те познавам — смутено каза Флориан.

— И на мен.

— Защо сме партньори? — попита той.

— Не знам. Но електрониката е полезна. И ти познаваш друга Стая. Разкажи ми за нея.

— Влизаш вътре — започна Флориан, като се опитваше бързо да обхване всичко, също както щеше да го направи пред Отговорник. — Има врата. Може да има всевъзможни клопки. Ако задействаш някоя, губиш. Понякога има шум. Друг път се включват светлини. Или компютърна ключалка. Особено опасно е, когато има вода и някой проводник даде на късо. Но това е наужким, няма да умреш от тока.

— Смъртта си е смърт — отвърна тя. — Стрелят по теб, поставят клопки на вратите и ако ти не ги взривиш, те ще те взривят. Понякога има газ. Засади. Може да е на открито или в сграда. Някои хора наистина загиват. Видях един. Строши си врата.

Флориан се смая. И си помисли, че е можело да е той. Помисли си за вратите капани. Взе една батерия, тел и фенерче и Катлин му даде черен шал — за лицето му.

— Ако в Склада имаше противогази, нямаше да е зле да си вземем — каза тя, — но няма. Така че сигурно няма да има газ, но не съм сигурна. Те не са честни.

Прозвуча звънец.

— Хайде — рече Катлин. Вратата се отвори и двамата излязоха.

По коридора и през още врати. И нагоре по стълбището до друг бетонен коридор.

С много врати.

— Търсим двайсет и втора — каза тя.

Катлин отвори вратата и двамата влязоха в скромна стая с двуетажно легло.

— Горے или долу? — попита тя.

— Няма значение. — Никога не му беше идвало наум, че може да има собствена стая. Или поне половин. Имаше маса и два стола. Имаше врата.

— Накъде води?

— Към банята — отвърна Катлин. — Обща е със съседната стая. Там са По-големи. Чукаш преди да влезеш. Това е тяхното Правило. Щом са По-големи, спазваш техните Правила. — Катлин седна, погледна го и каза: — Не ме Спипват често.

— А теб?

— Не.

Тя изглеждаше доволна. Взе пистолета, извади пълнителя и пак го сложи.

— Това е истинско оръжие — каза тя. — Но не и патроните. Въпреки това обаче трябва да проверяваш. Боеприпасите могат да се объркат. Никога не го забравяй. Врагът може да е с объркани патрони. И да те взриви на парченца. Учебните патрони имат широка черна ивица. Истинските нямат. Но ако те улучат отблизо, и тези могат да те убият. Трябва да внимаваш, когато действаш с партньор. При тренировките най-много хора загиват от учебни патрони.

Катлин знаеше прекалено много истории за нещастни случаи. На Флориан му прилоша.

Но тя искаше да научи за клопките, за всичко, което бе виждал. Постоянно му задаваше въпроси.

Наистина бе умна. Изглежда, можеше да прави нещата, за които говореше. Флориан никога не беше мислил, че ще го вземат в Службата за сигурност, че ще му определят момиче за партньор, и изобщо не си беше представял човек като Катлин. Имаше невероятна усмивка. Очите ѝ грейваха, но устните ѝ почти не се движеха. Бе трудно да получиш усмивка от нея. Трябваше да ѝ разкажеш нещо наистина впечатляващо. И когато получеше, му се искаше още една, защото в промеждутъка просто нямаше нищо.

Отидоха в стола, както наричаха тук трапезарията. Всички трябваше да стоят прави и да чакат. Те двамата бяха много по-малки от останалите. Повечето бяха момчета, много високи, имаше и няколко

момичета, всички тийнейджъри и с безукорно поведение. Но храната бе вкусна и даваха колкото искаш, а почти възрастните момчета се държаха любезно и не се дразнеха от присъствието им. „Кой е партньорът ти?“ — попита един от По-големите Катлин и тя отвърна: „Флориан АФ, сер“. Все едно приказваше с Отговорник.

— Добре дошъл — обърна се към него момчето. И го накараха да стане, за да го видят хората. Той беше нервен. Ала момчето се изправи до него и го представи като „Флориан АФ, партньор на Катлин, техник“. Всички го погледнаха и учтиво казаха: „Добре дошъл“ и му позволиха да седне.

Х

Ари всяка вечер си мислеше за писмото. Чичо Денис ѝ донесе рекламна брошура на „Рисюнспейс“, в която беше написано името на маман. Имаше и снимка на мястото, където работеше тя. Ари я пазеше в бюрото си и обичаше да я гледа и да си представя, че отива там.

В детската градина беше само Нели. И на Ари ѝ бе скучно да се люлее и да реди пъзели само с Нели. Затова Ари каза на чичо Денис, че може да ходи на учебни записи сама, също и в библиотеката, защото хората я познават и няма да ѝ се случи нищо.

На връщане от учебните записи не бързаше. Понякога спираше и хранеше рибките.

Щеше да е интересно да види Джъстин, така че тя се качи с асансьора в горния коридор. И вътре бяха и Джъстин, и Грант.

— Здравсти — каза Ари.

Двамата се обърнаха към нея. Бе приятно да види познати лица. Надяваше се и те да ѝ се зарадват. С нея не приказваше почти никой освен хората на чичо Денис.

Но те не я поздравиха. Джъстин стана и враждебно я погледна.

Ари се почувства самотна. Ужасно самотна.

— Как си? — попита тя, защото така правеха възпитаните хора.

— Къде е бавачката ти?

— Нели е вкъщи. — Ари вече можеше да говори така за апартамента на чичо Денис, без да изпитва болка. — Може ли да вляза?

— Имаме работа, Ари. Заети сме.

— Всички са заети — оплака се тя. — Здравсти, Грант.

— Здравсти, Ари — отвърна Грант.

— Маман замина на „Крайна“ — каза Ари. В случай, че не са чули.

— Съжалявам — рече Джъстин.

— Аз ще замина при нея и ще живея там.

На лицето на Джъстин се изписа странно изражение. Много странно. Грант я погледна. И тя се уплаши, защото те бяха разстроени,

но не знаеше защо. Ари седна на един стол. Искаше ѝ се да знае какво се е случило. И внезапно страшно се уплаши.

— Ари — каза Джъстин, — знаеш, че не бива да идваш тук.

— Мога да ходя където си искам. Чичо Денис не ми забранява.

— Чичо Денис ли ти го каза?

— Тръгвам си — рече Ари.

Но на другия ден пак отиде при тях и пак каза:

— Здравсти.

Това ги уплаши. Тя се засмя.

— Ари, за Бога, прибирай се вкъщи!

Това повече ѝ хареса. Джъстин беше ядосан също като маман. Той не бе лош. Нито Грант. Тя ги беше ядосала и те щяха да ѝ се карат.

— Днес имах Компютри — каза Ари. — Мога да напиша програма.

— Много хубаво, Ари. Прибирай се вкъщи!

— Чичо Денис ми донесе аквариум с рибки. Имам гупи. Едната е бременна.

— Това е чудесно, Ари. Прибирай се вкъщи!

— Мога да ти донеса някое от бебетата.

— Ари, прибирай се вкъщи.

— Имам холограма. С птица. Тя лети. — Ари я извади от джоба си, показа как се върти и влезе в кабинета. — Виждаш ли?

— Чудесна е. Моля те. Прибирай се вкъщи.

— Сигурна съм, че ти нямаш такава.

— Нямам. Моля те, Ари...

— Защо не искаш да идвам тук?

— Защото чичо ти ще се сърди.

— Няма. Той няма да научи.

— Ари — каза Грант.

Тя го погледна.

— Нали не искаш да се обадим на чичо ти?

Ари наистина не искаше и се намръщи.

— Моля те — рече Джъстин. — Моля те.

Той все пак се държеше възпитано. А и нейните трикове се бяха изчерпали. Ари излезе, обърна се и му се усмихна.

Чувстваше го като приятел. Нейният таен приятел. Не искаше да го ядосва. Нито Грант. Щеше да идва при тях през ден.

Но следващия път тях ги нямаше: вратата бе затворена и заключена.

Това я разтревожи. Или бяха разбрали, че тя идва по едно и също време, или наистина бяха Изчезнали.

Затова на другата сутрин преди запис отиде при тях и ги завари в кабинета.

— Здравсти! — каза Ари. И ги уплаши.

От време на време ги откриваше. Когато гупата ѝ роди, им донесе в буркан няколко бебета. Джъстин като че ли се зарадва. Каза, че щял да се грижи за тях.

Ала когато Ари вдигна капака, те бяха мъртви.

— Сигурно са останали вътре прекалено дълго — каза тя.

— Сигурно — съгласи се Джъстин. Миришеше приятно. Почти като Оли. — Съжалявам, Ари.

Това беше мило. За пръв път се държеше с нея просто като Джъстин. Грант се приближи, погледна и също каза, че съжалявал.

И Джъстин каза, че понякога нещата умирали.

— Ще ти донеса други — отвърна Ари. Обичаше да идва в кабинета им. Много мислеше за това. Джъстин вече не излъчваше онова лошо чувство. Беше просто Джъстин. И я потупа по рамото, и ѝ каза, че трябвало да си върви.

Отдавна не се бе държал толкова мило. Значи Ари печелеше. Предполагаше, че ще е адски приятно да си говори с него, но нямаше намерение да припира и да провали всичко. Нито с него, нито с Грант. Той ѝ бе приятел. И когато маман я повикаше при себе си, Ари щеше да го попита дали иска да замине с нея и Нели.

XI

— Проклет глупак — извика Яни и го замери с папката. — Какво се опитваш да направиш? Ние ти даваме шанс, правим всичко, за да ти дадем шанс, аз си губя времето, за да критикувам скапаните ти фантазмагории, за да докажа на един твърдоглав глупав пубертет, че неговият блестящ студентски проект не е бил нищо повече от скапан студентски проект, който Ари Емъри щеше да отхвърли само с „Благодаря, вече сме го опитвали“, ако не беше искала да докопа пубертетското ти тяло и да преебе баща ти, което ти току-що направи сам, проклет глупак такъв! Разкарай тия боклуци оттук! Връщай се в офиса си и дръж детето настрана, чуваш ли ме?

— Какво ви каза Ари? — попита Джъстин. — Тя ми донесе буркан с рибки. Какво трябваше да направя, да я изхвърля от кабинета ли? Опитах!

— Изчезвай!

— Какво ви каза Ари?

— Помолила чичо си Денис да те покани на скапания ѝ рожден ден. Загазил си. Здравата си загазил. Явно Ари често е идвала в кабинета ти и е избягвала охраната по стълбището, като е използвала картата на своята ази, за да се качва на асансьора. Явно я привличаш. Защо не събщи за това?

— По дяволите, имам известни основания, не смяташ ли? — Джъстин си пое дъх и погледна Яни в очите. — Тя е измамила вашата охрана. Откъде да знам, че рисюнската Служба за сигурност не е способна да се справи с едно седемгодишно дете? Не мога да се държа грубо с нея. Не искам да участвам в това. И не искам аз да съм онзи, който ще се обади на Денис Най, за да му събщи, че не може да контролира отдела си. По дяволите, когато знаех, че тя се връща от запис, дори заключвах кабинета си. Какво друго мога да направя?

— Можеше да събщиш!

— И пак да се подложа на инквизиция? Просто изпълнявах заповеди. Мислех, че подслушвате кабинета ми. Мислех, че Службата за сигурност знае къде е Ари. Мислех, че знаете точно какво съм казал,

с други думи нищо. Нищо, Яни, освен: „Прибирай се вкъщи, Ари. Прибирай се вкъщи, Ари. Прибирай се вкъщи, Ари.“ Това е типично детско поведение. Тя е открила възрастен, когото да закача. Ари е обикновено дете. За Бога, щом ви е ясно какво се е случило, вие решете проблема. Трябва ли един глупав пубертет да ти казва да успокоите детето и просто да го оставите да се забавлява? Тя усеща всичко, Яни, усеща напрежението, с което я заобикаляте, сигурен съм, защото трябва да полагам страхотни усилия да не усеща моето, когато се отбива при мен. Какво се опитвате да направите, да я подтикнете да идва при мен ли? — Джъстин спря, за да си поеме дъх. Яни го гледаше, гледаше го така, че той настръхна. — Това ли се опитвате да направите? Това ли било? Помагате ли й да идва при мен?

— Ставаш параноик.

— Адски вярно. Какво се опитвате да направите с мен? И с нея?

XII

Конят наведе глава и облиза овеса от дланта на Флориан.

— Виж — каза той на Катлин, — държи се приятелски. Просто непознатите го притесняват. Искаш ли да го пипнеш?

Катлин го пипна много предпазливо. Конят се отдръпна.

Свинете и кокошките изобщо не я бяха впечатлили. Просто отвратено бе погледнала скупчените до стената птици и малко уплашено беше отскочила от втурналите се към храната прасенца. И бе казала, че са глупави, а когато Флориан ѝ обясни, че са умни, защото знаят какво да не ядат, Катлин отвърна, че ако били умни, нямало да ги правят на бекон.

Но Конят я накара да се усмихне.

— Бебетата на Коня не са за ядене — поясни Флориан. — Той е работно животно. Това значи, че не е за ядене.

Катлин го прие така, както приемаше много неща — без коментар. Само кимна. Катлин му харесваше. Двамата много пъти бяха минавали през Стаята и ги бяха Спипали само веднъж, при това защото първо бяха Спипали Катлин и имаше адски много Врагове, всичките По-големи. Бяха Спипали Катлин два пъти, но втория път тя беше извикала „Бягай!“ и му бе дала време да взриви една врата и да продължи. Вината беше негова, защото действаше по-бавно, отколкото трябваше, и тя Спипа всички Врагове, освен онзи, който Спипа нея, а Флориан Спипа него, защото имаше граната и Врагът не го очакваше, защото Флориан бе техник и ръцете му постоянно бяха заети. Катлин беше много горда с него.

Той се радваше, че всичко е било само игра, и каза на Инструктора, че вината е негова, а не на Катлин. Но Инструкторът отговори, че двамата били екип и нямало значение.

И им даде половината от времето за Развлечение.

Което бе достатъчно, за да дойдат тук, та Катлин да се запознае с Анди и да види всички животни.

Не беше сигурен дали Анди и Катлин са се харесали. Но Катлин каза, че Конят бил специален.

Затова той накара Анди да ѝ покаже бебето.

— Хубава е — каза Катлин, когато видя Коня-момиче. — Виж я как се движи!

— Партньорката ти си я бива — каза Анди.

XIII

— Не искам парти — викна Ари. — Не искам никакво парти, не обичам тези деца, не искам да се държа мило с тях.

Чичо Денис вече и без това ѝ се сърдеше, че е взела картата на Нели, защото Нели си беше Нели и бе признала на чичо Денис и чичо Джиро всичко. И въпреки това я бяха хванали. Нели ужасно се разстрои. И чичо Денис проведе с двете сериозен Разговор за сигурността и безопасността в сградата и че Ари трябвало да ходи само там, където било разрешено.

Ала най-много се сърдеше, че Джъстин и Грант не му се обадили да му кажат, че е ходила при тях.

Ари страшно се сърдеше на чичо Денис.

— Значи не искаш другите деца — каза чичо Денис.

— Те са глупави.

— Хм, тогава какво ще кажеш за парти с възрастни? Ще има пунш и торта. И подаръци. Нямам намерение да поканя цялото Семейство. Само доктор Иванов и Джиро...

— Не обичам Джиро.

— Ари, дръж се, възпитано. Той ми е брат. И твой чичо. И е много добър с теб.

— Не ме интересува. Ти няма да ми позволиш да поканя когото искам аз.

— Виж, Ари, не знам дали Джъстин може да дойде.

— Искам Джъстин. Искам Грант. Искам Мери.

— Коя Мери?

— Лаборантката.

— Мери е ази, Ари, и ще се чувства ужасно неловко. Но щом наистина искаш, ще проверя за Джъстин. Обаче не обещавам, имай предвид. Той е адски зает. Ще трябва да го попитам. Но можеш да му пратиш покана.

Така беше по-добре. Тя се поизправи на стола и погледна чичо Денис много по-мило.

— И Нели няма да ходи в болницата — каза Ари.

— Ари, Нели трябва да иде в болницата, защото ти ужасно я разстрои. Вината не е моя. Ти я постави в трудно положение и ако се наложи Нели да си почине малко, сигурен съм, че няма да я обвиниш.

— Това е гадно, чичо Денис.

— Също както и да откраднеш нейната карта. Нели ще се върне утре сутрин и ще е наред. Ще се обадя на Джъстин и ще кажа на Мери, че си се сетила за нея. Тя много ще се зарадва. Но не обещавам нищо. Бъди послушна и ще видим. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — отвърна Ари.

Все още се сърдеше, че трябва да минава по долния коридор на отиване и връщане от записи се опитваше да измисли как да заобиколи забраната.

Тази година нямаше да имат парти в голямата трапезария на долния етаж, защото чичо Денис каза, че напоследък имало адски много работа и много хора не можели да дойдат. Затова щели да отпразнуват рождения ден в апартамента.

И Джъстин и Грант дойдоха.

А после се появи онова усещане. Джъстин се страхуваше. Грант също. И всички бяха сковани и гадни, и се мъчеха да не са такива.

Това си бе нейното парти, по дяволите! Ари се опитваше да се държи приятелски. Доникъде нямаше да стигне, ако кажеше на хората да са мили. Просто трябваше да привлече вниманието им, за да не мислят за онова, за което мислеха, и после можеше да прави с тях каквото поиска. Нямаше нужда да търси кой е причината — тя просто се насочи към Джъстин. Той бе ключът и Ари веднага го беше разбрала.

Там бе чичо Джиро и Абан, неговият ази. И доктор Иванов с един много симпатичен ази на име Уле, който беше негов. И доктор Питърсън със своя ази Рами, и нейният любим инструктор доктор Едуардс със своя ази Гейл, който бе по-възрастен, но много мил. И чичо Денис, разбира се, който приказваше с Джъстин.

— Здравсти! — каза Ари.

— Здравсти — отвърна Грант и ѝ даде техния подарък. Тя го разклати. Не бе тежък. Не тракаше.

— Какво е това? — попита Ари. Знаеше, че няма да ѝ кажат. Просто искаше да привлече вниманието им.

— Трябва да почакаш, докато го отвориш — отвърна Джъстин. — Нали затова е увит.

Тя изтича при Нели и ѝ го даде да го остави при другите, натрупани около стола в ъгъла.

Възрастните пиеха, приказваха и се държаха мило. Всичко щеше да е наред. Ари щеше да се погрижи за това, въпреки че чичо Денис се сърдеше на Джъстин. Партито си бе нейно и тя имаше намерение да се забавлява.

Джиро беше най-гадният. Тя внимателно го наблюдаваше и срещна очите му, без никой друг да забележи. И хубавичко го стрелна с поглед, за да разбере. После хвана Джъстин за ръка и ги заведе с Грант да видят купчината подаръци, и ги запозна с Нели.

Когато свършиха с вечерята и дойде време възрастните да си изпият напитките, тя хвана Джъстин за ръка и го накара да седне до чичо Денис. И това ужасно притесни Джъстин.

Подаръците бяха много хубави. Докато ги отваряше, големите, си наляха вино и чичо Денис даже ѝ даде четвърт чаша. Имаше подозрителен вкус, като че ли беше развалено. Когато го каза, всички се засмяха, дори Джъстин се усмихна, но чичо Денис ѝ обясни, че не било развалено, че трябвало да има такъв вкус и че не бивало да пие повече, защото щяло да ѝ стане лошо или да ѝ се доспи.

XIV

На сутринта Мониторът я събуди със звън и Ари му каза да млъкне, защото го е чула. Искаше ѝ се да може да остане в стаята си, но трябваше да ходи на запис. И повече не биваше да се отбива в офиса на Джъстин.

В спалнята ѝ имаше много нови играчки и дрехи, ала ѝ се щеше просто пак да заспи, само че скоро щеше да дойде Нели, за да ѝ каже, че е време да тръгва.

Затова я изпревари, отиде в банята, съблече си пижамката, взе душ и си изми зъбите.

Обикновено Нели се появяваше в стаята ѝ по това време.

Тя облече дрехите, които Нели ѝ беше приготвила от вечерта, и каза:

— Монитор, повикай Нели.

— Нели я няма — съобщи Мониторът. — Нели отиде в болницата.

Ари се уплаши. Но това можеше да е старо съобщение.

— Монитор — попита тя, — къде е чичо Денис?

— Ари — с гласа на чичо Денис отвърна Мониторът, — ела в трапезарията.

Чичо Денис седеше на масата. Ари влезе, закачи картата на блузата си и чичо Денис ѝ каза да закуси.

— Не искам. Какво ѝ е на Нели?

— Седни — настоя чичо Денис.

Тя седна. Ако не се подчинеше, нямаше да научи нищо.

— Така — каза чичо Денис. — Нели е в болницата, защото трябва да получи още запис. Нели не може да те настига, Ари, и отсега нататък трябва много да внимаваш с нея. Ти растеш, ставаш много умна и бедната Нели си мисли, че е длъжна да не изостава от теб. Лекарите ще ѝ обяснят, че тя не е виновна. Нели трябва да се приспособява към много неща. Но ти не бива да я нараняваш.

— Няма — съгласи се Ари. Без Нели се чувстваше самотна. Но поне Нели бе добре. Тя намаза кифличката си с масло. Така беше по-

вкусна.

— Едно от нещата, към които Нели трябва да се приспособи — продължи чичо Денис, — са двама нови ази вкъщи.

Тя го погледна. Сийли ѝ стигаше.

— Те ще са твои — каза чичо Денис. — За рождения ти ден. Но не бива да им го казваш: хората не са подаръци. Не е възпитано.

Ари не бе доволна. Не искаше други ази, но не искаше и да обиди чичо Денис.

— Днес няма да ходиш на учебен запис — рече той. — Ще идеш в болницата да ги вземеш. И после ще им покажеш какво да правят. Те не са като Нели. И двамата са алфи. Експериментални.

Алфите бяха редки. С тях беше адски трудно да се справиш. Ари бе убедена, че чичо Денис ѝ ги дава, за да я пазят. За да не може да прави каквото не бива. Не беше сигурна дали подаръкът е от чичо Денис, или от чичо Джиро.

— Ще отидеш на гишето — каза чичо Денис, — ще дадеш картата си на охраната и те ще регистрират азите на твое име. Ти ще си тяхна Отговорничка, а това е съвсем различно, отколкото с Нели. Аз съм Отговорник на Нели. Сега ще е съвсем различно. Знаеш какво прави Отговорникът, нали? И какви са отговорностите му.

— Аз съм дете — възрази Ари.

Чичо Денис се подсмихна, после каза:

— Така е. Те също. Но те не са играчки, Ари. Ясно ти е колко е сериозно, ако им се разсърдиш или ако ги удариш, както удряше Ейми Карнат.

— Няма да правя така! — Човек не удряше ази. Не им говореше гадни неща. Освен на Оли. И Федра.

— И аз мисля, че няма, скъпа. Но все пак внимавай. Можеш много, много жестоко да ги нараниш, повече, отколкото Нели — както мога да я нараня единствено аз. Разбираш ли?

— Не ги искам, чичо Денис.

— Ти имаш нужда от други деца, Ари. Имаш нужда от деца на твоята възраст.

Това бе вярно. Но всички я ядосваха. И щеше да е ужасно, ако пак се случеше така, защото те щяха да живеят с нея.

— Момчето се казва Флориан, момичето — Катлин. Почти колкото теб са на години. Ще живеят до вас с Нели. Но ще трябва да

ходят на уроци в Града и на учебни записи в Дома, също като теб. Те са деца като теб и имат Инструктори, които трябва да слушат. Много са бързи. Изпреварили са те в много отношения. При азите е така, особено когато са умни. Затова ще трябва да положиш усилия, за да ги настигнеш.

Сега вече внимателно го слушаше. Никой никога не ѝ беше казал, че не е най-добрата в нещо. Не вярваше, че те може да са подобри от нея. Невъзможно. Нямахте нищо, с което да не е способна да се справи, стига да поиска. Маман винаги казваше така.

Момичето бе бледорусо, с плитка. Момчето беше по-ниско, с коса, по-черна от униформите им.

И чичо Денис имаше право. Никой никога не я бе гледал така още при първата среща. Сякаш веднага се бяха сприятелили. Сякаш бяха на страшно място и само тя можеше да ги спаси.

— Здравсти — каза Ари. — Аз съм Ари Емъри.

— Да, сера. — Съвсем тихо, почти едновременно.

— Трябва да дойдете с мен.

— Да, сера.

Тя погледна картите им. Флориан АФ-9979 и Катлин АС-7892. И символът за алфа в графата за клас. И широката черна ивица на Службата за сигурност отдолу.

Те бяха от Службата за сигурност и бяха нейни. И следяха всяко движение около нея.

„Аз исках Оли“ — спомни си Ари, ала чичо Денис ѝ беше дал друго. Бе ѝ дал собствена охрана.

„Защо? — зачуди се тя, малко ядосано, малко уплашено. — За какво са ми?“

Но Ари отговаряше за тях. Затова ги заведе в Дома и ги регистрира при охраната. Те се държаха много официално с дежурната. „Да, сера“ — отсечено ѝ казаха те и дежурната бързо им изреди правилата с думи и кодове, които Ари никога не бе чувала. Но азите ги знаеха. Държаха се много уверено.

Ари ги отведе в апартамента, показа им къде ще живеят и им обясни за Нели.

— Трябва да правите каквото ви казва Нели — рече тя. — Обикновено и аз я слушам. Нели е мила.

Те не бяха нервни. Не, имаше нещо друго. Особено Катлин, която имаше навика бързо да оглежда всичко наоколо. И двамата бяха много напрегнати.

Ари извади играта „Космическо преследване“ и им обясни правилата.

Никое друго дете не я беше слушало като тях. Те не се закачаха и не се шегуваха. Ари им раздаде парите и картите и им показа техните пионки. И започнаха.

Тя не беше сигурна дали е битка, или игра, но не бе като с Ейми Карнат, в никакъв случай, защото никой не се сърдеше. Просто играеха и скоро Ари мислеше толкова съсредоточено, че чак хапеше устни.

На тях им харесваше, когато тя направеше нещо хитро. И веднага ѝ отвърщаха по същия начин. В момента, в който Ари приклещеше Флориан, Катлин я нападаше от другата страна.

Обикновено „Космическо преследване“ свършваше бързо. Но сега играха много дълго, докато Ари успя да събере достатъчно пари и да купи кораби, за да отблъсква Катлин и в същото време да се справи с Флориан.

Но после той попита дали правилата позволяват двамата с Катлин да се обединят.

Никой не се беше сецал за това. Стори ѝ се умно. Ари взе книжката с правилата и ги прочете.

— Не пише, че е забранено — накрая каза тя. — Хайде да преместим дъската в моята стая и да обядваме преди да продължим, съгласни ли сте?

— Да, сера — отвърнаха те.

Всеки път, щом се опиташе да ги накара да се отпуснат, те ѝ напомняха, че не са обикновени деца.

Но Флориан занесе дъската в стаята ѝ, без да събори пионките. А после Ари реши да обядват в Северното крило — чичо Денис ѝ позволяваше да ходи в ресторанта там — казваше се „Промени“ — и азите и управителят я познаваха.

Така че ги заведе и ги представи, седна и им каза да седнат.

— Сера — след като погледна менюто, с ужасно засрамен вид прошепна Флориан, — какво трябва да правим с това?

— Изберете си каквото ви се яде.

— Не знам тези думи. Мисля, че и Катлин не ги знае.

Катлин поклати глава, много сериозно и загрижено.

Ари ги попита какво обичат и те отговориха, че обикновено обядвали със сандвичи. Затова тя поръча сандвичи за тримата.

И забеляза, че са ужасно нервни. Някой изтрака с поднос и очите им потърсиха източника на звука, като че ли е избухнала бомба.

— Не се притеснявайте — каза Ари. Това изнервяше и самата нея. — Успокойте се. Това са просто сервитьорите.

Те я погледнаха, много сериозно. Но не престанаха да се озъртат.

Сервитьорът им донесе напитките и те го изгледаха от глава до пети, страшно бързо, толкова бързо, че човек едва ги забелязваше, но Ари знаеше, че го правят, защото я пазят.

Съвсем различно от Нели.

Чичо Денис ѝ бе казвал, че в коридорите се намира в безопасност. И ѝ беше дал двама ази, които си мислеха, че сервитьорът може да се нахвърли отгоре ѝ.

— Вижте — каза тя и две сериозни лица се обърнаха към нея. — Понякога можем просто да се забавляваме, нали? Тук никой няма да ни направи нищо лошо. Познавам всички тези хора.

Те незабавно се успокоиха. Като с магия. Ари въздъхна и се почувства горда от себе си. Азите отпиха от безалкохолните си и когато пристигнаха сандвичите с всички гарнитурни, бяха много впечатлени.

Хареса им. Тя го виждаше.

Тя погледна Флориан, после Катлин и се замисли как да направи така, че да престанат да са сериозни, но си спомни, че са ази и че психомоделът им е такъв, което означаваше, че не може да прави с тях много неща.

Но не бяха глупави. Ни най-малко. Алфите бяха като Оли. А това означаваше, че могат да правят много неща, които Нели не може. Като в играта — Ари ги притискаше по всякакъв начин и те не се сърдеха, и не изглеждаха разстроени.

После си помисли, не за пръв път тази сутрин, че Отговаря за тях. И човек не можеше да вземе ази и просто да го захвърли, никога. Чичо Денис имаше право. Хората не бяха подаръци. Получаваш някой, който искаш да те обича, и никога не можеш да го изоставиш.

(Маман обаче го бе направила, каза си Ари, и я болеше, винаги я болеше, когато си спомнеш. Маман го беше направила. Но маман не бе искала. Маман се беше измъчвала дълго преди да замине.)

Трябваше да напише на маман за тях, бързо, защото маман трябваше да каже на чичо Денис да ги пратят заедно с нея. Защото не можеше просто да ги изостави. Знаеше как ще се чувстват.

Искаше ѝ се да ѝ бяха позволили да ги избере сама. Предпочиташе някой като Оли, при това един, не двама. Можеше да откаже. Навярно трябваше да откаже и да не се съгласи чичо Денис да ѝ ги даде. Но реши, че ще се справи с това. Като с всичко останало.

Но сега бяха заедно. Не можеше да ги изостави.

Никога.

ТРАНСКРИБИРАН ОТКЪС ОТ: ВЪПРОСЪТ ЗА СЪЮЗА ПРАВА И ЗАДЪЛЖЕНИЯ НА ГРАЖДАНИТЕ: №3

РИСЮНСКИ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПУБЛИКАЦИИ: 9799-8734-3

ОДОБРЕНИ ЗА 80+

Според конституцията от 2301 г., Съюзът е изграден като федерална система, предоставяща максимална независимост на местно равнище. Ето защо, за да разбере Съюза, човек трябва да започне с установяването на типично местно управление, което може да се основава на всяка система, одобрена от мнозинство квалифицирани естествено родени обитатели. Забележка: обитатели, не граждани. Единствената част от населението, изключена от това гласуване, са малолетните и азите, които не се смятат за местни жители при Първоначалния избор, макар че по-късно азите получават право на глас.

Първоначалният избор е нормална гражданска процедура, чрез която всяка общност става кандидат за представителство в Съюза. Изборът установява представителен местен Конституционен конгрес, който в зависимост от волята на гласоподавателите или утвърждава съществуващата управленческа структура, или създава съвсем нова структура, ратифицирана от общия Първоначален електорат. Второто задължение на Конституционния конгрес е да определи граждански номера и да регистрира местните гласоподаватели, т.е. всички гласоподаватели, чиято възраст и граждански номера им позволяват да участват в изборите за Съвет на деветте и Генерален съвет на Съюза. Третото и последно задължение на Конгреса е да съобщи резултата от гласуването на Бюрото на гражданите.

По волята на местния електорат или по заповед на Върховния съд на Съюза могат да се проведат други избори. В тях участват всички естествено родени жители и имигранти, включително азите, които са получили граждански статут.

Съветът на деветте представлява деветте професионални организации в Съюза. Гласовете в тези организации зависят от регистрираното професионално равнище, т.е. повечето избиратели, да речем, в научния електорат, имат един глас, но един лаборант с определен стаж има два, докато ученият с висок професионален статус може да има десет.

Когато се освободи някое от местата в Съвета на деветте, секретарят на съответното Бюро изпълнява ролята на пълномощник, докато електоратът не избере заместник.

Членовете на Съвета на деветте могат да бъдат призовавани на избор по всяко време, ако новият кандидат получи достатъчно подписи от Бюрото.

С ожесточаването на борбата между партиите освобождаването на място в Съвета на деветте се превърна в политическа надпревара. Това прави положението на секретаря потенциално по-уязвимо и увеличава значението на вътрешната подкрепа в Бюрото.

Съветникът установява политиката на съответното Бюро. Секретарят, който се назначава, определя насоките и се занимава с административните въпроси. Ръководителите на отдели изпълняват заповедите и докладват на секретаря, който от своя страна докладва на съветника.

Съветът на деветте може да внася и гласува законопроекти, особено по отношение на бюджета на Бюрата и националната политика, но с единодушно гласуване всяко местно правителство може да наложи вето на закон, които се отнася само за съответния местен член на Съюза. Генералният съвет и Съветът на деветте могат да наложат закона с мнозинство от две трети.

За приемане на закони в Съвета на деветте е достатъчно обикновено мнозинство, освен ако законите не бъдат отхвърлени от Генералния съвет, който се състои от посланици и определен брой представители от всеки свят или станция в Съюза в зависимост от броя на населението.

Съветът на деветте контролира Генералния съвет. Съветът на световите (Генералният съвет без Деветте) може да внася и гласува законопроекта с обикновено мнозинство, ако Съветът на деветте не наложи вето.

В момента Съветът на световите има седемдесет и шест члена, включително представителите на Сайтин. Когато присъстват Деветте, т.е. когато има сесия на Генералния съвет, представителите на Сайтин отначало са можели да наблюдават, но до 2377 г. не са имали право да участват в дебати и да гласуват, отстъпка, направена от Сайтин като седалище на правителството, докато населението на Съюза стане два пъти повече от това на станцията.

Някои членове на Съюза нямат свои представители: те са съюзни административни територии, които не гласуват в местни избори и са субект на собствено вътрешно законодателство, имащи същия суверенитет като планетите и станциите в Съюза.

Административната територия не подлежи на местните закони, облага се с данъци само на съюзно равнище, поддържа собствени полицейски сили и има собствено законодателство. Административната територия се контролира от Бюрото, в чиято област на основна дейност се намира. Тя подлежи на намеса от страна на Бюрото при строго определени условия, които са посочени в Териториалната харта и които могат да се различават за всяка конкретна територия.

Обзорът на съюзната система на управление няма да е пълен, ако не споменем за уникалния характер на Сайтин, където е съсредоточено най-многобройно население. Сайтин е седалище на съюзното правителство (като, разбира се, няма юрисдикция над него).

Някои смятат, че съюзното правителство отнема местните права на Сайтин. Други твърдят, че Сайтин оказва прекалено голямо влияние върху Съюза, и отбелязват, че винаги е заемал повече от едно място в Деветте. Трети, предимно сайтинци, заявяват, че цялата планета най-вероятно ще стане правителствен резерв и че влиянието ѝ върху Съюза е основателно, като се има предвид, че Сайтин издържа цялото правителство.

Друг спорен въпрос е използването на сайтинските ресурси и от Съюза като цяло, и от административните територии, които не плащат местни данъци и не подлежат на сайтинското законодателство. Териториите посочват, че приносът им за сайтинската икономика е по-голям от изразходваните от тях ресурси и че жизнеността на Сайтин като планета до голяма степен се дължи на икономическата сила на няколко територии...

ГЛАВА 7

I

Малкият самолет кацна в Планис и Джъстин разкопча предпазния си колан. Все още не можеше да повярва, че това е истина.

До този момент беше смятал, че някой ще го спре, че разрешението да замине е някаква опасна маневра.

Сецаше се за различни възможности. Например, че Рисюн иска да използва случая, за да влоши условията на Джордан.

Той взе куфара и сака си. Самолетът бе частен и се използваше за полети от лабораторията до Планис, със символа на Безкрайния човек на опашката, а не червено-бялата емблема на „Рисюнеър“, поради което Бюрото на транспорта не проверяваше товарите и пътниците му.

Полетът над океана беше дълъг. Самолетът имаше херметичен шлюз и преди да излязат, трябваше да си сложат скафандри. Той извади своя, бял, от тънка изкуствена материя.

Джъстин взе багажа си, също херметично запечатан в найлонов сак, и погледна, за да се увери, че охраната ще го пусне навън сам.

Не. Един от тях щеше да влезе в шлюза заедно с него. Толкова строго го наблюдаваха.

В Планис почти нямаше зеленина. Климатичните кули полагаха всички усилия да запазят живота на растенията, но тераформирането все още бе в началния си стадий. Доминантен вид на този континент бяха анкилодермите, както платитерите на другия. Две абсолютно изолирани и независими екосистеми, освен вълнодърветата и някои отровни растения. Растенията убиваха след минути или години в зависимост от това дали си достатъчно глупав, за да изядеш някое листо, или просто си имал нещастieto да вдишаш непречистен въздух. Въглеродният двуокис във въздуха беше достатъчен, за да постигне същия резултат.

Докато не дойдеше в тази пустош, човек лесно можеше да забрави какво е Сайтин.

Сурово, смъртоносно място.

Тук живееше Джордан.

Не можеха да съблекат скафандрите, докато не стигнат до гаража. Следваше друг херметичен шлюз, в който трябваше да се изтъркат един друг, после да изтърпят обливане със специален дезинфектант. И чак след това можеха да излязат от шлюза, докато обеззаразяващият екип се погрижи за багажа.

Коридорът приличаше на рисюнски тунел — сив бетон, съвсем сив.

На горния етаж беше по-добре: боядисан в зелено бетон, прилично осветление. Нямаше прозорци... навярно никъде в Планис нямаше прозорци. Малка отстъпка пред естетиката с няколко зелени изкуствени висящи растения и евтини репродукции по стените.

„Сграда А“ — пишеше тук-там с еднотрови кафяви букви. Вратите бяха метални, боядисани в кафяво. Странно, един от офисите имаше прозорци към коридора. Кабинетът на „Д-р Джордан Уорик, Администратор, Образователен отдел“.

Вратата му отвори един от охраната. Джъстин влезе и видя Пол. Пол стана и го прегърна.

И едва сега той повярва, че е истина.

— Влизай — прошепна в ухото му Пол и го потупа по рамото. — Той знае, че си тук.

Джордан го посрещна с отворени обятия. Той се разплака. Джордан също.

— Радвам се да те видя — накрая рече баща му. — По дяволите, пораснал си.

— Изглеждаш добре — отвърна Джъстин, като се опитваше да не обръща внимание на бръчките около очите и устата.

— Искане ми се да бяха пуснали и Грант.

— И на него му се искаше. — Бе му трудно да запази самообладание.

Всичко трябваше да мине гладко, за да има и други пътувания в бъдеще. Знаеше, че Службата за сигурност ще провери всеки лист хартия в куфара му с всички възможни средства и когато се върнеше в Рисюн, щеше да се повтори същото, щяха да го накарат да се съблече и да го претърсят, както преди да се качи на самолета. Но сега той бе тук. До обяд на следващия ден. С него постоянно щяха да са двама високопоставени агенти на Службата за сигурност, но какво от това,

нали камерите и подслушващите устройства така или иначе присъстваха във всеки миг от живота му?

Тримата с Джордан и Пол седнаха на заседателната маса.

— Донесох работата си — каза той. — След малко ще ми дадат куфара. Нямам търпение да хвърлиш един поглед.

„Загуба на време“ — по своя неподражаем начин беше отговорил Яни, когато го помоли да му разреши да вземе със себе си последната си програма. И същия следобед му бе позволил. „Ще ми платиш с извънредно работно време“ — гласеше бележката, която му прати.

— Как си? — попита го Джордан. Напрегнатият му поглед показваше, че зад този въпрос се крие още много.

„Поставиха ли ти някакви условия, които не са ми известни?“

— По дяволите — отвърна Джъстин и се засмя, — всичко е чудесно. Даже прекалено. Миналата година беше ужасна. Не можех да свърша нищо както трябва, всичко се проваляше...

„Много неща, за които не мога да говоря.“

— ... но изведнъж всичко сякаш се оправи от само себе си. Защото престанаха да ми дават реални проблеми. Яни реши, че така ще реша някои от собствените си проблеми, нали разбираш, абсолютно ясно ми беше какво се опитва да направи. После пак ме прехвърли в производството. И накрая, кой знае защо, ме върна в изследователския отдел. Там се справям отлично.

Толкова дълго бяха разговаряли със забавяне на времето, че Джъстин не можеше да свикне, сгъстяваше цялата информация и постоянно се безпокоеше, че Службата за сигурност може да ги спре на всяко следващо изречение. Но тук имаше повече свобода. Бяха му го обещали. Можеха да приказват за всичко — стига да не обсъждат планове за бягство.

Джордан знаеше за Проекта. И за двата Проекта, Ари и Рубин.

— Радвам се — каза баща му. — Радвам се. Как е работата на Грант?

— Никога не е имал проблеми. Познаваш го. — И после осъзна, че въпросът е насочен към миналото.

Грант в болницата. Самият той в ръцете на Службата за сигурност. Отвеждането на Джордан в Новгород преди да го прехвърлят на Планис.

— Грант... се оправи. Стабилен както винаги. Добре е. Наистина. Не знам какво бих правил без него. Как беше при теб?

— Отначало ужасно. Но екипът е малък, затворен. Те имат право да идват и да си отиват, разбира се, и знаят при какви условия съм тук, но е съвсем различно — съвсем различно.

„О, Господи, той е предпазлив. Могат да използват срещу него всяка негова дума, всяко негово признание.“

— Тук се грижим един за друг. Помагаме си. Мисля, че е заради пустинята. Или се побъркваш и те откарват, или спокойствието ти харесва. Разбирам се даже с охраната. Нали, Джим?

Агентът на стола в ъгъла се засмя.

— Обикновено.

— Тук е моят дом — каза Джордан. — Трябва да разбереш тукашното мислене. Новините идват от станцията. Дрехите, книгите, развлекателните записи — всичко пристига, когато ни го пратят, и книгите и записите не постъпват в библиотеката преди Службата за сигурност да ги провери. Най-новият развлекателен запис е „Ехо“. Това трябва да ти говори нещо.

От излизането на записа бяха минали три години.

— По дяволите, можех да ти донеса десетки.

— Виж, ще сме ти благодарни за всичко, което направиш за библиотеката. Подавал съм оплаквания. Целият екип е подавал оплаквания. Гарнизонът поглъща всичко. Военен приоритет. И претърсват багажа. Не можех да те предупредя. Надявам се, че не носиш нищо дефицитно, защото и войниците от базата не се радват на редовно снабдяване. Да не споменавам за тоалетната хартия. Така че не сме само ние.

Джъстин се засмя, защото Джордан се смееше, смееше се и Пол, смееше се и агентът Джим, защото всичко това бе адски смешно на фона на цялата тази пустота, защото беше огромно облекчение най-после да разбере, че въпреки изолацията в Планис човечността и хуморът се ценят.

Разговаряха и спориха по теоретични въпроси, докато прегракнаха. Отидоха в лабораторията и Джордан го представи на екипа. От двете им страни неотлъчно ги следваха Джим и неговият азипартньор Ени. Пиха по чаша с Лел Шварц и Милош Карнат-Морли,

които Джъстин не бе виждал, откакто беше на седемнайсет, после вечеряха с Джордан и Пол — и с Джим и Ени.

Нямаше намерение да спи. Нито Джордан и Пол. Бяха му дали ограничено време и можеше да спи в самолета на връщане.

Джим и Ени се смениха с други двама в 20:00. Дотогава Джордан и Пол вече спореха с Джъстин, критикуваха неговите структури, показваха му къде е сгрешил и му обясняваха проблемите на социопсихологическата интеграция, за които беше научил от книгите на Яни.

— О, Господи — към четири сутринта въздъхна той, — ако можехме да се консултираме, ако ти беше там или аз бях тук...

— Повтаряш много стари разработки — каза Джордан, — но според мен не стигаш до задънена улица. Мисля, че си струва да упорстваш — не че ще стигнеш там, където искаш, но просто съм любопитен.

— Ти си ми баща. Яни казва, че съм луд.

— Тогава и Ари е била луда.

Стомахът му се сви, когато чу баща му да изрича името на мъртвата без злоба. Той сепнато го погледна.

— Когато загатнах, че е засегнала Способностите, любезно, разбира се — продължи Джордан, — тя ми каза, че всъщност го правела твоята програма. Реших, че това просто е поредният ѝ презрителен отговор. Сега не съм толкова сигурен. Ари помогна ли ти тогава?

— Не за тази програма. За първите... — „няколко“ — едва не каза Джъстин. До смъртта ѝ. До убийството ѝ. Убийство. Споменът го накара да потръпне. — Значи не си ме взимал на сериозно.

— Проектът ти беше много добър за начинаещ. Ари явно е видяла нещо, което ми е убегнало. Сега го вижда и Яни.

— Яни ли?

— Той ми прати дълго писмо. Много дълго. Обясни ми върху какво работиш. Пише, че си луд, но че си стигнал донякъде. Че постигаш интеграции на дълбочинни модели, които той пускал в компютрите на Социологията и не получавал нищо — поради недостатъчно данни и прекалено широко поле. Такива неща. Социолозите мразят някой да иска от компютрите им такива отговори.

— Ариан Емъри участва в разработването на тези социологически програми — продължи баща му. — Аз също. Както и Олга Емъри, Джеймс Карнат и десетки други. Ти поне си им дал нещо, което разширява обхвата им на проектиране, нещо, с което компютърът им не може да се справи. Това исках да ти кажа. „Не знам“ е смущаваща проекция — когато идва от машините, съдържащи цялата социологическа парадигма. Социологията по-малко се интересува от онова, което си направил, отколкото от факта, че програмите ти не подлежат на проектиране: техните компютри са много чувствителни към негативни резултати. Тъкмо това са програмирани да откриват.

Джъстин го знаеше.

— И не са успели да регистрират негативен резултат в никакъв времеви отрязък. Проектирали са го през трийсет поколения и отговорът продължавал да е „Не знам“. Възможно е Администрацията да те е пратила тук тъкмо затова. Може би Рисюн изведнъж е проявил интерес. Аз определено съм любопитен. — Имаше голяма вероятност да ги записват, затова Джъстин не каза: „Не могат да ми позволят да успея. Те не искат успехът ми да изложи на съмнение техния Проект.“

Джордан, изглежда, усети опасността. И продължи по-тихо:

— И аз бих излъгал, разбира се. Имам много мотиви. Но моите колеги в Рисюн няма да излъжат: те знаят, че в това има нещо, така твърди Яни, така твърдят компютрите в Социологията, а те определено нямат други мотиви.

„Могат да ме затворят като теб, нали? Неразкритата истина не нарушава сигурността. На каквото и да противоречи това. Само че аз го казах на Денис: ако изчезна от Рисюн, ще има неудобни въпроси.“

— Не знам дали има някаква надежда да те прехвърлят в Планис — рече Джордан. — Но първо ще те попитам: искаш ли да те прехвърлят тук?

— Сер — обади се агентът.

— Съжалявам — каза Джордан, въздъхна и тъжно погледна Джъстин.

II

— Пак работиш до късно, а? — попита от прага стражът.

— Да — отвърна Грант.

— Сер Уорик няма ли го?

— Не.

— Болен ли е?

— Не.

Никой не биваше да знае къде е Джъстин. Това бе едно от условията. Имаше неща, които не можеше да казва, и мълчанието дразнеше родените хора. Мъжът го изгледа за миг, изсумтя, намръщи се и продължи обиколката си.

През първата нощ, която прекара сам с всички тихи самотни звуци в огромния апартамент, без да знае какво става от другата страна на света, Грант си инжектира доза адреналин и опиат.

После седна и потъна в най-дълбоките кътчета на душата си, стъпка по стъпка променяйки нещата толкова съсредоточено, че кожата му лъсна от пот и му се зави свят.

Не бе сигурен, че ще успее да го направи, не беше сигурен и когато излезе от мъглата на опиата и усилието — не бе сигурен, че съчетанието от адреналин и опиат ще сработи, но сърцето му биеше като парен чук. Грант се просна по очи на леглото и започна да брои ударите му с надеждата, че не се е самоубил.

„Глупак“ беше най-точната дума за програмист, който е проникнал в собствените си модели и ги е разместил.

Ала така правеха и експерименталните ази, когато организираха психическите си сектори и контролираха степента на интегриране на новия запис. Просто изключително добре трябваше да познават психическата си карта.

Той изключи компютъра, угаси осветлението и заключи вратата на офиса на излизане, после закрачи по пустия коридор към самотния си апартамент, към поредната мъчителна нощ.

Азиреакциите му, мъгливи и първични, му подсказваха да отиде при друг Отговорник. Да потърси помощ. Да вземе хапче. Да не се

подлага на стрес на дълбоко равнище.

Първото щеше да е невероятно глупаво, разбира се, и изобщо не го изкушаваше. Но ако вземеше хапче, можеше да се събуди на другата сутрин и да посрещне самолета на Джъстин. Навярно това щеше да е най-доброто решение, защото самият опиат щеше да представлява проблем, ако опитаха нещо в последния момент...

Не, можеха просто да забавят самолета. Винаги можеха да си осигурят още време, ако внезапно решаха, че се налага.

Не взе хапче, защото реши, че ще има някаква полза, ако издържи без него. И това решение навярно не идваше от логичната част на ума му — освен че виждаше значението на ендокринното усвояване. Ако на света имаше само ази, всичко щеше да е черно-бяло и абсолютно ясно. Именно сивите нюанси на поточното мислене правеха родените хора. Нюансирани реакции при нюансирани ценности, придобити с ендокринна нестабилност.

Болката не му доставяше удоволствие. Но виждаше значението на страничния продукт.

Виждаше значението на това да има опиат в джоба си, спринцовка с двойна доза, защото ако се опитаха да го отведат някъде, щеше да им се наложи да се занимават със сериозен медицински проблем.

III

Нели все още имаше проблеми.

— Трябва да внимаваме с нея — каза тя на Флориан и Катлин, докато Нели помагаше на Сийли в кухнята.

— Да, сера — сериозно отвърна Флориан. Катлин мълчеше, което беше нормално. Когато бе съгласна, Катлин винаги оставяше Флориан да говори. Просто си беше такава.

Нели категорично се бе противопоставила на опита на Катлин да научи Ари на хватката с премятане през рамо в дневната.

— Ще си счупиш нещо! — беше извикала тя. — Флориан, Катлин, би трябвало да сте по-разумни!

Всъщност можеше да се оплаче Флориан, тъй като именно той бе хвърлен на пода. Играеше ролята на Врага. Нямахше му нищо, разбира се: можеше да падне и веднага отново да стане, ала Катлин не я учеше какво да направи после, а само отначало, затова Флориан търпеливо лежеше на пода, докато Катлин ѝ покаже как да не му позволи да се изправи.

Нели бе чула звука от падането, това беше всичко, и се бе втурнала в дневната. Катлин демонстрираше как да счупи нечий врат, но го правеше съвсем бавно. Иначе беше толкова бърза, че човек не можеше да види движенията на ръцете ѝ. Катлин и Флориан ѝ бяха показали как да пада и да се претъркаля настрани. Дватама знаеха страхотни неща.

Понякога играеха на Засада — когато бяха сами. Изключваха осветлението и трябваше да открият пътя на тъмно.

И винаги Спипваха нея. В това нямаше нищо лошо. Но вече я Спипваха все по-трудно и тя постоянно учеше нови трикове. Беше много по-забавно, отколкото с Ейми Карнат.

Флориан ѝ показа цял куп неща за компютрите — как да поставя Клопки и да прави адски гадни номера с Монитор, като например да взриви някого, ако има бомба, но бомбите се пазеха във Военния сектор. Ари научи за гласовите отпечатъци, откъде Мониторът знае

кой е дошъл, как електронните ключалки са свързани с компютъра на Дома, за сканирането на ретина и как да отключва вратите без карта.

Флориан казваше, че ключалките на жилищата в Дома са от специален вид, който се преодолява изключително трудно. В апартамента на чичо Денис имало много интересни неща, например адски специални ключалки, свързани с нещо, което Флориан не успял да проследи, но смятал, че трябва да е Службата за сигурност. Можел да се опита да открие, но имало вероятност да загази и щял да го направи само ако пожелала тя.

Двамата с Катлин бяха открили и други неща.

Например, че Мониторът може да те слуша.

Той бил специален, каза ѝ Флориан: чувал и виждал всичко и бил особено тих, така че човек никога не го усещал, и имал записни устройства някъде извън апартамента. Обективите и микрофоните можели да са колкото глава на топлийка, обективите можели да покриват сто и осемдесет градуса, микрофоните можели да са от всякакъв вид, за засичане на движение и звук.

— Могат да ги монтират в стените — каза Флориан — и са толкова малки и прозрачни, че изобщо не се виждат, освен ако не прегледаш стената с фенерче или нямаш техника, което е за предпочитане, но те са с адски добро фокусиране. Повечето Монитори са съвсем прости и можеш да проникнеш в тях. Тези в Дома са от сложния вид и е трудно да откриеш всички микрофони.

— Даже в банята ли? — попита го тя.

— Особено в банята, защото ако установяваш наблюдение, наблюдаваният се опитва да използва места, които не смята, че ще следиш.

Ари отиде при чичо Денис и го попита:

— Чичо Денис, в моята баня има ли устройства за наблюдение?

— Кой ти каза? — попита той.

— Има ли?

— Те са заради безопасността — отвърна чичо Денис. — Не се безпокой. Няма да ги включват, ако не се наложи.

— Не ги искам в банята!

— Е, ти не си крадец, нали, скъпа? А ако беше, алармената система щеше да предупреди Службата за сигурност и Мониторът щеше да ги наблюдава и слуша. Не се безпокой.

— Да, сер — каза тя и накара Флориан да провери цялата баня, да открие обективите и микрофоните и да ги замаже с глина. Освен онзи във високоговорителя на стената — него го покри с хавлиена кърпа. Нели постоянно я взимаше, но Ари слагаше друга.

Флориан намери и онези в спалнята, но чичо Денис я повика и ѝ каза, че Службата за сигурност направила проверка и установила изключването на микрофоните в банята. Бил съгласен да останат замазани, но не бивало да пипа другите в апартамента.

Затова не търсиха повече.

И това не беше единственото нещо, свързано със Службата за сигурност. Катлин каза, че Сийли бил от Службата за сигурност. Също и Абан, телохранителят на Джиро. Била сигурна. И Флориан смяташе така.

Катлин също я учеше на разни неща: да стои толкова неподвижно, че никой да не я чува, и в кои точки да удря някого, ако я нападне.

Така че чичо Денис нямаше защо толкова много да се тревожи за безопасността. А когато пристигнеше писмото от маман — трябваше да пристигне, скоро, тя бе изчислила месеците — Ари щеше да се погрижи да замине на „Крайна“.

Ужасно се страхуваше да отиде на място, където нямаше да познава никого. Беше започнала да разбира, че извън Рисюн има много хора, които искат да се вмъкват на разни места, за да крадат, и такива, които те убиват или отвличат.

— Не би трябвало да загазим — каза тя на Флориан и Катлин след инцидента с Нели. Отдавна искаше да им го каже, ала ѝ бе трудно да го изрази с думи. — Познавам много хора, които вече не са тук. Загазваш и те Изчезват.

— Как така? — попита Флориан.

— Просто вече не са тук.

— Мъртви ли са? — попита Катлин.

Сърцето ѝ се разтуптя. Тя енергично поклати глава.

— Просто Изчезнали. На „Крайна“ или някъде другаде. Моята маман и нейният ази Изчезнаха. Тя не искаше. Чичо Денис каза, че имала адски важна работа на „Крайна“. Може да е така. Може и да не е. Може да ми казват така, защото съм дете. Изчезнаха и много деца. Ето защо съм толкова предпазлива. И вие трябва да внимавате.

— Ако някой ни накара да Изчезнем — отвърна Катлин, — ние ще се върнем.

Типично в нейния стил. И Катлин наистина щеше да се върне, помисли си Ари, или поне двамата с Флориан щяха да нанесат адски много поражения.

— Моята маман е много умна — каза тя, — а Оли е страшно силен и не съм сигурна, че просто те хващат. Мисля, че те Работят, нали разбирате?

— Кой е нашият Враг? — попита Флориан.

Защото те разсъждаваха точно така. Сърцето ѝ се разтуптя. Никога не бе говорила за това пред никого. Когато човек разсъждаваше като тях, нещата внезапно ставаха логични, абсолютно ясни, без никакви съмнения. Ами ако наистина бе някакъв Враг? Ари се замисли кой би могъл да върши такива неща като да отвлича и Изработва хора, да кара силни възрастни да Изчезват, без да могат да се съпротивляват.

Тя дръпна Флориан към себе си и зашепна в ухото му:

— Мисля, че е Джиро. Но той не е обикновен Враг. Джиро може да дава заповеди. Може да дава заповеди на Службата за сигурност.

На лицето на Флориан се изписа разстроено изражение. Катлин го сръга с лакът. Той се наведе към нея и по същия начин ѝ зашепна на ухото.

И Катлин се уплаши, а това никога не ѝ се бе случвало.

Ари я дръпна към себе си и ѝ прошепна:

— Не познавам друг, който може да е Спипал маман.

— Тогава трябва да го Спипаш първа — отвърна Катлин.

IV

Денис, Питърсън, Едуардс, Иванов и Морли седяха на масата и обсъждаха значението на избора на думи при осемгодишните. Това не бе областта на Джиро. Това беше областта на Питърсън.

— Развитието на речта — с типичния за него монотонен шепот каза Питърсън — е нула цяло и седем десети, сериозна аномалия по скалата на Гонър...

— Според мен няма никакви основания за тревога — прекъсна го Денис. — Разликата е между Джейн и Олга, не между Ари и Ари.

— В една от статиите си Херман Полинг твърди, че...

И така нататък. Джиро чертаеше квадратчета в бележника си. Питърсън вършеше добра работа. Само да му зададеш някакъв въпрос, винаги имаше готова лекция. Професионално учителско заболяване. Подлагаше колегите си и непознатите на същото като учениците си.

— В обобщение — каза Джиро накрая, когато запълни цяла страница с квадратчета — в обобщение, накратко, според вас, разликата е в Олга.

— Статията на Полинг...

— Да. Разбира се. И не смятате, че се налага корективен запис.

— Другите резултати показват почти пълно съответствие...

— Джон иска да каже — обади се Едуардс, — че тя разбира всичко, знае значението на думите, но развитието ѝ до голяма степен е преждевременно и има вътрешен речник, който е малко опростен.

— Ако се опитаме да променим речника ѝ, може да постигнем отрицателен резултат — каза Денис. — Възможно е той да не описва онова, което Ари вижда. Тя просто предпочита собствения си вътрешен жаргон, което не съм се опитвал да обезкуража. Ари наистина знае значението на думите, тестовете го доказват. Освен това не съм убеден, че обхващаме цялата картина. По-скоро смятам, че на някои от изпитите нарочно не е показала истинските си способности.

— Защо?

— Заради Джейн — отвърна Денис. — Детето не я е забравило. Надявах се, че с времето ще ѝ омръзне да праща писма. Надявах се, че

азите ще ѝ помогнат да забрави.

— Да не би да смяташ — каза Едуардс, — че начинът, по който се опитахме да решим проблема, я е накарал да се вкопчи в този период от живота си? Искам да кажа, подсъзнателно наблягане върху този период, вкопчване в тези спомени, отказ да забрави, нещо като очакване?

— Интересна теория — каза Джиро.

— Тя често използва израза „Маман каза...“. С особена интонация.

— Искам гласов анализ — каза Денис.

— Няма проблем — отвърна Джиро. — Определено си струва да се опита. Тя споменава ли за други хора?

— Не — рече Едуардс.

— Не говори за членове на семейството. Нито за приятели и ази.

— Нели. „Нели казва“. Когато се отнася за нещо вкъщи. И понякога „чичо Денис няма нищо против“ или нещо подобно... Тя не уважава мнението на Нели, но проявява очевиден стремеж да не я разстройва. „Чичо Денис“ съдържа много по-голямо уважение, но най-често тя използва името за авторитет. Винаги е готова да напомни, че „чичо Денис“ проявява интерес към нещо. — Едуардс се прокашля. — Например тя намеква, че нейното влияние върху „чичо Денис“ може да ми осигури по-хубав кабинет.

Денис изненадано изсумтя, после се разсмя, за огромно облекчение на Едуардс.

— Ами Оли? — попита Джиро.

— Съвсем рядко. Почти никога. Споменаваше го точно след заминаването на Джейн. Сега... струва ми се, че отдавна не съм чувал името му. Може би от повече от година.

— Интересно. Джъстин Уорик?

— Никога не говори за него. Веднъж аз повдигнах темата, ако си спомняш. Тя побърза да я промени. Никога не споменава името му.

— Струва си да направим проверка — каза Денис.

На всички онези записи. Цели години, Джиро въздъхна и кимна. Още персонал. Още компютърно време.

По дяволите, притискаха ги. Адски ги притискаха. Най-последно бяха готови да излязат пред публиката, да разкрият историята. А имаха аномалия. Имаха дете, далеч не толкова сериозно, колкото първата

Ари. Много по-капризно. Много по-сдържано. Азите не бяха помогнали. Напоследък се забелязваше малко повече сериозност, известен напредък в речника: Флориан и Катлин бяха по-добри в съчиненията от нея, но това не беше най-важното. Маман упорито продължаваше да е с Ари, и оная история с Уорик, неочакваното съобщение на Яни, че Джъстин му е дал нещо, което объркало компютрите на Социологията...

„Дайте го на Джордан — бе предложил Денис. — Пратете Джъстин при Джордан. Ако са заети, те едва ли ще ни причинят неприятности с Проекта, а ти знаеш, че Джордан ще се заеме с това проклето нещо, каквото и да е то, стига да му се даде възможност да види сина си.“

Което означаваше проблеми с военните: те ревниво пазеха времето на Уорик. Имаше вероятност Бюрото на отбраната официално да прояви интерес към Джъстин Уорик. Военните искаха всичко, което им се стори важно, полезно или неочаквано странно.

По дяволите!

Парадоксът на Проекта: до каква степен клонингът трябва да е копие на първообраза. Колко индивиди бяха важни един за друг? Слава Богу, обществото на първата Ари беше извънредно ограничено от гледна точка на лични контакти — но много по-отворено от гледна точка на информация и връзки с външния свят.

— Трябва да го направим — каза Джиро. — Трябва да я покажем пред публиката поради адски много причини. Но не можем да си позволим да сгрешим.

Никой не отговори. Всички съзнаваха какво е заложено.

— Всички стимули са налице — рече Петрос. — Подложете я на малко разочарования. Давайте ѝ неща, с които няма начин да не се провали. Ускорете програмата ѝ.

Петрос отдавна даваше този съвет.

— Тя не е изпитвала интелектуално разочарование — отвърна Денис. — Досега.

— Достатъчно — каза Джиро. — Достатъчно. Ще проверим проклетите тестове. Ще си позволим компютърното време. Ще получим нужните отговори. Хайде да го направим утре. Става ли?

Гласовият анализ щеше да свърши работа.

Проектът ядеше компютърно време с невероятни темпове. И разликите продължаваха да се увеличават.

Усилваше се и натискът на следствената комисия на Съвета, която настояваше да получи достъп до документи, съдържащи все повече подробности за участието на Бюрото на науката в проекта „Геена“, защото Лигата задавала неудобни въпроси и искала информация за заселниците като условие за подобряване на отношенията със Съюза.

Центристите и аболиционистите се обявяваха за отваряне на целия архив. Разузнаването на Джиро съобщаваше, че Михаил Корейн събирал доказателства и възнамерявал да призове за гласуване на закон за отваряне на целия архив на Емъри на основата на обвинението, че имало и други секретни проекти, други заложили бомби със закъснител. Корейн твърдеше, че националната сигурност имала предимство пред суверенитета на Рисюн, че Рисюн нямал права над бележките и документите, събрани от Ариан Емъри, докато е била съветник на Бюрото на науката, че след смъртта ѝ те били съюзна собственост и че със закона за отваряне на архива щяло да се разбере кое принадлежи на Рисюн и кое на Съюза.

Имаше бомби със закъснител, определено. Най-важната беше на осем години и излагането ѝ на враждебната публика в Новгород...

V

Вече имаше уроци по цял ден.

Катлин и Флориан също имаха уроци всеки ден, на някакво място в Града, което наричаха „Зелената казарма“, и веднъж седмично трябваше да остават там цяла нощ. Тогава имаха Стая или специална тренировка. Но най-често се срещаха в библиотеката или в лабораторията и заедно се прибираха вкъщи.

Дойдоха и днес, спретнати и официални в черните си униформи.

— Тук е най-безопасно да поговорим — каза Катлин, когато излязоха навън.

— Има устройства, с които могат да те подслушват много надалеч, ако искат — каза Флориан. — Можеш обаче постоянно да променяш местата, така че ако не очакват да кажеш нещо, което ги интересува, просто да не си направят труда да те слушат. Това изисква много работа, ако Субектът ти непрекъснато е в движение.

— Щом не са ни чули снощи, мисля, че няма защо да ни следят — рече Ари и тръгна към езерцето. Носеше храна за рибките. — Какво искахте да ми кажете?

— Че ако можеш, трябва да удариш Врага първа — отвърна Катлин. — Но трябва да си сигурна кой е той. После колко са, къде са и с какво разполагат. Това е следващото нещо, което трябва да откриеш.

— И е много трудно да го разбереш, когато Врагът ти е По-голям — прибави Флориан. — Защото знае много повече неща.

— Ако не е подготвен — каза Катлин, — всеки може да бъде Спипан.

— Но ако опитаме и не успеем — рече Флориан, — те ще се опитат да ни накарат да Изчезнем. Затова не сме сигурни, сера. Мисля, че бихме могли да ги Спипаме. Наистина. Мога да открадна някои неща, които ще ни помогнат. И можем да убием Врага. Но е адски опасно. С По-големите имаш само една възможност. Обикновено е само една.

— Но ако не знаеш къде са партньорите му — каза Катлин, — те ще те Спипат.

Стигнаха до езерцето. Ари коленичи до водата и извади от джоба си торбичката с храната за рибки. Катлин и Флориан приклегнаха до нея.

— Ето — каза тя и им подаде торбичката, за да вземат храна, после хвърли малко във водата на бялата рибка, която изплува изпод лилиите. Червено-бялата бе почти също толкова бърза. — Той не е лесен — накрая рече Ари. — Не можем да Спипаме всичко. Има прекалено много връзки. Той е важен, има много хора, не само в Рисюн. Има охрана. Не знам какво друго. Така че даже да го няма... — Бе странно и смущаващо да говори за нечие убийство. Не й се струваше реално. Но беше. Флориан и Катлин наистина можеха да го извършат. Не бе сигурна, че това я кара да се чувства в безопасност. Напротив. — Пак ще има риск.

Освен това можеха да Спипат маман и Оли. Флориан и Катлин не разбираха това, защото никога не бяха имали маман. Тя се замисли какво е пропуснала да им обясни.

— Ако има Враг — рече Ари, — не знам какво иска. Понякога си мисля, че маман ме е оставила тук, защото е било прекалено опасно да замина с нея. Друг път си мисля, че ме е оставила, защото те са я накарали. Но не знам защо. Не знам защо и тя не ми каза.

— Става дума за граждани — каза Флориан. — Не разбирам гражданите.

— Гражданите са свързани — рече Ари. — Като вас с Катлин. Но вие сте мои. Чичо Денис каза, че сте мои. Така че ако Службата за сигурност ви каже да отидете в болницата, първо елате при мен. Това е заповед. Разбрахте ли?

— Да, сера. — Едно движение, едно кимване. Едновременно.

— Ние не сме като Нели — отвърна Флориан. — Никой друг освен теб не може да ни заповядва. Първо трябва да дойдат при теб и ти да ни кажеш. Такова е Правилото, защото иначе трябва да ги Спипаме.

Ари не го беше знаела. Изобщо не го бе подозирала. Това я зарадва, но в същото време се почувства заплашена.

— Ако дойдете при мен, аз ще им откажа. Но те са по-силни от вас.

— Така е — потвърди Катлин. — Но такава е Правилото. И те го знаят. Само твоите заповеди.

Ари въздъхна.

— Въпреки че чичо Денис е Отговорник.

— Не и на нас — отвърна Катлин. — Ти ни нареди да го слушаме. И Нели. Ще ги слушаме. Но ако е за нещо важно, ще дойдем при теб.

— Бъдете хитри. Не се съпротивлявайте. Просто се измъкнете.

— Да, сера.

— И никога, абсолютно никога не говорете за мен, който и да ви пита. Ако се наложи, излъжете. После веднага елате при мен и ми кажете какво са ви питали.

— Да, сера.

— Ще ви разкрия една голяма тайна. Никога не казвайте всичко. Както направих на изпита тази сутрин. Можех да напиша повече. Но не исках. Никога не бива да показвате на никой друг, освен на мен, какво знаете.

— Това Правило ли е?

— Това е голямо Правило. Има едно момче, казва се Сам. Преди си играех с него. Не е много умен, но всички го харесват — и аз реших, че през повечето време е по-лесно да съм като Сам. Така мога да карам хората да са по-мили. Така даже глупавите хора разбират всичко, което искам от тях. Но те не могат да знаят, че не сте такива. Научих го от Сам и чичо Денис. И той го прави. Умен е, мил и е адски добър да убеждава хората. Така се прави. Обаче не искате хората да знаят, че го правите, освен ако не е, за да ги Изработите. А ние не искаме. Та ето какво ще направим. Ще започнем да сме адски мили с Джиро. Но не веднага. Първо ще го ядосаме. После ще го оставим да вика и след това ще се държим така, като че ли е викал прекалено много, и ще го накараме да направи нещо хубаво, за да го компенсира. Тогава няма да се изненада, когато започнем да се държим мило, защото ще си помисли, че той ни е Изработил. Ето как се Изработва По-голям.

— Хитро — каза Катлин и се ухили.

— Ще ви разкрия още една тайна. Преброих Необичайностите. Необичайно е, че хората Изчезват. Необичайно е, че маман не ми каза, че заминава, дори не се сбогува с мен. Необичайно е, че Нели

постоянно ходи в болницата. Необичайно е едно дете гражданин да е Отговорник на двама ази. Необичайно е, че непрекъснато ми изследват кръвта. Необичайно е, че аз ходя на възрастни партита, а другите деца — не. Необичайно е, че съм толкова умна. Необичайно е, че вие имате работа, а още сте деца. Продължавам да броя Необичайностите. Мисля, че са много. Адски много. Искам да помислите и да ми кажете всички Необичайности, които знаете. И да ми кажете какво можете да направите, за да разкривате разни неща, без да ви хванат.

VI

Самолетът кацна и се насочи към терминала. Грант, който го наблюдаваше през прозореца, облекчено въздъхна.

Все още оставаше много чакане: всичко, което идваше от другото полукълбо, се подлагаше на обеззаразяване. И трябваше да претърсят багажа.

Накрая вратата се отвори и се появи Джъстин. Грант го прегърна и попита:

— Добре ли си?

— Да. Джордан също.

После взеха багажа и тръгнаха към автобуса, който щеше да ги откара до Дома.

— Как мина? — попита Грант, когато излязоха навън и нямаше вероятност да ги подслушват.

— Разговарях с Джордан. Цяла нощ. И на двамата ни се искаше да си с нас.

— На мен също.

— Там е много по-добре, отколкото си мислех. В някои отношения обаче е по-зле. Има добър екип. Много симпатични хора. Той се разбира с тях. И Пол е добре. И двамата. — Джъстин беше малко прегракнал. Уморен. — Ще прегледа проектите ми. Казва, че в тях поне имало нещо, с което компютрите не можели да се справят. Че бил заинтригуван и не го казвал само за да ме пуснат при него. Има голяма вероятност да замина пак до края на тази година. Може би и ти ще дойдеш с мен. Или ще заминеш вместо мен. Той ужасно иска да те види.

— Радвам се — отвърна Грант.

— Как е тук? — попита Джъстин, когато се прибраха и Грант усети, че стомахът му се свива.

— Нормално — отвърна той. — Съвсем нормално.

Джъстин му се усмихна. Нито един от двамата нямаше как да знае дали Службата за сигурност не е направила нещо ужасно с другия.

Грант отиде в спалнята, извади изпод възглавницата на Джъстин лист хартия и се върна в дневната.

На листа бе написано: „Ако ти показвам това, значи съм нормален. Ако не ти го покажа и просто го откриеш, не съм.“

Джъстин го погледна уплашено. После на лицето му се изписа сериозен въпрос.

Грант се усмихна, смачка листа и си наля уиски.

VII

Изобщо не беше трудно да излязат през кухнята. После заобиколиха помпената станция, където Ари си съблече блузата и панталона и си сложи гащеризон, черен като на азите. Флориан свали картата от блузата ѝ, залепи отдолу черна лента и символ като триъгълника на азите в графата за гражданин.

— Добре ли изглеждам? — попита тя.

— Лицето — каза Катлин. И Ари изведнъж стана много скована, много официална. — Така е добре — рече Катлин.

Щеше да мине известно време, докато открият изчезването ѝ, и тогава Службата за сигурност адски щеше да се разтревожи.

Никога не беше виждала Града, освен от Дома, и ѝ се искаше да вървят по-бързо, за да види колкото може повече преди да ги хванат.

Или преди да се върнат, някъде по мръкване. Можеха пак да влязат през кухнята. Но това можеше да изглежда прекалено хитро и да ги накара да я наблюдават прекалено внимателно.

Бе по-добре да е Сам и да се остави да я хванат.

И тя щеше да каже, че тя е накарала азите да го направят, и това щеше да сработи, защото те трябваше да изпълняват нейните заповеди, всички го знаеха.

VIII

— Викат ви в Службата за сигурност — каза човекът от Службата за сигурност.

— Защо? — попита Джъстин.

— Без въпроси.

Грант стана от стола си.

— Да вървим да изясним проблема — спокойно каза Джъстин.

Отведоха го при Джиро. Заплашителна поза. Умерено приятелски глас.

— Ари изчезна.

— Какво искаш да кажеш? — Сърцето му силно заблъска в гърдите.

— Може би ти знаеш. Може би знаеш всичко. Може би си я примамил навън.

— Господи. Не.

— Може би сте го скроили двамата с Джордан.

— Не. Категорично не. Боже мой, Джиро, попитай охраната в Планис, постоянно бяхме под наблюдение. Постоянно.

— Питяхме ги.

Бяха стигнали и до Джордан!

— Ари е излязла през кухнята — спокойно каза Джиро. — Намерихме дрехите ѝ зад помпената станция.

— Не знам нищо за това.

— Брегът е широк — продължи Джиро. — Някой спокойно може да слезе на сушата. Така ли е станало? Уговорил си си среща с момичето, но вместо теб е отишъл друг, нали?

— Нищо подобно. Сигурно ви играе някакъв номер. Ти никога ли не си бягал от Дома като малък?

— Претърсваме брега. Пратихме патрули.

— Не бих направил нищо лошо на това дете!

— Ясно ти е, че не ти вярваме.

— По дяволите, не по-малко от теб искам да откриете детето.

— Съмнявам се.

IX

Разминаха се с По-големи и Ари повтори лекия поклон на Флориан и Катлин. Точно като ази.

Не бяха единствените деца. Имаше и по-малки, които им се покланяха, тържествено и сериозно. И една група съвсем мънички ази в синьо, които следваха По-голям в червено, хванати за ръце.

— Това е Синята зона — каза Флориан, когато минаваха покрай малчуганите. — Тук са повечето по-малки. Когато бях на пет, живеех ей там.

Вече бяха видели Зелената казарма — отвън, защото щяло да е трудно да влязат, без да им задават въпроси, каза Катлин, както и тренировъчната площадка, и Промислената зона, където надникнаха във фабриката за плат, шивачницата и мелницата.

Следващият знак на тротоара беше зелен, след това бял в зелен. Бе съвсем лесно да откриеш някое място в града: Ари вече можеше да се ориентира.

Следващата сграда бе огромна, по-голяма от фабриките. Бяха стигнали до самия край на Града: оттук започваха полетата, заобиколени с огради, които стигаха чак до Северните скали и климатичните кули.

Спряха да погледат азите, които плевяха със свине надушвачи.

— Там има ли платитери? — попита Ари. — Вие виждали ли сте?

— Аз не съм — отвърна Флориан. — Но има. — Той посочи към реката. — Оттам идват. Затова са излели бетон. Дълбоко. Той ги спира.

Флориан знаеше една странична врата. В обора бе тъмно. Миришеше странно, почти приятно. Подът беше пръстен и покрай двете страни имаше ясли, както ги нарече Флориан. А до яслите имаше коза.

Ари бе виждала кози, но никога отблизо, защото не биваше да напуска територията на Дома. Козината ѝ беше кафяво-бяла.

— Хайде — прошепна Катлин. — Ще ни видят.

Излязоха през друга врата на открито. И там имаше голямо животно, което предизвика записен спомен.

— Той е Кон — каза Флориан и се покатери на парапета. Ари го последва. Катлин застана до нея.

Конят изпръхтя, отметна глава и развя грива. Така се наричаше. „Грива“. Той имаше копита, но не като на свинете и козите. И имаше бяло петно на челото.

— Почакай — рече Флориан, скочи от парапета и се върна вътре. След малко се появи навън с кофа в ръце. Конят наостри уши и наведе глава към кофата.

Ари протегна ръка и го погали. Миришеше приятно и изглеждаше много силен. Като Оли. Силен и топъл, като нищо друго в живота ѝ след Оли.

— Той има ли седло и юзда? — попита тя.

— Какво е това? — учуди се Флориан.

— За да можеш да го яздиш.

— Да го яздиш ли, сера?

Ари се покатери на най-горното перило, скочи на гърба на Коня и се вкопчи в гривата му, за да го направлява. Беше чудесен. Ужасно силен и топъл.

Конят неочаквано подскочи, наведе глава и пак подскочи. Ари изхвърча във въздуха, небето и оградата се завъртяха...

Бам.

Падна по очи. Болеше я. Усети в устата си вкус на кръв и пръст. Но ѝ беше трудно да говори, едва дишаше и я болеше.

— Помогни ми да се изправя — каза тя на Флориан.

— Не, сера, моля ви, не мърдайте. Ръката ви е счупена.

На Ари ѝ се искаше да погледне как изглежда счупена ръка. Но я болеше все по-силно и реши, че ако опита, ще повърне.

— Какво направи Конят? — попита тя. Не беше успяла да разбере.

— Просто ритна със задните си крака и вие изхвърчахте. Мисля, че не искаше да го направи, наистина не искаше.

Към тях тичаха хора.

Искаше ѝ се да може да стане. Срамуваше се да лежи в праха. Но пък Джиро наистина щеше да се развика. Беше успяла.

Х

Джъстин бе буден, но все още се намираше под въздействието на опиата. От време на време Грант му говореше, за да го успокои.

— Джъстин. Аз съм, Грант. Тук съм. Как си?

— Добре. — Клепачите му бяха притворени. — Оправям се.

— При теб съм.

— Добре — промълви Джъстин.

Грант не се опитваше да направи нищо друго. Джиро беше разпитал приятеля му за пътуването до Планис и за евентуалното му участие в изчезването на Ари. Щеше да е опасно да успокои Джъстин, че няма да има повече въпроси. Можеше да има. Още по-опасно бе да го окуражи да говори, докато все още е упоен — най-вероятно ги записваха.

След малко влезе Денис Най и Грант се наведе над ухото на Джъстин.

— Джъстин, тук е сер Денис. Спокойно, при теб съм, няма да те оставя.

Джъстин беше буден. И отвори очи.

Денис се приближи, спря и се облегна на стената.

— Открили са Ари. Добре е.

— Вярно ли е? — попита Джъстин. — Истината ли казва, Грант?

Грант гневно погледна загриженото лице на Денис.

— Да, струва ми се. — После отново притисна Джъстин към себе си, за да усети присъствието му.

— Вярно е — каза Денис и се наведе към тях. — Ужасно съжалявам, Джъстин. Наистина. Ще изкупим грешката си.

Сърцето на Джъстин биеше бясно.

— Спокойно — рече Грант. Никога не бе изпитвал толкова силен гняв. — Как ще го направите, сер? — тихо, съвсем тихо попита той Денис. — Детето е в безопасност. Ами останалите ресурси на Рисюн? Вие сте глупаци, сер. Рискувахте един ум, чиито граници дори не знаете, преследвате го през целия му живот и се отнасяте с него така, като че ли е виновен за всяко престъпление в Рисюн — когато той

никога, абсолютно никога не е причинил зло на човешко същество, когато Яни Шварц може да ви каже, че се е наложило да не му възлагат реални проблеми, защото не е в състояние да издържи човешкото страдание. Къде е огромният опит на Рисюн в психологията, когато не виждате, че той не е способен да нарани никого, дори хората, които превръщат живота му в ад?

— Някак ще изкупя вината ни, обещавам ти — въздъхна Денис.
— Направих прекалено големи отстъпки заради безопасността. Това няма да се повтори. Обещавам.

XI

— Искам да си легна — каза Ари и чичо Денис я заведе в стаята ѝ.

Нели бе приготвила леглото ѝ. Пухчо беше на мястото си. Когато си легна, Ари се почувства прекрасно.

— Дай да ти помогна да се съблечеш — каза Нели.

— Не — отвърна тя. — Остави ме да си почина. — И чичо Денис се съгласи.

— Искам безалкохолно, Нели — рече Ари. — И повикай Катлин и Флориан.

Нели излезе и след малко се появиа Флориан и Катлин, много тихи, много сериозни. Те ѝ донесоха безалкохолното.

— Чувстваме се ужасно — каза Флориан. Лицата и на двамата го потвърждаваха.

Бяха ходили при нея в болницата. Бяха уплашени и като че ли бяха готови да се нахвърлят на всеки, който им се стори опасен. Но накрая се бяха прибрали вкъщи, защото тя им нареди — чичо Денис ѝ бе казал да го направи, защото били уплашени и разстроени и трябвало да се успокоят. Ари се разсъни достатъчно, за да им каже, че вината не е тяхна, и да ги прати да си вървят.

Доктор Иванов беше казал, че е имала късмет и не си е счупила главата. Ари също смяташе така.

И чичо Денис ѝ каза, че имала късмет дето Конят не я е убил, и бе ужасно разстроен.

Но тя каза на чичо Денис, че Конят не е виновен, че просто е подскочил.

— Конят е добре, нали? — бе попитала Ари.

— Да — отвърна чичо Денис. — Добре е. Но се тревожим за теб.

— Вие не сте виновни — каза тя на Флориан и Катлин. — Аз сама си го яхнах.

Нели я събуди за вечеря и трябваше да се храни с лявата си ръка. Доктор Иванов ѝ беше обяснил, че дясната ръка е по-силна и че не бивало да пише, докато не ѝ свалят гипса, но че можела да прави

всичко друго. Трябвало да използва диктофон за уроците си, също като неговия.

Бе казал и че ще остане в гипс три седмици, а после ръката ѝ щяла да е като нова. После щяла да прави упражнения, за да укрепне.

Бе интересно да има гипс и всички да се суетят около нея. Струваше ѝ се странно как се променят хората, когато са загрижени. Когато беше будна, много мислеше за това.

След вечеря поиска Катлин и Флориан да останат в стаята ѝ, защото не ѝ се спеше. Но чичо Денис влезе и каза, че можели да дойдат след малко, но точно сега трябвало да проведе Разговор с нея.

— Не искам — отвърна Ари и се нацупи, защото наистина я болеше и това не бе честно от негова страна: чичо Денис беше мил през целия ден, а сега всичко щеше да се провали.

— Няма да отнеме много време и дори няма да споменавам за това, че си била в Града — обеща чичо Денис и затвори вратата.

Не го очакваше. Едновременно изгаряше от любопитство и изпитваше тревога. Той придърпа стола на Нели. Ари се зарадва, че не седна на леглото, защото беше ужасно тежък.

— Ари — каза той и напрегнато я погледна. — Ари, искам да ти обясня защо всички толкова се разстроиха, но не става въпрос за Града. Просто ти си много важна и има хора... има хора, които може би искат да те наранят, ако проникнат в Рисюн. Затова толкова уплаши Службата за сигурност.

Това бе сериозно. Тя си спомни лекцията за сигурността в коридорите и я свърза с факта, че е единственото дете с двама ази за охрана.

— Кой са тези хора?

— Хора, които биха наранили твоята предшественичка. Знаеш ли какво означават буквите „КР“ в гражданския номер?

— Клонинг на родителя.

— Знаеш ли какво значи това?

— Че си близък на своята маман или папа.

— Всякакъв близък ли?

— Не. Идентичен.

— Идентичен до генотипа, нали?

Ари кимна.

— Ти нямаш КР в номера си. Но можеше да имаш.

Това я смути. И я уплаши. Нямаше никаква логика.

— Слушай ме внимателно. Недей да мислиш за това. Остави ме да те вода, Ари. Твоята маман, Джейн Щрасен, имаше много добра приятелка, която умря, умря съвсем ненадейно. Рисюн се готвеше да направи още една като нея, нали разбираш, да направи бебе. Джейн каза, че искала това бебе, искала да го отгледа сама, защото не искала бебето да попадне при никой друг. Направи го за приятелката си, която умря. И когато бебето се роди, тя го обичаше като свое. Разбираш ли ме, Ари?

В гърлото ѝ заседна студена буца. Цялата се вледени.

— Разбираш ли ме, Ари?

Тя кимна.

— Джейн наистина е твоя маман. Нищо не може да го промени, Ари. Твоята маман е онази жена, която те обича, грижи се за теб и те учи, както правеше Джейн Щрасен.

— Тогава защо ме остави?

— Защото трябваше да направи нещо, на което беше способна само тя. Защото след първата Ари Джейн Щрасен е най-добрата в тази област. Освен това, Ари, Джейн има друга дъщеря — голяма дъщеря, Джулия, която ужасно ревнуваше от теб, и Джулия също има дъщеря, Глория Щрасен, която е на твоята възраст. Джулия ужасно усложни нещата за маман и затова също я пратиха на „Крайна“. Твоята маман трябваше да се погрижи за другата си дъщеря и за внучката си, защото двете ужасно ревнуваха и бяха разстроени, че тя е твоя маман. Тя не искаше да замине, но се налагаше. И Джейн отиде на „Крайна“ и ги взе, защото не искаше да ги остави тук, където можеха да се държат зле с теб. Тя ми каза да се грижа за теб, каза ми, че ако може, ще се върне, но пътят е ужасно дълъг, Ари, а твоята маман не е много добре със здравето. Тя е доста стара, нали знаеш. Затова Джейн замина и знаеше, че може да не се върне. Знаеше също, че ще трябва да замине преди да пораснеш. Отначало си мислеше, че ще е лесно. Но тя наистина стана твоя маман и те обичаше не само заради Ари, която умря, а защото ти си Ари, заради самата теб. Това е.

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Отначало Ари не усети, че плаче, после се опита да избърше очите си с дясната ръка и се наложи да използва лявата, което ѝ беше трудно.

— Тя не може да те вземе на „Крайна“ — продължи чичо Денис, — защото там са Джулия и Глория. И защото ти си Ари, и генетичната ти майка беше Ари, и защото имаш врагове. Тук можеш да пораснеш в безопасност. Тук имаш учители и хора, които се грижат за теб — невинаги най-добрите, знам, че не съм блестящ в отглеждането на малки момиченца, но наистина се опитвах, Ари, и продължавам да опитвам. Просто реших, че е време да ти обясня някои неща, защото си достатъчно голяма да ходиш на разни места сама, това е съвсем ясно, нали? Можеш да попаднеш на хора, които случайно да ти кажат нещо нередно, и не искам да го чуеш от някой непознат в Града. Много хора знаят коя си, а и ти си достатъчно голяма, за да започнеш да задаваш въпроси — например защо се казваш Емъри, а не Щрасен.

Тя мразеше да се чувства глупаво. А това бе сериозно, адски сериозно. Хората имаха различни имена, разбира се, много хора имаха различни имена. Затова смяташе, че маман е избрала да кръсти бебето си така.

„Защо не съм Щрасен?“ — веднъж бе попитала маман тя. „Защото си Емъри — беше отвърнала маман. — Аз съм Щрасен. Виж Томи Карнат. Неговата маман е Йоана Морли. Възрастните решават тези неща.“

Стомахът ѝ внезапно се сви и я обля студена пот.

— Моля те, чичо Денис — каза Ари, — ще повърна. Повикай Нели.

Нели си беше същата. Държеше се с нея така, както се бе държала винаги. А маман... маман все още си беше нейна маман, но Ари вече не бе сигурна коя е самата тя. Искаше ѝ се да открие. Чичо Денис знаеше и можеше да го попита, ала не беше убедена, че отговорът ще ѝ хареса.

— Добре ли си, миличка? — попита чичо Денис.

Маман я наричаше така. Чичо Денис никога не ѝ бе казал „миличка“. Ари прехапа устни, докато я заболя повече, отколкото от това „миличка“.

— Ари?

— Какво друго щях да науча?

— Че в Рисюн е имало една много известна жена със същото име като теб — отвърна чичо Денис. — Че много приличаш на нея, когато е била малка. Снимките ѝ са в записите, които ще учиш. Тя беше много,

много умна, Ари, по-умна от всички. Тя не беше твоя маман. Ти не си нейна дъщеря. Ти си ѝ много по-близка. Все още не знаем точно колко, но ти си необикновено момиченце и аз знам, че Джейн много се гордее с теб.

— Нели знае ли?

— Знае. Не разбира, но знае. Винаги е знаела.

Това я накара ужасно да се ядоса на Нели.

— Нели беше на твоята маман, Ари. Твоята маман я натовари с адски тежко бреме, като ѝ разказа всичко и я накара да го запази в тайна. Нели е много вярна на твоята маман.

— И Оли е знаел.

— И Оли знаеше. Искаш ли да повикам Флориан и Катлин? Могат да спят на дюшеци в ъгъла.

— Те знаят ли?

— Не. Знаят само хората на твоята маман. Флориан и Катлин са твои.

— Ейми Карнат знае ли?

Чичо Денис се намръщи и се замисли.

— Защо питаш?

— Защото е важно — изсумтя Ари.

— Аз отговарям за твоето образование. С маман се договорихме да не ти отговарям на някои въпроси, защото трябва да откриеш отговорите сама. Понякога ще ми се сърдиш, но аз трябва да изпълня уговорката си с маман. Ти си изключително умна. Твоята маман очаква сама да откриеш тези неща, също като първата Ари, защото тя знае, че си много добра в намирането на отговори. Много пъти ще ме питаш за разни неща и аз ще ти казвам, че трябва сама да откриеш, защото ти си онази, която иска да получи отговор. Запомни това: с въпросите си издаваш много неща. Помисли за това, Ари.

И той излезе.

Ари се замисли. И реши, че чичо Денис може би прави каквото му е казала маман. А може би не. Трудно можеше да прецени, защото хората можеха да лъжат за това какво е казала маман.

И за това каква е тя.

След малко дойдоха Флориан и Катлин, тихи и сериозни.

— Сер Денис каза, че имаш заповеди за нас — рече Катлин.

Ари също стана сериозна. Миглите ѝ все още бяха влажни. Те щяха да го забележат, но Ари не можеше да направи нищо. Флориан и Катлин трябваше да са до нея.

— Първо имам да ви кажа нещо. Седнете на леглото. Открих някои от отговорите.

Те седнаха, много предпазливо, за да не я заболи.

— Първо — започна Ари, — чичо Денис казва, че изобщо не съм била от генотипа на маман, че съм била клонинг на друга жена, която била приятелка на маман. Че маман имала голяма дъщеря и внучка, за които никога не ми е споменавала, и че Нели и Оли знаели всичко за това откъде ме е взела маман. Но той не ми каза много неща. Каза, че трябвало сама да откроя. — Тя направи знак с пръсти, за да им покаже да се приближат до нея. Но не можеше да го направи с дясната си ръка. Затова Флориан стана, заобиколи леглото и доближи ухо до устните ѝ. — Възможно е чичо Денис да ме Работи. Не знам. Не знам и защо би го направил, освен че Джиро му е брат. Предай го на Катлин.

Той го направи и Катлин вдигна вежди. Изражението ѝ стана много замислено. Тя кимна.

Ари не беше сигурна дали се чувства глупаво и дали това изобщо е вярно.

Флориан и Катлин можеха да открият много неща, защото специално ги бяха учили на това.

Вече знаеше отговорите на много Необичайности, които я бяха плашили, ала не и на всички.

Например защо хората Изчезваха и какво кроеше Джиро.

Защо маман не отговаряше на писмата ѝ и какво се беше случило с отговора ѝ, ако ѝ бе писала.

Имаше и нови.

Например, че маман не ѝ беше обяснила откъде е получила името си и ѝ бе казала, че нейният папа се е казвал Джеймс Карнат.

И че маман не беше отговаряла на много други въпроси.

И когато се замислеше, разбираше, че маман също я е Работила, усещаше го.

Тъкмо от това ѝ се беше доповръщало.

ХІІ

Не му се ходеше при Яни. Ала нямаше друг избор. Джъстин сви рамене, загрижено погледна Грант и излезе. Все още не беше съвсем стабилен.

Със специално подготвената си памет, професионалните си познания по въпроса, психомодела си и онова, което чуваше из Дома, Грант бе следил всичко наоколо, докато той беше отговарял на въпросите на Джиро. Присъствието на приятеля му му бе помогнало да се съсредоточи и да отиде на работа.

Службата за сигурност, изглежда, бе заподозряла нещо в отговорите му и Яни...

— Седни — тихо каза Яни.

Джъстин имаше отворотелното чувство, че му залагат капан. Записваха го, разбира се. Ако се довереше на Яни, той щеше да му нанесе удар под пояса.

— На гласов анализ ли ме подлагаш? — попита той, за да свърши с това веднъж завинаги.

Бръчката между веждите на Яни стана още по-дълбока.

— Не. Искам да ти обясня някои неща. Неща, които в момента адски затрудняват Джиро. Подложен е на страхотно напрежение. Ще трябва да разкрият истината за Проекта, Времето не беше разчетено правилно. Не ми се навлиза в повече подробности, само ще ти кажа, че казаха на Ари, че не е биологична дъщеря на Джейн Щрасен и че е клонинг на Ариан Емъри, която за нея е нищо неозначаващо име. Така че скоро нещата ще се поуталожат. Тя е със счупена ръка. Казвам ти това, защото преди идваше при теб и сега пак ще дойде да търси информация. Не изпадай в паника. Изпълни процедурите.

Джъстин задиша по-спокойно. Това все пак бе капан, но поне проблемът придобиваше ясни очертания и се отлагаше.

— Имаш ли някаква информация как го е преживял Джордан? — попита той.

— Снощи му се обадох. Каза, че бил добре. Беше загрижен за теб. Казах му, че се възстановяваш. Днес пак ще му се обадя.

— Кажи му, че съм добре. Благодаря. Благодаря, че си му се обадил.

Яни сви рамене, въздъхна и се намръщи.

— Подозираш ме, нали?

Джъстин не отговори.

— Чуй ме, синко. Познавам те и ми е пределно ясно, че нямаш нищо общо с детето, Джиро настоя да подложи на психосондиране ум, който може би струва колкото два-три други тук, въпреки моето професионално мнение. Джиро адски бърза и не му пука за процедурите, за закона, за абсолютно нищо. Не ме карай пак да започвам. Повиках те, за да ти кажа, че Денис току-що включи твоите проучвания в бюджета. Не са много пари, но няма да те товарим с много странична работа и ще получиш компютърно време в Социологията, не много, но все пак време. Приеми го като угризения от страна на Администрацията. Приеми го както искаш. Работата ти ще минава през мен и през Социологията до Джордан, а няколко пъти годишно ще можеш да прекарваш известно време в Планис. Това е новото. Реших, че може би ще те поободри. Нали?

— Да, сер — отвърна Джъстин, защото трябваше да каже нещо. Най-опасното нещо на света беше да повярва на Яни Шварц.

— Добре. Изчезвай.

— Да, сер. — Джъстин се надигна от стола, излезе покрай Мардж, без изобщо да я забележи, и тръгна по коридора, изпълнен с ужас, че в това има пръст Службата за сигурност, че се опитват да отслабят защитните му сили и да му нанесат удар.

ТРАНСКРИБИРАН ОТКЪС ОТ: ВЪПРОСЪТ ЗА СЪЮЗА ПРАВА И ЗАДЪЛЖЕНИЯ НА ГРАЖДАНИТЕ: №3

РИСЮНСКИ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПУБЛИКАЦИИ: 9799-8734-3

ОДОБРЕНИ ЗА 80+

От 2301 до 2351 г. Съюзът твърдо следва експанзионистична политика: колониалният устрем, довел до установяването на първите тринадесет станции, не проявява признаци на отслабване.

Откриването на биологичните богатства на Сайтин и новата технология на скоково космическо пътуване са в основата на икономическата, а впоследствие и политическа независимост на Сайтин, но не и преди станцията да създаде няколко собствени колонии. Фактът, че Сайтин е основан от хора, стремящи се към независимост от колониалната политика на Земната компания, осигурил философска основа, важна за културата на целия Съюз — идеята за нова форма на управление.

От момента, в който напрежението между Сайтин и Земната компания довежда до Войните на компанията, трябва да разглеждаме Сайтин в контекста на Съюза. В този контекст определящи фактори са стремежът към независимост и вярата в местното самоуправление. Според заложения в конституцията основен принцип съюзното правителство няма право да нарушава местните граници независимо дали става дума за докове на някоя станция, гравитационен кладенец или група звезди, обявили се за политически член на Съюза — освен ако няма доказателства, че местното правителство нарушава волята на гражданите или ако някой от членовете на Съюза напусне границите си, за да наложи

своята воля на съседите си. Ето защо е възможно да има много правителства и само един Съюз, който поддържа общото съгласие.

Тази форма на управление не противоречи на никоя местна структура, дори нечовешка.

Може да се каже, че експанзионистката партия съществува още от основаването на Съюза, но когато войната със Земната компания навлиза в решителната си фаза, центристкото движение се обявява за преговори и разделяне на космоса. Като организирана политическа партия, центрстите имат силни либерални, пацифистки и реюнионистки тежнения и през последните години на войната бързо набират мощ. По ирония на съдбата. Нелекият мирен договор отнема голяма част от влиянието им.

Центристката платформа до известна степен отразява растящите страхове, че неконтролираната експанзия и колонизация ще доведе до безвъзвратно разсейване на човешките култури — и евентуално до война между човешките общества, възникнали с прекалено общи интереси, за да са съперници, и достатъчно различни, за да са врагове.

Но освен социолози като Павел Бруст, главния поддръжник на Дифузионистката теория, мнозинството центристи смятат, че по-нататъшната колонизация е вредна. Тази позиция се защитава най-вече от станции, които остават в периферията на експанзията, и от военното поколение, което негодува срещу безкрайния конфликт.

Две събития значително увеличават влиянието на центрстите: първо, мирният преход в Лигата от военната администрация на рода Константин към умерената политика на род Дий, и второ, откриването на високо развит извънземен регион от другата страна на Сол. Сол насочва вниманието си към човешкия космос и центристката партия приема за своя принципна постановка, че един период на стабилност и консолидиране може да доведе до обединение на човечеството или поне до мир. Този курс изглежда най-безопасен за онези, които се безпокоят от факта, че не само не са сами, но и имат извънземни конкуренти.

През 2389 г. към центристката партия официално се присъединяват аболиционистите. Те се противопоставят срещу начините, по които са изградени колоните, някои поради икономически съображения, други на морална основа, като отричат

някои практики като мозъчно изтриване и психирургия и призовават за прекратяване на азипроизводството. До този момент аболиционистите нямат публични изяви и всъщност по-скоро представляват сбор от различни опозиционни течения, например Граждани за автономия, които искат да премахнат централната власт и да направят всички светове и станции независими, Комитет срещу експериментите с хора, Религиозен съвет и други, включително — без разрешение на официалната партия — радикалният Комитет на Човека, който извършва терористични актове срещу генетични лаборатории и правителствени учреждения.

Начело на новото експанзионистко движение застава коалиция от представители на различни интереси, най-известна сред които като учен, философ и политик е Ариан Емъри.

Убийството ѝ през 2404 г. предизвиква гняв, насочен главно срещу аболиционистите, но в резултат на този удар центристката коалиция се разпада.

Последва период на реорганизация, който продължава до разкриването на проекта „Геена“ през 2412 година.

През 2413 г. центристите за пръв път спечелват мнозинство в Сената на „Викинг“ и в Съвета на „Моряк“. Партията заема значителен брой места в Сената на Сайтин и по този начин получава сериозен процент в Съвета на световете.

Макар че нямат мнозинство нито в Съвета на световете, нито в Съвета на деветте, центристите вече не могат да се пренебрегват.

В сблъсъка между различните интереси е подложена на изпитание самата същност на Съюза. Някои политолози оспорват ефикасността на електоралната система, като твърдят, че тя насърчава електоратите да поставят собствените си тесни интереси над интересите на държавата.

При преизбирането му за председател на Съвета след обвинение в корупция, Назир Харад казва следното: „Корупция означава избрани народни представители да продават гласа си за лична изгода. Демокрацията означава блок от гласоподаватели с еднакви цели. Електоратът разбира разликата.“

ΓΛΑΦΑ 8

I

По аудиоуредбата излъчиха следното съобщение:

— От името на малолетната Ариан Емъри тази сутрин рисюнските адвокати подадоха в Новгород искове за наследство и съдебна забрана на опитите на Съвета да отвори архивите на Рисюн. В иска се заявява, че детето, което след пет дни ще навърши девет години, представлява законната личност на Ариан Емъри по правото на идентичността с родителя и че собствеността на Ариан Емъри не може да се отнема по никакъв повод без съдебен процес срещу детето и неговите настойници. Вторият иск настоява за съдебна забрана на дейността на следствената комисия на основание, че нарушава правото на личен живот и излага на опасност благосъстоянието и собствеността на едно малолетно дете.

Новината беше разпространена в столицата в момента, в който комисията се готвеше да внесе законопроект за изискване на документите на бившата съветничка от рисюнския архив на основание, че в тях е възможно да се съдържа информация за други проекти от рода на „Геена“.

Водачът на центристката партия и съветник от Бюрото на гражданите Михаил Корейн заяви: „Това е очевидна маневра.“

Когато научи за тази забележка, главният съветник на Рисюн Джеймс Марли каза: „Ние не искаме този съдебен процес. Личният живот и благосъстоянието на детето са наша основна грижа още от неговото зачеване. Не можем да допуснем детето да стане жертва на партизанска политика. То има права и ние вярваме, че съдът ще ги защити. Няма съмнение в неговата самоличност. Тя може да се докаже с обикновен лабораторен тест.“

Рисюнската Администрация отказа коментар...

II

Понякога Ари си мислеше, че е луда, защото ѝ се струваше, че всички я лъжат. Или обратното — вярваше им, че преди да се роди наистина е имало Ари Емъри.

Но една вечер чичо Денис ѝ каза, че имал да ѝ покаже нещо, както и на Флориан и Катлин. И извади книга със залепени снимки и стари факсове.

Накара ги да седнат на масата и отвори книгата, книга със снимки и холоси: имаше и документи, избелели от годините. Показа ѝ нейна снимка, застанала пред колоната на Дома с жена, която никога не беше виждала.

— Това е Ари, когато е била мъничка — обясни чичо Денис. — Това е нейната маман. Казвала се е Олга Емъри. — После обърна на друга снимка. — Това е Джеймс Карнат. Твоят папа. — Тя го знаеше. Веднъж маман ѝ бе показала същата снимка.

Момичето беше също като нея, но това не беше нейната маман. Обаче името на нейния папа бе същото. Всичко бе объркано. На снимката беше тя. Точно така. Но сега вратите не бяха такива. Не съвсем.

Чичо Денис ѝ показва снимки на някогашния Рисюн, Рисюн преди Домът да стане толкова голям, преди Градът да се превърне в нещо повече от стари бараки. И полетата бяха съвсем малки. Липсваха някои големи сгради, като ЗМД, много от фабриките и половината град, а онази Ари вървеше със своята маман по градската улица, която си беше същата, само че водеше към съвсем различен Град.

И пак Ари, но с друг учител. Намръщено гледаше някаква стъклена, сякаш искаше да каже „Пфу“ — Ари го усещаше, усещаше, че собственото ѝ лице е щяло да е същото.

Но никога не бе имала такава блуза, нито пък беше носила такава шнола.

Пригади ѝ се, защото всичко това бе истина — маман я беше измамила и тя се бе изложила пред всички, дори пред Катлин и Флориан. Но не можеше да не гледа тези снимки.

Отпреди много отдавна.

Ари на снимките трябваше да е била родена много отдавна. Приятелка на нейната маман, беше казал чичо Денис — и тогава тя не се бе замислила колко стара е маман.

Сто четиридесет и две...

А тя скоро щеше да стане на девет и писмото от маман трябваше да пристигне, вече всеки момент, и маман може би щеше да ѝ обясни всичко.

— А това е чичо Джиро — каза чичо Денис и ѝ показа едно хърбаво момче.

Джиро изглеждаше съвсем нормален. По нищо не си личеше, че ще порасне толкова гаден. Изглеждаше като всяко друго дете.

Тя обърна страницата. Пак онази Ари с нейната маман и много други възрастни.

После бе тя с Флориан и Катлин, но това не бяха те, защото стояха наред някогашния Рисюн.

Отново я побиха тръпки — както когато падна от Коня. Уплаши се и погледна Флориан и Катлин.

Те не попитаха нищо. Нямахте да попитат. Но Ари знаеше, че са смутени и разстроени, защото лицата им бяха станали абсолютно като на ази.

— Позна ли ги? — попита чичо Денис. — Да, имаше друга Катлин и друг Флориан. Те бяха на другата Ари Емъри. Пазеха я през целия ѝ живот. Разбираш ли ме, Флориан? Катлин?

— Не, сер — отвърна Флориан.

— Не, сер — рече Катлин. — Но има логика.

— Защо? — попита чичо Денис.

— Ние сме ази — каза Катлин. — Може да сме много. „Но аз съм гражданка — помисли си Ари. — Нали?“

— Вие сте алфи — рече чичо Денис, — а при алфите не е като при другите. Трудно се поддавате на наблюдение. Прекалено бързо се променяте. Но все пак е много по-лесно да клонираш алфа, отколкото гражданин, имате право, защото азите започват с много конкретен запис. Несравнимо по-трудно беше да учим Ари.

„Да ме учат. Да ме учат — на какво? Защо?“

— Твоята маман те учеше — каза чичо Денис. — Сега те уча аз. Ти си ти, Ари, ти си точно ти, също както Флориан е Флориан и Катлин

е Катлин, а това се постига изключително трудно. Ти беше много, много специално момиченце, Ари, и учиш всичко, което учеше тя, всичко, което можеше да прави тя, което е адски много, Ари. Тъкмо затова имаш Флориан и Катлин, защото трябва да сте заедно, винаги сте били, и не бива да ги изоставяш. Притежаваш голям дял акции от самия Рисюн, ще бъдеш много, много богата, и ти вече ни доказа коя си, нямаме никакви съмнения. Но не забравяй какво ти казах — Рисюн има врагове. Сега някои от тях искат да дойдат тук и да вземат неща, които са твои — те дори не знаят, че съществува Ари, разбери. Мислят си, че е мъртва, че след нея не е останало нищо и че могат просто да вземат всичко, което е било нейно — което е твое, Ари. Знаеш ли какво е съдебен процес? Знаеш ли какво значи да дадеш някого под съд? Трябва да застанеш пред съда, да докажеш, че наистина си Ари и че имаш право на нейния граждански номер.

— Това е глупаво!

— Откъде да знаят, че не си просто някое момиченце, което си е измислило всичко и ги лъже?

— Аз знам коя съм!

— Как ще го докажеш на хора, които никога не са те виждали?

Тя се замисли. И се разтрепери.

— Ти им кажи.

— Тогава ще кажат, че ги лъжем. Можем да пратим резултатите от генетичните тестове, които са категорично доказателство. Но те ще кажат, че просто сме ги взели от лабораторията, защото генотипът на Ари е там, нали, защото ти си родена в лабораторията. Могат да кажат, че няма никакво момиченце. Затова трябва да отидеш и да кажеш на съдиите, че това са твоите генетични тестове, че ти си Ариан Емъри и притежаваш всички неща, които онези хора от Съвета искат да ти отнемат.

— Могат ли да ми вземат Флориан и Катлин?

— Щом не съществува, не можеш да притежаваш договор, нали?

— Това е глупаво, чичо Денис!

— Просто трябва да им го докажеш, нали? Мила, страшно ми се иска да можеш да ти спестя всичко това. Но няма никакво време. Тези хора действат бързо и Съветът ще гласува закон, за да ти вземе всичко, всичко, което ти принадлежи, защото не знаят за теб. Трябва да отидеш

в Новгород и да кажеш на съдиите, че тези неща са твои и че не могат да го направят.

— Кога?

— Съвсем скоро. Има още нещо, Ари. Тъй като пазехме съществуването ти в тайна, твоите врагове също не знаят за теб. Ако отидеш в Новгород, те ще разберат. И ще си в опасност. Повечето от тях биха те дали под съд, за да се опитат да отнемат собствеността ти. Но някои биха те убили, ако могат. Въпреки че си дете.

— Кои, сер? — попита Катлин.

— Един човек на име Роучър например. И неколцина побъркани, чиито имена не знаем. Ако отиде в Новгород, Ари ще има много охрана. Въръжена охрана. Те могат да я защитят. Но вие трябва да я пазите, трябва да я пазите много внимателно, и за Бога, не се опитвайте да правите номера на по-висшите агенти от Службата за сигурност. Просто пазете Ари.

— Ще имаме ли оръжие, сер?

— Не. Просто ще пазите Ари.

Ари дълбоко си пое дъх и попита:

— Какво трябва да правя?

— Ще говориш със съдиите. Ще се изправиш пред съда, ще отговориш на въпросите им, кога и къде си родена, как се казваш и какъв е номерът ти. Там ще е чичо Джиро. Джиро може да спори с тях.

Обля я ледена пот.

— Не искам Джиро! Искам да дойдеш ти!

— Мила, чичо Джиро е много добър в тези неща. Той ще им покаже всички документи и те ще ти повярват. Може да ти вземат клетъчна проба. Малко ще те заболи, но ти си смело момиче, няма да имаш нищо против. Знаеш защо. Това доказва, че не лъжеш. Всички са виждали снимки на Ари Емъри — с това няма да има проблем. Но ще трябва да се срещнеш и с други хора. Хора извън съда. Журналисти. Репортери. Много. Но ти си малка и те няма да се държат гадно, иначе чичо Джиро ще им даде да разберат.

Никога не бе смятала, че е хубаво чичо Джиро да е с нея. Но чичо Денис имаше право — чичо Джиро щеше да е много по-добър в тези неща.

Ако обаче не беше на страната на Врага. Положението ставаше все по-сложно.

— Флориан и Катлин ще дойдат ли?

— Да.

— Съдиите не могат просто да ми ги вземат, нали?

— Мила, законът може да направи всичко, но няма да ти отнеме онова, което ти принадлежи. Трябва да докажеш, че си ти, това е важното. Затова отиваш там, а ако не отидеш, тук също няма да си в безопасност.

Щяха да кацнат в Новгород, но преди това щяха да видят града от въздуха, щяха да видят космодрума, сградата на Съвета и доковете, където отиваха всички шлепове, минаващи покрай Рисюн по Нова Волга. Щяха да видят залива Суигърт и океана.

— Наближаваме планинската верига Кавкаш. Ще се падне от дясната ни страна — съобщи пилотът.

Искаше й се да не беше с гипс, защото й пречеше и даваше основание на чичо Джиро да й каже, че трябвало да седи със закопчан предпазен колан.

Но най-много й се искаше бързо да свършат със съда и репортерите, за да види нещата, които чичо Денис й бе обещал да й покажат, докато са в Новгород.

И ужасно се безпокоеше какво ще се случи, ако чичо Денис е сбъркал.

Или ако чичо Джиро не успееше да докаже коя е.

Съдът не можел да допусне грешка, безброй пъти й беше повтарял чичо Денис. Не и с резултатите от тестовете. А законът си бил закон: не можели да отнемат нищо от никого, без да го съдят, а щяло да им е адски трудно да осъдят малко момиченце. Особено защото Джиро имал много приятели в Бюрото на отбраната, които щели да засекретят всичко.

Това означаваше Тайна.

— Репортерите ще са по-голям проблем от съда — беше казал чичо Денис. — Ще съберат много снимки на първата Ари. Трябва да го очакваш. Ще говорят за едно момиченце, което много отдавна се родило в Рисюн, клонинг на Естел Бок. Проектът се провалил. Ти се справи с всички проблеми на онова момиченце. Ако се държат гадно и

кажат, че си като него, ще им отговориш, че ти си си ти, и ако не вярват, да почакаат да пораснеш и да се уверят.

Звучеше ѝ като битка. Това бе един от малкото случаи, в които чичо Денис ѝ обясняваше как да Работи хората, но чичо Денис беше добър и Ари бе сигурна, че той знае как стоят нещата.

„Врагът мами“ — винаги казваше Катлин.

Безпокоеше се дали мами съдът.

— Сера — беше я попитала Катлин. — Кой е на наша страна?

— Аз съм на ваша страна. Не слушайте какво ви говорят. Това е Правилото. Те не могат да кажат, че съм някой друг.

III

Съдиите и чичо Джиро приказваха и Ари слушаше много внимателно. И не се въртеше — чичо Джиро ѝ беше казал да не се върти.

Говореха за генетика, фенотип, отпечатъци от длани и сканиране на ретината. Вече бяха направили всички тестове освен клетъчната проба.

— Ариан Емъри — каза председателят, — би ли застанала до чичо си?

Тя стана. Нямамо нужда да изпълнява протокола, бе казал чичо Джиро, съдът не очаквал от нея да разбира от право. Само трябвало да е много учтива с тях, защото самите те били юристи, от онези, които решавали най-трудните случаи в Съюза, и трябвало да се отнася към тях с уважение.

— Да, сер — отвърна Ари, поклони се и се приближи до перилата. Трябваше да вдигне глава, за да погледне към тях. Бяха деветима. Като съветниците.

— Ари ли се казваш? — попита председателят.

— Да, сер.

— На колко си години, Ари?

— След четири дни ще стана на девет.

— Какъв е гражданският ти номер, Ари?

— Грант 201 08 0089, но не е КР. — Знаеше отговора от списъка, който ѝ беше дал чичо Джиро.

Председателят прегледа листовете пред себе си, после отново вдигна очи.

— В Рисюн ли си израснала, Ари?

— Да, сер.

— Защо ръката ти е гипсирана?

„Просто отговаряй на всички въпроси“ — бе ѝ казал Джиро.

— Паднах от Кон.

— Как се случи това?

— С Флориан и Катлин се измъкнахме от Дома и отидохме в Града, аз се качих на Коня и той ме хвърли на земята.

— Конят истински кон ли е?

— Истински е. Роден е в лабораторията. Той ми е любимец. — Беше ѝ приятно да си спомня онази част преди да падне, а и председателят също изглеждаше заинтригуван, затова Ари прибави: — Той не е виновен. Не е лош. Просто го изненадах и той подскочи. И аз паднах.

— Кой трябваше да те пази?

— Охраната.

На лицето на председателя се изписа странно изражение, сякаш бе казала нещо нередно. Положението можеше да излезе извън контрол и всички да се ядосат, затова тя реши да внимава.

— Ходиш ли на училище?

— Да, сер.

— Обичаш ли учителите си?

Опитваше се да я Изработи. Абсолютно. Затова отговори колкото можеше по-мило:

— О, те са чудесни.

— Добре ли се справяш на тестовете?

— Да.

— Разбираш ли какво значи да си КР?

Ето го и въпроса капан. Искаше ѝ се да погледне към чичо Джиро, но си помисли, че така ще им издаде прекалено много. Затова погледна право към председателя.

— Това значи, че юридически съм същият човек.

— Знаеш ли какво значи „юридически“?

— Това значи, че ако самоличността ми е доказана, никой няма да може да каже, че аз не съм аз, и да ми отнеме онова, което ми принадлежи, без да ме съди, а аз съм малолетна. Не съм достатъчно голяма, за да знам какво ще ми трябва от тези неща, затова не е честно и да ме съдят.

Думите ѝ го удивиха.

— Някой каза ли ти да отговориш така?

— Ще ви хареса ли, ако някой каже, че лъжете и се представяте за друг? Или ако дойдат и ви вземат нещата? Те могат да научат много

за вас от нещата ви и това няма да е честно към никого, особено към едно дете. Могат да ви манипулират, ако знаят всичко за вас.

Михаил Корейн гневно гледаше монитора в офиса си и хапеше устни.

— По дяволите! — каза на сътрудника си той. — Как ще се справим с това? Те са подготвили детето...

— Едно дете няма приоритет над националната сигурност — рече Делароса.

— Въпросът е какво ще каже съдът. Ония проклети изкопаеми са под влиянието на Емъри — председателят е неин стар приятел. Обади се на Лу в Бюрото на отбраната.

— Пак ли?

— Пак, по дяволите. Кажи му, че е спешно. Той отлично знае какво искам... направо иди там. Не, остави, аз ще ида. Повикай ми кола.

„Гледай заседанието“ — гласеше бележката от Джиро Най. И Лу гледаше. До него беше разтворена папка, пълна със снимки и резултати от тестове.

Светлооко момиченце с гипс на ръката и белег на брадичката. Тази част щеше да е от полза за общественото мнение.

Резултатите от тестовете не бяха толкова добри, колкото на първата Ари. Но бяха достатъчно впечатляващи.

Корейн бе започнал да го търси в момента, в който беше научил за момичето. И Лу нямаше намерение да му отговори — докато не видеше пресконференцията след заседанието на съда.

Беше убеден, че Джиро Най е разчитал на Катрин Лао, съветник от Бюрото на информацията, а Лао разчиташе на информационните служби — тя бе стара приятелка на Ари Емъри.

По дяволите, старата коалиция внезапно изглеждаше странно жива. Старите връзки се подновяваха. Емъри не беше приятел — не съвсем. Но старият циничен военен, който се опитваше да осигури самото оцеляване на Съюза, не откъсваше очи от видеоекрана и си мислеше за неща, които доскоро му се бяха стрували невъзможни. „Глупак!“ — каза си той.

Но извади лист хартия и написа докладна до юристите на Бюрото на отбраната:

„Военното значение на архива на Емъри има приоритет над другите съображения. Подгответе искане архивът на Емъри да бъде определен от «секретен» на «строго секретен», като се позовете на закона за военната тайна, за да предотвратите по-нататъшни съдебни процедури.“

И на сътрудника си:

„Трябва да се срещна с Харад. Незабавно.“

За да не допуснат проблеми на пресконференцията, разбира се.

IV

— Ари — каза председателят на съда, — съдът удостоверява самоличността ти. Няма съмнение коя е генетичната ти майка, а днес разглеждаме само този въпрос. Имаш право да носиш нейния граждански номер. Що се отнася до обозначението „КР“, което представлява отделен въпрос, ще ти издадем временно удостоверение. Това означава, че на картата ти няма да е отбелязано, защото Рисюн е административна територия и има право да решава дали си сестра, или клонинг на родителя си. Съдът смята, че няма основание за нарушаване на тези права по вътрешен въпрос, тъй като няма искове от други роднини. Имаш право на цялата собственост и архиви, регистрирани на твоя граждански номер: всички договори, задължения и други юридически отговорности, неизпълнени до момента на смъртта на твоята предшественичка се считат за продължени, всички договори, сключени от законния ти настойник от твое име се считат за действителни, всички активи на името и гражданския номер на Ариан Емъри се считат за валидни и индивидите, посочени в това решение, се считат за юридически идентични, с изключение на сегашния ти статут на малолетна. Решението на съда е взето единодушно и влиза в сила от този момент.

Чукчето удари. Приставът ѝ донесе един лист, подписан и подпечатан от адски много съдии. „Съдебно удостоверение“ — пишеше отгоре. И нейното име: „Ариан Емъри“.

Репортерите не бяха гадни. Това също я радваше. Набързо реши, че сред тях няма Врагове, просто много хора с бележници или камери, затова каза на Катлин и Флориан:

— Можете да се отпуснете, всичко е наред. — После седна на стола, който ѝ донесоха, защото каза, че е уморена и я боли ръката.

И можеше да си клати краката. „Дръж се естествено — бе казал чичо Джиро. — Дръж се приятелски. Не бъди гадна с тях. Ще те покажат по новините и всички в Съюза ще разберат, че си добро момиченце и че никой не бива да те дава под съд.“

Това ѝ се струваше съвсем логично.

Затова седеше и те пишеха въпросите си и ги даваха на най-възрастния репортер, въпроси като „Как си счупи ръката?“.

— Сер Най, можете ли да ни обясните какво е „кон“? — попита някой и на Ари ѝ стана смешно — разбира се, че щяха да знаят какво е кон, ако бяха слушали записите. Но трябваше да се държи мило.

— Аз ще ви обясня — отвърна тя. — Името му е Кон, освен че е такъв. И е горе-долу... — Ари протегна ръка нагоре, но реши, че не е достатъчно. — Два пъти по-висок от това. И е хубав. Флориан се е грижил за него. На Земята са ги яздили, но за това трябва да имаш седло и юзда. Аз опитах без тях. Затова паднах.

— С какво се забавляваш?

— А, с много неща. С „Космическо преследване“. И със строители. — Тя отново заклати крака и се озърна към Флориан и Катлин. — Нали?

— Да — потвърди Флориан.

— Кой се грижи за теб? — гласеше следващият въпрос.

— Нели. Моята маман ми я остави. И чичо Денис. Живея при него.

— По кой предмет си най-добра?

— По биология. Учеше ме маман. — Новините стигаха до „Крайна“. — Аз ѝ пратих писма. Може ли да поздравя маман? Тя ще ме види ли от „Крайна“?

Това не се хареса на Джиро и той ѝ се намръщи:

— Естествено — извика някой. — Коя е твоята маман, миличка?

— Джейн Щрасен. Скоро е рожденият ми ден. Почти съм на девет. Здравей, маман!

Защото гадният чичо Джиро не можеше да ѝ попречи, защото Джиро сам ѝ беше казал, че всички в Съюза ще са на нейна страна, ако се държи като мило момиченце.

— Изясняващ въпрос!

— Нека се придържаме към програмата. Моля ви — каза чичо Джиро. — Даваме тази пресконференция след много напрегнат ден за Ари и тя не е в състояние да отговаря на всякакви въпроси.

— За същата Джейн Щрасен ли става дума, която е директор на „Рисюнспейс“?

— Да, за същата Джейн Щрасен. Ако желаете, можем да ви осигурим материали за кариерата и постиженията ѝ. Но сега нека се

придържаме към програмата. Нека дадем на детето възможност да си поеме дъх, моля ви. Нейният семеен живот не подлежи на обсъждане. Питайте я за това след няколко години. Сега е ужасно преуморена и трябва да отговори на много въпроси. Боя се, че ако нарушим реда, няма да имаме време за всички. Ари, следващият въпрос: имаш ли хоби?

Чичо Джиро ги работеше, разбира се, и те го знаеха. Тя можеше да му попречи, но щеше да си има неприятности с чичо Джиро, а не искаше. Бе постигнала всичките си цели. Сега беше в безопасност, знаеше го, защото чичо Джиро не смееше да направи нищо пред всички тези хора, които можеха да показват неща чак до маман. И които можеха да разкриват тайни.

Ари знаеше за свободата на печата. Имаше го в записите ѝ по Права и задължения на гражданите.

— Дали имам хоби? Уча астрономия. И имам аквариум. Чичо Денис ми подари няколко гупи. Чак от Земята. Трябва да се избавяш от лошите и да отглеждаш онези с красивите опашки. Рибките в езерцето ще ги изядат. Но аз не мога да го направя. Просто ги прехвърлям в друг аквариум, защото не искам да ги изядат. Много са интересни. Моят учител казва, че проявявали атавизъм. Чичо Денис ще ми донесе още аквариуми и ще ми позволи да ги държа в кабинета.

— Гупите са вид малки рибки — поясни Джиро.

— С гупите е лесно — каза Ари. — Всеки може да ги отглежда. И са красиви, и не ядат много. — Тя се размърда на стола си. — Не са като Коня.

V

Ресторантът в Северния коридор беше претъпкан.

Странно, помисли си Джъстин, че се чувстваше толкова загрижен — и толкова лично засегнат, когато Проектът, настанил се на стол пред очите на целия Съюз, клатеше крака като всяко момиченце и ту весело бърбеше, ту проявяваше нетипичен за дете интелект...

— Постоянно си мислех...

— Какво? — попита Грант.

— По време на пресконференцията постоянно си мислех — Господи, ами ако изпусне нещо като „Моят приятел Джъстин Уорик“.

— Прекалено е умна, за да го каже. Тя знае какво говори. До последната дума.

— Това е твое мнение.

— Убеден съм.

— Казват, че резултатите от тестовете й не били като на Ари.

— Ти как мислиш?

— Че е борбена. Ако не беше, щяха да я побъркат. Не знам каква е, но понякога си мисля... Господи, защо не обявят проекта за успешен и не оставят детето да порасне спокойно? После си спомням за случая с клонинга на Бок и си мисля: какво ще стане, ако историята се повтори? Или ако я подлудят с проклетите си хормони и записи? Или ако сега престанат... и тя не успее...

— Да интегрира моделите ли? — попита Грант. Термин от азипсихологията. Подреждане на логически структури във възходяща пирамида.

Колкото и да беше странно, това съответстваше на идеята, която се оформяше в ума му. Но не точно. Не за гражданин, чиито стойностни структури бяха поточно усвоени и заключени в матрици — ако Емъри бе права, разбира се, а Хауптман и Поли грешаха.

— ... да усъвършенства потока — довърши Джъстин. Точно според теорията на Емъри и обратно на хипотезата Хауптман-Поли. — Контролиране на хормоните. Вместо обратното. Защото когато потокът спре, когато стане равен на нула, се чувстваш така, като че ли

си изгубил всякаква връзка с нещата. Всичко се обърква. Всички стойности се изравняват, никоя не е по-валидна от другите. И не можеш да се движиш. Затова си измисляш собствено налягане, което да те тласка. Изобретяваш поточно състояние. Дори паниката помага. Иначе ставаш като клонинга на Бок, просто се разтваряш във всички посоки.

— Потъваш — каза Грант. — Без Отговорник, който да те измъкне на повърхността. Бил съм на дъното. За Ари ли говорим? Или се опитваш да ми кажеш нещо?

— За гражданите — отвърна Джъстин. — За гражданите. Ние можем да мислим поточно. Прокопаваме тунели между реалностите. Всичко може да те хвърли там — като счупена холограма, при всяко нейно парче матрицата предизвиква поток. Започваш да се връщаш в миналото, за да си спомниш хормоналните промени, защото когато вятърът спира и нищо не се движи, започваш да се връщаш в предишни състояния... Разбираш ли ме? Защото, когато вятърът спре, не ти остава нищо друго. Клонингът на Бок е станала музикантка. Добра. Не велика. Но музиката е емоция. Емоционален поток през математическа система от звуци и съотношения. Поток и поточно състояние за мозък, който е можел да се занимава с хиперпространството.

— Само че не са оставили на мира клонинга на Бок — каза Грант. — Тя винаги била сензация, до самата си смърт.

— Или пък са ѝ упражнявали хаотичен натиск. „Ти си блестяща.“ „Ти си пълен провал“. „Ти ни проваляш“. „Можеш ли да ни кажеш защо толкова ни разочароваш?“ Чудя се дали някой изобщо е зложил удоволствие в дълбочинните ѝ модели.

— Как, след като залагането му в нашите извънредно чувствителни модели води до психоза? — попита Грант. — Мисля, че учиш субекта да изпитва удоволствие от прилива на адреналин. Или да извлича удоволствие от самия поток, вместо от инфобанките.

Сервитьорът се приближи до масата им, сръчно събра празните чинии и им наля вино.

— Струва ми се — рече Джъстин, — че описваш мазохист. Или се опитваш да ми кажеш нещо. — Мислите му прескачаха между собственото му положение, Джордан, детето в съдебната зала, студентите зелени линии на програмите му на видеоекрана, грижливо

подлаганото на стрес и успокоявано общество на Града, където
напрежението внимателно се изчисляваше, и логичната човешка
система от функции, забраняващи пренатоварването.

„Удоволствие и болка, миличък.“

Грант мълчеше.

VI

— Ари — каза чичо Джиро. — Ари, по телевизията са съобщили новина от „Крайна“. Отнася се за твоята маман. Тя е умряла, Ари.

Ари замръзна. Усещаше ръцете му на раменете си. Казваше ѝ нещо безумно, нещо, което не можеше да се отнася за маман.

— Умряла е преди шест месеца, Ари. Току-що съобщили новината по телевизията. Едва сега е стигнала дотук.

Заболя я. Чичо Джиро я притисна към себе си и заповтаря: „миличка“. Като маман.

Тя го удари. Той я прегърна, за да не може да го удря. Ари плачеше.

— Това е лъжа! — извика тя.

— Не. Миличка, твоята маман беше много стара, много стара, това е. Хората умират. Изслушай ме. Ще те заведе у дома. У дома, разбираш ли? Но трябва да излезеш оттук. Трябва да минеш покрай всички онези хора и да влезеш в колата, разбираш ли ме? Охраната ще докара колата, ще отидем направо на летището и ще отлетим у дома.

Тя го слушаше, но не го чуваше. Обаче спря да плаче и чичо Джиро отново избърса лицето ѝ с пръсти, приглади косата ѝ и я накара да седне на стола.

— Добре ли си? — много, много тихо попита той. — Ари?

Тя си пое дъх. Погледът и минаваше през него. Усети, че я потупва по рамото, чу го да отива до вратата и да вика Катлин и Флориан.

— Майката на Ари е починала — чу го да казва. — Току-що научихме.

Все повече хора. Флориан и Катлин. Щом всички го вярваха, ставаше все по-вярно. Съобщаваха за маман по новините. Целият Съюз знаеше, че нейната маман е умряла.

Чичо Джиро се върна, приклепна, извади гребена си и много внимателно започна да я реши. Тя тръсна коса и извърна лице. „Махай се!“

Но той продължи да я реши, много нежно, много търпеливо, и когато свърши, я потупа по рамото. Флориан ѝ донесе чаша и Ари я взе със здравата си ръка. Катлин просто стоеше и ги гледаше.

„Смъртта си е смърт“ — винаги казваше Катлин. Катлин не знаеше какво да прави с гражданин, който смята, че смъртта е нещо друго.

— Да вървим, Ари — каза чичо Джиро. — Ще те заведа в колата. Дай ръка. Никой няма да ти задава въпроси.

Излязоха навън при всички онези хора. Джиро я прегърна през рамо и тя тръгна с него. Катлин вървеше пред нея, а Флориан отстрани. Охраната ги следваше. Никой не ѝ задаваше въпроси.

Съжалявах я, помисли си Ари. Всички я съжалявах.

А тя мразеше да я съжаляват. Мразеше да я гледат така.

— Ари — каза в самолета чичо Джиро. — Вече научих всичко. Твоята маман починала в офиса си. Докато работела. Получила инфаркт. Умряла веднага. Дори не успели да я закарат в болницата.

— Къде са писмата ми? — попита тя. Гледаше го право в очите.

Джиро издържа погледа ѝ.

— На „Крайна“. Сигурен съм, че ги е прочела.

— Защо не ми отговори?

— Не знам, Ари. Наистина не знам. Ще опитам да разбера. Но ще отнеме време. Всичко оттук до „Крайна“ отнема много време.

Тя погледна през прозореца към червената мъглявина на пустинята.

Маман я нямаше вече половин година. А тя не го беше усетила. Бе живяла, сякаш нищо не се е случило. Ари се засрами. И се ядоса. Можеха да са се случили и други ужасни неща и щеше да ѝ трябва още много време, за да научи.

— Искам Оли да се прибере у дома — каза тя.

— Ще се погрижа — отвърна Джиро. — Но Оли също има право на избор. Той беше партньор на твоята маман. Ще трябва да се погрижи за работата ѝ. Той не е слуга, миличка, той е много добър ръководител и ще поеме работата на маман. Но ще го попитам дали иска да се върне.

Ари преглътна буцата в гърлото си. Искаше ѝ се Джиро да се махне.

Спомни си как я гледаха всички в залата. И в Рисюн всички щяха да я гледат, всички щяха да знаят какво става.

Това я вбесяваше. Толкова я вбесяваше, че не можеше да мисли.

Но трябваше. Трябваше да знае за какво я лъжат.

И кой би искал да ѝ отнеме нещо нейно. И дали с маман не се е случило тъкмо това.

VII

По новините постоянно повтаряха репортажа — потресеното момиче в син костюм, което минаваше заедно с Джиро, Флориан и Катлин покрай безмълвните редици от журналисти и държавни служители, бързите, мрачни движения на охраната.

Михаил Корейн гледаше със стиснати зъби. Изгледа и следващите материали, някои предоставени от Рисюн, за детството на Ари, кариерата на Джейн Щрасен, всички накъсани от информация за съдебните решения, за пресконференциите, интервютата с Денис Най, с детски психолози — на фона на тържествена музика и сравнения с първата Ари. По дяволите!

Цял Сайтин се наслаждаваше на най-големият театър, за който можеше да мечтае Рисюн. Оная кучка Катрин Лао нямаше защо да полага много усилия да подтиква информационните служби, които вече бяха отразявали законопроекта за отваряне на архивите... после сензационното разкритие, че клонинг на Емъри предявява претенции за наследството, не като клонинга на Бок, а блестящ... после съдебното заседание, пресконференцията...

После смъртта на Щрасен и как детето научава новината, едва ли не на живо пред камерите...

Господи, какъв цирк!

Най-голямото медийно събитие след...

След убийството в Рисюн и изслушването на Уорик.

Цял живот се бе надлъгвал с Емъри и тъкмо затова го спохождаха такива мисли.

Например, че Щрасен е била убита. Що за хора бяха онези, които използваша невръстно дете, които бяха готови да убият един от своите, независимо че е на сто четиридесет и няколко години...

Какво означаваше човешкият живот за някой, който ежедневно го създава и унищожава?

Струваше си да разчепка този въпрос, тайно, по собствените си разузнавателни канали, но според всичко, което знаеше за „Рисюнспейс“, щеше да е трудно да внедри вътре свой човек.

А и центристката партия можеше да изгуби много като направеше грешен ход точно в този момент — като повдигнеше навярно недоказуеми обвинения, като продължеше със законопроекта, който щеше да доведе до безкрайни изслушвания и съдебен процес срещу малко момиченце, успяло да превърне опитни репортери в емоционално желе и да предизвика истински потоп от въпроси към Бюрото на информацията.

И това бе само началото. Корабите, излитащи тази седмица от Сайтин, бяха първата вълна, която щеше да стигне чак до Земята преди публиката да е изгубила интерес.

Нямаше начин да продължат със законопроекта. Всичко, свързано с продължителни процедури, можеше да се свърже с бъдещите събития по абсолютно непредсказуем начин.

„Макар че смятам разследването за крайно наложително, моментът не е подходящ.“ Това беше изречението, върху което сътрудниците му все още работеха.

Както и да постъпеше, Корейн бе обречен да изглежда зле в очите на публиката. Беше мислил дали да не поиска разследване на условията, при които се отглежда детето, и да повдигне въпроса дали Рисюн не е създал това дете точно за да скрие архивите.

Цялата центристка партия внезапно се изправяше пред сериозен позиционен проблем.

VIII

— Още няма да си лягам — каза тя, когато Нели поиска да я сложи в леглото, но Нели отвърна:

— Трябва.

Прииска ѝ се да я удари или да се разплаче, но това щеше да е глупаво. Затова търпеливо рече:

— Нели, остави ме на мира и си лягай. Веднага.

Днес я бяха завели на възпоменателната служба за маман. Беше издържала, без да се разциври, поне не бе направила сцена като Виктория Щрасен, която подсмърчаше и хълцаше и накрая охраната трябваше да отиде и да поговори с нея. Никога не беше виждала леля Виктория. И вече ѝ се сърдеше. Маман също би ѝ се разсърдила.

— Искам да си помислиш дали да дойдеш — беше ѝ казал чичо Денис. — Не е задължително, разбери. Сигурен съм, че твоята маман нямаше да държи на присъствието ти: знаеш как се отнасяше към официалностите... На „Крайна“ са я пратили към слънцето, това е космонавтско погребение, а преди да дойде в Рисюн, твоята маман е била космонавт. Но тук в Дома ние правим нещата малко по-различно: ако времето позволява, ще отидем в Източната градина, където са всички паметници, и приятелите на твоята маман ще разкажат за нея. Не искам да идваш, ако това ще те разстрои, но това ще ти помогне да научиш някои неща за маман — каква е била като млада и какво е правила. Ако не искаш, не идвай. Ако искаш да дойдеш и после се откажеш, просто ме дръпни за ръкава и аз ще те изведа и никой няма да си помисли нищо лошо: децата невинаги ходят на такива неща. Дори не всички приятели. Зависи дали самият човек смята, че трябва да отиде, разбираш ли?

Флориан и Катлин не бяха дошли. Бяха прекалено малки, бяха ази, и чичо Денис каза, че не разбирали от граждански погребения.

— Нали не искаш да се наложи да взимат запис за това — така каза.

— Казаха много хубави неща за маман — каза тя, когато Флориан и Катлин оставиха дюшеците си в ъгъла, облякоха си

пижамите и седнаха на ръба на леглото ѝ.

Сред персонала имаше много приятели на маман. Повечето наистина скърбяха за нея.

Искаше ѝ се да поговори с Флориан и Катлин за много неща, ала това щеше да отнеме много време.

И Джъстин и Грант бяха там. Грант бе един от малкото ази.

Мнозина възрастни казаха, че маман им била учителка и че ужасно я обичали.

Доктор Шварц каза, че с маман се карали толкова високо, че всички в коридорите можели да ги чуят, и че онова, което направила в „Рисюнспейс“, било чудесно, защото маман винаги се справяла така.

Сякаш маман се бе върнала за миг и вече не бе на „Крайна“.

На „Крайна“ беше Оли. Там можеха да са и много от Изчезналите.

На връщане в самолета беше мислила за това кой в Дома може да знае много неща.

И кого можеше да уплаши достатъчно, за да ѝ ги каже.

IX

— Значи смяташ, че детето не е подложено на достатъчно стрес — намръщено рече Яни.

— Нямах предвид това. Знаеш го.

— Синко, в момента Администрацията е на нокти. Аз също. Оценявам факта, че не мразиш детето, наистина смяташ, че си видял нещо... но ти знаеш, че всички сме уморени, всички сме нервни и се надявам, че не си споменал на никой друг за това.

— Не съм.

— Знаеш ли какво ми се струва, че правиш?

— Какво?

— Прилича ми на старата ти лудост, на същата оная проклета дупка, в която пак си се върнал. Мотивация и възнаграждаващи структури.

— Мисля, че съм прав.

— И си го изложил писмено. — Яни взе папката с трите страници и я пхна в отвора в края на бюрото си, Проблесна червена лампичка и се разнесе тихото бръмчене на машината за унищожаване на документи. — Правя ти услуга, синко. Не бива да унищожавам документи, които са свързани с Проекта. Току-що наруших това правило. Но някои от нас смятат, че си улучил в десетката. И особено ми харесва един от твоите аргументи... ако не възразиш, ще го използвам на следващото съвещание.

— Както искаш. Стига да не споменаващ източника.

Яни продължително го изглежда.

— Понякога ме плашиш.

— Нямам скрити мотиви. Не искам името ми да се свързва с това.

Нов продължителен поглед.

— Мотивационна психология. Не си разполагал с данните за Рубин. Само със структурите. Казах ти, че няма да те занимавам с реални проблеми. Но бих искал да ми направиш една услуга. Истинска услуга. Ще ти пратя цялата информация за Рубин. Абсолютно всичко.

— Той е на две години, нали?
— Не за клонинга. За оригинала.
— Защо?
— Няма да ти кажа.
— Какво точно искаш?
— И това няма да ти кажа.
— Схващам идеята.
— Добре. — Яни опря лакти на бюрото си. — Пороботи по проблема. После ще ти кажа какво мисля.
— Това упражнение ли е?
— Няма да ти кажа.
— По дяволите, Яни...
— Прав си за детето. Тя е по-умна, отколкото показват резултатите от тестовете. Остави това на мен и се заеми със собствената си работа. Аз ще се погрижа за Проекта.

Х

Чичо Денис си сложи втора порция яйца. Ари ровичкаше своите без да хапва почти нищо, защото от закуската ѝ се повдигаше.

— Довечера можем да хапнем навън — каза чичо Денис. — Искаш ли?

— Не — отвърна тя. — Не съм гладна.

Днес беше деветият ѝ рожден ден. Искаше ѝ се просто да го забрави. Нямахше намерение да се оплаква, че я боли корем, защото тогава чичо Денис щеше да повика доктор Иванов, а това означаваше нова инжекция и главата ѝ пак щеше да се замае.

— Нищо ли не искаш? — попита чичо Денис.

„Искам маман“ — помисли си Ари.

— Ари, знам, че преживяваш ужасен момент. Не мога да ти помогна с нищо. Иска ми се да можех. Имаш ли някакво желание? Нещо, което да съм в състояние да изпълня?

Тя се замисли. Нямахше смисъл да отхвърля такова предложение. Щом можеш да получиш нещо, възползвай се и по-късно ще му се радваш. Отдавна го беше разбрала.

— Искам.

— Какво, мила?

Ари впери очи в чичо Денис с най-добрия си копнеещ поглед.

— Искам Кон.

Чичо Денис рязко си пое дъх.

— Ари, миличка...

— Ти ме попита.

— Мисля, че ти стига една счупена ръка. Не. Категорично не.

— Искам Кон.

— Конят принадлежи на Рисюн, Ари. Не може да е само твой.

— Въпреки това го искам.

— Не.

Тя отмести чинията си, стана и избяга в стаята си. Хвърли се на леглото и плака, после запрати Пухчо в ъгъла.

И нещо в нея сякаш се пречупи, защото Пухчо бе от маман.

Но не беше истински.

Чу, че някой отваря вратата. Помисли си, че е чичо Денис, затова се обърна и се намръщи, но бяха Катлин и Флориан.

— Сер Денис иска да отидеш при него — тихо рече Флориан.

— Кажи му да върви по дяволите.

Флориан имаше измъчен вид. Но щеше да го направи и да си навлече неприятности заради нея.

— Да, сера.

— Не — спря го тя, избърса очи и стана. — Ще отида. — Пак изтри сълзите си, мина покрай него и Катлин и отиде в трапезарията.

Беше допуснала грешка. Бе допуснала той да я Изработи и сега трябваше да се държи мило.

Глупаво, каза си Ари, потисна гнева си и с мило изражение отиде при него. Денис пиеше кафе и отначало се престори, че не я забелязва.

Пак се опитваше да я Работи.

— Извинявай, чичо Денис.

Той я погледна и бързо отпи от кафето си.

— Бях ти приготвил изненада за днес. Искаш ли още портокалов сок?

Ари седна, като придържаше гипса със здравата си ръка и каза:

— И Флориан и Катлин.

— Сийли — каза чичо Денис. И Сийли донесе още две чаши и наля портокалов сок. Флориан и Катлин тихо се настаниха от другата страна на масата.

— Нели пак е в болницата — съобщи чичо Денис. — Ари, знаеш, че я боли, когато я отпращаш и викаш някой друг.

— Ами какво да направя, като е толкова смотана.

— Нели вече не знае какво да прави с теб. Струва ми се, че е най-добре да я пратим да работи в Града, в детските ясли. Помисли за това. Зависи само от теб.

Не можеше да изгуби маман и Нели в една и съща седмица. Въпреки че Нели я вбесяваше.

— Помисли за това — повтори чичо Денис. — Нели е най-щастлива, когато трябва да се грижи за бебе. А ти не си бебе. И я правиш нещастна — особено когато ѝ заповядваш. Помисли си. Не че няма да можеш да я виждаш. Иначе ще се наложи да я подложим на

записна преориентация и да се грижи за апартамента или нещо подобно.

— Нели какво иска?

— Иска да си на три години. Но това не е възможно. Затова трябва да се премести или да се промени.

— Може ли да работи в лабораторията за бебета? И да живее тук?

— Да, може. Всъщност идеята не е лоша. — Чичо Денис даде знак Сийли да му налее още кафе. — Щом така искаш.

— Искам Кон.

Чичо Денис свъси вежди.

— Ари, не можеш да имаш нещо, което ще те нарани.

— Флориан казва, че имало бебе.

— Ари, конете са едри животни. Никой не може да ги язди, поне на Сайтин. Ние ги изследваме, не си играем с тях.

— Можеш да ми дадеш бебето.

— Господи! — възкликна чичо Денис.

— Флориан знае всичко за конете.

Чичо Денис погледна Флориан и Флориан отново стана ази, абсолютно сериозен.

— Не — безизразно отвърна чичо Денис. — Но ще поговоря със ЗМД, Ари. Става ли? Аз не знам нищо за конете. Когато пораснеш мъничко, може би. Когато ми докажеш, че си достатъчно голяма, за да не се промъкваш там и да си счупиш врата.

— Това е гадно.

— Но е вярно, нали? Можеше да си счупиш врата. Или гръбнака. Или главата. Нямам нищо против да се учиш да правиш разни неща. Някой ден ще пилотираш самолет. Ще правиш много неща. Но за Бога, Ари, да не вземеш да се промъкнеш на летището и да се опиташ да излетиш с някой самолет, нали? Трябва да се учиш. Трябва да знаеш какво може да се случи и как да се справяш с опасностите, освен това трябва да си достатъчно голяма и щом искаш да имаш кон, трябва да можеш да се задържиш на гърба му. И да ми покажеш, че си по-умна от коня.

И това беше гадно. Но май беше вярно.

— Той те е изненадал — продължи чичо Денис, — защото не си знаела какво правиш. Затова те съветвам сериозно да учиш за

животните. Те не са машини. Могат да мислят. И конят си е помислил; „На гърба ми е седнала някаква глупачка“. И тъй като е бил по-голям, се е избавил от тази глупачка. Помисли за това.

Ари още повече се намръщи. Звучеше ѝ точно така, както се бе случило. Само че чичо Денис беше отстъпил до „може би“. И това бе нещо.

— Трябваша ми седло и юзда.

— Добре. И как щеше да накараш коня да ги носи, хммм? По-добре предварително да се подготвиш. По-добре да потърсиш някои неща в библиотеката. По-добре да поговориш с хора, които знаят. Така или иначе, докажи ми, че знаеш какво правиш, докажи ми, че имаш чувство за отговорност. Тогава ще видим за кон.

Поне беше постигнала нещо. За около две секунди бе забравила колко силно я боли, ала после болката се върна и тя си спомни как се бе чувствала, когато маман беше заминала за „Крайна“, и как го бе преодоляла.

Беше ужасно да преодолее смъртта на маман. Но вече успяваше да се възстановява. Усещаше го. Нещата се опитваха да се върнат по местата си, чичо Денис не ѝ позволяваше волности, скоро щеше пак да ходи на училище и всичко щеше да е като преди.

Стана ѝ тъжно, че се чувства по-добре, което бе глупаво.

Искаше ѝ се да бе могла да разкаже на маман за Коня.

И внезапно пак се зачуди дали маман изобщо е получавала писмата ѝ, каквото и да ѝ казваха, или пък Оли. В гърлото ѝ заседна буца и от очите ѝ бликнаха сълзи. Тя скочи от масата и избяга навън.

Беше провалила сутринта на чичо Денис. Но нямало нищо, каза чичо Денис, това било като да оздравяваш от някаква болест, от време на време те боляло и постепенно ставало все по-добре. Той не ѝ се сърдеше.

— Разговарях със ЗМД — каза чичо Денис на обяд. — Ще почнат веднага щом се освободи резервоар.

— Искаш да кажеш кон?

— Недей да приказваш с пълна уста.

Тя преглътна. Бързо.

— Трябва да преглеждаш всички данни и да пишеш доклади точно като лаборантите. Трябва да го правиш на компютър и той ще сравнява работата ти с информацията на истинските лаборанти. И където допускаш грешки, ще трябва да откриваш причините и да пишеш доклади за тях. Ще го правиш от самото начало до раждането и после да следиш всичко друго. Успоредно с уроците си. Ако искаш нещо да се роди, трябва да работиш за него.

Това означаваше много работа.

— И после ще ми го дадат ли?

— Всъщност нея. И без това ни трябва още една женска. Мъжките се бият. При някои животни е така. Ще направим още едно, също като първото, а не нов тип, и така няма да рискуваме да я изгубим. Но ако не се справяш с работата, няма да я получиш, защото няма да си я заслужила. Разбираш ли?

— Да, сер — отвърна Ари. Не с пълна уста. Конете растяха бързо. Спомняше си го. Адски бързо. Като всички стадни животни. За една година, може би?

— Те са много деликатни — продължи чичо Денис. — Честно казано, са страшно трудни за дресиране, но твоята предшественичка смяташе, че е важно хората да ги имат. Човешките същества на планетата майка се развивали с други форми на живот, казваше тя, и другите форми на живот им помагали да учат за нечовеците, учили ги на търпение и на стойността на живота. Тя не искаше хората на Сайтин да са лишени от тези неща. Нейната маман Олга се интересувала от свинете и козите, защото били полезни, издръжливи и лесно се приспособявали към нови планети. Ари се интересуваше от конете, защото разполагаме с много данни за тяхното отглеждане: можем да научим нещо от тях за другите, по-екзотични животни. Но по-важната причина да имаме коне, казваше тя, е, че съжителството с тях дава нещо на хората. „Те докосват нещо в нашите психомодели. — Това са точните й думи. — Не искам хората в Отвъдното да се развиват без тях. Нашите древни партньори са част от човешката същност: коне, говеда, делфини. Кучета и котки, само че все още не можем да отглеждаме месоядни, нито да си позволим хищници на Сайтин — засега. Земната екология представлява взаимосвързана система — казваше тя — и хората може би не са хора без влиянието на древните си партньори.“ Тя не беше съвсем сигурна за това. Но опитваше много

неща. Затова не се изненадвам, че искаш кон. Тя определено искаше, макар че беше прекалено стара, за да язди — слава Богу. Смуцавам ли те, като говоря за нея?

— Не. — Ари сви рамене. — Просто е... странно.

— Сигурно. Но тя беше забележителна жена.

XI

Флориан полагаше всички усилия. И Катлин.

Той дори попита сер Денис дали с нещо не разочароват сера и дали по някакъв начин могат да ѝ помогнат да се оправи, и сер Денис го потупа по рамото и му каза, че се справяли отлично. Че щяло да е най-добре, ако те двамата били достатъчно силни, за да понесат стреса от неразположението на сера, без да се нуждаят от нейната помощ, защото това щели да направят за нея гражданите.

— Но внимавайте и за себе си — каза сер Денис. — За сера ще е още по-лошо, ако с вас се случи нещо. Пазете се, както пазите и нея. Разбираш ли?

Флориан разбра. И каза на Катлин, защото се бяха договорили той да попита сер Денис — нея просто не я биваше да пита граждани.

— Справяме се добре — обясни ѝ той. — Сера се възстановява. Ние правим всичко възможно. Сер Денис е доволен от нас.

— Аз обаче не съм — отвърна Катлин. Катлин страдаше повече от него, защото беше бясна, че сера е наранена, и не знаеше кой е виновен и дали хората правят достатъчно, за да помогнат на сера.

И двамата се зарадваха, когато сера каза, че имала работа за тях. И когато сера отново започна да ходи на училище и положението постепенно се успокои, и те също тръгнаха на училище в Града.

— Ще се срещнем след уроците — каза им сера.

И сера отиде с тях при езерцето, нахрани рибките и каза:

— Трябва да изчакаме дъждовен ден. Следващия четвъртък. Проверих.

Искаше да каже, че е прочела прогнозите, в които пишеше кога метеоролозите ще се опитат да направят дъжд. Обикновено прогнозите бяха точни, поне в рамките на няколко дни. И сера им обясни какво трябва да направят.

И Катлин се зарадва. Това беше Операция. Истинска.

Флориан се надяваше, че сера няма да загази.

Нямаше проблем да избягат от училище: сера просто прати съобщение в Зелената казарма, за да съобщи, че няма да отидат.

После измислиха начин да стигнат до тунел С, без да минават през Главното жилищно фоайе, което означаваше да използват сервизните коридори. И това бе лесно.

Сера им каза какво иска и тримата разработиха Операцията с много варианти, но онзи, който щяха да приложат, сера измисли сама, защото щял да успее, бил най-прост и ако запазела, можела да се измъкне.

Катлин трябваше да пази отзад, а Флориан щеше да върви пръв, защото сера каза, че никой нямало да заподозре ази, а Катлин прибави, че той бил по-добър в приказването.

Наистина започна буря и когато учениците започнаха да излизат от час, сера прошепна:

— Последните две вляво.

Тримата чакаха в страничния тунел, който водеше към климатичната система. Мястото бе подходящо: тъмно и шумно заради вентилаторите.

— Сера Карнат! — извика той и размаха ръка. — Изпуснахте нещо. — И точно както беше казала сера, Ейми Карнат се върна, като преглеждаше нещата, които държеше.

Той се затича към нея. Бе останало да я чака само едно момиче. Флориан бързо се озърна, за да се увери, че няма никой друг.

Нямаше. Катлин трябваше да се погрижи за това на другия завой. Беше си порязала ръката в случай, че се появи някой По-голям, а не дете.

И той даде бележката, която бе написала сера.

„Скъпа Ейми — гласеше тя. Така се пишело, беше им обяснила сера. — Не казвай на никого къде отиваш. Кажи, че си забравила нещо и че трябва да се върнеш, и не позволявай на никого да дойде с теб. Искам да си поговорим. Флориан ще те доведе. Ако не дойдеш, ще се погрижа да ти се случи нещо ужасно. Искрено твоя Ари.“

Лицето на Ейми Карнат пребледня. Тя погледна Флориан, после се обърна към приятелката си.

Флориан чакаше. Сера го бе инструктирала изобщо да не говори.

— Забравих нещо — с разтреперан глас каза Ейми Карнат. — Върви, Мади. Ще те настигна.

Мади сбърчи носле и се отдалечи след другите ученици.

— Моля, сера — каза Флориан и посочи с ръка.

— Какво иска тя? — гневно попита сера Карнат.

— Не знам, сера.

Ейми Карнат тръгна с него. Носеше чанта с учебници. Можеше да я използва, помисли си Флориан, но сера беше казала, че сера Карнат не знаела да се бие.

— Здравей, Ейми — каза сера, сграбчи Ейми за предницата на блузата и я дръпна. Флориан отвори вратата на сервизния коридор.

— Пусни ме — викна сера Карнат. — Пусни ме!

Флориан извади фенерчето от джоба си и го включи. Катлин затвори вратата. Сера блъсна Ейми Карнат до стената.

— Пусни ме! — изпищя сера Карнат. Но вратата бе затворена и вентилаторите заглушаваха всичко.

— Нищо няма да ти направя — съвсем спокойно каза сера. — Но Катлин ще ти счупи ръката, ако не кротуваш.

По лицето на сера Карнат се стичаха сълзи.

— Искам да знам — каза сера — къде е Вальри Шварц.

— Нямам представа — извика сера Карнат и прехапа устни в опит да се овладее. — На „Крайна“ е, не знам нищо повече.

— Искам да знам къде е Сам Уайтли.

— Долу в техникума! Пусни ме, пусни ме...

— Флориан има нож — каза сера. — Искаш ли да го видиш? Млъкни и отговаряй на въпросите ми. Какво знаеш за моята маман?

— Не знам нищо за твоята маман! Заклевам се!

— Стига си циврила. Каж ми каквото те питам, иначе ще накарам Флориан да ти пререже гърлото. Чуваш ли ме?

— Не знам! Нищо не знам.

— Защо съм опасна?

— Не знам!

— Знаеш, Ейми Карнат, знаеш, и ако не ми кажеш, ще влезем в тунелите и Катлин и Флориан ще те разпитат, чуваш ли ме? И можеш да си крещиш, и никой няма да те чуе.

— Не знам, Ари, не знам! Заклевам се, че не знам.

Сера Карнат плачеше и хълцаше. Ари каза:

— Флориан...

— Не мога да ти кажа! — извика сера Карнат. — Не мога, не мога, не мога!

— Какво не можеш да ми кажеш?

Сера Карнат се задъха и сера започна да разкопчава блузата ѝ с една ръка.

— Ще ни пратят на „Крайна“! — извика сера Карнат и се опита да се отскубне, но Катлин я хвана изотзад. — Ще ни пратят на „Крайна“!

Сера спря.

— Ще ми кажеш ли всичко?

Сера Карнат кимна и изхълца.

— Добре. Пусни я, Катлин. Ейми ще ни каже всичко.

Катлин пусна сера Карнат и сера Карнат отстъпи назад и опря гръб на тръбите. Флориан насочи лъча на фенерчето към нея.

— Е? — попита сера.

— Пращат ни на „Крайна“ — каза сера Карнат. Зъбите ѝ тракаха. — Ако някой се скара с теб, го пращат на „Крайна“.

— Кой го праща?

— Чичовците ти.

— Джиро — каза сера.

Сера Карнат кимна. По лицето ѝ бяха избили капки пот, въпреки че в тунелите бе студено. Плачеше.

— Всички деца ли? — попита сера.

Сера Карнат отново кимна.

Сера се приближи и хвана сера Карнат за рамото, не грубо. Сера Карнат си помисли, че сера ще я удари, но сера я потупа и ѝ каза да седне на стъпалата. После приклепна и постави ръка върху коляното на сера Карнат.

— Няма да те бия, Ейми. Няма да им кажа, че си ми казала. Искам да знам дали знаеш нещо за заминаването на моята маман.

Сера Карнат поклати глава.

— Кой я накара да замине?

— Сер Най.

— Джиро ли?

Сера Карнат кимна и прехапа устни.

— Не съм ти ядосана, Ейми. Няма да се ядосам. Кажи ми какво говорят за мен другите деца.

— Просто казват... — Сера Карнат изхълца. — Просто казват да не ти се изпречваме на пътя, защото всички знаят какво става, ако се разсърдиш, и не искаме да заминем на „Крайна“...

— Като Валъри Шварц ли?

— Понякога просто те преместват в друго крило. Понякога те качват на самолет като Валъри и майка му. — Зъбите на сера Карнат пак затракаха. — Не искам да заминавам. Не им казвай, че съм ти казала.

— Няма. По дяволите, Ейми! Кой ти каза всичко това?

— Мама. Мама ми каза каквото и да се случи, да не те удрям, да не ти отговарям. — Сера Карнат пак се разхълца. — Не искам мама да я прехвърлят на „Крайна“...

Сера се изправи и се отдръпна от светлината. Думите „маман“ и „Крайна“ я разстройваха. Разстройваха и Флориан, но той продължи да насочва лъча на фенерчето към сера Карнат.

— Няма да те издам, Ейми — след малко каза сера. — Щом искаш, ще го запазя в тайна. Ще съм ти приятелка.

Сера Карнат избърса лицето си и я погледна.

— Също и Флориан и Катлин — каза сера. — Добре е да са ти приятели. Но трябва и ти да си ни приятелка.

Сера Карнат си избърса носа и закопча блузата си.

— Така е, нали, Катлин?

— Думите на сера са Правило — отвърна Катлин.

Сера седна на стъпалата до сера Карнат и внимателно отпусна гипсираната си ръка в скута си.

— Щом съм ти приятелка — каза сера, — ще те защитавам. Ще действаме адски хитро и няма да казваме на хората, че сме приятелки. Все едно сме си безразлични. Нито се мразим, нито се обичаме. Така ще си в безопасност. Също и другите деца. Не знаех какво правят. Не искам да правят така. Мога да моля чичо Денис за много неща, а Денис може да моли чичо Джиро. Така че е добре да си ми приятелка.

— Не искам да сме врагове — отвърна сера Карнат.

— Искаш ли да си ми приятелка?

Сера Карнат прехапа устни и кимна.

Флориан се поотпусна и ужасно се зарадва, че няма нужда да нараняват сера Карнат. Тя не приличаше на Враг.

Когато се успокои и престана да хълца, сера Карнат разговаря със сера съвсем спокойно, съвсем тихо, и изобщо не изглеждаше глупава.

— Не бива веднага да разберат, че сме приятели — каза сера Карнат. — Другите деца няма да ми вярват. Защото ги е страх.
— Ще им казваме едно по едно — рече сера.

XII

— Затвори вратата — каза Яни. Джъстин я затвори и седна пред бюрото.

Този път не беше тук заради свой проблем. А заради проблем на Яни. Заради Проекта. Всичко бе в листовете на бюрото, в докладите и тестовете, които той не беше сканирал и обработил на компютъра в офиса, а на портативен компютър със собствена памет.

Не бе подписал анализа си. Яни знаеше от кого е. Това беше достатъчно.

— Прочетох го — каза Яни. — Между другото, какво е мнението на Грант?

— Обсъдихме го. Грант заяви, че това е граждански въпрос, но смята, че човекът, изглежда, изобщо не се справял добре.

— Тези данни са отпреди половин година — рече Яни. — Няма да имаме информация от тази посока още месец и половина, а оттук заминава кораб чак на двайсет и девети. Джейн се безпокоеше за Рубин. Оли ще се опита да реши проблема, убеден съм, но той е ази и преживява истински ад. Проклетата да е дъщеря ми! Тя е специалистка, трябва да разбира от гражданска психология повече от Оли, нали?

— Няма да обсъждам дъщеря ти.

— Знаеш ли какво са правили през последните няколко месеца? Дъщеря ми и Джулия Щрасен. Изобщо не исках двете да са в екипа. Та им дадох безобидна работа... по жилищния аспект, разбира се. С Рубин. Джейн пристига на „Крайна“, преглежда данните и с дъщеря ми се сдърпват още на първото съвещание. Ако питаш мен, това е допринесло за инфаркта на Джейн.

— Бих се доверил на Щрасен — каза Джъстин.

— О, да, как ли не! Джена може да е добър ръководител, но не може да подреди собствения си живот и когато я предизвикат, е отвратителна. И Джейн умря. Това значи, че някой трябва да поеме нещата в свои ръце. Джена се вслушва в мнението на хората си, така е. Но майката на Рубин е сложен проблем. Беше на седмото небе, когато дадох на Рубин специален статут, а сега негодува, че синът ѝ получил

лаборатория без никаква власт. Психологическите проблеми на Рубин... е, имаш списъка: депресии заради здравословното му състояние, връзката му с майка му и така нататък. Рубин се държи нормално. Майка му обаче се опитва да дава телевизионни интервюта, а Джена я спира. Това не се харесва на Стела Рубин. Ни най-малко. Тя и Бюрото на отбраната се сдърпаха още от самото начало... и положението на Рубин е типичен пример за „не мога да живея нито с нея, нито без нея“. Рубин прави психотестовите, които му даваме, Рубин е доволен, стига да е в състояние да запази мира, така смяташе Джейн — очевидно неискрена реакция, тъй като Бюрото на отбраната не позволява на майка му публични прояви. Преди шест месеца космическо време. Ето защо исках да хвърлиш един поглед на данните. И кръвните проби...

— Като се има предвид какво ще получим след още шест месеца...

— Интервютата на Ари, искаш да кажеш.

— Той е биохимик. Разбира, че провеждат с него някакъв генетичен експеримент. Ами ако някой забележи?

— Ще ти кажа какво знам. Рубин не е онзи хлапак, от който направиха специален. Рубин е пораснал. Рубин е разбрал, че извън неговата лаборатория става нещо. Рубин е осъзнал сексуалността си, здравословните му проблеми го вбесяват, в „Рисюнспейс“ започва борба за власт и майка му влиза в конфликт с Администрацията и Бюрото на отбраната и се опитва да овладее старите механизми за контрол чрез сина си. Той реагира с лъжи в психотестовите си и подправя кръвните си проби, докато Джена, проклета да е, скъсва списъка с новите назначения на Джейн и се обявява за независима на основания, които Оли Щрасен не е в състояние да прецени, защото е ази. Така че я уволнявам. Уволнявам я и я връщам тук. Казвам ти го, за да разбереш, че съм малко... лично засегнат...

„Какво иска?“

— Ти имаш някои открития — каза Яни, — които са различни. Които идват от специфичния аспект на програмите ти, колкото и да е безумен. Обсъдих предложенията ти с комисията и казах на Денис кой е източникът.

— По дяволите, Яни...

— Ти се разбираш с него, синко, а Денис има думата по отношение на програмите на Ари. Както обикновено, Джиро се опита да възрази, но аз проведох дълъг и спокоен разговор с Денис, за теб, за проектите ти, за цялото положение. Ще ти кажа какво виждаш тук в Рисюн. Виждаш система, която е напрегната до крайност и поставя второстепенен административен персонал като дъщеря ми на постове със значителна отговорност, защото нямаме по-квалифицирани хора, защото, Бог да ни е на помощ, другата възможност е още по-лоша. Ресурсите на Рисюн са прекалено ограничени, а Бюрото на отбраната вижда как проектът му се разпада на пух и прах. Ако Джейн беше жива, ако Оли можеше да прати Джена по дяволите... но той не може, защото проклетият правилник не му дава пълна власт над гражданска програма и няма начин да уволни Джена. Той е взел Последния запис, може да получи граждански статут, но Джена се е самоназначила през главата му с помощта на другия персонал и Джулия Щрасен се е обявила за изпълнител на завещанието на Джейн, така че Джена и Джулия трябва да подпишат гражданските документи на Оли — блестящо, нали? Джена ще си плати за това. Сега Оли ще получи гражданския си статут от нас. Но заповедта ще стигне там чак след няколко месеца и той не знае за това. — Яни поклати глава. — Пълна каша. И ще те помоля за нещо, синко.

— За какво?

— Искам да продължиш да проверяваш информацията за Рубин. Независимо от сроковете. За майка на клонинга на Рубин избрахме Али Морли. Но искам да екстраполираш някои от своите възнаграждаващи структури в гражданска психика.

— Искаш да кажеш, че мислиш за интервенция ли? При кого?

— Интересуват ни структурите. Обратната връзка между работа и възнаграждение. По този въпрос работи Густав Морли. Ти не познаваш толкова добре гражданската психика, това винаги е бил един от проблемите ти. Ако се наложи да внесем промени в посоката, няма да предоставим програмата на теб. Просто искаме да сравним неговите бележки с твоите. И честно казано, искаме да сравним ситуацията с тази на Ари.

— Наистина ми се ще да си мисля, че казваш истината, Яни. Това реален проблем ли е?

— Вече не. Ще ти кажа истината, Джъстин. Ще ти кажа пълната истина. След товарния кораб, който ни донесе тези данни, пристигна военен куриер. Бенджамин Рубин се е самоубил.

— О, Господи!

Яни го гледаше. Внезапно състарен и уморен.

— Ако не бяхме постигнали успех с публичното представяне, на Ари — каза той, — щяхме да изгубим Рисюн. Да го изгубим. В момента балансът ни е отрицателен. Използваме средствата на Бюрото на отбраната и изпитваме страшен недостиг на персонал. Предполагам, вече ти е ясно, че сме регистрирали признаците за стрес при Рубин още преди законопроекта за отваряне на архивите, преди приключението на Ари в Града. Тогава осъзнахме, че е застрашен самият Проект. Щяхме да пратим инструкции, но закъсняхме. Предстоеше внасянето на законопроекта — научихме преди да съобщят публично. Знаехме, че Ари ще трябва да се появи пред хората. Може и да не простиш на Джиро, но може би ще ти е от полза да разбереш какво е ставало зад кулисите. В момента Администрацията гледа на теб в съвсем друга светлина.

— Не изпитвам никаква враждебност към едно деветгодишно дете.

— Успокой се. Друго искам да кажа. На „Крайна“ имаме дете, което е психологическо копие на самоубиец. Трябва да вземем важни решения. Едната възможност е да го дадем на Стела Рубин. На теория тя е най-добрата майка за клонинга. Но Стела Рубин има проблеми, проблеми от първа величина. Да го оставим при Морли. Но къде е грешката, довела до всичко това? В Джена ли? Или по-рано, в базисния психомодел на едно потискано от майка си дете със здравословни проблеми? Трябва ни отговор. Има време. Това дори не е твой проблем. А на Густав Морли и Али. Просто... в твоята работа има нещо... което интересува Денис, а честно казано, и мен. Мисля, че вече разбираш.

— Мотивационна психология.

— Свързана с проучванията на Емъри. Има причина, поради която тя те е искала, готов съм да го повярвам. Джордан също получи данните за Рубин. Когато кажеш, че имаш някаква изкристализирала идея по въпроса, ще те пратя в Планис за около седмица.

— Грант...

— Само теб. С Грант няма да се случи нищо лошо, имаш думата ми. Просто не искаме усложнения. В Бюрото на отбраната ще са адски нервни. Трябва да маневрираме много внимателно. Казвам ти, синко, Администрацията те наблюдава. Постоянно. Досега беше безупречен. Ако с Джордан издържите следващите няколко години... има известна вероятност положението да се подобри. Но ако се стигне до срыв, ако... ако с Ари нещо се обърка... просто не знам какво ще се случи. С всички нас.

— По дяволите, на някого изобщо пука ли му за детето?

— Да. Сам можеш да си отговориш на този въпрос. В момента Рисюн е в страхотна финансова криза и се държим единствено благодарение на Бюрото на отбраната. Какво ще стане с нея, ако Бюрото на отбраната се откаже и проектът премине в ръцете на Бюрото на науката? Какво ще стане с нас? Какво ще стане с посоката, в която ще продължи целият Съюз? Ще има промени, поне това е сигурно. Загуба на равновесие — в цялата ни система от приоритети. Аз не съм политик. Мразя политиката. Но по дяволите, синко, виждам бездната пред нас.

XIII

Ари слезе с чичо Денис от асансьора в големия коридор до Първо крило. Никога не беше идвала тук.

— Искам да видиш нещо — бе казал чичо Денис.

— Изненада ли е? — беше попитала тя, защото чичо Денис никога не ѝ показваше онова, което обещаваше да ѝ покаже, и до късно работеше в офиса си. Ари се радваше, че Нели все още е при тях.

— Нещо като изненада — бе отвърнал чичо Денис.

Ари не знаеше, че тук има апартаменти.

Тя се приближи до вратата с чичо Денис и зачака той да натисне звънеца на Монитора, но чичо Денис я попита:

— Къде е картата ти?

Ари я откачи от блузата си и я пхна в ключалката.

Вратата се отвори, осветлението се включи и Мониторът съобщи:

— След последното използване на тази карта са регистрирани двайсет и седем влизания. Желаете ли разпечатка?

— Кажу ми „запис“ — рече чичо Денис.

Намираха се в огромен красив апартамент — по-голям от апартамента на маман и апартамента на чичо Денис и внезапно Ари свърза „последното използване на тази карта“ и факта, че тази карта е нейна.

Нейна. На Ари Емъри.

Беше зловещо. Тя не се отделяше от чичо Денис, който отвори вратата на голяма стая с по-нисък от останалия под център, диван и ламперия от вълнодърво — красиво и опасно, само че вълнодървото бе покрито с дебел пласт прозрачна пластмаса, като образците в училище. По стените имаше картини. Много картини.

Продължиха нагоре по друго стълбище, минаха покрай бара, на който все още имаше чаши. И после по коридор, след това друг. Влязоха в кабинет, голям кабинет с огромно черно бюро с вградени уреди като бюрото на чичо Денис.

— Това е кабинетът на Ари. — Чичо Денис натисна един от бутоните и отвори компютърен терминал. — Винаги имаш „базов“ терминал. Така работи компютърната система на Дома. А този е с много предпазни кодове. Седни, Ари. Въведи гражданския си номер.

Тя беше нервна. Компютърът на Дома представляваше съвсем различна система от малката машина в нейната стая. Само възрастните въвеждаха номерата си, иначе можеше да си има неприятности със Службата за сигурност. Флориан казваше, че някои системи били опасни.

Тя нервно погледна чичо Денис, после седна и потърси ключа на клавиатурата.

— Откъде се включва?

— В бюрото има слот за карта. От дясната ти страна. После ще поиска да сканира дланта ти.

Тя го направи. Сензорът светна. Тя долепи дланта си към него.

— Име — каза Мониторът.

— Ариан Емъри.

Червената лампичка на терминала светна.

Екранът не се повдигна от пулта.

— Какво прави?

— Проверява датата — отвърна чичо Денис. — Проверява всички архиви на Дома. Кога си родена и на колко си години, защото е открил сходства в дланта ти и навярно в гласа ти, но знае, че те не са на първоначалния му собственик. Сега търси в архива всички отпечатъци от дланта на Ари и записи на гласа й. Ще отнеме около минута.

Не беше като обикновеното включване на компютър. Бе виждала чичо Денис просто да говори на компютъра си чрез Монитора. Тя погледна все още светещата червена лампичка, после погледна чичо Денис.

— Кой е написал тази програма?

— Ари. Защото знаеше, че някой ден ще съществуващ. Тя предвиди за теб много неща, които са адски важни. Когато се появи промптът, Ари, искам да направиш нещо за мен.

— Какво?

— Кажу ми „Копирай Д/ТР, запетая, Б1.“

— Какво е Б1?

— База едно. Ето!

Екранът се повдигна от повърхността на бюрото.

„Здравей, Ари.“

Пак зловещо. Тя написа: „Копирай Д/ТР, запетая, Б1.“ „Прието. Здравей, Ари.“

— Иска да го поздравиш — каза чичо Денис. — Можеш да му говориш. Той ще научи гласа ти.

— Здравей, База едно.

„На колко си години?“

— На девет.

„Здравей, Денис.“

Ари си пое дъх и погледна Денис.

— Здравей, Ари — отвърна той и се усмихна странно. Не говореше на нея, говореше на компютъра.

„Не се бой, Ари. Това е само машина. Аз съм мъртва вече от 11.2 години. Машината стартира програма, основана на архивите, които все още са активни в компютрите на Дома, и попълва празнотите от тази информация. Ти живееш при Денис Най, нали? Имаш ли домашна връзка там?“

— Да — каза чичо Денис и когато Ари се обърна, за да възрази, доближи показалец към устните си и кимна.

— Чичо Денис казва, че имам.

Мониторът можеше да се справи с такива неща. Просто му трябваше малко повече време.

„Изброй ми реките, континентите и всички други имена, за които се сещаш, Ари. Няма значение в какъв ред. Искам да регистрирам гласа ти. Продължавай, докато ти кажа да спреш.“

— Нова Волга и река Приятелство, Новгород и Рисюн. Планис, Антиподите, залива Суигърт, Гагаринград и Горна Бразилия, Кастилия, Дон, Светланск...

„Стига. Достатъчно. Отсега нататък можеш просто да вкараш картата си във всеки Монитор и да му кажеш името си. Тази База е активирана. Можеш да влезеш в нея, като кажеш на Монитора да я качи на екран или да я принтира. Ако Денис си върши работата както трябва, знаеш какво значи това. Знаеш ли?“

— Да.

„Добре. Влизай в Базата винаги, когато решиш. Ако искаш да излезеш от системата на Дома, просто кажи «изключи». Записването на информацията е автоматично. Системата винаги ще намира мястото ти, но няма да се активира, докато не кажеш «здравей». Денис ще ти обясни подробностите. Довиждане. Не забравяй да се изключиш.“

Ари погледна към чичо Денис и прошепна:

— Да се изключи ли? — Той кимна и Ари каза: — Изключи.

Екранът потъмня и се прибра в бюрото.

АРХИВ: ПРОЕКТ „РУБИН“

СТРОГО СЕКРЕТНО

ДА НЕ СЕ КОПИРА БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ

НА КОМИСИЯТА №768

СЪДЪРЖАНИЕ: КОМПЮТЪРЕН ТРАНСКРИБИРАН ФАЙЛ

№5979, СЕР. №28

ЕМЪРИ I/ЕМЪРИ II

24.1.2415:23:32

Б1: Здравей, Ари.

АЕ2: Здравей.

Б1: Сама ли си?

АЕ2: С мен са Флориан и Катлин.

Б1: Някой друг?

АЕ2: Не.

Б1: Използваш порт 311. В коя стая си?

АЕ2: В моята спалня. В апартамента на чичо Денис.

Б1: Ето как работи тази програма, Ари, и ме извини, ако използвам прости думи. Пиша това, без да знам на колко години си, когато се включиш, нито коя година е. Сега е 2415-а. Програмата просто е взела тази цифра от компютърния часовник. Твой настойник е Денис Най. Програмата просто е влязла в твоя архив в инфобанката на Дома и го е открила. Мога да ти кажа също, че Денис е поръчал за обяд макарони, защото програмата просто е влязла в архива на Денис и е открила отговора на този конкретен въпрос. Тя знае, че си на девет години, и затова е установила граници на достъпа ти, за да не можеш да заповядаш, на Службата за

сигурност да арестува някого. Като си спомням каква бях аз на девет, мисля, че това е съвсем, разумна предпазна мярка.

Програмата е архивирала всички процедури в случай, че си на по-малко или повече от девет години. Тя може да ги активира, когато данните ти съответстват на тези цифри.

Всеки път, щом зададеш въпрос, тя влиза във всички архиви, достъпни за твоята възраст, включително в библиотеката. Когато убедиш програмата, че знаеш достатъчно неща, достъпът ти ще се разширява. Когато я убедиш, че притежаваш определено равнище на отговорност, ще имаш право да даваш заповеди на други хора.

Предвидила съм запис, който да те научи на необходимите ти равнища на достъп. Взела ли си го?

АЕ2: Да. Взех го днес.

Б1: Добре. Ако отговорът беше отрицателен, програмата щеше да прекъсне и да ти каже да се изключиш и да вземеш записа. Същото ще се случи, ако допуснеш грешка с кодовете. С много неща ще е така. Трябва да си права: машината, която използваш, е свързана със системата на Дома и ще те прекъсне, ако допускаш грешки. Ако допуснеш определени грешки, тя ще повика Службата за сигурност, а това е лошо.

И не си прави шеги с тази система. Недей да я лъжеш, не въвеждай грешна информация. Това може да ти донесе много неприятности.

Сега само ще ти кажа, че има начин да излъжеш системата, без да си навлечеш проблеми, но трябва да въведеш истинската информация във файл с достатъчно високо равнище на достъп. Винаги, когато се налага, машината ще чете този файл, но ще чете и лъжата ти и ще я предава на всеки с по-ниско равнище на достъп от теб. Това са съвсем малко хора и обикновено Службата за сигурност и Администрацията ще могат да открият какво си скрила. По този начин ще можеш да пазиш някои неща в тайна.

В някой момент ще можеш да го използваш, за да криеш проучванията си. Или финансите си. Или местонахождението си. Този файл не може да се изтрие, но може да се допълва и актуализира. Когато времето ти за достъп в системата на Дома се увеличи и броят грешки на всяко включване намалее до определена стойност, ще получиш инструкции за използване на Личните файлове.

Дотогава недей да лъжеш програмата, иначе ще изгубиш точки и ще ти трябва много време, за да стигнеш до следващото равнище.

Сигурно вече си разбрала, че в този режим не можеш да задаваш въпроси на програмата. Можеш да прекратиш този урок по всяко време, като кажеш: „Почакай, Ари“. Можеш да излезеш от този режим, да зададеш въпрос, като кажеш: „Продължи, Ари“.

Никога не си въобразявай, че програмата е жива. Но тя може да учи нови неща и да се променя в съответствие с тях.

Понякога програмата транскрибира онова, което ти казвам, за твоя настойник Денис. Друг път не. В момента не го прави. Пиша във файловете, до които ще имаш достъп единствено ти, като кажеш на Монитора, че искаш да чуеш файла от този урок и посочиш часа и датата. Това е пример за Личен файл. Разбра ли как да влезеш в него?

АЕ2: Да.

Б1: Ако допуснеш грешка, програмата ще повтори тази информация.

Никога не искай Личен файл пред никого, освен пред Флориан и Катлин. Дори Денис Най не бива да вижда нещата, които ти казвам в Личните файлове. Ако се опита да го направи, програмата ще прати заповед до Службата за сигурност. Програмата току-що прати съобщение до базата на Денис, в което се казва същото. Повярвай ми, имам основание да направя това.

Понякога файловете ще са толкова лични, че ще ти казвам да останеш съвсем сама. Това значи дори без Флориан и Катлин. Никога не отваряй файловете в присъствието на друг. Те не подлежат и на разпечатване, защото включват неща, които са предназначени само за теб, и дори приятелите ти не бива да ги знаят.

Много от тези неща са свързани с обучението ти и просто ще идват от моите бележки.

Често ще се отварят просто защото си задала въпрос и компютърът е открил ключова дума.

Ти носиш моята карта, моя граждански номер и моето име. Данните ми съществуват само в архива, а твоите са в текущите файлове. Не се безпокой, че съм мъртва. В момента това ни най-малко не ме притеснява. Можеш да ме наричаш „Ари Старша“. В езика няма дума, която да описва какви сме помежду си. Аз не съм ти

майка, не съм ти и сестра. Просто съм твоето По-голямо аз. Предполагам, че тази дума все още се използва.

Разбери, Ари, има разлика между мен, която записвам тези думи на диктофон, и База едно. База едно може да използва езикова логическа функция, за да разговаря с теб като жив човек, докато аз не мога, защото съм мъртва от 2404 г.

Просто компютърът влиза в данните ми, разбери, за да установи датата.

База едно може сама да отговаря на свои въпроси и да открива отговори на някои твои въпроси.

Но никога не я смятай за жив човек.

Имаш ли вече въпрос? Веднага го задай и База едно ще започне да разговаря с теб. Ако допуснеш грешка, програмата ще се върне на инструкцията, която си пропуснала. А можеш да поискаш и повторение. Лека нощ, Ари. Лека нощ, Флориан и Катлин.

АЕ2: Почакай, Ари.

Б1: Слушам те, Ари.

АЕ2: Сега База едно ли си?

Б1: Да.

АЕ2: Къде е Валъри Шварц?

Б1: Нямаш достъп до тази информация.

АЕ2: Къде е Ейми Карнат?

Б1: Ейми Карнат е регистрирана в Монитора в А8899. А8899 е: апартамент, регистриран на името на Джулия Карнат. В този Монитор няма данни за излизане.

АЕ2: Значи си е вкъщи.

Б1; Конкретизирай се, моля.

АЕ2: Значи Ейми Карнат си е вкъщи, нали?

Б1: Ейми Карнат си е вкъщи, да.

27.1.2415:20:35

АЕ2: База едно: потърси Ариан Емъри в библиотеката.

Б1: Достъп ограничен. Ари има съобщение.

Ари, тук е Ари Старша.

Значи си любопитна за мен. Не те обвинявам. На твоето място и аз щях да съм любопитна. Но ти си на девет и програмата ще ти позволи достъп само до данните ми до четиригодишна възраст.

Колкото повече растеш, толкова по-голям достъп ще имаш. За това си има причина. Когато пораснеш, ще разбереш. Сега можеш да разбереш само, че тези данни са много лични и че по-големите от теб вършат неща, които адски те объркват, миличка.

Освен това на девет години не си достатъчно голяма, за да разбереш разликата между моите постижения и грешки, защото архивите не обясняват нищо. Те са просто неща, които компютърът на Дома навремето е записвал.

След като поиска тази информация, База едно автоматично ще я актуализира всяка седмица. Бих го правила ежедневно, защото е много, но не искам да се задълбочиш в моя живот и да се откъснеш от реалния свят.

Ще имаш достъп до всичко за всеки в архива до 2287 г., когато бях на четири години. Ако интересувашата те личност не е била родена, няма да получиш информация.

Тази празнота постоянно ще се стеснява с възрастта ти, така че колкото повече залягаш над уроците, толкова по-скоро ще получиш отговорите. Такъв е животът.

Не забравяй, че ти избираш какво да правиш. Както правех и аз, когато бях на девет.

Успех, миличка.

Сега библиотеката ще изтегли цялата информация за мен до четиригодишна възраст и ще я запише във файл с име БИО,

14.4.2415:15:47

Б1: Готовност за исканата информация от библиотеката.

АЕ2: Запиши.

Б1: Потвърждавам: документът е записан: трябва да изтрия всички данни след два дни, освен ако не прехвърлиш 20 кредита за авторско право.

АЕ2: Провери дали се споменават думите „кон“ или „конен“.

Б1: Готово.

АЕ2: Колко споменавания има?

Б1: 82.

АЕ2: Сравни с данните в учебен файл: КОН. Подчертай и временно запиши допълнителната информация или

противоречията в постъпващите данни. Повикай ме, когато свършиш.

Б1: Приблизително време за проверката: 3 часа.

АЕ2: Изключи.

12.1.2416: 06:00

Б1: Добро утро, Ари. Честит рожден ден.

АЕ2: База едно ли е?

Б1: Ари, тук е Ари Старша. Вече си на десет години. Това актуализира достъпа ти. Ако провериш библиотечната функция, можеш да влезеш в много нови записи.

Резултатите от тестовете ти са 1% по-високи от моите по география, 3% по-ниски по математика, 5% по-ниски по езици...

ГЛАВА 9

I

Чичо Джиро го нарече „най-скъпият магазин във вселената“. Ари го хареса. Купи си блуза, която щеше да срази Мади Щрасен: от бронзовокафява коприна с шал около врата и златна игла с топаз — истински, разбира се.

И с точно пресметната усмивка погледна чичо Джиро. Усмивка на възрастна. Беше я упражнявала пред огледалото.

Блузата струваше двеста и петдесет кредита. Прибраха я в кутията и чичо Джиро плати с личната си карта, без да каже нито дума.

Тя подписа своя снимка за магазина, в който имаше много фотоси на прочути хора, които пазаруваха там.

Имаше снимка и на първата Ари. Зловещо. Но вече бе виждала много нейни снимки. Първата Ари беше красива, дори и почти на възрастта на маман. Бе умряла на сто и двадесет години. Имаше адски красиви очи и косата ѝ беше дълга и черна (но трябваше да е била подложена на подмладяване и сто процента се бе боядисвала), разделена по средата, както се решеше Ари. Искаше ѝ се да носи грим като Ари Старша, но чичо Денис не се съгласи — можела да си слага по малко, но не толкова много, а и освен това модата била друга.

За предишната Нова година чичо Денис ѝ беше подарил парфюмодеколон, който бил създаден специално за Ари в Новгород. Ухаеше възхитително, като парниковите градини, когато цъфтяха лалетата.

Купи и подаръци за Катлин и Флориан. Дрехи. Много хубави.

В чакалнята на летището трябваше да дадат интервю. Но тя познаваше мнозина от репортерите, особено една от жените и двама от най-старите мъже, и един младеж, който смешно ѝ намигаше, и нямаше нищо против да им отдели малко време.

— Какво прави днес, Ари? — попита една жена.

— Пазарувах — отвърна тя. До този момент се бе чувствала уморена. Ала знаеше, че я показват по телевизията, и знаеше как да се

представи: беше лесно и това правеше репортерите доволни, и другите хора, включително чичо Джиро — не че обичаше чичо Джиро, но двамата се разбираха, Ари бе разбрала, че е адски лесно да го Работиш, и понякога си мислеше, че е открила слабото му място. Той ѝ купуваше разни неща, много неща. Разговаряше с нея по особен начин, много смешно. С другите хора обаче се държеше сериозно.

И винаги беше адски гаден, когато имаха парти или нещо подобно в Дома.

— Какво си купи?

Ари се ухили.

— Чичо Джиро каза „прекалено много“. — И наклони глава, и се усмихна на камерите с изражение, което бе много хитро. Беше се гледала на видео и се бе упражнявала пред огледалото. — Но аз идвам в града само веднъж годишно. И сега за пръв път излизам на пазар.

— В Рисюн няма ли магазини?

— О, има, но са малки и винаги знаеш какво се продава. Винаги можеш да намериш каквото ти трябва, но са все едни и същи неща, нали знаете — можеш да си купиш риза, обаче ако искаш да е различна от тези на другите, трябва да я поръчаш.

— Как са гупите?

Отново смях. И свиване на рамене.

— Имам няколко зелени с дълги опашки.

Чичо Денис ѝ бе дал цяла лаборатория. И Новгород се бе побъркал по гупите и аквариумите, казваше чичо Денис — всички имали домашни любимци, като едно време на Земята. Рисюн бил залят от искания за гупи, още откакто беше казала по видеото, че са нещо, което може да има всеки.

И имаше къде да продава ненужните рибки — чичо Денис ѝ бе казал, че трябва да пази всички данни, за да научи нещо.

Което означаваше, че почти всеки товарен самолет на „Рисюнеър“ носеше нейни гупи в найлонови торбички с печат за митницата. Лабораторията, в която ги отглеждаше, вече ставаше прекалено тясна: според чичо Денис било време да получи лиценз, защото гупите се размножавали адски бързо и печалбата била в най-красивите, което означаваше, че трябвало да вземе генотипите им. Било много странно, защото в известен смисъл било по-лесно да клонираш хора, отколкото гупи.

— Научихме — попита някой друг, — че си се заела с нов проект. Ще ни разкажеш ли за коня?

— Тя е женско бебе. Но още не е родена. Трябва да уча за нея и да помагам на лаборантите да приготвят резервоара. И трябва да пиша много доклади — страшно много работа. Но тя ще е красива, точно като генетичната си сестра. Тя е бременна. Ще роди малко след като бебето излезе от резервоара. Така че ще си имаме две бебета.

— Не се ли страхуваш от конете?

— О, не. Трябва да ги видите. Аз ще яздя моя кон. На Земята го правят, само трябва да го дресиращ.

— И този път няма да си счупиш ръката, нали?

Ари се ухили и поклати глава.

— Не. Научих се какво да правя.

— Какво?

— Първо трябва да свикнат със седлото и юздата и после с тежест на гърба, тогава вече не се плашат толкова, когато се качиш отгоре им. Но са умни, не са като платитерите, мислят какво правят. Това е страхотно. Не са като компютър. Те са като нас. Даже свинете и козите. Гледаш ги и те те гледат и разбираш, че си мислят неща, за които нямаш представа. И са топли, играят си и правят разни неща точно като хората, просто защото мислят.

— Може ли да ни пратиш запис за това?

— Може ли, чичо Джиро?

— Може — отвърна Джиро.

II

Чичо Джиро беше страшно доволен — затова ѝ бе купил всички тези неща. Понякога тя почти го харесваше. Това не я притесняваше. По този начин нямаше проблеми с него. И се бе научила да го предразполага, също както да се държи мило с хора, за които отлично знаеше, че са Врагове, и дори понякога ги харесваше. Това не означаваше, че няма да ги Спипаш, защото рано или късно те непременно щяха да направят нещо, което да ти напомни какви са. Когато си дете, трябва да чакаш. Тя го бе обяснила на Катлин и Флориан и беше накарала Катлин да се упражнява пред огледалото да се усмихва и да се смее докато се научи да го прави, без да изглежда фалшиво.

Катлин имаше гъдел по ребрата. Това бе голямо откритие. Тя се срамуваше и казваше, че и без това никой не бивало да се приближава толкова много до нея. Отначало Катлин не обичаше двамата с Флориан да се смеят. Но после реши, че е забавно, и се засмя истински — нещо като полуусмивка и без звук. Другият ѝ смях беше фалшив, защото можеше да изолира мускулите си и да ги кара да правят каквото поиска.

Джиро каза, че според него имало пазар за записи за животни, които хората не можели да притежават, и че идеята била много добра. И че да получиш двеста и петдесет кредита за една красива гупа означавало, че имало пазар за много неща. Може би щяло да има пазар и за златни рибки и хората, които правели аквариуми и филтърни системи по специална поръчка на Рисюн, навярно щели да инвестират в цял нов клон на производство.

— Така стават нещата — каза той. — Всичко е взаимносвързано.

Имаше миньори от малки кафяви куполи в пустинята, които харчеха цели състояния за гупи, особено за пъстрите, както и за зелените водорасли, защото обичаха цветовете и звука на вода — там, където нямаше нищо друго освен светлочервено и светлосинкаво. Хората в Рисюн казваха, че се дължало на контакта с доброжелателна екосистема и че било полезно: миньорите се кълняха, че въздухът от

аквариумите правел околната среда по-здравословна. Рисюнските специалисти твърдяха, че той просто карал хората да се чувстват по-здрави и им давал усещане за свързаност с всичко зелено, светло и земно.

А Джиро казваше, че от това се правели пари и че трябвало да потърсят в генетичните банки, за да проверят дали не са пропуснали още нещо.

И нямаше нищо лошо, че хората я смятаха за детето, направило всичко това възможно. Това дори затрудняваше враговете на първата Ари.

Джиро беше такъв, да. Но и тя вършеше същото, когато се упражняваше да се усмихва пред камерите. Бе се запознала със съветничката от Бюрото на информацията Катрин Лао, която имаше венец от плитки, точно като Катлин, и беше руса като Катлин, но на стотина години. Съветник Лао бе приятелка на Ари Старша и ужасно се зарадва, когато видя колко е пораснала.

Ари се опитваше да не харесва хората веднага: това криеше опасности, защото така пропускаше неща, които трябваше да забележи — беше ѝ го казала Ари Старша, но думите ѝ просто ѝ бяха припомнили нещо, което дълбоко в себе си тя вече знаеше. Въпреки това Катрин Лао много ѝ хареса и се държеше с нея по-приятелски, отколкото с Джиро, колкото и да се мъчеше да го скрие: това даде на Ари възможност за сравнение и я накара да смята, че съветник Лао наистина заслужава да я харесва.

Нямаше нищо лошо в това, че е съветник от Бюрото на информацията, което означаваше всичките информационни служби, библиотеките, печатните издания, архивите и образованието.

Запозна се и с адмирал Городин, който беше съветник от Бюрото на отбраната, а Бюрото на отбраната пазеше нейните неща от Враговете. Той бе съвсем различен от Лао, нито дружелюбен, нито враждебен, просто се интересуваше от нея и се държеше малко остро с Джиро, но се отнасяше с нея така, сякаш са стари познати.

Дори видя Михаил Корейн, който бе Врагът, и го поздрави, а той положи всички усилия да се държи мило. Бяха в сградата на Съвета, пред безброй камери. Съветник Корейн изглеждаше така, като че ли имаше разстройство, но каза, че имал дъщеря приблизително на

нейната възраст и се надявал престоят ѝ в Новгород да е бил приятен, даже я попита дали иска някой ден да се кандидатира за Съвета.

Това много се доближаваше до някои нейни идеи, които нямаше намерение да сподели дори с Джиро и Денис, затова тя отговори, че не знае и че била заета с уроците си, което накара репортерите да прихнат. Корейн също се засмя, смях като на Катлин, и каза, че светът трябвало да внимава.

Той също щеше да внимава, помисли си Ари, което малко я обезпокои: това беше гадно и ѝ се искаше бързо да е измислила нещо, за да го Спипа пред камерите. Но не знаеше какво е имал предвид. Чичо Джиро обаче ѝ каза, че се е справила много добре.

Когато кацнаха в Рисюн, репортерите ги очакваха на летището — както и Ейми и Томи. Тя се усмихна пред камерите. Нямаше да ги интервюират, просто искаха да заснемат няколко кадъра за новините, и после щяха да се качат на самолета за Светланск, за да снимат голяма платитера, която пробила газопровод. На Ари ѝ се искаше да я види, искаше ѝ се да отиде с тях, но чичо Джиро ѝ каза, че и без това достатъчно дълго е отсъствала от училище и трябвало да се погрижи за кобилата.

— Тя добре ли е? — уплашено попита Ари.

— Ами виж — отвърна чичо Джиро. Работеше я, естествено, но много хитро.

Тя не изчака багажа. Качи се на буса заедно с чичо Джиро, Флориан и Катлин, Ейми и Томи и дори първо не се прибра вкъщи, а отиде направо в лабораторията.

Бебето било добре, успокои я лаборантът, но Отговорникът ѝ даде цял куп фишове и каза, че имало много да наваксва.

Това бе капан. Ари видя бебето на монитора: кобилката все по-малко приличаше на човек и все повече на кон. Вълнуващо.

Беше вълнуващо и когато отиде в офиса на Денис и получи разрешение да покани Ейми и Томи, защото багажът ѝ вече трябваше да е пристигнал и искаше да им даде подаръците.

— Да не разхвърляте — каза чичо Денис, защото през деня Нели работеше в лабораторията и се прибираше чак вечер, а това означаваше, че Сийли, Флориан и Катлин трябва да се грижат за

апартамент. Сийли не я интересуваше, но тя внимаваше заради Флориан и Катлин. — Ела да ме прегърнеш — на сбогуване рече чичо Денис.

Бе забравила да купи нещо за него. И сега се срамуваше. И си отбеляза да поръча нещо от кулинарния магазин в Северното крило и да му го прати с визитката си.

Нещо като половин килограм кафе. Това щеше да му хареса и той нямаше да се разсърди, че не е от Новгород.

А и самата тя трябваше да си поръча малко.

Затова каза на База едно да го купи и да го прати в офиса му.

Ейми, и Томи адски се впечатлиха.

И останаха много доволни от подаръците. Тя ги изнесе от стаята си и не им показва останалите неща — не е възпитано, би казал чичо Денис, да се перчиш с неща, каквито другите нямат.

Чичо Денис имаше право. Той беше много умен.

Томи хареса пуловера си. Изглеждаше добре в него.

Ейми отначало бе малко скептична, защото кутийката ѝ се стори прекалено малка. Докато не я отвори.

— Истинска е — каза ѝ Ари. И лицето на Ейми грейна. Ейми не беше красиво момиче. Щеше да стане висока, слаба и с дълго лице и трябваше да взема записи, за да престане да се изгърбва, но за миг се преобрази. И се чувстваше красива, предполагаше Ари, което бе най-важното.

Искаше ѝ се Ейми също да може да си купува хубави неща.

И изведнъж ѝ хрумна една идея.

И си отбеляза да попита чичо Денис дали Ейми може да поеме проекта с гупите. Ейми знаеше всичко за тях и разбираше коя с коя да съчетава.

Ари си имаше достатъчно работа с коня и искаше просто пак да има няколко красиви рибки в аквариума в спалнята си, а не да се занимава с грозните.

III

— Здравей — чу се детски глас и сърцето на Джъстин подскочи.

Той погледна момиченцето, застанало до тяхната маса, момиченце със скъпи дрехи, долови аромат, който го изпълни с позната паника, видя лице с вече оформящи се скули, тъмни очи, които гледаха сериозно, и, Господи, гримирани с леки лилави сенки.

— Здравей — отвърна Джъстин.

— Отдавна не съм те виждала.

— Бях доста зает.

— Бях ей там. — Тя посочи една от масите. — Видях ви да влизате.

— Радвам се да те видя — каза той и положи всички усилия, за да овладее гласа си, дори успя да се усмихне. Детето можеше да чете по човешките лица по-бързо от компютрите на Службата за сигурност. — Как са уроците?

— Досадни. — Очите ѝ грейнаха и Ари отново се превърна в дете, но не съвсем. — Знаеш ли, чичо Денис ще ми позволи да имам кон — но трябва да помогна да се роди и да пиша доклади. По този начин ме кара да уча. — Тя прокара показалец по ръба на масата. — Занимавах се и с гупите, но ги оставих на Ейми Карнат... Ти как си?

— Работя.

— Спомням си, когато дойде на рождения ми ден.

— И аз си го спомням.

— В кое Крило работиш?

— В Програмиране.

— И Грант ли?

— Да.

— Започвам да уча програмиране. — Гласът ѝ бе по-нисък, липсваше детската пискливост. — Ти знаеше, че съм КР, нали?

— Да — спокойно, съвсем спокойно отвърна той. — Знаех.

— Предшественичката ми е била много добра в програмирането. Познаваше ли я?

„Господи, какво да кажа?“

— Познавах я. Не много добре. Тя беше много по-стара. — „По-добре да не оставям загадки.“ — Известно време беше моя учителка.

Очите ѝ изненадано проблеснаха.

— Странно, нали? Сега знаеш много повече от мен. Ще ми се да можех просто да взема запис и да знам всички.

— Прекалено много е, за да се научи с един запис.

— Знам. — Пак тих смях. — Вече знам къде да отида, ако имам въпрос, нали?

— Виж, аз не мога да ти помогна да избегнеш домашните си. Чичо ти ще ме одере жив.

Тя се засмя и посочи масата.

— Обядът ви изстива. И аз трябва да се връщам в лабораторията. Беше ми приятно да те видя. И теб, Грант.

— На мен също — измърмори Джъстин.

— Сера — учтиво каза Грант.

Джъстин я проследи с поглед, докато се увери, че излиза от ресторанта, после въздъхна.

— Обикновена любезност — каза Грант. — Нищо повече.

— Нищо повече — съгласи се Джъстин. — Тя е мило дете, адски мило дете. С Джордан поговорихме и за това. По дяволите, иска ми се да видя резултатите от тестовете ѝ.

IV

През тунелите и после, след малко манипулации на Флориан с ключалката, през вентилационния сектор. Винаги трябваше да са първи, защото никой друг не можеше да отвори вратата на мястото им за срещи, и последни, защото Флориан и Катлин бяха най-добри в почистването и изтриването на всички следи.

Използваха няколко малки стаички. Бяха им измислили кодови номера. Ари трябваше само да каже „номер три“ и Ейми предаваше съобщението на Томи и Мади, а Томи взимаше Сам от училището на пристанището.

Изчакаха почукването и всички се събраха: Ейми, Томи и Сам. И Мади. И едно момиче: Стейси Морли-Рамирес — причината да се срещнат на място, което не използваха много често.

Стейси беше приятелка на Ейми и Мади, но Мади се бе разприказвала.

Стейси се страхуваше, адски се страхуваше, и Ари стоеше с ръце на кръста и я гледаше, Катлин бе от лявата ѝ страна и фенерчето лежеше пред тях и правеше сенките им огромни и лицата им — страшни, знаеше го. И това беше упражнявала пред огледалото и знаеше как изглежда.

— Седни — каза тя на Стейси и Ейми и Томи я сложиха да седне на една водопроводна тръба, а Флориан се изправи зад нея. Така че седеше само Стейси. Това беше част от играта.

— Ето какво става, когато идваш тук долу — рече Ари. — Или гласуваме да те приемем, или здравата загазваш, Стейси Рамирес. Здравата си загазила, защото не обичаме да губим местата си за срещи. И ако кажеш на Службата за сигурност, хубаво ще те подреда, ще се погрижа ти и твоята маман да заминете оттук и никога да не се върнете. Разбираш ли?

Стейси кимна.

— А сега ни кажи защо искаш да дойдеш при нас.

— Познавам ги всички — отчаяно отвърна Стейси и се завъртя, за да погледне Ейми, Мади и останалите.

— Не познаваш Сам.

— Познавам го — възрази Стейси. — Познавам го от Дома.

— Но не сте приятели. А Мади не може да гласува, защото те доведе. Ейми и Томи също не могат, те са ти приятели. Така че оставаме само аз, Сам, Флориан и Катлин. Ти как мислиш, Катлин?

— Какво може да прави? — попита Катлин с безизразния си глас.

— Какво можеш да правиш? — попита я Ари.

— Какво мога да правя ли? — тревожно каза Стейси. — Какво имаш предвид?

— Например можеш ли да отключваш ключалки, да запомняш съобщения, да се справяш с Монитор или да измъкваш разни неща от лабораторията?

Очите на Стейси се разшириха.

— Катлин и Флориан могат да го правят. И могат да убиват хора, наистина. Да ти откъснат главата с жица. Хоп. Просто така. Сам може да намира инструменти, жици и други неща. Мади може да носи неща от офисите. — И грим. — Томи може да намира най-различни неща, а какво можем да правим ние с Ейми не ти трябва да знаеш. Ти какво можеш да носиш?

Изражението на Стейси ставаше все по-отчаяно.

— Мама и татко ръководят „Рамирес“. Мога да нося много неща. Какво ви трябва?

Ари вече го знаеше. „Рамирес“ бе ресторант в Северното крило.

— Мммм — рече тя. — Ножове и такива работи.

— Мога — сериозно отвърна Стейси. — Или храна. И почти всичко друго. И чичо ми е авиодиспечер. Всякакви самолетни неща...

— Добре. Ако те приемем и направиш нещо глупаво, и те хванат, няма да споменаваш за нас. Ще кажеш, че си го направила сама. Обаче не бива да те хващат. И без да питаш, няма да водиш тук никого. И няма да казваш на никого за нас. Чуваш ли?

Стейси сериозно кимна.

— Заклевах ли се?

Стейси пак кимна.

Не говореше много. Като Сам. Добър признак.

— Аз гласувам „за“ — каза Ари. Сам кимна. Тя погледна Флориан и Катлин.

Изглежда, идеята им допаднаше. Катлин винаги се мръщеше, когато преценяваше някого.

— Съгласни са — рече Ари.

V

Джъстин отдавна не бе влизал в кабинета на Денис Най, но много добре си спомняше последното си идване тук.

Братът на Джиро Най. Никога не забравяше това.

— Яни каза, че сте искали да говорите с мен — каза Джъстин.

— Да. Седни.

Джъстин седна.

— Яни ми прати работата ти. Казва, че си искал да пристъпиш към експеримент. Убеден си, че ще успееш, нали?

— Да, сер. Убеден съм. Програмата е проста. Абсолютно нищо сложно. Мисля, че няма да отнеме много време.

— Според мен Експерименталният отдел не е в състояние да ни каже много по този въпрос. Джордан твърди, че програмата няма да даде дефекти. Проблемът в твоята работа в крайна сметка, не е какъв ще е резултатът след едно-две поколения. Ако беше така, изобщо нямаше да има проблем, нали така? Просто можем да я приложим.

Грант също имаше аргументи за експеримента, от гледна точка на ази. Грант знаеше как работят изпитателите и можеше да направи онова, което правеха те. Но кабинетът на Денис беше последното място, където Джъстин щеше да каже нещо по този въпрос, не и ако рискуваше шанса си, не и ако това щеше да е единственият му шанс.

Сигурността на Грант стоеше над всичко.

— Ценя мнението на изпитателите — тихо отвърна той. — И опита им. Компютрите не са в състояние да ми представят тяхната гледна точка, така че накрая се обръщаме към тях, нали?

— Тъкмо затова тяхното време е по-ценно. Но те все пак не могат да отговорят на въпроса за влиянието върху поколенията в по-далечно бъдеще.

— Аз съм абсолютно уверен в тяхната емоционална преценка. И експериментът ще ми е от огромна полза, ако покаже нещо. Според Джордан би трябвало да успее. Той не го казва само защото ми е баща, сер.

— Но проблемът надхвърля рамките на едно двайсетгодишно проучване, даже да ти позволим да направиш експеримент с генотип. Това е най-трудното. За да проверим дали си прав, ще ни е нужен проект от рода на „Геена“. Двайсет поколения, не двайсет години. Просто не разполагаме с планета, която да ти дадем. И какво ще правим с обществото, което се развие, ако се окаже, че грешиш? Да го унищожим с ядрена бомба ли?

Споменаването на Геена го вледени.

— Като Емъри — бавно и безизразно каза Денис. — Ще ти кажа нещо. В Социологията ужасно се притесниха от твоите програми — нали разбираш, те показват, че е възможно да има недостатъци в проекционните програми. Заради теб програмистите им прекараха не една безсънна нощ. И честно казано, не сме съобщили този факт на военните. Знаеш колко са нервни.

— Никога не съм възнамерявал да се обърна към тях.

— Никога ли?

— Не, сер. Не виждам смисъл. Рисюн има своите преимущества. Повече, отколкото Планис.

— Даже ако военните ти обещаят да се преместиш при Джордан ли?

Джъстин дълбоко си пое дъх. Усещаше вибрациите на заглушаващата система чак до корените на зъбите си. Беше му трудно да не им обръща внимание.

— Мислил съм за това. Надявам се да го върнете тук, сер, а не да пратите там и двама ни. Той разбира. И се надява на същото. Някой ден. Иначе можехме да предадем информацията на Бюрото на отбраната. Но не го направихме.

— Джордан никога не е обичал военните — каза Денис. — Те определено не му помогнаха на онова изслушване.

— Вие разчитахте на това — тихо каза Джъстин. — Той можеше да се свърже с тях. Не го е сторил. Не че тогава знаех за това.

— Имаш право. Той не им вярва. Но основното му съображение беше твоята кариера. И кариерата на Грант. Хайде да говорим честно. Ние знаем какво може да ни причини... и защо няма да го направи. Нещо повече. Той има всички основания да лъже и нас, и теб: да ни убеди, че си изключително ценен, да те защити по всякакъв начин. Ако си мислиш, че не би го направил, значи си страшно наивен.

— Джордан цени и Грант — отвърна Джъстин. — Аз също. Вие винаги сте имали заложник. Просто не бива да му се случи нищо.

— Разбира се. Тъкмо затова Грант не пътува до Планис.

— Но веднъж... сам... дори за няколко часа... това пътуване ще е от огромно значение за Грант. И за баща ми. Колко струва един заложник, ако онзи, срещу когото го използвате, забрави стойността му?

Денис пак въздъхна.

— Виж, това положение не ми е приятно и много повече предпочитам да сме в мир с клана Уорик. Съвсем откровен съм с теб. Все още ти вярвам достатъчно, за да слушам съветите на Яни и да те оставя в Проекта. Отново сме платежоспособни, но не поемаме никакви рискове, а ти искаш огромни средства за нещо, което вече донесе достатъчно главоболия на Социологията...

— Самият вие казахте, че ако те грешат, ако Социологията работи с непълноценни програми, Бюрото на отбраната няма начин да не прояви интерес. Според мен това е сериозен проблем, сер. Не знам какво повече ви трябва, за да се убедите.

Денис се намръщи.

— Добре, получаваш експерименталния си обект. За шест месеца.

— Благодаря ви, сер. — Джъстин си пое дъх. — Оценявам вашата честност. И се надявам, разбирате, че вчерашната среща...

— Абсолютно — прекъсна го Денис. — Разбирам. Благодаря, че се обади. Ари често обядва там. Не можеш постоянно да се криеш. Справил си се както трябва.

— Казах й, че Ари ми е била инструкторка. След като тя ме попита дали съм я познавал. Реших, че е най-добре да й кажа истината — веднага.

— Този въпрос попада в област, до която тя няма достъп. Но разбирам основанията ти. Не възразявам. Понякога с нея трябва бързо да правиш преценки. — Денис се подсмихна. — Повярвай ми.

— Аз... — Господи, какъв шанс. Трябваше да се възползва от него. — Другото нещо, за което исках да поговорим: моделите на Рубин, сер, ще ми се... ще ми се лично да ги погледнете, наред с моите аргументи. Вие сте работили с Ари и бихте могли да ми помогнете с гледна точка, каквато аз нямам.

— По случая Рубин ли? Или за Ари?

— Според мен... те са свързани.

Денис повдигна вежди.

— Просто се чудех дали бихте прегледали последния доклад.

— Вече го прегледах. Яни ми го прати. Казвам ти, много от нещата, които правиш, са адски добри. Наясно съм с личните ти проблеми. Знаем какво напрежение е за теб да работиш с реални случаи и оценявам усилията ти. Знаем, че на Морли му е трудно да оцени на какво напрежение си подложен... склонността ти да приемаш тези случаи лично. Адски кофти за клиничен психолог. Що се отнася до Ари, разбира се, че случаите са свързани, разбира се, че тревогата ти за малкия Рубин ще се прелее в тревога за Ари, гарантира го личният ти психомодел. Но не можем да ти дадем всички данни и по двата проекта, това ти е ясно, Джъстин, както не можем да ти намерим планета, с която да експериментираш.

— Просто... — Достатъчно хора през живота му го бяха наричали глупак и не биваше да е толкова чувствителен, но Денис не се държеше грубо, Денис просто бе неочаквано язвителен. — Просто се надявах... ако имате време, сер, да обмислите вероятностите.

Топка за Денис.

— Разработваме извънредна промяна на курса с малкия Рубин. Ти ни даваш ценна перспектива по случая, защото наистина имаме проблем, но с Ари определено не сме в такава ситуация...

— Проектът „Рубин“ е вървял гладко, докато изведнъж всичко не е отишло по дяволите. Простете ми, ако греша, но въпросът е по-дълбок, отколкото случая с Джена Шварц и Стела Рубин...

— Виж, Джъстин, ти просто си толкова убеден в правотата си, че не можеш да допуснеш вероятността да грешиш. Знаем, че Яни вече ти е говорил за този проблем.

— Ще ви пратя проекта си. Ще платя за него. Достатъчно за проклетата ви комисия. — Той си пое дъх. — Според мен е нормално да смятам за свързани данните в случай, в който се изпълнява непроверена програма. Не искам от вас информация, не искам дори данните по случая Рубин, които са ми адски нужни за работата, защото знам, че няма никакъв шанс да ги получа. Но мога да ви дам своя проект, за моя сметка, тъй като Рисюн не може да си позволи таксите. Изхвърлете го, ако искате. Но поне ще съм опитал!

— Страшно си упорит.

— Да, сер.

— Каж ми, опитът ти като клонинг на Джордан ли подхранва увереността ти, че разбираш Проекта?

Въпросът, който Джъстин не искаше да му зададат. Никога. Сърцето му се сви.

— Не знам. Всичко оказва влияние върху идеите ми. Как бих могъл да съм сигурен?

— Това ме интересува. До каква възраст не си се възприемал като клонинг?

— До шест години. Седем. Там някъде. Не си спомням.

— Винаги в сянката на Джордан. Винаги готов да приемеш неговото мнение. Мисля, че в теб има нещо... навярно нещо много важно. Но понякога виждам и други неща: упоритостта на Джордан, склонността му да се смята за абсолютно прав. — Денис поклати глава и въздъхна. — Имаш страхотно умение да искаш средства. Атакуваш точно онези хора, които могат да ти ги дадат. Като Джордан.

Ако политиката има по-голямо значение от...

— По дяволите, същият си като баща си!

Джъстин се изправи. Рязко. Преди да се е разкрещял.

— Тогава ме извинете.

— Джъстин, Джъстин... забрави ли? Забрави ли кой финансира проучванията ти? Средствата бяха от моя бюджет, в момент, в който не можехме да си ги позволим. Приемам всичко, което ми каза, като искрено желание да помогнеш. Уверявам те. Докладът ти е при мен, накарах секретаря си да го прати по факса на комисията. И всички други материали, които искаш да пратиш.

— Тогава ви благодаря, сер. Ами молбата ми за експеримента?

— Господи! — въздъхна Денис. — Имаш разрешение. Само направи на всички ни една услуга. Повече не се намесвай в Проекта. Бъди благоразумен, както досега. Ари много добре се справя с всичко. Спокойно прие факта, че е клонинг на Ари. Но те харесва. И не знае как е умряла предшественичката ѝ. Представата ѝ за Ари е точно предвидена. Онази Ари, която тя познава, е на пет и скоро ще стане на шест. Иначе е виждала само нейни снимки. Не го забравяй.

— Кога ще научи?

— Не съм сигурен — отвърна Денис. — Честно. Взимаме решенията в движение. Просто не мога да ти отговоря на този въпрос. Но повярвай ми — ще те предупредя. Незабавно. Това е едно от нещата, за които се тревожим не по-малко от теб.

VI

Пак инжекции. Ари потръпна, когато иглата се заби в ръката ѝ, не една, а три инжекции, освен кръвните проби, които ѝ взимаха през няколко дни.

„Няма ти нищо — постоянно ѝ казваше доктор Иванов. — Правим го просто защото трябва.“

Кое то беше лъжа. Доктор Иванов накрая го призна, когато Ари откри, че е клонинг, и попита дали на първата Ари ѝ е имало нещо. „Не, но първата Ари е била изследвана също като теб, защото нейната маман знаела, че ще стане много специална личност, и защото тези изследвания носят ценна информация. Ти си много умно момиченце. Интересува ни дали в кръвоносната ти система става нещо особено.“

Но от инжекциите ѝ се замайваше главата и ѝ се гадеше.

След малко влезе доктор Иванов.

— Здравей, Ари. Как си?

— Гади ми се. От инжекцията. Искам портокалов сок.

— Добре. — Той се приближи и премери пулса ѝ. И ѝ се усмихна. — Малко си ядосана, а?

— Писна ми. Тук съм вече за втори път тази седмица. Ще ми източите всичката кръв.

— Просто растеш, миличка, това е. Съвсем нормално. Знаеш го. Но следобед ще вземеш запис. Ако имаш въпроси, можеш да се обадиш на мен или на доктор Войковски. Навярно в този случай е по-подходящо да поговориш с нея.

Ари сбърчи нос. Срамуваше се да седи тук по халат и подозираше, че е нещо свързано със секс и момчета и че адски ще я е срам, ако се наложи доктор Иванов да ѝ обясни онова, което вече бе открила.

„Разбираш ли?“ — щеше да я пита той на всяка дума. „Да“ — щеше да отвърща тя, защото иначе той нямаше да продължи.

Но доктор Иванов не спомена за това. Само ѝ каза да отиде в библиотеката, за да вземе записа.

Дадоха ѝ го да го използва вкъщи, на домашната машина, така че нямаше да е от онези за умения, които трябваше да взима с лаборант.

Определено не беше, реши Ари, когато видя заглавието. „Човешката сексуалност“ — гласеше то. Тя се засрами от библиотекаря, който бе мъж, прибра го в чантата си и го отнесе направо вкъщи. Зарадва се, че Сийли и Нели ги няма и че е сама.

Залепи лепенката на сърцето си, легна на дивана в записната стая и изпи хапчето. Когато опиятът започна да действа, натисна бутона.

И макар и замаяна, ужасно се зарадва, че не се е наложило да вземе записа в присъствието на лаборант.

Имаше неща, които не знаеше, неща, съвсем различни от конете, и някои, които бяха същите, както и други, за които доктор Едуардс беше споменавал в часовото по биология, но не ѝ ги бе обяснявал със снимки и толкова подробно.

Когато свърши, Ари полежа, докато се възстанови от хапчето. Чувстваше се странно, но не зле. Ни най-малко. Ала с нея ставаше нещо, което не можеше да контролира, за което не искаше да знаят чичо Денис и Сийли.

Определено беше свързано със секс! Накрая едва се насили да стане и да откъсне мислите си от това. Помисли си дали пак да не вземе записа, не защото щеше да го забрави, а защото отново искаше да изпита това усещане, да види дали е такава, каквото си го спомняше.

После реши, че няма да е същото, а не искаше да не е. Така че прибра записа в чантата си, понеже не ѝ се щеше да се въргаля из стаята ѝ, където Нели щеше да го открие, и отиде да го върне в библиотеката.

След това обядва и отиде на училище, но не можеше да се съсредоточи. Дори доктор Едуардс ѝ се намръщи, когато забеляза, че е разсеяна.

Написа доклада си за бебето. Денят беше дълъг и всички бяха много заети, а Флориан и Катлин от три дни бяха на тренировки, които щяха да свършат чак в края на седмицата.

Отиде в лабораторията, за да види дали Ейми е там. Завари Томи. Не ѝ се искаше да види тъкмо Томи, но седна и поговори с него. Томи правеше с червените гупи нещо, за което Ари можеше да му даде малко повече информация.

После се прибра да си напише домашните. Сама.

— Ари — каза по Монитора чичо Денис. Искам да поговоря с теб. В моя кабинет.

О, Господи! Чичо Денис щеше да я пита нещо за записа. Предпочиташе да умре.

— Ти вече си голяма, Ари — каза чичо Денис. — Нели много те обича... но тук вече може да се занимава само с домакинството. Мислите й са все при лабораторните бебета. И е адски добра в тази работа. Чудя се дали си мислила... е, да пратиш Нели за постоянно в лабораторията. Така е с бавачките, нали знаеш — бебетата растат.

Значи това било. Тя дълбоко си пое дъх и си помисли за стаята си, за това, че обича Нели, но повече я обича, когато я няма, защото Нели винаги се натъжаваше и разстройваше, когато Ари искаше да прекарва повече време с Флориан и Катлин, и постоянно оправяше косата й, дрехите й, яката й... понякога й се искаше да й се развика.

— Естествено — отвърна Ари. — Естествено, ако тя го желае. Струва ми се, че тук не е много щастлива.

Изпитваше угризения, защото Нели бе принадлежала на маман, защото Нели беше нейна... защото Нели бе... Нели... и никога нямаше да разбере, че Ари вече не е бебе.

И защото ужасно се радваше, че чичо Денис не я е повикал за онова нещо, и просто бързаше да се съгласи и да се прибере в стаята си.

Изпитваше угризения и на другата сутрин, когато Нели отиде в болницата, без да знае какъв запис ще й дадат този път.

— Наистина не съм разстроена — възрази на чичо Денис Нели, застанала на прага със сака си в ръка. — Мисля, че нямам нужда от запис.

— Чудесно — отвърна той. — Радвам се. Но смятам, че трябва да отидеш.

Отговорниците казаха всичко, каквото се налагаше, за да не подлагат азите на стрес.

Нели я целуна за сбогом.

— Чао, Нели — каза Ари, прегърна я и я пусна.

Нямаше проблем да я пусне, защото иначе Нели щеше да се уплаши до смърт. Едва когато вратата се затвори, Ари прехапа устни до кръв и се обърна към чичо Денис:

— Отивам на училище.

— Добре ли си, Ари?

— Да.

Но когато излезе в коридора, тя се разплака, после избърса очите си, защото вече не беше бебе.

Нели нямаше да пострада, Нели отиваше в болницата, където щяха да я прехвърлят на подходяща работа и да ѝ кажат, че чудесно се е справила, че първото ѝ бебе е пораснало и цял куп други се нуждаят от нея.

Бе глупаво да плаче. Бе глупаво да плаче, след като това просто беше част от порастването.

Апартаментът щеше да е пуст до вечеря. Ари отиде при Ейми да си напише домашните и ѝ разказа за Нели, защото вече можеше да говори за това.

— И без това пречеше — рече тя. — Постоянно се заяждаше с Флориан и Катлин.

И се почувства гадна заради думите си.

— Как си? — попита я на вечеря чичо Денис.

— Добре — отвърна тя. — Само ми се иска да се върнат Флориан и Катлин.

— Искаш ли да ги повикаме?

Точно на края на техните Учения. Те ги приемаха много сериозно. Тя също, но се чувстваше така, сякаш ѝ бяха отнели нещо.

— Не — каза Ари. — Тренировките им харесват. „Харесват“ не е точната дума, защото се връщат целите в рани, но нали знаеш, обичат да ми разказват за това. Нямам чак толкова голяма нужда от тях.

— Гордея се с теб — рече чичо Денис. — Добрият Отговорник трябва да разсъждава точно така.

Тя се почувства малко по-добре. И отиде да си допише домашните, защото трябваше да си запълни времето с нещо.

Само че когато влезе в стаята си, имаше съобщение от компютъра.

— Ари — каза Мониторът, — провери База едно.

— Давай — отвърна тя и погледна към екрана.

„Ари, тук е Ари Старша.

Сексът е част от живота, миличка. Не най-важната част, но така или иначе ще ти обясня някои неща. Не знам на колко си години, затова ще трябва да говоря простишко. Данните от библиотеката показват, че си взела «Човешката сексуалност». Така ли е?“

— Да. Вчера.

„Добре. Ти си на десет години. Тази програма се задейства от медицинските ти данни.

Скоро ще започне месечният ти цикъл, миличка. Трябва да посрещнеш един адски неприятен житейски факт. Домакинската служба е уведомена. Ще откриеш необходимите неща в шкафа си. Адски гадно е да те свари неподготвена. Освен това са ти направили инжекция, за да не забременяваш. Така че няма да се наложи да се притесняваш поне за това... защото иначе тялото ти вече е готово.

Ще оставя подробностите на записната програма, миличка. Мисля, че знаеш. Това навярно ти е дало някои идеи. И с мен беше така. Тези идеи не са лоши. Искам адски внимателно да ме изслушаш, все едно че е запис. Въпросът за секса е личен и е едно от най-важните неща, които ще ти кажа. Сама ли си?“

— Да.

„Добре. Идеите, които са ти дошли, миличка, са съвсем естествени. Пулсът ти е малко ускорен, нали?“

— Да.

„Чувстваш ли се леко зачервена?“

— Да.

„Така е, защото мислиш за секс. Ако сега те помоля да решиш сложна задача, сигурно ще сбъркаш. Това е важният урок, миличка. Биологията влиза в противоречие с логиката. Има два начина да се справиш — да го направиш и да го изхвърлиш от главата си, защото след като си правила секс, това чувство се пръска като сапунен мехур, или ако става въпрос за някой, когото много харесваш, или обратното, не харесваш, човек, който те разстройва, най-добре сериозно да помислиш дали да го правиш, защото чувството се пръска, да, но постоянно се връща и те безпокои. Когато легнеш в леглото с някого,

няма да мислиш с мозъка си, миличка, ще мислиш с онази твоя част, която има само чувства, а това е адски опасно.

Когато възрастните се срещнат, миличка, и започнат да се опознават, това е една от основните разлики с децата. В някои отношения децата са много по-логични от възрастните. Ето защо толкова ясно виждат човешките характери. Но когато възрастните контактуват помежду си, същото това чувство пречи на трезвата им преценка.

Има хора, които просто се оставят да ги овладее. А проблемът с това чувство е, че действа изцяло на емоционално равнище, извън паметта, извън представите ни за красиво и секси, адски много неща, които нямат абсолютно нищо общо с истината.

Някои хора бързо осъзнават, че изглеждат много добре и че могат да накарат всеки да изпитва към тях такова чувство — и го използват, за да получат каквото искат. Това не значи, че самите те изпитват някакво чувство. Това е една от причините да внимаваш с кого спиш и на кого позволяваш да ти влияе по такъв начин.

В други случаи изпитваш това чувство към някой, който не изпитва същото към теб, и това е едно от най-трудните неща на света. Но трябва да го преодолееш и да накараш разума си да вземе връх, защото в живота не получаваш всичко, каквото искаш, а и не е честно към другия. Ако помислиш за това, ще разбереш как ще се почувства той.

Виждаш колко объркано става.

Понякога се случва обратното. И ако не го предвидиш или си прекалено мекосърдечна, за да откажеш, можеш да нараниш някого по-сериозно, отколкото ако веднага му заявиш: «Съжалявам, няма да се получи».

Понякога чувството е взаимно, но тогава също внимавай, защото сексът не е единственото нещо в живота и ако допуснеш да стане, няма да имаш нищо друго.

Ще ти кажа кое е най-важното, в случай че още не си го разбрала: да си в състояние да вършиш онова, което те прави най-щастлива за най-много време. Нямам предвид секс, нито шоколади, миличка. Това означава да имаш достатъчно време, пари, способности и цел, заради която да си заслужава да живееш достатъчно дълго, за да я постигнеш.

Тези неща няма да ти се изяснят, докато не видиш света такъв, какъвто е, докато не получиш възможност да решиш какъв ще стане светът, ако поработиш върху него.

Така че когато изпиташ това чувство, помисли съвсем трезво дали можеш да си позволиш да му се поддадеш и дали си в състояние да се справиш с него, без да провалиш живота си. Подходящият момент да се поддадеш на това чувство е, когато можеш да си го позволиш, също както не харчиш пари, с които не разполагаш, не обещаващ неща, за които нямаш време, и не се захващаш с проекти, които не можеш да довършиш. Ако не е нещо важно и никой няма да пострада, добре, направи го. Ако ще се появят усложнения, недей да го правиш, докато не си убедена, че можеш да го преодолееш, и не установиш докъде могат да стигнат усложненията. На десет години не можеш да видиш всичко. Аз вече съм била на тази възраст. Повярвай ми, знам. Имах връзка с един човек и наистина го обичах. За съжаление, той не беше толкова умен, колкото мен, и искаше да ми казва какво да правя и как да живея живота си, защото усещаше, че съм много привързана към него и обичаше да се разпорежда с хората. Аз също, разбира се. Затова, когато го осъзнах — трябваше ми повече време от обикновено, защото невроните решават логичните проблеми много по-бързо от жлезите, шегувам се де — скъсах с него и сложих край на всичко. После той ме намрази. Така че не изгубих само чувството, изгубих приятел, който щеше да остане мой приятел, ако не му бях дала власт над себе си. Разказвам ти това, защото можеш да откриеш свойствата на огъня по два начина: като си пъкнеш ръката в него и разбереш какво представлява, или като ме послушаш и го осъзнаеш, без да се изгориш. Мозъкът ти е оперативният център, който не бива да позволява на ръката да докосва огъня, така че ако ми повярваш и използваш разума, който притежаваш по рождение, ще си спестиш болката и срама от истинския урок.

Разумът и сексът се борят помежду си за контрол над живота ти и слава Богу, разумът има преднина. Разумът трябва да победи, това е всичко, за да може да направи секса безопасен. Запомни го.

Недей да се заблуждаваш. Понякога не е зле да си уязвима, но е глупаво винаги да си такава: прекалено много хора само чакат тази възможност. Глупаво е напълно да се лишаваш от секс, защото те е страх, че някой ще се възползва от теб. Просто използвай разума си,

миличка, и намери точния човек, точното място и точното време. Чрез разума природата се е погрижила да живееш достатъчно дълго, за да се размножаваш — ако беше жаба. Но ти не си жаба. И трябва да планираш всичко, за да живееш по-дълго.

И за Бога, никога не използвай секса, за да постигнеш своето там, където разумът не помага. Това е най-тъпото нещо на света, защото действаш без никакъв разум, нали? По-ясно не мога да ти го обясня.

Искам често да се връщаш към този въпрос, за да разбереш думите ми.

Ако аз бях осъзнала всичко това достатъчно рано, щях да съм много по-щастлива.

Желая ти успех, Ари. Надявам се да ме послушаш.“

Тя дълго мисли за това и бе самотна, защото Нели я нямаше, а Флориан и Катлин бяха на тренировки. На сутринта се чувстваше ужасно.

После откри защо е така и ѝ се прииска да убие някого. Но намери нещата в банята и прочете инструкциите.

— Какво ти е? — попита Денис.

Ари гневно го погледна, като си мислеше, че той отлично знае, всички знаеха.

— Нищо ми няма — отвърна тя и мълчаливо започна да се храни, докато чичо Денис четеше сутрешните доклади.

Флориан и Катлин се прибраха късно, уморени, изподрани и пълни с истории за това какво е било Учението, как Катлин си порязала ръката, докато поставяла клопка, и как оцелели чак до края. Което по-малките не можели.

Искаше ѝ се да може да им разкаже нещо друго, освен за Нели. И нямаше намерение да им признае защо се цупи и се чувства кофти.

Поне не на Флориан.

Това беше адски гаден завършек на всички интересни неща за секса. Не беше честно. Ама никак.

Маман беше имала Оли. Тя много мислеше за него. Когато мислеше за момчета. Оли бе администратор на „Рисюнспейс“, вършеше работата на маман. Но Оли никога не ѝ пишеше. Или маман изобщо не беше получила писмата. А може би не ги бе искала?

Тези мисли ѝ причиняваха ужасна болка. Мислеше си, че маман изобщо не ги е получила. Че Джиро не ѝ ги е пратил и че няма да ѝ позволи да прати писмо на Оли.

Затова се опита да не мисли за тези неща. Само за Оли, колко бе мил, толкова търпелив и винаги разбираше маман, и когато маман беше тъжна, той отиваше при нея и поставяше ръка на рамото ѝ, и маман се чувстваше по-добре.

Мислеше за Сам. Сам щеше да порасне голям и силен като Оли. Но Сам беше един от онези хора, за които говореше Ари Старша, хората, които те харесвали, без ти да ги харесваш по същия начин.

Радваше се, че е открила всичко това преди да го чуе от Ари Старша, защото това доказваше, че нейната предшественичка ѝ дава добри съвети.

Същите чувства изпитваше към Томи: с него беше приятно да се работи, но бе упорит. Томи беше братовчед на Ейми, а Ейми ѝ бе приятелка и това означаваше, че ако направи нещо с него, отношенията ѝ с Ейми щяха да се объркат. И в това отношение съветът на първата Ари ѝ се струваше разумен: усложнения.

Имаше по-големи момчета — Мика Карнат-Едуардс, Уил Морли, Стеф Дитрих, за които си струваше да мисли. Но Мика беше много по-голям, това не бе хубаво, Уил беше тъп, а Стеф бе на Ивгения Войковски, която беше на негова възраст.

Тя въздишаше. И крадешком поглеждаше Флориан.

Флориан бе по-умен и много по-забавен от тях. Даже от Сам.

Флориан беше хубав, а не с бебешко лице като на Томи. Нито тромав като Сам. Ари просто се наслаждаваше на движенията му, на извивката на брадичката му, на ръцете му...

На всичко.

Никой друг нямаше фигура като неговата, защото Флориан полагаше много усилия. Никой не можеше да се движи като него, защото той имаше мускули, за каквито Томи не можеше и да мечтае, и бе несравнимо по-гъвкав от Сам. И имаше дълги мигли, тъмни очи, красиви устни и скули, в които нямаше нищо бебешко.

Освен това беше партньор на Катлин. Бе част от двамата и те винаги бяха заедно и зависеха един от друг, иначе можеха да изгубят живота си.

Това беше по-сериозно от нечий наранени чувства. И те й вярваха, и зависеха от нея както никой друг на света.

Затова, когато оставаше сама в стаята си, често отваряше файла със съветите на Ари Старша, предпазливо, защото знаеше, че Службата за сигурност може да подслушва, и си казваше, че някъде трябва да има някой друг, някой, когото няма да нарани и който няма да обърка нещата.

Сексът не бе забавление, реши тя, а адски сложна каша — само объркваше всичко и караше възрастните да не си вярват един на друг. И ако човек се оплетеше в тази мрежа, можеше да забременее или да се скара с най-добрите си приятели.

Изобщо не беше честно.

VII

Настъпи пролетта. Единадесетата. И кобилката започваше да шава в резервоара си, плетеница от крака и тяло, вече отдавна прекалено голяма, за да се вижда цялата на екрана.

Флориан се влюби в нея, влюби се в момента, в който тя заприлича на кон и сера го заведе в лабораторията и му позволи да погледне в резервоара. И когато дойде време да се роди — струвало й се, че през всички тези месеци била бременна самата тя, каза сера — Флориан знаеше кой е най-подходящият човек в ЗМД, за да помогне, и кой е достатъчно силен, за да гледа кобилката.

Той каза на сера и сера каза на хората в ЗМД лабораторията. И те повикаха Анди, който беше много доволен, защото Анди обичаше Коня и всички от неговия вид и защото сера също ги обичаше, въпреки че Конят бе счупил ръката на сера... което навярно беше най-ужасният миг в живота на Анди.

Така че Анди бе много, много щастлив и най-после разбра, че сера не е намразила Коня, че и сера го обича, и че сера иска още от неговия вид, сера ще има друга женска, която ще язди, и ще покаже на всички какво могат да правят конете.

— Сера — леко се поклони Анди.

— Флориан казва, че си най-добрият за тази работа — каза тя и Анди разбра. Флориан бе сигурен, че неговата сера е най-прекрасната, най-умната сера в цял Рисюн. А може би и в целия свят.

— Не знам, сера — отвърна Анди. — Но ще полагам всички грижи за нея.

Работата започна вечерта и те само гледаха — гледаха, докато бебето се плъзна в леглото от фини влакна, гледаха докато ЗМД-лаборантите прерязаха пъпната връв и Анди взе гъбите и кърпите и избърса кобилката, а после я изправи на треперещите й крачка.

А после Анди занесе кобилката в обора и Флориан вървеше до сера, щастлив също колкото нея, защото тя беше щастлива и защото на света вече имаше три коня, а не само два.

Анди донесе млякото и го даде на сера да нахрани бебето, което стоеше на треперливите си крачета и побутна биберона с муцуна, сякаш можеше да накара млякото да потече по-бързо.

От яслата си малко по-нататък се обади Кобилата.

— Мисля, че е подушила бебето — каза сера. — Това може да е опасно. А може и да се сприятелят. Не знам.

— Аз също — отвърна Анди.

— Тъй като са само три — прибави сера, — всичко е възможно, нали? В книгите не пише за кобила, която през живота си е виждала само един кон.

— И е бременна — тихо рече Анди, защото се срамуваше от гражданите, — и вече има мляко. И животните са като гражданите, сера, те са различни, не всички са с един психомодел, и за тях няма записи.

Сера го погледна малко изненадано. Но това беше вярно, Флориан го знаеше. Едно от прасетата можеше да създава проблеми, докато генетичните му братя и сестри — не. Просто зависеше от много неща и когато бебетата се раждаха като при прасетата, от нерез и свиня, генотипите се комбинираха и човек не знаеше с какво си има работа — също като при гражданите.

С кобилката поне имаше вероятност да е като генетичната си сестра Кобилата, което означаваше, че няма да е трудно да се грижат за нея.

— Ще е добре, ако тя приеме бебето — каза Анди. — Животните знаят много неща. Изглежда, се раждат, научени на много неща.

— Инстинкт — поясни сера. — Трябва да направиш запис. Обзалагам се, че знаеш много повече, отколкото някои тъпи книги.

Анди се ухили и засрамено се засмя.

— Аз съм гама, сера, не съм като Флориан. Аз съм просто гама.

— Той е най-добрият — рече Флориан. — Анди винаги е тук. Отговорниците винаги са в офисите. Анди е израждал почти всички животни в оборите.

Кобилата подуши въздуха и издаде странен, интересен звук.

Бебето наостри уши и също започна да души.

— Тя й говори — каза сера.

— Те се учат едни други — отвърна Анди. — Животните си правят нещо като записи помежду си.

— Те са стадни животни — обясни сера. — Това е свързано с поведението им. Искат да са заедно, струва ми се.

— Е, бебето ще предпочита хора — каза Анди. — Те са такива, когато са родени от резервоар. Но Кобилата може да помага на това конче. Вече има мляко. А млякото от здравото животно е много по-здравословно от изкуственото. Само се безпокоя как ще се държи, когато се роди нейното.

— Политика — рече сера. — Всичко винаги се свежда до политика, нали? — На сера ѝ бе забавно и гледаше как Кобилата навежда глава над перилата от съседната ясла. — Вижте я. О, иска да дойде тук.

— Някой ще остане през цялата нощ с Кобилата — каза Анди. — Когато не знаем нещо, просто трябва да сме готови. Но има вероятност Кобилата да приеме това бебе. И много ще ни помогне.

Катлин му каза, че на другия ден трябвало да се справят с адски сложен проблем. Трябвало да преодолеят Монитор и да вземат жив Заложник.

Враговете щели да са трима, но не можели да са сигурни.

Никога не знаеха какво контролира Мониторът, нито дали на вратата няма някакво просто взривно устройство, един от онези капани, в които попадаш, ако прекалено много се концентрираш върху техническата част.

Катлин никога не си губеше времето с подробности. По време на партньорството им го беше научила на много неща, как да се съсредоточава и да мисли конкретно и бързо, и сега Флориан го направи, научи разположението на мястото от картите, научи точно колко са стъпалата в съответните коридори, какво е разстоянието и с какво ползрение разполагат във всяка дадена точка.

Можеше само да се надяват, че разузнавателните сведения са верни.

За Заложника щяха да получат осемдесет точки, това беше всичко, което знаеха. Което означаваше, че поне един от тях може да бъде жертван. Можеха да го направят така, ако се наложеше, което означаваше да пожертват него: Катлин бе по-подготвена за Учението и имаше по-голяма вероятност да излезе през последната врата, ако той

успееше да я отвори. Но никога не биваше да планираш какво ще пожертваш. Трябваше да накараш Врага да даде жертви.

VIII

Търсеше я Катлин. Катлин се обаждаше по телефон — и Ари изхвърча от класната стая на доктор Едуардс и с всички сили се затича към офиса.

— Сера — каза Катлин, — налага се да закъснеем. Флориан е в болницата.

— Какво се е случило? — извика Ари.

— Стената се срути — отвърна Катлин. — В болницата казаха, че трябва да се обадя, сера, той е ужасно разстроен.

— Тежко ли е ранен?

— Не много. Не се ядосвайте, сера.

— Докладвай! Какво се случи?

— Врагът държеше Заложник, трябваше да преодолеем Монитор и ние го направихме, влязохме вътре, но Заложникът започна диверсия, докато те поставяха Клопка на вратата. Инструкторът все още се опитва да разбере какво се е случило, но взривът им избухна. Цялата стена се срути. Нямаше да стане така, но сградата не беше истинска и трябва да е експлодирал повече от един заряд.

— Не са ли знаели?

— Те са мъртви. Наистина.

— Идвам. Веднага идвам в болницата. Чакай ме на входа. — Тя се обърна и видя доктор Едуардс. Обясни му. Бързо. И му каза да се обади на чичо Денис.

И се затича.

— Флориан смята, че е виновен — рече Катлин.

— Той не ми каза, че днес имате Учение — отвърна Ари.

Флориан не беше виновен. Не допусна нито една грешка. Те изобщо не трябваше да са там, където бяха. — Катлин посочи един мъж в черна униформа, който разговаряше с лекарите. — Това е Инструкторът. Опитва се да открие причината. Единственият оцелял е Заложникът. Той е на тринайсет. Ужасна каша. Сега проверяват дали

някой не е смесил експлозивите им. Смятат, че са били до стената, точно където работеха. Още не били готови с Клопката и имало още два експлозива освен онзи, който използвали за вратата. Целият декор се взриви. Флориан отскочи и се прикри, иначе и той щеше да загине. Страхотен късмет, че вратата падна отгоре му преди да се срутят блоковете.

— Сера — сковано каза инструкторът от службата за сигурност.
— Все още водим разследване. Трябва да разпитаме и двамата под опият.

— Не — отсече Ари.

— Млада сера...

— Казах не. Оставете ги на мира.

— Сера е права — решително каза един мъж с обикновени дрехи, който се бе приближил до групата. Изглеждаше малко задъхан.

Това беше Сийли. Ари никога не бе предполагала, че може толкова много да му се зарадва.

Чичо Денис не можеше да тича. Но Сийли можеше — чак от Административното крило. И Флориан и Катлин бяха прави: Сийли беше от Службата за сигурност, Ари го разбра в мига, в който Сийли се обърна към Инструктора.

— Чичо Денис, Флориан е действал прекалено бързо. Така казват. Пострадал, защото бил по-добър. Това е тъпо, чичо Денис. Можеше да загине. Загинали са трима души. Няма ли по-добри Инструктори?

— В момента чета доклада на Сийли. Дай ми малко време. Как е той?

— Адски го боли — отвърна Ари.

— Ако докладът го потвърди, ще се наложи да направим нещо. Искаш ли да останеш там през нощта? Налага ли се?

— Искам. С Катлин.

— Добре — без изобщо да спори, рече чичо Денис. — Непременно хапни нещо. Чуваш ли?

Понякога чичо Денис я изненадаваше. Ари се върна в стаята. Чувстваше се така, като че ли и тя е пострадала. Всичко бе вървяло толкова добре и после внезапно се беше объркало. И когато най-малко го очакваше, Сийли и Денис се държаха страхотно.

— Ще оправят нещата — каза тя на Катлин, защото очите на Флориан бяха затворени. — Току-що се обадох на чичо Денис. Мисля, че проблемът е на по-високо равнище от Инструктора. Според мен вие знаете прекалено много.

— Струва ми се, че имате право — отвърна Катлин. — Но това ме вбесява, сера. Постоянно ни повтарят, че сме малко по-добри, отколкото очакват. Напразно жертваха онези ази. Те не бяха най-добрите в Зелената казарма, но нямаше нужда да загиват. Живееха точно срещу нашата стая.

— По дяволите — каза Ари и седна. Беше ѝ студено и ѝ се гадеше, защото това, което правеха, не беше игра. Катлин имаше право още от самото начало.

IX

Флориан все още накуцваше, но вече се възстановяваше, когато отиде в обора заедно с Катлин, Ейми и другите деца. Ари го наблюдаваше, видя как грейна лицето му, когато зърна Кобилата и бебето — двете бебета. Това на Ари със светла грива и опашка, другото тъмно — дъщерята на Коня.

— Вижте я! — възкликна Флориан, потупа Кобилата по хълбока, после я прегърна през шията. Което адски впечатли децата. Освен Катлин, разбира се, която знаеше, че Флориан не се страхува от конете.

Кобилата го заслужаваше, помисли си Ари. Кобилата бе станала майка и на двете бебета, онова, което беше родила, и другото, което бе нейна генетична сестра, макар че не го разбираше, просто беше добра и се грижеше и за двете.

— Ужасно е голяма — каза Ейми.

Беше странно най-после да се появят заедно, но Ари им бе казала, че може да ходят заедно на някои места, например да гледат новите бебета, без да разкриват на никого, че са приятели, също както можела да купува разни неща за хората и да не показва на чичо Джиро, че се вижда с тях другаде, освен на партита. Анди не беше от Дома, така че нямаше да издаде нищо, нито азите от обора.

След инцидента децата гледаха на Флориан и Катлин по друг начин — Ари ги бе накарала да разкажат на другите какво се е случило на Учението — нямало нищо лошо, обясни на Флориан и Катлин тя, защото те били граждани и живеели в Дома, освен Сам, а Сам беше приятел. И Флориан бе започнал, но стигна до момента в коридора и после не си спомняше нищо, затова трябваше да продължи Катлин, за болницата и всичко останало.

За пръв път някой от двамата казваше на децата повече от едно-две изречения. Човек трудно можеше да накара Катлин да разкаже нещо, но щом загрееше, тя бълваше достатъчно кървави истории, за да прикове вниманието им, и съвсем внезапно децата, изглежда, решиха, че Флориан и Катлин са истински, че са виждали мъртви хора и че наистина могат да правят онова, което твърдяха.

Всъщност, помисли си Ари, не че някога се бяха съмнявали в нея, но нямаше начин да разберат какво е да вървиш по коридор към Враг, да носиш експлозиви, които, слава Богу, не бяха избухнали... или дори че има Врагове, които могат да се появят на територията на Рисюн и да се опитат да взривят нещо или да застрелят хора.

Те започнаха да се чудят защо, това бе една от промените. Искаха да знаят какво става в Съвета и защо хората се опитват да й отнемат нещо в съда. И й задаваха въпроси, на които Ари не можеше да отговори.

— Все още и аз не знам — каза им тя. — Освен че има хора, които не искат да се раждат ази и се мъчат да затворят Рисюн.

— Ние не правим само ази — отвърна Сам.

— Флориан и Катлин не биха искали да ги няма — прибави Ейми.

— Може би пак щяха да се родят — рече Ари, — но щяха да ги отгледат като граждани. Това нямаше да им хареса.

— Наистина ли? — попита ги Ейми, защото вече бяха започнали да се обръщат към тях, без да задават въпросите на Ари.

— Нямаше — потвърди Флориан съвсем тихо, а Катлин поклати глава. Ари знаеше, че Флориан е прекалено учтив, за да им каже онова, което бе казал на нея: че не харесва повечето граждани, защото били малко мудни с някои неща. И Катлин беше прибавила, с прозорливост, която изненада Ари, че според нея гражданите били създали азите за неща като Службата за сигурност, защото знаели, че не могат да си вярват помежду си достатъчно.

— Харесва ли ви да сте ази? — осмели се да попита Стейси.

Флориан малко се засрами и само кимна.

— Намирам го за секси — беше казала Мади в училище, когато Флориан и Катлин не можеха да я чуят. — Ще ми се да беше мой. — И се бе изкискала.

„Радвам се, че не е“ — бе си помислила Ари.

Флориан беше толкова стегнат и красив в черната си униформа, че ако не го сравняваше с височината на Кобилата, човек щеше да го помисли за възрастен. Флориан и Катлин можеха да те накарат да завиждаш, че не изглеждаш и не се движиш така.

Защото гражданите не се грижеха за себе си по същия начин, помисли си Ари, ядяха прекалено много и прекарваха прекалено много

време седнали, признай го, каза си тя, природата е създала очите на Ейми такива, че се налага корекция, не е дала много ум на Мади и е направила Томи съвсем обикновен на вид.

Докато Флориан и Катлин бяха толкова блестящи в онова, което правеха, че ги бяха прехвърлили в Службата за сигурност на Дома, защото просто бяха по-добри от предшествениците си — защото били обучени след Войната, бе казал Денис, с помощта на съвременни методи, които ги карали да работят по-усърдно и да използват целия си потенциал.

Ари страшно се радваше, че Мади не притежава техните Договори. Страшно се радваше, че Мади няма никакъв шанс да ги раздели, защото вече съзнаваше, че за тях това е въпрос на живот и смърт.

Мади имаше право. Флориан беше адски привлекателен. На Ари страшно ѝ се искаше да направи с него точно това, което искаше и Мади.

И Мади дори нямаше да има представа защо Ари не може да го направи.

Адски ѝ се искаше Ари Старша да е в състояние да разговаря с нея, защото бе попитала База едно дали Ари знае нещо за това, че Флориан е в болница или дали може да прави секс със своите ази, ако са от Службата за сигурност. Но База едно ѝ отговори, че няма такава информация.

Беше толкова отчаяна, че дори се чудеше дали да не зададе този въпрос на Сийли. Но даже сексът не можеше да я направи чак толкова отчаяна.

Все още.

Х

На дванадесетия ѝ рожден ден имаше голямо парти — танци в Развлекателната зала с всички рисюнски деца между девет и двадесет години. Чичо Денис се извини и каза, че имал работа, но той просто мразеше музиката.

Денис пропускаше много, защото Катлин се научи да танцува. Тя схвана идеята за музиката — всичко било заради повторението, каза Ари, когато Катлин се озадачи от танците: вариациите били част от целия номер.

Флориан нямаше проблем със стъпките — ала беше прекалено стеснителен, за да се прави на шут пред публика. Това бе най-странното: именно Катлин впечатли всички, като се опита да научи Сам на стъпка, която той не можеше да схване — ази с гражданин на дансинга. Всички ги зяпнаха, не ядосани, просто удивени, и Катлин, с черна дантелена блуза, която скриваше само точно каквото трябва, и черни копринени панталони, които подчертаваха стройните ѝ бедра, усмихнато направи три-четири стъпки и показа какво можеш да направиш, ако си в състояние да изолираш отделни мускулни групи и да се движиш в такт с музиката.

След това всички момчета в залата искаха да танцуват с нея и това бе адски забавно, защото всички момичета не знаеха дали да ревнуват от ази.

Мади Щрасен се хвърли към Флориан и го покани, после започнаха да го канят и другите момичета, а малкото по-големи деца, които имаха ази на своя възраст, се заеха да им показват стъпките.

— Знаеш ли — каза на закуска чичо Денис, — има ази, които могат да пострадат. Наистина трябва да си по-внимателна.

— Но никой не пострада. Някои танцуваха, други не, но никой не блъскаше никого. Флориан каза, че Катлин го намирала за интересно. Тя трябваше да ме охранява, нали? И не е толкова контактна, колкото Флориан. Но може да подражава на всякакви движения и да имитира всеки. Така че страхотно се забавляваше. Никой дори не усети какво прави. Искаш ли да знаеш какво ми каза?

— Какво?

— Каза, че всички били адски уязвими в равновесието си. Че можела да очисти всеки от тях само с лакът.

Чичо Денис се задави с портокаловия си сок.

XI

Пак инжекции. Те предизвикаха цикъла ѝ. Ари се закле, че ще го върне тъпкано на доктор Иванов. Позвъняване на вратата му през нощта и бам, подарък от Флориан.

Навярно вече ѝ беше източил достатъчно кръв, за да я прелее на половината Новгород.

— Искам нов лекар — каза тя на чичо Денис.

— Защо? — попита той, докато четеше докладите си на вечеря: единственото време освен закуската, когато го виждаше.

— Защото ми писна да ме бодат с игли. Ще получа анемия.

— Скъпа, това е изследване. Започна с раждането ти и резултатите са много ценни. Просто трябва да се примириш. Няма значение кой е лекарят ти, а и ще нараниш чувствата на Петрос. Знаеш, че много те обича.

— Усмивва ми се страшно мило точно преди да ми даде нещо, от което ми се повръща.

— Знаеш ли, трябва да внимаваш, скъпа. Гласът ти издава какво става с цикъла ти. Не бива да го показваш пред хората.

— Не знам защо не бива! Не знам защо не го показват по, новините! Защо не дадеш на информационните служби записите от спалнята ми? Басирам се, че ако поработя по въпроса, мога страшно да ги възбудя. И съм сигурна, че на техниците от Службата за сигурност ще им хареса!

— Кой ти каза, че те записваме? Това е система за сигурност.

— Флориан и Катлин са от Службата за сигурност, забрави ли?

Чичо Денис остави докладите си и внезапно стана съвсем сериозен.

Тя също. Нямаше намерение да повдига този въпрос. Засега. Докато не откриеха още някои неща. Но го беше извадила от равновесие.

Чудесно.

— Скъпа, добре... да. Има записи. Те постъпват в архива, никой няма достъп до тях. Просто са исторически документи.

— За това, че имам цикъл?

— Ари, не бъди груба.

— Мисля, че вие сте груби! Мисля, че се отнасяте с мен адски грубо! Искам да изключите тази система, чичо Денис! Искам да я изключите, да унищожите записите, искам Флориан и Катлин да демонтират цялата уредба, чак до контролния пулт.

— Божичко, колко са наблюдателни!

— Адски си прав, мамка му.

— Ари, недей да ругаеш. Не си достатъчно голяма.

— Искам да махнете системата! Искам да изгорите записите! Искам да се преместя в своя апартамент, искам Флориан и Катлин да получат достъп до всички контролни пултове във всички секретни стаички на Службата за сигурност!

— Ари, скъпа, успокой се. Ще наредя да я изключат.

— Как ли не! Просто ще преместиш пулта някъде другаде, където си мислиш, че Флориан и Катлин няма да го открият.

— Хм, значи ще имаш проблем, нали? Трябва да ми повярваш.

— Не, няма, защото ще разбера, ако продължавате да ме записвате.

— Как?

— Няма да ти кажа. Попитай Сийли. Убедена съм, че може да ти обясни.

— Ари, скъпа, смяташ ли, че можеш да се поуспокоиш и рационално да обсъдим проблема, или просто ще приемем, че Сийли все още е малко по-напред от Флориан? Ако исках да продължа наблюдението, въпреки волята ти, разбира се. Оценявам факта, че вече не си малко момиче. Знам, че имаш всички основания да не желаеш да те записват в спалнята ти. Достатъчно е, че повдигаш въпроса. Няма никаква полза от такова проучване, защото обектът играе за пред камерите. Така че наблюдението ще престане, но не защото си в състояние сама да демонтираш системата, а защото от нея вече няма никакъв смисъл.

— Искам да изгорите записите!

— Съжалявам, дори ние нямаме достъп до тях. Те са в архива, под онази планина, и ще останат недостъпни, докато данните ти са активни в компютъра на Дома.

— Искаш да кажеш, докато съм включена ли?

— Не, докато си активен граждански номер във файловете. Докато си жива, скъпа. А после няма да те интересува дали някой гледа запис на едно дванайсетгодишно момиче по бельо, нали?

— Ти си виждал тези записи!

— Не съм, аз познавам момичето, това е напълно достатъчно. Записите ще престанат. Флориан може да провери, ако искаш, може лично да демонтира устройството, като внимава, надявам се, да не повреди останалата система.

— Днес.

— Днес. — Чичо Денис придоби много разтревожен вид. — Ари, много съжалявам.

Преструваше се. Работеше я. Както бе Изработил цялата ситуация и сега се опитваше да я накара да му повярва. Както тя го беше Изработила.

Навярно бе достатъчно добър. Ако Сийли беше по-напред от Флориан, чичо Денис все още бе по-напред от нея. Може би.

Но и тя можеше веднага да го изработи, като използва факта, че е разстроена, и продължи играта достатъчно дълго, за да го остави да ѝ приложи Номера, дори няколко пъти, така че да си помисли, че се е Вързала.

После можеше да направи онова, което той се опитваше да я накара да направи, и да види докъде ще доведе, без да бъде водена.

— Съжалявам, Ари.

Тя гневно го погледна.

— Ари, моментът е много неподходящ. Нали си чула, че внасяме законопроект да получиш специалния статус на първата Ари?

— Да.

— Ще го гласуват. Няма да има проблеми. Центристите не са в състояние да попречат.

— Това е чудесно, нали?

— Това беше едно от нещата, които съдът не ти прехвърли автоматично. Сега ще получиш и него. Ще имаш всичко. Рисюн много се гордее с теб.

„Ласкателство, ласкателство, чичо Денис.“

— След няколко години ще станеш самостоятелна. Ще напуснеш този апартамент и ще се пренесеш в своя. И аз няма да съм с теб: пак

ще стана дебел стар ерген и ще те виждам главно на работа и на партита.

Говореше лоши неща за себе си — хумор, опитваше се да я накара да си помисли, че той ще ѝ липсва.

Щеше да ѝ липсва. Затова не биваше да се привързва към хората, не и когато бяха като чичо Денис.

Тя не отговори. Просто го остави да продължи.

— Безпокоя се, Ари. Ужасно се надявам, че съм се справил добре с теб.

Опитваше се да я уплаши. Опитваше се да ѝ намекне, че нещо ще се промени. Поредното събитие като онези с маман. По дяволите.

„Надявам се да Изчезнеш, чичо Денис.“

Това не беше съвсем вярно, но чичо Денис играеше нечестно и тя нямаше намерение да покаже колко я вбесява.

— Разбираме се добре — каза Ари.

— Аз много те обичам.

„Господи. Наистина преиграва.“

— Ари? Ядосана ли си?

— Естествено.

— Съжалявам, миличка. Наистина. Някой ден ще мога да ти обясня защо вършим всички тези неща. Но не сега.

„О, ето я клопката, нали?“

— Знаеш, че майката на Ейми ви покани с Флориан и Катлин да отидете тази вечер у тях.

— Не знаех. Не.

— Както и да е, покани ви. Защо не отидеш?

— Защото се чувствам отвратително. А и Ейми не ми е казвала нищо.

— Това е изненада.

„Как ли не!“

— Мисля, че учиш прекалено усърдно. Една вечер навън ще ти се отрази много добре.

— Не искам да ходя никъде! Чувствам се отвратително! Искам да си легна!

— Наистина смятам, че трябва да отидеш у Ейми.

— Няма да отида у Ейми!

Чичо Денис изобщо не изглеждаше доволен и понечи да се изправи.

— Ще се обадя на доктор Иванов. Мисля, че наистина е възможно да ти е дал нещо, което те безпокои. Навярно ще може да ти прати нещо.

— Глупости! Не искам повече инжекции, не искам повече кръвни проби, не искам повече камери в спалнята си, не искам повече хората да си играят с мен!

— Добре, добре. Край на лекарствата. Ще поговоря с Петрос. — Той се намръщи. — Наистина съм разстроен, Ари.

— Не ми пука. — Тя стана. Олюляваше се от гняв. Бе изгубила самообладание. Напълно. Мразеше това усещане, мразеше всичко онова, което правеха с нея.

— Наистина съм разтревожен — каза чичо Денис. — Ари... тази вечер ще използваш компютъра, нали?

— Какво общо има това?

— Просто... когато го включиш... не забравяй, че те обичам.

Това я поразя. Чичо Денис да каже „обичам те“? Това бе Клопка, определено.

Заболя я, защото това беше най-гадният удар.

— Естествено — лаконично отвърна Ари. — Отивам си в стаята, чичо Денис.

— Хормони — също толкова лаконично каза той. — Това са хормони. Пубертетът е гадост. Ще се радвам, когато го изживееш. Наистина.

Тя излезе и Флориан и Катлин мигновено се появиха на прага на стаята си.

Лицата им питаха: „Какво става?“.

— Добре съм — каза Ари. — С чичо Денис обсъдихме проблема със записите. Утре сутрин ще демонтирате устройството.

— Чудесно — смаяно отвърна Флориан.

— Отивам си в стаята — рече тя. — Добре съм. Не се безпокойте за мен. Всичко е наред.

— База едно — каза Ари. — Има ли съобщение?

— Няма съобщения — отговори по Монитора База едно.

Не го беше очаквала.

— База едно, какво има в системата?

Екранът се освети. Тя се приближи до бюрото. Очакваше я само едно нещо.

Обичайното седмично актуализиране. Втората седмица на април 2290 г.

Ари седна пред екрана. Ръцете ѝ трепереха. Това я ужаси, без да знае защо. Но тук имаше нещо. Нещото, което искаше Денис, бе в тази седмица, в тази година.

Втората седмица на април.

Втората седмица на април. Преди пет години.

Ари бе на детска градина. На пясъчника. Беше си тръгнала за вкъщи.

— Първа част.

Текстът се появи на екрана.

„Олга Емъри.

Починала на 13 април 2290 г.“

Ари Старша бе ходила на детска градина. Когато чичо ѝ Джофри беше отишъл да я вземе и да ѝ съобщи новината.

— По дяволите! — извика тя, скочи, хвана първото нещо, което ѝ попадна подръка, и го хвърли. По леглото се пръснаха химикалки и чашата се удари в стената. Ари грабна вазата, запрати я към огледалото и двете се пръснаха на парчета.

Катлин и Флориан се втурнаха в стаята.

Тя седна на леглото, взе Пухчо и започна да гали рошавата му козина. Повръщаше ѝ се.

— Сера? — попита Флориан.

Двамата с Катлин коленичиха до леглото. Тя бе чутила разни неща и трябваше да я мислят за луда. За тях това беше невероятно страшно, бе страшно и за нея, защото ги беше накарала да дойдат толкова близо, когато вече бе притисната в ъгъла. Знаеше колко са опасни. И не можеше да вярва на нищо.

— Сера? — каза Катлин и се изправи до нея, просто се изправи, мускулеста и силна, и я докосна по рамото. — Сера, има ли Враг?

Можеше да удари Катлин с лакът. Ари обмисли тази възможност. Катлин го знаеше, разбира се, Флориан постави ръка върху нейната на ръба на леглото.

— Сера, какво ни е? Случило ли се е нещо?

Тя протегна другата си ръка и докосна тази на Катлин. Флориан седна на леглото от другата ѝ страна и тя си пое дъх, спусна ръка зад гърба на Катлин и дланта ѝ намери тази на Флориан. Пухчо падна. Ари не го вдигна.

— То са отпратили маман — каза тя, — защото майката на Ари е умряла.

— Какво, сера? — попита Флориан. — Какво искате да кажете? Кога е умряла?

Същия ден. Когато Ари е била на същата възраст. Чичо ѝ дошъл да я вземе. Точно както чичо Денис дойде да вземе мен. — От очите ѝ бликнаха сълзи и закапаха в скута и, но тя не плачеше, поне не го усещаше, сълзите просто течаха. Аз съм клонинг. Не само генетичен. Аз съм като вас. Пълно копие.

— Това не е толкова лошо — отвърна Катлин.

— Те са отпратили маман, пратили са я на дълго пътуване със скокове, тя се е разболяла и е умряла, Катлин, умряла е, защото те са искали така!

Катлин се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— Записите.

Ари си спомни и рязко пое дъх, опита се да мисли.

Текстът на екрана пред тях престана да се движи.

— Ари, провери База едно — каза Мониторът.

Тя се задъха. И се вкопчи във Флориан и Катлин.

— Ари, провери База едно.

Чичо Денис бе знаел какво ще се случи.

Чичо Денис не беше искал да се включва тази вечер. Върви у Ейми, бе казал той.

После ѝ каза да провери компютъра.

— Ари, провери База едно.

— База едно, но дяволите! — Тя се отскубна от Флориан и Катлин. Беше Необичайно, че чичо Денис и Сийли не бяха дошли да видят какво става, когато счупи огледалото. И после си помисли, че изобщо не е необичайно.

Не и след като стаята се наблюдаваше.

Тя седна на терминала.

„Ари — пишеше на екрана. — Тук е Ари Старша. Вече си получила актуализацията. Вече знаеш някои неща, за които може да не

си се досетила. Разстроена ли си?“

— Не, разбира се. — Ари усети, че Флориан застава до нея. Тя хвана ръката му и силно я стисна. — Продължи, Ари.

„Достъпът ти е актуализиран. Вече няма да се движиш със закъснение във времето. Данните до 13 април 2295 г. са на твое разположение.“

Ари стисна рамото на застаналата от другата ѝ страна Катлин.

— Продължи, Ари.

„Тогава бях на дванадесет години. Актуализациите ще продължават ежеседмично, както и досега.

Лека нощ, Ари.“

Тя продължи да стиска, докато не я заболяха пръстите, после осъзна какво прави и отпусна ръка.

— Изключи — каза Ари. И се разтрепери.

Катлин я потупа по рамото и ѝ направи знаци с ръка: „Утре, навън“.

Флориан възрази: „Тази вечер. Ще изключим наблюдателното устройство.“

Тя поклати глава: „Не“.

И ги хвана за ръцете.

Знаеше, че във файловете има още пет години информация. И имаше представа каква.

Точно каква.

„По дяволите. По дяволите. По дяволите.“

Службата за сигурност продължаваше да записва.

— Флориан — каза Ари, — Катлин, отиваме в Службата за сигурност. Веднага.

Катлин ѝ направи знака за Сийли.

— Няма да ни спрат. Вземете си нещата. Хайде. Отиваме да сложим край на това нещо. Чуваш ли ме, чичо Денис?

Той не отговори, разбира се.

Ари отиде да си измие лицето, докато Флориан приготви малкия си сак с инструменти. Докато Катлин вземе каквото ѝ трябва. Включително парче тънка тел.

Излязоха в дневната. Чичо Денис четеше на масата. Както обикновено.

Той я погледна.

— Отиваме в Службата за сигурност, в случай че си го пропуснал — каза Ари.

— Ще ги предупредя — отвърна чичо Денис. — Недей да чупиш нищо, Флориан.

Сийли го нямаше. Може би наблюдаваше от кабинета си.

Тя много дълго гледа чичо Денис.

— Както и твоята маман — каза чичо Денис, — аз се опитвах да ти помогна.

— Те могат да те убият.

— Да. Знам. И ти го знаеш. Можеш да го направиш по всяко време, ако решиш. Налага се да поемаме такива рискове. Защото съм твой приятел. Не чичо. Бил съм твой приятел през целия ти живот. Ти си Ари. Едната и другата. Това е въпросът. Нито една от вас не е предала другата. Всъщност ти си онази, която направи всички тези неща — в съвсем пряк смисъл. Помисли.

— Ти си луд! Всички в този Дом са луди!

— Не. Върви в Службата за сигурност. Ще им се обадя. Тази вечер достъпът ти значително се актуализира. Имаш истинска власт за някои неща. Не си длъжна да живееш тук. Можеш да се пренесеш в апартамента си, ако искаш. Той ще е много голям за едно малко момиче и двама ази. Но ключът е у теб. Ако искаш, върви, можеш. Флориан има достъп до системата за сигурност. А можеш и да се върнеш тук, когато свършиш. Или да отидеш у Ейми. Майка ѝ няма да те разпитва.

— Всички в Рисюн ли знаят коя съм?

— Разбира се. Всички познаваха първата Ари. А ти се появи, поне на хартия, в деня на нейната смърт.

— Върви по дяволите!

— Същият гняв. Но тя можеше да го овладява. Можеше да го използва, а не да го оставя той да използва нея. В онези файлове има много от историята на Сайтин. От историята на Рисюн. Много неща, които твоето образование просто... избягваше. Досега. Имало едно време един мъж, който можел да вижда бъдещето. Той започнал да се опитва да промени живота си. Но това било неговото бъдеще. Някой ден ти ще знаеш своето — стига да го искаш. Помисли за това.

— Отсега нататък няма да правя каквото ми казваш.

— Запитай се защо пет години. Защо не шест? Защо не четири? Попитай компютъра какво се е случило на тринайсети април две хиляди двеста деветдесет и пета.

— Ти ми кажи.

— Можеш и сама да провериш. Имаш достъп.

— Искам всичките ми вещи да бъдат пренесени в моя апартамент.

— Чудесно. Кажи на Домакинската служба. Ще го направят утре сутрин. Най-добре вземи поне най-нужното — за апартамента, в който отиваш. Или го купи. Магазинът е отворен денонощно. Ако ти трябва нещо, например съвет за това как да се справяш с писмените си работи, за каквото и да е, просто ми се обади. Нямам нищо против да ти помагам.

— Ще се справя.

— Знам, че ще се справиш, скъпа. Ако мога да ти помогна, с удоволствие ще го направя. Флориан, Катлин, не й позволявайте да се нарани. Моля ви. И си вземете пижами.

— По дяволите, чичо Денис...

— Скъпа, някой трябва да се грижи за тези неща. Обикновено се грижа аз. Искаш ли да отидеш в своя апартамент, или искаш да се върнеш и да поживееш тук още малко, докато научиш какво е нужно, за да имаш собствено жилище?

— Не. Не искам. Ще се справя.

— Ще ти пратя прислуга. Те не могат да влязат там. Но ще наредя пред вратата да те чака пакет и утре ще ти пратя багажа. Практични неща, Ари. Ще ти попълвам формулярите за провизии и бюджета ти, трябва да го правиш, иначе счетоводството ти ще се обърка. Ще ти давам копия, за да знаеш как да го въвеждаш в Базата си.

— Благодаря.

— Аз ти благодаря, Ари. Благодаря ти, че си толкова разумна. Това е различно от Ари Старша, разбери. Тя е била на четиринайсет, когато е напуснала този апартамент. Но ти също малко изпреварваш графика си. Моля те. Грижи се за себе си. Ще ме целунеш ли?

Ари се вцепени. „Напуснала този апартамент.“ Тя потисна пристъпа на гадене. И поклати глава.

— Не сега. Не сега, чичо Денис.

Той кимна.

— Тогава някой друг път.

Ари стисна зъби и даде знак на Флориан и Катлин.

АРХИВ: ПРОЕКТ „РУБИН“

СТРОГО СЕКРЕТНО

ДА НЕ СЕ КОПИРА БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ

НА КОМИСИЯТА №768

СЪДЪРЖАНИЕ: КОМПЮТЪРЕН ТРАНСКРИБИРАН ФАЙЛ

№5998, СЕР. №1

ДЕНИС НАЙ/КАТЛИН II

ЕМЪРИ/ЕМЪРИ II/ФЛОРИАН II

14.4.2418:00:48

АЕ2: Монитор, тук е Ари Емъри. Флориан и Катлин са с мен. Разпечатай всичко, постъпило от последното ми включване.

Б1: Има две съобщения.

Добре дошла в собствения си дом. Ако се уплашиш и искаш да повикаш мен или Службата за сигурност, моля те, не се колебай. Но тук си в пълна безопасност. Довери се на Флориан и Катлин. Слушай съветите им, когато се отнася за твоята сигурност.

Утре се отбий в офиса, ако си в настроение. Трябва да научиш ужасно много неща. Оставям те, защото не си дете и няма да предизвикаш конфликт между своята и моята охрана. Аз все още бих заложила на Сийли, но наистина не искам да се стига дотам.

Към домакинския ти списък ще бъдат приложени стандартните препоръки на Службата за сигурност. Дай ги на Катлин и Флориан. Те ще ги разберат. Сигурно нямат нужда от тях, но проверката никога не е излишна, дори при опитен персонал.

Не пускай Домакинската служба вътре в отсъствието на Флориан и Катлин. Сийли винаги ги контролираше, в случай че не си забелязала.

Прибери яйцата в хладилника и веднага използвай шунката: вече трябва да се е размразила. Нямаше да ти пратя бързо развалящи се продукти, но иначе нямаше да имаш нищо за закуска. Пращам ти и кутия какао.

Вече отговаряш сама за всичко. Но ако ти дойде прекалено тежко, моля те, обади се или се отбий в офиса.

Сега трябва да имаш собствен офис в Първо крило. Няма да ти трябва, но след като този апартамент се използва, ще имаш поне една секретарка и един сътрудник, които можеш да поискаш от администратора на Първо крило Яни Шварц. Направи го, иначе ще изгубиш ценно време от учебните си занимания, за да попълваш тъпите ни формуляри, които, съжсаявам, са абсолютно необходими. Определил съм ти офис в 1–244 и ще трябва да го съгласуваш с охраната на Първо крило. Дай на Флориан да прочете и техните препоръки.

Увеличавам, личните ти средства на 10 000 кр. месечно. Това може да ти се струва цяло богатство, но трябва да плащаш 1200 на месец за офиса и 5000 за секретарката и сътрудника. Останалите бързо ще изчезнат, повярвай ми, така че ще трябва да внимаваш. Разбира се, ще ти помагам, когато имаш нужда от нещо специално: но трябва да усвоиш добри навици.

Секретарката ти може да се занимава с кредитната ти сметка, но не бива да има достъп до някои неща. Нека Флориан и Катлин поговорят със Сийли.

Системата за сигурност на първата Ари все още е в База едно: за Бога, недей да я демонтираш, докато не измислиш по-добра. Флориан ще ти обясни, че има известен проблем: тя беше там, когато други хора, главно аз, имахме достъп до някои ключови думи. Но е по-добре, отколкото да нямаш нищо.

Прочети препоръките за противопожарните изходи и процедурите при буря. Твоята зона е под специална охрана, но трябва да научиш някои конкретни неща.

Просто чети всичко, което ти пращам, и го предавай на Флориан и Катлин, ако е свързано с безопасността.

И те обичам. Всичко е много по-сложно, но се радвам, че беше тук, и ще съм повече от щастлив да се върнеш при мен. Много пъти съм влизал в конфликт с Ари Старша. Но бяхме приятели. И винаги ще остана твой приятел.

Всичко в апартамента е точно така, както го остави твоята предшественичка в деня на смъртта си. Естествено, ти ще изхвърлиш, много дрехи. Модата се променя. Опаковай каквото не искаш и уведоми Домакинската служба да го вземе.

До четиринадесетата си година ще можеш да влизаш с картата си в моя апартамент. Дотогава има само още две години. Струва ми се невъзможно.

И бъди добра. Моля те, редовно ходи на лекар: това е важно за здравето ти, и не забравяй, че твоята маман много държеше на това, така че не съм само аз. Все още имаш задължения, както всеки, който живее в Рисюн, и фактът, че си самостоятелна, не те извинява, само те натоварва с повече, включително това да се подчиняваш на правилата за възрастните. Ще прибавя задължението да спазваш учебното си разписание. Съобщил съм на База едно, че си изключително зряла и отговорна. Моля те, не ме изкарвай лъжец.

Обичаха те ужасно много хора. Най-много те обичаше Джейн. Не ти писа, защото смяташе, че така ще е най-добре за теб — знаеше, че ще настъпи момент, в който трябва да пререже пъпната връв и да те пусне за твое добро. Аз също го знам. Затова ти желая успех, но тъй като си само на дванадесет и този апартамент е много голям, а Рисюн още повече, въпреки това ще се притеснявам и ще продължавам да се грижа за теб. Знам, че си много по-голяма от реалната си възраст и че можеш да разчиташ на База едно, което не е малко. Ти се справи с лабораторните изисквания и финанси, с репортерите и лабораторното разписание, през всички тези години живя сред системи за сигурност и според правилата на Дома и имаш двама също толкова опитни другари. Вярвам, че тримата ще се справите в кризисни условия. От друга страна, не съм сигурен, че няма да забравите фурната в кухнята включена или да оставите напоителната система в градината да прелее. Ари, колкото и да мразиш досадните подробности и да ме обвиняваш в маниакален педантизъм, пак ти напомням, че чаршафите са чисти само ако не забравяш да ги пращаш за пране.

Ако бяхме в Новгород, никога нямаше да мога да се съглася с преместването ти, но също като Службата за сигурност, Домакинската служба е в състояние да се справя с кризи. Сигурен съм, че грешките ти ще ми бъдат докладвани. Мой Дом е самият Рисюн и ти просто реши да се преместиш в една от другите му Стаи.

Ще ти обясня още нещо. Аз те насърчих да се пренесеш: направих го, когато те доведох тук и ти казах, че този апартамент ще е твой.

И двамата знаем колко си разгневена, но Флориан и Катлин не знаят, Сийли също. Вярвам, че си достатъчно емоционално зряла, за да разбираш, че заплахата за сигурността ти е съвсем реална и че наистина си способна да даваш заповеди, които твоите другари ще изпълняват, защото са длъжни. Повтарям, те ще изпълняват заповедите ти и дори ще убиват, ако им наредиш, независимо дали тази заповед е резултат от зряла преценка.

Показах ти този апартамент, защото смятах, че някой ден ще имаш нужда от това място, отдушник във все по-несигурна и непредсказуема ситуация. Ти си много по-зряла и опитна от много възрастни и живееш в система на наблюдение, намеса и следене, която подлага на стрес азите, но с емоционален опит и стабилност на дете в пубертет. Страхувах се от тази експлозия. И се зарадвах от посоката, която прие. Това не е безпрецедентно. Аз подготвих всичко. Както сама ще се убедиш.

През 2295 г., когато първата Ари била на твоята възраст, аз все още не съм бил роден. Джиро е бил на четири години. И двамата не помним онази година, но Джиро си спомня, че когато бил на пет, първата Ари и нейният настойник Джофри Карнат се скарали пред всички на новогодишното тържество. Самият Джиро не помни какво са говорили. Джейн Щрасен твърдеше, че се скарали, защото Ари се появила гримирана, но това едва ли е било повод за скандал. Архивите показват, че на първи януари охраната трябвало да посредничи за решаването на сериозен проблем между Ари и Джофри, когато той наредил Флориан и Катлин да бъдат арестувани за три дни и Ари поискала необяснимо лечение, което навярно включвало упояване.

Както ще установиш, Джофри и първата Ари не са били записвани. Не знаем точно какво се е случило. Известно е, че Ари

поискала стаята ѝ да се заключва. Години по-късно тя ми каза, че Джофри си позволявал непристойно държане с Флориан. Провери какво означава това, ако не го разбираш. Ари определено е изяснила нещата. Но докато отначало отношенията ѝ с Джофри били приятелски, кавгите им ставали все по-чести и накрая се стигнало до Семеен съвет, на който Ари получила собствено жилище.

Всичко това се сбъдна, нали? Не заради подобни отношения между мен и твоите хора, а защото ти растеш и се нуждаеш от повече свобода. Навярно така и трябва да бъде. Също като твоята маман, аз направих каквото смятах за редно. И те пуснах да си отидеш. Ние накърнихме достойнството ти и се надявам, че щом Джофри е получил прошка, след време ти ще простиш и на нас.

Ари се е преместила в много по-скромен апартамент: също като по-голямата част от Рисюн, това великолепно жилище е нейно дело. Но ти не наследяваш началото на живота ѝ. Наследяваш онова, което тя притежаваше в разцвета на своята власт и интелект. По-късно помисли за това.

Въди добра. И разумна.

Край на съобщението. Запис или изтриване?

АЕ2: Запиши. Остави това на дивана, Флориан. Чисто ли е?

Фл2: Да, сера.

АЕ2: Ще се получи разпечатка, която двамата трябва да прочетете.

Фл2: Да, сера. Разстроена ли сте, сера?

АЕ2: Нищо ми няма. Стига сте се тревожили за мен. Имаме работа. База едно, продължавай.

Б1: Второ съобщение.

Ари, тук е Ари Старша.

Добре дошла.

Подраняваш с две години.

Тази програма се самонастройва.

В шкафа в дневната има домакински запис. Ще ти трябва.

Сега си на дванадесет години. Програмата не предвижда тази възможност. Ще се отнася с теб така, сякаш си на четиринадесет.

Ще се разпечата списък на нещата, до които имаш достъп.

Ще се разпечатат препоръчителни записи.

Достъпът до База едно е прехвърлен от апартамента на твоя настойник. Наблюдението на Службата за сигурност е пренасочено към База едно.

Смъртоносните мерки за сигурност са изключени от съображения за твоята безопасност. Когато станеш на шестнадесет, ще имаш, възможност да ги активираш.

От База едно можеш да правиш проверка на всеки индивид. Искай Система за сигурност 10. Проверката няма да остави следи, достъпни на хора с по-малък достъп от теб.

Надявам се, да си щастлива тук. Вкусът ти може да не съвпада с моя, но почти всичко в този апартамент е истинско и ръчно изработено, от масите до вазите и картините по стените. Картините са оригинали и всъщност не са нито мои, нито твои. Те принадлежат на народа на Съюза и някой ден, когато има музеи, ще бъдат съхранявани там. Идват от Земята и първите космически кораби, от самото начало на Сайтин като човешки свят. Пази ги добре, каквото и да изпитваш в момента към мен: ако повредиш някоя от тях, значи си станала варварка и гените ми не са се комбинирали правилно в теб. Правото ти на достъп се определя от определени условия за отговорност и в зависимост от тях достъпът ти ще се разширява или ще бъде анулиран. Програмата може да пази и Рисюн, и самата себе си.

Все още не ме познаваш, както и не знаеш доброто и злото, до които си способна да стигнеш.

Аз се преместих в самостоятелно жилище, за да избягам от непоносимия живот при моя настойник, и тъй като по това време вече бях специална личност, получих някои права на пълнолетна. Продължих да поддържам връзки с настойника си. Никога не сме били близки, но щом ситуацията се стабилизира, видях, че той е просто човек с човешки слабости, някои от които значителни, но и е добродетели. Слабостите му се проявяваха късно. Те бяха от сексуален характер и няма да навлизам в подробности: сега твоят достъп обхваща периода до 2297 г. От базата ще научиш каквото ти трябва, навярно повече, отколкото би желала, и много се надявам твоят живот да е бил по-щастлив.

Каквото и да се е случило, независимо дали твоята раздяла с настойника ти е била приятелска, ти все още си малолетна дори на

четирнадесет и ще е глупаво от твоя страна да не съдействаш на Администрацията, докато не събереш достатъчно опит. Навремето аз нямаше да успея да се справя със ситуацията, ако не се бях обърнала към Службата за сигурност. Ако Службата за сигурност се е корумпирала, имаш сериозен проблем. Смяташ ли, че е така?

АЕ2: Не знам.

Б1: Ще се разпечата списък с предпазни мерки. Тази програма ще претърси цялата активна система на Дома и ще ти даде съвет за неща, свързани с теб и твоите права. Тази опция е възможна само в режим „Система за сигурност 10“, която може да чете данните на Службата за сигурност, но не и да бъде четена от тях.

Запомни: отрицателният или положителен резултат за всеки даден въпрос сам по себе си не означава нищо. Трябва да го интерпретираш в контекста на собствената си ситуация. Не забравяй, че всеки с по-висок достъп от теб може да въведе фалшива информация в системата на Дома.

Флориан и Катлин са оцелели и са с теб. Добре. В добра психическа и физическа форма ли са?

АЕ2: Да.

Б1: Вярваш ли, че лоялността им към теб е абсолютна?

АЕ2: Да.

Б1: Има ли обстоятелства, при които не биха ти се подчинили?

АЕ2: Не.

Б1: Внимавай с категоричните отговори. Искаш ли да обмислиш въпроса?

АЕ2: Не.

Б1: Програмата ги приема. Система за сигурност 10 може да коригира всяка оценка. Не позволявай на Флориан и Катлин да взимат записи без твой контрол, дори и за миг. Можеш да получаваеш техните опии с правото си на техен отговорник. Обясни им това. При никакви обстоятелства да не взимат опии, които не са получили от теб, и да не позволяват интервенция в твое отсъствие. Самата ти все още не си квалифицирана да извършваш тази процедура. Ще се разпечатат инструкции, които педантично трябва да спазваш. Прочети предпазните мерки и ги спазвай. Дори случаен звук може да им нанесе непоправими щети.

Техните инструкции са най-необходимите мерки за сигурност, които ще вземаш.

А сега назови онези личности в Рисюн или където и да е другаде, които искаш да бъдат проверени. Настоявам да започнеш с най-близките си приятели и известните си врагове и да прибавиш всеки друг, чието поведение смяташ за необичайно. Можеш да поправиш този списък със Система за сигурност 10. Програмата ще ти даде справка за всеки от тях.

Назови колкото искаш имена.

АЕ2: Флориан и Катлин. Ейми Карнат. Сам Уайтли. Доктор Джон Едуардс. Денис Най. Джиро Най. Мадлин Щрасен. Томи Карнат-Най. Джулия Щрасен. Доктор Петрос Иванов. Доктор Ирина Войковски. Инструктор Кайл ГК. ЗМД лаборант Анди ГА. Михаил Корейн.

Доктор Уендъл Питърсън. Виктория Щрасен.

Джъстин Уорик. Грант, другарят на Джъстин Уорик. Не знам обозначението му.

Б1: Отказ за Джъстин Уорик, Грант АЛЕКС, Джулия Щрасен. Правото ти на достъп не е достатъчно за техните данни.

Лица с по-висок достъп от твоя: Денис Най, Джиро Най, д-р Джон Едуардс, д-р Петрос Иванов, д-р Уендъл Питърсън, д-р Ирина Войковски, Михаил Корейн.

Ще бъдеш информирана при всяка промяна на съответното право на достъп.

Преди да свърша, ще ти кажа още нещо, което не разбирам. Моят настойник Джофри Карнат се държеше зле, но без съзнателно да ме наранява. Той разбираше моята ценност. Онзи, който те е създал, навярно съзнава твоята. Отношенията ни с Джофри бяха студени, но въпреки това бяхме близки и не разкривахме противоречията си дори в рамките на Дома, още по-малко извън Рисюн, защото това можеше да навреди на лабораторията.

База едно може да се свърже с място извън Рисюн: намираш ли се в опасност, с която не можеш да се справиш, сама?

АЕ2: Не. Струва ми се, че не.

Б1: Чрез Система за сигурност 10 База едно може да повика Службата за сигурност или Полицейските сили на Бюрото на науката. Тя ще повика и двете, ако регистрира тревожно повишаване

на гласа ти при ключова дума „помощ“. Фалшивата тревога може да доведе до сериозни последствия, включително политически, застрашаващи живота или статута ти. Никога не произнасяй напразно тази дума. Можеш да предизвикаш различни извънредни процедури чрез функцията за ключови думи на Система за сигурност 10.

Ако няма абсолютно никакъв друг начин да се свържеш с Бюрото на науката, за да поискаш статут на пълнолетна, използвай функцията „Помощ“. При обикновени обстоятелства е достатъчно да пратиш съобщение или да се обадиш по телефона на Службата за сигурност и Рисюн би трябвало да ти съдейства. Аз получих статут на пълнолетна на шестнадесет, като подадох обикновена молба до Бюрото на науката. Ти можеш да го направиш винаги, когато решиш, че трябва. Не те съветвам да подаваш молба преди шестнадесетгодишна възраст, освен ако не са застрашени животът или психическото ти здраве. Както вече би трябвало да знаеш, нормалната възраст за пълнолетие е 18.

Прекрати всички емоционални връзки с Денис Най.

Пази Рисюн: някой ден той ще е твой и ще ти даде власт да пазиш всичко друго.

Сега си на четиринадесет години. Бремето ще погребва всеки враг, когото не погребеш сама — стига да не допуснеш грешка, която да им позволи да погребат теб.

От мен ще получаваш най-сигурните съвети. Избрах те за своя наследничка. Грижа се за твоята психическа и физическа безопасност от сили, които след смъртта ми може да са укрепнали и които може да искат да се възползват от твоите способности. Не е разумно да вярваш в добронамереността на всички в Рисюн.

ΓΛΑΦΑ 10

I

Чичо Денис имаше право. Апартаментът беше огромен. Много тих и в същото време пълен със странни звуци — работещи двигатели, разширяващ се метал в тръбопроводите и тихи шумове, които можеха да са стъпки или дишане, макар че Мониторът щеше да сигнализира, ако регистрираше присъствие на живо същество.

Ако не го бяха повредили. Ако можеше да разчита на самата База едно.

Ари знаеше коя спалня е била на първата Ари. Гардеробите бяха пълни с нейните дрехи. Чекмеджетата също — пуловери, бельо, бижута — истински бижута. И миришеха на нея. Същият мирис, който излъчваше и нейният гардероб у дома — в апартамента на чичо Денис.

Откри и стаите, принадлежали на първите Флориан и Катлин. В техните гардероби имаше униформи, мъжки и женски униформи. С техните номера. И официални дрехи от коприна и черна дантела.

В чекмеджетата на бюрото имаше различни неща — пистолети, странни електронни устройства и жици. И лични вещи.

— Те са били По-големи — каза Катлин.

— Да — отвърна Ари и внезапно я побиха тръпки.

Постоянно чуваше звуците, тихия шепот на стаите.

— Хайде — рече тя и ги изведе от стаята на първата Катлин.

Като си повтаряше, че Мониторът ще реагира на натрапник.

Ами ако вече бе влизал някой?

Ами ако някой контролираше Монитора?

Върна се в спалнята на първата Ари, в самото дъно на апартамента. Взеха оръжията, които бяха открили, макар Катлин да предупреди, че не бивало да разчитат на толкова стари патрони. По-добре, отколкото нищо.

— Останете при мен — каза Ари, седна на леглото и потупа мястото до себе си.

Те се пъгнаха под завивките както бяха облечени, защото нощта им се струваше студена, и тя легна в средата на огромното легло,

леглото на Ари, с Флориан и Катлин от двете си страни, притиснати към нея, за да се топят или да топят Ари.

Тя затрепери. Флориан я прегърна отдясно и Катлин се примъкна още по-близо.

Не можеше да им каже нещата, които трябваше да знаят, например кой е Врагът. Вече не знаеше. Привиждаха ѝ се призраци. Беше чела старите книги. Страхуваше се от неща, които Флориан и Катлин дори не можеха да си представят.

Никой не бе спал в това легло от смъртта на първата Ари. Никой не беше използвал вещите ѝ, никой не бе отмятал завивките.

Цялата спалня миришеше на парфюм и мухлясала старост.

Знаеше, че е глупаво да се бои. Знаеше, че звуците навярно са свързани със затоплянето и охлаждането на металните тръби и с непознатите дървени подове. И с безбройните системи в този апартамент.

Беше чела По. И Джером. И знаеше, че призраци не съществуват. Това бяха неща, които принадлежаха на старата Земя, вярвала, че нощите са пълни с духове, изгарящи от нетърпение да докопат живите.

Те нямаха място в толкова модерна среда, толкова далеч от старата Земя, където имаше адски много мъртъвци: Сайтин бе нов и това бяха само приказки и глупости.

Освен в мрака около светлите им стаи, в необяснимите шумове, във включването и изключването на разни неща — обичайната работа на Монитора.

Искаше ѝ се да попита Флориан и Катлин дали изпитват нещо такова със своя азиначин на възприемане на света: една част от нея се чудеше дали гражданите могат да усещат призраци заради нещо в гражданските психомодели — оттенъци на стойност, казваше нейният инструктор. Поточно мислене.

На което Флориан и Катлин бяха способни, ала едва сега се учеха да го правят.

Което означаваше, че ако им каже за призраците, те могат ужасно да се обезпокоят: Катлин толкова буквално приемаше всичко, Катлин безпрекословно ѝ вярваше, и ако започнеше да говори за това, че Ари е мъртва и все още витае на това място...

Лоша идея.

Тя се зави до брадичката и Флориан и Катлин се притиснаха към нея, топли, зависими и неизмъчвани от диво въображение, въпреки че Катлин държеше пистолета си под одеялото, което би трябвало да я прави по-нервна, отколкото нощните шумове.

Всичко ѝ се струваше нереално. Чичо Денис я бе предизвикал да изпълни закана си, точно това беше направил, и се надяваше, че тя ще се провали и ще се върне при него.

База едно обаче се бе променила. Постоянно повтаряше, че Ари е на четиринадесет. Оплакваше се от ниските резултати от тестовете ѝ. По дяволите, тя беше на дванадесет, дванадесет, дванадесет.

И сега не знаеше дали още да вярва на База едно и в каква посока тласкат живота ѝ.

Като ѝ дават свобода. Пълно безумие. Бяха ѝ дали свобода и можеше да не слуша База едно, можеше да не ѝ обръща внимание, можеше да не чете данните, можеше да не научи какво се е случило с Ари Старша между седем и четиринадесетгодишна възраст, това бяха седем години, по дяволите, които тя трябваше да прескочи.

Искаше да си остане дете, искаше да се грижи за Кобилката, да играе с приятелите си, да се забавлява и да е просто Ари Емъри, просто Ари никоя, а не... някаква Ари, която е мъртва.

А те — тези, които движеха нещата в Рисюн, чичо Денис, чичо Джиро и мъртвата Ари — те я бяха принудили да дойде тук и ѝ бяха казали да живее сама, без маман, без чичо Денис, без Нели и Сийли, без никой, който да се грижи за всичко.

Отначало се беше чувствала добре, после го възприемаше като приключение, а сега, в три през нощта, докато се гушеше в огромно чуждо легло с двама ази, две деца, всичко това започваше да ѝ се струва ужасна грешка.

„Дали мога да накарам База едно пак да каже, че съм на дванадесет? Или се забърках в страхотна каша и не мога да се върна, не мога и да прескоча тези години, просто трябва да продължавам напред, все по-бързо, докато вече не съм в състояние да владее положението?“

Ако се откажа, База едно ще прекрати достъпа ми, ще ми отнеме лиценза за Отговорник, а ако ми го отнемат, ще ми вземат Флориан и Катлин...

Не могат да го направят. Целият Съюз ме познава, познава Катлин и Флориан, мога да извикам «Помощ»...

Не и ако изгубя правото на достъп. База едно трябва да го направи.

Ако го изгубя, губя всичко. Няма да съм Ари.

Трябва да продължа, не мога да направя онези неща, за които говори чичо Денис, не мога да се проваля. Ще изглеждам глупаво, знам, че още първия ден ще объркам нещо...

Иска ми се...

Иска ми се да знам дали харесвам Ари. И какво всъщност се е случило с нея?

Ще го направят ли и с мен, както правят всичко останало?

Но в този апартамент База едно трябва да се грижи за мен. Ако това е лъжа, значи е лъжа и всичко останало и аз съм в ужасна беда.

Утре не мога да се проваля. Не мога да изглеждам така, като че ли не съм спала цяла нощ. Трябва да се представя по-добре от обикновено, така ще Спипам чичо Денис, той ме изхвърли, по дяволите, наблюдаваше ме в собствената ми стая, крие записите ми под оная планина. Басирам се, че има достъп до тях, басирам се, че има, басирам се, че неговата База може да ги качи.

Целият онзи списък с хора, които имат по-голям достъп от мен — те могат да лъжат системата, да лъжат мен, а аз не съм в състояние да го разбера.

Освен ако не получа по-голям достъп... а това ще стане, ако направя нещо, което накара База едно да го актуализира.

Което означава да правя всичко, каквото иска Ари.

Ари, самата аз, заради мен. Ако не съм същата.

Ако аз съм била тя, на колко години съм сега? Сто и петдесет и дванадесет, сто шестдесет и две. По-стара от Джейн, не, тя е родена... Джейн е била тийнейджърка, Джейн е била на сто четиридесет и две, когато е умряла Ари, а Джейн я е държала на ръце, когато първата Ари е била бебе, така че ако съм на дванадесет и Джейн е била моя маман, когато при моето раждане е била на сто тридесет и четири... и ако чичо Денис е прав и на хартия съм се появила в деня на смъртта на Ари...

А аз не съм ази, не съм производствен генотип, така че не става бързо. Да речем година и после девет-десет месеца. Излиза, че Ари е

била на сто двадесет и нещо.

Не е пределна възраст. Дали и аз ще умра тогава? И от какво е умряла тя?

Обикновено подмладяването не изтича до сто и четиридесет, ако започнеш рано, а тя е била красива, била е красива като по-възрастна, започнала го е рано, естествено...

Ужасно е да знаеш кога ще умреш.

Ужасно е предварително да четеш какво ще се случи с теб. Не искам да чета тези файлове. Не искам да знам.

А е адски глупаво да не го направя.

Имало е човек, който можел да вижда бъдещето. Опитал се да го промени. Но това било неговото бъдеще.

Трябва да се справя. Трябва да правя всичко каквото искат и после, когато порасна, ще ги Спипам.

По дяволите. Ари каза, че трябвало да направя тъкмо това.

Как да се избавя от нея?

Мога ли да се избавя от нея — и да си остана аз?“

II

Мониторът я събуди и тя бързо взе душ, излапа закуската си — бяха я приготвили Флориан и Катлин: яйцата бяха прегорели, такаото беше на буци, но все пак бе храна и тя я изяде, после тръгна за училище... Флориан и Катлин трябваше да почистят, да изчакат доставките от Домакинската служба, да ги проверят, да подредят вещите си в своите стаи и да се справят със системата за наблюдение веднага щом Домакинската служба донесеше батерии за някои от нещата на първия Флориан. Те имаха оправдание да пропуснат уроците си. Но не и тя, и тази сутрин не можеше да спре при езерцето: трябваше да се отбие в аптеката и точно на минутата да почука на вратата на доктор Едуардс.

— Предполагам, че чичо Денис ви е казал какво се случи снощи. Той не искаше да говори за това.

— В най-общи линии. Знаеш, че той се безпокои.

— Предайте му, че сме се оправили и че не сме изгорили нищо в кухнята.

— Ще му предам. Искаш ли сама да поговориш с него?

— Не — весело отвърна Ари.

Следобед имаше икономика с Ейми и Мади.

Ейми и Мади не знаеха, че се е преместила. Помислиха си, че ги поднася. Затова Ари пъкна картата си в най-близкия слот и отвори всички съобщения, които изобщо не подозираше, че ще получи: искане от Домакинската служба за потвърждаване на поръчка на специален вид батерии — досещаше се кой ги е поръчал, затова потвърди, — информация от Яни Шварц, че ключалката на офиса ѝ в 1–244 била препрограмирана за нейната карта и че пращал секретарка и сътрудник, чиито имена били Ели БЕ 979 и Уини ГУ 88690 и чиито жилищни разходи били прехвърлени на нейната кредитна карта, наред със сметките за терминали и компютърно време в системата на Дома, както и съобщение от доктор Иванов, че рецептата ѝ я очаквала в аптеката.

Това впечатли Ейми и Мади, страшно ги впечатли.

Изглеждаха така, като че ли не бяха сигурни дали не е нагласила всичко, за да ги смае, но тя им каза, че на другия ден щели да имат възможност да се убедят, щяла да ги заведе в новия си апартамент, където живеела съвсем сама.

И после те станаха странни, сякаш нещо се бе променило.

До този момент не се беше сещала за това.

Мисли по целия път до аптеката и след това трябваше да се занимава с пакета и да мине през охраната в самотния коридор, който бе само неин. Отвори вратата с картата си и влезе. Флориан и Катлин незабавно се появиха от кухненския коридор.

— Идваха ли от Домакинската служба? — попита Ари.

— Да, сера — отвърна Флориан. — Демонтирахме всичко. Претърсихме целия апартамент.

Това означаваше, че са получили батериите.

— Накарахме хората от Домакинската служба да оставят нещата в кухнята — прибави Катлин — и проверихме всичко. Сега затопляме обяда.

— Добре — каза Ари. — Училището мина нормално. Без проблеми. — Тя отиде в кабинета си и остави чантата си.

В своя кабинет. В първия момент автоматично се беше запътила към стаята си, но сега имаше стаи за всичко. Тя остави наръчника и се върна покрай стаите на Флориан и Катлин в спалнята си.

Пухчо бе там, на леглото, както винаги. Ари го взе и си помисли, че ще е адски гадно, ако чичо Денис е поставил в него подслушващо устройство. После го остави при възглавниците.

Седна, събу си обувките и извади хапчетата от чантата си. Аптекарите се бяха суетили толкова дълго, че заради тях едва не закъсня за училище, въпреки онова, което пишеше в картата ѝ.

— Седемдесет и петици — загледан в шишенцето с таблетки, каза Флориан след обяд. Сандвичи с шунка и сирене. Нищо изгорено. — Много добре за дълбочинна доза.

— Искате ли да видите какво трябва да ви кажа? Наредих на Монитора: никакви обаждания, никакъв шум. Имам всичко в списъка. Но ще е по-добре, ако го погледнете.

Ари им подаде разпечатката и те я прочетоха.

— Звучи разумно — отбеляза Катлин. — Нямам никакви възражения.

— И аз не виждам проблеми — прибави Флориан. — Няма да отнеме и половин минута. Ако няма запис.

Това все още я плашеше. Повече от всичко останало.

Но направи каквото трябваше. Те взеха хапчетата си, Ари изпълни инструкциите и ги остави да спят.

И отиде в офиса си, затвори вратата и влезе в База едно, защото не искаше в апартамента никакъв шум, докато те бяха толкова надълбоко.

Каза на База едно, че процедурата е изпълнена.

И База едно отговори: „Базата вече познава техните карти“.

Чете до късно, защото искаше да се събудят преди да си почине. Прегледа данните на Ари Старша, като използва ключовите думи „Джофри Карнат“. И разбра какво е искал да каже чичо Денис. Прочете всичко до края, до изнасянето на Ари. Прочете най-лошите неща и се почувства странно, просто странно, защото тези неща бяха лоши, ала никой не бе умрял — най-страшното беше, когато някой умреше.

После можеха да накарат да Изчезне някой друг.

И бе бясна. За нещата, които настойникът на другата Ари много, много отдавна беше извършил, чак до момента, в който Ари бе отишла с Флориан и Катлин в Службата за сигурност и беше заявила, че чичо ѝ подлага Флориан на сексуален тормоз.

Така пишеше в доклада на Службата за сигурност. Ала тя знаеше какво се е случило. Почти. Не можеше да си го представи, но въпреки това знаеше.

А Ари бе казала, че се разбираше с настойника си.

„Аз щях да го убия. Както щях да убия чичо Денис, ако беше опитал такова нещо с мен.“

Но пък после щях да загазя.

Страшно да загазя.“

Стомахът ѝ се сви. Охраната на Джофри Карнат сигурно се беше била с тази на първата Ари.

Бяха хвърлили Флориан и Катлин в ареста. Ари беше отишла в болница.

„Ари, болница“ — написа на клавиатурата тя.

„Упойка“ — гласеше отговорът. По заповед на Джофри Карнат.

„Флориан, охрана.“

Прегледал го лекар. Бил ранен. Катлин също. И им дали записи.

Ари прочете и за Семейния съвет, на който старшите членове на Семейството, знаейки какво се е случило, бяха дали на Ари Старша самостоятелно жилище със собствен ключ, защото тя го беше поискала, защото бе заплашила да отиде при информационните служби.

Всичко беше вярно. С първата Ари се бяха случили такива неща.

Бяха й отнели маман, но чичо Денис и чичо Джиро не бяха извършили онова, което Джофри Карнат бе направил с първата Ари.

Тя дълго гледа екрана, после потърси някои от думите, които се използваша в доклада.

Гадеше й се.

Когато започнаха да разглеждат апартамента, откриха много неща. Голяма част от дрехите на Ари Старша бяха хубави, но все още прекалено големи. И това беше зловещо — да стоиш пред огледалото и да знаеш кой размер ще носиш някой ден.

Имаше бижута. Страшно скъпи неща. Не чак толкова, колкото на маман, най-вече златни, много с рубини. През всички тези години просто бяха лежали в ковчежето на бюрото, ала кой в Дома би ги откраднал?

Имаше шкаф за алкохол, много по-висок от нея. Виното нямаше да се е развалило, Ари знаеше, и навярно вече беше много добро, имаше уиски и други неща, които не бяха пострадали от времето.

Имаше голяма библиотека със записи. За Земята и Пел. И за технически неща. И развлекателни. И много от тях носеха дата... отпреди двадесет, че и повече години. И заглавия, които я караха да се срамува.

Секс. Много.

Бе същото като да рови в чекмеджетата на Ари Старша в спалнята. На самата нея щеше да й е много неприятно да е умряла и

някое дванадесетгодишно хлапе да бърка в нейните чекмеджета и да открива неща като онези в библиотеката, но в същото време ѝ беше интересно и страшно. Първата Ари бе казала, че няма нищо лошо в това да мисли за секс, просто била прекалено млада и не бивало да е глупава.

Но когато станеше По-голяма, нямаше да има проблем.

Това бяха просто развлекателни записи. А не дълбочинни, нищо подобно. Не можеха да я наранят.

Щом бяха нейни като всичко останало в апартамента, можеше да прави с тях каквото си иска — когато окончателно се настанеше, когато се увереше, че е в безопасност.

Засега шкафът щеше да остане затворен.

— Всичко е наред, хайде — каза тя, преведе Ейми и Мади през охраната и трите се качиха в асансьора.

Отключи вратата с картата си и ги пусна да влязат. Мониторът съобщи, че Флориан и Катлин ги няма, че били на училище.

Ейми и Мади се спогледаха и се заозъртаха. Бяха адски впечатлени.

Нещо ѝ подсказваше, че не бива да позволява на никого да види цялото ѝ жилище, особено разположението на стаите: знаеше, че Катлин ще се тревожи за това. Но им показа централната част, голямата предна стая, кухнята, трапезарията за закуска със зимната градина, в която още не растеше нищо, после се върнаха в предната стая и влязоха в другото крило, където бяха барът, кабинетът, нейната спалня и спалните на Флориан и Катлин.

Отначало Ейми и Мади ахкаха и се удивляваха, когато им каза, че имало стаи и зад кухнята, главно офиси и сервизни помещения. Ала когато влязоха в поредната дневна, се заозъртаха странно.

Това я обезпокои. Беше свикнала да чете мислите на хората и не можеше да разбере какво им става — навярно се страхуваха, че в това има нещо опасно, в апартамента, в нея или в чичо Денис.

— Вече не се налага да се срещаме в тунелите — каза Ари. — Можем да се събираме тук и няма начин да открият какво правим, защото Флориан и Катлин провериха всичко и никой не може да ни следи. Даже чичо Денис.

— Въпреки това могат да разберат кои сме — възрази Ейми. — Искам да кажа, те знаят за нас с Мади, може би и за Сам, но не и за останалите.

Ето какво било. Бе се чудила какво да им разкрие, особено на Мади. Но имаше неща, които трябваше да знаят, за да не си създадат погрешни представи.

— Не се бойте — каза Ари, пое си дъх и пристъпи към голямата тайна. — Така съм уредила нещата, че ако Службата за сигурност посегне на вас или вашите семейства, аз ще науча още на мига.

— Как? — попита Мади.

— От компютъра. От Базата ми. Достъпът ми е по-голям от вашия — може би не по-голям от този на някои хора, но така съм програмирала Базата, че ако има информация, до която нямам право на достъп, тя ми казва какво става.

— Как? — отново попита Мади.

— Защото съм в системата на Дома. Защото имам право на достъп, каквото няма нито едно дете. Това върви с апартамента. Ще ви пазя. Ако в системата се появи нещо за вас, Базата веднага ще ми съобщи.

— Всичко ли?

— Без лични неща. Неща, свързани със Службата за сигурност. Обаче само да кажете на някого, живи ще ви одера. Знам защо са Изчезвали хората и мисля, че това няма да се повтори. Освен ако аз не наредя. Ако не реша, че никога повече не искам да виждам някого. А това няма да сте вие, стига да сте ми приятелки.

— Защо са Изчезвали? — попита Ейми.

— Защото... — „Защото с мен се случваха разни неща. Като с Ари Старша.“ Тя сви рамене. — Защото не биваше да зная някои неща, защото чичовците ми не са искали те да ми ги кажат.

— Даже твоята маман ли?

— Маман. Валъри. Джулия Щрасен. — Ари реши да смени темата. — Знам защо се е случвало. И толкова. — „Маман се е съгласила да замине, но няма да го кажа на никого. Ще си помислят, че не ме е обичала. А това не е вярно.“ — Знам много неща. Сега ще трябва да внимават, защото знам, че не могат да ми направят нищо, защото знаят, че ако ми направят нещо, ще го запомня. Както и ако

Спипат някой от приятелите ми... защото знам кои са и те знаят какво могат да си позволяват с мен.

— Кои са тогава? — попита Ейми.

— Чичовците ми. Доктор Иванов. Много хора, защото съм КР на Ариан Емъри. Това е бил нейният апартамент. Сега е мой, защото съм КР. Всичко нейно вече е мое. Както е имало Флориан и Катлин, и те са умрели, и са ги клонирали за мен.

Това ги накара да се замислят. Те знаеха за клонирането. Знаеха много неща — като Флориан и Катлин. Но нямаха представа как са свързани помежду си.

— Ще ви кажа защо няма да направят нищо, което да ме вбеси — продължи Ари. — Рисюн има нужда от мен, защото щом съм КР, имам право на адски много неща, които те ужасно искат, и защото съм малолетна и ще мине известно време преди враговете на първата Ари да могат да направят нещо срещу мен, заради съда, защото ако чичо Денис и чичо Джиро ми направят нещо повече от онова, което вече направиха, страшно ще загазят, защото знаят, че няма да забравя. Аз не съм забравила за маман. Не забравям нищо. Затова няма да безпокоят приятелите ми.

Те безмълвно я гледаха. Не бяха глупави. Мади можеше и да е тъпа и да няма капчица ум, но изобщо не беше глупава, когато ставаше въпрос да събере две и две, а Ейми бе най-умна от всичките ѝ приятели, нямаше никакво съмнение.

Ейми изсумтя и седна на големия диван. Мади я последва.

— Това не е игра — каза Ейми. — Вече не е игра, нали?

— Вече нищо не е игра.

— Не знам — рече Ейми. — Не знам. Господи, Ари, можеш да караш камион в тоя апартамент. Никой ли не остава нощем при теб? Не те ли е страх?

— Защо? Мога да си поръчвам всичко от Домакинската служба, все едно че съм у чичо Денис. И Службата за сигурност постоянно ни наблюдава. Готвим си сами, чистим, вършим всичко останало. Можем да се грижим за себе си. Мониторът ще ни събуди, ако има някакъв проблем.

— Басирам се, че някой идва да стои тук нощем — каза Мади.

— Никой. Мониторът е такъв модел, че не е лесно да се преодолее. Даже Домакинската служба не може да влиза тук, без някой

от нас постоянно да ги наблюдава. Защото моите Врагове са истински. Това не е игра. Ако някой се промъкне в апартамента, ще умре. Наистина. — Тя седна от другата страна на ъгъла. — Така че това е мое. Всичко. И не могат да ни следят. Флориан и Катлин претърсиха всички стаи. Можем да се срещаме тук, колкото често искаме, без да се безпокоим за Службата за сигурност. Можем да правим много неща, без никой да ни се бърка.

— Майките ни ще знаят — каза Ейми. — Службата за сигурност ще им каже.

— Няма опасност — отвърна Ари.

— Все пак може да не им хареса.

— Е, нямаше да им хареса и това, че ходим в тунелите, нали? Тогава не ви беше страх.

— Това е друго. Те ще знаят, че сме тук. Те знаят, че могат да загазят хора, Ари. Мама се безпокои, че излизам прекалено често с теб, адски се безпокои. Спомняш ли си, тя не искаше да се занимавам с гупите.

— После обаче се съгласи.

— Но продължава да се тревожи. Мисля, че някой е разговарял с нея.

— Значи ще ти позволи. Няма да има нищо против.

— Ари, това е... съвсем друго. Ако стане нещо, ще обвинят нас. И ще пратят всички ни на „Крайна“.

Ари започна да проумява какво им е на Ейми и Мади, макар че не можеше да схване цялата картина.

— Няма да имаме никакви проблеми — отвърна тя. — Много повече ще загазим, ако ни хванат в тунелите. Казвам ви, веднага ще науча, ако в Службата за сигурност стане нещо. Освен това Флориан и Катлин са от Службата за сигурност. Те откриват много неща, неща, които не влизат в системата.

— Не са съвсем от Службата за сигурност — възрази Мади. — Те са деца.

— Откакто загинаха онези деца, Флориан и Катлин са в Службата, там ходят на училище. Така пише на картите им. И когато са там, работят по истински операции. Могат да откриват много неща.

„Например дали апартаментът ми се наблюдава.“ Но нямаше да им каже и това.

— Майките ни не знаят за тунелите — рече Ейми, — но ще научат, че идваме тук.

— Не и ако не им кажете веднага. Службата за сигурност няма да им съобщи още първия ден, нали? После спокойно можете да кажете, че сте идвали. Не бъди глупава, Ейми.

Те продължаваха да се страхуват.

— Приятелки ли сте ми? — директно ги попита Ари. — Или не сте?

— Приятелки сме ти — отвърна Ейми. В стаята стана тихо. Съвсем тихо.

И я побиха тръпки, като че ли нещо наистина се бе променило, като че ли беше станала по-голяма и все повече растеше, по-бързо от Ейми, по-бързо от всичките си познати.

„Трябва да съм мила — помисли си тя. — Не бива да ги плаша.“

Затова продължи да приказва с тях както винаги, изтича да им донесе безалкохолни и им показва бара и машината за лед.

И нещата в шкафа, който отвори. Виното и всичко останало.

— Господи! — рече Мади. — Можем да си направим парти.

— Не можем — безизразно отвърна Ари. Защото виното беше скъпо и Мади нямаше да го плати от своята сметка, определено, и освен това, помисли си тя, бе страшно да си представи как пияната Мади Щрасен ще надава писъци и ще се прави на палячо.

Мади каза, че било жалко.

Ейми отбеляза, че майките им щели да усетят миризмата и тогава щели да загазят, както и Ари, защото им е дала да пият.

Което представляваше разликата между Мади и Ейми.

Същата вечер получи съобщение от чичо Денис по База едно. „Разбира се, че те проверявам, Ари. Чудесно се справяш. Така се и надявах.“

„Съобщение за Денис Най — отговори тя. — Разбира се, знаех, че ме следиш. Не съм глупачка. Благодаря, че ми прати багажа. Благодаря за помощта. Няма да съм ядосана, може би другата седмица. Може би след две седмици. Това, че ме записваше, беше гаден номер.“

Щеше да го Изработи. Щеше да го остави да се измъчва.

III

Изпитателят се казваше Уил, клас гама, флегматичен, сякаш е гражданин, опитен и упорит.

„Чакам те в кабинета си“ — гласеше съобщението от Яни. Джъстин събра смелост, отиде там с бележките си и двамата с Яни изслушаха информацията на Уил ГУ 79.

Резултатите бяха добри. Колкото и да ги анализираше и разглеждаше от всички страни.

— Думите му бяха: „Уил каза, че го понесъл нормално“ — съобщи той на Грант, когато се върна в офиса. — Повикал ме е, защото изглежда, че Уил е помолил отговорника си да вземе целия запис. Харесал му е. Медицинските му данни са абсолютно чисти. Никакви хиперреакции, никакви смущения. Кръвното му налягане е в нормата. Иска да продължи с програмата. Комисията ще обсъди въпроса.

— Нали ти казвах.

— Яни не обеща, че комисията ще го одобри. — Отчаяно се опитваше да запази психическото си равновесие. Не искаше да си позволи да повярва, че е успял.

Винаги имаше непредвидени проблеми. Повдигаше му се всеки път, щом му се приискаше да повярва в успеха. Ужасно му се искаше. Но беше опасно. — По дяволите, сега пък мен ме е страх.

— Казах ти, че мен не ме е страх. Трябваше да ми повярваш, гражданино. Какво каза Яни?

— Че щял да е по-доволен, ако изпитателят не бил чак толкова категоричен. И наркотиците били приятни... до един момент.

— Вече направиха проверка в Социологията, сега могат просто да повярват на изпитателя. Но Яни е консервативен. По дяволите, той знае, че си прав. Просто трябва да намери някакъв кусур.

— Не ме баламосвай. Искаше да кажеш нещо. Тайните ме правят нервен, Грант, знаеш го.

— Радвам се, че успя, наистина се радвам. Нищо ми няма. Нито на теб. Или на Уил.

— Наркотици. Това ли е ключовата дума?

— Хайде да поговорим по-късно.

— Къде ще говорим? Вкъщи ли? Смяташ ли, че е разумно?

— Просто ме е яд, че няма да повярват на Уил. Че са толкова самонадеяни, защото са граждани.

— Трябва да внимават. Заради Уил, ако не заради друго. Заради другите програми, които експериментира...

— Гражданите са необходимо зло — спокойно го прекъсна Грант. — Какво щяхме да правим без тях ние азите? Да се учим сами, разбира се.

Грант обичаше да се шегува. Но не и този път. Джъстин го усещаше.

— Смяташ, че няма да го послушат.

— Не знам какво ще направят. Искаш ли да научиш кое е най-досадното в това да си ази, Отговорнико мой? Да знаеш какво е правилно и разумно и да ти е ясно, че няма да те послушат.

— Този проблем не е само ваш.

— Различно е. Има слушане и слушане. Мен винаги ще ме изслушат, докато теб — не. Но няма да ме изслушат така, както ще изслушат теб. Не повече, отколкото Уил.

— Те се грижат за неговата безопасност. Изслушването няма нищо общо с това.

— Напротив. Няма да се доверят на мнението му...

— ... защото е пристрастен.

— Защото азите винаги са пристрастни и никога не взимат решенията, по дяволите. Яни също е пристрастен, обременен е с граждански мнения, с граждански програми, но това изключва ли го от взимането на решения? Не. Това го прави специалист.

— Аз те слушам.

— По дяволите, даже не ми позволяваш да припаря до тази програма.

— За... твоето добро... Грант. — Кой знае защо, думите му прозвучаха неискрено. — Съжалявам, но ме е грижа за теб. Аз не съм просто гражданин, който налага волята си. Аз съм ти приятел и не мога да си позволя да пожертвам стабилността ти. Какво ще кажеш за това?

— Непозволен удар.

— Виж. — Той хвана Грант за рамото. — Признай си, че си ядосан, защото не вярвам на собствената си преценка. Ще ти дам всичко. Ще ти позволя да...

— Това е проблемът.

— Какво?

— Че ще ми позволиш.

— По дяволите, това твоето си е чиста проба поточно мислене, нали?

— Би трябвало да е достатъчно, за да се кандидатирам за директор, не смяташ ли? Веднага щом докажем, че сме побъркани като граждани, ние получаваме Договорите си и вече можем да не вярваме на азиизпитатели.

— Какво се е случило? Какво се е случило, Грант? Бъди откровен с мен.

Грант известно време се взира в него.

— Ядосан съм, това е всичко. Отхвърлиха молбата ми да замина за Планис.

— О, по дяволите!

— Не съм бил негов син. Нямам съм... — Грант бавно си пое дъх. — Нямам съм нужната квалификация. По дяволите, не исках да си го изкарвам на теб. Не и тази вечер.

— Господи. — Джъстин го прегърна и го притисна към себе си. И усети, че се опитва да се овладее.

— Изкушавам се да поискам запис — каза Грант. — Но проклет да съм, ако го направя. Те си играят на политика. Просто... просто не могат нищо друго, това е всичко. Твоят проект успя, по дяволите. Трябва да го отпразнуваме. Напий ме, приятелю. Добър и пиан. Ще се оправя. Това е ползата от поточното мислене, нали? Всичко е относително. Ти толкова дълго работи върху програмата, и двамата работихме. Не съм изненадан. Знаех, че ще успее. Но се радвам, че им го доказва.

— Пак ще отида при Денис. Той каза...

Грант внимателно се отдръпна от него.

— Казал е „може би“. Някога. Когато нещата се уталожат. Това явно не значи „сега“.

— Проклето да е онова хлапе.

Грант впи пръсти в ръцете му.

— Не говори така. Дори... не си го и помисляй.

— Просто не са разчели времето с нея. Затова са толкова нервни...

IV

— Десерт? — попита чичо Денис. В „Промени“, на обяд, където се беше съгласила да се срещне с него. Ари поклати глава.

— Ти обаче си вземи. Нямам нищо против.

— Мога да го прескоча. Ще мина само с кафе. Опитвам се да огранича храната. Дебелея. Ти ми беше добър пример.

Петият и шестият опит за предизвикване на съчувствие. Ари безразлично го гледаше.

Денис извади от джоба си лист хартия и го остави на масата.

— Това е за теб. Гласуваха го. Може би по-добре, че не беше там... тази година.

— Специална ли съм?

— Разбира се. Не ти ли казах? Това беше една от причините, поради които исках да поговорим. Това е само факс. Имаше... известни спорове по законопроекта. Трябва да знаеш за това. Катрин Лао може да е твоя приятелка, но не е в състояние да запуши устата на пресата, не и при гласуване на специален статут. Последният аргумент беше твоят потенциал. Вероятността да се нуждаеш от защита — преди да станеш пълнолетна. Използвахме ужасно много политически връзки, за да прокараме закона. Не че имахме друг избор. Или че сме искали друго.

Седмият.

Тя протегна ръка, взе факса и го разгъна. Ариан Емъри, пишеше в него, и следваха красиво отпечатани редове с подписите на всички членове на Съвета.

— Благодаря — каза Ари. — Може би ще ми е приятно да го видя по новините.

— Не е... възможно.

— Значи си ме лъгал, когато ми каза, че мразиш телевизията. Нали? Просто си искал да ме държиш настрана от информационните служби. И продължаваш да го правиш.

— Поискала си връзка. Знам. Няма да я получиш. Ясно ти е защо. Заради собственото ти здраве. За твое добро. Има неща, които

все още е по-добре да не знаеш. Не бързай да пораснеш. Даже при тези обстоятелства.

Ари взе листа и внимателно, нарочно бавно го сгъна и го прибра в чантата си. „Как ли не, чичо Денис“ — помисли си тя с гласа на маман.

— Исках да ти дам факса — каза той. — Няма да те задържам. Благодаря, че обядва с мен.

— Осем.

— Какво „осем“?

— Осем пъти се опита да ме накараш да те съжаля. Много гадно от твоя страна, чичо Денис.

Изработването успяваше само ако го приложиш в подходящ момент. Независимо дали си готова.

— Записите. Знаем. Съжалявам. Какво мога да кажа? Че не бих го направил ли? Това щеше да е лъжа. Наистина се радвам, че се справяш. Ужасно се гордея с теб.

Тя гадно му се усмихна и после веднага се нацупи.

— Естествено.

— „Бъди на себе си във всичко верен“^[1], а? — Чичо Денис също се усмихна.

Това беше един от най-добрите му удари. Малко хора бяха способни да я Спипат така.

— Чудя се дали можеш да си представиш какво е да си познавал твоята предшественичка — каза чичо Денис. — Спомням си я като красива млада жена, изключително красива. И в края на живота ми се появява същата млада жена. Това е невероятна перспектива.

Опитваше се да я Изработи, естествено.

— Искаш ли да направиш нещо, което ще ме зарадва?

— Какво?

— Кажете на Иванов, че повече няма да ходя при него.

— Няма да му кажа такава неща. Знаеш ли къде е отговорът? В материала за петнайсетата година.

— Много смешно, чичо Денис.

— Не се шегувам. Това е самата истина. Не бързай, Ари. Но ще променя нещо. Прекратявам уроците ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че си губиш времето. Ще продължаваш да се срещаш с доктор Едуардс — когато се наложи. И с доктор Дитрих. Всеки от тях ще ти дава специални консултации. Имаш достъп до повече записи, отколкото можеш да взимаш. Ще трябва да подбереш най-добрите. Там е отговорът на основния въпрос: какво представляваш. Много повече, отколкото в биографичните материали. Избирай сама. Вече си специална. Имаш привилегии. Имаш отговорности. Това е пътят. — Той отпи две глътки кафе и остави чашата. — Ще прехвърля библиотечните такси на своя сметка. Тя все още е по-голяма. Винаги можеш да се срещаш с училищните си приятели. Просто им пращай съобщения по системата. Те ще ги получават.

Чичо Денис си тръгна. Тя остана още малко.

Можеше да ходи на училище, ако реши. Можеше да иска специални консултации с инструкторите си. Това беше всичко.

Можеше да прави каквото пожелае.

Пак инжекции. Тя се намръщи на лаборантката, която ѝ взе кръв. Дори не забелязваше доктор Иванов.

— В аптеката ще ви очакват рецепти — каза лаборантката. — Съобщиха ни, че ще учите вкъщи. Моля, бъдете внимателна. Спазвайте инструкциите.

Лаборантката бе ази. Не можеше да ѝ вика. Тя стана, излезе, отиде в аптеката и взе проклетите хапчета.

Поне те бяха полезни.

Прибра се рано: нямаше разговор с доктор Иванов, не се наложи да виси в болницата. Остави торбичката в пластмасовото кошче, прочете сметката и откри, че са ѝ взели тридесет кредита за таблетките и навярно за тези на Флориан и Катлин.

— По дяволите! — високо каза Ари. — Монитор, съобщение за Денис Най: „Аптеката е за твоя сметка. Ти плащай. Аз не съм поръчвала нищо.“

Това я вбеси.

От инжекцията. Лекарството предизвикваше това състояние.

До цикъла ѝ имаше още много време. А се чувстваше, чувстваше се...

Възбудена. Като че ли ѝ се искаше тази вечер да има домашно или нещо подобно. Можеше да отиде да види Кобилката, разбира се. Работеше прекалено усилено и оставяше на Флориан отглеждането на Кобилката, но и това не ѝ се правеше. Инжекциите я безпокояха и мразеше да не може да се владее пред хора. Щеше да ѝ е достатъчно трудно да се сдържа пред Катлин и Флориан, когато се приберяха. Анди беше прекалено мил, за да го принуждава да търпи една отвратителна гражданка в гадно настроение.

Знаеше какво става с нея, трябваше да е свързано с циклите ѝ, проклетият доктор Иванов пак ѝ правеше нещо и това я караше да се срамува.

Всичко ставаше по заповед на Денис. Можеше да се басира. И се опита да измисли начин да ги принуди да престанат, ала докато Иванов имаше право да ѝ отнеме лиценза на Отговорничка, ако пропуска сеансите, нямаше да им даде този шанс.

По дяволите, инжекциите и прегледите нямаха нищо общо с начина, по който се справяше с азите, абсолютно нищо — но не можеше да го докаже, освен ако не постъпеше като първата Ари. Да се обади в Службата за сигурност и да ги накара да свикат Семейен съвет.

Господи, и да седи пред всички възрастни, и да им обяснява за инжекциите и циклите си? Предпочиташе да умре.

„Недей да се изправяш срещу Администрацията“ — беше ѝ казала Ари Старша.

Само че Ари Старша имаше не по-малка вина за това, отколкото Денис.

По дяволите!

Тя отвори шкафа със записи и потърси нещо да се разсее. Някой от развлекателните. Може би Дюма. С удоволствие щеше да вземе този запис повторно. Знаеше, че е хубав.

Но после се замисли за записите за възрастни. И внезапно осъзна, че е в настроение тъкмо за такова нещо.

Ари извади един, чието заглавие не звучеше прекалено засрамващо — „Модели“, занесе го в библиотеката и нареди на Монитора, когато Флориан и Катлин се приберат, да им каже, че взима запис и ще свърши след петнадесетина минути.

После заключи вратата на записната лаборатория и взе малка доза опиат.

След известно време си помисли, че би трябвало да го изключи. Не беше такъв, какъвто очакваше.

Но усещанията бяха интересни.

Много.

Когато записът свърши, Флориан и Катлин вече се бяха прибрали. Все още не биваше да става, помисли си тя, но дозата бе съвсем малка, не беше опасно, само я караше да се чувства леко замаяна. Попита Монитора дали са само те — глупава предпазна мярка, — после отключи вратата и излезе.

Завари ги да приготвят вечеря.

— Здравейте, сера — каза Флориан. — Добре ли мина днес?

Обядът с Денис, спомни си Ари. И осъзна, че все още щеше да е бясна, ако не беше опиатът. Странно — нещата ту придобиваха, ту губеха смисъл.

— Той прекрати уроците ми — отвърна тя. — Каза, че вече нямамо нужда да ходя на училище, освен за специална помощ. Каза, че съм имала да взимам прекалено много записи.

„С какво започвам? С тази глупост. Като че ли днес са се случили какви ли не неща.“

— Всичко наред ли е, сера? — загрижено попита Катлин.

— Да. — Ари отиде да нареди салфетките на масата. Таймерът на фурната показваше, че вечерята е готова. — Ще се справя. Може би Денис дори е прав: имам много работа. И не че училището ще ми липсва. — Тя опря ръце на облегалката на стола. — Ще ми липсват само децата.

— Ще продължим ли да се срещаме с тях? — попита Флориан.

— О, естествено. — Ари взе чинията си, докато той вадеше горещия съд от фурната.

Вечеря. Общ разговор. После домашните. Винаги беше така — само че тя си имаше кабинет, а те — компютърни терминали и достъп до системата на Дома чрез Монитора.

Ари отиде в стаята си да се преоблече. И седна на леглото. Искеше ѝ се да не е взимала записа. Знаеше, че е загазила.

Сериозно. Защото можеше да си отказва, стига да виждаше основания... но ѝ ставаше все по-трудно да измисля причини да не направи онова, което искаше, защото щом си откажеше, побесняваше, а щом побеснееше, онова чувство отново се връщаше.

Тя отиде и прочете База едно... безкрайни домакински списъци на Ари Старша, същите като техните. На кой му пукаше, че на 28 септември Ари Старша е поръчала домати?

Замисли се за записната библиотека. Можеше да вземе един от препоръчителните записи и да започне с него. И накрая реши, че навярно точно така ще постъпи.

— Сера. — Гласът на Флориан по Монитора. — Извинете ме. Съставям списъка. Искате ли нещо от Домакинската служба?

Проклятие.

— Просто им го прати. — Мисъл, гореща и много, много опасна. После, макар да знаеше, че е глупаво, Ари каза: — И ела тук за малко. В кабинета ми.

— Да, сера.

„Глупаво — каза си тя. — И жестоко. Гадно е, по дяволите. Измисли нещо друго. Отпрати го по работа.“

Замисли се за Оли. Както бе мислила за него цял следобед. Оли с маман. Оли, когато гледаше маман и маман го гледаше. Маман никога не беше самотна... докато Оли бе при нея. И Оли никога нямаше нищо против.

— Сера? — вече от прага попита Флориан.

— Изключи — каза Ари на База едно, завъртя стола си и се изправи. — Влез, Флориан... Какво прави Катлин?

— Учи. Имаме запис. Да я повикам ли?

— Не. Нещо спешно ли е?

— Не.

— Даже да закъснееш? Даже да не можеш да го научиш?

— Не, сера. Казаха — „когато можем“. Мисля, че няма проблем. Какво искате да направя?

— Искам за малко да дойдеш в стаята ми — отвърна Ари, хвана го за ръка и го поведе към спалнята си.

Когато влязоха, затвори вратата и я заключи.

Той загрижено я погледна.

— Проблем ли има, сера?

— Не знам. — Ари постави длани на раменете му. Внимателно. Флориан потръпна, ръцете му помръднаха, едва забележима защитна реакция, макар да знаеше, че тя ще го направи. — Така добре ли е? Имаш ли нещо против?

— Не, сера. Нищо. — Все още се смущаваше. И задиша все по-бързо и по-дълбоко, докато Ари плъзгаше ръце по тялото му. Може би си мислеше, че е някаква проверка. Може би разбираше. Ново потръпване, когато го докосна по гърдите.

Тя знаеше, че не бива. Знаеше, че това е ужасно. През цялото време се срамуваше от себе си. Страхуваше се за Катлин и за него, но това нямаше значение, не и в момента.

— Флориан. Знаеш ли за секса?

Той кимна. Веднъж. Решително.

— Ако го направиш с мен, Катлин ще се разстрои ли? Поклащане на глава. Дълбоко поемане на дъх.

— Няма, щом вие го искате.

— А ти ще се разстроиш ли.

— Не, сера.

— Сигурен ли си?

— Да, сера. — И пак. — Може ли да кажа на Катлин?

— Сега ли?

— Щом ще отнеме известно време. Тя ще се безпокои. Мисля, че трябва да ѝ кажа.

Така беше честно.

— Добре — отвърна Ари. — И веднага се върни.

V

Накрая остави сера да спи — той бе поспал малко, но сера беше неспокойна. Сера каза, че се чувствала малко неловко и че можел да се върне в своето легло, тя била добре, просто сега искала да поспи и не била свикнала с друг.

Затова той си обу панталоните и излезе.

Катлин беше в коридора.

Флориан се закова на място. Искаше му се да се е облякъл.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Да, струва ми се — отвърна Флориан. Беше наранил сера, нямаше как, защото сера бе създадена така: сера каза да продължава и накрая остана доволна от него. Поне се надяваше. Ужасно се надяваше. — Сера каза, че искала да поспи и че трябвало да се прибера в своята стая. Утре ще довърша наръчника.

Катлин просто го гледаше, както правеше понякога, ако е смутена. Той не знаеше какво да й каже. Не знаеше какво иска от него.

— Как беше?

— Добре — задъхано рече Флориан. И после осъзна какво й е казал и какво ще си помисли тя. Партньори. От много години. Катлин бе любопитна. Някои неща минаваха покрай нея, без да им обръща внимание. Но ако нещо я заинтригуваше, Катлин искаше да го разбере докрай, по същия начин, по който разглобяваше нещата, за да проучи устройството им.

— Ще ми покажеш ли? — попита тя. Флориан знаеше, че ще го попита. — Мислиш ли, че сера ще има нещо против?

Това не беше лошо. Иначе щеше да изпита записно разтърсване. Той бе уморен. Но щом партньорката му искаше нещо, партньорката му го получаваше, винаги, до края на живота им.

— Добре — отвърна той и се опита да се разсъни и да събере сили. И влезе в нейната стая.

Съблече се. Тя също — бе странно, защото винаги бяха дискретни, дори по време на Учение, и ако нямаше къде да се скрият, просто не се гледаха.

— В леглото — каза той и се вмъкна под завивките, защото беше малко студено и защото леглото бе удобно и Флориан знаеше, че така Катлин ще се чувства по-спокойно, когато се притиска до него.

Тя легна с лице към него, притисна се към тялото му, когато той ѝ каза, и после се отпусна, дори когато постави ръка върху хълбока ѝ и пъхна коляно между нейните.

— Първо ме остави да направя всичко — рече Флориан и ѝ обясни, че ще изпита болка.

— Добре — отвърна Катлин.

Тя реагираше, скоро установи с пръсти Флориан.

И спря.

— Да продължавам ли така? Приятно ли ти е?

Катлин се замисли. Дишаше тежко.

— Да — накрая реши тя.

— Остави го да започне пак — каза той, — и после направи същото с мен. Като танц. Вариации. Разбираш ли?

Катлин дълбоко си пое дъх и последва съвета му, докато Флориан внезапно не усети, че губи контрол.

— По-спокойно — спря я той. — Почакай.

Тя се подчини. Флориан го направи с нея по-леко, отколкото със сера, но това бе нормално, разбира се. Катлин го слушаше, дори когато ѝ беше трудно да слуша, а и този път той имаше по-добра представа какво да прави.

Катлин не остави следи по кожата му. Сера бе оставила, много.

Флориан свърши и задъхано каза:

— Повече не мога, Катлин. Съжалявам. Тази нощ ми е за втори път. Ужасно съм уморен.

Тя помълча малко, също задъхана.

— Беше хубаво. — Замислено, както обикновено, когато одобряваше нещо.

Той я прегърна. Катлин невинаги разбираше защо Флориан прави такива неща. Едва ли щеше да разбере и този път. Но когато я целуна по челото и каза, че е най-добре да се връща в леглото си, тя каза:

— Можеш да останеш тук. — И някак озадачено се притисна към него.

И без това трябваше да станат преди сера.

VI

Събуди я Мониторът и Ари си спомни какво се бе случило вечерта. И продължи да лежи, замислена за това.

Малко се страхуваше. И малко я болеше. Не беше съвсем като в записите — като в истинския живот, малко неловко. Но някой бе казал — записът, — че се случва. Даже сексът изисквал упражнения.

Те бяха на дванадесет и бързо напредваха към тринадесет. Малки. Тялото ѝ все още продължаваше да расте. И това на Флориан. Знаеше, че това е от значение.

Казваше го записът.

— Ари споменава ли за секс? — попита тя База едно.

Но База едно отвори стария файл, а Ари го бе чела толкова често, че го помнеше наизуст.

Предната вечер беше проявила безотговорност, абсолютно, това я измъчваше. Можеше да ги е наранила и най-лошото бе, че все още можеше: тази сутрин продължаваше да е възбудена — много поддържана и спокойна, но сексът беше също като записа, в момента, в който свършеше, трудно си спомняш какво си чувствала, истинска измама, и оставаше само любопитство, нещо, което те гризе, като глупак, който чопли зарасналата си рана, за да види дали ще го заболи пак.

Ари Старша имаше право. Сексът замъгляваше разума. Можеше да го овладее. С лекота.

„По дяволите инжекциите! Те ме Работят и аз не мога да го спра, доктор Иванов може да ми вземе лиценза, ако не ги взимам!

Това нещо все още е в кръвта ми. Усещам го. Хормоните се побъркват.

И искам да повикам Флориан и пак да опитам като проклета глупачка.

Глупачка, глупачка, глупачка!“

— Добре ли си? — преди закуска го попита тя в коридора. Предпазливо.

— Да, сера — отвърна Флориан. Смутено. Навярно защото си мислеше, че пак ще го направят.

„Успокой се. Не го обърквай. Вече направи достатъчно, глупачке!“

— Сигурен ли си? Искам да не се опитваш да ме успокоиш, Флориан. Ако съм направила нещо лошо, кажи ми.

— Добре съм. — Той дълбоко си пое дъх. — Но, сера... ние с Катлин... също правихме секс. Не сме направили нещо лошо... Нали?

Прилив на хормони. Гняв. Паника.

„Глупаво, Ари. Адски глупаво. Виж какво стана.

Тя е негова партньорка, не аз, защо ревнувам, по дяволите? Аз се отнесох гадно с него и той дори не знае, че е лошо.

Поток. Ето какво освобождава сексът. Поточно състояние. Хормони. Ето какво става с мен.

Дали да не го напиша в някой от проклетите доклади за доктор Дитрих?“

— Но тя е добре, нали? — рече Ари и погледна към Флориан, към измъчения от тревога Флориан. — Искам да кажа, нали не смяташ, че това е объркало нещо помежду ви?

Лицето му грейна.

— О, не, сера. Не. Просто... ние много мислихме за това... Сера, Катлин просто беше любопитна. Знаете каква е. Винаги иска да разбере какво става. — Той се намръщи. — Всичко каквото правя... трябва да го прави и тя. Така трябва.

Ари хвана ръката му и силно я стисна.

— Разбира се. Всичко е наред. Разстройвам се само когато се разстройвате вие. Не ви обвинявам. Не ме интересува какво сте направили. Страх ме е само да не ви нараня.

— Не, сера. — Той вярваше. Вярваше на всичко. Изглеждаше ужасно облекчен. Ари го поведе към кухнята, където Катлин тракаше със съдовете.

— Но Катлин не е толкова общителна, колкото теб. А сексът е страхотно разтърсване, Флориан, хормонално пренатоварване. — „Поток и обратна връзка. Взаимодействие между мозък и хормони. Ето какво става с мен. Даже Флориан няма толкова силно поточно мислене.“ — Това не я безпокои, нали?

— Мисля, че не. Тя каза... че приличало на добро упражнение.

От гърлото ѝ се изтръгна смях, просто изненада след гнева, която разсея тревогата ѝ.

— О, по дяволите, Флориан. Не знам всичко, което трябва. Понякога ми се ще да съм ази. Наистина. Наглеждай Катлин. Ако реакциите ѝ не са нормални, или пък твоите, искам да ми кажеш, искам веднага да ми кажеш — ако трябва, обади ми се по средата на Учение, чуваш ли?

— Да, сера.

— Просто се безпокоя... просто се безпокоя, защото съм отговорна, това е. И експериментирането между нас ме изнервя, защото не мога просто да отида и да попитам, трябва сама да опитвам нещата и имам нужда от вас, за да ми казвате дали не греша. Възразявайте, чуваш ли, възразявайте, ако смятате, че върша нещо нередно.

— Да, сера.

Катлин подреждаше чиниите. Тя ги погледна и въпросително сбърчи вежди.

— Няма проблем — каза Ари. — Флориан ми обясни. Всичко е наред.

Челото на Катлин се изглади и тя широко се усмихна.

— Той беше много щастлив — както винаги директно, рече тя.

Естествено, че Флориан е бил щастлив. Неговата Отговорничка го беше завела в леглото си и му бе казала, че е чудесен, после го бе отпратила в тежко поточно състояние при Катлин. Нейната Отговорничка се бе заключила в стаята си и беше правила нещо емоционално и загадъчно с партньора ѝ.

И тази сутрин се бяха събудили с това бреме.

„Глупаво, Ари. Да ги разстроиш двойно. Изобщо способна ли си да вършиш нещо както трябва?“

Закусиха. Подаваха си солта. Още кафе, сера? Стомахът ѝ се свиваше, но тя се опитваше да мисли и в същото време да изглежда бодра.

— Флориан — накрая каза Ари. — Катлин.

Две съвършено съсредоточени лица се обърнаха към нея, отворени като цветя към светлината.

— За снощи — все още сме съвсем малки. Може би е добре да натрупаме опит един с друг, за да сме подготвени да го правим с други

хора, защото по този начин хората могат да те Работят. Но последното, което ни трябва, е да започнем да се Работим помежду си, без да искаме, въпреки че е забавно, защото това естествено ни оставя незащитени. Поне с мен е така.

Говореше най-сетне на Катлин. И Катлин отвърна:

— Така е. — С онзи неин странен смях, рядък като истинската ѝ усмивка. — Можеш да го използваш.

— Определено можеш — каза Ари, вече по-спокойно. Потокът отслабваше, след като вече знаеше как стоят нещата. — Но с гражданите е трудно. Аз имам поточни проблеми... мога да се справя с тях, разбира се. Ще трябва да свикнете от време на време да съм малко възбудена, това не продължава много, не ме наранява, това е част от секса при гражданите, и знам, че не бива да обсъждам психическите си проблеми с вас — но вече възвърнах равновесието си. Абсолютно нищо неестествено за един гражданин. Вие знаете нещо за това. Аз мога да ви разкажа още. Мисля, че навярно трябва — най-малкото, за да ме използвате като пример. Ти не си свикнала с потока... — Погледна Катлин в очите. — При теб поне не е силен. Справи се чудесно, когато Флориан пострада. Но това е нещо ново, приятно, нещо, което правят По-големите. Като виното. Ако се чувстваш неспокойно, кажи на Флориан или на мен, нали?

— Добре — съвсем сериозно отвърна Катлин. — Но Флориан вече взе запис за това, така че всичко е наред.

На Катлин можеше да се разчита. Ари се наведе над яйцата си, защото Катлин можеше да чете лицето ѝ и тя едва не се засмя.

Хормоните все още бяха полудели. Но разумът започваше да взима връх.

VII

— Даваме разрешение на Уили да асимилира програмата — каза Яни. — Според мен, а и според комисията, той вече я е изпълнил до известна степен. При нейното въздействие върху дълбочинните стойности изобщо не е изненадващо... и аз съм съгласен с комисията: това е причина за безпокойство.

— Не съм разглеждал проблема от този ъгъл — каза Джъстин унило.

— Искам да кажа, какво е мнението ти за самия проблем?

— Не знам.

— За Бога, събуди се, синко. Не бил мислил, не знаел, какво ти става, по дяволите?

Той поклати глава.

— Уморен съм, Яни. Просто съм уморен.

И зачака експлозията. Яни се наведе напред и тежко въздъхна.

— Грант ли?

Джъстин погледна към стената.

— Адски съжалявам — рече Яни. — Това е временно, синко. Виж, той ще получи разрешение. Още малко.

— Разбира се — тихо отвърна Джъстин. — Разбира се. Вечно това „още малко“. Знам проклетата ви игра. Преживях го, Яни. Писна ми. И на Грант му писна. Знам, че и на Джордан му е писнало. — Искаше му се да заплаче.

— Синко...

— Престани да ме наричаш така! — викна Джъстин. Задушаваше се. — Недей... да ме наричаш така. Не искам да чувам тази дума.

Яни дълго го гледа. Яни можеше да го разкъса на части. Яни достатъчно добре го познаваше. А през годините Джъстин му бе дал всички ключове. И сега последния — с реакцията си.

Дори това нямаше значение.

— Морли прати анализ на работата ти с малкия Бенджамин — каза Яни. — Според него... според него аргументите ти са много

убедителни. Ще я препоръча на комисията.

Бебето Рубин. Вече не беше бебе. На шест години — слабо, нежно момче с големи очи, много здравословни проблеми и ужасно привързано към младата Али Морли. И в известен смисъл — негов пациент.

— Синко... Джъстин. Казвам ти, че забавянето е временно. Обясних го на Грант. Може би половин година. Не повече.

— Ако... — За миг се вледени, вледени се поне достатъчно, за да говори, без да се пречупи. — Ако се съглася да вляза в ареста... ако се съглася да се подложа на сонда... за всичко, което е ставало между мен и Джордан... Грант ще получи ли разрешение?

Дълго мълчание.

— Няма да им предам това предложение — накрая отвърна Яни. — По дяволите, не.

— Нямам нищо за криене. Нямам нищо, Яни, дори грешни помисли — освен ако не се изненадате, че искам да видя рисюнската Администрация в ада. Но не бих направил нищо, за да я пратя там. Мога да изгубя всичко. Прекалено много хора могат.

— И аз мога да изгубя нещо — каза Яни. — Например един младеж, който не е специален само защото Рисюн не смее да внесе такъв законопроект — не смее да ти даде такава защита.

— Глупости.

— Дадох ти шанс. Поех рискове с теб. Не казвам, че Уил има проблем. Казвам, че проверката на твоята програма... може да погуби обектите. Заради самия им характер. После ще се наложи мозъчно изтриване. Това не значи, че не са полезни.

„Бюрото на отбраната! Експериментални програми с мозъчно изтриване между тестовете...“

— Господи! Опитвам се да помогна на азите... а съм създал нещо чудовищно за военните. Боже мой, Яни...

— Успокой се. Не говорим за Бюрото на отбраната.

— И това ще стане. Само да се усетят...

— Рисюн не разкрива процедурите си — настойчиво каза Яни.

— Рисюн е дупе и гащи с Бюрото на отбраната. Откакто Джиро влезе в Съвета.

„Откакто умря Ари. Откакто наследниците й продадоха всичко, което тя защитаваше.

Детето... няма никакъв шанс.“

— Синко... извинявай, Джъстин. Навик. Изслушай ме. Разбирам те. Съвсем ясно. И аз се безпокоя.

— Записват ли ни, Яни?

Яни прехапа устни и докосна един от бутоните на бюрото си.

— Вече не.

— Къде е записът?

— Аз ще се погрижа за него.

— Къде е проклетият запис, Яни?

— Успокой се и ме изслушай. Готов съм да работя с теб. Ще получиш неограничена финансова подкрепа. Ще те попитам нещо. Според психологическия ти профил не си склонен към самоубийство. Но ми отговори честно. Мислил ли си някога за такава възможност?

— Не. — Сърцето му се разтуптя. Болезнено. Това бе лъжа. И в същото време истина. Навремето беше мислил. Ала му липсваше онова, което бе нужно, за да го извърши. Или нямаше достатъчно основание, все още. „Господи, какво е нужно? Трябва ли да видя как детето влиза в огъня, за да се почувствам достатъчно виновен? Тогава ще е късно. Що за чудовище съм аз?“

— Напомням ти — така ще убиеш Грант. И баща си. Или още по-лошо — те ще трябва да го понесат живи.

— Върви по дяволите, Яни!

— Мислиш ли, че другите учени не си задават тези въпроси?

— Карнат и Емъри са създали Рисюн! Смяташ ли, че те някога са се вълнували за етиката?

— А ти смяташ ли, че етиката не е вълнувала Ари?

— Естествено. Като с Геена.

— Колонията е оцеляла. Оцеляла е, когато е умрял и последният гражданин. Дело на Емъри, адски вярно. Азите са оцелели.

— В мизерия. При отвратителни условия... като примитивни същества...

— Чрез мизерия. Чрез катастрофи, които са им отнели всички донесени от цивилизацията преимущества. Културата на тази планета е азикултура. И те са уникални. Забравяш човешкия мозък, Джъстин. Човешката изобретателност. Волята за живот. Можеш да пратиш азийски войник под обстрел, но той е по-склонен от гражданските си колеги да се обърне към своя сержант и да го попита какъв е смисълът. И

сержантът трябва да му даде отговор, който да му прозвучи логично. Трябва да погледнеш военните, Джъстин. Ти имаш истинска фобия от тях, прости ми шантавата психология. Те се справят с екстремни стресови ситуации. Военните модели са готови да влязат в огъня. Но азите, които са готови да го направят, няма да спечелят войната и още по-страшни са онези, които обичат да убиват. Погледни действителността преди да изпадеш в паника. Виж нашите военни работници. Те са адски добри. Адски любезни, адски компетентни, адски лесни за Отговорника си, докато се смятат за квалифицирани, и са способни да се отпускат, когато не са на работа, за разлика от нашите конвейерни работохолици. Погледни действителността преди да започнеш да се страхуваш. Погледни специфичните типове.

— И те са от оцелелите — отвърна Джъстин. — Онези, които са преживели войната.

— Процентът на оцеляване при азите е по-висок, отколкото при гражданите, с петнайсетина и нещо процента. Не изпитвам лични угризения за азите. Те се харесват. Твоята работа има реално значение за гражданската психология, конкретно при поведенчески разстройства. Много приложения. Ние работим с хора. И с инструменти. Можеш да убиеш човек с лазер. С лазер можеш да спасиш човешки живот. Това не значи, че не бива да имаме лазери. Или остриета. Или чукове. Аз например адски се радвам, че имаме лазери, иначе щях да съм сляп с дясното око. Разбираш ли какво ти казвам?

— Стари неща, Яни.

— Разбираш ли какво ти казвам? Дълбоко в себе си?

— Да. — Инстинктите му се вкопчиха във всички стари аргументи. По дяволите! Дай на човек изтъркано от времето оправдание и той ще се вкопчи в него, за да спре болката. Макар да знае, че онзи, който му го дава, е психооператор.

— Освен това — продължи Яни — ти си принципен човек. И хората не се страхуват да учат неща, само защото може да са опасни: ако това твое прозрение е вярно, само след няколко десетилетия ще го открие и някой друг. И кой знае, възможно е този учен да стигне до него със съвсем други принципи.

— Принципи! Аз дори не мога да уредя брат ми да посети баща си!

— Можеш адски много неща, ако ги направиш както трябва.

— О, по дяволите! Стигнахме ли до пазарлъка? Свършихме ли с морала за днес?

— Твоят брат. Грант е много за теб. Нали?

— Върви по дяволите!

— Просто отбелязвам, че имаш интересен двоен ценностен модел. Имаш известна склонност да се съмняваш във всеки свой успех, да се възприемаш като зависим от други хора — син на Джордан, брат на Грант, заложник на Администрацията. Не толкова като човешко същество, колкото като център на всички тези изисквания. Ти си ценен, Джъстин, сам по себе си, ти си на трийсет, трийсет и една. Време е да се запиташ какво е Джъстин.

— Пак шантава психология, нали?

— Днес ти давам безплатен урок. Ти не си отговорен за вселената. Не си отговорен за независещи от теб неща. Може би си отговорен за това, че си открил какво можеш да контролираш, ако искаш, ако престанеш да се занимаваш с чуждите проблеми и се вгледаш в собствените си способности — които, както казах, са достатъчни, за да получиш статут на специален. Кое то също отговаря на въпроса защо имаш проблеми: липса на адекватни граници. Липса, синко. Всички специални имат проблеми. Адски трудно е да разбереш човешкото същество, когато прехвърляш върху всички наоколо сложността на собственото си мислене. Около теб има няколко големи умове — достатъчно, за да те убедят, че това е нещо нормално. Особено Джордан: той има преимущество на възрастта, нали, и ти винаги си го бъркал с Господ. Помисли за това. Знаеш цялата история с малкия Рубин. Приложи го към себе си. Направи на всички ни тази услуга.

— Защо просто не обясниш какво искаш от мен? Наистина съм уморен, Яни. Ще го направя. Каквото поискаш.

— Оцелей.

Той премигна и прехапа устни.

— Да не ми се разцивриш? — попита Яни.

Мъглата се стопи. Сълзите изчезнаха. Само се срамуваше и беше достатъчно бесен, за да му счупи врата.

Яни му се усмихна. Адски самодоволно.

— Мога да те убия — каза Джъстин.

— Не можеш — отвърна Яни. — Не се вписва в профила ти. Ти насочваш всичко навътре. Никога няма да се справиш с тази си склонност. Тя те прави лош практик и адски добър програмист. Грант може да преживее стреса — ако не го прехвърляш върху него. Чуваш ли ме?

— Да.

— Така си и мислех. Върни се в офиса си и му кажи, че пак ще подам неговата молба.

— Няма. Става прекалено деликатно. Той страда, Яни. Не мога да го понеса.

— Добре. Не му казвай. Разбираш ли какъв е проблемът, Джъстин? Страхуват се, че военните ще го задържат.

— Господи! Защо?

— Борба за власт. Можеш да му го кажеш. Не би трябвало да ти говоря за това. Нарушавам съображенията за сигурност. В Бюрото на отбраната има фракция, която предлага Рисюн да бъде национализиран. Това е новият ход. Здравето на Лу е разклатено. Изтичане на подмладяването. Остават му най-много още една-две години. Городин все повече се изолира от секретариата на Бюрото. Може да го предизвикат на избори. Това не се е случвало от войната. Избор в Бюрото на отбраната. Шефът на военноизследователския отдел отдава все по-голямо значение на разузнаването. Халид. Владислав Халид. Ако те е страх от нещо, Джъстин... страхувай се от това име. Тази фракция може да се възползва от нещастен случай. Както и фракцията на Городин. Истински или инсцениран. Ти си в опасност. Грант — още повече. Просто трябва да го арестуват на летището, да заявят, че носи документи... Бог знае какво. Денис ще ми откъсне главата, че съм ти казал. Искях да ти го спестя, да не прекъсвам работата ти... Точно сега Грант няма да получи разрешение за пътуване. Нито ти. Това е истината. Обясни го на Грант — ако смяташ, че ще помогне. За Бога, обясни му го някъде насаме.

— Искаш да кажеш, че ни подслушват.

— Не знам. Мога да отговарям само за себе си. В момента разговаряме неофициално.

— Значи казваш, че ние сме...

— Да. Ако Городин бъде преизбран, ти ще си в безопасност. Ако не... никой не може да е сигурен. Ще изгубим мнозинството си в

Съвета. Ако изгубим статута си на административна територия, същото ще се случи с Планис. Разбираш ли ме?

— Да. — Играта се възобновяваше. Пригади му се. И нещата му станаха много по-ясни. — Ако ми казваш истината...

— Ако ти казвам истината, най-добре се събуди и се погрижи за себе си. Следващите няколко години ще са ужасни, синко. Ужасни. Лу ще умре. Секретарят се назначава. Той може да подаде оставка, но няма смисъл. Следващият съветник може да назначи нов секретар, Лу погубва здравето си, като се опитва да се справи с вътрешните борби. Городин прекалено много време прекарва в космоса. Прекалено е изолиран от командната си структура. Лу се опитва да му помогне да преживее бурята — но неговата способност да събира дълговете си от политическите длъжности бързо намалява. Той балансира с фракции в собствената си фракция. Въпросът е още колко ще живее. И в двата смисъла.

VIII

Кобилката отново обиколи арената, като раздуваше ноздри и пръхтеше, и Ари я гледаше, гледаше Флориан, толкова уверен, толкова грациозен на гърба ѝ.

До нея със скръстени ръце стоеше Катлин — както и Анди, и много други от ЗМД-персонала. Не за пръв път виждаха Флориан и Кобилката да работят, но ЗМД и Администрацията за пръв път щяха да позволят на Ари да опита. Чичо Денис беше тук — чичо Джиро бе заминал за Новгород, където напоследък прекарваше почти цялото си време: имали избори, някакъв си Халид се борел за мястото на Городин от Бюрото на отбраната и това разстройваше всички в Рисюн. Нея също, тъй като онова, което чуваше за Халид, означаваше нова борба в съда, ако той изпълнеше заканите си, но изборите отнемаха много месеци, докато резултатите пристигнат от всички краища на космоса, и чичо Денис беше отделил време да дойде: бе заявил, че ако Ари ще си чупи нещо, този път искал да е с нея, за да повика линейка. И Ейми Карнат беше дошла, както и Сам, Стейси, Мади и Томи. Това мъничко я смущаваше. Не бе имала намерение първият ѝ опит с Кобилката да се превръща в сензация с толкова много публика.

Флориан от месеци работеше с Кобилката — беше стигнал дотам, че да направи запис за умение, облепен от главата до петите със сензори, докато показваше на Кобилката всяка стъпка, като държеше джобна камера точно над ушите ѝ — само за да научи Ари да пази равновесие и да реагира на движенията на животното. Усещането от записа бе страхотно.

Чичо Джиро си оставаше чичо Джиро: беше казал, че записът имал реална търговска стойност.

Флориан спря Кобилката пред тях и скочи на земята.

Ари си пое дъх и се приближи до него и Кобилката.

Бе предупредила всички да пазят тишина. И сега се възцари абсолютно мълчание. Всички я гледаха и ужасно ѝ се искаше да се справи както трябва.

— С левия крак — в случай, че е забравила, прошепна Флориан.
— Аз ще я поведе, докато посвикнете, сера.

Успя да се качи без проблеми. Флориан поведе Кобилката и внезапно Ари усети записа, усети движенията там, където мускулите и костите ѝ знаеха, че трябва.

— Готова съм — каза Ари. — Дай ми юздите, Флориан.

Той спря Кобилката и ѝ ги подаде над главата ѝ. Беше ужасно напрегнат.

— Моля ви, сера, не я изпускайте от контрол. Всички тези хора я нервират.

— Няма — отвърна тя. — Ще се оправя.

И беше много разумна: подкара Кобилката с умерен ход, остави я да свикне с нея, вместо с Флориан, след като месеци наред се бе налагало да стои до парапета и да го гледа как я язди, да гледа как Флориан пада на няколко пъти, докато открие онова, което никой в тази част на космоса не знаеше как да прави. Веднъж беше паднала и Кобилката, ужасно падане, и за няколко секунди Флориан изгуби съзнание, просто се отпусна като мъртъв, но после стана, като се кълнеша, че вината не била на Кобилката, тя просто се препънала.

Сега Ари му отнемаше Кобилката за първото ѝ истинско публично представяне и знаеше, че Флориан се поти и страда с всяка нейна стъпка, защото разбира, че сера може да се изложи. Катлин навярно се боеше от същото и разбираше, че ако се случи беда, само Флориан има шанс да направи нещо.

Днес ставаше на четиринадесет и на арената имаше прекалено многобройна публика, за да се провали. Така че яздеше кобилката съвсем бавно, заобиколи арената и спря.

— Чудесно, сера — каза Флориан. — Пришпорете я сега с пети, съвсем лекичко. Здравно дръжете юздите. Това е следващата стъпка. Още не ѝ позволявайте да тича. Никога не ѝ го позволявайте, ако не ѝ кажете.

— Ясно — отвърна тя и подкара Кобилката: едно пришпорване, после още едно.

На Кобилката ѝ харесваше. Ушите ѝ се изправиха и тя ускори ход. В първия момент Ари едва не изгуби равновесие, но тялото ѝ внезапно започна да си спомня от записа как да реагира на по-бързите движения.

Искаше да препусне, искаше да се понесе като вихър... но поддържаше равномерно темпо и накрая спря точно пред Анди и Катлин.

Всички бяха впечатлени. Чичо Денис бе малко пребледнял.

Ейми и останалите също искаха да опитат, но Анди каза, че било най-добре да няма много нови ездачи едновременно — Кобилката щяла да се раздразни. Флориан прибави, че можели да дойдат, когато я упражнявал, и да се качват на гърба ѝ един по един.

Освен това, каза той, най-добрият начин да учиш за животните бил да работиш с тях. Кобилата пак щяла да ражда, а в резервоарите имало два съвсем различни генотипа, което правело общо седем коня — вече не експериментални, а официално Работни животни.

IX

— Това е — каза Джъстин, когато резултатите от изборите на Сайтин се появиха на екрана. — Изключи — нареди на Монитора той.
— Халид.

— Това е пълно безумие — каза Грант.

— Хора на военните в Бюрото на търговията и финансите.

— И Рисюн има връзки там.

— Въпреки това ще е интересно.

Грант прокара длан по тила си. Навярно си мислеше, че ще мине много, много време преди някой от двамата да напусне Рисюн.

Или нещо по-лошо. Например за безопасността на Джордан.

— Не че могат да наложат тази национализация просто така — каза Джъстин. — Другите територии ще ни подкрепят. Виж само как маневрира Джиро. Адски е добър в тези неща. Никога не съм виждал полза от този човек. Но сега, Господи, може и да е полезен.

Х

Това бе едно от тайните, много тайни партита на бандата, уикенд, след училище и домашните, и Правилото гласеше: никакъв пунш и торта извън настаните с мозайка участъци, и ако някой искаше да прави секс, отиваше в гостната или сауната, и ако се напиеха, отиваха в сауната и взимаха студен душ да изтрезнеят.

До този момент заплахата за душ беше достатъчна.

Бяха дошли Мади, Стейси, Ейми, Томи, Сам и няколко нови деца, братовчедите на Стейси Дан и Миша Питърсън, само че Дан бе Питърсън-Най, а Миша само Питърсън, и тяхната маман щеше да ги убие, ако усетеше, че лъхат на алкохол, но това само ги караше да внимават.

Бяха равен брой момчета и момичета и Ейми и Сам бяха двойка, а Дан и Миша го направиха с Мади, и Стейси и Томи Карнат бяха двойка, което беше добре.

Партитата им общо взето бяха кротки. Пиеха по малко пунш или вино, най-много да гледат някой развлекателен запис, от онези, заради които майките им щяха да ги убият, и когато се понапиеха, сядаха в полумрака, докато течаха записите, и правеха каквото им дойде наум, докато не настъпеше време да избират между Правилото и това да догледат записа.

— Уф, по дяволите — накрая въздъхна Ари, този път, когато Мади каза „направи го на площадката, на кой му пука?“.

Самата Ари беше малко пияна. И много упоена. Блузата ѝ бе разкопчана и тя се настани до Флориан да гледа записа. Сам и Ейми се върнаха, съвсем трезви, и се зазяпаха в онова, което ставаше до бара. Стейси и Томи все още бяха в сауната.

Обикновено Ари само гледаше — записите или другите деца, което не позволяваше и на Флориан и Катлин да го правят.

— Имате съобщение — надвика музиката Мониторът.

— По дяволите! — Тя стана, закопча блузата си и отиде в кабинета си, като се мъчеше да не залита.

— База едно — каза Ари, когато вратата се затвори. — Какво е съобщението?

— Съобщение от Денис Най: Халид спечели изборите. Ела утре сутрин в офиса ми.

Влезе в офиса на Денис точно в 09:00.

— Халид заема поста си още днес следобед — каза Денис. — Естествено — тъй като седалището му е на Сайтин. Нанася се с целия си багаж. И със секретните си файлове.

Чичо Денис вече й беше обяснил какъв е Халид. И какво е положението.

— Не смяташ ли, че ще е по-добре да имам видеодостъп? — попита тя. — Чичо Денис, не ми пука какво мислиш, че не съм готова да науча. Невежеството няма да помогне, нали?

Той дълго я гледа, сякаш обмисляше искането й.

— Постепенно. Засега ще получаваш резюмета на събитията, ежедневно, също като мен. И най-добре да ги следиш. Сигурно ще разпространят някои неща за твоята предшественичка — колкото по-унищожителни успеят да открият. Настъпва период на мръсна политика, Ари. Адски мръсна. Искам да започнеш да учиш тези неща. Освен това искам да си адски предпазлива. Знам, че си позволяваш много... забавления. С деца, нито едно от които не е на повече от петнайсет, в часове, които ми подсказват, че не играете на „Космическо преследване“. Домакинската служба потвърждава, че подозренията ми... навярно са основателни.

— Унижаваш се, чичо Денис.

— Службата за сигурност разследва всички източници. И аз имам по-голям достъп от твоя. Но да не се караме за глупости. Не това искам да кажа. Искам да кажа, че... обикновените четиринайсет-петнайсетгодишни деца нямат твоята... самостоятелност, твоята зрялост, нито твоя бюджет, и особено Новгород няма да разбере твоите... ммм, партита, нека използвам твоя жаргон. Накратко, трябва да сме извънредно благоразумни.

— Аз съм благоразумна, чичо Денис, и мисля за сигурността. Ако научат, майките им няма да възразят, защото искат децата им да направят кариера, когато аз ръководя Рисюн. Сигурно има много

майки, които са готови да натикат отрочетата си в моя апартамент. И в леглото ми.

— Само да не изръсиш това в Новгород.

— Заминавам ли?

— Няма да е скоро. Халид току-що зае поста си. Нека направи първия си ход.

— О, това е прекрасна идея.

— Не се прави на умна. Не е зле да осъзнаеш какво е средното четиринайсетгодишно дете.

— Знам. При това отлично. И сигурно щях да го науча много по-рано, ако приятелите ми не бяха Изчезвали на „Крайна“, не мислиш ли?

— Не се дръж така пред камерите. Това не ти е игра. Уверявам те, наистина можеш да изгубиш всичко. Обясних ти какво означава „национализация“...

— Sprawям се със сложните думи.

— Да видим как ще се справиш с простите. Ти вече не си сладката мъничка Ари за пред камерите, ти все повече си онази Ари, която си спомнят някои хора — достатъчно, за да получаваш все по-мъчни въпроси и да не знаеш къде са скрити мините. Ще се опитаме да отложим този момент и ако ти осигурим поне още една година, най-вероятно ще трябва да подадеш молба за статут на пълнолетна. И тогава някои групировки ще изискат съдебно нареждане, за да не позволят на Бюрото на науката да ти го даде. И пак ще се изправиш в съда... с голяма вероятност за успех: първата Ари е успяла на шестнайсет. Но това няма да реши проблема, само ще представи опозицията в лоша светлина: да атакува едно петнайсетгодишно момиче, което трябва да се справя само с повече финес, отколкото имаш в момента.

— Уча се.

— Това е добре. Времето ни изпреварва. Приятелката на твоята предшественичка, Катрин Лао, която ти помогна повече, отколкото ти е известно, сега е на сто трийсет и осем. Джиро приближава сто и трийсет. Твоето присъствие, твоята прилика с предшественичката ти, е като инжекция адреналин за някои съветници, но този път трябва да имаш нещо повече от присъствие. Ако допуснеш грешка, националното правителство ще засмуче Рисюн и Бюрото на отбраната

ще го обяви за военна зона. И през остатъка от живота си ще трябва да работиш каквото те ти наредят. Или ще се окажеш в някой малък анклав без достъп до Новгород, без достъп до Съвета и Бюрото на науката.

Тя го погледна право в очите и си помисли: „Не сте се справили добре. Иначе нямаше да попаднем в тази каша.“

Ала не го каза.

— База едно не ми позволява да се движа по-бързо, чичо Денис.

— Ще опитам с още една сложна думичка — отвърна той. — Психогенеза.

Това бе нещо ново.

— „Произход на душата“ — спомнила си гръцките корени, преведе Ари.

— Създаване на умове. Клонирание на умове. Сега разбираш ли ме?

Тя се вледени.

— Какво общо има това?

— Приликата ти с Ари. Ще ти кажа още няколко думи, които можеш да потърсиш в Базата си. Бок. Ендокринология. Геена. Вирус.

— За какво говориш? Какво искаш да кажеш с тази „прилика“...

— Недей да викаш — рече Денис. — Ще оглушеем. Искам да кажа онова, което винаги съм ти повтарял. Ти си Ари. Ще ти кажа още нещо. Ари не умря от естествена смърт. Беше убита.

Тя ахна.

— От кой?

— От кого, скъпа.

— По дяволите, чичо Денис...

— Внимавай с езика си. Не е зле да го поизгладиш.

— Тук ли е умряла?

— Няма да ти кажа нищо повече. Това си е твой проблем.

[1] Хамлет I, 3. Прев. В. Петров. — Б.пр. ↑

АРХИВ: ПРОЕКТ „РУБИН“

СТРОГО СЕКРЕТНО

ДА НЕ СЕ КОПИРА

СЪДЪРЖАНИЕ: КОМПЮТЪРЕН ТРАНСКРИБИРАН ФАЙЛ

№8001, СЕР. №1

ЛИЧЕН АРХИВ ЕМЪРИ I/ЕМЪРИ II

03.10.2420:23:48

АЕ2: Монитор, тук е Ари Емъри. Сама съм. Потърси споменаване на „психогенеза“.

Б1: Готовност.

Ари, тук е Ари Старша.

Програмата открива, че си на 14 хронологически години с достъп за 16 години. Средният ти резултат от тестовете е 10% по-нисък от моя.

Резултатите от психотестовете ти са 5% по-високи от моите.

Коефициентът ти на интелигентност по скалата на Резнер не се е променял от 10-годишна възраст.

Не ти достигат 5% за достъп.

АЕ2: База едно: имам ли достъп до данните за Бок?

Ключова дума: клонинг.

Б1: Готовност.

Достъп отказан.

АЕ2: Опитай с „ендокринология“. Ключова дума: психогенеза. Геена. Ключова дума: проект. Вирус. Ключова дума: психология.

Б1: Достъп отказан.

АЕ2: Монитор, тук е Ари Емъри. Сама съм. Справка: психогенеза.

Б1: Готовност.

Ари, тук е Ари Старша.

Програмата открива, че си на 14 хронологически години с достъп за 16 години. Средният ти резултат от тестовете е 7% по-нисък от моя.

Резултатите от психотестовете ти са 1% по-високи от моите.

Коефициентът ти на интелигентност по скалата на Резнер не се е променял от 10-годишна възраст.

Имаш право на достъп.

Ари, тук е Ари Старша. Тези файлове могат да се четат само от главния терминал на База едно. Всички важни файлове са записани в личния ти архив и могат да се отварят с гласова парола.

Ти използва ключова дума. Вече имаш достъп до работните ми бележки. Предварително се извинявам, че са толкова разпокъсани. Не обръщай внимание на много от нещата преди 2312 г.: те са полезни, ако искаш да видиш еволюцията на мисленето ми. Когато започвах да работя през 2304 г., психогенезата вече имаше известна основа, но не разполагах с ключовите ендокринологични проучвания, докато не научих много повече. Можеш да използваш тези бележки за сравнение, но до 2312 г. не бях на прав път и получих необходимите ми средства едва през 2331 г. Проучванията на Поли през същото десетилетие ми бяха от огромна полза: мненията ни се различаваха, но споровете ни бяха чисто научни, а не лични. Кореспондирахме си — писмата също са в архива. Около 2354 г., в края на Войните на компанията, бележките ми са много по-непоследователни и ужасно по-важни.

Фактът, че имаш достъп до тях, означава, че съм постигнала известен успех.

Способностите ти са равни на моите. Надявам се да имаш морал.

Твоята База вече има достъп до всичките ми работни бележки. Желая ти успех.

АЕ2: База едно: имам ли достъп до данните за Бок? Ключова дума: клонинг.

Б1: Готовност. Достъп осигурен.

АЕ2: Опитай с ендокринология. Ключова дума: психогенеза. Геена. Ключова дума: проект. Вирус. Ключова дума: психология.

Б1: Готовност. Достъп осигурен.

Б1: Клонирането на Бок се провалило, защото се смятало, че генетиката и обучението ще създадат гений. Провалът бил повече от научен, това била човешка трагедия. Файловете за проекта са достъпни за твоята База...

Б1: На ендокринология са посветени много файлове. Всички са достъпни за твоята База.

Б1: Геена е име на звезда клас 05. Колонията Нюпорт на Геена беше проект, който разработих за Бюрото на отбраната. Тази програма търси резултата в архива на Дома.

В момента на планетата има човешки живот.

Оцелели са в продължение на 65 години.

Това показва вероятност колонията да е жизнеспособна.

Реших да се заема с изпълнението на този проект поради причини, които бележките ми ще ти изяснят. Без знанието на Бюрото на отбраната, но в рамките на техните изисквания за операцията, ние проведохме експеримент.

Разработих съвсем проста програма. Оперативното изречение гласеше: „Вие сте пратени от космоса, за да построите нов свят. Открийте неговите закони, живейте колкото можете по-дълго и научете децата си на всички неща, които ви се струват важни.“

Не бяха пратени повече записи. Това се предвиждаше от програмата.

Интегрирането на който и да е индивид от това население в цивилизованите общества поставя изключителни рискове. Проучи околната среда, както и самата програма. Аз не успях да разгледам достатъчно този аспект. Консултирай се с всички файлове и разбери какво съм направила преди да опиташ каквато и да било интервенция.

Карантината трябва да бъде продължена, докато си в състояние да проектираш резултатите в 30 поколения.

Всички важни файлове са достъпни за твоята База.

Б1: Вирус е дълбоко свързана програма, която притежава способност да се проявява в следващите поколения на дадено население, без да променя характера си.

ΓΛΑΦΑ 11

I

Камерите и микрофоните бяха безброй. Зад тях беше армията от репортери с техните диктофони и индивидуални, ревниво пазени комуникационни връзки.

Зад нея — Флориан и Катлин. И безброй сътрудници на чичо Джиро. Осем от тях бяха от рисюнската Служба за сигурност, въоръжени.

Тя бе избрала син костюм, напомнящ за момиченцето с гипсираната ръка, момиченцето, изгубило майка си и предизвикало съчувствието на хората из целия Съюз. Беше помислила дали да не повдигне косата си в известния на всички кок на Ари Старша, но само я раздели по средата и я прихвана с шноли с мънички бели цветчета от кварц. Съвсем малко грим... само колкото за пред камерите: лицето ѝ се бе издължило, с оформени скули, зрялост, която нарочно омекотяваше с усмивки към любимите си репортери и едва забележим проблясък в очите, знак, че ги е познала.

Така че можеха да не ѝ зададат всички мъчни въпроси. Хората обичаха да се чувстват важни, а онези, към които проявяваше благоразположение, бяха същите, които се отнасяха добронамерено към нея. Например старият Йеви Харт, който имаше репутация на упорит журналист и който все пак се бе държал мило след смъртта на майка ѝ. Тя го Работеше от години, специален поглед, разочарование, когато ѝ задаваше опасни въпроси. Този път го погледна с онзи блясък в очите, който подсказваше, че само те знаят някаква тайна. Той щеше да зададе първия въпрос. „Добре, Йеви, давай, и на двамата ни е ясно, че просто си вършиш работата: и въпреки това си приятел.“

Той я погледна и за миг като че ли изгуби нишката на въпроса си. Киселото му лице придоби обезпокоен вид. Харт си пое дъх и пъхна ръка в джоба на палтото си.

— Млада сера...

— Все още съм Ари, Йеви. — Накланяне на глава, тъжна усмивка.

— Ари, ти си подала молба за статут на пълнолетна. Центристите съдят Бюрото на науката, за да не го допуснат. Как ще отговориш на обвиненията им, че си била подложена на дълбочинно обучение и си била подготвена за представянето си тук, че си създадена като оръжие, позволяващо на Рисюн и твоите роднини да сложат ръце върху собствеността на Емъри?

Тя искрено се засмя. Наистина ѝ беше забавно.

— Първо: никога не съм взимала дълбочинни записи. Уча като всички граждани. Второ: ако центристите искат да кажат, че съм била подготвена за конкретни отговори на репортерски въпроси... ако имахме записи, които да ме учат на такива неща, щеше да е чудесно — можехме да ги продаваме из целия Съюз и това щеше да донесе на роднините ми много пари. Но центристите със сигурност знаят, че не е така. Искали са да кажат, че съм подготвена за въпросите и това означава, че вие позволявате на Рисюн да се запознае с тях поне един ден предварително. Това не е вярно, нали?

— Категорично не. — Йеви бе притиснат в ъгъла. — Но ако...

— Трето. — Трети пръст. Хор от неясни гласове. — Един момент, не искам да прескачам въпрос. Сер Корейн твърди, че роднините ми ме създали като марионетка, която да им осигури контрол над състоянието на моята предшественичка, и че не бивало да получа статут на пълнолетна, защото това било просто трик, целящ да запази тайната за участието на Емъри в проекта „Геена“. Всъщност това са два въпроса. Първо: ако съм пълнолетна, всичко е мое, а не на роднините ми и това значи, че юридически губят контрола си над собствеността ми. Те ще продължават да ме съветват, но всеки бизнесмен се консултира за технически неща като инвестиции и проучвания. Рисюн не е само моите роднини — има хиляди хора, в чието мнение трябва да се вслушвам, също като моята предшественичка, когато е била член на Съвета. Второ...

— Ари...

— Нека само довърша другата част. После ще продължим с изясняващите въпроси. Второ, обвинението, че пълнолетието ми било номер за запазване в тайна участието на Емъри в проекта „Геена“. Аз имам достъп до записките за този проект и съм готова да дам показания пред Съвета веднага щом стана пълнолетна. Дотогава не мога да го направя. Струва ми се, че всъщност центристкият съдебен

процес представлява опит за скриване на някои неща, защото ако наистина искат да научат какво зная, защо не ми позволят да го направя под клетва? Тези файлове се отварят само с моя глас и дори компютърни специалисти не са в състояние да проникнат в тях, без да объркат нещо и навярно да изгубят много важни части. Дори роднините ми не могат да четат файловете за „Геена“. Аз съм единствената, която има достъп до тях, а сер Корейн започва съдебен процес, за да ми попречи да свидетелствам.

Репортерите се развикаха.

— Каква е причината за това? — попита Йеви.

— Искат ми се да мога да попитам сер Корейн — отвърна Ари.

— Какво пречи на чичовците ви да прочетат файловете?

Сериозен въпрос.

— Аз. Имам специална програма, която ми остави моята предшественичка. Гласът ми е почти като нейния и генотипът ми е същият, така че когато станах достатъчно голяма, за да ме идентифицира компютърът, получих достъп до тези файлове. Но трябва да съм сама, иначе те просто няма да се отворят.

— Не можете ли да ги запишете? — викна една жена.

Втори сериозен въпрос. Трябваше да запомни тази репортерка и да внимава с нея.

— Бих могла, но няма да го направя. Моята предшественичка е взела много мерки за сигурност и ме предупреди да се отнасям към тези неща много сериозно. Така и направих, макар че не разбирах защо, и никой в Рисюн не се опита да ме накара да му кажа какво има във файловете. Сега мисля, че идеята е била добра, защото изглежда, че е нещо важно, и според мен Съветът трябва да реши кой има право на достъп, а не едно петнайсетгодишно момиче, нито която и да било част от правителството, защото заради всичко това се води разгорещена борба, и аз не знам как да реша на кого да кажа. Такива решения трябва да взема Съветът. Поне така смятам. Сер Ибанес?

— Бихте ли ни казали дали във файловете има нещо, което според вас ще навреди на репутацията на вашата предшественичка?

— Ще ви кажа, защото ако с мен се случи нещо, хората непременно трябва да го знаят. Геена трябва да остане под карантина. Моята предшественичка е изпълнявала поръчка на Бюрото на

отбраната, но това я е плашило и поради тази причина е оставила файловете запечатани за всички, освен мен. Сер Хана?

Настъпи хаос. Всички викаха.

— Предшественичката ви не е ли постъпила безотговорно — щом е било чак толкова важно? Защо го е запазила в тайна?

— Било е военна тайна. Тя все пак е казала на някои хора. Но много от тях са мъртви, а другите навярно не разбират какво е направила. Самата аз все още не разбирам всичко. Това е лошото: трябва да си умен като нея, за да можеш да работиш върху проблема. Тя е мъртва и никой друг не разбира онова, което е разбирала тя. Аз съм специална и някой ден ще съм способна да разбера какво се е случило. В момента никой не може. Но тя е оставила инструкции и аз няма да ги дам на никого, докато Съветът ме помоли да го направя под клетва, защото нямам намерение да разкрия всичко преди да мога да се закълна, че ще кажа истината. Ако го направя по друг начин, хората могат да оспорят думите ми.

Беше ги Изработила. Абсолютно. Бе отговорила точно на онези въпроси, на които искаше.

II

— Обвиненията са напълно безпочвени — каза пред камерите Халид. — Автор на тази измислица е Джиро Най и чрез запис я е внушил на едно малолетно дете, което не е в състояние да осъзнае потенциалните международни последици. Това е отвратителна тактика, която се стреми да използва свободната преса за собствени цели. Моля ви да помислите дали някога ще видим въпросните документи, файловете, които едно петнайсетгодишно момиче твърди, че само то било виждало, файлове, които то не може, повтарям, не може да представи, файлове, които едно впечатлително петнайсетгодишно дете твърди, че му били оставени от неговата предшественичка. Имам сериозни подозрения, че Ариан Емъри никога не е създавала такива секретни файлове, че Ариан Емъри никога не е създавала такава програма, за да дава призрачни напътствия на своята наследничка. Подозирам, че ако съществува, тази програма е била написана от съвсем други личности, че детето е било програмирано, буквално програмирано — процес, в който Рисюн е истински майстор и по който самият съветник Най е признат авторитет — всъщност специален, получил статута си в резултат на успехите си тъкмо в тази област. Детето е пионка, създадена от Рисюн, за да постави законови и емоционални пречки на пътя на въпроси от огромен национален интерес, и грубо използвано и манипулирано, за да запази привилегиите на неколцина богаташи, чиято макиавелистка тактика представлява опасност за мира...

Репортерите чакаха в хотела.

— Известни ли са ви обвиненията на Халид, съветник Най? — извика някой.

— Чухме ги на идване — отвърна чичо Джиро.

— Аз имам отговор — обади се Ари, без да обръща внимание на ръката на Флориан, който се опитваше да преведе нея и чичо Джиро

през вратата. — Искам да му отговоря. Може ли да отидем в залата за пресконференции?

— Благодаря ви — каза момичето, като направи съвсем детски жест с двете си ръце и отметна косата зад раменете си, после сбърчи лице и заслони очи с длан от прожекторите. — Ох. Бихте ли намалили тази светлина? — После се наведе напред и внезапно стана делова. Толкова много напомняше на Емъри Старша, че стомахът на Корейн се сви. — Какъв е въпросът ви?

— Какво мислите за твърденията на Халид? — надвика останалите някакъв репортер.

Хаос. Пълен хаос. Прожекторите отново осветиха лицето на момичето и то потръпна.

— Изключете това — извика някой. — Нямаме нужда от него.

— Благодаря. — Светлината угасна. — Искате да ви кажа какво мисля за изявлението на адмирала, така ли? Мисля, че тяхната безпочвеност му е известна. Той е бил шеф на разузнаването. Би трябвало да е наясно. И не е много умно да твърди, че съм програмирана. Аз мога да пиша психопрограми. Той се опитва да манипулира всички и аз мога да ви кажа по какъв начин, искате ли?

— Продължавайте — извикаха няколко гласа.

Момичето повдигна един пръст.

— Първо: той твърди, че във файловете няма нищо за карантина. Твърди, че не знаел какво има в рисюнските файлове: ето от какво се жалва. Така или иначе, той или се опитва да ви измами, или лъже за съдържанието на файловете.

Второ: той твърди, че чичо ми със запис ми е внушил всичко това. Адмиралът изобщо не разбира от записи. И просто не е вярно.

Трето: той твърди, че не разбирам какви биха могли да са последиците в международната политика. Щом няма представа какво съдържат файловете, той не е по-наясно от мен какви ще са тези последици.

Четвърто: той се подиграва с идеята, че моята предшественичка ми е оставила програма. Това е манипулация. Особено, че не било възможно. Определено е възможно. Това е елементарна мултифункционална програма, която се активира от моя глас. Има и

други предохранителни мерки, които няма да обсъждам пред екрана. Бих могла да я напиша и аз, освен скрамблинга, а от тези неща разбира собственият ми телохранител, който също е на петнайсет. Убедена съм, че и съветник Халид е наясно, щом е бил в разузнаването, така че и това е манипулация.

Пето: той твърди, че чичовците ми били написали всичко това. Поредната манипулация, защото той може просто да го каже и всички ще започнат да си задават въпроси. Аз бих могла да направя същото, като заявя, че Халид е спечелил изборите, защото е пуснал слуха, че Городин е против закона за военните пенсии и заради разпространението му сред екипажите на космическите кораби, това беше точно преди гласуването и резултатите вече се регистрираха, когато Городин го опроверга. Чух го по новините. Но предполагам, че хората забравят кой измисля лъжите.

— О, Господи... — промълви Корейн и скри лице в шепа.

— Според мен това е достатъчно — каза Делароса. — Съветвам ви, сер, да проведем конференцията без Бюрото на отбраната. Мисля, че трябва да изработим позиция по този въпрос.

Корейн прокара пръсти през косата си.

— По дяволите, той дори не може да я съди за клевета. Тя е малолетна. И всичко това се предава на живо.

— Според мен е факт, сер, че военните навярно са имали съвсем реални основания да предпочетат Халид, въпреки слуха. Но репутацията му сериозно пострада. Сериозно. Трябва да се дистанцираме от това. Трябва да дадем изявление за предполагаемите секретни файлове.

— Трябва... — отвърна Корейн. — И трябва да поискаме комисия на Бюрото на науката да се земе със случая и да прецени компетентността на момичето. Но по дяволите, ти видя изпълнението й. Момичето срази Халид, при това без да е подготвено. Той успя с мръсната си игра в Бюрото, защото никой не можеше да го обвини, но в този контекст случаят няма да се забрави.

— Най й е казал.

— Не се заблуждавай. Халид току-що го направи. И е мъртвец. Политически мъртвец. Не може да отвърне на удара.

— Тя може да обвини всеки, след като има достъп до проклетите файлове!

— Тя можеше да обвини Халид. Но не го направи. Което сигурно означава, че те съществуват и че ще ги разкрие. Ще ти кажа какъв е другият проблем, приятелю. Халид вече е бreme за военните.

— Трябва да подаде оставка.

— Няма да подаде! Не и той. Ще се бори до последна капка кръв.

— В такъв случай, сер, преди да обмислим възможността за връщане на Городин, който според закона няма право да се кандидатира в продължение на две години, предлагам да проучим кой друг от Бюрото може да е ценен за нас. Колко време ще продължи всичко това според вас? Ще се разприказват и други хора. Само още един, и ще започне истинска надпревара за камерите.

— По дяволите!

Нямаше никакъв начин да отговорят на обвиненията, освен да забавят изслушванията на Бюрото. Които Най щеше да придвижи със свръхсветлинна скорост. Това означаваше нови пресконференции на момичето.

Нямаше начин. Опозицията трябваше да премине в отстъпление.

Тогава момичето щеше да си осигури изслушването в Съвета.

И последствията от разкритията за Геена щяха да стигнат до посланиците на Лигата и Земята.

Момичето не блъфираше.

— Тя има право в едно отношение — каза Корейн. — За Бога, намери в Бюрото на отбраната човек, който може да пише разбираеми речи.

III

Джъстин попиваше всеки нюанс, всеки детайл от повторението. Беше отсъствал цял следобед, заровен в социологическата лаборатория, и сега гледаше записа на пресконференцията.

— Забележително точна памет — каза Грант. — За гражданин. Тя постигна всичко, което искаше, определено. И ги обърка за останалото.

Записът стигна до второто опровержение на Халид, студенто, безстрастно изявление, че Ари е отправила това обвинение по внушение на Джиро Най, че Джиро я е използвал като свой глас, защото иначе рискувал да бъде даден под съд.

Джъстин отново поклати глава.

— Може и да има нещо вярно. Но хлапето безупречно точно избра момента.

— Халид е сбъркал противника си — отвърна Грант. — През цялото време е смятал, че това е Джиро.

— Изключи видеото — каза Джъстин и Грант го изключи и попита:

— Мислиш ли, че Халид... е способен да й направи нещо?

— Мисля, че е способен на всичко. Не знам. Той няма да нанесе удар — поне не срещу нея. Тя е прекалено опасна мишена. Ще се обадя на Денис.

— Защо?

— Гражданска лудост. Политика. Тя е прекалено опасна мишена. Джордан работи за Бюрото на отбраната.

— Не бива да се свързваме по Монитора. Трябва да отидем при него.

— Как ще ни пуснат при Денис по това време, по дяволите?

— В Службата за сигурност — рече Грант. — Ще го помолим да се срещнем в Службата за сигурност.

— Оценявам загрижеността ви — каза Денис. Те седяха на два твърди стола в стаята за разпити. Сийли стоеше до стената.

Джъстин си спомняше това място — прекалено добре.

— Сер, аз не... не смятам, че това е ирационален страх. Наредете му да не отговаря на никакви обаждания от базата.

— Официално не бива да предприемаме действия срещу Бюрото на отбраната — отвърна Денис. — Само по себе си това... би могло да привлече излишно внимание към баща ти. Прекалено се безпокоиш...

— Халид има основание да иска нещастен случай, сер. И баща ми е абсолютно беззащитен. Могат да му кажат какво ли не. Нали?

Денис се намръщи, склучи дебелите си пръсти, после отпусна ръце на бюрото.

— Сийли. Действай. Веднага.

— Да — каза Сийли и излезе.

— Какво ще направи Сийли? — викна Джъстин и скочи. — Това не беше нареждане. Какво ще направи?

— Успокой се — каза Денис. — Седни. Седнете и двамата. Има планове за извънредни ситуации. Вие не сте първите, които се сецат за такива възможности.

— Какви извънредни ситуации?

— Не възнамеряваме да сторим нещо на баща ти. Седни. Моля те. Тази вечер въображението ти е много развнтено.

— Какво ще направи?

— Просто ще отиде на пропуса и те ще излъчат код, който няма нужда да знаеш и в резултат на който лабораторията в Планис просто ще обяви пълна тревога. Това означава, че рисюнската Служба за сигурност не вярва на никой, който не е от рисюнската Служба за сигурност. И в лабораторията няма да влиза или излиза никой, който не е от рисюнската Служба за сигурност. Просто ще заявим, че се е случил лабораторен инцидент. Съвсем просто, и тъй като Джордан е с най-висок достъп в Планис, няма да разговаря с никой друг, освен нас.

Джъстин седна. Грант го последва.

— Така — въздъхна Денис. — Благодаря ви. Разбирам защо се страхуваш, Джъстин. Бог знае, че имаш основание. Никога не подценявам инстинкта. Предчувствие за буря, Сийли не се нуждае от метеорологични предупреждения. Не е ли странно — в един толкова рационален разум? Какво мислиш за нея?

Неочаквано. Джъстин мигновено възвърна предпазливостта си — и това само по себе си бе реакция, каквато не искаше.

— За Ари ли? Беше блестяща. Кой е очаквал нещо друго?

— Гордея се с нея — каза Денис. — Знаете ли, че за по-малко от един месец резултатите от психотестовете ѝ се повишиха с шест процента — когато на малкото дяволче му скимна, че така трябва. Точно това заявих на комисията. А те не искаха да ми повярват, че ни лъже. Извини ме. Ужасно нервен съм, докато Ари е извън Рисюн.

— Аз също. Честно.

— Вярвам ти. Наистина ти вярвам. Трябва да ти кажа... По време на това пътуване нашата загриженост за баща ти придоби съвсем нов контекст. Обещах, че ще те предупредя... когато Ари научи за... смъртта на своята предшественичка.

— Значи сте ѝ казали?

— Не всичко. Все още. От друга страна... тази пресконференция страшно ме измъчи. По едно време бях сигурен, че в отговор на въпроса защо първата Ари не е взела повече мерки да предаде информацията, Ари ще каже, че предшественичката ѝ е била убита. И тогава репортерът щеше да стигне до връзката на убийството с тази информация. Такава връзка не съществува, разбира се. Но за миг ми се стори, че нещата вървят натам — и после Ари смени посоката. Слава Богу. Не искам за пръв път да чуе думите „случаят Уорик“ пред камерите. Или на изслушването. Довечера си пристига. Абсолютно непланирано заминаване. Бюрото на науката следи самолетите с всички възможни радарни системи. Виждаш, че и ние се страхуваме. Джиро — определено. Това ще му съсипе нервите.

IV

— Ари — каза Джиро и седна на освободената от Флориан седалка срещу нея. — Всичко е наред. Радарът е съвсем чист. Ескортът ни е достатъчен, за да не посмеят да ни нападнат. Предполагам, че нямаш търпение довечера да спиш в собственото си легло.

„О, по дяволите, когато се приберем, първо трябва да направим пълна проверка, а Флориан и Катлин са не по-малко уморени от мен. Просто искам да си легна. А няма да мога да заспя.“

— Днес наистина се безпокоях за нещо, с което можеха да ти нанесат удар — продължи Джиро. — И... изобщо не искахме да засягаме този въпрос. Но мисля, и Денис е на същото мнение, разговарях с него по системата на Бюрото, че трябва да знаеш.

„Изплюй камъчето най-после!“

— Известно ти е, че твоята предшественичка беше убита. От човек в Рисюн.

— От кого?

— От мъж на име Джордан Уорик.

Тя запремигва. В Рисюн имаше само един Уорик.

— Кой е Джордан Уорик?

— Специална личност. Абсолютен авторитет по образователно програмиране. Баща на Джъстин Уорик.

Ари разтърка очи и впери поглед в Джиро.

— Не исках да го научиш пред камерите. Определено не искам да го научиш другата седмица в Съвета. Джордан и Ари имаха лични и професионални противоречия. И политически. Той я обвинил, че се намесва в работата му и му отнема почестите. Скарали се... Искаш ли да чуеш подробностите?

Тя кимна.

— Най вероятно, а и той твърди така, убийството не е било умишлено. Сбили се и тя си ударила главата, той изпаднал в паника и се опитал да прикрие следите. Случило се в хладилната лаборатория в мазето на Първо крило. Този сектор е много стар, криогенните тръбопроводи са изцяло оголени. Джордан пробил тръбата, затворил

вратата... тя и досега заяжда, сигурно е свързано със слягането на сградата и не може да се поправи, но поне демонтирахме ключалката. Накратко, Ари замръзнала от изтеклия азот. Било е сравнително безболезнено, тя вече била в безсъзнание от удара. Тъй като е специален, Джордан Уорик беше изправен на изслушване в Съвета. Случаят беше абсолютно безпрецедентен — специалните не извършват убийства. А неговият ум, каквито и да са недостатъците му, е защитен от закона. Той прие да бъде прехвърлен на друго място. Сега живее в Планис. Джъстин от време на време го посещава.

— Той знае ли за това?

— Джъстин нямаше представа какво ще се случи. Беше едва седемнайсетгодишен. Опитва се — като използва връзките на баща си да измъкне Грант от Рисюн и да го прехвърли в Новгород. Джордан искаше да го назначат за директор на „Рисюнспейс“ и статутът на Грант като експериментален означаваше, че може би ще е трудно да го вземе с тях. По връзките, които използва Джъстин — приятели на баща му, случайно се оказаха в контакт с аболиционистите, които опитали да подложат Грант на изключително некомпетентна интервенция. Винаги съм подозирал, че спорът между Джордан и Ари по някакъв начин се е отнасял за Грант. Трябваше да го спасим. Онази нощ остана в болницата, в много тежко състояние — и Джъстин е бил при него по времето, по което е било извършено убийството, така че нямаше съмнение за неговото алиби. Той не е знаел, че баща му ще отиде при Ари. И определено не е имал представа какво ще извърши Джордан.

Малко ѝ се пригади.

— Той ми е приятел.

— Когато се случи това, Джъстин беше на седемнайсет. Само две години по-голям, отколкото си сега ти. Той не е виновен за нищо. Предполагам, разбираш защо толкова се притеснявахме от контактите ти с него. Но той никога не се приближаваше пръв. Винаги стриктно спазваше правилата, което му позволи да живее в Рисюн. Завърши образованието си, създаде си дом, не причинява неприятности на никого и не беше честно да го накажем заради нещо, в което не е имал абсолютно никакво участие, или да го пратим някъде, където нямаше да има възможност да работи. Той е много интелигентен. И е много измъчен човек, много объркан понякога, но се надявам, че ще реши

проблемите си. Най-много ни безпокоеше вероятността да направи или каже нещо, което да те нарани — но той издържа. Нали?

— Да. — „Внимавай кой е източникът — щеше да каже Ари Старша, всъщност наистина го бе казала, когато я съветваше как да се справя с измами. — Внимавай кой е източникът.“ — Защо не го пратихте на „Крайна“? Като Валъри. Валъри беше едва на четири години и никога не е наранил никого.

— Честно казано, искахме Джъстин да ни е пред очите — прескочи въпроса за Валъри Джиро. Разбира се. — И не искахме да влиза в продължителен контакт с екипаж на кораб или да получи достъп до външни комуникационни средства. Приятелите на баща му... Роучър и другите от същата сган, аболиционистите... са една от причините сега да летим с ескорт.

— Разбирам. — Трябваше да помисли за това. Нямахме желание да го обсъжда с чичо Джиро, не и в момента.

— Знаехме, че ще се разстроиш — каза той. Очевидно очакваше реакцията ѝ.

Тя го погледна и остави всичко да тече покрай нея, сякаш е сляпа, нощта, другите самолети, новината за Джъстин, избегнатият въпрос за Валъри. Можеха да ги взривят. Целият свят бе безумен. Ала Ари беше съзнавала опасността, когато взе решение да спомене за Геена — когато бе предупредила чичо Денис и чичо Джиро за намерението си. Но Джиро имаше едно достоинство: когато нещата придобиеха инерция, той действаше хладнокръвно, прецизно и в съвършено избран момент. Ако трябваше да избира кой да е с нея в Новгород, Ари пак щеше да се спре на него. И онова, което ѝ казваше, трябваше да е истина: беше прекалено лесно да се провери.

Тя въздъхна.

— Наистина ме разстройва, но се радвам, че научих. Трябва да помисля за това.

Той я погледна за миг, после бръкна в джоба си, извади малък пакет и го остави на масичката пред нея.

— Какво е това?

Джиро сви рамене.

— Този път не ходихме на пазар — отвърна той. — Но си спомних, че бяхме видели тая дреболия в един магазин. Накарах охраната да я купи.

Ари взе пакетчето, разви хартията и отвори кутийката. Вътре имаше златна игла с топази във всички оттенъци.

— О! — възкликна Ари.

— Ти наследи ужасно много бижута от Ари — каза Джиро и се изправи, за да се върне на мястото си в дъното. — Реших, че трябва да имаш нещо, което си е само твое.

— Благодаря ти, чичо Джиро. — Ари окончателно изгуби равновесие.

И още повече, когато погледна Джиро. Светлината падаше отгоре му така, че в този момент кожата му приличаше на пергамент. Той се приближи, сложи ръка върху нейната и тя усети дълбоките бръчки по дланта му. Старец. Разбира се.

„Нещо, което си е само твое.“

Беше успял да я смае, определено.

Нещо, което да е само нейно. Тя имаше толкова малко неща.

Ари и Ари се сливаха в едно, разделяха се и отново се сливаха, вече с все по-голяма лекота. През живота си Ари Старша бе натрупала сериозни проблеми, но какво от това, тя също не харесваше Враговете на Ари. Те бяха убили Ари и сега трябваше навсякъде да ходи с охрана, защото иначе не бе сигурна, че ще се прибере у дома, в леглото на Ари, при удобствата на Ари, в лабораторията на Ари...

Нямаше нищо против да е Ари. Не беше лошо. Само малко странно. И малко самотно, но какво от това, имаше достатъчно хора, които щяха да я спасят от прекалената самота. Не искаше да е Мади, нито Стейси или даже Ейми, Ейми, може би най-близкият ѝ човек, предпочиташе да е Ари, да пътува до Новгород и да има Катлин и Флориан. Не биваше да го забравя: Ейми нямаше ази.

Нямаше да има нищо против и да е Джейн. Внезапно си спомни за Оли и я заболя, защото той никога не ѝ пишеше, но Оли нямаше да ѝ пише, Оли бе абсолютно коректен, когато трябваше.

Можеше дори вече да не е жив. На „Крайна“ умираха хора, а новините пътуваха ужасно дълго.

V

Ари, тук е Ари Старша.

Вече си пълнолетна. Ти си на 15 хронологически години. Тази програма се отнася към теб като към седемнадесетгодишна. Достъпът ти е разширен.

Сега можеш да четеш всички работни бележки до годината на смъртта ми и цялата история до 2362 г., годината, в която се оттеглих като администратор на Рисюн, за да заема мястото на съветник от Бюрото на науката.

Когато бях на 17, през 2300 г., Съюзът се обяви за държава и започнаха Войните на компанията.

Когато бях на 35, през 2318 г., замествах болната Лиля Голдщайн в Съвета на Сайтин.

Когато бях на 37, през 2320 г., отстъпих мястото на Юрген Филдинг от Сайтин. Гласувах закона за специалния статут и аз бях една от 5 личности, получили тази привилегия.

Когато бях на 48, през 2331 г., наследих починалата Амели Щрасен на поста директор на Първо крило в Рисюн. През същата година се подложих на подмладяване.

Когато бях на 62, през 2345 г., наследих чичо си Джофри Карнат на поста администратор на Рисюн. През онези години флотът на Земната компания успя да отблъсне бойните кораби на Съюза и се опита да попречи на търговците да поддържат контакт със Сайтин и „Крайна“. Тежките загуби на кораби и нуждата от работници и обучен военен персонал доведоха до включването на Рисюн във войната: от 2340 до 2354 г. лабораторията се разрасна с над 400%.

Дейността ми през този период: създаване на производствени центрове, автоматизиране на много процеси, построяване на фабрики за ограничаване на зависимостта от нередовния транспорт, развитие на селското стопанство, установяване на Моривил като пристанищен център, създаване на „Рисюнеър“ като граждански превозвач за района на Волга, установяване на юридически права на Рисюн над производствените центрове, установяване на Рисюн като законен

настойник на всички ази, независимо къде са произведени, установяване на Рисюн като единствен производител на всички записи над, равнището на тези за умения.

Последните мерки, благодарение на които Рисюн напътства и контролира всички ази в Съюза, са сред най-важните неща, които изобщо съм правила поради властта, която носят, поради морални съображения за доброто на азите и поради две не толкова очевидни причини. 1. Това ни дава възможност да прекратим производството на ази в някой бъдещ момент, за да не допуснем институционализиране на робството в Съюза или където и да било другаде. 2. Вж. файл под ключова дума: социогенеза.

Когато бях на 69, през 2352, Съюзът започна последната си голяма офанзива и се обърна към мен с очертанятията на проекта „Геена“.

Вж. личен файл под ключова дума: Геена.

Когато бях на 71, през 2354 г., Войните на компанията завършиха с Пелския мирен договор.

Когато бях на 72, през 2355 г., беше създадена колонията на Геена като извънредна мярка за сигурност. Адм. Азов, съветник от Бюрото на отбраната, пренебрегна отрицателното ми становище.

Когато бях на 77, през 2360 г., предизвиках Юрген Филдинг за мястото на съветник от Бюрото на науката.

Когато бях на 79, през 2362 г., бяха обявени окончателните резултати от гласуването и аз влязох в Съвета, където съм и в момента на написване на тези бележки.

Едно е да изучаваш възрастни хора като психологически факт, млада Ари, съвсем друго е да съзнаваш психологията на старостта в самата себе си — защото остаряваш вътрешно, въпреки че подмладяването поддържа физическата ти възраст повече или по-малко постоянна.

Подмладяването предизвиква изключително сериозна промяна в човешката психика. Помисли: без подмладяване тялото започва да се променя от 50-годишна възраст, появяват се тежки проблеми и особено се изострят през следващите 20–30 години. За да се стигне до пълна безпомощност. Това е естественият процес на остаряването, който води до естествена смърт между 60 и 110 години, в зависимост от генетиката и околната среда.

При индивиди, неподложени на подмладяване, периодът на отслабване на функциите, последван от период на дегенерация, действа като значителна психологическа промяна. През епохите, в които подмладяването не е било възможно, или на места като Геена, съществуват социологически институции, предвидени за хората, претърпяващи това бавно упадане на физическите и в някои случаи умствени способности. Тези институции и обичаи обаче невинаги са задоволителни за индивида, сблъскал се с психологическата увереност, че процесът е започнал. С подмладяването ние малко увеличаваме продължителността на живот, средно между 100 и 140 години, като се има предвид, че това все още е ново явление и в бъдеще продължителността на живот може още повече да се увеличи. Но тази процедура е открита на Сайтин и за пръв път е била възможна по времето на поколението на майка ми. В моята младост социологическите промени все още бяха изключително бързи. Ключови думи: стареене, Олга Емъри, теза.

По времето, когато пиша тези бележки, основната промяна не е толкова продължителността на живот, макар че тя оказва огромно въздействие върху семейните структури и законите поради факта, че днес повечето хора живеят близо до родителите си в продължение на около век и често влизат във финансово партньорство с тях, така че наследяването е съвсем рядко: собствеността обикновено се разраства, а не се прехвърля от един индивид на друг.

Основната промяна е съчетанието от огромен опит, добро здраве и жизненост. Периодът на деградация обикновено е кратък, често под 2 години и почти незабележим. Смъртта се превърна в много повнезапно събитие и човек навлиза в четиринадесетото си десетилетие с очакването да умре, но го приема, няма ги потискащите ефекти на дегенеративната болест.

Нарочно се отклонявам. Не мога да предвидя какви ще са твоето време и твоята старост. Зная обаче, че смисълът на по-голямата продължителност на живот оказва сериозно влияние върху Рисюн заради самия характер на нашата работа, която е ужасно бавна. Когато бях на около 70, участвах в началото на проект, чийто край знаех, че може би няма да доживея. Може би и ти няма да го доживееш. Но на сегашната ти възраст тази идея ти е съвсем чужда.

Запомни това, когато четеш материалите за след 2345 г.

Промените са нещо нормално. Ето защо забавих достъпа ти до някои части от дневника ми, отнасящи се за периода след 2362 г. Страх ме е за психическото ти здраве, ако се опиташ да измамиш програмата в това отношение: колкото и да си добра в анализа на тестове и в откриването на отговорите, водещи до получаване на повече информация, моля те да се довериш на зрялата ми преценка и да запомниш, че пиша тези редове от гледната точка на жена, която те познава както никой друг — дори да знаеш как можеш да заблудиш програмата, отговаряй й абсолютно честно. Ако е крайно наложително да получиш тези данни, твоите умения ще ти позволят да излъжеш на теста и да откриеш каквото ти трябва, но имай предвид две неща. Първо, както веднъж ти казах, тази програма е способна да пази Рисюн от злоупотреби и някои действия могат да я принудят да предприеме защитни мерки. Разбира се, ти можеш да я излъжеш и в това отношение, но психическият ти профил в момента не предвижда подобна възможност, иначе сега нямаше да четеш тази информация. Второ, аз няма да огранича достъпа ти до работните ми бележки и скритите части ще бъдат съвсем лични.

Накрая отново ти напомням: аз съм мъртва и нищо не може да ме шокира. Програмата ще прави разграничение между твоите фантазии и действителните ти действия, отразени в архива на Дома. Отнасяй се към нея с абсолютна честност. Понякога на повърхността ще изплува нов въпрос, когато действията ти в Дома или хронологическата ти възраст активират нов аспект от теста. Никога не лъжи, даже да подозираш, че истината може да накара програмата да реагира. Тя е написана така, че да открива лъжи, измами и заобикалки, но от друга страна, аз знаех, че ще си имам работа с изключително умен човек — със собствените ми импулси, ако съм права.

Ще ти кажа също, че през живота си съм убивала и наранявала други хора. Ще ти кажа нещо ужасно: имам някои садистични наклонности, които се опитвам да контролирам. Самоанализът е капан и за да напиша програмата, трябваше да се самоанализирам, което изобщо не ми хареса. Ще ти кажа, че сексуалните ми преживявания с граждани бяха незадоволителни от пубертета ми нататък, че неизбежно завършвах с професионална вражда и погубиха няколко ценни приятелства, че събитията от детството ми, колкото и зловещи да бяха някои от тях, повече допринесоха за моята независимост и

отговорност към другите. Че чичо ми беше жесток към мен и моят дом ме научи на състрадание.

Но фактът, че състраданието ми ме направи уязвима за другите, за всички граждани, чието самолюбие не можеше да се примири с независимостта и интелекта ми, ми причини огромна мъка. С други думи, влюбвах се горе-долу също толкова често, колкото всяко нормално човешко същество. Давах всичко от себе си. И в замяна получавах злоба. Искрена омраза. Бог знае, че опитвах да не накърнявам човешкото самолюбие. Напразно. Каквото и да правех, аз наранявах тяхната гордост. Моите ази можеха да ми носят утеха, както могат и твоите. Но се чувствах откъсната от собствения си вид, имах усещането, че никога няма да мога да разбера една част от човечеството — на лично равнище, колкото и блестящи да бяха способностите ми. Това е мъчителна мисъл — за една деветнадесетгодишна жена.

Тази мъка породи гняв и този мой гняв ми помогна да оцелявам и творя. Той ме тласна към другата страна от моята същност, моите проучвания на човешката мисъл и емоции — накратко, като предизвика всичките ми способности, което на свой ред доведе до проблема с бъдещите ми любовници. Мисля, че сексуалната енергия и гневът са преплетени в мен до такава степен, че не мога да ги контролирам по друг начин, освен с въздържание, а както несъмнено разбираш, въздържанието не е в природата ми.

Даже се колебая да те предупредя, защото това разочарование оказа важно, дори благотворно въздействие върху работата ми. През седмото десетилетие от живота си достигнах до момент, в който надхвърлих възможностите на всички около мен. Джейн Щрасен, Яни Шварц, Денис и Джиро Най, и разбира се, Флориан и Катлин бяха сред приятелите, които все още ме предизвикваха. Но аз надминах дори тях. Все повече се затварях и себе си, ставах все по-самотна. Признавам, че бях изключително щастлива в професионалния си живот и успях да ограничавам сексуалната си енергии до обикновено физическо облекчаване. В известен смисъл бях много самотна, но в основното бях щастлива. Този период беше много продуктивен за мен.

Но сега, когато възрастта ми е над един иск, знам, че съм започнала проекти, нито един от които нима да завърша, че правя

неща, които могат да спасят или да обрекат на гибел човечеството, и че никога няма да науча резултата.

Сега най-много ме крепи гневът. И досадата от времето и ограниченията на хората около мен. Няма вероятност да спра, да си поема дъх, да си почина. Вече не мога да пътувам свободно, не мога да летя, мечтата да видя космоса е нещо, което нямам право да си позволя, защото става все по-трудно да гарантирам своята безопасност, а е от огромно значение да довърша работата си. Преди сексът облекчаваше напрежението. Сега той се преплита с него, защото гневът е свързан със секса и всичко, което правя.

Най-ужасното нещо — нараних Флориан. Не го бях правила никога. И още по-страшно — това ми достави удоволствие. Може ли едно дете да разбере колко силна е болката? И също толкова страшно — Флориан ме разбира и ми прощава. Каквото и да правиш, млада Ари, използвай гнева, не му позволявай той да те използва.

Защото гневът ще дойде, ще дойде болката, защото ти не си като останалите, не повече, отколкото съм аз.

Ти не си делото на моя живот. Надявам се, че това не уязвява суетата ти и че ще разбереш защо отново се заех с проучванията си на психогенезата и посветих толкова време на твоето създаване. Делото на моя живот не е психогенезата, а социогенезата и никой друг освен теб никога не е чувал тази дума в сериозен контекст.

С нещата, които направих, аз промених посоката на развитие на цялото човечество. Собствената ти уникална перспектива на психогенетичен клонинг ще ти подскаже нещо за щетите, които могат да бъдат нанесени на Съюза, ако хората осъзнаят какво съм извършила.

Но аз работех все по-сама, без проверки, без консултации с никого, защото никой не разбираше онова, което разбирах аз.

Ще ти го обясня накратко, млада Ари, както го обясних на пресата и постоянно го повтарях на Съвета, но изглежда, малцина разбират основите му, защото е противно на краткосрочните цели и представи за благоденствие. Не успях да моделирам достатъчно просто комплекса от уравнения, с които си имаме работа, а се боя от демагози. Но най-много се боя от хора, мислещи само за днешния ден.

Проблемът е човешката диаспора, човешкото разпространение, но отговорът не е центризмът. Темпът на растеж, който поддържа техническите способности, правещи възможна цивилизацията, днес

надхвърля темпа на културно адаптиране и разстоянията са по-големи от възможностите на нашите комуникации. Краят все повече ще заприличва на началото, пръснати племена из безкрайна равнина, в безсмислен конфликт или изолирана стагнация, освен ако не успеем да направим изводи от човешкия опит, да ги капсулираме и съзнателно да ги репликираме в дълбочинните модели на гражданите, освен ако психогенезата не може да действа в огромни мащаби, освен ако тя не стане социогенеза и надхвърли самата себе си, както аз се надявам, че ти ще ме надхвърлиш. Като адаптивна реакция на нашия вид, човешката техника вече е неподвластна на средата, на нашата материалност, на ума и мисълта. След като ни изведе от люлката, тя трябва да промени реакцията ни към вселената като цяло. Човешкият опит създава инфопоток с по-голяма скорост, отколкото индивидите са способни да поемат. И тази скорост продължава да се увеличава. Трябва да пристъпим към сгъстяване. Трябва да сгъстим опита по същия начин, по който човешката история се сгъстява във все по-кратки инструкции — а събитията, от които зависи цялата история, само бегло се споменават.

В крайна сметка е важна единствено мъдростта, не събитието, което я е създало. Но човек трябва да знае точно какви са тези неща.

Човек трябва да ги предава по-нататък. Опитът в най-добрия случай е жесток и неточен учител.

А времето, през което цялото човечество ще поддържа връзка помежду си, е съвсем кратко.

Ти ще видиш повече от мен, млада Ари. Спокойно може да се окажеш единственият ум на своето време, способен да схване проблема: надявам се, че събитията са ти предали моята власт непокътната, но независимо от всичко, ако съм те създала достойна за нея, аз съм те създала и способна да я придобиеш. И най-вече да управляваш самата себе си. Ако оцелееш, за да получиш властта, която имах аз, ще стъпваш по тясна граница между мегаломанията и божествеността. Или ще позволиш на гнева да достигне човечеството, или страхливо ще отстъпиш.

Ако съм се провалила с теб, значи съм се провалила във всичко и може да не съм създала нищо по-лошо от онова, което съществува сега, а е възможно да съм обрекла поне половината човечество на войни или ужасяваща тирания.

Ако съм успяла, има за вършене още работа. Ситуациите се менят.

Ако не съм направила абсолютно нищо, предвиждам война, в която човешкият вид може да не оцелее: прекалено голяма част от него обитава две планети и зависи от прекалено малко производствени центрове. Ние сме прекалено млади в космоса, нашите поддържащи системи все още са прекалено крехки и нашите ценностни системи все още съдържат елементи на каменната брадва и копието.

Това убеждение е единствената ми морална утеха.

Изучи Войните на компанията. Изучи историята на Земята. Научи на какво сме способни.

Изучи Геена. Хората оцеляха там. Техните поколения са по-къси от нашите. Геена е алармената система.

Сега имаш достъп в Бюрото на науката с ранг на началник-отдел в административна територия Рисюн.

По-нататъшните обяснения са записани в рисюнската Служба за сигурност: достъп чрез Система за сигурност 10. Ключова дума: достъп.

VI

— Не, сер — каза Ари. Микрофоните усилваха гласа ѝ и го разнасяха из залата, карикатура на глас на малко момиче. Седеше сама с лице срещу деветимата. Там бяха чичо Джиро, Назир Харад и Нгуен Тиен, Людмила Дефранко, Дженър Харого, Михаил Корейн, Махмуд Хавес и Владислав Халид, който я гледаше с открита враждебност. Въпроса беше задал Корейн.

— Не, сер, няма да ви дам транскрипция. Обясних ви защо. Няма да е всичко. А това е по-лошо от нищо. Казвам ви важните неща. Адмирал Азов пратил колонията въпреки отрицателното мнение на Ари, която смятала, че е прекалено опасно. Това е важното.

— Това е важното — повтори Ари. — Адмирал Азов искал на планетата да бъде установена колония, защото тя била от земен тип и се намирала точно до Пел. Бюрото на отбраната искало да се подсигури в случай, че Лигата стигне там след петдесет или сто години. Така щяла да завари свят, пълен с граждани на Съюза, или екологична катастрофа, заразила планетата с човешки болести...

Съветниците зашушукаха и Харад удари чукчето.

— Оставете момичето да завърши.

— Това беше съдържанието на бележките. Искали Ари да програмира запис, така че азите завинаги да останат верни на Съюза, каквото и да се случи, и да предизвикат проблеми на Лигата, ако реши да ги изсели от Геена. Ари се опитала да им каже, че са луди. Но те не я послушали. Затова Ари изслушала исканията им и поръчала някакви имунологични материали, не знам точно какви, но чичо ми ще ви обясни за тях. Накратко, те използвали като носители вируси по същия начин, по който ние ги използваме за генетично лечение. Имало и друг изпълнител, на когото Ари не вярвала.

— Знаете ли името на този изпълнител? — попита Корейн.

— Лабораториите „Флечър“. Това било през май две хиляди триста петдесет и втора. Тя не е знаела нищо повече.

До Халид се приближи един от сътрудниците му и зашепна на ухото му. Неколцина други също се възползваха от възможността.

— Но тя е отговаряла за действителното организиране на колонията — когато всички утихнаха, продължи Корейн. — Разкажете ни какво е направила.

— Отговаряла за избора и обучението на азите. И програмирала основния инструкционен запис. Те искали от нея да направи всички онези неща, които човек не може да направи. Ари програмирала първичен инструкционен дълбочинен запис и написала договорите на азите така, че ако на планетата нямало граждани, те принадлежали на самата планета.

— Значи е пренебрегнала инструкциите на Бюрото на отбраната. Това ли искате да кажете?

— Ако беше изпълнила исканията на военните, цялата колония най-вероятно е щяла да загине. Или пък ако преживеели болестите, третото или четвъртото поколение са щели да са страшно опасни — психомоделите взаимодействат с околната среда. Те не искали и да чуят за това.

— Времето — каза председателят Харад. — Съветник Хавес от Бюрото на финансите.

— Смятате ли се за достатъчно квалифицирана, за да се произнесете по този въпрос? — попита Хавес.

— Това е елементарно, сер.

— Не ми пука дали е елементарно — отвърна Хавес. — Вие упорито анализирате мотивите или ги приписвате на хора, само за един от които знаете нещо, и не изяснявате къде цитирате и къде интерпретирате. Говоря за вашата предшественичка, млада сера. Единственото доказателство са нейните бележки. Не вашите интерпретации.

— Да, сер. — Ари дълбоко си пое дъх и овладя гнева си. — Тогава няма да обяснявам.

— Съветвам ви да се отнасяте с уважение към Съвета, млада сера. Вие получихте статут на пълнолетна миналата седмица. Това означава, млада сера, че сте длъжна да се държите като възрастна.

Тя погледна съветник Хавес и скръсти ръце.

— Продължавайте, млада сера — каза Харад.

— Благодаря ви, сер председател. Съжалявам, ще обяснявам само когато ме питате. Ари не дава много подробности. Тя казва, цитирам: „Бюрото на отбраната настояваше. Най-подробно им обясних

опасностите от взаимодействието с околната среда. Собствените им психолози се опитаха да ги накарат да разберат предупрежденията ми. За съжаление, адмиралите вече бяха взели решение: системата на издигане във флота прави почти невъзможно един военен бюрократ да отстъпи от установената си позиция. Даже да...“

— Млада сера — прекъсна я Хавес. — Съветът не разполага с неограничено време. Бихте ли пропуснали оскърбителните наблюдения на покойната съветничка?

— Да, сер.

— Продължавайте.

— Това беше отговорът.

— Вие не отговорихте. Пак ще ви задам въпроса. Конкретно какви са били аргументите на Емъри?

— Не мога да отговоря без обяснения.

— Какво е казала Емъри?

— Че не бива да го правят, защото околната среда щяла да въздейства върху психомоделите и записът не можело да се приспособи към ситуацията. А военните не искали да й дадат повече данни за околната среда. Това била първата причина, поради която ги смята за луди.

— Тя го е знаела, когато е написала първоначалната програма. Защо изобщо го е направила?

— Защото е било по време на войната. Ако в космоса не останели хора, Геена щяла да е едно от местата, на които човечеството да оцелее. Било много опасно, но това нямало да има значение, ако били единствени във вселената.

— Каква е била опасността?

— Ще се разстроите, ако пак ви го кажа.

— Все пак кажете.

— Да позволите на даден психомодел да съществува в среда, за която не знаете нищо. Искате ли подробно да ви обясня каква е опасността?

Всички експанзионисти се засмяха. Дори Тиен, който бе центрист.

— Обяснете — изненадващо търпеливо каза Хавес и Ари реши, че в крайна сметка го харесва. Не бе глупав. И можеше да отстъпи, когато сгреша.

— Дълбочинният запис е съвсем прост и много общ. Така трябва. Ако включите агресивността в модела и азите се озоват във враждебна среда, ще насочат агресивността към всичко и тя ще обхване всички останали модели чак до повърхността. Ако обаче включите блок срещу агресивност, той може да се разрасне по същия начин и те няма да са в състояние да се грижат за себе си. Дълбочинният запис действа по същия начин, по който вие подскочате, щом нещо ви стресне. Той засяга основите на логичните модели. И трябва да е малко алогичен, защото с чиста логика няма да помръднете, докато не разберете какво ви заплашва. Дълбочинните модели са склонност към „бий се или бягай“. Нещо такова. И Бюрото на отбраната не е дало на Ари Старша никакъв шанс да програмира истински дълбочинни модели, които да са много по-полезни за Геена. Просто поискали да програмира възрастни ази с военни модели. За една година. Тя каза, че не е възможно. Уговорила ги да вземат комбинация от войници и фермери. Затова съчетала генотипи, които можели да притежават всички умения, и дълбочинните модели, които според нея можели да съдържат някои отговори на околната среда, каквато и да била тя.

— С други думи Емъри излъгала Бюрото на отбраната.

— Трябвало. Иначе без нейна помощ щели да хвърлят собствените си ази на планетата и да наредят на собствения си психологически отдел да наруши закона и да се опита да ги подложат на дълбочинна интервенция. Техните психолози им казали, че това е глупаво, и някои дори заплашили да се обърнат към Съвета, но адмирал Азов казал на един от тях, че ако продължавал да се съпротивлява, самият той можел да свърши на Геена. Този човек разкрил всичко на Ари. Отначало тя имала намерение да повдигне въпроса пред Съвета, но после се замислила за вероятността да бъде унищожена цялата човешка раса и тогава взела решение да се съгласи с Азов, но да го направи по-безопасно, отколкото искали военните. Но не можела просто да се върне, да изтрие мозъка на всички онези ази и да започне отначало. Това било поредното безумно предложение на Бюрото на отбраната. И тя измислила нещо съвсем просто: казала на азите, че това е тяхна планета, че трябва да се грижат за нея, да оцелеят и да научат децата си на същото. Това е всичко. Колкото може по-позитивно. Защото не знаела колко време Геена ще остане в

изолация. И тъкмо в това се крие опасността. Техните поколения са съвсем къси. Вече са извършени много промени. Доколкото разбирам, Лигата се страхува от тях, защото подозира, че на планетата има нещо като секретна военна база, но ако е така, в бележките не се споменава нищо. На Геена не е останало почти нищо от гражданската култура. Това означава, че програмата е успяла. Има обаче прекалено много хора за мозъчно изтриване. Трябва да изтрият всичко, а това е адски много психологическа работа и те не разполагат с Рисюн. Съветник Най може да ви каже какво е необходимо...

— Необходима е лаборатория с мащабите на Рисюн — прекъсна я Джиро, — която да не се занимава с нищо друго поне в продължение на десет години. А интегрирането на тези индивиди в обикновено общество ще погълне огромни средства. Става дума за трийсет хиляди души. Или повече. Все още не са ги преброили точно. Никой не разполага с място, на което да приюти тези хора. Лигата няма достатъчно население, за да ги погълне. Нито ние. За Земята дори е излишно да споменавам.

— Навярно и без това няма да могат да открият всички — каза Ари. — Ето защо не могат да ги преместят. Те винаги ще са различни и винаги ще представляват проблем. Те са ази. Не са като гражданите. Просто ще са луди според гражданското мислене. Част от техния психомодел е да учат децата си и ако ги прехвърлите в двайсет и пет век, новата околна среда ще въздейства върху програмата и ще увеличи промените. Такова е мнението на Емъри. Ако са второ поколение, бихте могли да ги интегрирате, но четвъртото поколение вече е съвсем различно. И те нямат подмладяване. По-големите умират преди да навършат сто години. Даже много по-малко. Чувала съм, че средната им продължителност на живот е четирийсет-петдесет. Това не им дава време да живеят с децата си или да ги научат на много неща преди да пораснат. Те вече са по-различни от нас, отколкото сме ние от Земята. Така смята Емъри.

— Нямам повече въпроси — каза Хавес.

— Ще направим обедна почивка — обяви Харад. — И после ще продължим с въпросите на сер Тиен — ще издържите, нали, млада сера?

— Няма проблем — отвърна тя. — Благодаря ви, сер.

— Извънредно съм обезпокоен, сера — каза Тиен от трибуната, на която седяха съветниците. Говореше тихо, много любезно. Трябва да ви призная, че съм загрижен за правото на достъп, което ви е дало Бюрото на науката — разберете, не смятам, че не сте преждевременно развита млада жена. Но тук става дума за неща, които могат да означават война или мир, неща, които са ви били разкрити прекалено рано. Разговаряте ли с приятелите си по такива въпроси?

— Не, сер, категорично не. — Основателен въпрос. Тиен се държеше съвсем коректно.

— Разбирате ли защо не бива да говорите пред репортерите за това?

— Да, сер, разбирам. Единствените хора, с които обсъждам тези въпроси, са Денис Най, Джиро Най и Съветът. И моите ази, но те не са в стаята, когато работя със системата, и не знаят всичко. Те няма да кажат на никого, защото са от рисюнската Служба за сигурност и психомоделът им не позволява да обсъждат нищо с друг, освен с мен, дори незначителните неща.

— Това ни е ясно. Можете ли да прецените каква част от информацията не ни казвате?

Много сериозен въпрос.

— Моята предшественичка е имала някои теории за това какво ще се случи на Геена. — „Опитай се да отговориш, без да отговориш.“ — Но те са сложни и не мога да говоря за тях, защото се отнасят за програмната структура. Ще ми отнеме много време. Бюрото на науката ще ни представи данните за Геена, когато се получат...

— На вас ли?

— На онзи, който работи по този проект, но вероятно и на мен, сер, тъй като аз имам достъп до бележките на моята предшественичка.

— Времето — отново напомни Харад. — Адмирал Халид.

— Да се върнем на въпроса за бележките — започна Халид. — И защо тези бележки, ако изобщо съществуват, не са били предадени на компетентен учен.

— Тя има степен, равна на отговорник на Крило — каза Джиро. — И е достатъчно компетентна.

— Тя няма работа с бележките — отвърна Халид. — Или смятаме, че Рисюн се ръководи от едно петнайсетгодишно момиче и от

една мъртва жена? Това повдига повече въпроси за компетентността на рисюнската администрация, отколкото за нейната. Аз нямам противоречия с детето. А с Рисюн. Откривам доказателства за сериозни грешки в ръководството на лабораторията. Много сериозни. Смятам, че разполагаме с повече от достатъчно доказателства, за да разследваме действията на Рисюн, довели до това положение.

— Можете да го направите — каза Джиро, — но това няма да ви донесе бележките.

Чукчето удари. Няколко пъти.

— Млада сера — рече Халид. — Можете да бъдете арестувана за неизпълнение на заповед на Съвета. Както и вашият администратор, и останалите, чиито съвети слушате.

Ари отпи глътка вода.

— Можете да арестувате когото искате — каза тя, когато залата утихна, — но въпросите, които ви интересуват, са научни и трябва да питате учени, каквито сме ние. В лабораториите „Бъчър“ няма нито един учен, който да може да ви отговори. Нито в Бюрото на отбраната. Аз вече ви казвам какво има в бележките и какво ще откриете, ако си направите този труд. Щом смятате, че сега не ви казвам истината, ще ми повярвате ли тогава?

Чукчето удари отново.

— Сер съветник. Сера. Моля ви. Съветник Халид.

— Имаме си работа с незряло дете — каза Халид, — което изпълнява нарежданията на рисюнската администрация. Повтарям, трябва да задържим всички виновни. Това е въпрос на национална сигурност. Законът за военната тайна...

— Сер — намеси се Харад, — имате ли въпроси към свидетелката?

— Имам. Под клетва, млада сера, и като имате предвид, че ще бъдете съдена за лъжествидетелство, откога знаете за тези файлове?

— Файловете за проекта „Геена“ ли? Открих ги, когато използвах ключовите думи.

— Кога?

— В деня след като спечелихте изборите.

— Откъде взехте ключовите думи?

— Денис Най ме посъветва да ги потърся.

За съжаление, трябваше да го признае. Но...

— Което означава, че преди това просто не са съществували. Благодаря ви, млада сера. Това обяснява много неща.

— Това е манипулация, сер. Вие не доказвате нищо. Трябваше да знам. Достъпът ми...

— Благодаря ви, вече отговорихте на въпроса.

— Не, вие отговорихте вместо мен.

— Съветът няма да търпи прояви на неуважение, сера.

— Да, сер. Но не бива и да ме обвинявате в лъжа. Вие ни заплашихте, аз подадох молба за статут на пълнолетна, това предизвика...

— Не сте вие лъжкията, миличка. Били сте измамена, също като Съвета. Чичо ви е създал онези файлове. Няма никаква тайна система. Това са просто архивите, които Рисюн не иска да отвори поради съвсем ясни причини, и Рисюн ви е създал, за да стоите между Съвета и злоупотребите на рисюнската администрация.

— Не, сер, аз съм под клетва. Аз. Не вие. Фактът, че станах пълнолетна, ми даде достъп до бележките. Когато оттеглихте съдебния си иск. Това е истината. Не забравяйте, че съм под клетва.

Съветниците се размърдаха на местата си. Катрин Лао изсумтя.

— Чичо ви е фалшифицирал файловете и ви е подготвил за цялата тази история.

Чукчето удари.

— Достатъчно, сер съветник. Следващият въпрос.

— Мисля, че в това дипломатическо фиаско слушаме само измислиците на Денис Най — каза Халид. — Както обикновено, Рисюн си играе на политика и прекалено дълго е имал прекалено много власт.

— Трябва ли да споменем за властта на Бюрото на отбраната? — попита Джиро.

— Имаме ясен случай на сблъсък на интереси в Съвета. И посолствата на Пел и Земята задават въпроси, на които предпочитаме да не отговаряме.

— Имаме ясен случай на сблъсък на интереси в Бюрото на отбраната — отвърна Джиро. — Откакто вашето Бюро е започнало тази каша с Геена въпреки възраженията на Бюрото на науката. Както потвърди свидетелката.

— Времето — напомни Харад и удари с чукчето.

— Имам право да отговоря на това обвинение — каза Халид.

— Времето ви изтече.

— Не бих желал да обвиня сер председателя в партизанска политика. — Бам!

— Нарушавате процедурата, сер съветник!

Ари чакаше духовете да се успокоят, Корейн си водеше бележки. Както и Лао и много от сътрудниците. Корейн можеше да стои в дъното на всичко това. Халид вече имаше неприятности, така че можеше да бъде жертван. Най-вероятно скоро щеше да бъде предизвикан. От човек на име Симон Жак. Много по-неизвестен. Рисюн предпочиташе Лу, но възрастта му бе срещу него, пък и имаше задкулисни интриги: Корейн тайно беше разговарял с Джиро и Жак бил компромис, който и двамата можели да преглътнат, за да се избавят от Халид. Но това не означаваше, че Корейн няма да позволи на адмирала да нанесе удар на Рисюн.

А законът, който защитаваше азите, поставяше въпроса за гражданските права в юрисдикцията на Рисюн, защото Рисюн бе законен настойник на всички ази — Рисюн можеше да прекрати договорите на всички ази с Бюрото на отбраната, което нямаше да сторят, разбира се, но, казваше Джиро, военните от години се борели за достъп до записите за подготовка на войници, а Рисюн никога нямало да се откаже от тях. Ето защо Халид искаше да национализира Рисюн. Халид твърдеше, че имало злоупотреби с ръководството на „Рисюнспейс“, което означаваше Джена Шварц, но го представяше така, че свързваше злоупотребите със сегашното ръководство, с други думи с Оли, а това страшно вбесяваше Ари. Бюрото на отбраната също твърдеше, че се безпокояло за нещо скрито в подготвителните записи, и Халид заплашваше да внесе законопроект, за да унищожи монопола на Рисюн върху записите и лицензите...

Според Джиро Халид нямало да получи нужните гласове, той вече бил достатъчно непопулярен в собствената си партия, която не искала повече азилаборатории. Всъщност цялата история с Геена се използвала от всевъзможни групировки — по различен начин и с различни мотиви. Корени определено искал да я използва много повече, само че се страхувал за Халид.

Всичко това бе безумно. Стоковите борси зависели от слухове, Хавес от Бюрото на финансите бил бесен и пратил заповед в

продължение на няколко дни никой кораб да не напуска космодрумите, защото не искали да стабилизират пазара и това разстройвало Бюрото на търговията, а Бюрото на информацията вдигнало вой за търговска цензура. Пълна каша. Всъщност всички се страхуваха.

Съветът нямало да приеме такива неща, каза Джиро. И мрачно прибави: „Това е много сериозно, Ари. Много сериозно“.

В Бюрото на отбраната имало хардлайнерска фракция, която от години събирала сили — мнозина били от старата гвардия, която обвинявала Городин и Лу, че хвърляли прекалено много средства за проекта „Крайна“ и не финансирали техните програми. Именно те подкрепили Халид на изборите и искали построяване на нови кораби и още отбранителни системи в посока към Земята, но това означавало зоната на влияние на Лигата, което правело центристите нервни.

В същото време всички смятали, че Жак е подставено лице на Городин и че ако го изберели, щял да подаде оставка и да назначи Городин за свой пълномощник. Приятелите на Лу били бесни.

Безумие.

— Цялата тази криза е резултат от това — продължаваше Халид, — че Рисюн има пълен имунитет, каквито и да са обвиненията.

Джиро имаше право: Халид не го биваше с медиите, но бързо се изправяше на крака и беше умен. Не можеха да го пренебрегват.

Но Харад отново удари с чукчето.

— Съветник Лао.

— Въпросът... — Слава Богу, че Лао се оказа следваща. Чичо Джиро нямаше да се изкаже заради сблъсъка на интереси. Като председател, същото се отнасяше за Харад от Бюрото на външните работи. — ... защо карантина?

— Защото те са непредсказуеми, сера съветник. Когато работим с психомодели, ние правим социологически проекции с невероятно мощни компютри; опитваме се да балансираме популациите така, че да имат разнообразни генотипи, и проверяваме психомоделите, за да сме сигурни, че не сме комбинирали нещо, което ще предизвика социални проблеми, след като всички станат граждани. Тази планета е абсолютно нецивилизована. Възникналото общество няма никаква връзка със земната история. Ние не знаем какво е то. Това е безпокояло Ари. Тези азимодели може да са били подложени на Бог знае какви интервенции, докато все още са имали опиати и са знаели, че са в беда.

Бог знае какво са решили да им кажат техните Отговорници и дали накрая изобщо е имало Отговорници... Прехвърлете тези хора в Лигата или в Съюза и отсега нататък те са там, и са различни. Ари не казва, че никога не бива да го правите. Според нея има период, след който е много по-добре Геена да се развива самостоятелно, за да видите какво ще стане, когато влезе в цивилизованото общество. Може би никога няма да се разбира с нас. Може би ще се получи нещо добро. Просто в момента не знаем нищо.

— А вие как ще разберете? Тя не е ли направила тези проверки?

— Нещата се променят с всяко следващо поколение. Това е свързано с психомоделите. Ари е проверявала проекциите на всеки десетина години. Но е разполагала само с първоначалните данни, просто ги е пускала в новите социологически програми. Трябва да обработим новите данни с главната програма и после да ги интегрираме — с това се занимава Социологията. В момента Рисюн прехвърля информацията. Но тя е огромна, ще отнеме много компютърно време. Можем да кажем на Съвета много неща. Но не за една нощ, сера, и неспециалисти не могат да направят нищо с тези данни, абсолютно нищо. Единствените компютри, които могат да ги обработят, са нашите. Така че е най-добре да оставим нещата такива, каквито са били досега — колкото е възможно по-малко контакти с Геена, докато сме готови с информацията. Такова е желанието на Рисюн, а и на Лигата. Трябва да предвидим всички фактори — защото дори само групата, която е кацнала на планетата и е открила колонията, е оказала известно въздействие.

— Това не е опитно поле на Бюрото на науката — каза Халид.

— Нито на Бюрото на отбраната, сер — остро отвърна Лао.

Чукчето удари.

Събуди се под завивките. Флориан и Катлин бяха намалили осветлението, Катлин се бе опънала на другото легло, а Флориан седеше на стола в ъгъла.

— Господи — каза Ари и Катлин мигновено се събуди. — Заспивайте. В коридора има цели батальони охрана, нали?

— Да, сера — потвърди Флориан.

— В момента са дежурни двайсет и седем души — уточни Катлин.

— Добре, заспивайте.

После прегърна възглавницата и отпускна глава. Флориан угаси осветлението и Ари го чу да сяда на другото легло.

На другата сутрин бе ред на чичо Джиро да даде показания. После на секретаря на Бюрото на науката Линч, секретаря на Бюрото на отбраната Винели, адмирал Халид... О, Господи, Халид, след това пак тя, веднага щом свършеха. Надяваше се Джиро и Линч да нямат проблеми. Но когато пред трибуната застанеха Винели и Халид, Джиро можеше да ги подлага на кръстосан разпит като всички останали.

Което не означаваше, разбира се, че Халид няма да атакува чичо Джиро и секретаря Линч по същия начин, по който беше атакувал нея.

Очакваше ги дълга седмица.

Или две.

„Ще спечелим за карантината — бе казал Джиро. — Няма начин Съюзът да се опита да включи в границите си Геена, без да прати бойните си кораби. А няма начин да обявим война на Лигата, за да получим достъп до Геена. Можем да изгубим позицията, която Съюзът заема за онези хора на планетата — дали ще ги считаме за граждани на Съюза, или ще водим преговори с Лигата за съвместен протекторат. Милитаристите рискуват много: заложено е политическото влияние на Халид...“

Центристката и експанзионистката коалиция бяха точно такива: коалиции. Сбъдваше се тъкмо онова, от което се бе опасявала Ари Старша, старата безумна борба за територия от Земята беше намерила повод и момент да изплува на повърхността...

И Ари криеше зад гърба си аргумента на Ари Старша: „Знаеш какво ще се случи със Съюза, ако открият какво съм направила“ — бе казала тя. Така че не можеше да им каже: не можеше да разкрие онези неща за Социологията, за които не знаеше дори Социологията — за Ари Старша. Не можеше да каже на Съвета за дълбочинните модели на Ари, нито за факта, че Ари е започнала да планира — и внедрява — императиви в работните групи, военните, навсякъде, включително на Геена.

Според програмата тридесет процента от всички ази, които използваха рисюнски записи, щяха да имат деца и да ги учат, из целия Съюз. Известен брой от тях бяха получили гражданските си документи още през 2384 г. на „Крайна“, после и на други места. Много от тях бяха в Бюрото на науката, още повече в Бюрото на отбраната: азите в Бюрото на отбраната не можеха да получат граждански документи, докато не се уволняха, но те бяха предимно мъже и все още можеха да имат деца или да поръчат бебета от резервоар. И щяха да го направят, защото това беше заложено в дълбочинните модели.

Вече бяха много хиляди: все още не чак толкова много в сравнение с целия Съюз, но програмата действаше и тези записи все още произвеждаха ази. Дори в лабораториите „Бъчър“, където се обучаваха най-елементарните типове, се внедряваха убеждения, които трябваше да се съчетаят с психомоделите на рисюнските ази по изключително специален начин.

„Потърси думата «погром» — бе й казала Ари в бележките си. — И виж защо ме е страх за азите, ако хората прекалено рано открият какво съм направила.

Или прекалено късно.

Сега ще ти дам ключовите думи за унищожаване на системата.

Те са три.

Първа ключова дума: годината на твоето раждане.

Втора ключова дума: годината на моето.

Трета ключова дума: унищожихи.

После програмата ще поиска ключова дума за реинтегриране на База едно. Измисли я предварително и не изпадай в паника.“

VII

Посрещна я самият чичо Денис. Ари го прегърна, целуна го по бузата и прошепна в ухото му:

— Адски съм уморена. Заведи ме вкъщи.

Но Флориан трябваше да влезе в апартамента пръв и да провери Монитора. Особено сега.

И Ари мина през коридора, където се бе събрало цялото Семейство и рисюнският персонал, получи прегръдки и цветя, целуна доктор Едуардс по бузата и прегърна доктор Дитрих, дори доктор Питърсън и доктор Иванов — него много, много дълго, защото каквото и да ѝ беше причинил, той ѝ бе помогнал, и макар да му беше бясна, Ари знаеше какво е направил за нея...

— Ти и твоите проклети инжекции — каза в ухото му тя. — Отлично се справих в Новгород.

Той я прегърна, потупа я по рамото и ѝ каза, че ужасно се радва.

VIII

На Кобилката ѝ харесваше на открито — имаше огромно поле, където конете можеха да тичат на воля, хубава здрава земя и достатъчно безопасна, стига да не позволяваш на Кобилката да яде нещо, което расте там.

Когато получаваше докладите за това, чичо Денис ставаше адски нервен.

Днес Флориан яздеше до нея на гърба на Втората кобилка.

— Ще те надбягам — каза тя и насочи Кобилката към края на полето. Завършиха наравно — Флориан можеше да се опита да е по-дипломатичен, но животните очевидно не смятаха така.

— Назад по-бавно — рече той. Конете дишаха тежко, танцуваха и беше чудесно. Но Флориан се страхуваше, когато препускаха така.

— По дяволите. — За миг се бе почувствала свободна като вятъра и нищо не можеше да я спре.

Ала не бяха тук, за да се състезават.

Катлин излизаше от обора — далечна черна точица. Не беше сама.

— Хайде — каза Ари на Флориан и накара Кобилката да ускори ход.

IX

— Здравей, Джъстин — каза Ари. — Исках да поговорим.

— Разбрах — отвърна той.

Тя дишаше тежко. Но след ездата това бе нормално.

Катлин се беше обадила в офиса му и му бе казала да дойде.

— Хайде да отидем да седнем — предложи тя. — Нещо против?

— Не — отвърна Джъстин и я последва. Азиработници вкараха конете в обора, Ари седна на най-долното перило на металната ограда, а той на купчина пластмасови кутии. Катлин и Флориан застанаха малко зад него — безмълвна постоянна заплаха.

— Не те обвинявам за нищо — започна Ари. Гледаше го без студенина, без злоба. — Чувствам се малко странно — като че ли е трябвало да се досетя, че в миналото е имало нещо. Но си мислех... мислех си, че сигурно Администрацията ти има зъб. Черната овца на Семейството. Или нещо подобно. Но всичко това е история. Знам, че нямаш никаква вина. Помолих те да дойдеш... за да те попитам какво мислиш за мен.

Цивилизован, разумен въпрос. Зададен от красиво младо момиче под слънчево небе. Но ако не бе стиснал ръце, те щяха да се разтреперят.

— Какво мисля за теб? Мисля за момиченцето на новогодишното парти. За проклетите гупи. Мисля за едно сладко хлапе, Ари. Сънувах кошмари за момента, в който ще научиш. Не съм искал да се случи така. Не съм искал тези петнайсет години избягване на истината. Но те не можеха да ти кажат. И се страхувах, че ще го направя аз. Че ще... изпитвам някаква злоба към теб. Не изпитвам злоба. Абсолютно никаква.

В лице толкова много приличаше на Ари. Но очите ѝ бяха очи на млада жена, загрижена — онова рядко изражение, което бе видял онзи първи път в офиса си — за няколко умрели гупи.

— Баща ти е в Планис — рече тя. — Казаха ми, че го посещаваш.

Джъстин кимна. В гърлото му заседна буца. Господи! Нямахше да се отпусне, нямаше да се разхленчи пред едно петнадесетгодишно

дете.

— Той ти липсва.

Отново кимване. Тя можеше да напипа всички бутони. Тя беше Емъри. Бе го доказала в Новгород.

— Сърдиш ли ми се за това? — попита Ари.

Джъстин поклати глава.

— Няма ли да ми кажеш нещо?

Той мълчеше.

— Сърдиш ли се на чичовците ми?

Той поклати глава. Не можеше да каже нищо безопасно. Не можеше да направи нищо безопасно. Ари беше онази, която трябваше да знае. Джъстин знаеше всичко. И ако имаше начин Джордан да получи свободата си, това щеше да стане по време на нейното управление. Някой ден. Ако изобщо имаше надежда.

Тя дълго мълча. Навярно разбираше какво му е. Докато той, тридесет и четири годишният, не можеше да се справи със ситуацията.

Тя нямаше абсолютно никаква представа какво му е причинила първата Ари. Денис се беше заклел. И се закле какво ще направи, ако Джъстин ѝ каже за това.

— Няма — бе му отговорил Джъстин. — Господи, смяташ ли, че искам да види онзи запис?

— Ари няма достъп до него — увери го Денис. — И няма да получи.

„И все пак...“

В погледа ѝ нямаше нищо друго освен тревога.

— Не е лесно постоянно да си под подозрение — каза Джъстин. — Така живея аз, Ари. А не съм направил нищо. Когато се случи, бях на седемнайсет.

— Знам — отвърна тя. — Ще поговоря с Денис. Ще го накарам да ти позволи да посещава баща си, когато искаш.

Не бе мечтал за повече.

— В момента стават прекалено много неща — каза Джъстин. — Оная каша в Новгород. Същата причина, поради която е трябвало да ви ескортират. Точно до Планис има военна база. В средата е летището. Чичо ти Денис се бои, че могат да се опитат да отвлекат баща ми или мен. Не мога да мръдна оттук, докато положението не се успокои.

Дори не мога да разговарям с него по телефона. А Грант никога не е ходил там. Грант... му беше като втори син.

— Съжалявам — рече Ари. — Но ще го видиш. Грант също. Ще направя всичко, каквото мога.

— Ще съм ти признателен.

— Джъстин... баща ти мрази ли ме?

— Не. Категорично не.

— Какво казва за мен?

— Избягвали сме този въпрос. Разбираш — всеки телефонен разговор с него, всяка секунда, която сме прекарвали заедно, винаги някой ни е слушал. Разговорите за теб можеха да ме върнат в ареста.

Тя дълго го гледа. Не й бяха казали това.

— Баща ти е специален — каза Ари. — Според Яни и ти би трябвало да станеш.

— Съмнявам се. А и те никога няма да позволят. Тъй като не могат да направят нищо на баща ми, поне законно, не искат аз да съм недосегаем. Ясно ти е.

Поредният отговор, който я обезпокои. Отново последва мълчание.

— Някой ден — продължи Джъстин, — когато положението се поуспокои, някой ден, когато ти управляваш Рисюн... надявам се, че ще преразгледаш случая на баща ми. Ти можеш да му помогнеш. Мисля, че никой друг не би могъл. Просто... попитай го за нещата, за които попита мен. — „Но, Господи, истината за онзи запис... Онзи запис е също толкова страшен за нея, колкото и за мен.“

— Може би ще го попитам — отвърна тя. — Джъстин, защо го е извършил?

Той поклати глава.

— Никой не знае. От гняв. Те никога не са се разбирали.

— Ти си негов клонинг.

Дъхът му секна за миг. И видя, че Ари го гледа право в очите.

— Ти не изпитваш неговия гняв — каза тя. — Нали?

— Аз не съм като теб. Просто съм негов близък. Физическа прилика, нищо повече.

— С много хора ли е бил в конфликт?

— Не. Но с Ари имаха много професионални противоречия. Неща, които бяха важни за него. Главно лични.

— Яни казва, че си адски добър.

Тази промяна на темата го свари неподготвен. Знаеше, че е доловила облекчението му.

— Яни е много мил.

— Яни е копеле — засмя се тя. — Но ми харесва... Той казва, че работиш по дълбочинни модели.

Джъстин кимна.

— Експериментални. — Радваше се, че говорят за работа. За каквото и да е друго.

— Според него програмите ти били страхотни. Но компютрите постоянно отговаряли, че полето било прекалено широко.

— Направиха и други тестове.

— Бих искала да ме научиш на тези неща — каза тя.

— Ари, много мило от твоя страна, но мисля, че това няма да допадне на чичо ти Денис. Мисля, че не искат да се навъртам край теб. Мисля, че това никога няма да се промени.

— Искам да ме научиш — повтори Ари.

— Ари, това е моята работа. Знаеш, че тук има и малко суета... — Беше смутен, чувстваше се приклещен, а детето бе невинно, съвсем невинно. — Ари, през живота си съм имал достатъчно малко, искам поне да напиша първия отчет преди някой друг да използва програмата ми. Ако изобщо струва нещо. Известно ти е, че съществува такова нещо като професионална завист. А ти ще постигнеш толкова много през живота си. Остави ми поне моя малък дял.

Между веждите ѝ се появи бръчка.

— Няма да ти открадна работата.

Джъстин се опита да се засмее.

— Знаеш ли какво правим? Спорим като първата Ари и баща ми. За едно и също нещо. Ти се опитваш да се държиш мило. Знаем го...

— Не се опитвам да се държа мило. Моля те.

— Виж, Ари...

— Няма да ти открадна работата. Не ми пука кой ще напише отчета. Просто искам да ми покажеш какво правиш и как го правиш.

Наистина го беше приклезила проклето упорито дете, свикнало да получава своето.

— Ари...

— Имам нужда от това, по дяволите!

— Човек не получава всичко, от което се нуждае.

— И няма да ти открадна работата!

— Не съм казвал такова нещо. Казвам, че имам някои права, Ари, колкото и да са малко може би искам името ми да е отгоре. И името на баща ми. Дори само защото е едно и също.

— Разбирам — рече Ари. — Мога да уредя проблема. Обещавам ти. Няма да ти отнема нищо, което не искаш. Аз не лъжа, Джъстин. Не лъжа. Не и приятелите си. Не и за важни неща. Искам да се науча. Искам ти да ме научиш. Никой в Дома няма да ми попречи да се уча от когото искам. И аз искам да ме учиш ти.

— Нали знаеш... ако ме вкараш в беда, Ари, знаеш какво ще ми направят.

— Няма да те вкарам в беда. Аз съм отговорник на крило. Въпреки че нямам крило, в което да работя. Така че мога да си направя свое, нали? С теб. И с Грант.

Сърцето му се разтуптя.

— Предпочитам да не ме прехвърлят.

Тя поклати глава.

— Няма да се наложи прехвърляне. Имам офис в Първо крило. Ще е само на хартия. И това просто ще значи, че моите хора ще пишат твоите досадни доклади... Съжалявам... но вече го направих.

— По дяволите, Ари...

— Мога да го отменя, ако искаш.

— Предпочитам. — Той я погледна в очите. — Ари... казах ти. През живота си съм имал достатъчно малко. Искам да запазя независимостта си. Ако не възразяваш.

— Те подслушват апартамента ти. Знаеш го.

— Знам.

— Ако си при мен, ще мога да наредя на Службата за сигурност да свали наблюдението.

— Не искам, Ари.

Тя го погледна загрижено и малко наранено.

— Ще ме учиш ли?

— Добре — отстъпи той, защото не можеше да откаже.

— Не ми изглеждаш много доволен.

— Не знам, Ари.

Тя стисна ръката му.

— Ще бъдем приятели. Съгласен? Приятели ли сме?
Джъстин стисна нейната. И се опита да повярва.
— Сигурно ще ме арестуват, когато се върна в Дома.
— Няма. — Ари пусна ръката му. — Хайде да тръгваме. По пътя можеш да ми разкажеш върху какво работиш.

АРХИВ: ПРОЕКТ „РУБИН“

СТРОГО СЕКРЕТНО

ДА НЕ СЕ КОПИРА

СЪДЪРЖАНИЕ: КОМПЮТЪРЕН ТРАНСКРИБИРАН ФАЙЛ

№19031, СЕР. №9

ЛИЧЕН АРХИВ

ЕМЪРИ II

04.03.2421:19:45

АЕ2: База едно, влез в Личен архив.

Мисля, че трябва да пиша тези бележки. Чувствам се малко странно. Моята предшественичка не ми е казвала да водя дневник. Но допреди няколко години са документирали всичко, каквото правя. Предполагам, че всичко в База едно се архивира. Може би трябва да включа и собствените си записки. Може би някой ден ще е важно. Защото мисля, че аз съм важна.

Звучи егоистично. Но какво от това? Те искаха да съм такава.

Аз съм Ари Емъри. Не съм първата, но не съм и само втората. Имаме много общо. Понякога мразя чичовците си за това, което са направили с мен — особено за маман. Но ако не бяха, нямаше да знам, нямаше да искам да съм различна. Нямаше да искам да съм аз. И естествено, нямаше да искам да съм други хора, които мога да назова. Навярно първата Ари би могла да каже същото.

Знам, че е така. Въпреки че не ми го е казвала.

Аз казвам: това е зловещо.

Тя казва: това е адски опасно.

И разбирам какво е искала да каже. Разбирам точно какво е искала да каже и защо се е безпокояла за мен — но аз знам някои неща, които тя не е знаела, например как се чувствам, дали начинът, по който мисля за нея, е опасен, дали е опасно, че съм малко по-различна от нея. Абсолютно сигурна съм, че съм нормална, но нямам представа дали достатъчно приличам на нея, за да съм толкова умна и да се грижа за нещата, които ми е оставила. И няма да знам нещата, които са ме направили достатъчно умна, докато не стана достатъчно добра, за да видя как са ме създали и да кажа: така е трябвало. Или не е трябвало.

Резултатите ми по психология са между петнадесет и двадесет процента по-високи от нейните — на същата възраст. И с два процента по-високи, отколкото когато е била с две години по-голяма от мен. Същото се отнася за повечето предмети. Но това заблуждава, защото аз използвам откритията, които е направила тя, които днес използват всички. И това е зловещо. Но така и трябва да бъде, нали? Записите са станали по-добри и голяма част от тях са създадени специално за мен, на базата на нейните силни и слаби страни. Не е чудно, че се развивам по-бързо. Но не мога да се успокоявам с това, защото няма гаранция за нищо, няма гаранция, че винаги ще я изпреварвам.

Зловещо е да знаеш, че си експеримент, и сама да наблюдаваш резултата. На „Крайна“ има едно момче, което е като мен. Някой ден ще му пиша, просто ще му кажа: „Здрасти, Бен, аз съм Ари. Надявам се, че си добре.“

Джъстин казва, че с него не се отнасяли толкова жестоко, колкото с мен. Навярно не бивало да го правят, но пък не можели да рискуват и когато порасна, сигурно съм щяла да разбера какво биха могли да пропуснат.

Вече казах, че това е адски опасно, нали? Да правиш психоексперимент със самата себе си — адски е опасно, особено ако си психолог. Винаги се страхувам, когато мисля какво се получава при мен, защото това е интервенция, щом разбираш от психология, но все още не знаеш достатъчно.

Казах го на Джъстин. Той отговори, че ме разбирал. Каза, че понякога, когато си млад, трябвало да мислиш за тези неща,

защото оформяш ценностните си модели и постоянно откриваш, че не разполагаш с достатъчно данни и че в програмите ти има празноти. Затова се опитваш да коригираш моделите си. И колкото по-остър бил умът ти, и колкото повече се съсредоточаваш, толкова по-сериозни щети можело да си причиниш — тъкмо затова алфите винаги имали проблеми и някои от тях се побърквали. Но ако си прекалено умен и представляваш опасност за самия себе си, било най-добре да правиш като изпитателите — да помниш откъде взимаш всяка идея, да знаеш как идеите ти се свързват помежду си и с твоите дълбочинни и ценностни модели, така че когато станеш на четиридесет или на сто и четиридесет и откриеш нещо, което не работи, да можеш да го поправиш.

Но това изобщо не е лесно, ако не знаеш какви са ценностните ти модели, а повечето граждани не знаят. Гражданите имат проблем с това, че не искат да го знаят. Защото някои са си направо шантави, когато се замислиш как са свързани моделите им. Особено по отношение на секса и самолюбието.

Джъстин казва, че липсата на гъвкавост била капан и повечето алфи били интровертни, защото адски бързо обработвали информацията, несравнимо по-бързо от гамите. Освен това имали навика да приемат, че са помислили за всичко, но не си спомняли всички разклонения от въведената информация. Можело да имаш нова идея, но тя идвала от информацията, която ти е дал някой друг, а тя можела да е грешна или пък да те лъжат сетивата ти. Той казва, че проблемът можел да се дължи на хардуерен или софтуерен дефект, но когато алфите приемали лъжата за истина, проблемът ставал личен.

Това ми харесва. Иска ми се да го бях казала аз.

Мисля, че Яни е прав за Джъстин. Мисля, че е ужасно умен. Попитах чичо Денис дали не го правят специален заради политиката и той ми каза, че не знаел дали Джъстин притежава нужните качества, но това за политиката определено било вярно.

„Ари — каза Денис, — знам, че го обичаш. Ако е така, направи услуга и на него, и на себе си и недей да говориш за него с персонала — и в никакъв случай не споменавай името му в Новгород.“

Отговорих му, че ми се струва кофти, че е просто заради онова, което е извършил баща му, и че той не е виновен повече от мен за онова, за което са се карали моята предшественичка и баща му.

И тогава чичо Денис каза нещо страшно. „Не — рече той. — Казвам ти го заради него. Помисли за това. Ари. Той е много умен. Навярно е точно такъв, какъвто твърдиш ти. Ако му дадеш имунитет, ще му дадеш власт. Ари, а властта е нещо, което ще трябва да използва. Помисли за това. Ти познаваш Новгород. Положението ти е ясно. И знаеш, че Джъстин е искрен. Помисли за това какво ще направи с него властта.“

И тогава наистина се замислих, просто като светкавица, като мълния в нощта, и тогава можеш да видиш всичко, всички сгради, за които знаеш, че са там, но си забравил, забравил си подробностите, докато не проблесне мълнията, и тогава картината е в известен смисъл по-ясна, отколкото денем. И можеш да видиш всичко.

Баща му е в Планис.

Това първо.

После идват всички други неща — като това, че е мой учител. Като това, че ми е най-добрият приятел. Но това е като с Ейми. Ейми ми е най-добрата приятелка след Флориан и Катлин. И не се разбирахме, докато знаеше, че мога да я бия. Сякаш си мислеше, че трябва да направи нещо с мен, докато не осъзна, че не може. И тогава всичко се оправя.

Власт. Ари е била права и за това — за това, че водим безумна борба за територия, само че „територия“ не е точната дума. „Територия“ е нещо, което можеш да свържеш с тази идея, защото сме свикнали с изконната концепция, когато сме работели с животни.

И тогава науката се превръща в семантичен проблем, така казва Ари. Защото ако разсъждаваш от гледна точка на борбата за територия, не съзнаваш истинските си желания. Ние не сме бети.

Древните елини говорели за „мойра“. На старогръцки мойра означава „съдба“. Твоят жребий. И не можеш да вземеш чуждия — това е кражба; не можеш да не изпълниш своя, това е страхливост. Обаче е отврат да научиш какъв ще е твоят, освен че другите хора

и животни ти помагат да определиш границите си, като реагират: ако не реагират или не можеш да разбереш реакциите им, ти от своя страна реагираш на принципа „съпротива или бягство“, както ти подсказва твоят психомодел, независимо дали си човешко същество, или бета. Научих това от Софокъл. И от Аристотел. И от Ейми Карнат с нейните бети, защото тя е първата ми приятелка гражданка, с която го разбрах, и отглежда рибки.

Това не е територия. Това е равновесие. Уравновесена система, която има напрежения в равновесието, като носещите греди в една сграда.

Липсата на гъвкавост в системите ги прави уязвими. Така твърди Ари. Уравновесените системи могат да се огъват под напрежение.

Древните елини прилагали този принцип в строителството, защото имали земетресения.

Постепенно осъзнавам нещо.

Мисля, че е свързано с мен и Джъстин.

Гъвкавостта трябва да е точно преценена. Ако е прекалено много, стената ще се срути, ако е прекалено малко, ще се пропука.

Казвам това за дневника. Ако разговарях с Джъстин, Яни или чичо Денис, щях да се изразя по следния начин: „Правите връзки не трябва да са непременно макромоделирани на индивидуално равнище.“

Това има предвид Ари под „макроценности“. Затова е можела да е толкова спокойна за проклетите хаотични влияния в своите програми. Всички те се обединяват в една-единствена ценност: потокът винаги трябва да е подчинен на главните модели. Това се опитваше да ми обясни Джъстин: потокът променя функциите.

Геенците се отъждествяват със своя свят. Това е основното, което е направила Ари с програмата. И никакво поточно мислене не може да го промени.

Джъстин казва, че проблемът винаги бил в семантиката: колкото по-конкретна ценност свържеш с моделите, толкова по-лесна за компютрите била програмата ти — но това не било всичко. Точката на свързване трябвало да е нещо непоточно — Джъстин казва...

Не! Не непоточно. Бавнопоточно. Поток, приблизително равен или пропорционален на останалата част от потока в моделите — като нит на ножици: всичко може да се движи, без да се променя структурата, само разстоянието по едната ос...

— Не. Дори не това. Ако потокът в макромодела има времево ТОНИ този смисъл в дадена символна матрица, можеш да получиш цифровата стойност.

Нали?

Това няма ли връзка с проблема за размерите на полето? Ако темпът на вътрешна промяна в моделите може да се установи, няма ли да може да се използва като показател...

Не, по дяволите, тогава твоят свят ще се запази само докато пристигнат емигранти, а сред тях все ще има някой, който да не споделя същите ценности...

Емиграция... на Геена...

Това може да промени дефиницията на „свят“... нали?

По дяволите, иска ми се да можех да попитам Джъстин за тези неща. Може би съм попаднала на нещо. Въпреки че съм на шестнадесет. Знам неща, които не мога да кажа на никого. Особено на Джъстин. И те могат да са ужасно опасни.

Но Геена е под карантина. Така е безопасно — засега. Имам време. Нали?

Джъстин се сърди за онова, което направих. Знам го. Много се мръщи. Понякога положението, изглежда, тревожи и Грант. Грант също ми е ядосан. Естествено. Въпреки че се опитват да се държат мило. И не само мило. Те наистина са добри. И двамата. Просто са разстроени. Джъстин е бил арестуван всеки път, щом с мен се е случвало нещо. Много неща изобщо не са били честни. Знам защо са го правили. Но чичовците ми не са били честни към него.

Затова не го обвинявам, че ми се сърди. Той го крие много успешно, което ме кара да го уважавам. И аз никога няма да простя за някои неща. Той знае, че не съм виновна за баща му и всичко останало. Знае, че не го излъгах, когато му казах, че двамата с Грант ще могат да ходят при баща му след като се оправи тази политическа каша. Че ще му помогна с всичко, каквото мога.

Но все още го боли за баща му. Маман замина на „Крайна“ и никога не ми се обади, но тя беше много далеч и след известно време вече не ме болеше толкова силно. Неговият баща е на Сайтин и те могат да говорят по телефона, но и това е ужасно, защото знаят, че са толкова близо, а не могат да се видят. А сега дори не могат да говорят и по телефона и той се безпокои за баща си, знам го.

И в този момент аз отивам и му казвам да ми даде проучванията си, върху които работи с баща си — точно това направих. Хората през целия му живот са се държали ужасно с него и се е борил за всичко, което има, а някакво хлапе идва и иска всичко, което е постигнал — и тъкмо това хлапе е причината за всичките му неприятности. За това вече съм виновна, признавам, но трябва да знам тези неща. Важно е. Обаче не мога да му кажа защо, не мога да му кажа какво искам. Затова се държи с мен като ази. Не мога да го опиша по друг начин — просто много студено и учтиво.

Най-често работим в неговия офис. Той казва, че искал да има свидетели, когато е с мен. Родът Уорик си имал достатъчно проблеми.

Дава ми и истинска работа, защото казва, че съм била добра и съм можела да се справям с общите очертания. И понякога, когато наистина положи всички усилия и особено когато му дам нещо абсолютно чисто, Джъстин за миг забравя гнева си интересът му се събужда, ледът мъничко се стопява и той просто... просто се държи нормално с мен. За две-три минути, докато не си спомни, че му взимам всичко, на което ме учи. И мисли, че ще му го открадна. Искане ми се да можех да го накарам да проумее, че се опитвам да му помогна.

Защото наистина е така. Боли ме, когато е студен с мен. И съм толкова щастлива, когато и той е щастлив.

Проклетата да съм, ако му дам нещо, което е мое, но нямам нужда и от неговото. И той много прилича на мен — всички са се намесвали в живота му.

Ако можех да открия нещо, ако можех да открия нещо на Ари Старша, което да мога да му дам, навярно щеше да е честно. Защото знам толкова много, но не знам достатъчно, за да съм

сигурна, че ще си струва. И в същото време може би имам нещо, което смятам за незначително, но което ще струва страшно много за него.

Защото той е ужасно умен. Знам го, защото когато ми обяснява причините за нещо, той изпитва огромни трудности. Веднъж ми каза, че съм го карала да структурира идеите си. И това било хубаво. Защото можем да разговаряме. Понякога участва и Грант, и веднъж, това беше най-прекрасният ден в съвместната ни работа, тримата отидохме на обед и приказвахме ли приказвахме за гражданска и азилогика. Завинаги ще запомня този ден. И те бяха щастливи като мен. Но всичко свърши бързо и нещата станаха същите като преди.

Някой ден обаче ще го Спипам. Ще ги Спипам и двамата. И може би това е изходът.

„Недей да убиваш идеите — казва той, — докато не откриеш накъде водят.“

Ако успея да направя нещо истинско...

Как ще реагира той... дали ще побеснее, защото съм по-близо до неговата цел?

Или ще побеснее, защото иска идеята да е негова?

Може би.

Но може би ще отвори сърцето си за мен, както става понякога. Не искам нищо повече. Защото са се случили толкова ужасни неща. И аз искам да променя това.

ΓΛΑΦΑ 12

I

Имаше нови записи. Донесе ги Мади. Мади поръчваше такива неща, защото майка ѝ нямаше нищо против, а чичо Денис казваше, че щяло да избухне скандал, ако били на сметката на Ари.

Ари просто искаше да се отпусне и те седяха и гледаха записите, упоени, освен Флориан и Катлин, и пиеха — освен Флориан и Катлин. Сам разля чашата си, което ужасно го засрами. Но Катлин му помогна да попие локвата, заведе го в банята и му помогна по друг начин, което си беше нейна идея, защото Сам и Ейми имаха проблеми.

Господи, животът ставаше сложен. Ейми бе влюбена в Стеф Дитрих. Безнадеждно. Сам, от друга страна, беше влюбен в Ари и това беше проблемът. Страшно ѝ се искаше Сам да си намери някоя. Която и да е.

Ала той не си намираще. И Сам бе една от причините, поради които Ари не ходеше в банята със Стеф, Томи и другите — това щеше да го нарани и нямаше да е честно. И все пак...

Само той от всички момчета харесваше единствено нея, самата нея, още преди да разбере коя е.

И понякога това я натъжаваше, защото всички други щяха да мислят за себе си и какво означава това за тях, че тя е специална, богата и някой ден ще стане администратор, че е много важно да я направят щастлива...

Сам беше различен — той я обичаше, наистина я обичаше. И тя го обичаше — когато не се дразнеше, че Сам съществува и че я обича по този начин, че тя си изкарва всички други проблеми върху него, нещо, което той не заслужаваше...

Защото дори Сам да го нямаше, Ари нямаше да спи със Стеф Дитрих.

Защото това щеше да убие Ейми.

И Ари оставаше сама — да гледа записите, и после, след като Флориан и Катлин изпратеха всички, да лежи на дивана и меланхолично да зяпа тавана. Дори те не можеха да я разсеят.

— Елате в леглото, сера — каза Флориан.

Загрижен за нея.

Загрижен и абсолютно предан.

Таванът се замъгли пред очите ѝ. Ако премигнеше, сълзите щяха да потекат и той щеше да ги види.

Но сълзите така или иначе потекоха.

— Сера? — Гласът му излъчваше ужасна тревога. Той избърса лицето ѝ — нежно, едва доловимо докосване.

По дяволите. Тя мразеше да я съжالياват.

„Аз съм по-умна от Ари Старша. Поне не оплетох конците със Сам и Ейми. Те се оплетоха помежду си. Не разбирам гражданите. Наистина не разбирам гражданите. Азите са много по-мили. Но и те не могат да ми помогнат.“

— Сера. — Флориан постави ръка на рамото ѝ. — Кой ви обиди?

„Да го убием ли?“ — представи си следващия въпрос Ари. Кой знае защо, това ѝ се стори истерично смешно. Тя се разсмя и продължи да се смее, докато не я заболя коремът и от очите ѝ не потекоха сълзи.

— Съжالياвам... — накрая задъхано промълви Ари. Флориан и Катлин бяха ужасно смутени. — Просто съм уморена. Онзи проклет доклад...

— Докладът ли, сера? — попита Флориан.

Ари тежко въздъхна.

— Работя прекалено много. Простете ми. Гражданите правят такива неща. О, Господи, Мониторът! Надявам се, че не сте препрограмирали системата...

— Не, сера.

— Чудесно. По дяволите, всичко ме боли. Оная работа с Бюрото щеше да е капак на цялата отворителна седмица! А и Ейми се прави на глупачка, и Сам обикаля немил-недраг — гражданите са много гадни, нали знаете?

— Сам изглеждаше щастлив — отвърна Катлин.

— Радвам се. — От това, кой знае защо, я заболя. Тя отново въздъхна и избърса очи. — Господи, развалих си грима. Сигурно изглеждам ужасно.

— Вие винаги сте красива, сера — каза Флориан.

— Какво е това? — попита Джъстин и я погледна сериозно. — Ари, откъде взе това?

— Просто свят, който си измислих. Като Геена. Започваш с тези модели. И им казваш, че трябва да защитават тази база и да учат децата си да я защитават. И им даваш тези записи. И имаш този параметър между А и У в матрицата, после имаш този модел между В и У и така нататък. Съществува пряка връзка между промяната в А и останалите промени — затова направих прецизен механичен модел.

— Виждам. — Джъстин мръщеше чело. — Това наистина не е Геена, нали?

Ари поклати глава.

— Не. Това е секретна информация. Въведох проблем, който ще се запази в продължение на няколко поколения. Въпросът е дали всички модели се променят с една и съща скорост, това ме интересува.

— Искаш да кажеш, че едновременно интегрираш цялата колония. Без външни хора.

— Те могат да се появят след третото поколение. Като с Геена. Страница триста и трийсета.

Той прелисти доклада.

— Просто искам да поговорим за това — каза Ари. — Хрумна ми, че ако изградя система със съзнателно въведени проблеми, можем да видим как действат те. Промених всичко. Не се безпокой, не ти казвам нищо, което не искаш да знаеш. Просто се замислих за Геена и затворените системи, затова ти направих модел. В приложението е. В него има нещо като вирус. Няма да ти кажа какъв, но мисля, че можеш да го видиш. Страница триста и трийсета. Една от идеите е на Ари. За ценностите и потока. Ти ми казваш много неща. Прегледах бележките на Ари и потърсих нещо, което да ти помогне. Нейна е и хипотезата за груповите модели. Това е истински случай. От архива. Реших, че можеш да го използваш. Честна размяна.

Това бе ужасно опасно. Подобни неща можеха да всеят паника сред геенците. Или нещо още по-лошо.

Но всички в Рисюн размишляваха над геенските записи и учените в лабораторията не разговаряха с външни хора, пък и без това никой нямаше да ги разбере. Тя се страхуваше, че той ще види онова, което не биваше. Защото беше много умен. Но Джъстин работеше с

микросистеми. Тези на Ари бяха макросистеми — във възможно най-широк смисъл.

— Не трябваше да ми показваш това — прошепна Джъстин. Все едно ги подслушвах. Или просто по навик, също като нея. — По дяволите, Ари, знаеш го... Какво се опитваш да направиш?

— Как иначе ще се науча? — също прошепна тя. — Съвсем сами сме.

— Положила си много труд за този доклад.

Ари кимна. Заради него се бе наложило да отмени друга задача. Ала не му го каза. Просто зачака.

И Джъстин видя. Тя го прочете на лицето му. Той не се опита да скрие, че е разстроен. Просто дълго я гледа.

— Наблюдават ли ни? — попита Джъстин.

— Чичовците ми — отвърна Ари. — Навярно. Може да правят записи за архива. Предполагам, че използват всяка възможност да ме записват, тъй като отдавна ги изхвърлих от спалнята си. Не се безпокой. Няма значение какво чуват. Просто не са в състояние да ми се месят, когато става въпрос за моето образование. Нито пък да направят нещо на теб.

— За човек, който се справи със Съвета в Новгород — рече Джъстин, — ти все още си прекалено наивна.

— Няма да го направят. Казвам ти.

— Ти не управляваш Рисюн. Чичовците ти го управляват. И ще го управляват още дълги години. Ари... Боже мой, Ари...

Джъстин отблъсна стола си назад, изправи се и излезе.

Ари остана сама с Грант в малкия офис. Той втренчено я гледаше, не съвсем като ази, а много студено и предпазливо, като че ли е виновна за нещо.

— Нищо няма да стане! — каза му тя.

Грант се изправи, приближи се и вдигна доклада от бюрото на Джъстин.

— Това е негово — рече Ари и постави ръка върху разпечатката.

— Ваше е. Можете да си го вземете. Или ще го прибера в сейфа. Струва ми се, че днес Джъстин повече няма да ви учи, сера. Предполагам, че ако го оставите тук, той ще го прочете много внимателно. Но вие го излагате на опасност. Не се съмнявам, че

същото се отнася и за мен. Службата за сигурност никога няма да повярва, че не съм замесен в това.

Джъстин за кой ли път препрочиташе страница 330.

— Господи — каза той. Търсеше думи. — Тя говори за ценности. За преплитането на самолюбието и ценностните модели в азипсихиката и начините на интеграция — защо някои са по-добри от други. Имах страшна нужда от това — още в началото. Трябваше да стигна до тези изводи. По дяволите, Грант, още колко неща съм направил, които вече са в архива и просто си лежат там? Това е невероятна идея, нали?

— Но не е вярна — отвърна Грант. — Ако беше, Ари щеше да напише този доклад.

— Струва ми се, че зная защо съм я интересувал — каза Джъстин. — Поне донякъде. — Той отпи от чашата си и запрелиства разпечатката. — Чудя се каква част от всичко това е на нашата Ари. Дали ѝ го е предложила Ари Старша. Може би ѝ е дала общите очертания. Или Ари го е разработила сама. Това си е истинска дипломна работа. И сега виждам как Ари трябва да е гледала на моя проект — когато бях на седемнайсет и адски наивен в програмирането. Но моделирането ѝ е първокласно.

— Тя разполага с огромна база в компютрите на Дома — отбеляза Грант. — Има колкото си иска компютърно време, докато на нейната възраст ти дори не можеше да се консултираш...

— За неща, за чието съществуване изобщо не подозирах. Да. И нямах нейния опит и много други неща... Бях по-млад, отколкото е сега тя — в много отношения. По дяволите, тя е свършила адски много работа. Мисля, че докладът е неин. Целият модел е страшно наивен, заложила е две фатални бомби със закъснител в главния модел, което е прекалено, ако се опитва да постигне провал. Може би е искала да сравни двете тенденции. — Още една глътка скоч и поклащане на глава. — Знаеш ли какво е това? Това е подкуп. Гаден подкуп. Две прозорчета към онези архивни бележки, и двете показващи абсолютно непубликуван материал... А аз седя тук и се чудя още какво може да има там. Това може да направи работата ми остаряла още преди да свърша... или да се окаже ключ към онова, което мога да постигна,

което можех да постигна, ако Ари не беше убита... Всички онези изгубени години, през които нямах връзка с Джордан. Нито един от двамата ни можеше да не...

Гласът му секна. Джъстин отпи и впери очи в стената.

— Защото няма избор — каза той, след като изпи още няколко глътки. — Дори не знам защо, нито коя част от този доклад е истинска, нито каква част от Геена е представена тук. — Обвиняваше се за това, че се е озовал в такава ситуация, защото сега Грант нямаше да замине за Планис, нито Грант, нито той.

Сега техните мъчители имаха повод, ако изобщо им трябваше повод.

— Нямах представа — рече Джъстин. — Нямах никаква представа върху какво е работила и накъде е водило всичко това.

— Ари не е съвсем наивна — отвърна Грант. — Ако наистина е работила върху Геена, а тя иска да работи върху този проблем с теб, тя знае, че някои кръгове няма да го приемат добре.

— Тя знае нещо, нещо свързано с Геена, което не е известно на никого.

— Внимавай — повтори Грант. — Джъстин, за Бога, внимавай.

— По дяволите... — И заплака. Не бе плакал от години.

— Някой ден положението ще се промени — каза Грант. — Изчакай. Това е единственият начин. Резултатите от гласуването ще станат известни до есента. Цялото положение може да се промени, не за една нощ, но въпреки това ще се промени.

— Халид може да спечели.

— Може да ни удари метеорит. Трябва ли да се тревожим за такива неща? Допий си уискито и върви да си лягаш.

Джъстин потръпна, изгълта на един дъх остатъка от скоча и отново потръпна. Не бе успял да се напие достатъчно.

II

„Ари — каза по Монитора гласът на Джъстин, — ела сутринта при мен.“

И тя дойде — и докато отваряше вратата, Джъстин рече:

— Дължа ти извинение, Ари. Ужасно извинение за вчера. — Носеше доклада. Остави го на бюрото и разлисти страниците. — Ти си го написала. Сама. Идеята е била твоя.

— Да — потвърди тя.

— Забележително е. Наистина забележителна работа... Не казвам, че е вярно, разбери, но ще ми трябва още време, за да свърша, не само защото докладът ти е дълъг. Показвала ли си го на чичо си?

Тя поклати глава. Беше ѝ прекалено трудно да говори свързано. Не бе спала много.

— Не. Написах го за теб.

— А аз дори не ти благодарих. Прости ми. И аз съм минал по същия път, с Яни. Не исках да се държа така.

— Разбирам защо си разстроен — отвърна Ари. — Наистина. — Грант щеше да влезе всеки момент и тя искаше да свършат преди това. — Джъстин, Грант ми се разсърди. И беше прав. Но и аз съм права. Ако положението на Рисюн се стабилизира, ти ще можеш да пътуваш. Иначе нищо няма да помогне и това няма да причини вреда никому — всъщност така си в по-голяма безопасност, защото няма начин да дойдат при теб или баща ти, без да минат през мен, защото баща ти е работил по твоята програма и това означава, че работи с теб, а ти работиш с мен, и ако иска моята помощ, просто не трябва да прави нищо срещу мен, нищо, Джъстин. Изобщо не ми пука дали ме харесва. Просто искам да работя така, че нещата да стават по-добри. Мислих за опасността да работя с теб, мислих, много мислих, но ти си човекът, който ми трябва, защото работиш мащабно, работиш с ценностни модели и това ме интересува. Аз не съм глупаво момиченце, Джъстин. Знам върху какво искам да работя и Яни вече не е в състояние да ми помага. Никой не може. Затова трябва да дойда при теб. Чичо Денис го знае. Той казва... казва да внимавам. Но също така казва, че си честен.

Доизслушай ме. Няма да ти открадна работата. Помисли за това. Ами ако издадем статия с имената на двама ни и на баща ти? Не смяташ ли, че това ще ги стресне?

— Денис ще трябва да даде съгласието си, Ари, а не мисля, че ще го одобри. Убеден съм, че Джиро ще се възпротиви.

— Знаеш ли какво ще кажа на чичовците си? Ще им кажа, че някой ден ще трябва да управлявам Рисюн. Опитвам се да оправям нещата. Не искам да продължават така, както са ги правили те двамата.

За миг Джъстин я уплаши. Лицето му се вцепени и пребледня. После влезе Грант. Джъстин дълбоко си пое дъх и се обърна към него.

— Добро утро. Кафето не е готово. Все още.

— Намек — отвърна Грант, сбърчи нос, взе каната и излезе да донесе вода.

— Ари — каза Джъстин, — желая ти успех с чичовците ти. Само това ще ти кажа. Виж, може да изчезна. Ще ме пратят в ареста. Очаквам да се случи още днес. И не съм сигурен, че можеш да им попречиш, каквато и власт да си мислиш, че имаш в Дома. Надявам се да греша. Но ще работя с теб. Ще направя всичко, каквото мога. Като начало имам няколко въпроса. Защо си въвела две променливи?

Тя отвори уста. Искаше ѝ се да говори за другото. Но Джъстин не искаше. Вместо това ѝ задаваше важен въпрос. А и Грант се върна с водата. Те я Работеха — бяха разчели момента и всичко останало. И той беше казал каквото искаше да каже.

— Защото едната е глагол, а другата — съществително. „Защитавайте“ ще се промени, също и „база“. И няма да има враг от друга планета, само вероятността за такъв, ако тези думи се предават от поколение на поколение. И след първите няколко години те няма да имат записи. Както се е случило на Геена.

— Знаеш, че баща ми е специалист по образователни модели. Че случаят с Геена има политически последствия. Говориш за моята работа с него. И сега ми подхвърляш това. Ясно ти е какво може да ми струва. И на него. Ако нещо се обърка, ако нещо се прецака, ще отговаряме ние с него. Разбираш ли?

— Няма.

— Няма. Знаеш ли колко несигурно ми звучи това? За Бога, бъди по-разумна. Не по-умна. По-разумна. Чуваш ли ме?

„Господи. Усложнения. Усложнения с военните. С политиците. С него. С всичко.“

— Е, вече знаеш — продължи Джъстин. — Просто искам да не го забравяш... Идеята ти за семантичната промяна и потока е много добра — но малко елементарна, защото ще има професионални различия, които оказват влияние на семантиката и така нататък...

Отново промяна на посоката. Твърда и категорична.

— Те остават земеделско общество.

Джъстин кимна.

— Хайде да започнем стъпка по стъпка. Ще ти кажа моите възражения, ти ще си ги отбележиш и после ще ми отговориш...

Ари се съсредоточи, както я бяха учили Флориан и Катлин, но не бе лесно: тя не беше ази, а в него имаше толкова много, с него имаше безброй усложнения, той винаги говореше толкова внимателно, пълна противоположност на Яни. Можеше да нанесе удар изневиделица и да я изненада. Почти никой друг не беше способен на това.

Можеше да е бесен и в следващия момент — толкова мил... страшно бърза промяна. И двете състояния изглеждаха съвсем реални.

Ари усети неодобрението на Грант. Обаче беше наясно: спечели Джъстин и ще спечелиш и Грант. Съвсем просто. А тя вече имаше преднина с Джъстин. Тя събра стойностите в различните графи и си помисли, че като цяло, колкото и сложно да бе, той ѝ беше дал много.

III

— Той се държа мило — каза тя на вечеря на Флориан Катлин. — Наистина. Мисля, че е искрен.

— Ще го наблюдаваме — отвърна Флориан.

Вече почти не ходеха в общежитията. Само от време на време, когато имаха Учения, при това за не повече от ден. Днес бяха имали Учение. Катлин се беше прибрала с издрана ръка и охлузена брадичка, но бе доволна от себе си.

Ари удари с длан по масата и те подскочиха, като че ли е избухнала бомба.

— Видяхте ли — рече тя. — Все още сте достатъчно бързи. Адски бързи.

— Добър номер, сера — отвърна Флориан. — Но не бива да ни плашите така.

Ари се засмя.

— Вие сте моя охрана. Ще правите каквото ви кажа аз. Не Денис. Не вашите инструктори. Никой.

Така че когато Флориан повтори: „Ще го наблюдаваме“, в гласа му се долавяха зловещи нотки.

— Той ми е приятел — напомни им Ари.

— Да, сера — отвърна Катлин. — Но ние не приемаме нищо за даденост.

Беше много странно. В известен смисъл Нели все още си бе Нели — и протегна ръка и оправи яката ѝ и Ари се усмихна, въпреки че инстинктивно се отдръпна, защото на света, вече никой друг не би направил това.

Но още в началото на обяда разбра, че не е трябвало да се поддава на носталгията си и да води Нели в апартамента.

Клетата Нели никога нямаше да разбере на какво напрежение е подложена, нито какво има в записната ѝ библиотека.

Нели просто се радваше, че отново е открила едно от бебетата си. И Ари си отбеляза да каже на Отговорника в яслите, че трябва да ѝ даде възнаграждаващ запис. Това беше най-доброто, което можеше да направи за нея — освен да ѝ покаже, че първото ѝ бебе се справя чудесно.

Че първото ѝ бебе е... каква бе тя... Нели нямаше да е в състояние да разбере.

А после отиде на гробището, до малкия камък с надпис: „Джейн Щрасен. 2272-2414“. И дълго седя до него.

— Знам защо не ми писа — каза тя и погледна нагоре, защото маман бе отлетяла към слънцето, също като Ариан Емъри. — Знам, че си ме обичала. Ще ми се Оли да ми пишеше. Но се досещам защо не го прави — и се страхувам да му пиша.

IV

— Няма да стане — каза Джъстин. — Виж. Потокът в микромоделите ще се увеличи. Мога да ти кажа какво ще стане.

— Но може да е пропорционален. Това те питам. Ако е пропорционален, тогава ще е както казвам аз, нали?

— Знам какво казваш. Аз обаче ти казвам, че е малко сложно. Погледни тук. Предвидила си матрилинеарно образование. Проблемът е, че имаш голям брой алфи, може би повече, отколкото трябва. Какво според теб ще разберат от инструкциите ти?

— Попитах Флориан и Катлин как тълкуват инструкцията да защитават базата. Флориан каза, че просто щял да построи отбранителни съоръжения и да чака, ако е сигурен, че на планетата няма други разумни същества. Катлин прибави, че щяла да обучи хората си за следващото поколение. Флориан се съгласи, но каза, че всички те нямало да са специалисти, някой трябвало да върши и другите работи. Но техните психомодели не са като в групата. Питай Грант.

— Грант?

— Склонен съм да се съглася с тях, само че всички ще трябва да се обучат до известна степен, иначе няма да могат да изпълняват главната директива и някои ще я схващат само като абстракция — каза Грант. — Щом получите тази абстракция — например че отглеждането на картофи е защита, започва съществена промяна. Всичко става взаимносвързано. Вашата дефиниция на „база“ може вече да се е променила и ако бях на ваше място, щях да се безпокоя за това.

Ари въздъхна и се замисли. „По дяволите, той е умен. И социализиран. И е над тридесет. Може би това е проблемът при мен и Флориан. Флориан и Катлин все още се учат. Аз също. Но Грант... Грант е програмист. Това е различно.“

— Предвидила съм тази абстракция — отвърна тя, — така че има подобна промяна. Защото те не са подложени на стрес и отначало няма Враг. Но мисля, че си прав — двете променливи ще създадат адски много проблеми.

— „Поддържайте“ е по-променлива дума от „защитавайте“ — каза Джъстин. — Но „защитавайте“ носи всевъзможни значения, ако някой от групата ти е социализиран. А ти приемаш, че има трима такива. АИ, БИ и един от ИУ. Което означава, че имаш трима, които най-вероятно ще направят това тълкувание и първоначалното поточно мислене. Което означава, че ценностните ти модели сериозно ще се отклонят от тези три точки. Което отначало ще ги държи заедно, защото всички са военни модели. И ще разберат, че „защитата на базата“ е проблем на много поколения. Но твоят алфа не е толкова комуникативен, колкото бетата. Затова приемам, че тя ще е твоят водач. Бетата.

— Но алфата може да се движи заедно с нея.

— Като съветник. Но колкото по-умен е алфата, толкова по-малко вероятно е неговите инструкции да бъдат незабавно разбрани. Той ще ръководи, докато става въпрос за азипсихомодели. Но ще изгуби властта си, когато порасне следващото поколение. Нали? Освен ако не е по-социализиран от бетата.

— Те нямат подмладяване. Животът е суров. Ще умират на петдесетина-шейсет години. Така че децата ще остават сами на не много повече от двацет.

— Инструкциите на твоята бета ще са по-конкретни, по-разбираеми за младите.

— Моят алфа основава религия.

— Тогава би трябвало да е адски добре социализиран. И безскрупулен. Освен това азите не постъпват така.

— Просто е практичен.

— Но като се има предвид какво прави, дали децата ще разберат ценността на инструкцията? И няма ли да запомнят само външната страна и ритуала? Ритуалът е адски неефикасно средство за предаване на информация и поражда собствени проблеми... Мисля, че е по-добре да поработим по броя и моделите и да получим малко твърди данни преди да навлезем прекалено навътре в предположенията. Не съм сигурен, че твоят алфа може да надделее над бетата. Най-вероятно ще изгубиш цялата тази информация. И в този случай ще получиш матрилинеарна култура.

Тя обядва с Мади и научи последната новина за враждата между Ейми и Стейси.

Мислеше за проблема с колонията и почти не слушаше разказите на Мади. „По дяволите, в момента, в който някой ази стане гражданин, всички се побъркват!“

Когато се върна, офисът беше заключен. Тя зачака пред вратата и накрая Джъстин се появи. Бе задъхан.

— Извинявай — рече той и отключи. (Макар че Ари можеше да накара База едно да отвори вратата чрез Система за сигурност 10, но това щеше да е прекалено и се регистрираше в Службата за сигурност, което означаваше писмени обяснения.)

— Грант провери някои неща в Социологията — каза Джъстин. — Обработва едни материали вместо мен. Аз имам и друга работа, освен тази...

Беше в добро настроение.

— Да приемем — започна Джъстин, — че независимо дали роднинските връзки са инстинктивни, твоите социализирани ази най-вероятно ще копират културата, от която произхождат.

— Логично — отвърна тя.

— При това навярно много точно. Защото ще я приемат абстрактно, както и източника на заповедите.

Ари не за пръв път забелязваше навика му да хапе устни, когато разсъждава. Струваше ѝ се момчешко, въпреки че той изглеждаше толкова зрял. И миришеше приятно. Почти като Оли.

И тя не можеше да престане да мисли за това.

Двамата с Грант бяха любовници. Знаеше го от клюките в Дома. Не можеше да си го представи.

Освен нощем, когато лежеше в мрака, загледана в тавана, и се чудеше какво ги прави такива и дали...

... дали той изпитва някакви чувства към нея, дали просто страхът от Службата за сигурност не го кара постоянно да търси близостта на Грант. Сякаш имаше нужда от закрила.

Тя обичаше да е близо до него.

Знаеше кое е най-важно в крайна сметка. Усещаше потока достатъчно силно. В гърлото ѝ заседна буца и тя не чу следващия въпрос.

— Извинявай...

— Второто поколение. Ако приемеш, че обществото е матрилинеарно...

— Джъстин... — О, Господи, това беше страшно. Можеше да стигне прекалено далеч. Но вече бе започнала. — Някога имал ли си проблем с това, че си по-голям от някого? — Тя си пое дъх, плъзна ръка на рамото му и седна на страничната облегалка на стола.

Ала той скочи — толкова бързо, че Ари трябваше да стане, за да не падне.

— Мисля, че е най-добре да поговориш за това с чичо си — каза Джъстин.

Нервен. Адски нервен. Навярно чичо Денис му беше казал нещо. Това я вбеси.

— Денис не може да ми нарежда какво да правя. — Ари го хвана за ръката. — Джъстин... не ме интересува никой на моята възраст. Никой. В това няма нищо лошо. Искам да кажа, че спя с когото поискам.

— Чудесно. — Той измъкна ръката си, обърна се и вдигна някакви документи от бюрото си. Трепереше. — Връщай се при тях. Поех ангажимент да те уча, а не... няма значение.

Ари не очакваше такава реакция. Беше страшно, че един мъж реагира така.

Вратата се отвори. Беше Грант.

— Прибирам се — каза Джъстин. — Как мина опитът?

— Добре — отвърна Грант, влезе и остави разпечатките, които носеше, без да обръща внимание на Ари. Без да обръща внимание на онова, което ставаше.

— Глупости — викна Ари. — Искам да поговорим, Джъстин.

— Не днес.

— Какво правиш? Гониш ли ме?

— Не те гоня. Прибирам се вкъщи. Хайде да си дадем възможност да се поуспокоим, става ли? Ще се видим утре сутрин.

— Не знам какво ти е говорил чичо ми, но аз ще измисля какво да му кажа. Само се опитай да излезеш оттук! Махай се, Грант! С Джъстин имаме разговор!

Грант обаче избута Джъстин навън и му викна:

— Веднага се прибирай!

Ари внезапно се уплаши — и още повече се уплаши, когато Грант се обърна и затвори вратата.

— Мога да повикам охраната — каза тя. — Само да ме докоснеш с пръст и ще се закълна, че го е направил Джъстин.

— Не — вдигна ръка той. — Не, млада сера. Не ви заплашвам. В никакъв случай. Моля ви да ми разкажете какво се случи.

Ари с мъка си пое дъх.

— Казах, че момчетата са ми омръзнали. Казах, че искам да видя дали е по-различно с мъж. Имам нужда от него като учител и само го помолих да спи с мен. Не мисля, че това е обида! — По дяволите, болеше я. Очите ѝ се замъглиха. — Кажи му, че трябва да ме учи. Кажи му, че трябва!

Лицето на Грант стана безизразно като на ази и Ари си спомни, че той наистина е ази, което с него лесно се забравяше, и тя бе сгрешила, беше се разкрещяла на Грант, а не на Джъстин.

— Ще му кажа, сера — каза той. — Моля ви, не се обиждайте. Сигурен съм, че няма да има проблеми.

— Нямало да има проблеми! Глупости! — Помисли си за работата с него, ден след ден, и изгуби самообладание. — По дяволите! — От очите ѝ бликнаха сълзи. Ари се запъти към вратата, но Грант я спря. — Махни се от пътя ми!

— Моля ви, сера. Не отивайте в Службата за сигурност.

— Не отивам там! Просто му зададох любезен въпрос!

— Ще направя каквото желаете, сера. Когато желаете. Нямам възражения. Тук, ако желаете. Или във вашия апартамент. Само трябва да ми кажете.

Грант бе висок, много висок. Съвсем тих и много нежен. Тя отстъпи назад. Сърцето ѝ биеше като чук.

— Това ли желаете, сера?

— Не — задъхано отвърна Ари.

Желаше го, по дяволите, но той беше прекалено голям, прекалено странен, прекалено студен.

— Сера не е дете. Сера има достатъчно власт, за да прави каквото желае. Сера трябва да се научи да контролира желанията си преди да получи повече от онова, за което се е договорила. По дяволите, вие му струвахте баща му, свободата му и работата му. Още какво ще му отнемете?

— Пусни ме!

Той я пусна, поклони се и отвори вратата.

Ари трепереше.

— Когато желаете, сера. Винаги съм на ваше разположение.

— Не ми дръж такъв тон.

— Както желае сера. Моля, заповядайте утре. Обещавам ви, че никой няма да повдигне въпроса, ако не го направите вие. Никога.

— Глупости!

Тя изскочи навън и се затича по коридора. Боляха я гърдите. Всичко я болеше.

Сякаш онази част от нея, която бе самата тя, не Ари Старша, се бе разпаднала на парчета.

„Влюбвах се горе-долу също толкова често, колкото всяко нормално човешко същество. Давах всичко от себе си. И в замяна получавах злоба. Искрена омраза.

... откъсната от собствения си вид...“

Ари стигна до асансьора, влезе и натисна бутона.

Не плачеше. Не. Внимателно избърса очите си, като се опитваше да не размаже грима си, и когато излезе в коридора на долния етаж, вече беше възвърнала самообладанието си.

Знаеше какво ще ѝ каже първата Ари. Бе го чела много пъти.

V

Грант влезе в тоалетната на втория етаж и завари Джъстин да се мие.

— Ари си отиде — каза Грант.

— Какво каза? — попита Джъстин. — Какво й каза ти?

— Направих й предложение. Предполагам, че това е точната дума.

— Боже мой, Грант...

— Младата сера имаше нужда да мисли за нещо друго. Тя отклони предложението ми. Не бях сигурен, че ще го направи. Излишно е да споменавам, че бях облекчен.

— Не се шегувай. Не е смешно.

— Добре ли си?

— Имам записни спомени. О, Господи, Грант, аз... изгубих представа къде съм. Просто... отплувах. Не можех да се ориентирам. Тя е... Бог знае какво съм казал. Връхлетя ме толкова ненадейно... тя...

— ... тя е имала нужда от категоричен отказ. Това несъмнено е нещо ново за нея. Успокой се. В настоящето си.

— Аз... бях ужасно груб, ужасно, просто...

— Когато влязох, ти изразяваше учтив и цивилизован отказ. Не си виновен, че младата сера не знае значението на думата „не“. Младата сера може да се обади на Службата за сигурност и да повдигне обвинения, нямам абсолютно никаква представа. Но ако го направи, ти имаш свидетел и няма никакъв проблем да дам показания под сонда. Младата сера иска услуги от теб. Любезно я посъветвах да обмисли проблема, който създаде, и утре да дойде с цивилизовано отношение. И тогава аз ще съм там, и винаги отсега нататък, уверявам те. Тя е на шестнайсет. С една година по-малка, отколкото тогава беше ти. И много по-опитна, доколкото чувам, но не в това да се държи като възрастна. Прав ли съм? Тя няма представа с какво си има работа. Не повече, отколкото навремето ти.

— Връщай се в офиса.

— Къде отиваш?

— При нея. Ако ме приеме. Което далеч не е вероятно точно сега.

— Не. Изслушай ме. Не го прави. Щом имаш записни спомени, за Бога, не го прави.

— Ще изчистя нещата. Веднъж завинаги. Ще ѝ разкажа какво се случи...

— Не! — Грант го хвана за ръката. — Администрацията ще те обезглави. Даже да застане на твоя страна, тя няма достатъчно власт, за да те защити.

— А ние какво ще правим, по дяволите? Какво ще правим, когато ни приберат и ни стоварят обвинение в изнасилване — какво ще стане, когато се озовем в болницата, според рисюнския закон? Нужно е само Ари да заяви...

— И ти ще отидеш в апартамента ѝ и ще разговаряш с нея? Не.

— Не в апартамента ѝ. Мисля, че няма да мога да го понеса. Някъде другаде.

VI

Докато сервитьорът в „Промени“ водеше тримата към тяхната маса — Ари в ледено зелена блуза с металически сиви мъниста, Флориан и Катлин в официално черно облекло — Джъстин отпи от скоча.

Вечерите в „Промени“ бяха модно събитие. Двамата с Грант бяха положили всички усилия. Официални ризи и сака.

— Благодаря — каза Ари, когато сервитьорът отмести стола ѝ. — Водка с портокал за трима ни, моля.

— Да, сера. Ще желаете ли менюто?

— Малко по-късно — отвърна Джъстин. — Ако си съгласна, Ари.

— Разбира се. — Тя седна и скръсти ръце на масата.

— Благодаря, че дойде — каза Джъстин. — Извинявам се за следобед. От мое име и от името на Грант. Аз съм виновен. Не ти. Абсолютно.

Ари се размърда на мястото си и се усмихна със стиснати устни.

— За чия сметка е тази вечеря?

— За моя — рече Джъстин. — Не се безпокой. Първо искам да те уверя... че с радост ще продължа да работя с теб. Искам да ти кажа... че онова, което правиш... е пълно с проблеми. Но не е празно упражнение. Ти имаш някои идеи, които са доста... авангардни. Все още не знам до каква степен си направила модела на реална основа или си го заела от предшественичката си. Ако е предимно неин, пак ще е забележително, че толкова млад човек изобщо работи по интеграциите. Докладът ти е оригинален. Впечатлен съм. Ако работех по-бързо и не отделях време да ти обяснявам проблемите, просто щях да пристъпя към проучванията, защото смятам, че моделът ти е полезен.

— Можеш да го направиш, ако искаш. — Не злобно. Разумно. Тихо.

— Навярно ще направя и двете. С твое разрешение. Защото се боя, че данните ти са секретни.

— Грант може да го направи.

— Грант може да го направи. С твое разрешение. И с разрешението на Яни. Ние работим при него.

— Защото отказа да те прехвърля. Все още мога.

Не го беше очаквал. Той отпи от скоча си. И осъзна присъствието на Грант, който щеше да понесе последствията от всичките му грешки.

— Не предполагам, че си готова на това след днешната сцена — отвърна Джъстин.

Заобикаляне. Промяна на посоката.

Ари отпи от коктейла си. Шестнайсетгодишна и крехка — физиологически. И емоционално — алкохолът можеше да притъпи или изостри това състояние. Еманация на поточното мислене, би казал Грант. Пубертет, побеснели хормони и етилов алкохол.

„О, Господи, дете, откажи се: не ми прави услуги.“

— Радвам се, че искаш да поговорим за това — каза Ари. — Защото имам нужда от теб. Чета бележките на предшественичката си — под опият. Знаем много неща. Разговарях с Денис да отпечатаме материалите. В момента организирам всичко. Казах му, че искам ти да го направиш, и той се възпротиви. Пратих го да върви на майната си.

— Недей да ругаеш, Ари.

— Извинявай. Но това бяха точните ми думи. Можех да му заявя, че няма да отстъпя. Но ако в момента Бюрото се заеме с това, ще има положителен политически ефект. Нещо като доказателство, че съм истинска. Така че съвсем скоро ще научиш каква част от доклада е моя и каква на Ари. Ще ти кажа нещо, за което можеш да се досетиш: няма да публикуваме всички бележки. Някои не са довършени. Други са секретни. — Тя отново надигна чашата си. Течността в нея почти не бе намаляла. — Мислих за това. И имам проблем, защото единствено ти работиш по дълбочинни модели, единствено ти си способен да ме научиш на нещата, които ми трябват. Джиро е много умен, но не работи в същата насока. Денис е умен. Практичен. Работи с реални проблеми. Искаш ли да чуеш истината? Джиро всъщност не е специален. Някой е трябвало да стане такъв, за да получи част от закрилата, от която тогава се е нуждаел Рисюн. Специалният е Денис, но той не е искал да стане, защото това щяло го направи прекалено публична личност. И затова уредил да дадат статута на Джиро.

Джъстин я гледаше смаяно. Чудеше се дали е вярно, дали може да е вярно.

— Пише го в бележките на Ари. Сега знаеш нещо за Денис, Обаче няма да му кажа, че съм ти казала. Това ще го разстрои. Но тъкмо затова трябва да внимаваш. Години наред съм се учила от чичо Денис. И все още се уча. Но искам да работя с макромоделите и ценностни структури. Само ти се занимаваш с нещата, върху които Ари е искала да работя. Аз я слушам.

— Слушаш Ари...

— Бележките й. Тя има да ми казва адски много. Много съвети. Понякога не я слушам и обикновено после съжалявам. Като днес следобед.

— В тези бележки... споменава ли се за мен?

— Има някои неща. Че тя е уговорила Джордан да направи КР. Че с Джордан много са обсъждали проблема с клонинга на Бок, психиката на КР при жив родител — и при неговото отсъствие, като в случая с Бок. Интересни неща. Ако искаш, ще ти ги дам да ги прочетеш.

— С удоволствие.

— Има и за Грант. Ще ти дам и тях. Онези за теб ще бъдат изключени от записките за Бюрото. Защото баща ти нямало да одобри, казва чичо Денис.

Джъстин отпи от уискито. Беше изгубил равновесие и съзнаваше, че тя го е довела дотам, стъпка по стъпка.

„Тя не е дете. Събуди се, глупако. Спомни си с кого си имаш работа. Осемнайсет години съм. Събуди се.“

— Дошла си тук въоръжена — каза той. — И в двата смисъла.

Ари го погледна в очите.

— Защо не ме обичаш, Джъстин? С жените ли имаш проблем?

Отново изгуби равновесие. Но използва гнева си, за да се овладее, още преди да усети, че Грант го докосва по коляното.

— Ари, аз съм в неизгодно положение в този разговор, защото ти си на шестнайсет.

— Хронологически.

— Емоционално. И не бива да пиеш тая проклета водка.

Това предизвика едва забележим проблясък в очите й.

— Помага ми да не се отегчавам от глупаците. Пияна съм също толкова шантава, колкото и всички останали.

— Грещиш.

— Ти не си ми майка.

— Искаш ли да поговорим за това? — Отклоняване на темата. — Виж какво ти причинява алкохолът.

Ари поклати глава.

— Не. Да се върнем на предишния въпрос. Искам пряк отговор. Заради жените ли е, или защото съм по-умна от теб? Или защото не можеш да понасяш компанията ми?

— Искаш открит сблъсък, нали? Не съм дошъл за това.

— Аз съм на шестнайсет, не забравяй. Ари казва, че пубертетът бил гадост. Според нея връзките с граждани винаги ти отнемали приятел. Защото хората не обичали да те приемат толкова близо. Никога. Тя казва, че никога нямало да разбере гражданите. Самата аз... заради собственото ми образование... поне веднъж бих искала някой да ми го обясни — защо не ме обичаш.

Аромат на портокалов сок. На мускусен парфюм.

„Това е всичко, миличък.“

Той си пое дъх. Усети собствената си паника, усети, че някой го е стиснал за китката.

— Твоята предшественичка — внимателно каза Джъстин — имаше слабост към юноши. Какъвто бях тогава аз. Тя ме шантажира. И мен, и баща ми. Заплаши, че ще започне да използва Грант за експериментални програми — експерименти с алфа, отгледан като гражданин! Най-вече, струва ми се, за да се добере до мен, макар че навремето не го разбирах. Ти нямаш никаква, абсолютно никаква вина. Знам го. Да речем, че когато бях на твоята възраст, допуснах грешка, като си мислех, че ще мога да се справя с определена ситуация. Да речем, че изпитвам вътрешна съпротива към момиче, по-малко, отколкото бях тогава аз, въпреки че ти имаш нейното лице, нейния глас и използваш нейния парфюм. Това няма нищо общо с теб. Само с онова, което извърши тя. Предпочитам да не навлизам в подробности, но не се и налага. Тя направи запис. Възможно е да, е в твоя апартамент, просто не знам. Или може да ти го даде чичо ти. Когато го видиш, ще получиш всичко необходимо, за да ме раздробиш на

парчета. Но какво от това? И други хора са го правили. Това няма нищо общо с теб.

Ари дълго седя, опряла лакти на масата.

— Защо го е направила? — накрая попита тя.

— Би трябвало да разбираш. В много по-голяма степен от мен. Навярно защото е умирала. Тя имаше рак, Ари, и беше на сто и дваайсет години. Прогнозата не беше благоприятна.

Ари не го бе знаела. За един КР това беше опасна информация — времевите граници на генотипа.

— Имаше външни фактори — продължи Джъстин. — В нейната младост Сайтин е бил по-див. По някое време през живота си тя е поела глътка местен въздух. Това е щяло да я убие.

Ари прехапа устни. Край на враждебността. Край на защитните средства.

— Благодаря, че ми каза — прошепна тя.

— Допий си чашата — отвърна Джъстин. — Ще ти поръчам още една.

— Знаех... кога е умряла. Но не и за рака.

— Значи бележките ти не ти казват всичко. Аз ще ти го казвам. Попитай ме пак дали искам да ме прехвърлиш.

— Искаш ли?

— Питай Грант.

— Както каже Джъстин — отвърна Грант.

VII

— Имаме човек в поддържащия персонал в Планис — каза Вагнер. — Пари, не съвест.

— Не искам подробности — отговори Корейн. — Интересува ме дали можем да установим контакт с Уорик.

— Той е под строго наблюдение. Синът му все още е в Рисюн.

— Спомням си сина му. Нещо за него?

— Нищо. До този момент абсолютно неизвестен, просто активен КР граждански номер. Бюрото на отбраната разполага с повече информация. Двойник на баща си, това е сигурно. Но явно един от двамата е притиснал Рисюн достатъчно силно, за да позволят на сина да пътува до Планис. Той е на трийсет и пет. Гражданин на Рисюн. Когато пристигнал в Планис, имало толкова много охрана, че човек можел да го помисли за председател на Съвета. Има и един ази. Алфа. Спомняте ли си историята с аболиционистите в Биг Блу?

— Случаят Уинфилд. Спомням си го. Беше свързан с убийството на Емъри. Това е била една от причините за спора между Уорик и Емъри.

— Уорик го приема за свой приеман син. Не го пускат извън Рисюн. Не можем да получим абсолютно никакви данни за него, освен че е жив, живее със сина и Уорик все още го смята за член на семейството. Ще ви дам цялото досие.

— Не на мен! Тези неща остават на по-долните равнища.

— Разбирам.

— Но можеш да стигнеш до Уорик.

— Мисля, че вече не може да понася положението си. Колко минаха, осемнайсет години? Той работи по проекти на Бюрото на отбраната, но Рисюн го държи в абсолютна изолация. Разберете, сер, рисюнската охрана е непробиваема. Но Уорик не е обикновен затворник. Психохирург. Клиник. Много е трудно да открият хора, на които да не е в състояние да въздейства. Въпросът е дали да действваме сега, или да изчакаме и да видим как ще се развият събитията.

Корейн прехапа устни. Два месеца след края на изборите за съветник от Бюрото на отбраната, в момент, в който се очакваше избухването на нова бомба...

Имаше вероятност Жак да победи Халид и да назначи Городин за секретар.

Но силите на Жак отслабваха. Милитаристката фракция в Бюрото на отбраната упражняваше огромен натиск... носеха се упорити слухове за здравето на Городин и някои обвиняваха Халид, че отново е техен източник.

Да чакат — и да се надяват, че новата ръка на руля на Бюрото на отбраната ще им позволи заедно с военните да се свържат с Уорик в Планис. Или да се доверят на собствените си способности и да действат сами. И да рискуват сериозен скандал. Това беше проблемът.

Ако отново спечелеше, Халид нямаше да забрави, че собствената му партия е допринесла за изборите. И нямаше да дължи услуги на никого.

Тогава наистина щеше да стане много опасен.

— Мисля, че е най-добре още сега да се опитаме да установим контакт — каза Корейн. — Но за Бога, внимавайте. Не искам да останат никакви следи, водещи към Бюрото.

VIII

— Не знаех, че ще го направя — каза Джъстин и хвърли парченце хляб на рибките. — Но тя щеше да научи за записа, нали? Някой ден. По-добре сега — докато е достатъчно наивна, за да се шокира. Иначе — Бог да ни е на помощ.

— Чувствам се много по-спокойно, когато предварително обмисляш тези неща — отвърна Грант.

— По дяволите, наистина нямах право да ѝ кажа, без да те предупредя, но бях притиснат в ъгъла... Това беше единственият момент, в който можех да уредя другия въпрос...

— Заради записа ли?

— Значи разбираш.

— Разбирам, че това е най-агресивната личност, която съм срещал. Даже Уинфилд и неговите хора не ме впечатлиха до такава степен. Ще ти кажа истината: и преди ме е било страх. От Уинфилд например. Или от силите на Службата за сигурност, когато ме измъкнаха оттам — мислех, че ще ме убият. Опитах се да анализирам ситуацията в офиса и потокът в мен беше толкова силен, че не успях. Знаем само, че в момичето имаше нещо ужасно... настойчиво и ми беше трудно да реагирам без поток. — Грант говореше спокойно, тихо и прецизно, все едно обсъждаше записка програма. — Но пък... това възприятие може да е свързано с равнището на адреналина ми — и с факта, че момичето наистина е Отговорничка. Навярно не съм разбрал правилно входящата информация.

— Не. Съвсем прав си. Опитах се да ѝ направя психологически профил... тайно. Същото, каквото направи с мен нейната предшественичка. Решенията, които взима в своя модел, поведението ѝ, ако беше на мястото на геенците — тя е адски агресивна и с невероятен инстинкт за самосъхранение. Доколкото можах, схематизирах поведенческите фази — менструални цикли, хормонални промени. В момента тя има страхотен хормонален поток. Но това не е всичко. Така беше и с предшественичката ѝ. Блестящ ум. Когато е в поток, аналоговите функции стават безумно спекулативни. Наблюдавал

съм го. Нещо повече, тя е създавала цялата теория за поточната матрица. Смяташ ли, че не разбира собствените си цикли? И че не ги използва? Но младата Ари ме накара да разбера нещо, до което трябваше да стигна и сам — ние толкова прецизно работим с други хора, докато към самите себе си се отнасяме като лаици. Ари има проблем с дефинирането на собствената си същност. При КР това е нормално, трябваше да се досетя, и положението при нея може само да се влошава. Ето защо поисках да ни прехвърли.

— За да се залепи за нас ли?

— Тя е уязвима. Търси някакви признаци за човешки същества — на онази плоскост, на която живее. Имам усещането, че може би беше също толкова искрена, колкото бях аз. Затова се възползвах от момента. Помислих си: тя има толкова силен инстинкт за самосъхранение, че навярно това е единственият ми шанс. — Джъстин неволно потръпна. — Господи, мразя работата с реални проблеми.

— Това, че я мразиш, не означава, че не си добър в нея — рече Грант. — Ще ти кажа какво подозира един ази — че тя ще съжалява за онова, което е причинила на един от нас. Мисля, че това не се отнася за гражданите. Ако Ари някога се възползва от предложението ми... Не. — Грант вдигна ръка, когато Джъстин понечи да възрази.

— Първо: не смятам, че ще го направи. Второ: ако го направи, довери ми се, ще се справя. Довери ми се. Съгласен?

— Не.

— Но няма да се намесваш: реагирай изненадващо и ме остави да направя същото. Мисля, че си съвсем прав. Изненадата ангажира ума — и аз предпочитам отношенията ни с нея да са на рационална основа, уверявам, те. Щом можеш да ангажираш и двамата ни със своята преценка, довери се и на моята и не ме карай да се страхувам.

IX

— Има запис — каза тя на Денис. И му каза какъв.

— Откъде научи за него? — попита я той.

— От моята База.

— И това няма нищо общо със снощната вечеря в „Промени“, така ли?

— Няма — без да й мигне окото, отвърна Ари. — Обсъждахме културните колебания.

Денис мразеше шегите, когато беше сериозен. Какъвто бе винаги.

— Добре — намръщи се той. — Няма да го крия.

И прати Сийли да го донесе.

— Не взимай опият, когато го гледаш, не го показвай на Флориан и Катлин и, за Бога, не го оставяй на място, където може да го открие някой.

Тя се поколеба дали да не го попита какво е съдържанието му. Но положението беше достатъчно напрегнато. Затова заговори за други неща — за работата си, за проекта, за Джъстин, без да споменава за последния случай.

После се прибра вкъщи — с Катлин, защото бе нервна, докато записът беше в чантата ѝ. Бе нервна и докато мислеше дали да го пусне.

Неувереността ѝ изискваше Флориан и Катлин да са до нея, когато го гледа...

Но това щеше да е безотговорно. Емоционалните въпроси бяха в нейната област, не в тяхната.

Тя затвори вратата на библиотеката и я заключи, после пъхна касетата в плейъра — без да изпие хапче. Не бе глупачка, че на сляпо да вземе дълбочинен запис.

Седна, отначало очарована от вида на познатото място и познатите лица, Флориан и Катлин, най-малко на сто и двадесет, Джъстин, момчето очевидно беше Джъстин, въпреки лошия зрителен ъгъл, трябваше да е бил на седемнадесет, и самата Ари, елегантна,

самоуверена: бе виждала нейни снимки на тази възраст, но само от интервюта.

И слушаше — долови нервността в гласа на Джъстин, финото манипулиране в гласа на Ари.

Трябваше да го изключи. Веднага. Но продължаваше да гледа.

Х

— Дадох ѝ записа — каза Денис. — Ти ме изненада, Джъстин, наистина ме изненада.

„Джиро не е специален. Специалният е Денис...“

— Поласкан съм, сер. Но не затова го направих. Нека ви обясня. Ари...

— Нямам нужда от твоите обяснения.

— Това е просто младежко увлечение...

— Тя е сексуално активна от тринайсетгодишна възраст. Поне. Кое то изцяло се вписва в програмата. Не това ни безпокои. Същото е било с нейната предшественичка. А това, че си млад, мъж, и работиш в тясна близост с нея... Несъмнено.

— Аз не съм я окуражавал!

— Не си, разбира се. Но си се опитал да я манипулираш.

— Не е така. Не.

— Грях на сърцето, ако не на разума. Ти се съгласи да я учиш и се опитваше да я насочваш — признай го.

— Но само това...

— Това само по себе си е интервенция — каза Джиро.

— Не за да ѝ навредя — отвърна Джъстин. — Нито на себе си. — Джиро трябваше да каже само няколко думи и той започна да реагира, опиятна реакция, проникваща дълбоко в него. Не можеше да забрави плющящия като бич глас... от кошмарите си. Джъстин усети, че се разтреперва, и погледна към Денис. — Опитвах се да овладея положението.

— До вчера — рече Денис, — когато си решил да се справиш сам със ситуация, предизвикана от самия теб. Това е интервенция, ти си оператор, знаел си точно какво правиш и искам да ми го изложиш, с ясни думи — съзнателно и подсъзнателно.

— Защо? — Сърцето му бясно биеше. — Това е излишно усилие. Защо просто не идем в Службата за сигурност и да си спестим времето и труда?

— Искаш сонда?

— Не. Но това никога не ви е спирало.

— Отговори на въпроса — каза Джиро.

— Направих го, за да си спася главата. Защото тя е адски опасен враг. Защото спокойно можеше да насочи удара във ваша посока. Какво друго щеше да е достатъчно, за да я накара да преосмисли положението?

— Това е сравнително приемлив отговор — рече Денис. Искаше да го обърка. Джъстин зачака атака от фланга. — Въпросът е какво смяташ, че си предизвикал. Накъде води твоята интервенция? Какво е в момента психическото ѝ състояние?

— Надявам се — вече с овладян глас отвърна той, — адски се надявам, че това ще я накара да внимава.

— И да ти съчувства, нали?

— Достатъчно е да внимава.

— Ти я ухажваш.

— Господи, не!

— Да, определено. Не сексуално, макар да предполагам, че ако се наложи, ще се съгласиш и на това — ако успееш да запазиш достатъчно равновесие. Но предпочиташ да не се стига дотам. В секса няма нищо лошо. Да ти е хрумвало подобно нещо?

— Просто се борех за оцеляването си.

— По време на нейното управление. Да. Да, разбира се. Да се защитиш — да защитиш Грант. На нас ни остават само още няколко години, това ли си мислеше? Двама старци — срещу една шестнайсетгодишна, чиято власт навярно е достатъчна, за да работи в твоя полза, ако успееш да я спечелиш. Много опасен курс. Много опасен курс, даже за човек, готов да продаде... онова, което беше готов да продадеш на нейната предшественичка...

— Не ни е нужна сонда — разнесе се дълбокият глас на Джиро, — за да разберем какви са интересите ти... И последният доклад на бюрото ми — мисля, че в известен смисъл това ще ти се стори доста забавно. И в същото време обезпокоително. Пацифистите, нали знаеш, хората, които взривиха новгородското метро, са решили да използват името на баща ти...

— Той няма нищо общо с тях!

— Няма, разбира се. Но новгородската полиция е открила някои интересни документи — в които баща ти е наречен политически

мъченик на тяхната кауза и в които се твърди, че новата чудовищност в Рисюн е дело на военните — че убийството на Ари и предизвикването на хаос ще доведе до установяване на пацифистко правителство...

— Това е лудост!

— Разбира се. И разбира се, баща ти не знае нищо.

— Не знае! Боже мой...

— Казах — разбира се. Не се разстройвай. Това продължава от години. О, не пацифистите. Те са сравнително ново явление. Всички тези организации са свързани. И затова е трудно да бъдат проследени. Както и поради факта, че тези бомбаджии са наркомани или просто глупаци, които са толкова отдадени на каузата, че позволяват на аматьори оператори да им извършват частично мозъчно изтриване. Реших, че трябва да ти го кажа — на този свят има хора, на които не им пука за собствения им живот, та камо ли за живота на едно шестнайсетгодишно момиче. И те използват в лозунгите си името на баща ти. Това, че баща ти е убил Ари, не е съвсем стара новина. Онези безумци, които отправят заплахи за живота на нейната наследничка, не престават да го припомнят. Трябва да я накараме да разбере — заради собствената ѝ сигурност. Навярно двамата с нея ще можете да работите заедно по цивилизован начин. Надявам се.

— Аз обаче не бих повдигал въпроса пред Ари — каза Денис.

— Не, сер.

— В това отношение ти си много важен за нас — рече Джиро. — Сигурно ужасно ме мразиш. Свикнал съм с това, разбира се, но все пак съжалявам. Аз не съм твой враг, макар че навярно няма да ми повярваш. Този път съм на твоя страна, до такава степен, че ти желая много дълъг живот. И комисията прие: трийсет и пет години е малко рано за подмладяване — но пък изглежда, няма странични ефекти...

— Благодаря, не.

— Това не зависи от теб. Имаш час в болницата. Двамата с Грант.

— Не!

— Обичайното предложение. Яви се навреме, иначе Службата за сигурност ще се погрижи да те заведе.

— Няма никакъв смисъл да ме подлагате на подмладяване — решението е мое, по дяволите!

— Решението е на комисията. И е окончателно. Определено няма за какво да се тревожиш. Медицинските проучвания не показват

съкращаване продължителността на живота при ранно прилагане...

— Според проучването, което те са провели. Няма никакъв смисъл от това. Ари е на инжекции, убеден съм...

— Абсолютно.

— Тогава защо правите това, по дяволите?

— Защото си ценен. И ни е грижа за теб. Можеш доброволно да отидеш в болницата. Или да избереш трудния път и да измъчиш Грант — което предпочитам да не правиш.

Той внимателно си пое дъх.

— Имате ли нещо против... сам да кажа на Грант? Половин час. Това е всичко.

— Напълно приемливо. Върви. Половин час, четирийсет и пет минути. Ще те очакват.

XI

Отново чакане. Джъстин лежеше на масата и гледаше към тавана, като се опитваше да изпразни ума си.

Пълно сканиране и кръвна картина, трасираща течност в кръвоносната му система, пак кръвна проба. Зъбна проверка. Дишане. Кръвно налягане.

— Имаш лека хипертония — бе казала Войковски.

И той беше отвърнал:

— Защо ли?

Което лекарката не намери за смешно.

Още инжекции, сканиране, преглед на интимни места и отново чакане докато се опитваха да го успокоят достатъчно, за да получат точни данни.

— Полагам всички усилия — каза Джъстин. — Наистина. Смятате ли, че ми харесва да лежа тук и да зъзна?

Донесоха му халат. И толкова. Накрая го включиха на апарат, докато сърдечният му ритъм се успокои.

— Защо? — беше първият и единствен въпрос на Грант. После: — Е, поне получаваме подмладяване, нали? И това е нещо.

Което за ази можеше да е съмнително. Никога не бе смятал, че Рисюн ще стигне толкова далеч, че да им откаже тази процедура, когато ѝ дойдеше времето, или пък отмъстително да я забави.

Тези мисли му помогнаха да се овладее. Но все пак беше пратил съобщение по База едно: „Ари, тук е Джъстин.“

С Грант ни наредиха да се явим в болницата. Трябвало да се подложим на подмладяване. Въпреки възраженията ни. Искам да знаеш къде сме и какво се е случило...“

И нищо повече. База едно прие съобщението. Никой не го прочете. Можеха да опитат да се срещнат с Ари, но тя нямаше да е в състояние да се справи с открита конфронтация с Администрацията.

— Никой не отговаря — беше казал той на Грант.

— Това е само първата процедура — отвърна приятелят му.

Което означаваше, че човек все още може да промени решението си. Приспособяването на тялото продължаваше от три до осем седмици.

Нищо постоянно — засега.

— Ще се наложи да идваш тук за процедурите — бе казала Войковски.

— Защо? За да ме гледате как гълтам проклетото хапче ли? Или ми давате нещо друго?

— Защото в случая изборът не е бил твой. Сам разбираш — отхвърлянето на лекарството има тежки последствия. Колапс на имунната система.

— Аз имам медицинско образование — изсумтя Джъстин. — Клинична психология. Уверявам ви, че всичко ми е ясно. Но искам да зная, докторе, още какво ми слагат в дозите.

— Нищо — невъзмутимо отвърна Войковски. — Можеш да прочетеш заповедта, ако искаш. И да видиш рецептите... каквото искаш. Неантол. Това е нова комбинация на „Новакем“, ще ти дам литература за нея. Най-новото откритие, току-що излязло на пазара. Избягва много от страничните ефекти.

— На Грант същото ли давате?

— Да. Абсолютно.

В системата на Дома го очакваше съобщение. „В моя офис. Ари Емъри.“

Тя не използваше кабинета си в Първо крило. Беше му го казала. Поддържаше съвсем ограничен персонал, за да върши чиновническата работа, и толкова.

Но сега го чакаше там. В офиса на Ари Старша. Джъстин влезе в предната стая заедно с Грант и видя черно бюро, което си спомняше и на което седеше Флориан — с младежко лице. Много сериозно младежко лице. Той се изправи.

— Грант трябва да почака тук, сер. Сера иска да ви види насаме.

— Получих съобщението ти — каза Ари. — Отидох при Денис. Нямахме никаква полза. Скарахме се. После се обадох на Иванов. И от

това нямаше полза. Следващото нещо, което мога да направя, е да свикам Семейен съвет. И освен това мога да подам жалба до Бюрото на науката и Съвета в Новгород. Което е много опасно — точно в този момент.

Семейният съвет щеше да застане на страната на Денис и Джиро и загубата на първия рунд можеше да е психологически опасна за способността на Ари в бъдеще да упражнява авторитет.

Жалбата до Бюрото щеше да извади от архива случая Уорик. Това искаше да каже тя. Да го извади, докато пацифистите взривяват метрото, като използват името на Джордан, докато резултатите от изборите за съветник от Бюрото на отбраната са под въпрос, докато Ари е прекалено млада, за да се справи.

Ако се обърнеха към Бюрото, можеха да спечелят — но можеха и да изгубят. Имаше прекалено голям риск, докато печалбата щеше да е минимална.

— Стореното — сторено. Това е. Казват, че ни дават нова комбинация, косата ми нямало да побелее, костите ми нямало да станат крехки. Такива неща. Искам да прочета литературата по въпроса преди да реша дали да подам оплакване. Ако е вярно онова, което твърди доктор Войковски, не си струва неприятностите. Ако цената му е такава, каквато казват, би трябвало даже да се радвам, защото нямаше да мога да си го позволя. Само че подозирам други мотиви — именно защото не мога да си го позволя и това означава, че те винаги могат да ме шантажират.

На лицето ѝ не се изписа изненада. Абсолютно никаква.

— Няма да го направят.

— Надявам се.

— Взех записа — каза тя.

Пулсът му толкова се ускори, че още малко и щеше да повърне. Искаше му се да се прибере и да си легне.

— Тя... — рече Ари. — Преди да умре тя е преминала през няколко фази. Имала е проблеми. Вече знам много неща, неща, които никой не искаше да ми каже. Не желая това да се повтаря. Аз направих тази крачка — аз ви преместих при мен. Яни казва: „Слава Богу“. Казва, че щял да те убие заради сметката в „Промени“.

Джъстин намери сили да се засмее, въпреки че го болеше.

— Казах на чичо Денис, че те прехвърлям в своя бюджет и че най-добре да го увеличи. И след онова, което току-що бяха направили с теб, той не посмя да спори. Увеличих месечната ти заплата, дадох ти пълна медицинска осигуровка и поемам сметките за апартамента ти, за двама ви с Грант.

— Боже мой, Ари!

— Това е достатъчно, за да си вземеш секретар, който да върши книжната работа, за да не се налага да отделяте време вие с Грант. Твоите проучвания са много по-ценни за Рисюн. И така ще си свободен да ме учиш. Денис не каза нищо. Просто подписа заповедта. Що се отнася до мен, цялото ми крило е изследователско. Грант няма нужда да се занимава с клинични проблеми, ако не иска.

— Това... това ще му хареса.

Ари повдигна показалец.

— Не съм свършила. Попитах чичо Денис защо не си станал доктор, когато Яни вече не е можел да те учи, и той отговори, че поради политически съображения не искали да те включват в състава на Бюрото. Аз му казах, че са постъпили гадно. Когато чичо Денис те разиграва така и си мисли, че ще му се размине, можеш да измъкваш от него разни неща, стига да не го уплашиш. Както и да е, той обеща, че ако изборите в Отбраната минат според очакванията, ще подаде нужните документи.

Джъстин я зяпна, вцепенен, напълно вцепенен.

— Какво ще кажеш? — внезапно загрижена, попита тя. Като малко дете, което пита: „Може ли?“

— Това е... прекрасно... Благодаря ти, Ари.

— Не изглеждаш много добре.

— Нищо ми няма. — Той дълбоко си пое дъх и остави чашата. — Просто много промени, Ари.

Тя излезе иззад бюрото, приближи се и внимателно го прегърна през раменете. После нежно, много нежно го целуна по челото.

— Прибирай се вкъщи — каза Ари. Парфюмът ѝ го обгърна като облак.

Но докосването ѝ не го накара да потръпне — не предизвика записен спомен. Може би защото в момента бе емоционално неспособен да реагира на каквото и да било.

Тя излезе и Джъстин я чу да казва на Флориан, че трябва да ги придружи до апартамента им и да се погрижи да си легнат.
Което точно сега му се стори чудесна идея.

XII

Б1: Ари, тук е Ари Старша.

Питаш за рисюнската администрация.

Създал я е баща ми: Джеймс Карнат. Казвали са ми, че той имал организаторски талант. Майка ми Олга Емъри определено не се интересуваше от подробностите на ежедневноното ръководство.

Даже от ежедневноните занимания с дъщеря си, но това е друг файл.

Споменавам го, защото аз се вметвам някъде по средата: винаги съм вярвала в автономността, което означава, че докато управлявах Рисюн, от време на време следях какво става в кухните и родилните лаборатории и винаги — във финансовия отдел.

Администраторът на институцията като Рисюн има специални морални задължения, които стоят на първо място в списъка: морално задължение към човечеството, азите, обществото, конкретните клиенти и персонала, приблизително в този ред.

Политиката по отношение на генетичните и биологичните материали или психологическите методи и терапии е отговорност на главния администратор и решенията в тези области никога не бива да се преотстъпват на друг.

Администраторът трябва да иска съвети от отговорниците на крила и началниците на отдели. Всички други решения и ежедневнони операции могат да се поверят на компетентни служители.

Аз разработих програма в системата на Дома, която нарекох МЕНИДЖИНДЕКС и която по твое време вече може да не се използва. Ако я откриеш, тя ще ти каже разходите, приходите, броя на постъпилите жалби, глоби, искания за прехвърляне, редовни отпуски и отпуски по болест, трудови злополуки и оплаквания от ръководството за всеки индивид, група от индивиди, офис, отдел или крило в Рисюн и на базата на тези данни ще оцени ръководството и служителите на всички равнища. Програмата е в състояние да прави сравнения между различните крила и отдели или да определя най-ефикасните ръководители и служители в системата.

Освен това тя прави секретна проверка на всеки индивид, включително сравнение на данните за начина на живот с приходите и разходите.

Програмата не оставя следи в системата.

Запомни, че тя е средство, което може да се използва при евентуални следствия и проверки и не е абсолютно надеждна.

Освен главен администратор, аз бях учен, което означава, че имах петнадесетчасов работен ден. С помощта на джобния ми комуникатор и отличния персонал аз бях постоянно в течение на ситуации, изискващи личната ми намеса, и това се отнасяше както за административните, така и за научните ми задължения. Обикновено пристигах в офиса в 07:00, организирах работата си за деня, преглеждах неотложните дела чрез База едно и разпределях задачите на сътрудниците си. В 09:00 излизах, за да се заема със собствените си проучвания. Връщах се малко след обед, решавах възникналите спешни проблеми и отново си тръгвах.

Имах няколко правила, които ми служеха много добре:

Вършех работата си в офиса, докато все още нямаше никой друг, което ми позволяваше да работя ефикасно. Флориан и Катлин ме избавяха от празни разговори. Флориан се справяше отлично. Което обикновено означаваше, че отиваше при съответния началник-отдел, но понякога идваше и лично разговаряше с мен. Както прави и досега. Всичко това се отнася и за работата ми като съветник от Бюрото на науката. Категорично отказвам да изслушвам лобисти. За това си има съответни служители. Които трябва да ми предават доклади с факти и изчисления. Които след това сравнявам с информацията от рисюнската Служба за сигурност. И накрая, чак накрая, ако има нещо, което ме интересува, провеждам среща със съответната група в присъствието на целия си персонал, но отново в точно определени времеви рамки. Удивително е колко време можеш да изгубиш.

Прехвърляй на други писмената работа. Настоявай хората, които ти подготвят докладите, да включват кратко резюме на съдържанието, заключение и/или препоръки. Освен това трябва да спазват строго определен стил — това ще ти се стори дребнаво, но аз отказвам да търся в докладите информация, която е трябвало да бъде отбелязана.

Давай указания рано и ясно: администраторът, който не е способен да изясни очакванията и правилата си, не е ефикасен. Администраторът, който очаква подчиненият му да усети неизреченото му неудоволствие, просто си губи времето.

Научи по малко за всички видове дейности. В един зловещо известен случай аз се появих в болницата и в продължение на два часа обикалях със сестрите. Не само че установих конкретни проблеми, но през следващите две седмици целият МЕНИДЖИНДЕКС на Рижон регистрира ефективност, по висока с 4%.

И най-главното: определи онези области, от които най-малко разбираш. Не прехвърляй задълженията си на друг. Проучи ги и назначи изключително компетентни началник-отдели.

Тази програма открива, че имаш ранг: отговорник на крило.

Сега си на седемнадесет и си пълнолетна от: 1 година и 4 месеца.

Имаш персонал от: 6 души.

Имаш един началник-отдел: Джъстин Уорик — Научен отдел.

Той има персонал от: 2 души.

Тази програма стартира МЕНИДЖИНДЕКС.

Има 0 жалби и 0 порицания.

Има 0 редовни отпуски и 0 неплатени отпуски.

Персоналът Ви има общо 187 инцидента, свързани със сигурността, 185 от които решени. Искате ли разбивка?

ЛЕ2: Не. Чела съм файла. Това не се е случило по време на моето ръководство.

V1: Изоставащи проекти: 0.

Проекти с надхвърлен бюджет: 0.

Искания за проекти: 12.

Завършени проекти: 18.

Текущи проекти: 3.

Разходи на крилото за тримесечен период: 688,575.31 кр.

Приходи на крилото за тримесечен период: 6,658,889.89 кр.

Крилото има следните проблеми:

1. Ограничен достъп на: 2 служители. Джъстин Уорик, Грант АЛЕКС.

2. Наблюдение на Службата за сигурност: 1 служител в Администрацията. Ариан Емъри.

3. Предупреждение на Службата за сигурност: връзки между служителите с ограничен достъп и служителя, поставен под наблюдение.

Вашето крило има показател по МЕНИДЖИНДЕКС между 4368 и 5000. МЕНИДЖИНДЕКС поздравява Вас и Вашия персонал и предоставя високите Ви постижения на вниманието на рисюнската Администрация.

Вашият персонал ще получи грамота за отлична работа в постоянен файл.

XIII

Гласовете се регистрираха в горната част на екрана. Джиро отпи от чашата си и каза на Абан:

— Ще успеем.

На предишните избори Панпариж беше гласувал за Халид. Този път Жак водеше с два процента.

— Още не е свършило — кисел както обикновено, отвърна Абан. — Остават гласовете от Уайът.

Звездите, отдалечени от пътищата на евентуална експанзия, представляваха много рискови електорати за всяко място. Гарнизоните бяха предимно местни, противопоставяха се на прехвърляне в други части и упорито гласуваха за центристите.

Но Панпариж предвещаваще успех...

— Казах ти — накрая рече Джиро. — Не попречи дори несигурното здравословно състояние на Городин. Халид категорично не може да създаде трета партия. Определено не е в състояние да го направи — той губи подкрепата на собствения си електорат. Остава да се тревожим само за Жак.

Щеше да е най-разумно да оставят Жак в Съвета за две години, докато Городин — този път слуховете за влошеното му здраве не бяха изфабрикувани — използваше това време, за да подготви свой наследник... защото никой не вярваше, че адмиралът ще остане жив още две години.

Наследник, когото Жак, разбира се, щеше да подкрепи.

— Военните ни герои са на изчерпване — каза Абан. — Съмнително е дали Городин ще успее да намери някой, годен за поста. Новият електорат... Не съм сигурен, че ще реагират на старите заповеди. Това е проблемът.

От войната бяха изтекли седемдесет години — и некролозите на известни личности ставаха потискащо чести.

На екрана се появиха още резултати. Разликата се увеличаваше в полза на Жак.

— Ще ти кажа какво ме тревожи — рече Джиро. — Младият Уорик. Ще е много трудно да го контролираме. Как е нашият човек — онзи със свръзката в Планис?

— Действа.

— Ще го документираме, ще открием някаква удобна връзка с бандата на Роучър или пацифистите и повече не ни е нужно. Или ще създадем такава връзка. Искам да се заемеш с това.

— Добре.

— Трябва да оставим центристите с много позорни контакти... Трябва да има контакти. Това ще ангажира Корейн. И ще накара младия Уорик да си държи езика зад зъбите, ако има дори само капчица здрав разум.

— Възможно е и директно решение.

— О, не. Самият Джорди Уорик може много да ни помогне. Продължаваме да отлагаме разрешението за пътуване. Ще инсценираме скандал с охраната на летището в Планис. Това би трябвало да е достатъчно. Ще му подхвърлим за подмладяването на сина му. Нашият Джорди е адски умен. Просто ще продължаваме да му оказваме натиск и той няма да издържи — ще подхвърли нещо на центристите. И тогава нашият човек ще го насочи право към пацифистите. В този момент ние просто включваме светлините — и ги гледаме как тичат да се скрият.

— Ами младият Уорик?

— Денис иска да го спаси. Според мен това е лудост. Пацифистите ни предложиха чудесна възможност. Миролубците ги мразят, защото са агресивни, милитаристите ги мразят заради безумните им идеи. Нека нашата Ари открие, че пацифистите подготвят убийството ѝ и че Джордан Уорик е свързан с тях — и инстинктите ѝ ще се превърнат в ярост. Тогава вече образът ѝ ще се промени — по повод гражданско насилие и заговори. Тъкмо онова, което ни трябва. Ще привлече и миролубците, и милитаристите — и ще създаде врагове, които са само в нейна полза.

— Младият Уорик е опасен в този сценарий.

— Е, ние сме много загрижени за него. Осигуряваме му дълъг живот. Доказва го подмладяването му, нали? И ако е застрашена, Ари ще реагира. Ако Джордан е застрашен — младият Уорик ще подскочи. Само ми дай инцидента, който ми трябва, и гледай как всичко си отива

на мястото. Гледай как нашата Ари научава важен урок. — Той пак отпи от виното си. — Ще ти кажа, Абан: ти го знаеш, Ари е много важна за мен. Тя е основната ми грижа. И Рисюн. Проклет да съм, ако оставя синът на Джорди Уорик да създава някакви проблеми.

Най-после се появиха резултатите от станция Сайтин.

— Това е — каза Абан. — Той успя.

— Категорично. Казвах ти. Жак е новият съветник.

АРХИВ: ПРОЕКТ „РУБИН“

СТРОГО СЕКРЕТНО

ДА НЕ СЕ КОПИРА

СЪДЪРЖАНИЕ: КОМПЮТЪРЕН ТРАНСКРИБИРАН ФАЙЛ

№78346, СЕР. №7

ЛИЧЕН АРХИВ

ЕМЪРИ I/ЕМЪРИ II

05.11.2423: 20:45

АЕ2: База едно, потърси ключови думи: убийство, Ариан Емъри, смърт.

Б1: Ари Старша има съобщение.

Готовност.

Ари, тук е Ари Старша.

Ти питаш за убийство.

Докато тече съобщението, програмата ще проучи текущите проблеми със сигурността.

На първо място, пази се от хората, които познаваш. Другите така или иначе няма да допускат до себе си.

Питаш за смърт. Първо, прави разграничение между мен и себе си.

Не знам колко време ми остава. Знам обаче, че подмладяването изтича. Знае и Петрос Иванов, който ми обеща да пази тайна.

Как ще приема смъртта? С дълбока тревога. С тревога, защото знам още колко много остава да се направи.

Господи, да можех да имам още един живот.

Но това остава за теб, миличка. И аз никога няма да разбера, нали?

База едно завърши анализа си.

Ти си на 17 години. Вече си законно възрастна.

Показателите, които програмата използва в архива на Службата за сигурност, показват смутен период. Смяташ ли, че оценката е точна?

АЕ2: Да.

Б1: Животът ти в опасност ли е?

АЕ2: Да.

Б1: Заплахата вътрешна ли е или външна?

АЕ2: Не знам.

Б1: Смяташ ли, че можеш да вярваш на Бюрото на науката?

АЕ2: Не знам. Имам нужда от повече информация. Искането ми да се разшири, База едно.

Б1: Достъп разширен.

Назови нещата, които искаш да знаеш.

АЕ2: Всичко. Искането ми да прави всичко, което е правилно за Ари Старша, искам да го прави, без да оставя следи в системата.

Б1: Искането ти се обработва.

Ари Старша има съобщение.

Готовност.

Ари, тук е Ари Старша.

Искаш База едно да възстанови пълното си функциониране. Програмата проверява психологическия ти профил, текущите резултати от тестовете ти, състоянието на службите и отделите в Дома.

Замисляла ли си се, че стената, която това ще създаде в системата, може да се засече от други Бази? Притежаваш ли достатъчно познания, за да я скриеш?

АЕ2: Да.

Б1: Преди да продължиш, помисли за това, че колкото повече расте реалната ти власт, толкова по-опасна става за другите. Ако бъде засечен, този твой ход може да увеличи броя и усилията на хората, които действат срещу теб.

Все още ли искаш да продължиш?

АЕ2: Да.

Б1: Сериозно те съветвам да не използваш интерактивните функции на База едно извън границите, които вече използва, докато не си осигуриш политическа база: имам предвид конкретни тайни действия на равнище, изключващо Денис Най, Джиро Най, Петрос Иванов, Яни Шварц, Уендъл Питърсън или Джон Едуардс, защото те най-вероятно ще те засекат в реално време по начини, които нямат нищо общо със системата на Дома. Може да си също толкова блестяща, колкото мен, но си неопитна. Помисли дали едно седемнадесетгодишно момиче може да се мери с опита и политическата зрялост на тези хора.

Напълно безопасно е обаче да използваш информационните функции на новото равнище: използвай ги, за да научаваш какво става в Дома, само не прави нищо, докато не си убедена, че можеш да криеш действията си, или докато позицията ти не стане непреодолимо по-стабилна от опозицията в Рисюн — или в Бюрото. Не съм сигурна, че един неопитен човек може да скрие действията си в тази система.

Както вече си усетила, тази стъпка ме прави извънредно неспокойна. По мое време Рисюн знаеше тайни, които можеха да означават война или мир.

Започнах напълно да използвам База едно, когато станах на 62. Смятам, че бих могла да го правя и на 30. Ако не можеш да оцелееш само с интелект и знания, или положението е по-тежко от моето, или не си толкова умна, колкото съм аз.

Искаш ли да продължиш, въпреки всичко?

АЕ2: Да.

Б1: Имай предвид, че с това искане започва постепенното ти поемане на властта над Рисюн. Обмисли ситуацията в и извън лабораторията и се запитай какъв може да е резултатът и дали си готова и в състояние да се справиш.

Имай предвид, че други може да са очаквали този ход и да са прикрили следите си. Но докато не наредиш на Базата да предприеме действия или докато, запомни това много добре, не се изпуснеш, че знаеш нещо, което можеш да научиш единствено чрез по-висша База, няма да оставиш следи. Използвай тази секретност колкото повече време можеш.

Внимателно наблюдавай как другите лъжат системата, така че когато го правиш и ти, да си достатъчно добра, за да не могат да те хванат.

Взех само една предпазна мярка, която ще остане в системата, докато не поемеш контрола над Администрацията. База едно само ще чете информацията и ще ти показва какви данни са щели да са недостъпни за теб до този момент.

Аз ще ти помагам да откриваш лъжите в системата и ще ти показвам и върнатата информация.

Предвидих предохранителна мярка, в случай че поискаш тази власт преди да поемеш управлението на Рисуи. Системата ще спре и ще поиска специален промит преди да започне да действа на всяко равнище, възможно в резултат от разширяването на достъпа ти... просто казано, тя ще продължи да функционира като преди, но ще идентифицира и следи някои видове информация, за да те предупреждава за нещо, което други хора смятат за скрито от теб. По този начин програмата няма да допусне случайно да предприемеш действия, надхвърлящи параметрите, които според тези хора съществуват. Ключът за задействане на системата е: „хаос“.

Съмненията обикновено могат да се избегнат с благоразумие, но неблагоразумието рядко може да се поправи със съмнения.

Разбираш ли ме, Ари?

АЕ2: Разбирам те, База едно.

Б1: Достъпът ти е разширен. Базата вече функционира изцяло.

АЕ2: Отвори всички засекретени досега досиета на хората под мое наблюдение.

ФАЙЛ: ДЖЪСТИН УОРИК

ЕМЪРИ I

05.11.2404: 20:45

Уорик, Джъстин.

Ин(декс) 180- ск(алата) на Рез(нер) сравн(ение) инт(електа) на баща му но нис(ко) агр(есивно) рав(нище) сравн(ение) прис(ъствие) на дом(инантен) род(ител) от същ(ия) пол сл(едователно) [аз поръчах

произвеждането на] Г(рант) АЛЕКС [като другар на Джъстин Уорик]...

ФАЙЛ: ДЖЪСТИН УОРИК

ЕМЪРИ II

10.11.2423: 22:45

Уорик, Джъстин.

Препратка: психогенеза.

Всички сведения, които открих досега, сочат, че Джъстин Уорик е бил експериментален случай още от зачеването си.

Ари твърди, че манипулирала Джордан да има КР. Казвала му неща от рода на: „Моят характер не е подходящ за отглеждане на деца“...

Тя работила с Джордан. Отначало всичко вървяло добре. Но неговото възпитание го направило доминиращ тип, също като нея, и двамата имали много проблеми, свързани със сексуалната им връзка (той на 17, тя на 92). Това била неговата единствена хетерогенна връзка и проблемът възникнал оттам, че той още отначало не бил хетеро и когато на 17 започнал да работи с Ари като студент, миналото му било същото като случилото се с Джъстин.

Но в случая с Джордан той подал молба за работа при Ари, навярно заради искреното му възхищение от нея. Бил млад и привлекателен и нейните склонности и неговото възхищение довели до разочароващо изживяване.

Но ето онова нещо, което никой не забелязва: през следващите 10 години индексът на Джордан Уорик се увеличил с 60%. Той вече имал забележителни резултати. Ала никой не знаел какъв е, докато работел с Ари — заради известността и шанса да работи с нея, такова е общото мнение днес. Но е факт, че тогава той не бил Джордан Уорик СП. Просто бил адски умен и бил студент на Ари.

Затова направих справка за родителите на Джордан. Майка му не го искала след като се родил. Тя била учен. Искала привилегиите, които получаваш, ако имаш бебе в Рисюн. Но не

искала бебе. Просто избрала баща му, забременяла, родила Джордан и го дала на баща му да го отгледа. Баща му бил специалист по образователна психология и изпитал всичките си теории върху детето. Насочил го към ранно образование. И бил склонен да му дава неща — много разходи за Джордан. Бил луд по него.

Така или иначе, това бил Джордан Уорик — но не бива да пропускаме неговия другар Пол, когото поискал една година след връзката си с Ари и докато все още работел с нея, но след като се изнесъл от бащиното си жилище.

След това индексът му рязко скочил.

Мисля, че Ари постоянно го е подлагала на интервенция. Тя му помогнала да получи Пол. Ари твърди, че го уговорила да си направи КР, когато бил на около 30, в годината след смъртта на баща му в инцидент с разхерметизиране на външна врата. Джордан нямал други роднини, освен някаква леля. Така че Ари работила с него. С човек, току-що изгубил баща си, когото много обичал. Истина е също, че Грант АЛЕКС бил заченат през същата седмица, през която заченали Джъстин Уорик. През този период отношенията между Ари и Джордан били чудесни и няколко години по-късно тя му казала, че има експериментален алфа, когото иска да социализира, и го попитала дали иска да го вземе при себе си.

Джордан се съгласил. Но Ари много внимателно била избрала Грант и направила някои много фини корекции в психомодела му, нищо повече, всяка промяна в първоначалния специален генотип означавала, че не се налага да иска разрешение от Съвета и че Грант ще бъде класиран като експериментален, а това от своя страна означавало, че Рисюн винаги ще притежава договора му. Ари направила на Грант ранен запис. Използвала База едно, за да събере всичко, каквото може, за миналото на Джордан и неговия баща — по същото време, по което правела проверката на генотипа на Грант и всички приготовления за него. И ако Грант някога е бил част от друг научен проект, това не е регистрирано в архива, нито в нейните записки.

Все пак Ари е отбелязала, че Джордан бил доминантен тип, но че ако някой го изпреварел, щял да се подчини, защото така

бил програмиран да реагира. И нещо за това, че по-високите растения поглъщали цялата светлина. Което означава, че макар да е КР, Джъстин нямало да стане като баща си, защото негов учител не бил бащата на Джордан, Мартин. Мартин не бил доминантен, но отгледал силен, егоцентричен доминантен, който все пак притежавал бащината си склонност да се отнася към сина си с обич и да му подарява много материални неща. Ето как щял да отгледа Джъстин. И Джордан бил много по-умен от Мартин Уорик, бил професионален манипулатор, но с характерна емоционална слепота, която се въртяла около сина му като продължение на самия него. Което означава, че синът му щял да е той, и да избегне проблема с клонинга на Бок.

Ари казала на Джъстин във връзка с доклада му следното: „Докато взимаш баща си за Бог, няма да успееш с това, и ще е много жалко. Взимам те в моето крило. Това ще е от полза за теб, ще ти даде друга перспектива за нещата.“

Не знам до каква степен случилото се е било планирано, но голяма част е била внимателно пресметната. Тя го окуражила в проучванията му. И го подложила на интервенция.

Гледах записа (№85899) и знам, че е имало интервенция. Тя е знаела, че умира. Може би ѝ оставали една-две години. Джъстин Уорик бил експериментът, който щял да ѝ каже дали аз ще съществувам.

За пред хората тя винаги правела прецизни процедурни стъпки: но в личните си проучвания, изглежда, е нарушавала собствените си правила. Защото била склонна да групира стъпките и да комбинира операциите, защото можела да открива поточните състояния по-добре от всеки друг.

Онзи запис ме безпокои в много отношения. Но постоянно се връщам към него, защото съм гледала няколко нейни записа на клинични интервенции от различни периоди на живота ѝ — при контролирани условия. Но аз знам много за Джъстин и психогенезата — и онзи запис, колкото и да е ужасен, представлява Ари без запис, в извънклинични условия, без каквито и да било предпазни средства. И тъкмо това е зловещото: след като ми е известно точно каква е ситуацията, аз усещам реакциите ѝ вътрешно, виждам точно каквото вижда тя, колко бързо

регистрира потока и колко бързо може да промени цяла програма...

Защото имам бележките ѝ за онова, което е щяла да направи, и мога да чета езика на тялото ѝ като никой друг.

Джъстин... не се променил така, както щял, ако Ари бе успяла да продължи работата си върху него. Знам го. Освен това ми се струва, че знам защо чичовците ми му се противопоставят.

Да остави работата си в ръцете на млад учен като Джъстин Уорик е абсолютно типично за характера на Ари, точно в съответствие с интервенцията на записа. Тя поемала рискове, които щели да уплашат до смърт бюрото по етика. Това не ме плаши толкова, колкото би трябвало, може би защото виждам поне част от онова, което е виждала тя. И знам причините, поради които е искала някой да я наследи — някой с особен вид чувствителност. Плашели са я нейните макросистемни интервенции — те плашат и мен, все повече ме карат да се страхувам и понякога повече не мога да търпя.

Имам нужда от него. И не мога да го обясня на чичовците си, по същия начин, по който не е можела да го стори и Ари. Ако им кажа с прости думи за макросистемните интервенции, „Изслушай ме, Денис: Ари е програмирала вирус в системата, той е истински, действа и имам нужда от компютърно време, имам нужда от работата на Джъстин Уорик“, направо го чувам да ми отговаря: „Даже Ари имаше своите шантави идеи, скъпа, и няма начин да извършиш интеграция извън полето. Просто няма да се получи.“ И Джиро ще прибави: „Каквито и да са резултатите, ние печелим парите си с краткосрочни програми.“

... Точно това, към което се стремя аз.

И след като изляза от стаята, Джиро ще каже на Денис: „Трябва да направим нещо с Джъстин Уорик“.

ΓΛΑΦΑ 13

I

Пътуваше с рисюнска охрана: те придружаваха всички, които пристигаха или заминаваха от Планис. Но въпреки това се страхуваше — страхуваше се от безименни неща, защото спомените му за самолетни полети го правеха подозрителен, Уинфилд и Крюгер, лудите, които се бяха опитали да го препрограмират, и кошмарното избавление, опиянен, почти в безсъзнание. И после болницата и разпитите.

Дванадесет часа във въздуха, монотонен полет над безкрайния океан в мрака — това донякъде го беше успокоило. Не бе казал на Джъстин за ирационалното, ужасно поточно предчувствие, което го изпълваше.

Пренасяне на емоции, цинично си помисли той, абсолютно класическо гражданско пренасяне на емоции. Беше спотаил в себе си всичките си тревоги за безопасността на Джъстин у дома, за собствената си уязвимост по време на пътуването до Планис, за това, че въпреки твърденията на Джъстин и баща му, Джордан всъщност повече искаше да види Джъстин.

Самолетът щеше да падне в океана. Това щеше да е саботаж. Имаше безумци, които щяха да се опитат да го свалят... Двигателите просто щяха да се повредят и те щяха да се разбият при излитането.

Беше прекарал голяма част от полета, вкопчен в страничните облегалки, сякаш по този начин можеше да задържи самолета във въздуха.

Полетите го бяха плашили още на седемнадесет години, но тогава не се бе обливал в ледена пот — което показваше, че през годините все повече става гражданин.

Сега, когато колелата докоснаха пистата, вече нямаше оправдания. Тревогата трябваше да се насочи към първоизточника си — към срещата с Джордан и факта, че макар и ази, не знаеше какво да каже на човека, когото някога бе наричал свой баща и който през цялото му детство беше негов Отговорник.

Мисълта, че може да разочарова Джордан, бе почти достатъчна да го накара да му се иска самолетът да падне.

„Моля те — в навечерието на полета беше казал по телефона на Джордан той. — Наистина ми е много неловко. Трябваше да дойде Джъстин.“

„Млъкни — бе изсумтял Джъстин. — Този път е твой ред. Ще има и други пътувания.“

„Искам да дойдеш — беше отвърнал Джордан. — Разбира се, че искам.“

— Здравей, Грант — посрещна го в коридора Джордан.

— Здравейте, сер. — Внезапно стана официален, повърхностните модели му подсказваха да разпери ръце и да прегърне баща си, докато дълбочинните познаваха този човек като негов Отговорник, като негов Бог и учител.

Това бе човекът, в който щеше да се превърне Джъстин, ако подмладяването не беше спряло стареенето им с едно десетилетие по-рано.

— Боже мой, колко си пораснал — потупа го по гърба Джордан. — По видеото не се виждаше колко висок си станал. Я виж какви рамене имаш! Какво правиш, на пристанището ли работиш?

— Не, сер. — Той остави Джордан да го поведе към офиса си, където ги чакаше Пол — Пол, който се беше грижил за ожулените му колене. И Пол го прегърна. После Грант постепенно започна да приема действителността и повярва, че наистина е тук, че го приемат с радост, че всичко е наред.

Но в офиса нямаше охрана. Джъстин му бе казал друго.

Джордан се усмихна.

— Ще пратят материалите веднага щом ги претърсят — Джъстин праща доклада по теб, нали?

— Да, сер. Естествено.

— Радвам се да те видя.

— Мислех си... че ще има повече охрана. — „Наблюдават ли ни, сер? Какво става?“

— Казах ти, че тук положението е по-нормално. Това е едно от нещата. Хайде, тръгваме. Ще се приберем вкъщи, ще си направим

вечеря, нищо екзотично като в Рисюн, но имаме истинска бакалница. Специално за случая купих шунка. И пелско вино, не синтетично.

II

Без Грант в апартамента бе много самотно.

Той почете малко, взе запис, само развлекателна доза, нещо леко от библиотеката. И пак продължи да чете. Ари му беше дала предварителен екземпляр от „In principio“ на Емъри, първата книга от тритомното аотирано издание на архивните ѝ бележки, което Бюрото на науката публикуваше съвместно с Бюрото на информацията и което в момента се продаваше с невероятна скорост.

Дори навярно на Земята.

И с огромна печалба.

Всички библиотеки искаха копия. Както и учените от областта. Но търсенето на общия пазар можеше да се нарече единствено истерия: дебел том с илюстрации и толкова много анотации, че на всяка страница имаше само по три реда бележки на Емъри, останалото бяха коментари, написани от самия него и Грант, наред с много други. Той бе ДЖУ, Грант беше ГАЛЕКС, Яни Шварц бе ЯШ, Уендъл Питърсън беше УП, Ари бе АЕ2. Тя беше написала справки за някои от най-неясните моменти. ДН бе Денис Най, ДЖН беше Джиро Най, ДЖЕ бе Джон Едуардс, а ПИ беше Петрос Иванов. И десетки техници и асистенти, които бяха помогнали за редактирането и подреждането — всеки началник-отдел и администратор трябваше да чете и проверява материалите в собствената си тясна специалност.

„Доктор Джъстин Уорик“, пишеше със ситни букви в списъка на редакторите. Което той тайно, като малко дете, четеше и препрочиташе, просто за да се убеди, че е вярно. Грант го бяха вписали като Грант АЛЕКС Уорик, ЕР, emeritus psychologiae, с други думи ази, който би трябвало да има докторат по психология и който автоматично ще го получи, ако стане гражданин. Това доставяше на Грант по-голямо удоволствие, отколкото показваше външно.

„Гражданска глупост — бе казал Грант. — На моите пациенти определено не им пука.“

Но ето, че го имаше — черно на бяло. И междуременно читателите купуваха книгата, дълги списъци с чакащи в

книжарниците. Бюрото беше определило прекалено висока цена, но изобщо не бе очаквало търсене от страна на средния гражданин и изпадна в пълен смут, когато бележките се купуваха за 250 кредита на том — докато Бюрото на информацията смъкна цената на 120 и после на 75 на основата на предварителни заявки и това предизвика потоп от поръчки. Имаше ограничен брой издания на микрофиш или запис, само за библиотеките: истинските книги, отпечатани на пластохартия, бяха въпрос на положение в обществото. Човек не можеше да се перчи пред съседите си с микрофилм.

Самата Ари признаваше, че е смаяна от това явление.

„Хората знаят — беше й казал Джъстин, — че твоята предшественичка е направила страшно важни неща. Но не знаят точно какво е направила. Определено не са способни да разберат бележките. Но им се струва, че би трябвало да ги разбират. Предполагам, съзнаваш, че трябва да напишеш том със собствени бележки: твоята перспектива при обработката на тома. Нещата, които си научила от предшественичката си. Попитай Бюрото на информацията дали се интересува от правата на такова издание.“

И нищо чудно — Информацията жадно се нахвърли на възможността.

Сега Ари се бореше със собствените си бележки. И идваше при него със „Смяташ ли...“, а често само за да си побъбрят — за скритите записки, за неща, пълни с разкрития, като книгите, които той в продължение на година бе помагал да анотират със съвсем кратки и непълни обяснения на принципите.

Тя беше пратила „In principio“ на Джордан.

— Защото там е написано твоето име — бе му казала Ари. — И името на Грант.

— Ако му я предадат — беше отвърнал Джъстин. — На Службата за сигурност в Планис може да не й хареса. Да не споменавам за митницата.

— Добре. Ще я пратя по канала на Службата за сигурност.

Тя правеше такива внимателно обмислени неща. След година и половина в нейното крило Ари бе изпълнила всичките си обещания, беше им дала секретар, бе свалила бремето на напрежението от плещите им...

Когато имаше някакъв проблем, Флориан бързо се отзоваваше на телефона, а ако и Флориан не можеше да го реши: „Почакайте, сер, сера ще се справи с това“. Тя никога не повиши глас пред него, винаги казваше „моля“ и „благодаря“ — докато Джъстин се озова в абсолютно безопасен вътрешен кръг и започна да харесва мястото, където работи... с постоянния страх, че губи опората си, че все по-малко се тревожи, че сваля защитните си прегради, че прекалено много разчита на нейните обещания...

Ала страшно се беше уморил да се бори и си мислеше, че навярно най-последно може да си поеме дъх, че наистина е в безопасност, макар това да означаваше бъдещи трудности...

Джъстин критикуваше работата на Ари, отговаряше на въпросите ѝ, коригираше дефектите и разполагаше с по-голямата част от времето си, за да работи по собствените си проекти — както и Грант, който провеждаше свои проучвания върху приложението на теорията за ендокринната матрица в азизаписите. И с нетърпение очакваше да получи шанс да поговори за това с Джордан.

На сутринта се събуди в пустия апартамент, препече си филийка за закуска и отиде в офиса — не в тесния офис, който двамата с Грант години наред бяха използвали, а цели три стаи в Образователното крило, в известен смисъл там, откъдето бяха започнали, просто защото само в това крило имаше място: по една стая за тях с Грант и една за Ем, секретаря, който им бяха пратили, пълничко сериозно момче, доволно от постоянното си място и възможността за издигане.

Прочете общите бюлетини, месечната заявка за книги, тирада от Яни за задръстванията в Първо крило, защото хората минавали напърно през долния коридор. Ем пристигна в 09:00, притеснен, че открива офиса вече отворен, и се зае с обичайната си работа, докато Джъстин продължи с текущата си програма.

Обядваше с кифла и чаша кафе в офиса и съсредоточено мислеше върху поредния модел, когато го сепна настойчиво премигващият знак за спешно съобщение в горния ляв ъгъл на компютърния екран.

Той го отвори.

„Трябва да поговорим. Днес работя вкъщи. АЕ.“

Джъстин вдигна телефонната слушалка.

— Ари, База едно — каза той.

Отговори му Флориан.

— Да, сер, един момент. — И после незабавно Ари:

— Джъстин, появи се нещо. Трябва да поговорим.

— Естествено, идвам в офиса ти. — „Грант? Господи, какво се е случило?“

— Добре. Охраната е предупредена. Край на връзката.

— Ари, аз не...

Базата се бе изключила. По дяволите!

Но ако с Грант се беше случило нещо, Ари нямаше да обсъжда подробностите по телефона...

Той стана и каза на Ем да приключва и да се прибира, днес нямало повече да работят.

После се запъти към крилото, в което се намираше апартаментът на Ари, показа картата си на охраната и влезе, без да му задават въпроси.

— Заповядайте — каза Флориан. — Сера ви очаква.

И той влезе, изпотен не само от бързане. Стаята, варовиковият под, диванът... за миг сега и преди се сляха в главата му.

— За Грант ли е?

— Сакото ви, сер. Сера спешно трябва да говори с вас.

— За какво?... Какво се е случило?

— Сакото ви, сер.

Той си съблече сакото и го подаде на Флориан. Ари влезе в дневната от десния коридор.

— Какво става, по дяволите? — попита Джъстин.

Ари посочи дивана, спусна се по стъпалата и седна.

Той я последва и се настани в отсрещния ъгъл. Не бяха в частната дневна: слава Богу. Просто нямаше да може да го понесе.

— Благодаря, че дойде, Джъстин — каза Ари. — Знам... Знам как се чувстваш в този апартамент. Но това е единственото място... единственото, където съм напълно сигурна, че не ме наблюдават. Искам да ми кажеш истината, сега, абсолютната истина: от това зависи безопасността на Грант. Баща ти работи ли с пацифистите?

— Боже... мой. Не. Не... Как би могъл?

— На бюрото ми лежи доклад, в който пише, че в Планис имало проблем със сигурността. Че баща ти... разговарял със заподозрян.

Службата за сигурност много внимателно наблюдава Грант. Очакват Джордан да се опита да го подложи на интервенция...

— Той не би го направил! Не... не и за нещо такова.

— Баща ти е способен да го извърши без запис, само с ключова дума. Знам каква е паметта на Грант.

— Няма да го направи. Това е гадна инсценировка.

— Възможно е — тихо отвърна Ари. — Точно затова исках да поговорим, бързо, преди Службата за сигурност да има шанс, защото ще открия истината. Аз съм онази, срещу която е насочено всичко това. И го знам — от известно време, много преди Грант да получи разрешение за пътуване. Грант е попаднал в операция на Службата за сигурност, с която нямам намерение да се съглася. Не искам да мисля, че Грант може да работи срещу мен или че ти би могъл, но трябва да се защитя. Ето защо използвах тази възможност.

— Не разбирам. — Изпълни го старата паника. Не вярваше Ари да е замесена в онова, което ставаше, той знаеше кой държи властта в Дома. — Ари, обясни ми какво става.

— Хората, които ме пазят... не искат да съм близо до теб. Ето защо изчаках и оставих Грант да замине — защото знаех... много добре знаех, че това е инсценировка, насочена срещу теб. И затова ти се обадох да дойдеш тук.

— Защо? Какво искаш?

— Защото трябва да знам. Това първо. И защото знам как мразиш това място, но това е единственото място, единственото място, където съм сигурна. — Тя бръкна в левия си джоб и извади тъмнокафяво шишенце. — Това е опиат. Дълбочинна доза. Можеш да ми помогнеш или да си тръгнеш. Но нямам друг шанс. Просто ще влезеш в записната лаборатория, ще вземеш това и ще ми позволиш да ти направя запис — обещавам, обещавам ти, Джъстин, никакви гадни номера. Само истината, само за мен. Това е всичко, което ми трябва. Това е доказателството, което мога да използвам пред Бюрото, ако се стигне чак дотам. Това е единственият ми шанс да ти повярвам.

Врълхлетя го записен спомен, ужасен, напълно дезориентиращ. За няколко секунди не можеше да мисли. После протегна ръка и взе шишенцето.

Защото нямаше избор. Не можеше да направи абсолютно нищо. Единствената му мисъл: „Господи, не знам дали ще мога да го направя.

Не знам дали няма да полудея.“

— Къде? — попита той.

— Флориан — каза Ари. Джъстин стана с разтреперани колене и последва Флориан, който посочи към десния коридор.

Отворената врата отдясно беше записната библиотека, с диван с всички вградени устройства за дълбочинно обучение. Той влезе и седна, остави шишенцето до себе си и си съблече пуловера. Виеше му се свят.

— Искам Ари да дойде — рече Джъстин. — Искам да поговоря с нея.

— Да, сер — отвърна Флориан. — Няма проводник, сер, само лепенката, позволете ми да ви помогна.

— Искам да говоря с Ари.

— Тук съм — обади се от прага тя. — Тук съм.

— Гледай — каза Джъстин. Развъртя капачката на шишенцето и глътна хапчето, докато по кардиомонитора премигваха тревожни червени светлини. Той си наложи да се успокои. — Вашият пациент е склонен към паника, сера, надявам се, че няма да го забравите.

— Няма — промълви Ари.

Джъстин продължи да гледа монитора, като се концентрира само върху скоростта на премигванията. В главата му се прокрадна мисъл за баща му, за Грант, само за миг, и светлината бясно запремигва. Бавно, каза си той, това бе всичко, докато постепенно се вцепеняваше и паниката се опитваше да го овладее. Усети докосване по рамото, чу гласа на Флориан:

— Легнете, сер, моля ви, просто се отпуснете назад. Държа ви.

Джъстин запремигва, за момент си спомни за момчето Флориан, мислите му се понесоха през годините към онзи Флориан, който беше достатъчно възрастен, за да издържи тежестта му, Флориан, наведен над него...

— Успокойте се, сер — нежно прозвуча гласът. — Успокойте се. Удобно ли ви е?

Паниката се разсейваше. Вцепенението постепенно я изтласкваше и зрението му започна да се замъглява. Сърцето му уплашено туптеше.

— Спокойно — каза Ари. — Всичко е наред. Чуваш ли ме?

III

— Баща ти някога работил ли е с тези хора? — седнала до дивана и стиснала отпуснатата му ръка, попита Ари.

— Не — отвърна той. Което означаваше, разбира се, че поне той не знае. Не, не и не. Тя видя, че кардиомониторът отчита рязко ускоряване на сърдечния ритъм.

— Влизал ли е в заговор с когото и да било срещу рисюнската Администрация?

— Не.

— А ти?

— Не.

Никакви заговори с никого. Срещу Рисюн. Срещу Ариан Емъри. Поне Джъстин не знаеше за никакви заговори.

— Някога бил ли си бесен на Службата за сигурност?

— Да.

— Смяташ ли, че положението някога ще се промени?

— На... надявам се.

— Какво се надяваш?

— Тих живот. Хората ми вярват. После нещата се променят.

— Страхуваш ли се?

— Винаги.

— От какво?

— От грешки. От врагове.

Надяваше се, че ако може да работи с нея, това ще докаже нещо за него и баща му, в един по-спокоен свят...

Страхуваше се за Грант повече, отколкото за Джордан. Джордан имаше специален статут, който го пазеше.

Грант — ако го разпитаха — щеше да бъде подложен на идеи и позиции, които те можеха да се опитат да оформят. Грант щеше да се съпротивлява. Грант щеше да се изключи и да остане в това състояние: вече го бе правил. Но ако упорито работеха върху него...

Ако арестуваха него тук, в Рисюн, ако рисюнската администрация беше решена да ги обвини, тогава можеха да го

направят. Навярно случаят бе точно такъв — политиката винаги беше по-важна от истината. И по-важна от живота на някой си Уорик — винаги.

— Джордан не е убиец — каза Джъстин. — Не е такъв. Било е нещастен случай. Допуснал е грешка в опита си да го скрие, ето какво знам аз.

— Откъде?

— Познавам баща си.

— Дори след двайсет години ли?

— Да.

Действието на опиата изтичаше. А тя беше предрезгавяла от въпроси и напрежение.

„Знам почти достатъчно, за да продължа онова, което е започнала Ари Старша — помисли си Ари. — Почти. Но той не е момчето, с което е работила тя.

Мога да го Изработя така, че да ме желае. Толкова е лесно. Толкова е лесно.“

Спомни си записа, спомни си го със сексуални тръпки, които я уплашиха.

И си помисли за възможните връзки с толкова много възли в моделите му: „По дяволите, не.

Мога да го направя щастлив.

Мога да направя така, че да се безпокои по-малко. Мога да го накарам да ми вярва повече.

Дали е честно? Или безопасно — в този свят, в Рисюн?“

Ари се изправи, изключи касетофона и седна на ръба на дивана до него. Съвсем лекичко докосна лицето му и видя, че премигванията на монитора се ускоряват.

— Шшт, всичко е наред, всичко е наред... — Сърдечният му ритъм постепенно се успокои.

— Джъстин — накрая каза тя, — вярвам ти. Ти никога не би ме наранил. Никога не би позволил да ме наранят. Знам всичко това. Мисля, че няма да посегнат на Грант — не и след като те записах. Мога да кажа на чичо с какво разполагам. Ще му кажа, че Грант е в моето крило. Ще го предупредя да не правят нищо срещу него. Готова съм за това, защото ти вярвам. Разбираш ли ме?

— Да. — Слабо ускоряване на сърдечния ритъм.

— Не се страхувай от това място. Това е моят дом. Моята предшественичка вече не е тук. Всичко това е минало. Тук си в безопасност. Искам да запомниш тези неща. Не мога да получа каквото искам в болницата, без те да знаят — но искам да направиш дълбочинната корекция, така, както би я направил Грант. Съгласен ли си? Положи всички усилия, отпусни се и запомни това.

— Да...

— Искам да помислиш: аз ще ти вярвам винаги. Обещавам ти, че ако ми вярваш, ако дойдеш при мен или Грант дойде при мен, когато имате нужда от помощ, аз ще направя всичко по силите си. Сега си почини. Когато се събудиш, ще се чувстваш добре. Чуваш ли ме?

— Да.

Сърдечният ритъм бе стабилен. Ари стана, даде знак на Флориан и Катлин да пазят тишина и леко потупа Джъстин по рамото. „Остани при него“ — нареди с жест на Флориан тя.

Когато излезе в коридора, каза на Катлин:

— Нещо ново?

— Нищо.

— Бъди готова, в случай че Флориан има нужда от теб. — После отиде в кабинета си и набра номера на Денис.

— Сийли — рече Ари, — трябва веднага да говоря с Денис. — И когато той се обади: — Как си, чичо Денис?

— Чудесно, Ари, ти как си?

— Искан да поговорим за нещо. Положението адски ме тревожи, нали знаеш, докато Грант е в Планис и всичко останало, и Грант е уязвим, затова помолих Джъстин да поговорим за това...

— Ари, в случая става въпрос за външна Служба за сигурност. Настоятелно те съветвам да не се занимаваш с това.

— Вече се занимавам. Искан заповед, чичо Денис, заповед за имунитета на Грант. Не ми пука дали става нещо с Джордан, имам уговорка с Джъстин...

— Съжалявам, Ари, това изобщо не е разумно. Не можем да ограничим правата на Службата за сигурност. Не ти е работа да даваш обещания, особено на Джъстин. Говорили сме по този въпрос.

— Джъстин се съгласи да го подложи на сондиране.

— Ари, бъркаш се в нещо, в което нямаш абсолютно никакъв опит, нещо, което е свързано с твоята сигурност. Няма да го допусна.

— Много мислих, чичо Денис. Нещата стоят по следния начин. Вече съм възрастна. Никой не може да спечели влияние, като убие едно дете. Не е случайно, че пацифистите и всички други групи се появиха едновременно. Те виждат, че ставам възрастна, знаят, че съм истинска, знаят, че някой ден ще им създавам много проблеми, и през следващите няколко години ще хвърлят всичките си ресурси срещу мен. Но знаеш ли какво ми хрумна, чичо Денис? Това може да се отнася и за персонала в Рисюн. И няма да допусна някой да си играе с моите хора.

— Ари, това донякъде е благоразумно, но ти все още не си способна да се справиш с такава ситуация.

— Напълно съм способна, чичо Денис. Няма да те убеждавам. Искам Грант да се върне без никакви проблеми. Флориан ще го чака на летището и ще го доведе тук. И аз ще поговоря с него, лично, под опият. Ако открия, че го е правил някой друг, адски ще се разстроя. Не ми пука дали е бил Джордан или рисюнската Службата за сигурност, адски ще се разстроя.

— Ари...

— Просто ти го казвам, чичо Денис. Знам, че не ти харесва. И не искам да се карам с теб. Опитай се да приемеш моята гледна точка. Ти остаряваш, можеш да получиш удар или нещо подобно — и какво ще стана с мен, ако не контролирам собственото си крило? Изведнъж трябва да се доверя на много хора, без да знам какво става. Изобщо не искам да попадам в такова положение, чичо Денис.

— Трябва да обсъдим този въпрос.

— Може. Само че искам да обещаеш, че няма да позволиш на Службата за сигурност да посегне на Грант дори да смяташ, че Джордан му е направил нещо. Ако Джордан направи нещо такова, Джъстин адски ще се вбеси. И това ще означава, че ще е на моя страна. Но ако го направиш ти, Джъстин ще се вбеси на мен. Има една стара поговорка за оня, дето мътил водата, знаеш ли я? Вече съм достатъчно голяма и не искам някой да мъти водата, в която трябва да плувам през остатъка от живота си, чичо Денис. Всичко се свежда до това.

— Разбирам чувствата ти, Ари, но е най-добре да събереш информацията си преди да направиш нещо, не после.

— Можем да говорим за това колкото искаш. Знам, че си струва да изслушвам съветите ти. Но по-късно. Сега няма да позволя да си

играят с моите хора. Те са от моето крило и съм им дала обещания, които ще изпълня. Ако направиш нещо друго, ще изправиш срещу мен собствения ми персонал и аз няма да го допусна, чичо Денис. Предупреждавам те.

Последва дълго мълчание.

— Обсъждала ли си с Джъстин вероятността да са подложили на интервенция Грант?

— Точно от това го е страх. Той повдигна въпроса. Джъстин ми вярва, чичо Денис, а не рисюнската Службата за сигурност, колкото и да ти се струва странно, но пък от самия него съм чувала, че те не пипали много нежно. Имам неговата дума, че Грант е заминал оттук чист, чичо Денис. Под дълбочинна сонда. Мога да му вярвам. Така, че ще научим, когато се върне Грант, нали? С удоволствие ще ти дам транскрипцията на разпита.

Отново дълго мълчание.

— Много мило от твоя страна. По дяволите, Ари, Джъстин има сериозни медицински проблеми, не ми пука дали е решил, че така ще е по-добре, ти си седемнайсетгодишно хлапе...

— След два месеца ще стана на осемнайсет, които според База едно ще са равни на двасет. И съм адски добра, чичо, адски добра... иначе всичките ти усилия щяха да са напразни, какво ще кажеш за това, чичо Денис? Подлагам на интервенции Флориан и Катлин от повече от пет години, така че няма вероятност да се подхлъзна, нали?

— Казвам ти, Ари, по дяволите, ти си гледала записа на Ари, знаеш, че имаш работа с човек, който е с адски слаба психика по отношение на теб, и въпреки това искаш да го подлагаш на интервенции! Става дума за трийсет и шест годишен мъж, който през половината от живота си е имал проблем, и искаш да си играеш с него, сама, без защита за себе си или него, ако получи инфаркт или превърти. Искаш ли да знаеш с какво си играеш? Някой ден може да си работиш в офиса и този човек да се появи на прага с нож, ето с какво си играеш. Този човек отдавна е възрастен и от инцидента е минало много време, тогава той беше на твоята възраст — той се е променил, онова, което Ари му е направила, е имало време безконтролно да мутира, той няма да приеме терапията, защото аз се съгласих с него, той трябваше да стане самостоятелен, аз му позволих да се откаже от терапията. Сега съзнавам, че това е било огромна грешка. Нямах

представа, че племенницата ми ще допусне жлезите ѝ да вземат връх над здравия разум, мила моя, определено нямах представа, че ще се влюби в този нестабилен човек и съвсем ще си изгуби ума, наистина нямах. Боже мой, само на какво напрежение можеш да подложиш този младеж със своята добронамерена интервенция... Не разбираш ли, дете, Рисюн никога не е мислил злото на Джъстин Уорик! Знаем колко е ценен, работили сме с него, положихме всички усилия да осигурим бъдещето му и да го предпазим точно от такова прецакване. И кой ще е виновен накрая?

— Всичко това е чудесно, чичо Денис, но аз знам какво правя и няма да отстъпя. А сега се обади в Планис, свържи се със Службата за сигурност и им кажи адски да внимават и да не докосват с пръст Грант.

— Добре, Ари. Ще получиш своето. Ще поговорим за това. Но искам не само транскрипцията. Искам записа на сеанса. Знаеш колко струват транскрипциите. Ако искаш да те подкрепя, хайде да се опитаме да си помагаме, а?

— Точно такава е и моето желание, чичо Денис. Аз все още те обичам.

— Ари, по дяволите, тук не става въпрос за нещо маловажно.

— Рожденият ми ден приближава, чичо Денис. Знаеш ли, тази година ще организирам парти. Наистина.

После обратно в База едно, за да е сигурна, че чичо Денис ще се обади където трябва.

След това отиде в библиотеката, защото Катлин ѝ съобщи, че Джъстин се събуждал, все още малко замаян. Подходящ момент да му обясни нещо.

Тя седна на дивана и попита:

— Как си?

— Спокоен — отвърна той и между веждите му се образува бръчка. — Още съм малко отнесен. Остави ме да си почина. Недей да ми говориш.

Защитна реакция. Тя постави ръка на рамото му.

— Можеш да се поразсъниш. — Това също бе интервенция. — Всичко е наред. Знаех, че ще си добре. Обадих се на чичо Денис и му казах да не докосва Грант, така че Грант е в безопасност, но трябва да

поговоря с теб. Тази нощ ще останеш в стаята за гости. Не бива да се прибираш в апартамента си, докато напълно не се събудиш.

— Мога да си тръгна.

— Можеш, разбира се, но не тази вечер. Ако искаш, Флориан ще пази пред вратата ти през цялата нощ, така ще е много благоприлично. Моята стая е в дъното на другото крило. Съгласен ли си? Веднага щом можеш да се изправиш, Флориан ще ти помогне да си легнеш.

— Вкъщи — каза той.

— Съжалявам. Утре сутрин трябва да поговорим. Дотогава не бива да си тръгваш. А сега заспивай.

В неговото състояние това бе много настоятелна заповед. Клепачите му започнаха да се спускат, потрепнаха, после окончателно се затвориха.

— В стаята за гости — каза тя на Флориан. — Веднага щом е в състояние. Искам да останеш при него, просто за да съм сигурна, че е в безопасност.

IV

Усети, че е в чуждо легло, и за миг изпадна в паника. Завъртя глава и видя Флориан да лежи по корем на другото легло, напълно облечен — невинно момчешко лице под светлината на стенната лампа. С отворени очи.

Стори му се, че си спомня как е дошъл до тази стая, спомняше си коридора, но все още бе дезориентиран и мисълта за опиатите го плашеше. Някой го беше завил с одеяло и под главата му имаше възглавница. Слава Богу, това не бе спалнята на Ари.

— Буден ли сте, сер?

— Да — отвърна Джъстин.

Флориан се надигна и седна на ръба на леглото.

— Монитор — каза той, — събуди Ари. Съобщи й, че Джъстин е буден.

Джъстин разтърка наболата си брада.

— Колко е часът?

— Часът? — попита Флориан Монитора.

— Четири и трийсет и шест.

— Трябва да приготвим закуска — рече Флориан. — Сера обикновено става по това време. В банята има тоалетни принадлежности за гости, сер. Халат, ако желаете, но сера навярно ще е облечена. Ще се оправите ли сам, докато отида да повикам партньорката си?

— Сера е почти готова — каза Катлин и му наля кафе, Катлин, чиято руса коса за пръв път не беше на плитки, а на светли вълни, спускащи се върху черни униформени рамене. — Сметана, сер?

— Не, благодаря — отвърна Джъстин.

„Хлапета“ — помисли си той. Цялата ситуация би трябвало да е адски смешна: самият той, на неговата възраст, на практика отвлечен, упоен и накрая грижливо нахранен от няколко проклети хлапета...

Не се чувстваше зле. Не като след грубите сондираня на Джиро, в никакъв случай. Но беше изцеден.

Съвсем нормално, като се имаше предвид физиологичният шок от опиата — една от причините, поради които Катлин му даде таблетка с витамини и минерали, която той изпи с кафето си, без да възразява.

Ари влезе в трапезарията — в семпъл син пуловер и син панталон. Черната ѝ коса свободно се спускаше върху раменете ѝ. Напоследък почти никога не я носеше така. Като Ари детето. Тя придърпа стола от дясната му страна и седна.

— Добро утро... Как се чувстваш? Добре ли си?

— Каза, че трябвало да поговорим за нещо важно — рече Джъстин.

— За Грант — директно отвърна Ари. — Можем да ти приготвим каквото искаш за закуска.

— Не. Благодаря. По дяволите, Ари, хайде да не си играем игрички, става ли?

— Не си играя. Просто искам да хапнеш нещо. Поне препечена филийка. Има и истински мед.

Той сподави гнева си, търпеливо си намаза масло и прибави малко мед. В Моривил бяха създали пчелин, наред с още няколко предприятия. Риба. Екзотични храни. Жаби, Говореше се за разрастване на града, за взривяване на скалите и разширяване на селскостопанските земи.

— Чуй ме сега — каза Ари. — Снощи разговарях с чичо Денис и той е наредил на Службата за сигурност да не закачат Грант. Малко се посдърпахме. Но му казах, че не мога да допусна в крилото ми да има хора, които са били подложени на интервенция от непознати. Сключихме сделка. Аз сама ще правя проверките и ако остана доволна, това ще е достатъчно. Ти, от своя страна, трябва да се съгласиш, ако има някакви съмнения... аз да извършвам разпитите и да уреждам въпроса.

Джъстин впери очи във филийката в ръката си. Нямахше апетит.

— Което означава сондиране.

— Джъстин, надявам се повече да няма съмнения. Но тая пацифистка история е много опасна. И положението се влошава — защото виждат, че съм сериозна. Хората, на които мога да вярвам, не са много. Същото се отнася и за теб, защото когато политиката загрубее

като сега, ти по-добре от мен знаеш, че пострадват невинни хора. Нали си спомняш, че ме помоли да направя нещо за баща ти. Е, направих: навярно снощи успях да попреча да го арестуват, поне по подозрение, и знам, че съм попречила на Службата за сигурност да подложи Грант на сондиране. Баща ти сигурно изобщо няма да разбере, че е бил на косъм, и ако цениш съветите ми, моля те да не му казваш. С Грант няма да има проблеми. Баща ти е в безопасност. Днес ти не си много по-зле от вчера, нали?

— Не знам. „Потресен съм, по дяволите, а вчера не бях. Не знам, не знам, не знам, Господи, какъв е изходът?“

— Ти не искаш да си имаш работа със Службата за сигурност — продължи Ари. — Джиро не те обича, Джъстин, наистина не те обича. Не е нужно да си професионален психолог, за да го разбереш. Искам да останеш и това означава, че всички във вселената ще знаят как да те използват срещу мен. Джиро определено ще се опита да докаже нещо срещу теб или баща ти — ако нямаме доказателства, че работиш с мен. Ето какво ми трябва. От теб и от Грант, и ако го направиш, ще си мой приятел и Службата за сигурност ще те защитава. В противен случай трябва да прехвърля и теб, и Грант — навън, където не може да ви се има доверие, защото всички мои врагове ще смятат, че са в състояние да ви използват като преди. Това е положението. И смятам, че го разбираш. Ето защо снощи ми каза, че се надяваш да останеш близо до мен. Спомняш ли си?

— Не си спомням. Но може да съм го казал.

— Искам да си в моето крило, искам да работиш с мен — но да си в моята система за сигурност означава, че ако имам и най-малкото съмнение за опасност, трябва да задам въпросите си. Това е.

— Нямам голям избор, нали? — Джъстин отхапа от филийката си, преглътна и установи, че медът му понася много по-добре, отколкото предполагаше. — Очакваш от мен да заповядам на Грант да се подложи на сондиране от едно седемнайсетгодишно хлапе, така ли?

— Не искам той да се разстройва. Ще ми се поне да му го обясниш.

— По дяволите, аз...

— Той е в безопасност, нали? Когато го видиш да слиза от самолета, ще разбереш, че съм изпълнила обещанието си, и можеш да му кажеш защо го правя. Тогава и двамата ще сте в безопасност. Вече

няма да се налага да се страхуваш, че някой може да допусне грешка или да те обвини за нещо. И аз не съм хлапе, Джъстин. Не съм. Знам какво правя. Просто все още нямам много истинска власт. Ето защо не мога да защитавам приятелите си извън своето крило, ето защо правя нещо толкова тъпо и те допускам зад стената на своята охрана — теб и още неколцина приятели.

— Нас. С Грант. Естествено, Ари. Хайде да си кажем истината. Ти правиш някакви маневри, за да измамиш чичовците си — или ти го е предложил Джиро?

— Не. Вярвам ти.

— Тогава трябва да си адски глупава. А не мисля, че е така.

— Прецени. Дватамата с Грант сте единствените възрастни, които могат да ми помогнат. Първо, защото се нуждая от вас, второ, защото постоянно мога да ви наблюдавам, защото никой друг освен вас не се нуждае от нещо, на което съм способна и което единствено аз съм готова да направя. Мога да си осигуря помощници, естествено. Също и противниците ми.

— Освен това противниците ти могат да заплашват баща ми.

— Не и покрай моята мрежа. Ти си част от нея. Ще ми казваш, ако смяташ, че Джордан е в опасност. И прецени: по-добре ли ще ти е, ако си сам? А Грант? В никакъв случай. Освен това, ако твоята сигурност е свързана с моята, няма вероятност баща ти да направи ход срещу Рисюн, нали? Разбери, това не е изнудване. Просто ти обяснявам положението. Ако излезеш през тази врата и те прехвърля от крилото си...

— Джиро ще ми нанесе удар преди да се усетя, както и на Грант. Всичко е съвсем ясно. Благодаря.

— Джъстин, Джиро може да си измисли повод. Не ми е приятно да ти го казвам. Той има много добри страни. Но е способен на такива неща. И умира. Не го разпространявай. Не би трябвало да го зная. Но това промени много от мотивите му. С Джордан никога не са се разбирали — нито лично, нито професионално, в нито едно отношение: водили са ужасна борба, докато Джордан е работил с Ари — наистина ужасна борба. Той не е съгласен с нещо, което схваща като позиция на Уорик — влияние, водещо към коренна промяна на процедурата, методика на интервенции, според него вече проникнала в Образователния отдел и намерила отражение в записите. Той го нарича

„влияние на Уорик“. Кое то не е вярно. Ари е знаела какво прави. Съвсем ясно е знаела какво прави и Джиро всъщност мрази нейната работа — но не можеш да го накараш да го проумее. Според Джиро Джордан е източник на цялото онова движение. Струва ми се, че дори самият Джордан смята така, което няма абсолютно нищо общо с истината. Но Джиро никога няма да повярва. Той иска да наложи властта на центристите преди да умре, защото Денис също става на години и Джиро предвижда време, в което неговото поколение ще си е отишло, а аз все още ще съм уязвима. За него баща ти е пионка, която центристите могат да използват. За него аз съм хлапе, което мисли с жлезите си, и той отчаяно се опитва да те откъсне от мен. Затова не само трябва да убедя себе си, че си чист, трябва да убедя чичо Денис и Джиро, че съм абсолютно сигурна какво правя. Мога да се справя с тях, колкото и безумно да прозвучи... защото ще им кажа, че имам бележките на Ари по твоя случай.

Той мъчително преглътна.

— Вярно ли е?

— Така ще им кажа.

— Чух какво ще им кажеш! Но ти избегна въпроса ми. Ти имаш тези бележки, нали?

— Разбираш, че понякога казвам неща, които ми се иска да са верни. И се случва да лъжа. Според Яни има професионални лъжи и в това няма нищо лошо.

— По дяволите...

— Лъжа, за да те защитя.

— От кого? Ти имаш нейната способност да заобикаляш въпросите. Надявам се да не е нещо по-дълбоко.

— Аз съм ти приятелка. Ще ми се да бях нещо повече. Но не съм. Довери ми се. Ако не можеш, както твърдиш, на кого си в състояние да повярваш? Аз те спасих от ареста. И ще ти давам сеанския запис. Винаги. И с Грант. Не искам никога да се съмнявате един в друг.

— По дяволите, Ари!

— Да бъдем честни. Ще опитам по друг начин. Ти смяташ, че ще те подложат на интервенция, както ще кажа на Денис. Знаеш, че при мен си в по-голяма безопасност, отколкото ако си под наблюдението на Джиро. Боиш се да довериш себе си и Грант на едно хлапе. Но аз съм

ученичка на Ари. Пряка ученичка. И на Яни. Има много неща, които мога да правя и които все още не искам да фигурират в регистрите на Бюрото. Признавам, че имах някои много незрели мисли. Някои много егоистични мисли. Но не съм го направила. Ти се събуди в другото крило на апартамента, нали?

Джъстин усети, че се изчервява. И очакваше записен спомен, тук, на това място, подложен на стрес, но споменът беше блед и съвсем слаб, само по-възрастното лице, Ари, която се приготвяше за работа, делова, и го оставяше там с проблема му...

Изпита негодувание, нищо повече... негодувание — а не срам.

— Все пак си направила нещо — каза той на седемнадесетгодишната. Неговата седемнадесетгодишна.

— Казах ти да приемеш спокойно този апартамент — отвърна Ари. — Мислех, че ще те безпокои. Не смятах, че е неетично.

— Етиката няма нищо общо с това, сера. Не повече, отколкото с нея.

Тя изглеждаше шокирана и малко наранена. И на Джъстин му се прииска да си е задържал езика зад зъбите.

— Съжалявам — каза той. — Не исках да го кажа. Но, по дяволите, Ари! Просто стой настрани от мен!

— Срамуваш се, защото съм толкова млада... нали?

Джъстин се замисли. Опита се да се успокои. Гняв. Не борба. И онова, което бе казала.

— Да, срамувам се.

— Аз също. Защото си много по-възрастен. Имам чувството, че ще критикуваш всичко, каквото правя, винаги. Това ме прави нервна, не е ли смешно?

— Не бих се изразил така.

— Аз ще те слушам.

— Стига, Ари, хайде да не си играем игрички, не ти ли го казах? Не се прави на малко момиченце. Вече отдавна не слушаш никого.

— Все още слушам приятелите си. Не съм като своята предшественичка. Ще го запомниш... нали?

— Но после ще искам записа. И искам да поговоря с Грант.

V

Следобед пояздиха с Ейми, тя на Кобилката, Ейми на коня, наречен Баяр^[1] — Ейми беше открила името в някаква книга, така че третата кобила имаше име, не като козите и прасетата, които с няколко изключения имаха само номера.

Кобилката щеше да си остане просто „Кобилката“, така бе казала Ари. А дъщерята на Кобилата, която наричаха „Дъщерята“ или „Втората кобилка“, беше на Флориан, макар че не можеше да я притежава: не я яздеше никой гражданин. Но третият бе Баяр, конят на Ейми Карнат, а четвъртият, петият и шестият бяха на Мади, Сам и Стейси.

Някой ден щеше да има конюшня и арена само за конете, беше решила Ари. Пространството в обезопасената зона струваше много скъпо и чичо Денис казваше, че било екстравагантно да го позволи.

Ала тя имаше идеи за износ на животни в Новгород, по същия начин, по който учебните записи по езда и отглеждане на животни се радваха на чудесни продажби — купуваха ги хора, които искаха да научат какви са прасетата, козите и конете, как се движат и какво е да яздиш кон. Космонавтите ги използваха като развлекателни записи. И хората от станциите. Хората от единия край на космоса до другия можеха да яздят, макар че никога не бяха виждали кон.

Мястото за езда беше най-подходящо в Рисюн, освен нейния апартамент, да поговори с някого, без да се притеснява от подслушване, и имаше своите преимущества, когато трябваше да е небрежна и да накара Ейми Карнат да се отпусне.

Защото напоследък Ейми не бе щастлива. Сам ходеше с Мария Кортес-Кембъл, мило момиче, Стеф отново беше с Ивгения, а Ейми... Ейми много яздеше и прекарваше повечето си време в учене и занимания с експортния бизнес, което ѝ осигуряваше длъжност на подуправител в огромния отдел „Експорт“ и временен отговорник в отдел „Генетични проучвания“.

Ейми бе най-умната от приятелите ѝ. Ейми най-после имаше фигура на седемнадесетгодишна, поне нещо като фигура. Започваше

да става красива, макар и малко дългнеста, не защото наистина беше красива, а защото просто изглеждаше интересно.

И Ейми бе прекалено умна, за да е щастлива, защото просто в нейното поколение нямаше достатъчно също толкова умни момчета. Томи беше единственият, който се приближаваше до изискванията, ала той бе неин братовчед, не се интересуваше от същата област, най-много се интересуваше от Мади Щрасен. Този интерес беше полусериозен, и от двете страни.

— Как върви? — попита Ари, когато излязоха на открито и се отдалечиха от всички. И се приготви за дълги обяснения.

— Добре — въздъхна Ейми. И толкова.

Което изобщо не бе типично за нея. Ари я погледна.

— Не ми звучи добре.

— Все същата стара история — рече Ейми. — Стеф. Мама. Това е обобщеният доклад.

— Този месец ставаш пълнолетна. Можеш да правиш каквото си искаш. И имаш място в моето крило, винаги съм ти го казвала.

— Не мога да правя всичко. Джъстин... той е истински. А аз имам само разни стоки в Експорта. Не разбирам от нищо друго освен от търговия. Ето за какво използвам подготовката си по психология. Това не е в твоята област. Не знам за какво ще можеш да ме използваш.

— Ти имаш чисто досие, най-чистото от всичките ми приятели. И разбираш от бизнес. От теб ще се получи добър Отговорник, ти си добра в почти всичко, с което се захващаш, това ти е проблемът. Съсредоточаваш се върху практическата страна, вместо да го изучаваш. Искам за известно време да наблегнеш на ученето. Спомняш ли си, когато те замъкнах в тунелите и създадохме бандата? Затова те повиках тук преди да кажа на някого. Ти винаги си била първа.

— За какво говориш? — внезапно се уплаши Ейми. — Първа в какво?

— Този път е нещо истинско. Този път не говоря за хлапашки дяволии, този път говоря за пост в Дома. Нещата се променят, адски бързо се променят. Затова започвам с теб, също като едно време. Ще работиш ли с мен, Ейми?

— Какво?

— Генетика. С какъвто проект искаш, за да ме прикриваш. Истински. Нещо просто, докато решиш. Не ме интересува. Ще

получаваш заплата, ще имаш дял от печалбите си и всичко останало.

Очите на Ейми се разшириха.

— Двете с Мади ми трябват поради различни причини — каза Ари. — Не мога да ви поставя една над друга. Това никога не се е получавало. Но ти си по-умна от нея, по-стабилна си и мога да ти доверявам лошите неща. А такива най-вероятно ще има. Джиро е в края на подмладяването си. Това е тайна. Почти никой не знае, но все повече хора ще се досещат. Когато умре, в Науката ще има избори. Това също ще е моментът, в който пацифистите и останалите ще искат да ме убият. Наистина, Ейми.

— Знам.

— Знаеш защо са ме създали и как са ме учили, знаеш и каква съм. Знаеш, че предшественичката ми е имала врагове, които са искали да я убият. И един от тях я е убил. Колкото повече приличам на нея, толкова повече се страхуват те — защото аз съм страшна, Ейми, адски съм страшна за много хора, които не са се страхували дори и наполовина толкова от моята предшественичка... Ти страхуваш ли се от мен? Кажи ми честно, Ейми.

— Не. Всъщност не. По-точно е да се каже, че ми се струваш малко зловеща. Защото не си... не си на истинската си възраст. От време на време с Мади си говорим за това. Понякога ни се иска да направим нещо глупаво, просто за облекчение. Понякога... — Ейми замълча за миг и потупа Баяр по хълбока. — Мама ми се ядосва, защото върша страшни неща, мисли ме за дете и се тревожи за мен, и се отнася с мен като с дете. Веднъж ми се развика: „Ейми, не ме интересува какво прави или казва Ари Емъри, ти си моя дъщеря — не ме гледай така и не ми казвай как да те възпитавам“. И ме зашлеви през лицето. А аз просто стоях и я зяпах. Аз... не знаех какво да правя. Не можех да я ударя. Не можех да се разрева и да избягам или да започна да хвърлям разни неща. Просто... стоях. И тя се разплака. И тогава и аз се разплаках, но не защото ме е ударила... просто защото знаех, че не съм такава, каквато иска тя. — Ейми погледна към небето. Слънчевите лъчи се отразиха в сълзите ѝ. — И сега мама си мисли, че ще я напусна при първа възможност. И ѝ е мъчно. Накрая поговорихме за това. Тя се страхува от теб. Не ме разбира и смята, че си виновна. За това, че не съм имала детство. Така казва. „Ти никога не си имала шанс да бъдеш дете.“ Не знам, струва ми се, че имах детство. Прекарвахме

си страхотно. Неща, които мама не знае. Но вече не ми харесва. Омръзна ми от играчки, Ари, знаеш какво искам да кажа. Омръзна ми от Стеф Дитрих, омръзна ми да се карам с мама, омръзна ми да ходя на училище и да отговарям на въпросите-уловки на Уенди Питърсън. Мисля, че и с Мади е същото.

— Можеш ли да работиш със Сам?

— По дяволите, той и неговата вятърничавост — не е съвсем честно да говоря така, нали? Не разбирам какво вижда в нея.

— Недей да го тормозиш, Ейми.

— Няма. Приключих с всичко това. Знаеш ли какво искам? Искам точно каквото имаш ти с Флориан. Никакви дребнавости. Никаква ревност. В момента, в който мога да си го позволя...

— Ако приемеш предложението ми, ще си ми много по-полезна с личен асистент. Струва ми се, че няма да се задоволиш с нещо по-малко от алфа. Ще ти дам разпечатка с номерата на наличните възможности. Най-вероятният източник е Зелената казарма. Кое то означава някой като Катлин, но все пак... ти можеш да коригираш този проблем.

Ейми просто я зяпна. И леко се изчерви.

— Някой ден — продължи Ари — самата ти ще станеш отговорник на крило. Точно такива са намеренията ми. Някой ден аз ще ръководя Рисюн и вече няма да си играем, ще работим в дългосрочни мащаби. Искам да имаш подкрепата, която ще ти трябва, искам да имаш някой, способен да те защитава и да върши нещата, за които няма да ти остава време, мъж, умен мъж, това са двете основни изисквания. Ако е жена — ти ще я убиеш. Правилно ли те манипулирам?

Ейми внезапно се засмя и още повече се изчерви.

— Не знам... Трябва ми време да помисля.

— Естествено. Имаш пет минути.

— Не е честно, Ари.

— Същото като под стълбището. Същото като тогава. Имам нужда от приятелите си сега и първо имам нужда от теб. И рискът е реален — ако аз съм в опасност, същото може да се отнася за теб.

Ейми прехапа устни.

— Това не ме безпокои. Наистина. Безпокои ме скандалът с мама. Знаеш ли какво си мисля? Тя иска вечно да ми виси на врата.

Смята, че ми влияеш повече от нея, и винаги се е надявала да се занимавам с образователна психология, въпреки че съм по-добра в други неща.

— По дяволите, погледни ме. Да не смяташ, че един КР не трябва да преценява кой кой е?

— Това ми е ясно. Но твоята... предшественичка... я няма, за да ти хвърля укоризнени погледи от отсрещната страна на масата.

— Чий живот искаш да живееш? Нейния или своя?

— Може би въпросът е „твоя или своя“? Аз съм си аз, Ари. Не искам да ме подкрепяш. Ако работата е истинска, ако парите са си мои, съгласна съм.

— Разбрахме се.

— Разбрахме се — отвърна Ейми.

— Сега ще повикаме Мади. И после Сам. И Томи.

— Може и Стейси — рече Ейми. — Нямам нищо против нея. Но ако питаш мен, Стеф Дитрих може да върви по дяволите.

— Стеф не е в моя екип — каза Ари. — Не се обиждай, но той винаги е създавал проблеми. Нямам нужда от него. — Тя се изпъна на рамената и отново се отпусна. — Имаме Мади. Сам и Томи. Стейси, добре, не възразявам. Но всички ще са точно в същия ред, в който винаги са били. По старшинство. Нещо такова. Виж сега. Имаме един сериозен проблем, една сериозна слабост и едно огромно предимство — и всичко това е Джъстин Уорик. Той ще ни помага. Но в момента му се струпват много неща. Двамата с Грант са единствените с нас, които не са от нас, разбираш какво искам да кажа.

— Той е достатъчно умен, за да е проблем — отвърна Ейми.

— Мислила съм за това. Чичовците ми не искат да е близо до мен. Влиянието на Уорик, така го наричат. Казват, че бил смъртоносна отрова. Аз знам други неща. Мога да ти ги кажа, Ейми, ако си с мен.

— С теб съм.

— Денис се интересува от бележките на Ари — от бележките на Ари и от психогенетичния проект, но аз го държа на разстояние. Разделям всичко на три части: първо, неща, за които не говоря. А общите бележки — те са публикувани или предстои да бъдат публикувани. Проектът „Рубин“: това е най-секретното, но цялата секретност е фарс. Аз съм пред очите на всички и всеки, който разбира ендокринната теория, може да се досети за много неща. Знаеш ли едно

от нещата, които те наистина искат да запазят в тайна? Джъстин Уорик. Защото той не е Джордан, но определено не е и клонингът на Бок и може да стане глас в Рисюн, ако някога му дадат форум, разбира се, защото е умен, разбира какво съм и е специален във всяко отношение, освен официално, един от учениците на Ари — това е нещо, което също не разпространяват, — друг специален, специален КР, много по-важен от Рубин, каквото и да лъжат Отбраната. Ари е работила върху него — но те не казват и това на военните, защото адски ги е страх от него и неговото влияние. Струва ми се, Денис е сигурен, че Ари е работила с него. Денис е онзи, който не е позволил да го подложат на лечение — за неща, които наистина са го измъчвали, неща, които Ари му е направила — и нейното убийство го е съкрушило ужасно не само защото го е извършил баща му, но и защото е имал нужда от нея... огромна нужда.

— Какво му е направила?

— Адски сериозна интервенция. Точно преди да я убият. Нещо, което не е успяла да довърши, нещо, което напълно е определило по-нататъшния му живот. Повече няма да ти кажа — за него това е личен въпрос. Но е било жестоко.

— Като онова, което причиниха на теб ли?

Ари се замисли за миг.

— В много отношения, да. В много отношения. С известни разлики. Джордан е искал да го направи като себе си. Това не е било възможно. Ари е знаела какво иска от този генотип и го е получила. Това е истината. Манипулирала е граждански дълбочинни модели... със страховтна точност.

Ейми въпросително я погледна.

— Психогенезата може да се извърши по два начина — поясни Ари. — Също като всеки друг вид клониране. Или идентично, или програмирано. Аз съм максимално близо до идентичния резултат, но не съм като предшественичката си. Има сериозни разлики: моята маман, Оли, Денис — той не е Джофри Карнат, дори само наполовина, слава Богу. Случили са се много различни неща. Но аз имах Флориан и Катлин. Не се съмнявах, че теориите, които ми предлагат, действат. Усещах го. Знаем какво ме поставя пред Ари. Аз трябваше да работя. Беше ме страх. Не можех просто да потъна в абстракцията и да разчитам, че хората ще се грижат за мен. Научих се да се

съсредоточавам и да работя с реални проблеми, както и да мисля абстрактно. Това е истинският урок. Клонингът на Бок изобщо не е излязъл от мрака, никога не е притежавал нещо, никога не е бил нещо. Знаеш ли какво щях да отговоря аз на въпросите, които са задавали на онази нещастна жена? Вървете на майната си! И ако имах талант да свиря на пиано, по дяволите, щях да го правя! И сигурно щях да се изплюя в очите на учителите по математика, защото не са ме учили на нещата, каквито е трябвало да учи Бок — например да е в космоса, по дяволите! Да живее като космонавт! Да знае, че математиката е живот и смърт!... А тя получавала суха теория. Била творческа личност, а те ѝ давали сух прах. Изолирали я от всичко. И не можели да разберат нейната музика. Тя била слаба пианистка. Но се питам каква музика е чувала в главата си и защо е прекарвала все повече време там. Не съм сигурна, че наистина се е провалила. Навярно проклетите гении не са можели да стигнат до нея. Навярно техните ноти не са били написани за нея. Чудя се каква е била цялата симфония и дали е свирила с акомпанимент. Пфу! — Тя се разтърси. — И това е зловещо, нали?

— Подлагали са нещата ѝ на компютърен анализ. Резултатът бил негативен.

— С теориите на Бок. Да. Но тя изобщо не познавала генетичната си майка.

— Искане ми се да прочета онези файлове. Просто за да видя какво са опитали.

— Прочети ги. Прави каквото искаш. Ние сме учени, нали? Изтегли всичките си проекти от другите крила и ги прехвърли в нашия бюджет. Това ще се отрази чудесно на кредитния ни баланс. Гупите и бетите могат да ни купят много компютърно време.

VI

Във фоайето нямаше почти никого, всички редовни самолети на „Рисюнеър“ бяха заминали, пристигналите пътници продължаваха за Новгород, Светланск или Гагаринград. Летището се охраняваше от обичайния брой униформени стражи.

Но Флориан беше влязъл в зоната за пристигащи, до която Джъстин нямаше достъп, като преди това го бе уверил:

— Сера Ейми Карнат е в отсрещната част на фоайето, сер, заедно със Сам Уайтли, и двамата приятели на сера. Помолих ги да стоят на разстояние, така че ако имате проблем тук, те ще ми съобщят по джобните си комуникатори, но аз съм на обичайната честота на Службата за сигурност... — Той докосна малкото устройство, което носеше до картата си. — Ще следя радиотрафика. Ако се случи нещо, не оказвайте съпротива и ние ще решим проблема.

Двамата наблюдатели стояха в своята част на фоайето, едър младеж с квадратно лице и мускули, които показваха, че не е счетоводител. Уайтли беше рисюнско име, но от Града, не от Дома. Джъстин си спомняше, че го е виждал в компанията на Ари. И момичето на Джулия Карнат, Ейми, абсолютната сянка на Ари, мършава и адски умна, според репутацията ѝ сред персонала. Племенница на Денис Най и момче, което навярно можеше да огъне тръба с голи ръце. Съчетание, което поне щеше да накара Службата за сигурност да се замисли. Те се опитваха да избягват шумните инциденти.

Чувстваше се по-сигурен в присъствието на хлапетата.

По дяволите, бе доживял да го пазят деца. Да го привлече на работа момиче на същата възраст, на която той беше станал жертва на нейната предшественичка — това го измъчваше най-много. Не че бе имал шанс да победи Ари в разцвета на нейните способности, но това, че нейната наследничка го беше постигнала толкова лесно, го поставяше в сегашната ситуация, докато от другата страна на онези врати Грант най-вероятно се питаше защо личният телохранител на Ари участва в проверката на багажа му и в претърсването му, за което

Флориан трябваше да настои. Грант щеше да осъзнае, че нещо се е променило, и да започне да се затваря в себе си, ужасен, защото нямаше какво друго да стори, освен да се надява да го пуснат при партньора му, да се надява, че този партньор не е вече в ареста.

Флориан бе отказал да му предаде бележка: „Съжалявам, сер, трябва да спазвам правилника. Ще го доведе колкото може по-бързо.“

Без да знае какво го очаква, без да знае какво може да се е случило с партньора му, без да знае, че този партньор го очаква, за да му каже, че...

Господи, да му каже, че отива в апартамента на Ари. Че трябва да се подложи на сондиране. Че всичко е наред — защото му го казва неговият партньор, разбира се, след като самият той се е подложил на същото.

Беше забележително, че изобщо е в състояние да понесе този кошмар, да седи и да гледа охраната и двете хлапета, да слуша обичайния шум от багажното отделение, където навярно подреждаха куфарите на масите, за да бъдат педантично претърсени от рисюнската Служба за сигурност. Щяха да проверят дори шевовете на тоалетните несесери и съдържанието на непрозрачните бутилки.

Бе свикнал да подготвя багажа си за такива проверки. Никакви опаковки, всичко в прозрачни шишета, прозрачни торбички, колкото може по-малко дрехи, всички документи само в куфарчето, при това неподвързани, за да могат да минат през скенерите.

Вратите се отвориха и Грант излезе с куфарче в ръка, следван от Флориан, който носеше багажа му.

— Към буса, сер — посочи към изхода Флориан, докато Джъстин се изправяше и се запътваше към приятеля си.

Прегърнаха се и Джъстин попита:

— Как мина пътуването?

— О, на земята беше чудесно. Джордан и Пол са наред, наистина бях щастлив, всъщност само приказвахме, много приказвахме... — Вратите зад тях се отвориха и вниманието на Грант мигновено се насочи към тях, поглед назад, загуба на мисълта. — Аз...

Излязоха пред терминала, където ги очакваше бусът.

Флориан качи багажа и нареди на шофьора да потегли.

— А останалите десет пътници? — възрази шофьорът.

— Аз имам приоритет — каза Флориан. — После можеш да се върнеш за другите.

Грант се настани на първата седалка и Джъстин седна до него.

— Какво правим? — тихо попита приятелят му.

— Всичко е наред. — Джъстин го хвана за китката и я стисна два пъти. Потвърждение. И усети, че Грант се отпуска.

Флориан седна срещу тях.

— Катлин ще задържи асансьора — каза той. — Охраната на входа малко ще се смути, когато бусът пристигне без останалите пътници. Няма нищо опасно. Сигурно ще попитат шофьора какво става и ние просто ще влезем вътре — в това наистина няма нищо нередно, сер, само не ни трябва спорове за юрисдикция или старшинство. Ако ни спрат, няма абсолютно никакъв проблем, не се безпокойте, не бъдете нервни, можем спокойно да влезем, ако ме оставите да говоря и да сте готови за сигналите ми. В идеалния случай ще влезем, без да ни спират, и направо ще отидем при асансьора. С Катлин много пъти сме се справяли с по-старши от нас.

— По този път ще стигнем до жилищната част на Първо крило — тихо рече Грант.

— Точно там отиваме — отвърна Джъстин. — Има малък териториален спор. Ари координира всичко чрез системите на Дома, за да не свършим при Джиро.

„От Бога да го просиш“ — с трепереща ръка му даде знак Грант и Джъстин го потупа по коляното.

Флориан слушаше нещо по комуникатора си. После се ухили и каза:

— Аха! Охраната на летището се оплаква от потеглянето на буса. Службата за сигурност в Дома току-що съобщи, че това е по искане на сера. Сер Денис потвърдил правото ѝ да вземе Грант под своя опека. Няма да имаме проблеми.

— Намираме се в беда — каза Грант. — Нали?

— Нищо сериозно — отвърна Джъстин. — Как мина в Планис?

— Нормално. Съвсем нормално.

Вратите на асансьора се отвориха и те излязоха в просторния външен коридор на Ари. Катлин и Флориан носеха багажа.

На влизане в апартамента Джъстин хвана Грант за ръка. Вече можеше да говори спокойно.

— Имаме малко неприятности. С Джиро. Искали да инсценират нещо с теб, почти сигурно е. С Ари сключихме сделка.

— Каква... сделка?

Джъстин стисна ръката му. Два пъти.

— Ще се подложиш на сонда. Само няколко въпроса. Това е всичко, кълна ти се.

— За теб същото ли се отнася? — попита Грант. Разтревожен. Ужасно разтревожен. Не „Обещавах ли, че всичко ще е наред?“, а „Ти добре ли си?“

Джъстин го прегърна — кратка, силна прегръдка.

— Всичко е наред, Грант. Тя е наше хлапе, нали? Никакви игри, никакви проблеми, тя просто е на наша страна, това е.

— Нямам никакви тайни — каза Грант. Гласът му звучеше слабо, малко дрезгаво. — Ти ще останеш ли тук?

— Не — отвърна Джъстин. — Ари казва... Ари казва, че присъствието ми я изнервяло. Но ще съм във външната стая. През цялото време.

Джъстин прелистваше страниците на списанието, което Флориан предвидливо му беше донесъл, последният брой на „Доклади на Бюрото на науката“. От време на време успяваше да се съсредоточи, но физиката не бе неговата област, а статията по генетика беше от рисюнския учен Франц Кенарт, който съобщаваше за програмирането на зоопланктона. Един биолог от Светланск пишеше за създаването на мъртви зони при някои анаеробни бактерии, което водело до образуване на огромни метанови джобове в долините край Светланск. Имаше снимка на мъртва платитера.

Застаналият до нея за мащаб човек изглеждаше дребен в сравнение с разлагащата се грамада на гигант, който трябва да бе живял столетия. Фотографията му се стори жестока, като онези от старата Земя, ухилените ловци, позиращи до огромни трупове на тигри или слонове.

Кой знае защо, по лицето му потекоха сълзи, което го сепна. Заради някаква си проклета мъртва платитера. Защото нервите му бяха ужасно опънати, а не можеше да плаче за Грант, Грант щеше любопитно да го погледне и да каже: „Потокът прави странни неща, нали?“

Джъстин избърса очи и обърна страницата. Накрая, когато вече нямаше с какво, да се разсейва, си помисли: „О, Господи, колко време ще отнемат тези няколко въпроса?“

Да не се е изключил?

Щяха да ме повикат. Със сигурност щяха да ме повикат.“

Остави списанието на масата и разтърка очите си.

„Да речем, че Джордан наистина е скрил нещо дълбоко в него — Грант може да го направи, може да го разпредели...“

Джордан не би го сторил. Господи, определено не.“

Вратата се отвори и влезе Ари. Не изглеждаше измъчена. Просто уморена.

— Той спи — каза Ари. — Няма проблем. Беше разстроен — разбира се, имаше причина. Тревожеше се за теб. Няма да ти попреча да го събудиш. Но му казах, че е в безопасност. Ще дам записа на Джиро. Трябва. Джиро е вманиачен на тема влиянието на Уорик. И ти е ясно какво ще си помисли, ако не му го дам.

— Въпреки това ще си го помисли. Ако записът докаже, че сме невинни, той ще намери в какво да се усъмни.

Ари поклати глава.

— Не забравяй, аз казах на Денис, че имам работните бележки на Ари. Че напълно владее положението, че когато свърша, вече няма да има значение какво е направил или не е направил Джордан, че може да престане да се тревожи за влиянието на Уорик.

— Ще ти призная нещо за Джиро — продължи Ари. — Понякога го мразя. Понякога почти го обичам. Той е абсолютно безчувствен към хората, срещу които се бори. Привличат го малките модели и научни джунджурии. Смята се за мъченик. Примирил се е да върши мръсната работа и да го мразят. Няма почти никакви слабости — освен враждата с баща ти, освен мен... освен мен, защото съм единственото нещо, за което е работил и което може да го прегърне и да му даде нещо в замяна. Това е Джиро. Ние сме от двете му страни. Не го казвам, за да те накарам да го съжаляваш. Просто искам да знаеш какъв е.

— Знам какъв е, благодаря.

— Когато хората се отнасят зле с теб, се появява онзи малък проблем с егомрежата, нали това са ме учили по психология? Настъпва онази егокриза, когато си казваш, че може би вината е твоя или че някой те смята за виновен... така става, нали? И егото трябва да се реструктурира, и потокът се насочва само срещу врага, за да не остане съмнение, че ти си прав, а той не. Знаеш всичко това. Ако мислиш за този поток, болката е ужасна. Ами ако трябва да научиш всичко за Джиро, да научиш какво трябва да направиш?

— Човек не е толкова обективен, когато собственият му задник се пържи на огъня — отвърна Джъстин.

— Джиро те вбесява. Адски те вбесява. Ще го оставиш ли да го прави безнаказано, или ще ме изслушаш?

— Под опиат ли го правите, сера?

— Не. Иначе щеше да усетиш ехото... нали? Ти си ми толкова бесен, че не можеш да мислиш трезво. Бесен си на мен, на Джиро, на Джордан. На самия себе си. На всеки друг освен Грант. Защото трябва да го защитиш. Това е сделката и аз съм единствената, която може да ти я предложи. Джиро умира.

Възелът се развърза. За миг Джъстин беше широко отворен като под въздействие на опиат.

— Добре — каза той. — Логиката ти има един недостатък: Грант не е в безопасност, след като ти можеш да го подлагаш на интервенции.

— Грант никога няма да направи нищо срещу теб. Щях да съм глупачка, ако си играех с единствената ти стабилна точка — когато целта ми е да съм сигурна къде си ти. Ти си онзи, когото бих подложила на интервенция — ако исках да го направя. Но ако безопасността на Грант е осигурена, ти ще си спомняш — всеки път, щом помислиш да направиш нещо срещу мен — че колкото и да го иска, баща ти няма силата да се защитава, много по-малко от теб. Аз имам тази власт. Никога няма да нараня Джордан. Никога няма да нараня Грант. Но не мога да обещаая, че няма да нараня теб. И вече знаеш точно защо — защото ти си инструментът, с който мога да реша проблем, заплашващ далеч не само мен.

Странно, не изпитваше паника. Отново работа върху дълбочинните модели. Сякаш вървеше през мъгла, в която интелектът

отново взе връх. „Ти също си мой инструмент — помисли си Джъстин. — Нали?“ Но гласно попита:

— Може ли да видя Грант?

Ари кимна.

— Вече ти казах. Но ще останете тук — поне за няколко дни. Поне докато уредя проблема с чичовците си.

— Може би е добра идея — съвсем спокойно, дори облекчено отвърна той. Потокът отново се задейства. Защитната му стена се издигна. Помисли си за вероятността Джиро да го арестува въпреки възраженията на Денис.

Или да организира убийството им. Джиро не бе човек, който се вълнуваше за собствената си репутация. Ари имаше право — Джиро щеше да жертва даже отношението на Ари към него, за да е сигурен в нейната безопасност.

Освен това щеше да го направи мръсно. Защото трябваше да се справи с отношението на Ари към тях. Джиро трябваше да дискредитира неговите идеи.

Наистина беше имало заговор да го обвинят чрез Грант. Вече бе убеден. Всяко пътуване до Планис представляваше риск. Отново бяха откъснати. Край на посещенията. Нямаше шанс да види Джордан. Имаха късмет, че Грант се беше върнал невредим. И ако Джиро индиректно можеше да работи върху Джордан...

Джордан знаеше, че двамата му сина работят с наследничката на Ари...

Вероятностите бяха безброй, нямаше начин да разграничи истината от лъжите. Всеки можеше да лъже. Всеки имаше причина. Джордан постоянно бе изложен на опасност. След провала си с тях Джиро спокойно можеше да опита да използва баща му срещу тях, да породи съмнения в главата на Ари...

Той влезе в библиотеката и се приближи до Грант, който спеше, дълбоко упоен. Флориан седеше в ъгъла. Катлин бе някъде другаде из апартамента, може би в случай, че Джъстин наруши заповедта да стои в предните стаи.

— Грант, тук е Джъстин. Тук съм, както ти обещах.

Грант се намръщи, дълбоко си пое дъх, помръдна и леко повдигна клепачи.

— Тук съм — повтори Джъстин. — Всичко е наред. Тя каза, че всичко е наред.

Дълбока въздишка. Грант се мъчеше да изплува от опиата. Джъстин стисна ръката му.

— Чуваш ли ме? — Двукратно притискане от вътрешната страна на китката. — Всичко е наред. Искаш ли с Флориан да те пренесем? Искаш ли да си легнеш?

— Просто ще полежа тук — промълви Грант. — Просто ще полежа тук. Ужасно съм уморен. Ужасно съм уморен...

VII

— Добре съм — каза Ари. Обядваха в „Промени“. Датата бе осемнадесети декември. — Те се върнаха в своя апартамент. Всички са доволни. Няма проблем с Джордан, никакви неразбории. Просто нямах намерение да им кажа къде можеше да ги хване Джиро. Няма защо да се безпокоиш. Мога да се грижа за себе си. Достатъчно ли ти казах?

— Знаеш какво мисля за това — отвърна Денис.

— Оценявам загрижеността ти. Но — с дяволито повдигане на вежди и лека усмивка рече тя, — ти сигурно по същия начин си се безпокоил и за Ари Старша.

— Ари беше убита — каза Денис.

Той беше разстроен. Джиро бе разстроен. Джиро мразеше безпорядъка, а собствената му приближаваща смърт предизвикваше невероятен хаос: в Дома започваха да се носят слухове. Никой не беше издал тайната — за това говореше собственият му все по-болнав вид.

— Мислим си, че е била убита — рече Ари. — Кой знае? Може тръбата сама да се е пробила. Може би убийството е било изгодна версия. Убийството ти позволява да вземеш много крайни мерки.

— Така ли твърди Джъстин?

— Не. Доктор Едуардс.

— Кога е казал такава глупост?

— Не конкретно. Просто ме научи на научно мислене. Просто си мисля, че някои хипотези са по-вероятни от други.

— Признанието го прави по-вероятно, нали?

— Би трябвало, предполагам. — Тя разряза парче краставица. — Знаеш ли, в кухнята стават малко мързеливи. Виж това. — Ари набучи голямо листо маруля. — Така ли трябва да се сервира?

— Хайде да се върнем на въпроса, скъпа. По дяволите, защо правиш такива глупости заради този човек? Не искаш да го признаеш, но това е свързано повече с жлезите ти. Ако не осъзнаваш своята уязвимост, мога да те уверя, че той ще го разбере веднага щом утихнат вълните.

— Само че забравяш нещо, чичо Денис. Джъстин не е Джордан. И не може да убива. Категорично не може, поради същата причина, поради която не е в състояние да работи по реални проблеми. Вцепенява се. Дори не може да мрази Джиро. Изпитва човешката болка. Ари е изострила тази негова склонност. Опряла се е на нея. Виждаш, че наистина имам онези бележки. Знам и още нещо: Джордан е бил неин. Тя просто не е могла да използва неговата гледна точка, затова го е придумала да си направи клонинг и му го е отнела. Ако не беше умряла, през годините Джъстин щеше все повече да се приближава към нея, защото във връзката му с Джордан има нещо много тъжно и той е щял да го разбере.

— Какво по-точно?

— Че Джордан е щял да го задуши. Ари никога не се е страхувала от конкуренция. Джордан е бил неин съперник и под нейно влияние връзката между Джъстин и баща му е щяла все повече да се разкъсва. Джордан е арогантен, упорит мъж, който е имал планове за клонинга си, но те нямало да успеят, защото синът му, с вдъхване на сериозна доза независимост от страна на Ари, е щял да направи живота си нещастен, а мисля, че егото на Джордан не би му позволило да го допусне.

— Та ти дори не познаваш Джордан Уорик.

— Ари го е познавала. В момента говори моята предшественичка. Тя е проектирала целия му живот. Дала му е Грант като благотворно влияние върху Джъстин, партньор с равен потенциал — предшественикът на Грант е бил специален, не забравяй — но с дълбочинен модел да подкрепя Джъстин. И Джъстин винаги ще разчита на него, нали? Грант е лостът, който е щяла да има Ари, за да откъсне Джъстин от Джордан в подходящия момент. И сега този лост е мой. Аз продължавам по инструкциите на Ари. Тя е ценила способностите на Джордан, просто ги е използвала за работата си, което според всички е причината да се скарат. Джордан я е обвинил, че си присвоява идеите му. Джъстин изказа подобни резерви, разбира се. Но аз се справих с това.

— Как, ако смея да попитам?

— Аз съм малко по-умна от предшественичката си. Не го вкарах в леглото си. Поддържам с него чисто професионални отношения.

— Облекчен съм.

— Така си и мислех. Знам, че Джиро ще е във възторг. Знам какво си мисли, че е станало, докато Джъстин беше в моя апартамент. Мога да го уверя, че не е така. Може да съм плашила Джъстин, но никога не съм го плашила чак толкова много. Държах се като добро момиче, докато беше под опиат, прибавих няколко психощрихи към интервенцията на Ари и той е ужасно щастлив, че съм го оставила на мира. Съвсем скоро ще ми бъде и признателен.

— Знаеш ли, ти си прекалено самоуверена за възрастта си.

— И не само това, чичо Денис. Много хора го намират за изключително смущаващо. Наистина оценявам факта, че с теб мога да съм самата себе си. Оценявам също и разумното ти поведение. Ти вече не се отнасяш към мен като към малката Ари. Аз все повече приличам на предшественичката си. Повече, отколкото показвам пред публика. Както би постъпила на мое място и тя, разбира се. Враговете ми си мислят, че имат повече време, отколкото е в действителност, което е един от начините да се справя с проблема. И да заема позиция... Всъщност тъкмо затова спешно трябваше да поговоря с теб за Джиро, чичо Денис.

— Какво за Джиро?

— Ти наистина го обичаш, нали? Той е твоята дясна ръка. И какво ще правиш, когато умре?

Денис си пое дъх и отпусна длан до чинията си. Едно на нула. За пръв път сваляше маската си пред нея. На лицето му се изписа гняв.

— Ти какво предлагаш?

— Не знам. Питам се дали мислиш по въпроса.

— Мисля. И двамата мислим. — Все още гняв. — Твоето поведение не ни е от помощ. Знаеш колко несигурно ще стане положението в Съвета.

— Знам, че Джиро се тревожи. Знам колко се тревожи за мен. „Влиянието на Уорик“. Господи, чувала съм го толкова пъти... Виж, Джъстин не участва в заговори срещу мен. — Тя видя разфокусирания поглед на Денис и рязко почука с кокалчетата на пръстите си по масата. — Слушай ме, чичо Денис. — Той се откъсна от мислите си. — Престани да ме смяташ за глупачка, става ли? Той ми е нужен поради съвсем конкретни, чисто професионални причини. Той работи в област, която ми е необходима или поне ще ми е необходима в бъдеще.

— Нищо, което да не можеш да постигнеш сама.

— Възможно е. Но защо да го правя, когато може да го свърши друг, на негово равнище, и да ми спести време?

— Това много ще му допадне.

— О, той ще получи признание. Казах му го. А за разлика от Джордан, Джъстин е пораснал като номер две във всичко. Той е много по-гъвкав от баща си.

— А какво ще правиш с Джордан, ако смея да попитам? Ще го освободиш ли? Това ще е невероятно глупаво, Ари. И тъкмо това ще поиска от теб твоят младеж — той вече го е поискал, бъди откровена. Абсолютно съм сигурен.

— Поиска го. И аз го попитах дали смята, че самият Джордан ще е в безопасност — или дали Джордан може да се защити от хората, които искат да го използват. Например пацифистите.

— Играеш си с огъня.

— Човек не трябва да е с моите способности, за да се досети в какво би искал да обвини Грант и Джордан чичо Джиро — в момента, в който ти съобщиш новината, че центристите са в контакт с него. Съжалявам, че провалям плановете на Джиро. Но Джиро проваля много по-важна операция — моята. И аз няма да го допусна. — Тя си наля още вино. — Ти просто не ми вярваш достатъчно, чичо Денис. Спомни си какво ти казах за мътенето на водата. Това не ми харесва. Изобщо не ми харесва. Джиро не разсъждава логично и ми се ще да му го обясниш. Той е уморен, болен и точно сега просто не знам как да говоря с него.

— Мислиш си, че знаеш всичко.

— Е, да речем, че знам достатъчно, за да разбирам, че не е добре, че се опитва да го скрие, че не иска да го признае и ако се опитам да го убедя, експлозията е гарантирана. Ти си единственият, който ще ме послуша, ти си единственият, който може да го успокои, защото той знае, че си обективен. Искам да му кажеш още нещо. Искам да му кажеш... че влиянието на Уорик не е единственото в Рисюн. Той би трябвало да повярва... определено би трябвало да повярва... че влиянието на Най е ужасно важно за мен. И за Рисюн.

— Много ласкателно.

— Още не съм свършила. Въпросът е адски деликатен, чичо Денис. Не искам да ме разбереш грешно. И ми е страшно трудно да го обсъждам с Джиро — но... Джиро е толкова упорито практичен и е

оказал толкова силно влияние върху мен, върху Рисюн... Как смяташ, че ще се чувства, ако има клонинг — като мен?

Денис дълго мълча.

— Мисля, че ще се удиви — накрая отвърна той. — И също ще отбележи, че не е документиран в такава степен като теб.

— Възможно е да се получи. Дори е вероятно. По дяволите, толкова е неловко! Не знам как да го попитам. Не знам как приема смъртта си. Той... никога не е говорил за това с мен. Разбирам, че не иска да науча. Но аз знам много повече за психогенезата от теб, когато си започвал. Знам много, което не съм написала, знам го отвътре, знам кое е важно и къде сте рискували да допуснете фатална грешка. И наистина смятам, че мога да успея с Джиро. Ако ми позволи.

— Скъпа, когато е мъртъв, човек не може да ти попречи, нали?

— Зависи какво искаш. И какво иска Джиро. Искам да кажа, че неговото мнение е най-важно, защото става дума за неговите психомодели и дали наследникът му ще се харесва такъв, какъвто е. Това е от огромно значение. Самият ти не си млад, за да имаш второ дете. Мислех за Яни — Яни е достатъчно способен и жилав. Може би Густав Морли. Но ти си най-подходящ, защото знаеш неща, които никой друг не може да си спомни за твоето възпитание, и можеш да си обективен, поне с мен. Но ти не си ми роднина. Това е сериозна разлика. Имало е голям риск и не съм сигурна, че сега би го поел с Джиро.

Денис окончателно остави вилицата.

— Трябва да помисля за това.

— Поне поговори с него. Моля те, накарай го да разбере — не искам повече вражда. Имам нужда от Джиро, ще имам нужда от него за неща, които все още не мога да предвидя. Ето защо искам да го направя. Кажу му... кажи му, че го обичам и разбирам защо се опитва да ме спре, но му кажи, че и аз знам нещо и че трябва да ме остави на мира. Кажу му... кажи му, че съм научила всичките му уроци. Научила съм от него достатъчно, за да се защитавам. Кажу му и че ако иска да знае какво е да си наследник... аз мога да му го обясня.

— Самият аз изпитвам известно любопитство — рече Денис — каква е степента на интеграция. Има ли идентичност?

Лека усмивка.

— В профилите ли? Да речем, че са адски сходни. А усещането, чичо Денис, усещането е... мислиш си „Никога няма да го направя“. Но накрая го правиш. Почти си спомняш... спомняш си отделни неща. Защото те са част от цялата верига от събития, довела до точката, от която ти продължаваш. Защото ти си продължение и онова, което е правила предшественичката ти, е важно, и хората, които е познавала, все още ги има, враговете и приятелите все още ги има — заради онова, което е била и което е направила. Нещо повече, ти разбираш какво е било отношението ѝ към нещата, усещаш го инстинктивно, в жлезите си, в кръвта си, и, о, струва ти се все по-логично. Виждаш самата себе си на архивен запис и изпитваш невероятна... идентичност... с този човек. Виждаш тревога — чувстваш се лично застрашен. Виждаш гняв. Пулсът ти леко се ускорява. Някой ден ще опиша всичко това. Но точно в момента не искам да го публикувам в „Доклади на Бюрото на науката“. Мисля, че това е един от онези процеси, чиято стойност Рисюн може да понижи — за другите агенции, които искат да го правят със записи. Но те винаги ще ни пращат специални, защото те ще са истинските проблемни случаи. С алфите винаги е така. Даже с гражданите. И това означава, че все повече от най-големите таланти ще се раждат в Рисюн.

Денис дълго я гледа, без да говори.

— Аз съм жената, която някога си познавал — продължи Ари. — Въпреки детското лице. Въпреки все още неустановения ми глас. Има нещо като сливане. Вече работя по последните бележки на Ари, не по изходните ѝ хипотези. Психогенезата ми е дадена по рождение. Ще постигна много повече, много повече от нея. Нали тъкмо това искахте?

— Много... повече, отколкото очаквахме.

Тя се засмя.

— Как да разбирам това?

— Че сме много горди с теб. Аз... лично съм много горд с теб.

— Радвам се. Много се радвам. И съм ти много благодарна, чичо Денис. И на Джиро. Винаги ще съм ви благодарна. Виждаш ли: Ари е била студена кучка. Научила се е да е такава, поради основателни причини. Но тази част не трябва непременно да е точна. Аз мога да обичам чичовците си и в същото време да съм студена кучка, когато се налага, просто защото имам страхотен инстинкт за самосъхранение — защото каквито и преимущества да имам, аз съм в постоянна опасност

и го съзнавам. Няма да позволя да ме заплашват. Ще удрям първа.
Такава съм. Искам да го знаеш.

VIII

Нова година. Свиреха неколцина от лаборантите. Не бе зле.

Стана ѝ тъжно, без причина, и погледна към По-големите. Денис. Джиро бе в Новгород. Петрос Иванов. Доктор Едуардс. За нея той никога нямаше да е Джон, колкото и да беше голяма. И старият Уенди Питърсън с дъщеря си. Те танцуваха и Питърсън се опитваше да научи новата стъпка.

Мади Щрасен бе красива, много красива в сребристосинята си коприна. За нея нямаше недостиг на партньори, както и за Стейси, вярната ѝ сянка. И Ейми Карнат — Ейми танцуваше с много възпитан, много смутен млад ази, който обаче чудесно се справяше с новата стъпка — рус, късо подстриган и ужасно красив. И скован, макар и вече не толкова, колкото в началото, когато Ейми го беше взела. Вече се отпускаше, за огромно забавление на всички тях и за очевидно недоволство на майката на Ейми. Момчето бе алфа, социализиран, доколкото позволяваше Зелената казарма — да, сера, с истински отсечен глас. Казваше се Куентин, Куентин АК-8, и Договорът му можеше да бъде продаден на Службата за сигурност в Дома, „Рисюнспейс“ или някъде другаде, ако някой беше готов да плати милион и четвърт за него, за ази, който щеше да се ръководи директно от Рисюн и чиито рефлексии бяха опасно бързи.

Според информацията на Флориан и Катлин Куентин бил много щастлив, макар и прекалено нервен. А Ейми беше...

... „влюбена“, навярно това бе точната дума. Ейми Карнат беше настояла Куентин да е неин партньор, Куентин танцуваше на дансинга, модите и обичаите се променяха и хората забравяха защо съществуват старите правила за първите ази. Младите го правеха на своите партита, По-големите просто можеха да го приемат: отук и Ейми Карнат.

„Флориан“ — бе казала тогава Ари, за да не оставят сами Ейми и Куентин. И след малко ги бяха последвали други.

Но през повечето време Флориан и Катлин плътно я пазеха и Флориан беше отказал на Стейси със сериозното „Съжалявам. На работа съм.“

Никакво отпускане. Нито за миг.

Загледана в чичо Денис в отсрещния край на залата, Ари въздъхна. Виждаше един уморен човек, преживявал някои много странни обрати в живота си. Тя беше открила в неговата База в системата на Дома огромно количество непубликувани трудове, за които копнееше да поговори с него, проучвания върху локалната икономика, които щяха да предизвикат сензация... самата Ари не ги разбираше, но бяха извънредно обстойни и пълни със статистики, гигантска работа по прилагане на експанзионистката теория за управление в икономиката, задълбочени анализи на развитието на консуматорско общество в произлезли от ази популационни сегменти, включително конкретно проследяване на психомоделирани ценности в няколко експериментални поколения, проучване върху психологията на клонингите, история на Рисюн и труд върху военните системи, нещо, което много напомняше на заниманията на Джиро — докато Ари не откри типичните изрази и обрати на речта и за свое удивление осъзна, че Джиро не е автор на собствените си публикации. Беше ги написал Денис. И този техен таен склад, тази абсолютна съкровищница на идеи... пазена в архива? Мащабна работа, извършена от човек, толкова вманиачен да стои зад кулисите, че бе успял да осигури на брат си специален статут, така че Джиро да получава славата. Докато Денис стоеше в сянката му и привидно се посвещаваше изключително на административна работа, тривиални решения и одобрения на научни проекти.

Освен че в продължение на няколко години беше отглеждал дете, бе организирал партита за рождени дни и беше търпял Нели и двама млади ази от Службата за сигурност — докато бе писал тези неща, за които не знаеше никой и чийто обем постоянно се увеличаваше.

Странен човек, помисли си тя, за пръв път през живота си обективна към Денис. Готов да приеме клонинга на Джиро — о, да. Без абсолютно никакво съмнение. И приемаше смъртта на брат си — не точно със скръб: с предчувствие за надвиснала катастрофа.

Защото не вярваше в смъртта, тази на Джиро и своята собствена. Денис бе център на собствената си вселена, Джиро беше негов доброволен сателит, и разбира се, Денис се интересуваше от психогенеза, Денис искаше безсмъртие, макар и не лично за себе си —

и тя само трябваше да му даде обещание: щом Джиро бе ценен за вселената, какво оставаше за него?

Ари остави чашата на ръба на масата и се обърна като очакваше човекът зад нея да е Флориан, но се оказа Джъстин и тя за миг се раздражни, че е толкова нервна и че са я сварили в такова състояние.

Той леко стисна дланта ѝ.

— Струва ми се, че си спомням как. — И ѝ подаде другата си ръка.

Ари го погледна. „Колко е пил?“ — помисли си тя и пръстите ѝ се склучиха с неговите. Двамата излязоха на дансинга и затанцуваха под ритъма на по-стара, по-бавна мелодия. Джъстин наистина беше пил, навярно не само няколко чаши, ала движенията му бяха грациозни и определено съзнаваше, също като нея, че другите двойки ги зяпат, че музиката за миг е прекъснала и после отново е продължила.

Той ѝ се усмихна.

— Ари никога не танцуваше. Но нейните вечери винаги бяха място за размяна на служебните клюки от седмицата.

— Какво се опитваш да направиш, по дяволите?

— Каквото правя. Каквото направи ти — с Флориан, с младата Ейми. Браво. Браво, Ари Емъри... Помислих си... малко социална почивка... два пъти нощем... като имам предвид чувството ти за хумор...

Другите танцьори се възстановиха от удивлението си и продължиха да се въртят по дансинга. А усмивката на Джъстин бе насилена, определено.

— Не си изпаднал в някакво затруднение, нали?

— Не. Просто си казах... изгубил съм голяма част от живота си... да остана незабележим. Защо не, по дяволите?

Тя зърна стола на Денис до вратата. Празен.

Музиката замлъкна. Хората заръкопляскаха. Ари вдигна очи към Джъстин за миг, миг, който ѝ се стори прекалено дълъг и изложен на чужди погледи.

„Допуснах сериозна грешка.

Поправи я, за Бога, това е като случая с Ейми и Куентин, хората ще го възприемат така, има достатъчно признаци...“

Тя се отдалечи от дансинга ръка за ръка с Джъстин и се запъти право към Катлин.

— Ето кой ще те научи на новите стъпки. Тя е удивителна... Катлин, ще покажеш на Джъстин, нали?

Когато оркестърът отново засвири, Катлин се усмихна, хвана го за ръка и го поведе обратно към дансинга.

Грант — Грант стоеше до стената и наблюдаваше с очевидна тревога.

— Флориан — каза Ари, — иди да попиташ Грант какво е намислил Джъстин.

— Да, сера.

Денис го нямаше в залата. И Сийли.

„Джъстин се свърза с мен — публично. Не че не знаеха всички. Но че съм го допуснала — сега ще плъзнат клюки.“

Тя погледна към дансинга, където Джъстин полагаше самоотвержени и дори отчасти успешни усилия да не изостава от Катлин. И към ъгъла на залата, където напрегнато разговаряха Флориан и Грант.

Флориан се върна още преди края на танца.

— Грант казва, че това било гражданска лудост. Нямам представа какво означава. Той моли за вашата помощ, но смята, че ако се намеси, можело да се стигне до публична сцена. Джъстин бил на емоционален завой — Грант искаше да поговори с вас, но после каза: „Сера е извършила интервенция, попитай сера дали не е резултат от това“.

Ари се намръщи.

„По дяволите! Денис беше тук, гледаше ни цялото Семейство... Край на мекия курс. Той не е дете. Нито Денис. И аз вече не съм дете, нали?“

Трябва да го подложа на разпит за тоя трик, по дяволите, трябва.

И той никога няма да ми вярва, никога няма да е същият Джъстин, нали?“

Катлин и Джъстин напускаха дансинга. Мади Щрасен ги пресрещна, каза нещо на Катлин, хвана Джъстин за ръката и го поведе към масата с освежителни, докато оркестърът си почиваше. От другата страна се приближаваше Стейси Рамирес.

Слава Богу.

Тя дълбоко си пое дъх, сигурна, че Денис има шпиони в залата, хора, които щяха да му доложат точно как са се развили нещата.

Например Петрос Иванов.

Което само можеше да е от полза, в този момент.

Грант стоеше ненадрапчиво в ъгъла, доколкото позволяваше червенокосата му елегантност, ядеше торта и пиеше пунш. И разговаряше с младата Мели Кенарт, дванадесетгодишна. Напълно невинно.

Мади партнира на Джъстин в два танца. По време на втория Ари излезе на дансинга с Томи Карнат, който изглеждаше малко мрачен.

— Търпение — каза тя, — за Бога, имаме проблем.

— Той е проблемът — отвърна Томи. — Ари, той те ухажва. Чичо ти е бесен.

Щом го бе забелязал Томи, какво оставаше за всички останали?

Да го засрами и да го отблъсне? Той беше адски уязвим. Залагаше цялата си кариера и може би живота си на този ход, не глупаво, не, нямаше начин човек, балансираше по тънко въже от седемнадесетгодишен, ненадейно да изгуби равновесие под въздействие на чувствата си. Независимо дали беше пиян. Независимо от всичко. Джъстин предварително го бе обмислил.

И я притискаше в ъгъла. Подкрепи ме пред цялото Семейство или ме отблъсни. Сега.

„Ще го убия.

Ще го убия за това.“

IX

— Сер Джъстин е тук — съобщи по Монитора Флориан.

— Крайно време беше, по дяволите — без да вдига глава от бюрото си, отвърна Ари. — Доведи го в дневната. Него, не Грант.

— Грант не е с него.

Джъстин я чакаше в стаята, от която имаше толкова много лоши спомени, и разглеждаше картините. Флориан стоеше до бара — несъзнателно ехо от негова страна: двамата с Катлин не бяха гледали записа.

Тя избра това място.

Услуга за услуга.

— Искам да знам какво се опитваше да постигнеш снощи, по дяволите — каза Ари.

Той се обърна и я погледна. После посочи картината, пред която стоеше.

— Тази ми е любима. Пейзажът от Звездата на Барнард. Толкова е наивна. Но въздейства, нали?

Ари си пое дъх. „Въздейства, наистина. Той ме Работи, точно това прави.“

— Грант ме помоли за помощ — рече тя. — Уплашил си го. Надявам се, че го съзнаваш. Какво се опитваш да направиш? Да извадиш всичко на показ ли? Адски неблагодарно от твоя страна. Аз те спасих от Джиро. Спасих те от ареста. Заради теб поех рискове... Как очакваш да реагирам, да ти се разкрещя ли? Правя ти услуга. Правя абсолютно всичко, което мога, за да ти помогна. А ти какво правиш за мен? Поставяш ме в неудобно положение. Не смятам, че съм чак толкова по-умна от теб, Джъстин Уорик, затова не ми казвай, че просто си действал инстинктивно. Искаше да ме притиснеш в ъгъла. Или да те подкрепя, или да те отхвърля, в момента, който ти определиш, и щом го е видял Томи Карнат, щом го е видял Флориан, щом го е видяла Стейси Рамирес, ти ми кажи дали са го пропуснали Яни Шварц, Петрос Иванов и чичо ми.

— Извинявам се.

— Извинението няма да го оправи. Каж ми просто и ясно какво искаш.

— Винаги можеш да ме питаш за това. Нали така се договорихме?

— Недей да си играеш с мен. Все още се опитвам да ти спася задника, чуваш ли ме?

— Разбирам те. — Джъстин се облегна на бара и погледна към Флориан. — Флориан.

— Сер?

— Скоч и вода. Нещо против?

— Сера?

— За мен както обикновено. Всичко е наред, Флориан. — Тя седна на дивана. Джъстин я последва и се настани до нея. И прехвърли ръка през облегалката по същия начин като преди толкова много години, несъзнателен навик или повторение на миналото, не по-малко съзнателно от нейното... Ари не знаеше. — Добре. Слушам те.

— Няма много за казване. Освен че ти вярвам.

— Бил ми вярвал!... За какво, проклет глупак!

— Просто... ти вярвам. Това е. Какво да направя? Да работя в крилото ти, да съм твой партньор още двайсет години до смъртта на Денис ли? Да си държа главата наведена и устата затворена, да присъствам на всички проклети партита, двайсет отвратителни години на скапани официалности, навсякъде — и всеки гражданин в Дома ще се чувства длъжен да дава обяснения на Службата за сигурност или на чичо ти, ако го забележат да приказва с мен, така ли?

— Съжалявам — отвърна Ари. Което бе самата истина: самата тя беше преживяла нещо подобно и го разбираше. — Но това все пак не обяснява защо го направи. Защо трябваше да избереш толкова деликатен момент — току-що бях изчистила нещата с чичо Денис, току-що бях уредила всичко, а ти ми сервираш такъв ход.

— Съжалявам — горчиво отвърна той.

— Съжаляваш ли?

— Всички моменти са деликатни. Винаги. Винаги има нещо. Пак съм откъснат от баща си, по дяволите, заради Джиро. Имам твоята дума, че Джордан е в безопасност. Нищо повече.

Гласът му трепереше. Флориан остави скоча до ръката му на лавицата зад дивана и се приближи до нея, за да ѝ подаде нейната

водка с портокалов сок.

— В което — след като отпи, продължи Джъстин — не се съмнявам. Но тъкмо затова. Други се съмняват в безопасността на баща ми. Например Джиро. Адски е лесно да му инсценират инцидент — грешка от страна на някой нещастен ази от Службата за сигурност, нали? Какво му пука? Ти го подценяваш... ако смяташ, че няма да се опита да се избави от баща ми... освен... освен ако открие, че нещата в Рисюн не са уредени и че аз съм заплаха, с която той не е способен да се справи. Плътно до теб. Тогава ще се съмнява. А Джиро, подлото копеле... никога не прави прибързани, безразсъдни ходове. Искам да ме забелязва. Докато е жив. Всичко е съвсем просто.

Имаше логика, имаше оплетена, странна логика, ако човек бе Джъстин Уорик, ако познаваше Джиро, ако нямаше власт, ако нямаше с какво друго да блъфира — освен с Ари Емъри и потенциала си за създаване на проблеми.

— И просто... видях възможност — продължи той. — Не съм го планирал подробно. Просто видях какво направи с момичето на Карнат, Ейми, и си помислих... че няма начин да не стигне до Джиро и че адски ще го уплаши. Съжалявам, ако съм те провалил, но се съмнявам, може да съм провалил плановете ти да ме държиш извън полезрението на Службата за сигурност, може да съм разтревожил Денис, сигурен съм, че е така... но да объркам нещо за теб, нещо лично... много се съмнявам.

— Естествено, нищо в сравнение с кашата, в която забърка самия себе си.

— Чудесно.

— Проклет глупак! Можеше да ми кажеш, нали разбираш, можеше да ми се довериш, че ще защитавам Джордан...

— Не, не мога да ти се доверя. Не мога да ти се доверя, след като не си в контакт с военните, след като не си на мястото на Джиро, нито на мястото на Денис. Не мога да завися от твоята информация за плановете им, съжалявам.

Той не знаеше за разширяването на База едно. И тя не можеше да му каже. По никакъв начин. Ари отпи от коктейла си, остави чашата и поклати глава.

— Поне можеше да се посъветваш с мен.

— И да те предупредя? Не. Стореното — сторено. Откакто се разбрахме, аз съм откровен с теб. Ще те помоля още нещо: подложи ме на сонда, ако искаш, но недей да даваш проклетия запис на Денис.

— Кой ти каза, че съм му го дала?

— Не знам. Просто се досещам как би могла да го успокоиш. Не му давай този запис. Той само може да навреди на баща ми. И определено няма да ме представи в по-добра светлина пред братя Най.

— Само че, ако не им го дам, те ще са убедени, че и аз участвам във всичко това.

— Значи им даваш записите.

— Онези, които признавам, че съм направила. Никога няма да им дам бележките на Ари за теб. Никога не съм им показвала какво съм направила, за да поправа щетите, които е оставила тя. Недовършените неща. Никога не съм им показвала малката интервенция, която ти позволява да си тук, толкова близо до мен, без да се потиш.

— Ти направи много повече. От време на време все още получавам записни спомени, но съвсем бледи. Само си спомням — от много по-голямо разстояние, отколкото преди, иначе никога нямаше да съм в състояние да направя това на партито, никога нямаше да съм в състояние да дойда тук, никога нямаше да съм в състояние дори само да помисля за плана си как да вбеса Джиро.

— Какъв план?

— Да спя с теб.

Това я потресе, силно. Думите бяха изречени толкова делово, че тя почти се засрами и отначало не схвана обидата.

— Не че съм мислил да направя нещо, което не си ми предложила сама — един-два пъти, съвсем наскоро — каза Джъстин. — Да те направя щастлива — да направя Джиро много, много нещастен. И не по начин, който може да те нарани... никога не съм го искал. Честно казано, не бях сигурен, че ще мога да го направя. Затова просто... просто използвах друга възможност, когато се откри, това е всичко. Надявам се, че не съм те обидил. И нямаше да го спомена, само че предпочитам да ти обясня всичко, когато съм сравнително спокоен, когато мога поне да изтъкна аргументите в своя защита.

Това бе съзнателен ход, който психологически я затрудняваше да настоява за сондиране... успокояване на нещата: разпръскване на

напрежението. И разкриване на достатъчна част от истината, за да звучи логично.

И идването му тук без Грант. Когато знаеше, че е в потенциална опасност.

По дяволите, възможностите се умножаваха до безкрайност, когато се касаеше за мотиви и за непризнат специален. Специален, подложен на стрес отвсякъде и от всеки. И не на последно място трябваше да се има предвид фактът, че тя го бе Работила под опиат, че бе достигнала до неща, изключително важни за него, и бе опитала, поне бе опитала, да завърже старите нишки — доколкото можеше в ум, толкова променен след бележките на Ари. И от гледна точка на психологическата разлика във възрастта им.

Адски сложно. Адски, адски сложно.

— Ти ми създаде проблеми — каза тя. — Имах основание да съм бясна. А аз те подкрепих публично, по дяволите.

— Да — отвърна Джъстин. — Както се надявах да направиш.

— Страхотна каша.

В психомоделите му имаше дълбочинна връзка — към Ари. И тя го знаеше. Знаеше, че е активна, тук, в този момент.

Че връзката е двупосочна. Той се надяваше да я впримчи в нея — да ядоса Джиро. И продължаваше да маневрира: Ари разбираше накъде води това.

Но имаше по-дълбоки капани, за които Джъстин не подозираше.

— Искаш ли го? — попита той.

— Не знам. Не. Не искам да излезе, че ми плащаш за нещо. Иди в стаята за гости. Флориан ще ти отключи вратата към другото крило. Ще се обадя на Грант да дойде. Флориан и Катлин ще се свържат с Домакинската служба, ще затворят апартамента ти, ще ти донесат каквото ти трябва. Ако пропуснат нещо, можеш да отидеш с тях и да си го вземеш.

Той я гледаше изумено.

— Нали искаш да ти помогна? — каза Ари. — Това е цената. Струва ти апартамента. Струва ти независимостта. Струва ти някои удобства, също като на мен. Но няма да свършиш в Службата за сигурност и определено няма да издадеш на Джиро онова, което знаеш за мен. Кое то представлява втората част на твоята заплаха, нали?

— Не знам какво знам...

— Сигурна съм, че можеш да откриеш. Ще се прехвърлиш в лабораторията в Първо крило и нямам представа кого ще се наложи да изхвърля, за да ти намеря място, но там ще си под моята охрана и не искам никакви възражения.

— Никакви — тихо повтори той.

Х

Апартаментът бе огромен: предният коридор беше почти изцяло от камък, с таван от изолирано с прозрачна пластмаса вълнодърво, малка дневна със сива мебел и черни стъклени маси, трапезария с бели плочки, бели стени, черно-бели мебели... „Боже мой — беше първата мисъл на Джъстин, емоционално въздействие на ледената обстановка — поне една червена възглавница, която да те спаси от полудяване на това проклето място...“

В коридорите беше по-поносимо: много сив камък, тук-там кафяв. Луксозна баня в черно и сребристо, с огледални стени. Още една, бяло и ледено зелено стъкло.

— Господи — възкликна Грант, когато отвори вратата на голямата спалня: черно стъкло и огромно бяло легло. — Тук могат да спят петима души.

— Сигурно се е случвало — отвърна Джъстин. И за миг го връхлетя записен спомен, ужасен. — Обещаха ни завивки и провизии. Имат сканираща система, през която пускат нещата, даже дрехите ни. Тя оставя някакъв знак. Ако минем през вратата с нещо, което не е маркирано...

— Алармен сигнал. Катлин ми го обясни. Чак до чорапите и бельото. — Грант поклати глава и го погледна. — Беше ли разгневена?

Не говореше за Катлин. Джъстин кимна.

— Малко. Бог знае, че има право да е бясна. Но беше готова да ме изслуша. Поне.

Грант мълчеше. Но самото мълчание бе достатъчно красноречиво. Очите му леко се повдигнаха нагоре. „Страхуваме ли се от наблюдение?“

Защото Грант знаеше — Грант знаеше всичко, което Джъстин беше признал на Ари, чак до намерението им да отклонят вниманието на Джиро. Но между Джъстин и Ари имаше неща, за които не можеше да говори при опасност от подслушване, неща, които Ари можеше да научи под сонда, но които той не беше в състояние открито, спокойно да изрече и да й даде да разбере, че Грант ги знае. Усещането, което бе

изпитал в онази стая в апартамента на Ари, прескачането от минало към настояще...

Инстинктивното усещане... очите на Ари, които ту бяха млади, ту стари... онези сексуални чувства, преследвали всеки негов контакт с други човешки същества, всичко това имаше фокус, винаги бе имало специфичен наркотичен фокус...

Беше могъл да спи с нея. Може би бе спал с нея — с една част от въображението си. Нещо повече, беше го искал, макар и само за миг — докато получи записен спомен, страшен спомен, в очакване на отговора ѝ, и знаеше, че ще изпадне в паника. И бе попаднал в капан някъде между трескавия копнеж за нея и изпепеляващия ужас. Сякаш тя беше ключът.

Или гибелта.

„Господи, какво ми е сторила? Какви ключове има?“

— Джъстин? — Грант го хвана за ръката. — Джъстин...

— О, Господи, Грант...

— Какво има? Джъстин?

Сърцето му лудо туптеше. За миг зрението му се замъгли, обля се в пот, почувства се абсолютно изгубен, сякаш Грант не го прегръщаше.

„Ето какво е искала Ари... преди толкова много години. Искала е да ме... прикове към себе си...“

Изгубих всичко, завлякох със себе си Грант и Джордан...

«Това е всичко, миличък...»

Вирус. Психохирург. Тя беше най-добрата на света...

«Удоволствие и болка.» Дълбочинни връзки...“

Сърцето му мъчително биеше. Но можеше да свикне с това, както бе свиквал с всичко, винаги. Животът беше такъв, какъвто беше. И толкова. Човек живееше.

Макар да знаеше, че най-страшното, което му бяха причинили преди толкова много години, не е сексуално. Сексът бе само средството.

Ендокринно усвояване и поток, приложена сила, която можеше да впие нокти в едно уязвимо, уплашено хлапе и да го насочи към друго проучване, към друга посока на цялото му съществуване.

„Тя се е погрижила за раждането ми.“

Човек можеше да живее. Дори когато земята се изплъзваше изпод краката му. Дори отвсякъде обграден от черен космос.

— Какво ти направи тя? — попита Грант: разумен, загрижен глас от вакуума наоколо. — Джъстин?

— Тя ми е дала ключовете... още отдавна — промълви Джъстин. — Знаех го, по дяволите, знаех... трябваше да го видя...

После нещата започнаха да се фокусират. Зрението му се проясни, остро рамо на Грант, черно-бялата стая, която не бе техен дом, мисълта, че повече няма да се завърнат в уютния познат апартамент от кафяв камък с малкия кухненски бокс, където винаги се бяха чувствали в безопасност въпреки наблюдението на Службата за сигурност...

— Тя е знаела, че умира, Грант. Тя беше най-добрата аналитична... Можеше да проникне в душата на субекта си като никой друг. Смяташ ли, че изобщо не е познавала Джиро?

— Ари Старша ли? — попита приятелят му.

— Ари. Тя е знаела, че Джиро не е гений. Знаела е кой ще я наследи. Смяташ ли, че не ги е познавала достатъчно добре? Ари каза... че аз съм бил единственият, който може да я учи. Единственият. Че се нуждае от работата ми. И че обработва бележките на Ари, прави каквото ѝ е казала Ари... всичко, абсолютно всичко.

Грант го отблъсна, Джъстин впери поглед в измъченото му лице, така, както би го погледнал непознат, за пръв път обективно — невероятното съвършенство, също дело на Ари, от генотипа до психомоделите му. Даже Грант бе част от това. И той беше в капана, от самото начало.

„Тя е искала Джордан. Джордан я провалил. Погрижила се за моето създаване. Програмираше Грант.

Приковала ме е към себе си... с един замах...

«Всичко е взаимосвързано...»

Прекалено широко поле, прекалено широко поле...“

— Джъстин?

„Господи, толкова ли е добро това хлапе, знае ли какво прави с мен?

Чия ръка е била върху онзи ключ? На коя Ари?

Изобщо има ли значение... че едната може да установи толкова сигурна посока... че другата може да оперира, просто да я изолира и...“

Грант стисна лицето му между дланите си и леко го плесна по бузата.

— Джъстин!

— Добре съм — каза той.

„Плаша го до смърт. Но самият аз не се страхувам. Просто...

В момента съм адски спокоен. Хладнокръвен.

Добре е да знаеш истината, нали?“

— Добре съм. Просто... за миг се отплеснах. — Той потупа приятеля си по рамото, отдалечи се на няколко крачки и погледна към коридора, към странния непознат коридор. — Като че ли... се събуждам. Като че ли... за миг... просто можех да се отърся от всичко. Да дистанцирам ума си. — Ръката на Грант се отпусна на рамото му и Джъстин постави своята отгоре ѝ — отново уплашен, защото беше сам и Грант искаше да е с него, но Джъстин не бе сигурен дали е възможно. А Ари беше толкова далеч пред него, в земя, която бе нейна и на нейната предшественичка, на места, до които той не можеше да достигне.

Места, които Джордан никога не беше виждал.

Абсолютна изолация.

— Нашето бедно хлапе — промълви той — е Ари. По дяволите, така е. Никой никога не е можел да върви в крак с нея. Тя отива на място, където никой друг не може да иде, за което никой не е в състояние да говори. Ето какво ще се случи с нея. И което се случва с мен... понякога. — Джъстин запремигва и се опита да се откъсне от унеса. Отново да види светлината. Проклетата черно-бяла обстановка. Черно-бялата трапезария нататък по коридора. — Господи, Домакинската служба трябва да донесе червена ваза или нещо подобно, нали? Възглавници. Картини. Каквото и да е.

— За какво говориш? — попита Грант.

Отговорникът в него се мъчеше да вземе връх. „Стегни се. Плашиш го.“

— Поток. В този апартамент няма абсолютно нищо човешко. Докато не донесем някои неща от нашия. Неща с цвят. Неща, които сме ние. Господи, това място е като баня в ледена вода.

— Това ли е проблемът?

— Нещо такова. — Джъстин бързо запремигва в опит да проясни зрението си от мъглата и да се съсредоточи върху близките неща. —

Може би е просто защото... си мисля, че щяхме да живеем тук, ако не бяха убили Ари. Този апартамент щеше да е наш.

— Джъстин, за какво говориш, по дяволите?

— За логика. Ари не е искала да унищожи Джордан. Имала е нужда от неговите способности. Тя е умирала. Знаела е, че братя Най са прагматични копелета. Адски консервативни. За разлика от нея. И че тъкмо те щели да държат в ръцете си нейната наследничка. Не смяташ ли, че това я е безпокояло? И ако беше имала още две години, дори само още половин година — аз нямаше да съм онова, в което тя ме превърна. Може би щях да съм способен да се боря с Джиро. Може би щях да имам някакъв глас в отглеждането на Ари. Може би щях да съм в Администрацията, може би дори в Бюрото, може би щях да заемам мястото на Питърсън, кой знае?

„Но сега не съм такъв.

И все пак Ари следва програмата на своята предшественичка. Следва бележките ѝ.

За нея това е опасен курс. Ако Ари не е в състояние да го разбере, да разбере мен, това е много опасно.

Не защото искам да ѝ навредя.

Защото не мога да ѝ помогна. Имам окови... които не мога да разкъсам.“

— Не искам да я нараня, Грант.

— Има ли някакво съмнение в това?

Трябваше да е предпазлив. Ари се беше заклела, че тук са в абсолютна безопасност, но може би просто така ѝ се искаше: нейните възможности бяха друг въпрос. Ари можеше да излъже, казвайки онова, което ѝ се иска, вместо онова, което действително ще направи. Самата тя му го бе признала — и го беше манипулирала с това признание, както и с всичко останало. „Никога не ме приемай елементарно... в никакъв смисъл.“

— Не — отвърна той. — Не и доколкото зависи от мен.

„Слушаш ли ме, Ари?

Чуваш ли какво казвам?“

XI

— Съобщение — каза Мониторът и събуди Ари и Флориан. — Шифровано, лично. База три.

Джиро.

Джиро беше в Новгород. Поне се бе намирал там, когато Ари си лягаше.

— По дяволите — измърмори тя, претърколи се настрани и потърси чехлите и халата си.

— Да стана ли, сера?

— Заспивай — отвърна Ари. — Просто Джиро ме проверява. Какво друго мога да очаквам? Сигурно има и от Денис...

В коридора видя Катлин — по нощница, с пуснати коси.

— Лягай си — рече Ари. — Просто Джиро.

Катлин изчезна.

Пиеше ѝ се нещо топло. Но нямаше намерение да буди нито един от тях: двамата бяха работили до изнемога, за да пренесат багажа на Джъстин и Грант преди останалите от Службата за сигурност да се опитат да конфискуват вещите или бележките му. И после да прекарат достатъчно дрехи и тоалетни принадлежности през скенерите, за да им стигнат за сутринта, както и работните записки на Джъстин — след което, смяташе Ари, той може би щеше да е в много по-добро настроение.

Което определено нямаше да важи за Джиро.

Тя влезе в кабинета си, придърпа стола и каза:

— Монитор, съобщението. Сама съм.

— Съобщение, База три до База едно. Ари, тук е Джиро.

„Добре, добре. Кой друг?“

— Пращам Абан с този запис. Вечерта ще се върне със същия самолет. Когато системата те предупреди, сигурно вече ще е на път за летището. Аз не мога да си позволя да отсъствам от Новгород. Но предполагам, че знаеш какво ме разстройва.

„Три пъти ли имам право да познавам, чичо Джиро? За танца ли е? Или си чул последната новина за племенницата си?“

— Ужасно съм разтревожен, Ари. Многократно започвах този запис. Първият опит беше груб. Но мисля, че поне разбирам причините, които се крият зад твоите основания. Няма да ти викам. Нали винаги така казваш: ако ще ми викаш, чичо Джиро, няма да те слушам. И двамата сме възрастни хора и въпросът е прекалено важен, за да се поддаваме на гняв. Така че, моля те, изслушай ме докрай. Записът ще се самоунищожи в системата, освен ако не го копираш — което можеш да направиш. В такъв случай оставям на твоята преценка дали да го пратиш в архива, но те съветвам да го изтриеш поради причини, за които можеш да се досетиш. Съобщението е пратено само до База едно. Освен ако не съм допуснал ужасна грешка, ти ще си единствената му получателка. Имаше нов атентат. Може да си чула.

„По дяволите. Не.“

— В голям ресторант. Петима убити, деветнайсет ранени. Новогодишна навалица. Ето с какво си имаме работа. С безумци, Ари. С хора, на които не им пука кой ще пострада. Ще ти изложя колкото може по-логично защо онова, което си направила с младия Уорик, не е препоръчително. Посъветвах те да не идваш в Новгород. Предвиждах медийна лудост, която спокойно можеше да доведе до още атентати, а публиката е адски нервна — примирява се, оцелява, но е готова да открие виновник за проблемите си и не искам тази кръв да оцапва твоите ръце, разбери. Твоето предложение да им заемем въоръжени сили под рисюнска егида е адски находчиво. Срам ме е, че не съм се сетил за това. Градските власти в Новгород са докачливи и подозрителни към всичко, което носи печата на Рисюн, но са отчаяни и това им дава алтернатива на няколкото други мерки, които не искат да предприемат — не искат да повикат на помощ редовната армия, защото това ще установи прецедент, не разполагат със средства, за да купят Договори на нов персонал. Рисюнската Служба за сигурност в метрото ще е уязвима, но хората ни няма да са и неподвижни мишени. Можем да вземем на заем транспорт и оръжие от военните на равнище, за което Новгород няма нужда да знае. Жак също ще ни подкрепи: въоръжените сили се измъчват от бездействие. Евентуалният успех ще представи цялата администрация на Съюза в много по-добра светлина. Което повдига друг въпрос, Ари. Въпрос, за който не ми се ще да говоря, както можеш да се досетиш. Но и двамата с теб знаем, че не ми остава много време.

„Самосъжаление ли, чичо Джиро? Засрами се.“

— Просто се абстрахирай от положението и ме изслушай. Искам ясно да се замислиш какво ще правиш, когато умра, защото те уверявам, че враговете ти вече се готвят за този момент. Двугодишната забрана за кандидатиране на Халид вече изтече. Сега той отново може да предизвика Жак. Може, но не го е направил. Центристите формално подкрепят Жак. Те се страхуват от Халид: той не е човек, когото са в състояние да контролират, и конкретно Корейн го вижда като ясна опасност за самия себе си, вижда в него противник, който би искал да му отнеме кормилото. А Корейн вече не е млад. Халид го нарича „уморен дядка“... все още само зад затворени врати, но такива неща се разчуват сред вътрешните кръгове. Докато мен нарича „мъртвец“. Не е особено приятно, но започвам да свиквам с тази мисъл. А той дори не знае колко е прав.

„Боже мой, чичо Джиро. Каква гледна точка!“

— Виж Съвета, Ари. Катрин Лао е почти на моята възраст. Тя е най-ценният ти съюзник освен Харад и мен. Аз си отивам. Жак е много слаба фигура и Городин му подготвя наследник от старшия състав на адмиралтейството, човек на име Спърлин, способен, но много умерен, много стриктен в защитаването на интересите на собственото си Бюро. Следваш ли мисълта ми?

„Разбира се. Даже те изпреварвам.“

— Допуснах ужасна грешка, Ари, когато направих ход срещу Уорик, без да се посъветвам с теб. Резултатът е в твоя вреда. И още повече утежнява положението, когато не изчистих нещата с теб. Имам основание да подозирам, че Базата ти вече е по-широка от моята...

„О, Господи!“

— ... и навярно от тази на Денис — или притежаваш свръхестествени ясновидски способности. Признавам, че това ме обърка. Аз съм стар, болен и уплашен, Ари. Но няма да ти хленча на рамото. Просто с този твой изключително блестящ ум трябва да осъзнаеш, че чичовците ти имат човешки слабости. Трябваше незабавно да взема мерки, което не направих. Ако бях по-млад, може би щях да се справя по-добре, но не съм сигурен. Подобни съмнения, нали разбираш, са проклетие за трезвия ум. Сега най-после взимам решение. Отчаяно. Ще ти разкрия истината. Джордан Уорик е в пряка връзка с човек на име Маккейб, който работи в поддръжката на

климатичните системи и от своя страна е свързан с офиса на Михаил Корейн. Прилагам целия доклад в База едно...

„Би трябвало да предаваш всички секретни доклади в системите на Дома, чичо Джиро. А този е съвсем нов. Още колко такива си скрил?“

— ... наред с всички текущи файлове за Планис. Това е огромно количество информация. Достатъчно е да кажа, съвсем честно, че Уорик повтаря старата история. Ще го откриеш в транскрипция от срещата на Уорик със секретаря на Бюрото на отбраната Лу, още от времето на Городин, строго секретна транскрипция, за която изобщо не стана дума при изслушването. Точно преди смъртта на твоята предшественичка Уорик е сключил сделка за прехвърлянето си на „Крайна“. Плановите му бяха разкрити. Те се провалиха. Всичко се изпари като дим. Ари го хвана да се пазари с Корейн и предполагам, че му е казала истината за сина му. Джордан Уорик е видял онзи запис. Мога да се закълна в това. Нямам представа какво е бил в състояние да разбере, но и двамата с теб знаем, знае го и младият Уорик, а съм адски сигурен, че го знае и Джордан Уорик, че това е било нещо повече от сексуална гимнастика и изнудване. По онова време той е бил наясно, че с Денис няма да му позволим да работи със сина си и че Ари е работила върху него в продължение на няколко сеанса, чийто брой Джордан не е можел да прецени. Ти до какво заключение щеше да стигнеш на негово място?

„Боже мой, Джиро!“

— Джордан Уорик знае за връзката на сина си с теб. Следихме го много внимателно — за да знаем какво знае той. И вижда, че синът му все повече е свързан с теб, че има все повече неща за губене, ако с теб се случи нещо. Тази част от играта ти е инстинктивно правилна, Ари. Отначало се опитах да го предотвратя, защото се боях, че ще допуснеш младежка грешка, но някъде в потока инстинктите ти въпреки всичко са напипали верния път. И сега си спомням, както си спомнят старците, че Ари беше почти същата. Разчитам на това. И те предупреждавам: Джордан никога не е вярвал на сина си. Джъстин никога не е разбирал баща си. Джъстин е... идеалист и честен човек, и като такъв, той е много полезен като инструмент. Но е уязвим по отношение на баща си, а баща му е безмилостен враг, твой враг по принцип, твой враг в съпротивата си срещу Рисюн и всичко, което

олицетворява Рисюн. По-малко се безпокоя, че правиш секс с този човек, отколкото за това, че публично го защитаваш. По този начин го изваждаш от политическата изолация, в която го поставихме. Преди той беше безсилен да ти навреди. Това, че може да спиш с него, в момента е без значение. Ако това ще те избави от сексуалното увлечение, аз ще съм много щастлив... Но да му даваш някаква власт в Рисюн — това е пагубно. Позволи ми да се отклоня за момент. Знам, че си способна да осъзнаеш връзката между тези факти. Медицинските данни на Городин изглеждат по-зле от моите. Не ми е известно здравословното състояние на Лао. Ако не се случи нищо неочаквано, предполагам, че ми остава една година поносимо здраве. После Линч ще трябва да поема все повече от делата в свои ръце и да оставя на мен само решенията. В които имам намерение да те посвещавам, наред с Денис. Какво ще стане, когато умра... ако успея да убедя брат си да напусне Рисюн, ще го назнача за свой пълномощник и той може да се кандидатира за поста. Ако. Денис не понася добре мисълта за моята смърт. Не съм ти благодарил както трябва за твоя... вот на доверие към мен. Честно казано, не съм сигурен как да реагирам на откритието, че ще ме клонират — малко съм поласкан, предполагам, не точно лично, но това утешава Денис. Убеден съм, че самият аз няма да науча. Дори не съм сигурен, че е вярно, нито че съм толкова важен, макар че Денис е. И в контекста на моето значение за него... наистина разбирам, че има смисъл. Но ако е вярно, за Бога, не го разгласявай публично. Хората могат да приемат едно умно дете, но аз винаги съм бил намусено малко изчадие, твоята предшественичка трябва да ти го е казала, и съм убеден, че се досещаш какво ще се случи, ако враговете ми могат да се подготвят за втори рунд с Джиро Най. Предполагам, че Джъстин знае какви са намеренията ти. Той е прекалено близо до твоите дела и се надявам, че не го е съобщил на Джордан, защото в такъв случай новината вече е стигнала до офиса на Корейн. Не искам Денис да поеме настойничеството на моя клонинг. Дай тази работа на Яни. Той поне е също толкова твърдоглав, колкото беше баща ни. Освен това наистина искам Денис да се премести в Новгород и да заеме моето място, ако изобщо нещо е в състояние да го убеди. Ти не можеш да поемеш рисюнската Администрация: тогава ще си най-много на двайсет и за това е нужна много по-опитна ръка. Логичният избор е Яни Шварц. Но ти трябва да започнеш да играеш все по-

голяма обществена роля и да си изградиш по-професионален образ. Трябва да се кандидатираш за това място със собствените си способности и в подходящия момент. Но не разчитай дотогава враговете ти да стоят със скръстени ръце. Почти сигурен съм, но не мога да го докажа, че има някаква много неясна връзка между пацифистите, партията на Роучър, аболиционистите и някои привидно почтени центристи. Тези връзки стигат много нависоко. Не твърдя, че Халид стои зад атентатите в метрото. Смятам обаче, че е готов да използва целия въпрос за твоето съществуване и пацифисткото движение срещу теб... страха от силата на Рисюн... всичко това... В момента, в който умра, не само ще има избори в Науката, но и Халид ще предизвика Жак. Това ще ни постави в изключително затруднено положение. Не сме във възторг от човека на Городин, Спърлин. Здравето на Городин няма да му позволи пак да се кандидатира. Лу е нелоялен, озлобен човек. Притискаме Жак да подаде оставка още сега и да назначи Спърлин за свой пълномощник. Той го приема като експанзионистки заговор — съвсем вярно. Но не признава, че втори път няма да успее да победи Халид, и не обръща внимание на статистиките, които показват, че популярността му се топи със светлинна скорост. Или Корейн го притиска да остане с надеждата, че влиянието му ще се увеличи, или просто е глупак. Корейн ми каза, че настоявал Жак да подаде оставка. Жак отказал, защото не се смятал за фигурант и подставено лице на Городин. Бил решен да остане в Съвета след смъртта на Городин. Типичен случай, в който бъдещето на Съюза зависи от суетата на един човек. Страх ме е от следното: от изборите в двата електората и здравето на Городин. Когато медиите се нахвърлят на темата за моята смърт и наследяването ми от Денис, Джордан Уорик ще наруши мълчанието си и ще повдигне собствени обвинения. Най-вероятно ще заяви, че е невинен и че аз съм го изнудил да поеме вината за смъртта на Ари. Мисля, че ти е ясно каква каша ще забъркаш с реабилитирането на сина му. Надявам се да ти е ясно. Твоята предшественичка непременно щеше да го разбере.

„Боже. Мили Боже! Наистина ли е невинен?“

— Няма абсолютно никакъв начин Джордан Уорик да даде показания или да бъде разпитан без сериозна промяна на закона. Той може да повдига обвинения със същия имунитет, който имаше, докато мълчеше. Може да каже всичко. И това е човек, който е чакал за този

шанс две десетилетия... който ще се възползва от този шанс, защото ние се отказахме от възможността да го свържем с пацифистите. Все още можем, ако си готова да използваш разума си. Боя се, че това няма да ти донесе благодарността на младия Уорик. Но пък ти си много поумна от мен. И може би ще успееш да преодолееш тези подводни скали. Ти имаш бележките на предшественичката си за случая Джъстин Уорик. Подложила си го на интервенция, подозирам, макар че няма да гадая от какъв вид. Знам само, че жестът, който е направил на снощното парти, някога нямаше да е възможен. Подлагал съм го на сондиране няколко пъти и го познавам, знам характера на проблемите му, само някои от които се дължат на онзи сеанс с твоята предшественичка...

„Проклет да си. Проклет да си, Джиро!“

— Не искам да заставам на пътя на една младежка любов, Ари, миличка, но бащата на Джъстин му остави адски тежко бреме. Щом имаш бележките на Ари трябва да го знаеш. Ти се смяташ за достатъчно добър специалист, за да се заемеш със случай, с който не биха се справили Петрос и Густав. Мисля, че можеш да прецениш какво става в Джъстин. И можеш да прецениш какво ще стане, ако чуе баща си да твърди, че е бил несправедливо обвинен. Достигнал съм до момент, в който трябва да предам ужасно много неща в по-млади ръце. Честно казано, смятах, че ще успея да те избавя от много неприятно решение. С маневрите си ти ми попречи да дискредитирам Джордан Уорик. Свикнал съм да съм злодеят в Семейството. Не възразявам да се оттегля от тази роля. Ако искаш да поправиш стореното, предполагам, че ще можеш да използваш доказателствата за дейността на Джордан Уорик в своя полза, за да се справиш с Джъстин. Сигурен съм, че ме разбираш. Ако решиш да го направиш, само трябва да ми се обадиш. Вече знаеш защо взех изключителните предпазни мерки, за да не допусна този запис да попадне в архива. Той е потенциално пагубен. Остави моята репутация. В опасност е собствената ти сигурност. И най-вече, не допускай властта да попадне в ръцете на хора, които искаш да защитиш. Това е най-важният съвет, който може да ти даде един сто трийсет и три годишен човек. Ще те държа в течение. Може да се наложи Абан често да пътува между Рисюн и Новгород. Не вярвам на редовните комуникации. И ти недей. Приеми всичко това като предупреждение за буря. Аз се грижа за себе си.

Отказах се от малкото си пороци заради теб, за да ти осигуря още малко време. Не забравяй предложението ми. Внимателно заеми позиция и не допускай грешки със сътрудниците си. Справедливост, вина и невинност са думи, лишени от съдържание. Мотив и възможност, това са нещата, които трябва да те интересуват. Нищо друго няма значение.

Край на записа.

[1] Пиер дьо Баяр (1473–1524) — френски рицар, военен герой.
— Б.пр. ↑

АРХИВ: ПРОЕКТ „РУБИН“

СТРОГО СЕКРЕТНО

ДА НЕ СЕ КОПИРА

СЪДЪРЖАНИЕ: КОМПЮТЪРЕН ТРАНСКРИБИРАН ФАЙЛ

№1655646, СЕР. №5

ЛИЧЕН АРХИВ

ЕМЪРИ I/ЕМЪРИ II

03.02.2424: 22:23

Б1: Ари Старша има съобщение.

Готовност.

Ари, тук е Ари Старша.

Питаш за власт.

Това е вълшебна думичка, миличка. Сама ли си?

АЕ2: Да.

Б1: Ти си на 18 години. Вече си законно възрастна. Имаш ранг: отговорник на крило, Отговорник на алфа.

Заявила си за системно наблюдение: Денис Най, Джиро Най, Петрос Иванов, Яни Шварц, Уендъл Питърсън, Джон Едуардс, Джъстин Уорик, Джордан Уорик, Густав Морли, Джулия Карнат, Ейми Карнат, Мади Щрасен, Виктория Щрасен, Сам Уайтли, Стеф Дитрих, Ивгения Войковски, Анастасия Рамирес, Ева Уайтли, Джулия Щрасен, Глория Щрасен, Оливър АОЕКС Щрасен и всички техни сътрудници.

Освен това си заявила за външно наблюдение: Михаил Корейн, Владислав Халид, Симон Жак, Джиро Най, Леонид Городин, Джеймс

Линч, Томас Спърлин, Людмила Дефранко, Катрин Лао, Назир Харад, Андрю Маккейб и всички в техните домакинства.

Искаш, ли да прибавиш или извадиш някого?

АЕ2: Продължавай.

Б1: Ари, тук е Ари Старша.

Ти следиш събитията в и извън Рисюн. Имаш икономическа и административна власт в Рисюн с оценка: отличен.

Съветвам те да не предприемаш никакви ходове срещу Администрацията на основата на: хронологическа възраст.

Анализът на информационните служби показва отсъствие на проблеми с безопасността в Рисюн. Съгласна ли си?

АЕ2: Да.

Б1: Питаш за власт. Този въпрос има три страни. Да я вземеш. Да я запазиш. Да я използваш. Взимането и запазването на властта са тясно свързани помежду си. Ако обръщаш по-малко влияние на второто, ще попаднеш в беда, защото същата динамика, която те е поставила на власт, ще действа в полза на някой друг.

Физическата сила е от значение само на по-ниските равнища. Недей да я подценяваш. Но най-резултатният път към властта е чрез убеждение. Това означава манипулация, лично и масово приложена. Щом си следвала работата ми дотук, разбираш, че пресата е едно от най-ценните ти оръжия.

В това отношение има най-малко три възможни ситуации. А. Абсолютно независим печат. Б. Независим в някои области, контролиран в други. В. Изцяло контролиран. Коя от трите възможности според теб е застъпена в момента?

АЕ2: Втората.

Б1: Анализът показва смутен период. Данните показват основание за тревога.

Твоят профил е: слаба активност, предимно положителна оценка. Внимателно обмисли резултатите от промяна в този профил.

Винаги уважавай общественото мнение. Трябва ли да го казвам на обучен в Рисюн оператор?

Запомни, че промяната в социалните микросистеми рядко действа като земетресение, а по-често като подпочвен лед, който генерално деформира терена. Потенциалът за катастрофални събития се преценява сравнително лесно. Не е лесно обаче да

прецениш точния момент или да предизвикаш катаклизъма. Докато времевият елемент в тази бавна промяна лесно се поддава на анализ, посоката на промяна е сложна и включва повече индивидуални действия. Политиците често използват земетръсите, докато Рисюн винаги е действал най-добре в подпочвения слой, бавно, с чести малки изменения.

Не вярвам на такива модели. Но вярвам, че ги представям, на възрастен човек, който ме разбира.

Съветвам те да обмислиш промените в Новгород и Сайтин в историческа перспектива. Предвиждам, че по твое време те ще са екстремни, и настоявам да наблюдаваш няколко области:

а) Един от ранните проблеми ще е нарастването на гражданското население, особено в Новгород, Упование и Панпариж, които не се намират на пътищата на предвиждана експанзия: постепенно гражданите ще откриват, че не е толкова лесно да си намират работа, и това ще доведе до нарастване на влиянието на аболиционистите, които призовават за прекратяване на азипроизводството.

б) Фактът, че седалището на междузвездното правителство е град, намиращ се на планета, ще поражда все повече проблеми, колкото и това положение да е в полза на Рисюн. Възможно е още през твоя живот да заплаши съществуването на Съюза. Тъй като столицата е Новгород, а не Сайтин, съюзната политика е изложена на сайтинско влияние, което смятам за вредно.

Поради причини, които в момента не могат да се предвидят, възможно е в бъдеще влиянието на Новгород в Сайтин да отслабне и това да реши проблема, но се съмнявам: географското му положение и присъствието на съюзното правителство го облагодетелстват. Предвиждам, че Новгород ще се опитва да запази положението си на столица с всички възможни средства, включително мръсна политика и фалшифициране на избори, което може да застраши съществуването на Съюза. Особено внимавай за засичането на а/б или б/в.

в) Откритието, че Рисюн е въздействал върху социалната динамика на Геена и другаде, може да предизвика масова паника и недоверие в рисюнското влияние.

г) Самият потенциал на по-нататъшната намеса на Земята в делата на Лигата или изобщо човешката раса играе дестабилизираща роля в отношенията между Лигата и Съюза. Действителната или предполагаема опасност оттам може да влоши международните връзки.

д) Вероятността за огромни печалби на политическата опозиция по време на междуцарствието на твоите настояници и смъртта или провалът на мои съюзници ще се отразят върху появата на важни нови политически сили, някои от които спокойно може да са радикално аболиционистки. Предвиждам, че не по-късно от десет години след моята смърт Михаил Корейн ще бъде смятан за прекалено умерен, за да контролира собствените си съюзници, и ще го измести по-радикална фигура, която навярно значително ще промени центристката партия. Особено внимавай за въздействието на собствената си поява в обществения живот. Аз имах врагове. Ти ще се сблъскаш с опозиция, която може да се дължи на суеверие, на страх от неизвестността, на страх от теб като политическа сила и на страх от възможностите на създалата те наука. Неувереността ражда демагози.

е) Ново откриване на нечовешки разум може да дестабилизира положението, което оставих аз, и това може да се случи по всяко време. Съветвам те да настояваш за експанзия в безопасни райони и за задължителните предпазни мерки срещу контакт с враждебно настроени същества.

ж) Възможно е да има сериозно отклоняване от моята политика в Русия и съществува вероятност или да си си създаде лични врагове сред персонала, или да се опасяват от твоята политика.

з) Възможно е настъпване на пълнен срив в азианаселението или поява на трудности с интегрирането на получените граждански статут ази. Надявам се това да не се случи, но предвиждам такъв проблем в Панпариж, където икономическите ограничения и пенсионираните военни създават благоприятна почва. По степен на вероятност следват: Новгород, трето поколение... където старият бунтовнически дух на основателите на Съюза може да се сблъска с уважаващите конституцията наследници на азиработниците от

войната, не на последно място поради свръхнаселеността и способността на Сайтин за тераформиране на нова среда.

Надявам се времето да докаже, че греша в някои от тези неща.

Но те съветвам преди да направиш какъвто и да било самостоятелен ход, да проучиш предложените ситуации и да подготвиш реакцията си към тях.

Избягвай прибързано действие: искам да кажа, не бързай да правиш онова, за което все още не си готова, и не закъснявай, за да не се налага да бързаш, без да си положила съответната основа.

Всяка власт, те натоварва с тежка отговорност и променя приятелите ти, както и отношенията ви. Не бъди наивна. Не приемай нищо за даденост. Не обременявай приятелите си с прекалено доверие.

И най-вече, помни какво ти казах в началото: уважавай общественото мнение.

Анализът на информационните служби показва споменаване за теб в: 3 статии през последните 3 месеца.

Споменаване на Джиро Най в: 189 статии през последните три месеца.

Споменаване на Михаил Корейн в: 276 статии през последните три месеца.

Споменаване на Рисюн в: 597 статии през последните три месеца.

Споменаване на пацифистите в: 1058 статии през последните три месеца.

Да продължавам ли?

АЕ2: База едно, дай ми характера, мястото и датата на последното влизане на Ари Старша в системата на Дома.

Б1: Изпълнение.

Въвеждане: 1004А, 22.10.2404: 18:08.

АЕ2: Дай ми мястото и датата на смъртта на Ари Старша.

Б1: Изпълнение.

1004А.

Аутопсия: 22.10.2404: припл. 18:00-18:30.

АЕ2: 1004А е хладилната лаборатория в мазето на Първо крило, нали?

Б1: Точно така.

АЕ2: Кой друг е искал тази информация?

Б1: Никой.

АЕ2: Отвори въвеждането.

Б1: Изпълнение.

Заповед: Система за сигурност 10. Комуникационно прекъсване: Джордан Уорик, всички външни разговори. На основание: повреда. Заповедта остава в сила до отмяната ѝ.

АЕ2: База едно, това ли е последното влизане на Ари в системата?

Б1: Изпълнение.

Да.

АЕ2: База едно, в колко часа Джордан Уорик е влязъл в мазето на Първо крило на 22.10.2404?

Б1: Изпълнение.

17:43.

АЕ2: Излизане?

Б1: 18:08. Продължителност на престоя: 25 минути...

АЕ2: Запиши информацията в Личен архив. Дай ми пълна транскрипция: аутопсия, Ариан Емъри, всички документи. Джордан Уорик, ключови думи: Емъри, съдебен процес, убийство, изслушване, Съвет, следствие.

ΓΛΑΦΑ 14

I

— Първият законопроект в дневния ред е номер шест хиляди седемстотин осемдесет и девет за Бюрото на търговията — каза Назир Харад. — Вносители Людмила Дефранко и Симон Жак. Предлага се преструктуриране на панпарижката кредитна система.

— Поради отсъствие на възражения предлагам да няма дебат — обади се Харого.

— Внесено е предложение за прекратяване на дебата — с обичайното си мърморене обяви Харад. — Някой подкрепя ли го?

— Аз — каза Корейн.

— Обявявам гласуване.

Изтракване от края на масата. Най бе съборил чашата върху документите си и неподвижно седеше, докато водата се стичаше по бележките му, замръзнала фигура, която отначало изглеждаше нелепа, сякаш се вслушваше в нещо.

После сърцето на Корейн се разтуптя. Лао, която седеше до Най, се изправи и се опита да го задържи. Внезапно всички се раздвижиха, включително сътрудниците.

Но Джиро Най се свлече от стола си. Абан изблъска Лао настрана и успя да го хване преди да падне на земята.

Лекарят пристигна и бързо изнесоха Най.

„Жив“ — помисли си Корейн. Не можеше да разбере собствената си реакция, нито защо трепереше, когато Назир Харад, все още изправен, удари чукчето за извънредно разпускане на заседанието.

В първия момент никой не си тръгна. Центристи и експанзионисти се гледаха един друг в някакъв неясен човешки шок.

После Симон Жак събра документите си, другите го последваха и Корейн даде знак на останалите си в залата сътрудници.

Следваше оттеглянето, все по-припряно, за да научат с нужната дискретност дали Най се очаква да се възстанови.

Или не.

Във втория случай... във втория случай всичко щеше да се промени.

II

— ... колабирал в залата на Съвета — съобщаваха по аудиоуредбата из целия Рисюн и хората се заковаваха по местата си, в офиси и коридори. Джъстин стоеше с разпечатките от последния социологически анализ в ръце и изпитваше странно усещане, което му казваше, че каквото и да му е сторил Джиро... има далеч по-страшни неща.

— Състоянието му се стабилизирило в спешното отделение в сградата на Съвета и в момента въздушна линейка го откарва в новгородската болница „Мери Стамфорд“. Отначало имало предложение да го прехвърлят в рисюнската болница, но не разполагали с необходимата въздушна техника. Неговият телохранител Абан е бил с него по време на колапса и го придружава в болницата. Секретарят Линч е бил уведомен и е положил клетва за временен пълномощник. Администратор Най моли въпросите за състоянието на брат му да се насочват единствено към рисюнската болница, която поддържа постоянна връзка със „Стамфорд“ в Новгород.

— Спокойно може вече да е мъртъв — каза един от лаборантите. — Те няма да го признаят — докато Бюрото не назначи пълномощник. Дотогава няма да признаят нищо.

Беше ужасно — да отиде при Денис точно в този момент. Но не можеше просто да му се обади. Следвана от Флориан и Катлин, Ари застана пред вратата и се представи на Монитора. Нищо не можеше да я защити от очакващата я несигурност, старец, изправен пред самота, каквато никога не бе можел да понася.

Ако Денис се разплачеше, ако се пречупеше пред нея, това щеше ужасно да го засрами и разгневи, но Ари беше най-близкият му човек след Джиро, Макар че не искаше да е тук, не искаше да е възрастна и отговорна, защото идването ѝ можеше да се окаже грешка.

Ала трябваше да опита.

— Чичо Денис — каза тя, — тук е Ари. Искаш ли компания?

Кратко забавяне. Внезапно вратата се отвори и на прага застана Сийли.

— Заповядайте, сера.

В сравнение с нейния, апартаментът изглеждаше малък и семпъл. Денис винаги можеше да си позволи по-голям. Но тя го чувстваше като свой дом и неочаквано ѝ се видя странно... Флориан и Катлин влизаха заедно с нея... вече пораснали за това място: малката дневна, трапезарията, дясното крило, което някога беше нейно, тяхно и на Нели, коридорът наляво, където бяха кабинетът и спалнята на Денис, и спартанската стая на Сийли.

Денис излезе от кабинета си, блед и измъчен. Когато я видя, на лицето му се изписа озадачено изражение.

— Чичо Денис — нежно каза Ари.

— Научила си.

Тя кимна. И опипом потърси пътя — тя, която Съюзът смяташе за гений в работата с емоционални ситуации... но сега беше адски различно, когато емоционалната ситуация бе свързана със собствените ѝ корени. Пренасочване, това беше единственото нещо, което и подсказваше логиката. Пренасочване и префокусиране.

— Добре ли си, чичо Денис?

Той няколко пъти дълбоко си пое дъх и за миг придоби отчаян вид. После се овладя и повдигна брадичка.

— Той умира.

Ари го прегърна. Господи, изпитваше угризение: за сметките си, за това, че докато го потупваше по рамото и се отдръпваше назад, не чувстваше абсолютно нищо.

— Сийли, има ли бренди? — попита тя.

— Да.

— Имам работа — каза Денис.

— Брендите няма да ти навреди. Сийли.

Сийли излезе. Тя хвана чичо си под ръка и го поведе към масата в трапезарията, където обикновено работеше.

— Не можеш да направиш друго, освен да се тревожиш — рече Ари. — Никой не може да направи друго. Джиро разбираше какво го очаква. Виж, ти знаеш как е уредил нещата. Той би искал да...

— Не мога да го направя! — изсумтя Денис и удари с длан по масата. — Нямам намерение да го обсъждам. Ще го замести Линч.

Джиро може да се възстанови. Хайде още да не бързаме с погребението, нали не възразяваш?

— Надявам се да се възстанови. — „Той просто отказва да го приеме.“

Слава Богу, Сийли пристигна с брендито. Флориан и Катлин ненатрапчиво стояха до вратата.

Ари взе чашата си и отпи малко. Денис също отпи и потръпна.

— Не мога да отида в Новгород — каза той. Бръчките около устата му издаваха слабост. Въпреки прохладния въздух в стаята, по бледата му кожа лъщяха капки пот. — Знаеш го.

— Можеш да направиш каквото решиш, чичо Денис. Но сега не е време да говорим за такива неща.

— Не мога — повтори Денис. — Казах го на Джиро. Той го знае. Взemi запис, казва той. Адски добре знае, че не съм подходящ за тази работа.

— Не се налага още сега да решаваме този въпрос.

— Той умира, по дяволите! И двамата го знаем. И идеите му за моето преместване в Новгород... по дяволите, той знае, че не мога.

— От теб ще излезе чудесен съветник.

— Не бъди смешна. Да говоря пред публика? Да държа речи? Да се справям с пресконференции? На света няма по-неподходящ човек от мен за обществени постове. Зад кулисите, да, аз съм доста добър. Но съм прекалено стар, за да понеса сериозна промяна. Аз не съм публична личност, Ари. И няма да бъда. Няма записна корекция за старостта, никаква записна корекция няма да ме направи оратор...

— Джиро също не е много добър в това, но е прекрасен съветник.

— Знаеш ли — каза Денис, — когато дойдох в ЗМД-сградата онзи път, не бях напускал тези стени от деветгодишен.

— Боже мой, чичо Денис!

— Не го ли беше разбрала? Засрами се. Дойдох да видя как племенницата ми рискува прелестния си врат. По същия начин, по който гледах по мониторите на летището как твоята предшественичка летеше с оня проклет самолет. Мразя катастрофите. Винаги съм ги очаквал. Това беше единствената ми проява на смелост, нали разбираш? Не ме карай да се справям с пресконференции. — Денис поклати глава. — Младежи. Те рискуват живота си с лека ръка.

После заплака, едва забележимо разтърсване на рамене, и Ари му наля още бренди, единствената нежност, която ѝ дойде наум.

Тя мълча в продължение на петнадесетина минути, може би дори половин час, просто седеше, докато Денис изпразваше следващата чаша.

После се обади Мониторът:

— Съобщение, Абан АА до База две, специална връзка.

Денис не отговори веднага. После:

— Докладвай.

— Сер Денис — разнесе се гласът на Абан, студен от разстоянието и възпроизвеждането на Монитора, — Джиро току-що умря. Ще се погрижа да докарам тялото му у дома. По негова заповед. Помоли да слеее неговата База с вашата.

Денис сведе глава и скри лицето си в шеци.

— Абан — каза Сийли, — тук е Сийли СА. Сер ти благодари. Насочвай подробностите към мен, аз ще ти помагам.

Денис избърса очи и треперливо си пое дъх.

— Линч — рече той. — Някой трябва да уведоми Линч. Кажи на Абан да се погрижи за това. Той ще стане пълномощник. И ще се кандидатира за съветник. Незабавно.

III

Семейството се събра в Източната градина. Всички носеха сака и палта заради хладното есенно време.

Със забележими отсъствия, отсъствия, които накараха Ари два пъти по-силно да съзнава мястото си в началото на редицата — на осемнадесет, безукорна в траура и коректна, както я бяха учили — носеше топазената игла, подарък от Джиро... „нещо, което си е само твое“...

Погребението беше едно от онези задължения, които щеше да избегне, ако имаше начин.

Защото Денис бе забъркал ужасна каша. Бе отказал да стане пълномощен съветник от Бюрото на науката, беше отказал да присъства на погребението. Денис бе в старата лаборатория в Първо крило и контролираше имплантирането на граждански генотип 684-044-5567... точно в този час в който Ари, въпреки че му съчувстваше, изпитваше смътно отвращение.

Оставаше тя, приемната племенница, като най-близка роднина дори не кръвна роднина, но по-близка от Емил Карнат-Най, Джулия Карнат-Най и Ейми. Чувстваше се неловко в тази роля, макар да знаеше, че връзката на Джулия с Джиро повече се дължеше на амбиция, отколкото на генетична случайност. По дяволите Джулия: тук ставаше дума за престиж и не й беше приятно да измества Ейми, това бе неловкото.

Джулия и баща ѝ Емил негодуваха срещу присъствието на Абан точно до тях и се отнасяха презрително към човека — човек, по дяволите, който в много отношения бе по-близък на Джиро от всичките му роднини, който беше държал ръката му на смъртния му одър и се бе погрижил за всичко с безшумна ефикасност, тъй като там не беше присъствал нито един член на Семейството.

Мади Щрасен стоеше на втория ред с леля Виктория, сестрата на маман, на сто петдесет и четири, една от най-старите, ако не се брояха космонавтите. Нямаше признаци подмладяването ѝ да изтича: тя се изтъркваше, вместо да се топи като лед на слънце, просто с всяка

изтекла година ставаше все по-слаба и по-крехка. Вече носеше бастун: видът му прободеше Ари в сърцето. „Маман щеше да е също толкова стара. Маман щеше да е също толкова крехка.“

Тук бе и родът Уайтли, Сам и майка му, и Иванови, Едуард, Яни Шварц и Съли. И Дитрих.

Нямаше ги Джъстин и Грант. Джъстин беше пратил много изискан отказ, с което я избави от извънредно затруднено положение. Това бе единственият мил жест, който получаваше от член на Семейството или външен човек. Репортерите се тълпяха в пресцентъра на летището, сутринта беше прекарала там половин час и имаше уговорка за интервю следобед, петстотин гневни искания за интервю с Денис...

„Съжалявам — бе казала тя. — Даже онези от нас, които цял живот се занимават с психология, изпитват лична скръб. — Студено, прецизно, като проявяваше собствените си чувства точно колкото да постави човешко лице на Рисюн, както се изразяваше Джиро. — Чичо ми Денис беше изключително близък с брат си и самият той не е млад. Той отстъпва пълномощията на секретаря Линч поради здравословни съображения... Не. Категорично не. Рисюн никога не е смятал, че има монопол над съветническото място. Като най-старата научна институция на Сайтин, ние сме длъжни да дадем политическия си принос и съм убедена, че ще има други кандидати от Рисюн, но доколкото знам, никой в Рисюн не възнамерява да се кандидатира. В крайна сметка... доктор Най не беше длъжен да назначи секретаря Линч: той можеше да назначи някой от Бюрото на науката. Секретарят Линч е много почтен, много квалифициран ръководител на Бюрото.“

И на поредица от настойчиви въпроси: „Сери, доктор Яни Шварц, шеф на Първо крило в Рисюн, ще отговори на всички конкретни въпроси за това...

... Не, това ще е в бъдеще. Разбира се, моята предшественичка е била съветничка. В момента аз съм отговорник на крило в отдел Научен, имам персонал, ръководя проекти...“

Всички репортери в залата копнееха да разровят тази тема, подушили материал, много далечен от сегашната им задача: тя бе хвърлила примамката и те се бяха хванали, въпреки факта, че ги предаваха на живо, с тържествени встъпления и траурна музика. И в момента, в който предаването завърши, всички я обсипаха с въпроси:

до каква степен действително била в Администрацията, какви били проектите, как се взимали решенията в Рисюн и наистина ли участвала в тях.

Опасни въпроси. Невероятно опасни.

„Сери — бе казала тя, директно и открито, с прямия поглед на Ари Старша и съзнателни паузи в отговорите, — всеки ръководител на крило участва в този процес.“

С подтекст: разберете ме правилно. Аз не съм глупачка. Няма да говоря за себе си над праха на чичо си. Но не ме забравяйте в бъдеще.

„Дойдох тук — напомни им в този контекст Ари — като упълномощен говорител на семейството. Това е непосредствената ми грижа. Трябва да вървя. След трийсет минути трябва да съм на хълма за службата. Моля да ме извините...“

За пръв път присъстваше на истинско погребение. В земята поставиха малка кутия с прах и двама яки градинари повдигнаха базалтовата плоча и я спуснаха върху гроба.

Тя потръпна от звука, вътрешно. Толкова мъничка кутия за високия чичо Джиро.

И погребение в земята, вместо да го изстрелят към слънцето. Знаеше какво ще избере за себе си — същото като предшественичката си, същото като маман. Но за Джиро може би така беше по-подходящо.

Емил Карнат обяви речи от приятели и колеги.

— Аз ще започна — веднага се обади Виктория Щрасен.

„О, Господи!“ — помисли си Ари.

И се приготви.

— Джиро ме изхвърли от погребението на сестра ми — започна Виктория с глас, прекалено остър и силен за крехкото ѝ тяло. — Никога не му го простих.

Мади хвърли на Ари измъчен поглед. „Съжалявам за това.“

„Ти не си виновна, Мади“ — помисли си Ари.

— Ами ти, Ариан Емъри КР? Ще ме изхвърлиш ли, защото казвам истината?

— Аз ще говоря след теб, лельо Виктория. Маман ме възпита както трябва.

Ударът улучи в целта. Виктория стисна устни и впи пръсти в дръжката на черния си бастун.

— Сестра ми не беше твоя маман — каза тя. — Това е проблемът в Дома. Мъртвите са си мъртви, това е всичко. Така е било през цялата човешка история. Старите правят път на младите. Аз не те мразя. Ти не си виновна за раждането си. Къде е Денис? А? — Виктория се огледа наоколо и замахна с бастун. — Къде е Денис? — Присъстващите неловко се разшаваха.

— Сера? — прошепна над рамото на Ари Флориан.

— Ще ви кажа къде е Денис — изсумтя старицата. — Денис е в лабораторията и си прави нов брат, така, както направи нова Ариан. Денис пое най-голямата научна и икономическа власт в човешката история и неговата администрация едва не стигна до банкрут — бедният Джиро само изпълняваше заповедите му, всички го знаем — едва не ни докара до просешка тояга с тая своя шантава идея за лично безсмъртие. Кажи ми, млада сера, имаш ли спомените на Ариан? Изобщо спомняш ли си нейния живот?

Господи! Определено не искаше да отговори на този въпрос, тук, сега, в какъвто и да е метафизичен контекст.

— Някой ден ще поговорим за това — отвърна тя, достатъчно високо, за да я чуят. — На по чашка, лельо Виктория. Приемам въпроса като научен, нали не ме питаш за превъплъщаването?

— Чудя се как го нарича Денис — каза Виктория. — Повикай охраната си, ако искаш. През живота си съм преживяла достатъчно безумия, хора, които през войната взривяваха цели станции, хора, които взривяват деца в метрото, хора, които вече не се задоволяват да оставят природата да хвърля зара си, хора, които не искат деца, искат малки лични копия, които да преживяват техните фантазии, въпреки волята на нещастните деца. Сега окончателно ли ще се откажем от погребения? Това ли си мислят всички в тая проклета къща: аз няма да умра, мога да наложа идеите си на един нещастен клонинг, който няма думата, и така идеите ми ще обикалят света след като съм мъртъв?

— Ти си тук, за да говориш за Джиро — извика Яни Шварц. — Направи го и млъквай, Вики.

— Направих го. Сбогом на едно човешко същество. Добре дошъл отново, Джери КР. Бог да е на помощ на човешката раса.

Останалите речи, слава Богу, бяха прилични — по няколко думи от рода на „Ние имахме противоречия, но той беше принципен“ от Петрос Иванов и „На него се крепеше Рисюн“ от Уендъл Питърсън.

Най-близките винаги говореха последни. За да опровергаят останалите, реши Ари, за добро или зло.

— Ще ви призная нещо — започна тя, когато дойде редът ѝ, определено нейният ред, последна, като най-близка. Защото Денис бе точно там, където казваше Виктория. И правеше точно това, което казваше Виктория. — Имаше време, когато мразех чичо си. Мисля, че той го знаеше. Но през последните няколко години научих много за него. Той събираше холограми и миниатюри, обичаше малките, кротки, тихи неща, струва ми се, защото в истинската си работа никога не е имал усещане за завършек, просто безкраен поток и решения, които никой не е искал да взима. Не е вярно, че само е изпълнявал заповеди. Той се съветваше с Денис за политиката, прилагаше решенията на Бюрото, но правеше разлика между добра и лоша идея и никога не се колебаеше да изпълнява собствените си. Просто не говореше за това. Откриваше същността на проблема и търсеше ефикасно решение. Той е служил на Съюза по време на войната. Неговите трудове върху човешката личност и паметта все още се цитират в тази област. Заел е мястото в Съвета по време на национална криза и представлявал Бюрото в продължение на две много важни десетилетия — през моето поколение, първото поколение на Съюза, което не е в пряк контакт нито с Основаването, нито с войната. През последната година той много ми говореше. Абан често пътуваше между Рисюн и Новгород... — Ари се обърна към Абан, за да срещне погледа му, но очите му бяха вперени право напред, по онзи типичен за азите начин, когато страдаха — ... и пренасяше съобщения помежду ни. Той знаеше, че умира, разбира се, и не се интересуваше особено много от факта, че ще има клонинг. Разговаряхме и за това, както разговаряхме за много други неща, някои лични, други обществени. Приемаше го съвсем спокойно. Беше загрижен за брат си. Най-много ме впечатляваше как излага всичко, как изяснява нещата, които уреждаше...

Въпреки кашата, в която Денис бе превърнал уреденото от Джиро.

През последната година той поддържаше толкова строг ред във всичко, че онези от нас, с които работеше, можеха да влязат в кабинета му, да вземат съответния списък и да знаят точно къде ще са файловете и точно какви са приоритетите. Той ми призна, че се страхува от

смъртта. Че би се радвал да поживее още петдесетина години. Никога не изразяваше съжаление за нищо, което е направил, никога не искаше прощката ми, само ми даваше ключовете и файловете и изглеждаше трогнат, че съм му простила. Такъв беше онзи Джиро, когото познавах.

„Имам файловете.“ И това бе нарочно. Както беше постъпила с пресата.

Не за да подлее вода на Линч, определено. Денис отказваше мястото и някой трябваше да го заеме. Рисюн бе в пълен шок. Някои хора настояваха Яни да предизвика Линч.

„Не — беше отвърнал Денис, достатъчно съсредоточен, за да предвиди тази възможност. — Никой няма да предизвиква Линч. Той е безобиден. Оставете го.“

Ари не бе сигурна какво е мнението на Яни. Предполагаше, че той не иска тази чест.

Ала отказът на Денис лишаваше Яни от шанса да оглави рисюнската Администрация. И това, помисли си тя, макар и всички да бяха подозирали, че Денис ще откаже мястото, това трябваше да е истинско разочарование.

След службата Ари отиде при Яни и му благодари за подкрепата. И се погрижи цялото Семейство да го види.

Погрижи се цялото Семейство да разбере, че Яни не е бита карта в бъдеще, по нейното време.

— Знам какво правиш — трескаво каза тя, без да обръща внимание, че могат да ги чуят. — Яни, няма да го забравя. Разбираш ли ме?

И стисна ръката му. Яни я погледна така, сякаш нито за миг не вярваше, че това е нещо повече от мехлем за гордостта му, и после разбра, че всъщност е много повече — по онзи фин начин, по който се предаваха в семейството тези неща.

Нито една директна дума. Но имаше достатъчно свидетели. И Яни остана дълбоко впечатлен.

Беше неин, помисли си Ари, също като Ейми и Мади. И по-младото поколение.

И другите в Дома ясно щяха да видят признаците, че тя започва атака на няколко фронта, битка не за младите, а за един жертван старши администратор, който се радваше на повече уважение в Рисюн, отколкото предполагаше.

Ясен сигнал, че Яни е неин. Което му позволяваше да събере собствените си последователи. Яни не оставяше никой да му се качи на главата. Яни беше отнел властта на собствената си дъщеря, когато бе злоупотребила с нея, и се отнасяше към всички в зависимост от достойнствата им: такава беше неговата репутация, докато самият той се смяташе за твърдоглаво копеле.

Яни трябваше да направи някои преоценки. Да помисли.

Яни нямаше да бъде измамен от блюдолизците и от онези като Стеф Дитрих. Нито в Дома, нито никъде.

Той бе един от приятелите на маман. Ари със задоволство си помисли, че маман би одобрила действията ѝ.

IV

— Новгород — докладва Флориан. — Джордан Уорик е заявил, че е невинен... Твърди, че го били принудили. Рисюнската Служба за сигурност издава заповед за задържането му...

Сърцето на Ари се разтуптя. Но после всичко ѝ стана ясно.

— Флориан — рече тя, — код Д червено, действай. Ние сме на А. Върви в К. Опция две.

„Погрижи се за Джъстин и Грант. С Катлин отиваме за Денис. Прибери се вкъщи и стой там. Използвай сила, но като последно средство.“

V

Беше най-добре да си стоят вкъщи, като се имаше предвид положението в Дома, като се имаше предвид възбудата в Службата за сигурност след като шефът ѝ бе мъртъв. „Не искам да всявам паника — гласеше оставеното на Монитора съобщение на Ари, — но ще ми е много по-лесно, ако през следващите няколко дни с Грант не излизате никъде. Работете вкъщи, ако можете. Аз ще съм заета, не мога да следя всичко, а Службата за сигурност е адски объркана — водят се вътрешни борби за власт. Съгласен ли си? Можеш да дойдеш на службата. Но не се отделяй от хората.“

„Ще послушам съвета ти — беше отговорил той. — Благодаря ти. Знам, че в момента имаш много грижи. Мисля, че не е подходящо да присъстваме на службата, но ако с Грант можем да направим нещо в крилото, с удоволствие ще помогнем.“

„Днес погребват Джиро — помисли си Джъстин. — Защо това толкова ме плаши, по дяволите?“

— Ще ми се да ме беше послушал — каза Грант. — Ще ми се ти да беше отишъл в Планис вместо мен.

— Какво значение има? Пак щяхме да сме разделени. Пак щяхме да се тревожим...

— Тогава какво? Какво те безпокои?

— Не знам. — Джъстин разтри тила си. — Това, че съм затворен тук, струва ми се. Това място. Това... — За миг пред очите му изплува дневна в бежово и синьо и осъзна, че този топъл спомен не е апартаментът на Джордан. — Господи. Знаеш ли къде ми се иска да се върнем? В нашето жилище. Мястото... — Лице в огледало, не сегашното му лице. Лицето на момчето. Седемнадесетгодишно и невинно...

Записан спомен, зловец и хаотичен. Вкус на портокал.

— Там беше хубаво — каза Грант.

— Бях такъв глупак.

— Не мисля.

Джъстин поклати глава.

— Постави се на мястото на Ари — рече приятелят му. — Чудя се... какъв ли щеше да си... ако имаше нейните преимущества, нещата, които са й направили... Щеше да си...

— Различен. По-суров. По-стар.

— Някой друг. Съвсем друг. Гражданите са като хвърлен зар. Вие сте несъзнателно жестоки един към друг.

— Мислиш ли, че е необходимо? Не можем ли да учим, без да пъхаме ръка в огъня?

— Питаш един ази, забрави ли?

— Да, питам го. Има ли начин да измъкнем Ариан Емъри от онзи генотип... или мен...

— Без стреса ли? Възможно ли е поточните състояния да се постигат интелектуално, когато имат ендокринна основа? Може ли записният стрес, без действителната възможност да си строшиш врата... да е по-слаб, да оставя по-малко болка... от истинското преживяване? Ами ако онзи запис, който е направила Ари... е само запис? Ами ако това изобщо не се е случило... но си вярвал, че е било така? Щеше ли да има някаква разлика? Ами ако майката на Ари изобщо не е умряла, но тя си е мислила така? Щеше ли да е нормална? Щеше ли да вярва на действителността? Не знам. Наистина не знам. Не ми се ще да откроя, че всичко досега... е било запис... че идвам право от Града и съм сънувал всичко това.

— Господи, Грант!

Приятелят му повдигна лявата си ръка към светлината. От случката с Уинфилд и аболиционистите на китката му бе останал кръстовиден белег.

— Това е истинско. Освен, разбира се, ако не са ми го направили заедно със записа.

— Това не е добре за теб.

Грант се усмихна.

— За пръв път от години ми се караш. Хванах те, нали?

— Не се шегувай така.

— Аз нямам проблеми с действителността. Познавам записа, усещам го. И си спомням кои са моите създатели с всичките си логични модели, благодаря. Но потокът прекалено много прилича на сънища. Записният поток... нямаше да има логическа структура. Записният поток прекалено много прилича на онова, което е направил

по време на войната Джиро, за което дори не искам да мисля — изграждане и разрушаване на умове, мозъчно изтриване и преизграждане... Наистина не знам, Джъстин. Ако изобщо съществува начин за записване на онези преживявания... Джиро може да го е открил, каква ирония!

Имаше някаква мъглява, странна логика, достатъчна, за да го накара да потрепери, достатъчна, за да го вледени до костите.

— С Джиро никога не сме разговаряли за теория.

— Въпросът е дали можеш да замениш действителността със запис. Аз съм много издръжлив, Джъстин, но се потях от страх по време на полета до Планис, бях адски безпомощен през цялото пътуване. Ето от какво се отказваш: от способност да оцелееш в реалния свят.

Джъстин изсумтя.

— Мислиш ли, че мен не ме е страх?

— Но можеш да усвояваш много по-бързо. Връщаме се към старата разлика: ти усвояваш поточно, аз си пробивам път напред чрез логика. И нито една общност от граждани не е логична. Пак те хванах.

Джъстин се замисли. Накрая се усмихна — в този проклет сив апартамент, в луксозния затвор, в който ги бе хвърлила Ари. За миг го почувства като свой дом. За миг си спомни, че е по-безопасен от всяко друго място, на което бяха живели след онзи първи апартамент.

После се завърнаха съмненията, тишината, надвиснала над Рисюн, пустите коридори.

Внезапно новините прекъснаха, коментарът спря по средата на изречението.

На екрана се появи Безкрайният човек. Засвири музика. Никой не се притесняваше от такива неща. Бе достатъчно някъде да стане късо съединение и цялата рисюнска видеосистема изключваше.

Само че същото правеше и рисюнската Служба за сигурност, за отделни апартаменти, за отделни зрители.

„Боже мой — помисли си Джъстин с внезапен пристъп на паника, навик от половин живот. — Наблюдават ли ни? Проникнали ли са в нейните системи? Какво може да са чули?“

VI

Денис седеше зад бюрото, с телефонната слушалка в ръка — както изглеждаше, даваше нареждания на Службата за сигурност. Ари си пое дъх.

Ари си свали ръкавиците и сакото, подаде ги на Катлин и седна. Денис затвори телефона и каза:

- Е, сера, имаме резултат от игричките ти в Планис.
- Къде е Джордан?
- Под арест в Планис. Той и Пол. Проклет да е!
- Ммм, с Джъстин обаче всичко е наред.
- Сигурна ли си?
- Напълно. Тъкмо за Джъстин искам да поговорим.

— Сер — каза Флориан, когато го пуснаха вътре, Флориан в униформа, без палто, значи навярно Ари бе имала време, помисли си Джъстин, първо да се отбие другаде.

А на телевизионния екран все още се виждаше само емблемата на Рисюн.

— Има проблем — започна Флориан. Встъпление. „О, Господи — каза си Джъстин, — нещо се е случило с. Ари!“ И за миг се смути, че всъщност се страхувала нея, за нейния живот, който беше свързан с техния. Баща ви — продължи Флориан и страховете се отклониха в друга посока — е пратил съобщение до центристите, в което заявява, че е невинен.

— За какво? — попита Джъстин. Умът му все още обработваше думата „проблем“ и ме можеше да направи логичната връзка.

— За убийството на доктор Емъри, сер.

Той се вцепени и дълго остана така, нямаше представа колко, шокиран, поне му се искаше да мисли така, искаше му се...

„Но, Боже мой, по време на погребението на Джиро... какво прави той? Какво става?“

— Все още не знаем всички подробности — продължи Флориан. Сера не иска да признае на сер Денис докъде се простират възможностите ѝ за наблюдение, моля ни, разберете, сер, но знае, че в момента нищо не заплашва баща ви. Тя ви моли, сер, да разберете, че има смъртна опасност за вас, за нея, за баща ви, независимо дали това е вярно. Заявлението има политически последствия, които може да са фатални, не знам дали трябва да ви ги обяснявам...

Господи! Безопасността на Ари. Всичко... Той прокара пръсти през косата си, усети дланта на Грант на рамото си. Флориан... изглеждаше някак по-стар, винаги усмихнатото му лице, нещо толкова типично за него, сега сякаш бе свалило маската си... Можеше ли да е вярно?

— Тя иска да си пригответе малко багаж, сер. Временният персонал на сера е на път за този етаж и сера моли Грант да остане тук и да изпълнява техните заповеди...

— Да си приготвя багаж за къде?

„Разделят ли ни? Господи, не!“

— Сера иска да заминете с нея за Новгород за да успокоите положението. Да говорите с пресата. Исква да деполитизира проблема колкото заради себе си, толкова и заради баща ви. Разбирате ли, сер? На рисюнското летище ще има кратка пресконференция, така е най-безопасно. Тя иска среща със съветник Корейн и секретаря Линч. И искрено се надява, че няма да я провалите...

— Боже мой! Господи, Грант... — „Какво да правя?“

Но Грант не знаеше отговора. „Всички граждани са побъркани“ — щеше да каже той.

„Ари е полудяла. Аз — в Новгород? Няма да посмеят.

Те имат нужда от мен. Такава е играта. Баща ми е арестуван. Искат да го обявя за лъжец.

Рисюнската Служба за сигурност няма защо да го убива. Могат да използват наркотици. Това отнема време. Време, което мога да им спечеля, за да се справят с него...

Дали Ари... ще го направи?

Дали Флориан щеше да е тук без нейната заповед?

Пред онези камери... ако стигна дотам... Как ще ми попречат да отправя обвинения?

Грант.

Грант е тук... в ръцете на Ари. Ето какво ми предлагат — разума на Грант... или на баща ми.“

Той се вгледа в лицето на приятеля си. Неподдаващата се на поток логика на Грант навярно разбираше, че няма друг избор.

„Аз вярвам в създателите си.“

— Грант идва с мен — каза той на Флориан.

— Не, сер. Имам категорични инструкции. Моля ви, вземете си само най-важното. Всичко ще бъде подложено на проверка. Грант ще е в безопасност тук, със сера Ейми. Ще има и хора от Службата за сигурност: Куентин АК е изключително компетентен и сера Ейми ще повика приятелите си да помогнат. Външната Служба за сигурност не може да проникне на този етаж, нито в системите. Сера Ейми в никакъв случай няма да навреди на Грант.

Талантливо осемнадесетгодишно момиче със слабо, издължено лице и склонност да се хвърля към проблемите с главата напред: осемнадесетгодишно момиче, което — винаги беше смятал така — обичаше него и Грант. Искрено. И разумно, доколкото можеше да е разумно едно осемнадесетгодишно момиче.

Господи, всички бяха в играта.

— Това е някакъв проклет детски кръстоносен поход — рече Джъстин и хвана Грант за ръка. — Прави каквото ти казват. Всичко ще бъде наред.

— Не — каза той пред камерите в чакалнята на рисюнското летище. — Не съм бил в контакт с баща си. Надявам се да мога да му се обадя — от Новгород. По тяхно време това ще е в полунощ. Те... — Джъстин отчаяно се опита да се справи с нервността си: „Не изглеждай нервен — преди да слезат от буса му беше казала Ари. — Не изглеждай така, като че ли криеш нещо. Можеш да си съвсем откровен с тях, но за Бога, мисли за политическите последствия. Много внимавай, когато отправяш някакви обвинения, те само ще объркат нещата, а трябва да разчитаме на чичо Денис — не можем да си позволим да го обидим, чуваш ли ме?“

— В момента баща ми е... арестуван — продължи той. Събитията се развиваха прекалено бързо, неизвестностите бяха прекалено много. По-лесно щеше да се справи с истината, отколкото с

лъжите, стига да я сведеше до минимум. — Единственото, което мога да ви кажа... — Не. „Мога“ означаваше опасност. — Единственото, което знам как да ви кажа... е, че се води следствие. Навремето баща ми ми предаде точните си думи пред Съвета. Но тогава ставах неща... които може да са били причина за всичко това. Ето защо отивам в Новгород. Не знам... самата Ари не знае... каква е истината. Искам да открия. Рисюнската Администрация иска да открие.

— Мога да ви уверя — застанала до него, каза Ари, — че имам много сериозен мотив, за да искам да науча истината.

— Въпрос към доктор Уорик. В момента върху вас упражнява ли се някаква принуда?

— Не — твърдо отвърна Джъстин.

— Вие сте КР. Може ли да се каже, че в някакво отношение сте нещо повече от това?

Той поклати глава.

— Обикновен КР. Нищо необичайно.

— Някога били ли сте подлаган на интервенция?

Не очакваше този въпрос. Джъстин се вцепени, после каза:

— Психосондирането е интервенция. По време на следствието многократно ме подлагаха на сонда. — Това им даваше основание да се усъмнят дали е нормален. Знаеше го. И щеше да хвърли сянка върху клиничната му практика, върху проучванията му. И това знаеше. Всичко внезапно заприлича на кошмар, прожекторите, полукръгът от репортери. Обзе го пълно спокойствие. — Когато бях малолетен, върху мен бе извършена незаконна интервенция. След което се наложи да ме лекуват. В момента не съм под опии, не действам под ничия интервенция. Загрижен съм за баща си и искам да отида в Новгород, за да отговоря на въпросите на Съвета. На първо място съм загрижен за състоянието на баща ми...

— Заплашва ли го някаква опасност?

— Сер, аз знам също колкото вас. Искам да поговоря с него. Искам да съм сигурен, че онова, което е казал...

— Съмнявате се в изявлението му, предадено от съветник Корейн, или изобщо в достоверността му?

— Искам да съм сигурен, че е пратил това съобщение. Искам да го чуя от него. Има много неясни въпроси. Не мога да ви отговоря на тях.

— Сера Емъри. Вие можете ли?

— Имам някои идеи — отвърна Ари, — но те са свързани с репутацията на много хора...

— Живи хора ли?

— И живи, и мъртви. Моля, разберете: ние идваме от погребение. Бяха повдигнати обвинения, зададоха ни въпроси, чиито отговори са дълбоко в архивите, неща, прекалено лични за мен и за Джъстин... — Тя протегна ръка и стисна дланта му. — Ние бяхме надживели случилото се. Джъстин е мой приятел и учител и сега се питаме какво е станало преди толкова много години, защо бащата на Джъстин не му е казал истината, ако е била друга. Не разбираме, нито един от двамата ни. Ето защо напускаме Рисюн. Отиваме да открием отговорите в Бюрото, дори в Съвета. Доктор Уорик е повдигнал обвинения и те трябва да бъдат чути в Бюрото. Време е да вървим. Моля ви. По-късно ще дадем повече изявления.

Флориан ги поведе към самолета. РИСЮН ЕДНО.

Охраняваха ги хора от редовната Служба за сигурност, много хора, което ясно заявяваше: „Администрацията официално участва в това“.

И всички се подчиняваха на Ари. Джиро бе шепа пепел и група клетки, които се опитваха да придобият човешка форма. Междувременно начело стоеше Ариан Емъри.

А Джъстин не можеше да направи нищо, освен да говори каквото се иска от него, да вярва... Господи, това беше най-трудното. Да се откаже от всичките си защитни стени, да прави каквото му казва Ари и да се надява...

— Да бях на седемнайсет — тихо й каза той, докато двигателите загряваха, — когато реших, че знам какво правя, и пратих Грант при Крюгер. Известно ти е как свърши онази история.

Ари закопча предпазния си колан и взе чашата, която и подаде Катлин.

— Приемам предупреждението ти. Знам. Но понякога няма много възможности, нали?

VII

РИСЮН ЕДНО набра височина. Ари отпи от чашата си и провери малкото устройство, което бе закачила за страничната облегалка — дистанционно управление за сложната електроника в куфарчето ѝ. Носеше го за пръв път. Тя натисна бутона и червената лампичка успокоително проблесна.

Системата работеше.

Седналият до Джъстин Флориан кимна в отговор на усмивката ѝ. Той беше актуализирал кодовата система — разбира се, че работеше.

Ари отново взе чашата си и се отпусна назад.

— Всичко е наред — каза тя на Джъстин. — Няма проблеми, за които да не знаем, и след пет минути ще настигнем ескорта си.

— Сега можем да поговорим — продължи Ари и посочи с очи към задната част на самолета, където седяха хората от редовната Служба за сигурност. Бученето на двигателите щеше да ги заглушава, стига охраната да не носеше незаявени подслушвателни устройства, но в сака в краката на Флориан имаше достатъчно надеждна техника. А и неговият достъп до База едно бе напълно достатъчен, за да следи какво става.

— Достатъчно е да ми обясниш какво правиш — отвърна Джъстин.

— Щях да се радвам, ако знаех. Не аз съм избрала момента. Боя се, че го е избрал съветник, Корейн и това не е в неговия стил. Боя се, че информацията е стигнала и до някой друг, например Халид, и той е трябвало да действа бързо, за да го изпревари тъкмо затова се случи по време на погребението, а не довечера.

— Ти разбираш от такива неща. Аз — не.

— И ти разбираш, Джъстин, просто не знаеш онова, което знаеше чичо Джиро. Имало е изтичане на информация. Той знаеше, че баща ти ще проговори, предупреди ме какво ще каже, ако има възможност. Въпросът дори не е дали е вярно. Да приемем, че е. — Вниманието на Джъстин ѝ се изплъзваше и тя вдигна показалец точно като Ари Старша: знаеше го. — Каква полза ще има от това баща ти?

— Ще се измъкне от Планис. Ще изчисти петното от името си, по дяволите, ще си върне мястото си в Бюрото...

— С което напълно съм съгласна — но в моето време. Моето време още не е настъпило. Не може да настъпи сега. Помисли, Джъстин, ти работиш със социологически уравнения. Опитай с това, опитай в краткосрочни рамки, например следващите няколко години — кажи ми какво ще се случи и какъв ще е резултатът. Това първо. Това е най-важното. Каква е ползата за него, какво ще се случи. Втори въпрос: какво е неговото място, какво е мястото му според самия него, на коя страна е застанал — и недей да ми излизаш с това, че баща ти е наивен, никой в Рисюн не е наивен, само не разполага с достатъчно информация.

Джъстин не отговори. Но мислеше, дълбоко и сериозно мислеше върху нейните въпроси и около тяхната периферия: с кого си има работа, какво крои тя, Денис ли е организирал всичко. Беше прекалено умен, за да приеме нещата на една плоскост.

— Ти ли предаде съобщението на Корейн? — попита той.

О. Адски добър въпрос. Който я наведе на нова идея.

— Не. Но, Господи, може да е Денис, нали?

— Или Джиро.

Тя дълбоко си пое дъх и се отпусна назад.

— Интересна мисъл. Много интересна мисъл.

— Може да е вярно. Може би онзи, който го е направил, знае, че е вярно.

Флориан се заинтригува: Флориан съсредоточено наблюдаваше Джъстин. Навярно и Катлин. „Господи каза си Ари и се усмихна. — Той не се предава, нали? Разбирам как е оцелял.“

— Щеше да ми е по-лесно да ти отговоря — рече тя, ако имах представа какво се е случило снощи, но не успях да откроя нищо. Джиро говореше за „влиянието на Уорик“. Джордан беше негов враг. Сега какво ще правим с този враг?

Някой по-муден човек, емоционален човек щеше да отговори: „Пусни го“. Ари седеше и наблюдаваше Джъстин, сравнително сигурна в посоката на мислите му — че името на Джордан присъства в позивите на пацифистите, че неговите идеи са противоречали на идеите на предшественичката ѝ, че в Науката предстоят избори, а навярно и в Отбраната, много важни избори: ако спечелеха,

центристите можеха да унищожат Рисюн, да променят хода на историята, да застрашат всички рисюнски проекти и нейните цели...

Той мълча три-четири минути, дълбоко съсредоточен и спокоен като под опиат. После с грижливо овладян глас каза:

— Правила ли си проекции на програмите на Джордан?

Ари въздъхна.

„Има ехо“ — помисли си тя и си представи онова тъмно пространство, онзи черен вакуум. И също забави отговора си.

— Прекалено широко поле — накрая каза Ари. — Аз не съм негов враг. Искам да е в безопасност. Проблемът е... че той е много интелигентен, много решителен и даже да не е пратил онова съобщение... как ще постъпи, ако се изправи пред камерите? Най-вероятно ще разбие на пух и прах всичките ми планове да се справя с това положение.

— Аз мога да го избегна. Дай ми петнайсет минути по телефона с него.

— Въпреки това има проблем. Той няма да повярва на нито една твоя дума. Джиро го каза: онзи запис е бил интервенция. Баща ти го е гледал...

Джъстин реагира така, сякаш го бяха ударили в корема.

— Ти не си, нали? — попита Ари. — Никога. Не знаеш какво е направила тя. Трябвало е да я помолиш да ти го покаже. На мен също ми въздейства, въздейства ми така, че не можех да си събера мислите. Трябваше Джиро да ми посочи очевидното. Щом аз видях какво е направила Ари, баща ти също може да го е видял. При това не като едно седемнайсетгодишно хлапе, а като психохирург, който е трябвало да се запита точно колко чести и колко дълбоки са били интервенциите. Трябвало е да се запита докъде са стигнали. Вие с Грант се безпокоите един за друг, когато сте разделени. Знам. Известно ти е, че не могат да подложат Джордан на интервенция — но не смяташ ли, че след тези двайсет години той трябва да се запита кой всъщност си ти?

Джъстин се наведе напред и взе чашата си от масата. Дишаше тежко: тя забеляза разширените му ноздри, бързото поемане и изпускане на въздух. И едва доловимите движения на тялото, които показваха, че иска да се избави от всичко това.

— Флориан — рече той, — ще възразиш ли... струва ми се, че имам нужда от нещо по-силно.

Ари можеше да прочете мислите и на Флориан, мигновено подозрение: Флориан не вярваше на тази разсейваща тактика, на това го бяха учили през целия му живот. Нямахше да се обърне с гръб към Врага.

— Флориан — каза тя, — скоч.

Той срещна очите ѝ, почтително кимна и стана, без дори да поглежда към Катлин, която седеше до нея: нямаше съмнение, че Катлин е в готовност и държи мишената си на прицел.

— Можеш да разговаряш с баща си — обърна се тя към Джъстин, — но мисля, че той от години не ти вярва напълно. Не напълно. Знае, че са те сондирали, многократно, и не вярва в добродетелите на Рисюн. Ако се опиташ да го убедиш... боя се какво ще си помисли, разбираш ли? Наистина се боя какво ще си помисли и не смятам, че можеш да направиш нещо, за да му попречиш.

— Забравяш нещо — отвърна Джъстин и отново се отпусна назад.

— Какво?

— Същото, което помогна на мен и Грант да оцелеем. Че от един момент нататък просто не ти пука. От един момент нататък... — Той поклати глава и вдигна поглед, когато Флориан се върна с чашата му. — Благодаря.

— За нищо, сер.

— Ако направи публично изявление — пое нишката на мисълта Ари, — той може да навреди на себе си, може да навреди и на мен, разбира се, а аз не го искам. Възможно е баща ти да е бил психологически... много изолиран за продължителен период: откъснат от всички проблеми в света. Ако те е предпазвал от онзи запис — което може да е действителен мотив, за да е лъгал досега, — Джордан очевидно вярва, че си способен да се справиш с това или някой му е казал нещо, което го е отчаяло достатъчно, за да рискува и теб, и самия себе си. Ако това съобщение действително идва от него, което е съмнително... но всъщност няма значение. Какво ще направи — това е важното. И в цялата тази каша ние имаме проблем с образа на Рисюн, разбираш ли ме?

— Какво може да направи? — рече той. — Ти остави Грант в Рисюн, не знам какво правят с баща ми в Планис.

— Нищо. Няма да му направят нищо.

— Можеш ли да го гарантираш?

Ари се поколеба.

— Зависи. Зависи от много неща. Затова си с мен. Все някой трябва да направи нещо. Искаше ми се още известно време да не привличам вниманието към себе си, но съм единственото лице, което познават медиите, единствената, на която вярват достатъчно, за да мога да закърпя положението. Само че имам нужда от теб, имам нужда от помощта ти. Възможно е да ме мамиш. Не знам. Но независимо от всичко, за баща ти ще е ужасно трудно да се справи с това или да не излезе пред камерите, ако има такъв шанс. Ти си единствената ми надежда.

— Как получи разрешението на Денис за този ход?

— По същия начин, по който те взех вкъщи. Казах на Денис, че си мой, че те подлагам на сериозна интервенция, че Грант ти оказва далеч по-голямо влияние, отколкото баща ти, че ще предпочетеш него пред баща си, ако се стигне дотам, защото баща ти може да се грижи за себе си, докато Грант... — Тя сви рамене. — Такива неща. Денис ми вярва.

Той осъзна заплахата. И гневно я погледна, адски гневно. И много разтревожено.

— Ти си страхотен оператор.

Комплиментът я накара да се усмихне, макар и тъжно.

— Джиро умря прекалено рано. Пацифистите няма да останат със скръстени ръце в целия този смут. Изборите ще се превърнат в хаос, може да има още атентати, да загинат още хора — ако не го предотвратим, всичко ще отиде по дяволите. Ясно ти е. Твоята работа е точно в моята област. Ето какво е заложено. Можеш да поставиш баща си в такова положение, че да извърши нещо отчаяно и да излезе начело на движение, което не е способен да контролира. А и ми се струва, че той няма представа за съществуването му. От друга страна, можеш да ми помогнеш да отклоня опасността, да го успокоиш и да ме оставиш да доизиграя номера с Денис — ако можеш, сподели това с баща си, не възразявам, окуражи го да почака, докато оглавя Рисюн. Можем заедно да се справим с Денис, а можеш и да провалиш всичко пред

информационните служби — като поискаш да отидат при баща ти, като се държиш така, все едно действаш под принуда...

— Което е самата истина.

— ... или като правиш неща, които ще ти създадат лоша слава. Никой няма да те възприеме като предател. Ти си много добър с интелигентни хора и програмни системи, но не знаеш къде са капаните, не си в течение със събитията във външния свят, не си свикнал с пресата, не си свикнал да обръщаш внимание на собствения си публичен образ. За Бога, послушай съвета ми и внимавай. Ако упорстваш, може да изгубиш и последния си шанс.

Той дълго я гледа, после отпи от уискито си и попита:

— Каж ми точно от какво трябва да се пазя?

VIII

Летището му навя момчешки спомени за сувенирния магазин на терминала, където бе изпросвал от Джордан по няколко кредитни чипа за дрънкулки и подаръци за дома. Джъстин мислеше за това, докато вървяха по ръкава от самолета, охранявани отпред и отзад от хора на Службата за сигурност.

Нямаше да минат през обществения терминал. Напоследък нещата бяха прекалено опасни. Излязоха през странична врата и се спуснаха в подземен гараж, където ги чакаха коли с тъмни прозорци.

Там го пое охраната и го отдели от Ари, Катлин и Флориан. Ари го бе предупредила и го беше помолила да прави точно каквото му кажат, но те бяха адски груби и припряно го натикаха в автомобила.

Това бе нещо като официална защита, помисли си Джъстин, каквато трябваше да е имал и Джиро Най през тези неспокойни години. Седеше на задната седалка между яките мускулести тела на двама от старшите служители на рисюнската Служба за сигурност, отпред имаше трети, въоръжен, четвъртият шофираше. Спомняше си пътя към реката, моста и улицата, която водеше към правителствения център, зелените храсти по кръстовищата, няколкото дървета, пораснали през годините, откакто беше идвал тук с Джордан...

Сградата на Съвета се показва иззад завоя и внезапно изпълни предното стъкло. Джъстин за миг се вледени и изпадна в паника.

— Не отиваме ли в Бюрото? — тихо и спокойно попита охраната той. — Мислех, че отиваме в Бюрото на науката.

— Следваме колата пред нас — отвърна онзи отляво.

Господи, искаше му се да е у дома.

Искаше телефон и възможност да разговаря с Джордан, за да открие истината, но истината, беше казала Ари, изобщо не бе важна.

Чувстваше се вцепенен, пренатоварен. Нямаше достатъчно информация, за да намери отговорите, освен онези, до които го бе довела тя — внасяйки ред там, където цареше хаос. Или опипвайки единствения възможен път. Не беше сигурен. Бе се съгласил да излъже

пресата, да опровергае невинността на баща си... в която самият той не можеше да се закълне...

Съмняваше се в Джордан, съмняваше се в мотивите на Джордан, в обичта на Джордан, във всичко друго на света, освен в Грант. Съмняваше се в самия себе си.

„Даже Джиро не ми е причинявал такова нещо. Даже Джиро.“

Поток от образи, старата Ари, младата, поток от някогашна паника, разговор в кабинета на Ари:

„Просто направи живота ми спокоен, миличък, стой между мен и Джордан, и аз няма да арестувам приятелите му, няма да изтрия мозъка на Грант. Даже ще престана да те тормозя в лабораторията. Знаеш каква е цената за всички онези прехвърляния, които искаш...“

„Казах на Денис, че си мой, че те подлагам на сериозна интервенция, че Грант ти оказва далеч по-голямо влияние, отколкото баща ти, че ще предпочетеш него пред баща си, ако се стигне дотам...“

Конвоят спря под колоната от страни на сградата на Съвета. Охраната му отвори вратата и го насочи към отворените врати — този път не толкова грубо: този път имаше телевизионни камери.

Ари спря и го хвана за ръка. Хрумна му, че може да я отблъсне, да разкаже пред камерите всичко, да изкрещи пред репортерите, че Рисюн държи Грант за заложник, че са работили върху него, за да го откъснат от баща му, че Джордан спокойно може да е прекарал двадесет години като затворник заради една лъжа...

— Ще се срещнем със секретаря Линч — каза тя. — Хайде. По-късно ще говорим пред пресата.

— Баща ви невинен ли е? — извика му някой сред кълещия хаос.

Джъстин погледна към репортера. Опита се да се съсредоточи в кошмара на спрялото време, замисли се дали изобщо знае отговора, после просто последва Ари, за да каже каквото имаше да каже.

— Ще бъдеш сам — рече Ари, когато се качиха на втория етаж и го пое охраната на Бюрото. — Аз ще гледам по монитора от друга стая. Няма да присъства никой от Рисюн. Бюрото не иска да се чувстваш под натиск.

Джъстин тръгна с непознатите в сини униформи, непознати, създадени от Рисюн, обучени с рисюнски записи, които го въведоха в голяма заседателна зала, пред троен полукръг от маси върху подиум. Там седяха други непознати...

Непознати освен пълномощния съветник от Бюрото на науката Линч: Линч, когото беше виждал по телевизията. Джъстин се отпусна на стола си, благодарен да открие поне нещо познато в залата. Пред него имаше кана с вода и той напълни чашата и отпи, като се опитваше да успокои стомаха си. В самолета му бяха предложили храна, но той успя да изяде само няколко хапки от сандвича и след уискито изпи още едно безалкохолно. Сега му се виеше свят и му се гадеше. „Проклет глупак — каза си Джъстин сред замайващия шепот на приглушените разговори, — отвори си очите. Събуди се и се съсредоточи, за Бога! Ще си помислят, че си упоен.“

Но потокът продължаваше, всяка мисъл, всеки нюанс на последните думи на Джордан, всичко казано от Ари, всеки евентуален ключ към това, което ставаше, към това дали заплахата е реална, или е само театър за пред Денис и Службата за сигурност.

Секретарят Линч се приближи до него и му подаде ръка. Джъстин се изправи и я стисна, почувствал любезността на този жест, видял лице, което допреди бе само образ от видеото, да придобива израз на човешка загриженост, и това малко окуражаване го прободеше в сърцето, макар да не знаеше защо.

— Добре ли сте? — попита пълномощникът.

— Малко съм нервен — отвърна той и усети, че пръстите на Линч стискат ръката му по-силно. Леко потупване по ръката. Стар колега на Джиро, внезапно си спомни Джъстин, и внезапно цялата стая му се стори далечна, звуците започнаха да отекват в черепа му в такт с биенето на сърцето му. „Каква е връзката между него и Ари? Всичко това инсценирано ли е?“

— Сега сте под юрисдикцията на Бюрото — каза Линч. — Тук няма представители на Рисюн. В града са трима съветници: сер председателят Харад, съветник Корейн и съветник Жак. Искате ли други свидетели? Или имате възражения към някого от присъстващите? Разбирате, че имате право да възразите срещу членове на следствената комисия.

— Не, сер.

— Добре ли сте? — за втори път го попита Линч. Джъстин си пое дъх и отдръпна ръка.

— Само малко... — „Замаян. Не. Господи, не казвай това.“ Лицето му сигурно беше пребледняло. По слепоочията му бяха избили капки пот, въпреки климатичната система. — Бях прекалено нервен, за да хапна нещо. Възможно ли е да получа чаша безалкохолно преди да започнем? И малко бисквити или нещо подобно.

Линч отначало се смути, после го потупа по рамото и повика един от сътрудниците си.

„Като глупаво хлапе“ — помисли си той. Петнадесет минути, кифла и чаша кафе, малко време да си поеме дъх в съседното помещение. Почувства се по-добре, върна се в залата и секретарят Линч го представи на Михаил Корейн, Симон Жак и Назир Харад, лица, които видя през мъглата на пренатоварването, но вече не толкова гъста. През целия си живот се беше страхувал от публичност, все още бе на ръба на паниката... все още получаваше записни спомени от офисите на Службата за сигурност... килията... изслушването на Съвета...

— Доктор Уорик — Корейн стисна ръката му. — Приятно ми е най-после да се запозная с вас.

— Благодаря ви, сер.

„Кога всъщност се е получило съобщението от баща ми?“ Това беше въпросът, който искаше да зададе.

Но не го направи, не бе глупак. Съветниците не бяха тук, за да отговарят на въпроси.

— Ако се нуждаете от нещо — каза Корейн, — ако смятате, че се нуждаете от защита — разбирате, че можете да я поискате.

— Не, сер... Но оценявам загрижеността ви. — „Това е човек, който иска да използва Джордан. И мен. Колко струвам за него? Къде ще ме отведе неговата защита? Извън Рисюн. А там е Грант.“

Корейн го потупа по рамото. Симон Жак му протегна ръка и се представи, тъмнокос мъж със здрава десница и склонност да избягва погледа му.

— Съветник... председателят Харад. — „Един от приятелите на Рисюн.“

— Доктор Уорик — каза Харад, — надявам се, че ще можете да изясните част от тази бъркотия. Благодаря, че се съгласихте да дойдете.

— Да, сер. — „Че съм се съгласил да дойда. Кой ме е питал? Кой се е съгласил от мое име? Колко неща са били направени от мое име и от името на Джордан?“

— Доктор Уорик — рече Линч и го хвана за ръката. — Вече можем да започнем.

Той зае мястото си на масата. Първите няколко въпроса. Не, няма откъде да знам нещо освен изявленията на баща ми. Той никога не е обсъждал въпроса с мен освен точно преди изслушването. Когато заминаваше. Не, не съм под опиат, не съм под принуда. Объркан съм и съм разтревожен. Мисля, че това е нормална реакция при тези обстоятелства... Ръката му трепереше, когато вдигна чашата с вода. Джъстин отпи и изчака докато членовете на комисията се съвещаваха.

— Защо вярвате и изобщо вярвате ли в признанието на баща си? — после го попита някой си доктор Уелс.

— Вярвах. Защото той го казваше. И защото... — „Изтъкни донякъде сексуалния аспект — в самолета го бе посъветвала Ари. — Пресата го приема добре. Скандалът винаги привлича вниманието и много по-лесно можеш да работиш хората, ако насочиш мислите им към секс: всеки има мнение за това. Само не споменавай за записа и аз няма да споменавам за опиатите, нали?“ — Защото имаше мотив, в който можех да вярвам — в който вярвах всички в Рисюн. Аз. Ариан Емъри ме изнудваше и упражняваше върху мен сексуален тормоз. Баща ми научи.

Отговорът не се посрещна с изненада. Доктор Уелс бавно кимна.

— Как ви изнудваше?

Той крадешком погледна към Михаил Корейн, макар че въпроса му беше задал член на комисията. С периферното си зрение Джъстин проследи реакцията на съветника.

— Имало е тайна сделка за прехвърляне на Джордан в „Рисюнспейс“. Ари открила, че Джордан се опитва да я заобиколи, и сключи сделка с мен — да не пречи на прехвърлянето на баща ми. — Посоката на въпросите очевидно не допадна на Корейн. „Така“ — помисли си Джъстин и отново погледна към Уелс. — Тя ми каза, че възнамерявала да ме остави в Рисюн, че искала да ме учи, че виждала потенциал в работата ми, която искала да развие, че искала да се

подсигури Джордан да не пречи на психогенетичния проект. Само за няколко години, после щяла да одобри прехвърлянето ми при него. Навярно щеше да го направи. Обикновено изпълняваше обещанията си.

Бавно, бавно, ето, те започнаха да се консултират. „Знаели са — помисли си Джъстин. — Знаели са, цялата проклета комисия, даже Корейн... През всички тези години, Боже мой, целият проклет Съвет и Бюрото... знаели са за нас с Ари. Но не са знаели всичко. Господи! В какво се забърквам? Какви сделки е сключил Джиро?“

— Искали сте да запазите в тайна сексуалната връзка — каза Уелс. — Колко продължи тя?

— Няколко пъти.

— Къде?

— В нейния офис. В апартамента ѝ.

— Кой започна?

— Тя. — Усети, че се изчервява. — Може ли да кажа нещо, сер? Според мен, сер, сексът е бил само средство за постигане на определена цел — да ме накара да изпитвам угризения и да се откъсна от баща си. Не само заради самата връзка. Заради връзката между нея и баща ми. Аз съм КР, сер. И тя не беше приятелка на баща ми. Мислех, че ще мога да се справя с угризенията. Мислех, че това няма да ме измъчва. Но после нещата изглеждаха съвсем различно, а тя беше блестящ оператор — напълно владееше ситуацията, докато аз бях още студент, далеч от реализиране на потенциала си. Не предполагах, че Джордан ще научи. Но е факт.

„Той не го е извършил. Щеше да помисли за мен. Щеше да се опита да се справи с положението, да ме измъкне преди да направи каквото и да е... но не мога да им го кажа. — И миг по-късно: — Всеки може да извърши всичко при определено равнище на стрес. Ако за него това равнище е било достатъчно... точката на непоносимост...“

— Баща ви каза ли ви, че е научил? — попита Линч.

— Не. Отишъл е право при нея. Аз имах среща с Ари по-късно вечерта. Не знаех, че е мъртва, докато не ми казаха. След като бях арестуван.

После... после онова, което бе съзирал в мъглата, най-после попадна на мястото си и той го видя съвсем ясно: „Отречи думите на

Джордан... бъди разгневеният син, защитаващ баща си, постави се в положение да те ухахват и двете страни. Това е отговорът.“

Пътят, по който го беше насочила Ари. „По дяволите — тя е оператор.“ Ала имаше начин да стъпи на друг бряг, да изиграе емоционалната роля, яростта, да се противопостави на Джордан и да бъде победен или да победи Джордан, каквото и да се получи, по дяволите Корейн, по дяволите всички в тази каша: можеше да успее, ако привлечеше усилията на всички към себе си. Това носеше информация, това носеше известна власт и навярно надхвърляше границите, които му определяше Ари — но само колкото да я тревожи, за да продължи да работи върху него.

Под обстрел. Когато винаги разсъждаваше най-добре. Джъстин вдигна чашата и отново отпи. Ръката му внезапно престана да трепери, макар сърцето му все още бясно да биеше. „По дяволите, Джиро наистина се постара да съсипе нервите ми. Но умът ми още работи.“

— Известно ли ви е дали някой друг е имал мотив за убийството?

— Не — намръщи се той и се хвърли с главата напред. — Ще ви кажа нещо, сер. Много съм обезпокоен от това, което става тук.

— Какво по-точно?

— От това, че използват баща ми. Че не е възможно да се установи дали се е отказал от признанието си. Никой не знае. Никой не може да знае. Той е учен. В продължение на двайсет години е бил откъснат от политиката. Може да е направил изявление. Може да е казал нещо. Бог знае как са му обяснили обстановката, но аз не вярвам на това, сер. Не знам дали са му казали нещо, за да излезе с това изявление, не знам дали са му обещали нещо, но съм крайно обезпокоен, сер, и смятам, че името му не бива да се замесва в политика, за която той няма представа — просто го използват, сер, може би са го забъркали в нещо, може би хора, които преди двайсет години не са му помогнали с абсолютно нищо, изведнъж са се заинтересували, не защото знаят дали е виновен, или невинен, а защото това е политически лост за неща, с които баща ми няма досег, поради причини, които нямат нищо общо с подобряването на неговото положение. Аз се противопоставям на това, сер.

Последва мълчание, после в залата се разнесе шепот.

Сега щяха да размахат сабите. Сега бе осигурил на Джордан защита, каквото и да беше казал.

— Това е политика, разбира се — рече младата Емъри по време на почивката. — Рисюн го разбира, но за Джъстин въпросът е личен. Не е политически. Той приема случилото се с баща му на първо място като политическа игра и сега вижда, че след смъртта на Джиро всичко пак започва наново. Посъветвах го да не влага емоции, но той е ужасно разстроен.

— Трябва да го предупредите — студено отвърна Корейн, — че ако това е основната му грижа, не бива да излиза пред медиите, млада сера. Ако повдигне обвинения, ще се наложи да бъде изслушан от Съвета.

— Ще му предам, сер. — С леко повдигане на брадичка. Не с усмивката на Ари Старша, не с онази влудяваща усмивка на превъзходство, просто пряк поглед. — Възможно е моята предшественичка да се е подхлъзнала и да е паднала. Нямам представа. Интересува ме истината, но мисля, че тя няма да бъде разкрита на това изслушване.

Ако ги беше изрекла Ари Старша, тези думи определено щяха да имат и друг смисъл. Той погледна нейното превъплъщение в очите и разбра. Рисюн дърпаше конците в Науката, нямаше съмнение.

— Ужасно ми е неприятно, че се случва точно сега — заела поза на доброжелателна поверителност, продължи Ари Емъри. — Политиката се променя, позициите се променят — оформят се общи интереси. Не след дълго аз ще управлявам Рисюн. Тогава ще мога да направя много неща, определено искам да внеса някои промени. Разберете, сер Корейн, аз не съм обвързана с миналото.

— Дотогава имате още няколко години — рече Корейн. И си помисли: „Слава Богу“.

— Още няколко години. Но много отдавна съм в политиката. Ако беше жива, моята предшественичка щеше да оцени положението и да каже, че по някакъв начин духовете трябва да се успокоят. Това не е изгодно и за двете партии. Облагодетелстван е само Халид.

Корейн дълго я гледа.

— Ние винаги сме заемали умерена позиция.

— Интересите ни винаги са съвпадали, когато става дума за решаването на проблемите на Новгород. И на Панпариж. Мисля, че сте съвсем прав за онези законопроекти — също както аз съм права за доктор Уорик.

— Вие все още не притежавате тази власт, млада сера.

— Напротив — възрази тя. — Поне в Рисюн. Това не е малко. Сега съм тук, защото познавам хората, а Джъстин не ги познава, и защото Джъстин ми е приятел. Честно казано, смятам, че баща му по никакъв начин не застрашава нито лично мен, нито рисюнската Администрация. Моментът е психологически: искам хората да знаят, че подкрепям Джъстин. Той вижда, че има опасност баща му да бъде въвлечен в неща, в които не вярва, и точно тук Рисюн ще настояе на правото си да защитава своите граждани, и него, и баща му. Тази история може да свърши в съда и да настане пълна каша. А това е от полза само за пацифистите, нали, което, струва ми се, не желаете и вие. Така че какъв е изходът от положението? Вие имате опит в Съвета.

— На първо място — с горчив вкус в устата отвърна Корейн, — младият Уорик трябва да оттегли обвиненията, които отпрати.

Тя кимна.

— Мисля, че така ще е най-добре.

— Ако съм оставил впечатлението, че обвинявам съветник Корейн — предпазливо и тихо каза Джъстин, — искам да се извиня. Убеден съм, че той винаги е взимал присърце интересите на моя баща. Но въпреки това се боя, че може да са замесени силни влияния...

IX

Когато влязоха през подземния вход в хотела, вече минаваше полунощ. Ари облекчено въздъхна, когато слязоха на осемнадесетия етаж — огромен апартамент, резервиран от Джиро за още един месец. В хотел, който рисюнската Служба за сигурност познаваше чак до основите и тръбопроводите.

Абан ги посрещна при асансьора и Ари запремигва, отначало изненадана, после ужасно зарадвана да види, че опитният телохранител отново е на поста си, въпреки че същата сутрин бяха погребали Джиро, въпреки че тази седмица Абан преживяваше истински ад.

— Млада сера — каза той. — Флориан, Катлин, вече направих проверка. Сера ще се настани в голямата спалня, сигурен съм. Сер Джъстин ще получи бялата или синята стая, както желае сера.

Синята стая се намираше в отсрещната част на апартамента, а бялата — до голямата спалня, свързана със странична врата. Когато идваше в Новгород с чичо Джиро, Ари спеше в бялата. „Предпочитам старата си стая“ — помисли си тя, но това щеше да е прекалено емоционално, Абан не бе особено социализиран, дори след всички тези години, и само напрежението от деня и пълното ѝ изтощение я караха да ѝ се иска отново да е дете и Джиро да е в съседната стая, за да се справя с всички проблеми.

— Може да се настани в бялата — отвърна Ари и погледна Джъстин, който беше уморен до смърт.

— Решихме, че може да сте гладни. Приготвена е студена вечеря за всяка стая, бяло вино, сирене и шунка или ако сера предпочита...

— Много си мил, Абан. — Тя го потупа по ръката и влезе във ВИП-апартамента. Абан тръгна от дясната ѝ страна, Флориан отляво, Катлин изостана малко назад. — Много съм ти благодарна за всичко това. Наистина не трябваше.

— Джиро ме помоли да затворя офиса му и да събера личните му документи. А сер Денис ми каза да контролирам Службата за сигурност вместо Джиро. Това е само част от работата ми.

— Радвам се, че някой се грижи за теб. Добре ли си, Абан?

Телохраниителят отдавна беше минал стоте и през по-голямата част от живота си бе имал само един Отговорник. И сега се чувстваше много самотен, тъй като Денис не мислеше за нищо друго освен за бъдещия Джиро. Някой трябваше да го поеме — или да му даде Последния запис и граждански номер, за което Абан не бе подготвен. След смъртта на Джиро Семейството се отнасяше към него с презрение и го натоварваше с всички дребни подробности, което я вбесяваше.

— Много добре, благодаря ви, сера. Сер Денис ми предложи място в своя дом.

— Чудесно. — Това я изненада и облекчи. — Браво на Денис. Безпокоя се за теб.

— Много сте мила, млада сера.

— Знам, че всичко е наред и персоналът знае какво да прави. Върви да си починеш.

— Добре съм, млада сера, благодаря ви. Предпочитам да се занимавам с нещо. — Те спряха пред голямата спалня, малък апартамент в апартаментата, и Абан отвори вратата. — Ще ви поръчам вечерята. Флориан и Катлин ще останат в спалнята ви, нали? Препоръчвам ви.

— Да. Не се тревожи. Всичко е наред.

— Не забравяйте, че дори главният Монитор е ограничена система: вратата се отваря ръчно. Моля ви, непременно я заключете.

— Да — отвърна тя. Това щеше да подразни Флориан и Катлин — проклетото педантично превъзходство на Абан, сякаш те все още бяха деца. Ари се усмихна. Радваше се, че не е изгубил поне това. — Върви, всичко е наред. — Абан кимна, пожела й лека нощ и я остави на грижите на Флориан и Катлин.

— Добре се справя — каза Флориан, точно толкова раздразнен, колкото бе предположила. — Абан — шеф на Службата за сигурност...

Дребнавостта на стария телохраниител го вбесяваше, докато Катлин намираще напомнянията му просто за загуба на време и се отнасяше към тях с хладно презрение. Това беше разликата между тях. Ари отново се усмихна, поклати глава и влезе в апартаментата си, с благодарност подаде куфарчето на Катлин и с въздишка се отпусна на

един от фотьойлите. Флориан отиде да прочете съобщенията в Монитора.

— Господи — изпъшка Ари и се наведе да си събуе обувките. — Не ми пука, даже да има бомба. Искам да взема душ, искам си вечерята, искам си леглото, не ми пука кой е тук.

Флориан се засмя.

— Ще свършим колкото може по-бързо. — Той остави Монитора и се надвеси над куфарчето на Катлин, после отвори собствения си сак и извади инструментите си.

Нехайството бе единствената пряка заповед, която никога нямаше да изпълнят. Никой друг не проверяваше нейното жилище — само те. Това беше Правило. Преди години го бе установила Катлин и всички го спазваха. Въпреки неудобствата.

Ари сви колене настрани и затвори очи. Все още виждаше как спускат в земята цилиндъра, затръшващата се отгоре плоча, бледото лице на Абан, Джъстин, седнал срещу нея в самолета, също толкова блед и разстроен...

Отвратително дълъг ден. Проклет ден. Корейн беше готов да сключи сделка, но се държеше предпазливо, Корейн играеше гадно, както винаги. Бе привикал Уелс от комисията на Бюрото и след почивката въпросите бяха станали груби и подробни.

„Какъв е сегашният ви пост в Рисюн? Кой го одобри?

Кога за последен път сте разговаряли с баща си? В какво психическо състояние беше той?

Някога лекували ли са ви от психически проблеми? Кой ви лекува?

Вие имате ази, Грант АЛЕКС-972. Той дойде ли с вас? Защо?

Някога подлагали ли са ви на психопроцедура, за която не сте споменали пред комисията?“

Джъстин бе издържал — от време на време лъжеше пряко или косвено, явно предизвикателство към опозицията в Бюрото, за да види дали имат достатъчно гласове, за да го подложат на психосондиране. „Нямат — през почивката го беше уверила тя, — но хайде да не проверяваме, за Бога.“

Бе издържал — а после гневът му закипя, нервите му се опънаха... винаги го правеше, винаги ставаше адски нервен, защото от политиката получаваше записни спомени, защото умът му виждаше

страшно много възможности във всичко, защото ги анализираше и сравняваше в толкова широко поле, че изгубваше представа къде е и какво става наоколо, но беше възстановил равновесието си... и Ари внезапно беше разбрала, че започва контраатака.

„Господи — бе си помислила тя, — чудесно. Те си мислят, че могат да го притиснат. Но не могат. Прекалено е умен, за да вземе страната на Корейн. Джъстин никога не е следвал някого, който допуска грешки: няма търпение да понася провалите и го каза, докато беше под опият. «Тогава никой не помогна на баща ми. Нито един от проклетите му приятели.»“

— Вечерята — съобщи непознат глас и Джъстин, който лежеше на леглото и вече се унасяше, внезапно изпадна в паника: това трябваше да е гласът на Грант, а не беше.

Кели, така се казваше. От Службата за сигурност. Той разтърка очи, прокара пръсти през косата си и измърмори, че идва.

Всичко бе наред, постоянно си повтаряше Джъстин, намираше се в безопасност. Кели беше на негова страна, бе тук, за да го пази.

Джъстин се надигна от леглото. Виеше му се свят от изтощение.

— Струва ми се, че няма да мога да хапна нищо.

— Имам заповед да се нахраните, сер — с категоричен глас отвърна Кели.

— По дяволите. — После си спомни: „Утре имам час в болницата. Подмладяването. Господи.“ Поколеба се дали да не прати искането по Кели, но от собствен опит знаеше, че на по-ниско равнище не се решава нищо. — Флориан или Катлин още ли са в мрежата?

— Да, сер.

— Кажете им да ми се обаждат. Кажете им, че трябва да си взема лекарството. — Той отиде в банята и напписа лицето и тила си. Безпокоеше се за Грант. Не му се щеше да купят медикамента от случайна новгородска аптека — спомни си за сложните мерки за сигурност на Ари около Грант. Не знаеше дали някой в Рисюн има мотив да подмени лекарствата.

— Сер Джъстин? — повика го по стенния високоговорител Флориан. — Подмладяването ли имате предвид? Носим всичко необходимо.

— Благодаря. Погрижили ли сте се за Грант? Той е на същия режим.

— Да. Тази вечер ли трябва да го вземете?

— Благодаря — облекчено отвърна Джъстин. Човек можеше да се довери на Флориан. Не пропускаше нито една подробност. — Не, сега ще си почина, лекарството ми действа превъзбуждащо. — Освен това адски болеше. Не можеше да издържи утрешното изслушване, ако се натъпчеше с болкоуспокоителни.

— Да, сер. Тогава всичко е наред. Лека нощ.

— Край на разговора — каза Джъстин на Монитора. И чу, че вратата на апартамента се отваря.

Вечерята. Джъстин избърса лицето си, закачи кърпата и излезе от банята.

Не беше Кели.

Не приличаше на охраната.

— Монитор — каза той. — Монитор, повикай Флориан АФ. Съседният апартамент.

Нито звук.

— Монитор, отговори ми!

Нищо.

— Тук е Абан, сера — съобщи Мониторът и Ари се надигна от стола. Флориан и Катлин все още проверяваха спалнята.

— Сера! — рязко каза зад нея Флориан и побърза да отвори. Отново Правилото. — Аз ще се оправя с вечерята — тихо рече той и усмихнато прибави: — Банята е чиста.

— Страшно се радвам. — Ари се запъти натам и погледна назад към вратата. Абан водеше обслужващия персонал.

И внезапно откъм стаята на Джъстин се разнесе тропане.

— Флориан! — чу го да вика тя.

После цялата стена избухна навън, ослепително огнено кълбо, ударна вълна като юмрук. Ари падна върху страничната облегалка на стола и се свлече в тясната пролука до стената. Изведнъж от дясната ѝ страна закънтяха изстрели, отляво по пода затракаха гилзи, към нея полетя нещо и я просна по гръб.

Втора експлозия.

— Сера! — задъхано каза в ухото ѝ Флориан и Ари инстинктивно се подчини, докато той я буташе зад креслото. Прозвуча нов изстрел и Флориан се хвърли отгоре ѝ, за да я покрие с тялото си.

След миг настана страшна тишина — чуваше се само пращането на огъня, който осветяваше стелещия се дим — после ненадейно изскърцване на стол. Флориан реагира. Ари видя мрачното лице на Катлин, изправила се над нея на оранжевата светлина, усети, че коляното на Флориан се забива в крака ѝ и ръката му я натиска по рамото. Той се измъкна навън и ѝ помогна да се изправи. Катлин застана от другата ѝ страна.

Плътна огнена стена обгръщаше отворената врата, навън се носеха възбудени гласове... „Техни или наши?“ — отчаяно се зачуди Ари... На пода се валяха трупове, полуобгорени, неузнаваеми, освен черните униформи на Службата за сигурност...

„Кой е Врагът? Какво ме очаква навън? Мога ли да премина през толкова плътен огън? Коридорът гори ли?“

Тя усети колебанието на Флориан и Катлин, но това продължи само миг, после Флориан прошепна на въздуха:

— Флориан до Втори екип — някой е изключил противопожарните системи. Задействайте аварийните. Касае се за умишлен палеж. Потвърди.

— Отговарят — каза Катлин.

— Кои са те? — попита Ари и се задави от дима. Огънят ги ослепяваше, задушаваше ги и все повече се разгаряше. — По дяволите, къде са ръчните пожарогасители?

Внезапно противопожарните системи се включиха с вой на сирени.

Имаше пожар: това бе първата му мисъл, после го лъхна парещата топлина, димът задръсти носа, гърлото и дробовете му — също толкова смъртоносен, колкото огъня. Джъстин си проправи път сред разбити панели и горещ метал, усети, че някакво остро парче порязва крака му, изгуби равновесие и се провря под масивния шкаф, стоварил се върху ръба на леглото — надалеч от пламъците, в момента не можеше да мисли за нищо друго.

Измъкна се в коридора. Тъмни фигури тичаха към него и някой го удари, блъсна го в каменната стена, но после му помогна да стане и му извика:

— Към изхода! Натам...

Джъстин усети твърдата материя на противопожарен костюм, към лицето му притиснаха маска и го повлякоха към изхода. Мъжът му изкрещя нещо, бутна го навън...

На стълбището имаше хора.

— Докъде е стигнал пожарът? — попита го някой. — Откъде идвате?

Не можеше да отговори. Закашля се и едва не падна, но му помогнаха и той ги последва.

Х

— Кели ЕК е мъртъв — като продължаваше да слуша радиотрафика, спокойно докладва Катлин.

На площадката пред болницата „Мери Стамфорд“ продължаваха да пристигат спасителни хеликоптери. Ари гневно отблъсна санитаря, който се опитваше да види дали цицината на главата ѝ има нужда от сканиране.

— За Бога, оставете ме на мира! Катлин, къде, в стаята ли?

— В коридора. Сам. Идентифицирали са го по личната карта... В момента търсят в отсрещната част на сградата, където е изходът на противопожарното стълбище: много от гостите са избягали оттам.

Пожарникарите бяха овладели огъня, съобщаваха от хотела. Взривове избухнали на няколко места на етаж, в синята и бялата стая. „Експлозивите са били в бялата — беше казал Флориан. — Нямахме да можем да ги засечем с периферно сканиране, обаче щяхме да ги открием, ако бяхме извършили пълна проверка. Но Абан ни манипулира. Той е задействал детонатора: видях проблясъка от куфарчето на масата.“

Бе се случило толкова бързо — викът на Джъстин през междинната врата, предупреждението, накарало Флориан инстинктивно да реагира и довело Катлин — въоръжена — в мига след първия взрив, може би хилядна от секундата преди Абан да открие огън срещу нея. Точен изстрел с обикновен пистолет и още по-точен с експлозивен патрон, ето докъде се беше стигнало, само че Абан се бе поколебал между мишена А и мишена В...

„Заповед на Джиро — помисли си Ари. — Джиро е наредил да ме убият...“

Спасителните групи бяха влезли в изгорялата стая на Джъстин. Все още претърсваха останките, но в момента, в който съобщиха, че тежкия шкаф е паднал до междинната врата и е защитил това място от ударната вълна и че са открили вратата към коридора отворена, Ари разбра, че Джъстин се е спасил. Имаше двама загинали от задушаване, Кели беше обгорен, но Джъстин го нямаше. Неколцина тежко обгорени

се бяха опитали да ѝ помогнат, но охраната от долния етаж се бе качила горе с противопожарни костюми и капитанът им беше изпълнил заповедта на Флориан да включи аварийните системи, докато други бяха наредили на всички без защитни средства незабавно да напуснат сградата... адски разумно, защото повечето бяха ази, които спокойно можеха да се опитат да я спасят и да загинат.

— По дяволите! — Раната на главата ѝ пареше. Вече бяха извадили от рамото ѝ парче пластмаса, голямо колкото показалец. Улучен на няколко места, Флориан бе в по-тежко състояние, беше изгубил много кръв, но въпреки това пазеше на едната врата и проверяваше рисюнския персонал.

Абан и двамата с него бяха мъртви. „Не знам дали са били негови хора — бе казала Катлин. — Нямах време да ги попитам.“

По високоговорителите кънтяха съобщения, гости по нощници и пижами се гушеха един до друг на улицата и в градината. Наоколо се стелеше дим и около входа се стичаше вода.

Не знаеше как се е озовал тук, нито къде е хотелът. Намери някаква пейка, седна, скри лицето си в шепи и усети по кожата си лепкава пот, въпреки студената нощ.

После пак се изправи, продължи нататък, стигна до задънен край между две сгради и видя стълби, които водеха надолу. „Пешеходен тунел“ — гласеше надписът.

„Трябва да намеря телефон — помисли си Джъстин. — Да повикам помощ. Изгубих се.“

И после: „Господи, ами ако...“

Бил е вътрешен човек. Охраната беше проверила стаята. Абан.

Срещу мен ли е било насочено това? Само срещу мен?

Ари...“

Той залитна на стъпалата, хвана се за парапета и се спусна в осветения, зловещо пуст тунел.

— Чичо Денис — започна Ари и внезапно този товар ѝ се стори непоносимо тежък... „Чичо Денис“, както някога бе казала по телефона в болницата, когато си беше счупила ръката и трябваше да му признае,

че е постъпила глупаво. Този път обаче имаше късмет, че е останала жива. Ала нямаше и от какво да е горда. — Чичо Денис, добре съм. Флориан и Катлин също.

— Слава Богу. Казват, че си убита, разбираш ли?

— Жива съм. Само няколко драскотини и изгаряния. Но Абан е мъртъв. И петима други. В пожара. — Трябваше да внимават какво говорят по изградената от Флориан мобилна система. — Лично поемам командването на Службата за сигурност. Издавам заповеди по мрежата. Някой е проникнал в охраната. — Ръката ѝ затрепери. Тя прехапа устни и дълбоко си пое дъх. — Тази нощ е имало още два атентата — пацифистите взривили камион в центъра на града, поемат отговорността за експлозията в хотела и заплашват с още по-ужасни неща. Поддържам връзка с новгородската полиция и всички наши системи...

— Ясно — прекъсна я Денис преди да е казала повече, отколкото трябва. — Облекчен съм. Господи, Ари, каква каша!

— Не се изненадвай много. Всичко е наред, разбери. Силите за сигурност на Бюрото поеха случая в хотела. Гледай телевизия.

— Ясно. Абсолютно. Най-добре да свършваме. Ще дам заповед за пълномощията ти, още сега. Слава Богу, че си добре.

— И възнамерявам да остана добре — отвърна Ари. — Пази се.

— Ти се пази. Моля те.

Ари прекъсна връзката и подаде слушалката на Флориан.

— Имаме потвърждение — каза той. — Самолетът е излетял от Планис. Очакват го да кацне утре към четиринайсет и петдесет.

— Добре. Добре. — Едва успяваше да се владее.

— Съветник Харад чака на телефона, също и съветник Корейн. Питат за вашата безопасност.

„Политиката е странно нещо“ — помисли си Ари. Но разбира се, че щяха да питат. Харад, защото ѝ бе съюзник, Корейн, защото макар да се боеше от нея, повече се страхуваше от пацифистите, от радикалите в собствената си партия и от радикалите в Отбраната.

— Ще говоря с тях. Има ли репортери наоколо?

— Колкото искате.

— И с тях ще говоря.

— Сера, вие сте в шок.

— Не съм само аз, нали? По дяволите, намери ми огледало и грим. Ние сме във война, чуваш ли ме?

Огледалото в тоалетната на пешеходния тунел показваше измазано със сажди лице, което за миг Джъстин не можа да познае. Ръцете му бяха достатъчни, за да събудят съмнения, миризмата на дим, която излъчваха дрехите му. Той завъртя крана, напълни шепата си с течен сапун и започна да се мие, като потръпваше от охлузванията и изгарянията.

След като изхаби всички пакетчета сапун и се изсуши на стенния сешоар, Джъстин отново се погледна и видя поразително бледо лице. Нуждаеше се от бръснене. Тъмносиният му пуловер бе целият на обгорени дупки, панталонът му беше скъсан над коляното. Всеки, който го видеше, щеше да съобщи за него на полицията.

А тук важаха законите на Сайтин.

Той се облегна на мивката и пак наплиска лицето си със студена вода. Гадеше му се. Главата му започна да се прояснява.

„Това беше стената към стаята на Ари. Онзи, който го е направил, е бил от персонала...“

Абан. По заповед на Джиро. Аз съм случайна жертва. Ако тя е мъртва...“

Непоносима мисъл. Смазваща. Ариан Емъри имаше още много години живот. Ариан Емъри имаше още цял век, тя бе част от света, част от неговото мислене... като въздуха и земното притегляне...

„Сега командва друг, някой... който ще има нужда... от виновник.“

Пацифистите. Джордан.

Ейми Карнат чака в апартамента с Грант, с охраната... ако Ари е мъртва... какво може да се направи...

Те държат в ръцете си Джордан, държат Грант... само аз все още съм на свобода... само аз мога да им създам проблеми...“

Нещо не бе наред, Грант чу обаждането по Монитора в другата спалня — бяха му дали стаята на Джъстин, която беше и негова, от любезност, помисли си той, защото бе по-голяма или защото бяха

знаели. Флориан беше пренастроил Монитора да се подчинява на Ейми Карнат, така че той се обръщаше само към нея, но Грант предполагаше, че нещо друго е събудило младата сера в малките часове на нощта. После чу Ейми и Куентин да говорят, но макар че прилепи ухо към вратата, не успя да разбере нищо.

Той удари по вратата с длан.

— Млада сера, случило ли се е нещо?

Никакъв отговор.

— Млада сера? Моля ви!

По дяволите.

Грант се върна на голямото и непривично пусто легло, легна, загледан в тавана, и се опита да се успокои.

Накрая сера Ейми го повика по Монитора:

— Буден ли си, Грант?

— Да, сера.

— В Новгород е имало инцидент. Някой взривил експлозив в хотела. Ари е добре. В момента я предават по видеото. Искаш ли да дойдеш в дневната?

— Да, сера. — Не изпадна в паника, а стана, облече халата си и отиде при вратата, която му отвори Куентин. — Благодаря — каза Грант и се запъти към дневната, където завари Ейми да седи на подковообразния диван.

Той се настани в другия му край — Куентин седна по средата, между него и Ейми — скръсти ръце и се загледа в екрана.

— Има ли убити? — тихо попита Грант, все още отказвайки да се поддаде на паника. Сера Ейми не беше жестока. Нямаше да го повика тук, за да го манипулира. Вярваше й, но все пак се боеше.

— Петима от охраната. Пацифистите поели отговорността. Не знам нищо повече. Не бива да говорим по телефона, за да не издадем какво става. Това е Правилото.

Грант я погледна.

— Доктор Най ми се обади, за да ме предупреди да не те пускам — продължи Ейми. — Казва, че предпочитал да те пратя в Службата за сигурност, но аз отказах. Излъгах го, че си заключен.

— Благодаря ви — отвърна Грант.

И продължи да гледа видеото.

Тя скри по-незначителните изгаряния с грим, но остави охлузването и изгарянето на бузата си, сложи на косата си две шноли, но я остави свободна около лицето си. В багажа, който охраната бе донесла от хотела, имаше чист пуловер, но Ари предпочете да застане пред камерите с предишните си дрехи, сива копринена блуза, цялата в кръв, сажди и следи от пяна от пожарогасителите.

— Опитаха се — мрачно каза тя по повод случилото се и изстреля към камерите бърз откос от отговори, които се въртяха около въпроса кой е извършителят и й даваха желаната отправна точка...

— Ние сме много добре, благодаря ви. И първо ще направя лично изявление. Въпросите после.

— Все още не знам защо се случи това — високо продължи Ари. — Знам обаче, че не е било точно опит да ми затворят устата, защото аз нямам глас в политиката — а да ме убият преди да стана на достатъчна възраст, за да играя политическа роля. Става въпрос за борба за власт, защото онзи, който го е извършил, е искал власт без конкуренти. Това струва живота на храбри хора, които въпреки пожара и опасността от нови експлозии се опитаха да спасят мен и другите. Нещо повече, това беше явен опит за унищожаване на политическия процес, независимо кой е подбудителят и действителният извършител. Мисля, че пацифистите нямат нищо общо с атентата. Това, че побързаха да поемат отговорността, е типично за такива като тях. И те се надяват да извлекат изгода, изгода от такова нещо, защото тъкмо това става. Шепа хора, които са прекалено малко, за да образуват партия, и не са способни да спечелят гласове в дебати, смятат, че ще успеят да победят мнозинството с терор — създават атмосфера, в която всеки глупак с недомислена програма може да стори същото и да допринесе за хаоса. Хаос, който те се надяват да използват. Ще ви кажа нещо: независимо дали са били пацифистите, или един-единствен човек с лично мнение, което смята за по-висше от закона, това е удар срещу мира, срещу нашата свобода, и всеки един от тези удари, независимо от мотивите, прави останалите от нас, които спазваме закона, много по-уверени, че не искаме убийци да господстват над живота ни. Ще ви кажа също, че един час след атентата ми се обадиха председателят Харад и членовете на Съвета Симон Жак и Михаил Корейн, за да изразят възмущението си от случилото се. Независимо от

политическата си принадлежност, всеки разбира какво застрашават такива действия. Излишно е да казвам това на народа на Новгород, който издържа срещу тактиката на екстремистите, които отхвърли предложенията за помощ на централното правителство. Аз взимам пример от Новгород. Хората могат да ме убеждават с идеи, но не и с насилие или с възможността за насилие. Не за пръв път в историята се правят такива опити и провалът им винаги се е дължал на същото презрение, с което Новгород се отнася към тях и техните идеи — презрение, но не търпение, не търпение. Всеки път, щом Съветът открито обсъжда противоречията си, печелят всички, точно защото цивилизацията действа и мнозинството и малцинството се опитват да стигнат до справедлив компромис в интерес на хората, които представляват. Затова онези, които искат да наложат волята си на всички, трябва да унищожат този процес и точно затова най-добрият отговор е единодушието на всички изборни институции, че са ценни идеите, че мирните гласове заслужават сериозно обмисляне, че човешките потребности трябва да се задоволяват с разумно разпределяне на ресурсите, че принципът на самия живот трябва да стои в началото на нашия списък на ценностите, веднага след грижата ни за стандарта на живот и свободата да изказваме мнението си. Този случай няма да ме накара да отстъпя, той ме накара да проумея колко е важен законът, и някой ден аз ще се кандидатирам за изборен пост, ще се кандидатирам и ще уважа гласа на своя електорат, какъвто и да е резултатът, защото честното състезание е едно, но всяването на хаос за сваляне на избраните представители на народа не е израз на несъгласие, това е саботаж на процеса, същото, каквото се опитват да постигнат атентаторите, и аз няма да им помогна.

„Чуй това, Владислав Халид.“

— Ако моят електорат реши, че трябва да вляза в Съвета, аз ще си спомня каква е цената изобщо да има Съвет, ще си спомня, че трябва да го запазим, въпреки онези, които се смятат над закона и следователно имат право безнаказано да отнемат човешки живот... Това е краят на личното ми изявление. Досега бях доволна да остана в сянка, но повече не мога да чакам, защото някой реши да убие хора, за да ми попречи изобщо да говоря. Затова сега ще говоря, високо и ясно, винаги щом имам да кажа нещо, защото не знам по-добър начин да се

боря с онези, които искат да ме накарат да мълча. Моля, задайте въпросите си.

Всичко беше наред, помисли си тя. Измъкна се със: „Съжалявам, гласът ми отслабва“ и с треперееща ръка, с която отметна непокорен кичур — нямаше нужда да се преструва за последното, просто до този момент го бе крила. Трябваше да седне, но беше издържала, бе казала точно каквото искаше да каже.

— Има ли нещо ново? — попита тя Катлин, която следеше радиотрафика.

— Не, сера.

Ари въздъхна и взе чашата с вода, която ѝ подаде Катлин.

— По дяволите. — Още малко и щеше да се разплаче от болка и изтощение. Скоро щеше да се съмне. Не беше спала от погребението на Джиро. — Отивам да се обадя на Ейми — с овладян, спокоен глас каза тя. — Помоли Линч да организира съвсем кратка среща със съветниците и пълномощниците. И с Бюрото. Искам да съм на летището до девет часа.

— Сера, вие изобщо не сте спала. Трябва да си го позволите.

Ари за миг се замисли. Постоянно си спомняше експлозията. Изгорелите трупове. Пълните с дим коридори.

Не биваше да мисли за минали възможности. Трябваше да се справи с настоящето и да се довери на отдавна взетите си решения.

Ако се наложеше, трябваше да Изработи целия Съюз. Трябваше да обещае ред там, където преди не бе съществувал, да обещае умереност и отстъпки, за да си осигури подкрепата на Корейн, когото предпочиташе като опозиция пред Халид.

За известно време трябваше да се доближи към центъра, да привлече опозицията, ако се стремяха към едно и също, разбира се. И после умните и бързите щяха да извършат следващия скок, оставяйки опозицията озадачено да се оглежда в новооформения център.

Работа с макросистема, би казала Ари Старша.

Докато всичко останало отиваше по дяволите и нищо хубаво не беше трайно.

Освен Флориан и Катлин. Освен тяхната непоклатима вярност — единственото, срещу което убиецът на Ари не бе посмял да се изправи.

Събуди се, свит на кълбо върху твърдата пейка в тоалетната, и припряно се надигна при изскърцването на външната врата, като в движение прокара пръсти през косата си, но едва успя да се изправи и влязоха двама мъже в работни дрехи. Те изненадано го зяпнаха. Джъстин колкото може по-естествено се обърна към мивката, завъртя крана, навлажни ръце и приглади косата си.

Само че непознатите се появиха в огледалото зад него.

В първия момент изпадна в паника. После си помисли: „По дяволите, те не са от рисюнската Служба за сигурност“, завъртя се със записно заучена гъвкавост, с всички сили заби десния си лакът в гърдите на единия и изрита с крак другия.

Първият отхвърча и се блъсна в ъгъла, вторият се строполи на земята. „Господи“ — каза си той, после забеляза, че онзи от ъгъла се изправя и се запътва към него. Джъстин се хвърли към вратата и излезе във вече оживяващия се тунел.

„Ами ако съм сгрешил? Онзи човек може да умре. Може да съм го убил.“

После: „Не. Прав съм.“

И: „От дете не съм учил този запис. Не знаех, че ще успея да го направя.“

Той забави ход. Коленете му трепереха, раменете и гърбът му бяха схванати и го боляха. Знаеше, че с небръснатото си лице и възбудения си вид със сигурност привлича вниманието. Затова се опита да върви в крак с останалите, пъкна ръце в джобовете си и си придаде нехаен вид, като през цялото време си мислеше, че сега мъжете може би го преследват, вече не само за да го оберат.

„По дяволите, с удоволствие ще им дам картата си и ще им пожелаая късмет, нека полицията попадне на следите им...“

Господи. Не. В Новгород няма електронна система. Няма система за проследяване, те отказаха да я инсталират.“

Джъстин погледна назад през рамо. Не беше сигурен, че ще успее да познае мъжете в тази навалица...

„Никога през живота си не съм виждал толкова много непознати накуп — прекалено много лица, прекалено много хора в прекалено еднакви дрехи...“

Хората го блъскаха и ругаеха: „Проклет идиот“ — каза му един от тях. Джъстин потърка небръснатата си брадичка, откри аптека и си купи комплект за бръснене, после намери закувалня и си взе кифла и чаша синтпортокалов сок. Но момчето внимателно прочете картата му и това го направи нервен.

„Джъстин Патрик Уорик — пишеше там, — гражд. № 976-088-2355КР“, и сякаш това не бе достатъчно, на фона се виждаше Безкрайният човек, емблемата на Рисюнската административна територия.

— Рисюн — рече момчето и вдигна картата. — Никога не съм виждал такова нещо. Наистина ли сте оттам?

— Работя... — Не беше опитвал да говори. Гласът му звучеше дрезгаво. — Работя в градския офис.

— Аха. — Продавачът я пхна в слота и му я подаде обратно заедно със закуската. — Ако върнете чашата и чинийката, ще ви приспадне половината от цената.

— Благодаря. — Джъстин отиде при една от масите, изгълта кифлата и изпи сладката ледена течност. Отначало се безпокоеше за стомаха си, но скоро установи, че храната не е по-различна от нищо, което можеха да му предложат в „Промени“ на двадесет пъти по-висока цена. После за миг просто се отпусна назад с навлажнени очи.

„Къде отивам, по дяволите? Какво правя?“

Джъстин се върна на касата с чашата и чинийката.

— Къде човек може да научи новините?

— Долу в метрото има терминал.

— Къде?

— Все направо, после надясно по тунел „Уилфред“... При пожара ли сте били?

— Цяла нощ бях там — отвърна той. — Чул ли си нещо — кой го е направил, защо?

Момчето поклати глава и обслужи друг клиент. Джъстин изчака.

— Сутринта Емъри говори по телевизията — каза продавачът и сърцето на Джъстин се разтуптя.

— Тя добре ли е?

— Тя — да. Ти наистина ли си от Рисюн?

Джъстин кимна.

— Може ли да използвам телефона ви?

— Не. Но нататък до ъгъла има обществен телефон.

— Благодаря!

Той излезе и бързо закрачи по тунела. „Обади се в Бюрото. Поискай защита. Те не могат да ме смятат за виновен. Не могат да обвинят друг освен рисюнската Служба за сигурност... Освен Абан...“

Видя надпис „Телефон“ и извади картата си. Знаеше номера на Бюрото, помнеше го наизуст от години... но никога не бе използвал телефон извън Рисюн. Вдигна слушалката и прочете инструкциите: „Вдигнете слушалката, пъхнете картата, наберете номера или натиснете 0 и...“

— Сер.

Джъстин се обърна и видя сива униформа, високо, едро тяло.

Новгородски полицаи.

Той изпусна слушалката, удари мъжа и отчаяно се затича сред тълпите.

Но картата му, с ужас осъзна Джъстин, докато изпреварваше група работници и продължаваше по страничен тунел — картата му все още беше в телефонния слот.

XI

— Моята охрана, меко казано, е проявила небрежност — седнала на масата в заседателната зала, рече Ари. — Рисюн ще проведе вътрешно разследване... — Гласът ѝ секна и тя отпи глътка вода. Беше се преоблякла, косата ѝ бе вчесана — Катлин и Флориан ѝ бяха помогнали, дори ѝ бяха дали чаша кафе и течна закуска, единственото, което можеше да преглътне с раздразненото си от дима гърло. — Извинете ме. Искях да кажа, че поех функциите на временен шеф на рисюнската Служба за сигурност. Готова съм да продължа да заемам този пост, поне административно, ако Семейният съвет го одобри, макар да съм наясно, че съществуват съмнения във възрастта и опита ми. Самата аз смятам, че съм способна да оценявам ръководните кадри и да се грижа за поддръжката на редовни комуникации. Мисля — ще се изразя деликатно, — че смъртта на чичо ми предизвика известно объркване в отдела. Положението още повече се усложнява от смъртта на временния шеф на Службата за сигурност в пожара.

— Според вас има ли вероятност опитът да е бил извършен изцяло от вътрешни хора? — попита Линч.

Тя си пое дъх и отново отпи глътка вода.

— Да. Не отхвърлям тази възможност. Рисюн е в преходен период. Доктор Денис Най прие много тежко смъртта на брат си. Неговото здраве също не е много добро. Но определено има опитни администратори, които могат да се справят с проблемите, ако съветът на Рисюн им гласува доверието си.

— Накратко, вие смятате, че Рисюн е в състояние да се справи с проблемите.

— Не се съмнявам.

— С вътрешните си проблеми — каза доктор Уелс, човекът на Корейн в Бюрото на науката. — Простете ми, сера Емъри, но се притеснявам за изчезването на доктор Уорик. Вие твърдите, че той бил настанен в съседната стая до вашата, но сте убедена, че е напуснал етажа.

— Да.

— Има ли вероятност да е избягал?

— Не е много вероятно, не.

— Защо? Защото Рисюн държи баща му в ръцете си ли?

— Заради показанията му пред тази комисия — отвърна на удара тя. — Пацифистите изключително бързо се опитаха да се възползват от атентата в хотела. Много се страхувам, че наоколо е възможно да са се навъртали пацифистки агенти, защото ние бяхме там, и независимо дали са поставили бомбата, те може да са познали доктор Уорик сред бегълците и да са го отвлекли.

— Някои хора биха допуснали друга възможност.

— Ние определено нямаме мотив да го направим. Спомнете си кой го доведе тук.

— Баща му все още е под арест.

— Под охрана, заради връзките му с неупълномощен персонал. Не ни е известно още какво може да е сигнал до него. Покушението срещу живота ми е достатъчно основание за такива съмнения. Но съм ужасно разтревожена за местонахождението и физическото състояние на Джъстин Уорик.

— Докато доктор Джордан Уорик остава под арест.

— Можете да го наричате както желаете, сер, фактите са такива, каквито ви ги изложих.

— Службата за сигурност е под ваше ръководство.

— Точно така.

— Кой ви дава заповеди?

— Изпълнявам нарежданията на рисюнската Администрация. Преразглеждам въпроса за сигурността на Джордан Уорик и ще вляза във връзка с него, както и с рисюнската Администрация. Не съм упълномощена да правя промени без консултация.

— Той уведомен ли е за изчезването на Джъстин Уорик?

— Не, сер. Надяваме се скоро да му съобщим по-добри новини. Джъстин отлично съзнава опасността — може да се е скрил някъде, докато прецени положението.

— Има ли някаква вероятност — попита Линч — една от експлозиите да е била насочена срещу него?

— Взривът е имал за цел подпалване на пожар. Поставили са го в неговата стая, защото охраната ми незабавно щеше да го открие, ако беше в моята. Най-вероятно е бил скрит зад големия шкаф до стената.

— Гласът ѝ пак ѝ изневери и тя се пресегна за чашата с вода. — Извинете ме. В този момент Джъстин беше до междинната врата, точно до стената — опитваше се да ме предупреди за нещо, но ние не знаехме за какво. Стената избухна, шкафът се е завъртял и е паднал до леглото между него и ударната вълна. Бил е защитен. Затова сме убедени, че е оцелял, и знаем, че е напуснал стаята. Навярно е видял нещо вътре, което не е трябвало да е там. Искам да го попитам. Искам да знам защо личният му телохранител е открит мъртъв в коридора, а не в стаята. Около доктор Уорик има много неясни въпроси.

— За протокола, допускате ли възможността доктор Джъстин Уорик да е участвал в заговора?

— Категорично не. За протокола, аз лично имам съмнения в нашия персонал, в служителите, свързани с покойния ми чичо... и не ми се ще да навлизам в подробности, в които не съм сигурна. Ще продължа да отговарям на въпросите ви, но бързам да отида на летището и да се прибера у дома, за да докладвам на членовете на рисюнския съвет, които могат да вземат решение за някои действия. Атенатът е доказателство, че съществува реална опасност за живота на много хора.

— Опасност от кого? — попита Уелс.

— Пак ви повтарям, сер, че не искам да отправям обвинения: следващата стъпка е вътрешно разследване, след което съответните власти от моята административна територия ще се свържат с Бюрото.

— Вие сте прекалено млада, за да осведомявате комисията по юридически въпроси.

— Смятам, сер, че излагам фактите абсолютно точно. Освен това заемам административен пост в Рисюн, който изисква правни познания. Говоря за поста си на отговорник на крило, сер. Редно е да изложа известната ми информация пред рисюнските власти. Мога да се обръщам към Бюрото единствено по лични въпроси и ще е проява на безотговорност да третирам случая като личен инцидент: той е далеч по-сериозен.

— По-конкретно?

— Има вероятност да са били нарушени рисюнските закони. Службата за сигурност е компрометирана до такава степен, че не съм сигурна в безопасността на рисюнския администратор. Възможно е да е замесен и той — или да е застрашен от хора, които са замесени. Сами

разбирате, че ако се забавим с това изслушване, или някой прати съобщение в Рисюн, има опасност от още жертви. — „Господи. Дано не обсъждаме този въпрос. Не можем да съобщим, че в момента Джордан Уорик е на борда на самолет, той е прекалено уязвим, докато не кацне, а после... Самолетът пристига в 15:00. Бог знае какво го очаква.“

— В такъв случай Рисюн навярно трябва да поиска намеса на силите за сигурност на Бюрото.

— Навярно ще го направим. Но сега ви моля да разберете, че е застрашена вътрешната стабилност на Рисюн. Под въпрос е неговата независимост. Надявам се да греша. Предпочитам виновниците да са външни хора.

— Споменахте за служители, свързани с покойния ви чичо, съветника. Имам няколко въпроса в това отношение.

„Колко души от Бюрото са били свързани с Джиро? Самият Линч? Господи, дали не допуснах грешка?“

— Като имаме предвид здравето на сера Емъри — каза Линч — и молбата ѝ за консултация с нейния персонал...

— Сер председателю — възрази Уелс.

— ... сега закриваме заседанието. — Чукчето удари. — Комисията отново ще се събере в деветнайсет и трийсет часа, стига здравето на сера Емъри да позволява.

Тя въздъхна и се изправи.

— Благодаря ви, сер секретар. — И погледна към Флориан, който се приближи до нея и изключи микрофона.

— Сера — прошепна Флориан, — той е в тунелите. Новгородската полиция едва не го заловила. Оставил картата си. Сигурни са, че е бил той.

Ари се олюля и се опря на масата.

— Избягал ли е?

Но не можеха да разговарят тук. Линч се насочваше към тях. Тя се обърна и стисна ръката му.

— Благодаря ви.

Секретарят кимна.

— Бъдете внимателна, сера.

Харад ѝ пожела същото.

— Сера — сковано и неангажиращо каза Харад.

А Корейн: докато се ръкуваха, Корейн продължително и предпазливо я изглежда.

ХІІ

— Още едно, сер? — попита стражът.

— С удоволствие — отвърна Джордан. — Пол?

— Да — каза старият ази. И след като мъжът от Службата за сигурност се отдалечи към бара, продължи: — Не можете да се оплачете от обслужването.

— Слънцето е от дясната ни страна — отбеляза Джордан. Отново бяха набрали височина, след като презаредиха в Питон. През нощта. Но хоризонтът вече започваше да изсветлява.

От Питон самолетът можеше да продължи за Новгород или Рисюн. Ако поддържаха този курс, щяха да кацнат в лабораторията — което не бе причина за радост.

Пол разбра какво иска да каже. Пол беше стабилен както винаги.

Искаше му се да види Рисюн: странно, че се чувстваше така. Но това бе част от живота му, това беше цивилизацията и той копнееше да се прибере у дома. Надяваше се да види Джъстин.

И се страхуваше — от много по-страшни неща.

— Хванахме попътен вятър — бе казал един от охраната. — Ще стигнем по-рано от предвиденото.

В тунелите нямаше много места, където да се скрие. В сумрачното помещение на обществения телевизор се влизаше с входна такса, но там можеше да поотдъхне и да огледа тунела навън. После друга тоалетна, в която бързо се обръсна, но се боеше да остане прекалено дълго...

Навалицата в ресторанта, с тълпата към друг коридор — и отново молба към продавач в магазин:

— Може ли да използвам телефона ви? Обрах ме, трябва да се обадя в офиса...

— По-добре повикайте полиция.

— Не — рече Джъстин и като забеляза подозрителното изражение на мъжа, добави: — Моля ви.

— Полицията — каза в слушалката продавачът.

Той се обърна и с разтуптяно сърце потъна в тълпата. Измъчваше го глад, болеше го глава. Озова се много по-нататък по коридора, отколкото си мислеше, че е, ново бяло петно в паметта му.

На пресечката стояха полицаи. И гледаха в неговата посока.

Джъстин отново се обърна и заслиза по съседното стълбище. „Метро“ — пишеше над входа. Той се затича.

— Хей! — извика някой след него.

Джъстин ускори ход и едва не се блъсна в една от колоните.

Хората панически отскачаха от пътя му.

— Стой на място! — изкънтя зад него мъжки глас и уплашените викове на минувачите го предупредиха за извадено оръжие.

Той бясно се метна настрани — нещо го удари по гърба като юмрук — и в същия момент видя пред себе си черната униформа на рисюнската Служба за сигурност.

— Не стреляйте! — извика мъжът и в неговата ръка също се появи пистолет.

Джъстин изгуби равновесие и се строполи на бетона. Все още бе в съзнание, ала не усещаше крайниците си.

— Аз съм Джъстин Уорик — каза той на човека с черната униформа, който приклекна, за да му помогне. — Обадете се на Ари Емъри.

Искаха да го откарат в болница. Искаха да го откарат в новгородския полицейски участък. Казаха му, че не бил улучен с куршум, а с упойваща стреличка, която се забила в рамото му.

Много се радвам да го науча — отвърна той или поне се опита, защото устните му бяха вцепенени. И изпита огромно облекчение, когато агентът му събщи, че се свързали с Ари и че РИСЮН ЕДНО щял да го изчака.

XIII

— Мога и сам — каза той и погледна нагоре към пътническата рампа, но Флориан дойде да му помогне. Ари го чакаше горе. Намръщена, както очакваше Джъстин.

Тя го прегърна през рамо, Катлин го прихвана от другата страна и двете го отведоха при най-близката седалка. Но той спря за миг и потърси сред охраната Абан или непознати лица.

— Кой е там? — попита Джъстин. — Ари, кой е проверил самолета, знаеш ли?

— Пилотът — също толкова дрезгаво отвърна тя. — И хора, в които сме сигурни.

— Абан...

— Мъртъв е — каза Катлин и го потупа по рамото. — Всичко е наред, сер. Хайде.

Джъстин седна, отпусна се и със замъглен поглед проследи Ари, която се настани срещу него.

— Благодаря, че задържа самолета.

— Къде беше, по дяволите?

— На пазар — рече той докато затваряха и херметизираха вратата. За миг изгуби ориентация. — Съжалявам. — Знаеше за подозренията ѝ — и за тези на Флориан и Катлин. Изненадваше се, че изобщо са му позволили да се приближи до нея. — Изгубих се. — Самолетът потегли, светлият пейзаж в прозорците се раздвижи в периферното му зрение. — Просто вървах, докато се озовах в тунелите, открих човек от Службата за сигурност и му казах да ти се обади.

— Явно далеч не е само това. Новгород е адски нервен — някакви хора се държали странно в метрото.

Джъстин затвори очи и за момент се унесе от изтощение. Седалката беше мека и удобна. Той се опита да подреди мислите си. Двигателите започнаха да вият. Някой се надвеси над него и закопча колана му. Джъстин отвори очи и видя Катлин. Самолетът набра

скорост. Ари също се закопчаваше. Флориан и Катлин се настаниха на седалките до тях.

Излитането го изпълни с усещане за опасност. Може би се дължеше на опиата, може би на рязката маневра. Той се вкопчи в страничните облегалки, спомни си вероятността за саботаж, спомни си пожара...

— Уес е първокласен санитар — надвика рева на моторите Ари. — Когато се издигнем на достатъчна височина, ще те сложим да легнеш. Как си?

— Замаян. Улучиха ме с упойваща стреличка. — Той се опита да се съсредоточи върху въпросите, които искаше да ѝ зададе. — Джиро... Джордан може да е в опасност.

— В момента аз съм шеф на Службата за сигурност — отвърна Ари. — И съм наясно с проблемите ни. Ходих в Бюрото, изложих им всичко и когато кацнем, ще свикаме Семейния съвет — ето защо исках да си с мен. Заради гласа ти. А и сигурно можеш да кажеш неща, които не са ми известни, за онова, което е ставало през всички онези години.

— Денис ли предизвикваш?

Тя кимна.

— Повиках баща ти. Вече е напуснал Питон. За да е на място, където има свидетели. Можех да отклоня самолета. Но това щеше да издаде прекалено много. Да речем, че мога да скрия някои заповеди от Денис. Не цял самолет. Трябва да пристигне в три часа. Ние ще кацнем към два. Мога да задържа неговия самолет, да го отклоня към Светланск или някъде другаде, след като кацнем. Денис си мисли, че се връщам, за да съм на сигурно място. Но навярно няма да приеме това.

Допреди малко Джъстин бе смятал, че вече нищо не може да го развълнува. Чудеше се защо е толкова спокоен. „Ще умрем — помисли си той. — В някой момент ще ни убият. Някъде в мрежите от заповеди на Службата за сигурност, летището, военните... Бюрото... Администрацията...“

— Първият му ход ще са баща ми и твоите приятели — каза Джъстин. — И те няма как да го открият.

— Сутринта пратих на Ейми съвсем просто съобщение. С кодова дума. Има голяма вероятност да е успяла да предупреди другите: в

момента тя е в База едно, в която са вградени много защитни средства. Не се безпокой.

— Господи! — Той няколко пъти бавно си пое дъх. — Защо ми вярваш?

Ари се усмихна с едното ъгълче на устата си — изражението на нейната предшественичка. Приликата бе толкова голяма, че пулсът му се ускори.

— Бих могла да ти отговоря, че ти вярвам, защото знаеш какво е способен да стори Денис на баща ти и Грант. Или защото си направил избора си, когато си им казал да ми се обадят... Но действителната причина е, че винаги съм те разбирала — повече от всеки друг в Дома. Ти си ми приятел. Никога не го забравям.

— Адски странен начин да го покажеш.

Ари стисна устни.

— Избирам най-добрите възможности. Нямам намерение да допусна да убият приятелите ми. Не споря за някои неща. Имам страхотен инстинкт за самосъхранение. Но ти си особено важен за мен. Винаги си бил. Надявам се никога да не се изправяме един срещу друг.

Това го накара да се почувства неспокоен. И си помисли, че точно такава е била целта ѝ.

— Искам да помогна на баща ти — каза Ари. — Но трябва да му попречиш да се обърне към Съвета. Трябва да ми осигуриш необходимото време. И да му дадеш възможност да ме опознае, мен, не онази Ари, която си спомня.

— Той ще го направи заради мен.

— Той не ти вярва.

Заболя го. Защото бе истина.

— Но ще ми даде време. Няма да предаде приятелите си, но ако го помоля, ще го направи. Той е разумен човек, Ари. И не е безразличен какво ще се случи с мен.

— Определено. — Тя се обърна към Флориан. — Кажете на Уес да дойде да му помогне. Аз ще подремна за около половин час. Трябва да си почина.

Джъстин разкопча предпазния си колан, изправи се и позволи на санитаря от Службата за сигурност да го отведе в дъното.

XIV

Джъстин бе добре, самолетът се приближаваше към Рисюн. Страхове им не се бяха оправдали, ала все още не се бяха прибрали у дома.

Ари беше отложила пресконференцията за сутринта и междувременно бе излъчвала бюлетин след бюлетин, всеки по-ужасен от предишния. Изявлението ѝ даваше основания за безброй предположения. Тя не беше хвърлила вината върху пацифистите и намеците ѝ сочеха към Халид, дори още по-нависоко...

След пресконференцията по База едно се бе получило съобщение до сера Ейми:

„Ейми, тук е Ари. Това е запис, така че не можем да разговаряме. Просто слушай и изпълни инструкциите.

Нещо се е случило. Предварително не знам какво, но щом получаваш това съобщение, значи се е случило нещо страшно и аз или съм в болница, или съм мъртва, или съм някъде извън Рисюн и съм в беда.

Първо: пази се.

Второ: предупредителният сигнал, за който говорихме, е задействан в системата на Дома и всички знаят, че трябва да вземат предпазни мерки.

Помогни им, ако можеш. Имаш достъп до База едно на равнището на Флориан и Катлин и това означава, че си в състояние да получаваш информация и да изпълняваш операции, без да оставяш следи. Можеш да ползваш функцията «Помощ».

Мисля, че няма да посегнат на вас. Те знаят, че База едно има смъртоносна сила. Не ти препоръчвам да приемаш други хора на етажа, но при екстремни обстоятелства преценявай сама.

Не използвай База едно, за да искаш информация извън Рисюн. Аз мога да го правя, но поради различни причини не съм включила тази опция на това равнище на достъп — главно, защото е много трудно да не се издадеш. Въвела съм всички извънредни случаи, за

които съм се сетила, и щом получаваш това съобщение, навярно съм ти пратила конкретната възможност:

Опит за убийство: от вътрешни хора; Джордан Уорик не е замесен, той пътува за Рисюн, можеш да вярваш на Грант, но местонахождението на Джъстин Уорик не е известно. Пази се от Денис.“

Грант отпи от чашата си и мрачно погледна компютърния монитор — предимно кодове, които не можеше да разбере, които най-вероятно не можеше да разбере и Ейми, но системата сигурно ги разбираше и База едно отговаряше на въпросите ѝ.

— По дяволите — каза тя.

Грант се напрегна. Тъй като не последва обяснение, той стана, но мигновената реакция на Куентин го разубеди да се приближи до Ейми.

— Какво има? — тихо попита Грант. — Сера?

— О, по дяволите! — Тя се завъртя на стола си. — Службата за сигурност току-що се изключи. Цялата мрежа е изключена.

— Денис знае — рече Грант. И в следващия момент видя, че черният екран отново оживява.

„Това е аварийната функция на системата на Дома. Някой се опита да прекъсне трафика. Бюрото е уведомено и прекъсването е документирано.

Системата се презарежда. Източник на прекъсването: главният офис на Службата за сигурност.

Контролът на системата се предава на Ариан Емъри.

До целия персонал на Службата за сигурност: очаквайте заповеди по нормалните канали. Достъпът на главния офис е понижен до: «Неблагонадежден». Достъпът на офисите на Администрацията е понижен до: «Неблагонадежден». Контролът пренасочен към РИСЮН ЕДНО.“

— Господи! — въздъхна Грант и седна.

— Е, Денис го направи — каза Ари, загледана в плоския екран на куфарчето. Флориан и Катлин четяха информацията над рамото ѝ.

— Прилича ми на работа на моя предшественик — отбеляза Флориан.

— Възможно е. И моя... Изненадана съм, че Сийли е позволил на Денис да го направи.

— Сийли най-вероятно изпълнява заповеди — отвърна Катлин. — Сигурна съм, че му е препоръчал да се откаже.

— Може би не е там.

— Възможно е — рече Катлин. — Но мисля, че се готвят за защита на Административното крило.

— Логично е — каза Флориан. — Системата може да е понижила достъпа на неговата База, сера, но съм убеден, че вече е прехвърлил ключалките на ръчно управление.

— Иска да преговаря. Не може да спечели абсолютно нищо. Денис мечтае за безсмъртие. Джиро е в онзи резервоар и Денис не е в състояние лично да контролира всичко.

— Службата за сигурност едва ли ще бъде използвана срещу Дома — каза Катлин. — Мога да разбера Абан. Сийли също. И още някои...

— Якоб? — предложи Флориан.

— Може да е ексцентричен запис. В цялото административно крило. Имали са двацет години да го направят. Не вярвам на нито един от тях.

— Не мислете, че административните системи са изключени, сера — рече Флориан. — Може би е възможно... да проверим дали има заповед за доставка на компютърна техника в Административното крило.

— Система за сигурност десет: Доставки: Административно крило: компютърна техника: търси... Защо? Смяташ, че проникването в Службата за сигурност е дошло оттам ли?

Флориан се опря на облегалката на нейната седалка и кимна, когато Ари погледна назад през рамо.

— Може да не го открием и чрез Доставки. Модулите може да са били пренесени с обикновен куфар. Например от Джиро.

— Система за сигурност десет: разшири търсенето: компютърна техника: двацет години: търси... Имаш право. Денис не е толкова глупав — дори по отношение на системите на Дома. Логично е: отклонил е База две към алтернативна система. Като еднопосочен филтър: за да може да изключи системите и да продължи да използва Базата.

— По-сложно е, но общо взето идеята е такава. Той знае, че предшественичката ви е взела предпазни мерки...

— Определено знае. Ами защитните системи на летището? Ще можем ли изобщо да кацнем?

— Стига да имаме контрол — отвърна Флориан. После сви рамене. — Освен ако тази система не е способна на нещо, за което не се сещам. Винаги е възможно. За летището би трябвало да отговаря Джефри БД и не знам дали му има нещо, но предполагам, че е най-добре да проверим разписанията за полетите, да видим дали не пристигат други самолети и после да изключим системата: по този начин, ако се опита да атакува, Базата на Денис няма да постигне нищо.

— Мога да избира няколко души, които да се погрижат за изключването на системата — каза Катлин.

— Действайте.

Флориан заобиколи седалката, внимателно седна до нея и взе микрофона. Катлин се опря на страничната облегалка и в продължение на няколко минути двамата говореха на специфичния си жаргон, който Ари не знаеше.

Междувременно тя следеше инфопотока. Търсенето не даде резултати. Предположението на Флориан беше логично и Джиро спокойно можеше още преди години да е докарал техниката. Бяха имали достатъчно време, за да я инсталират.

Първо трябваше да се справят със защитните системи на летището и да кацнат, после да проверят в какво състояние са климатичните кули: пробиването на защитния балон щеше да затрудни всеки, който се опиташе да стигне до Дома. Денис можеше просто да е наредил са паркират бусовете на върха на хълма.

„Търсене — написа на клавиатурата тя, — летище: бус: сер #: графика.“

На екрана се появи схемата на Рисюн. И двата буса бяха пред Административното крило.

Ари въведе заповеди до климатичните кули. Те се намираха на един час път от пистата.

После стана и отиде при хората от Службата за сигурност в дъното. Те знаеха за изключването и рестартирането на мрежата.

— Всичко е наред — каза тя. — Седнете и ме слушайте. Флориан изключва защитните системи. Уес, Марко, вие ще останете в самолета с мен и доктор Уорик. Ще имаме адски много работа и някой трябва да координира охраната ни. Доктор Уорик е наш приятел, но не знае Правилата: ако се наложи да действаме, погрижете се да изпълнява каквото му казвате. Предната група ще влезе в Административното крило. Ще я водят Флориан и Катлин. Тайлър, ти ще си техен заместник.

— Да, сера — отвърна Тайлър, дребен жилест мъж с късо подстригана бяла коса, един от най-старшите служители в нейния персонал. Двама от другите бяха бивши морски пехотинци, Уес бе инструктор от Зелената казарма, Марко — системен програмист.

— Катлин ще поеме организацията, Флориан ще върши специалната работа. Катлин ще ви обясни: подготвяме тази операция от две години, така че не импровизираме. Просто не знаехме срещу кого ще се наложи да действаме. Вече знаем.

— Да, сера.

Тя потупа Тайлър по рамото, продължи нататък по тясната пътека покрай сервизните помещения и отвори вратата на спалнята. Джъстин спеше.

Изгаряния и охлузвания, беше казал Уес. Най-сериозни бяха белите петна в паметта, но както се изрази санитарят, „когато точно до теб избухне бомба, просто забравяш някои неща“.

— Събуди се — рече тя. — Джъстин. Имам нужда от теб.

XV

— Кацнаха — каза Ейми. — Това е Кулата. Тук са.

Грант си пое дъх.

Ейми беше объркала цялата Службата за сигурност, като промени местонахождението на всички от списъка си със съмнителни, повика целия персонал от Одобрения списък в Първо крило и обезопаси вратите.

Докато Сам Уайтли организираше транспорта за хората от Зелената казарма, а Мади Щрасен, Стейси Рамирес и Томи Карнат просто се бяха скрили в различни лаборатории.

По мрежата се разпространяваше обръщение към Семейния съвет: „Ариан Емъри свиква извънредно заседание за обсъждане на избора на доктор Яни Шварц за администратор на Рисюн на мястото на Денис Най. Заседанието ще се проведе в 17:00 или веднага щом е възможно.“

Грант стоеше и чакаше със скръстени ръце. Той нямаше право на глас. Следеше инфопотока на монитора, който значително се ускори след кацането на РИСЮН ЕДНО. Последното съобщение идваше точно навреме: малко черен хумор, Емъри в пълния си разцвет.

Ари не вдигаше поглед от екрана. Джъстин мълчаливо следеше какво става по втория монитор, който бе използвал Флориан. От време на време тя даваше гласна заповед или натискаше клавиши.

— Всичко е наред по някое време каза Ари. — Сам е докарал камионите от Зелената казарма. Денис е в Администрацията, навярно в офиса на Службата за сигурност.

— Сера — неочаквано се разнесе по интеркома от пилотската кабина, — имаме телефонно обаждане от Администрацията. Доктор Най иска лично да говори с вас.

— Не отклонявай вниманието си — измърмори Джъстин.

— Адски си прав... Включете го по интеркома, тук всички сме свои хора... Джъстин, натисни онзи жълт бутон на страничната

облегалка и ми подай микрофона, моля те.

— Ари — чу се гласът на Денис, — струва ми се, че си малко превъзбудена.

Тя се засмя, без да откъсва очи от екрана пред себе си, протегна лявата си ръка и Джъстин ѝ подаде микрофона.

— Чуваш ли ме, чичо Денис?

— Чувам те чудесно, мила. Иска ми се да ми обясниш какво става тук и да оттеглиш хората си преди да са нанесли сериозни щети на крилото.

— Вратите ли искаш да отключа, чичо Денис? Можем да поговорим за това. Обещавам ти, че няма да ти се случи нищо. Дори няма да вадя от резервоара Джиро.

— Не знам какво е станало в Новгород. Сигурен съм, че не си ми казала всичко. Може ли да поговорим за това?

— Нямам нищо против.

— Готов съм да подам оставка. Искам гаранции за мен и хората ми. Мисля, че предложението ми е разумно.

— Съвсем разумно, чичо Денис. Как ще го направим?

— Спри хората си. Гарантирай ми настойчивостта на клонинга на Джиро. Аз ще подам оставка. Превземането на сградата може да ти струва скъпо, но това е излишно. Имам предчувствието, че ще ме обвиниш за събитията в Новгород...

Ари отново се засмя, мрачно, помисли си Джъстин.

— Наистина не знам, чичо Денис. И не ме интересува. Настъпи моето време. Промяна на сезоните. Съвършено естествено. Можеш да си запазиш едно от крилата, да запазиш удобствата си... Знам какво е важно за теб, чичо Денис. Можеш да работиш по книгите си... Да, знам за тях, те са чудесни. Имаш да правиш толкова важни неща...

— Ласкаеш ме. Искам Сийли.

Ари не отговори веднага.

— Съгласна съм, но при известни условия.

— Не го докосвай!

— Няма да му направя нищо, чичо Денис. Ще измислим нещо. Обещавам ти. Няма да повдигна обвинения. Животът ти няма да се промени. Ти и без това не пътуваш и ще се занимаваш с Джиро и Сийли, нали? Ти беше адски добър родител и си много мил. Можеше да ми направиш много неща, каквито е правил с Ари Старша Джофри,

но ти рискува програмата. Наистина съм ти признателна за това, чичо Денис, и за Сийли и Джиро. Накрая с Джиро бяхме много близки и мисля, че не го е направил той, мисля, че в записите на Абан е имало вирус. Мисля, че си го пуснал ти. А може би не. Може би имам развинуто въображение... След малко ще взривят онези врати, чичо Денис, и честно казано, времето ти изтича.

— Спри ги.

— Ще излезеш ли навън, чичо Денис? Със Сийли?

— Добре. Когато дойдеш тук. Искам да гарантираш безопасността ми.

— Имаш думата ми, чичо Денис.

— Искам да си тук, за да контролираш хората си. Тогава ще отворя вратите.

Джъстин поклати глава. Ари го погледна.

— Добре, чичо Денис. Ще дойда. — Тя посочи бутона на страничната облегалка и Джъстин го натисна.

— Ари?

— Край на връзката.

— Ари, това е примамка — каза Джъстин.

— Възможно е, но той е в ужасно слаба позиция. — Тя взе микрофона си. — Разговарях с Денис. Току-що подаде оставка... Джъстин, ти остани тук.

— По дяволите, Ари...

— Нямах да отида там, но се надявам да го направим без нито един изстрел. Ако нещо се обърка, самолетът ще отлети обратно за Новгород и ще можеш да разкажеш всичко на Бюрото. После прави каквото искаш. Но предпочитам да се върнеш в Рисюн и да продължиш моите модели.

Той я зяпна.

— Имам много недовършена работа — каза Ари и стана от мястото си. — Ако не оцелея... най-важно ще е да ме върнеш. Геена е само един от проблемите. И ти имаш нужда от мен също толкова, колкото и аз от теб.

Тя повика Марко. Уес отвори вратата и я затвори след нея.

Това беше вярно, помисли си той. Наистина.

После си спомни думите ѝ: „... само един от проблемите... също толкова, колкото и аз от теб...“

XVI

— Това не ми харесва — каза Флориан, приклепнал до Катлин зад буса на известно разстояние от стъклените врати на главния вход.

— Не знаем с какво разполага — отвърна Катлин.

— Сийли не е проблем на сера.

Тя бързо го погледна.

— Там има снайперист или нещо по-голямо. Искаш ли да се заемеш с вратата?

— Достатъчна е една граната. В момента правят последни приготовления, сигурен съм, докато сера идва от летището. Всичко това е инсценировка.

— Тогава действай — отвърна Катлин. — Когато прецениш. В коридора трябва да има нещо.

— Най-вероятно фотоклетка. Електронен детонатор. Влизам първи.

Ударната вълна разтърси буса и Марко я бутна да легне, но тя се надигна да погледне.

От входа на Административното крило се издигаше дим. Другият бус бе паркиран на склона. Групата хора в черни униформи внезапно се затича нагоре.

Шофьорът спря.

Марко отново я натисна и легна отгоре ѝ.

В този момент отново изтътна експлозия.

Флориан избърса очи и се изправи. Някой му помогна, не знаеше точно кой.

Пред себе си видя Катлин, видя я да държи граната и да чака — защото някой като Сийли можеше да им отвърне.

Тя я хвърли, ала от вратата се появи черна сянка.

Флориан насочи пистолета си напред и стреля. В следващия миг гранатата избухна. Катлин също бе стреляла.

Той се облегна на стената и си пое дъх. По мрежата съобщаваха, че групите от Зелената казарма са проникнали в офисите на Службата за сигурност — по асансьорните шахти от тунелите. Лесна работа, докато не стигнеха до капаните и защитните системи.

В коридора се стелеше синкав дим. Противопожарните аларми отдавна бяха изключени.

Катлин заотстъпва като покриваше коридора с оръжието си.

— Още един — каза тя.

Флориан кимна.

Не се радваше, Денис се беше държал добре с тях. Спомняше си трапезарията, спомняше си смеха му.

Но бе застрашен животът на сера и той не изпитваше угризения.

Катлин — още по-малко.

Ари слезе от буса и Флориан и Катлин се приближиха към нея.

— Денис е мъртъв — каза Флориан. — Съжалявам, сера. Това беше капан.

— Ами Сийли?

— Мъртъв — отвърна Катлин.

Ари погледна към коридора. По пода лежаха трупове, над тях се стелеше дим. Помнеше това място от детството си и сега ѝ се струваше нереално.

Денис... мъртъв...

Тя се обърна. Лицето на Катлин беше безизразно. Флориан обаче изглеждаше загрижен. Флориан, от чието слепоочие се стичаше кръв.

Ари не зададе въпроси. Не и в присъствието на свидетели.

XVII

Рисюнският самолет плавно кацна и се насочи към терминала и залата за обеззаразяване.

— Ще отнеме известно време — поставил ръка на рамото на Грант, каза Джъстин. Можеха да поседнат във ВИП-чакалнята. Но продължаваха да стоят до прозорците и да гледат самолета. Джъстин различаваше вътре движещи се сенки, нищо повече.

Но една от тях беше Джордан. А друга — Пол.

„Всичко е наред“ — бе казал той, когато от РИСЮН ЕДНО го свързаха с пристигащия самолет, когато Грант се спускаше по хълма и Рисюн започваше да лекува раните си. — „Не се тревожи. Яни Шварц е новият администратор. Добре дошъл у дома.“

Ала той се тревожеше.

Тревожеше се, докато вратите не се отвориха и отвътре не се появиха двама уморени пътници.

След което чакалнята била тяхна, бе казала Ари, колкото дълго искат, а единственият оцелял бус ги очакваше под колонадата, за да ги откара до Дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.